

பாண்டேங்க பரப்பிர்மணைகமஹ:

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

மாணா இம்மதுராய், டாக்டர்
வி. சாரதா சார் தால் நிலையம்
தஞ்சை சிந்திரம்

ஸ்ரீ பகவத பாச சி ராமணியாகிய

மா-ஸ்ரீ இராஜாசாம் கோவிந்தராவ்

சூரியவம்சியவர்களால்

இயற்றியது.

திரிசுரபுரம்

தமிழ் தலைமடப்புலவராகிய மகாவித்துவான்

மகா மா ஸ்ரீ தி. வி. கோவிந்தபிள்ளை

யவர்களால் பாடவைபிடப்பட்டது

தஞ்சைமாநகர தமிழ்தலைமடப்புலவராகிய

மகா-மா-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்

தவர்களால் ஒருவாறு பாடவைபிடப்பட்டது

ஸ்ரீ சிவதகாத்தாவின சகோதரராகிய

மா-ஸ்ரீ மா துசாமிசூரியவம்சியவர்களது

தஞ்சை "திவாகர முத்திராட்சரசாலை"யில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1888.

முகவுரை.

II ஸிக்ஷைச் சொழிக்கும் அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூவுலகின்கண் பலவாங்குகளும் பெருக்கவேண்டிமென்று கருகியமையுமா முனிவரன் கரகமண் டலத்தில மகிழ்வுடனமாந்து சையபருவத்துத் தங்கியபோது தந்திமுகத்தோன் காசுவமியாகவந்து கவிழ்ப்பக்குதித்து அம்மலையிலுள்ள மணிகள் பொன்மணல் அகில் சூங்குமம் சங்கனம் பாடலங்கொன்றை சரோ புண்ணை யானைக்கொம்பு முதலிய பொருள்களையெல்லாம் வரன்றிக்கொண்டு குறவர்தங் குடியெலாங் குலைதரப்புத்து மயிற்றேனையாதி யவாரியக்குறிஞ்சி நிலத்தின்கடந்து பாலைநிப்பரவி லேடர்தங் குலத்தோர் வில்லம்பு முதலாய்க் கைக்கொண்டு அந் நிலவெப்பத்தைதறி முல்லிலத்தில் முங்காமச் சென்று ஆயர்பாடி புக்கு கண்ணிப்போல் நயச்சியர் ஆடைகளையும் வெண்ணெய்பால் தயிர்நெய்யையும் அங்கிலோ டபகரித்துக்கொண்டு மருதொடு குருந்து முதலிய மரனெலாம் பெயர்த்துக் கொண்டு துறையொடும் இருகணாமோதி யெழுந்தார்ப் பரித்து மருதவைப்படைந்து இருபாலு முள்ள அநேகம் கால்வாய் வழி யொழுதி கடையர்தம்மனைத் தவிரினின்றுட்டி எரிசுளந் தடாக மோடை யெல்லாம் நிர ப்பி வயல்சொறுமுலாவிவாழை பலா மா தெங்கு கமுத கண்ணல் முதலிய சோலையிற்சென்று தாய்முலைப்பால்கொடு சிசுக்களை வளர்க்கு மாறுபோல் வளர்த்துப் பலனுற்செய்தும் தன்னிடைமுழங்கினோர் சனநைந்தாவளிற் செய்தபா வங்குளினத்தும் பரிதியைக்கண்ட பணிபோற்பறக்கச்செய்தும் சுன்றதாய்போ லின்பமொடு வளர்தரு தெய்வீகத் தன்மையிற் சிறந்த காவிரிநதி வாய்ந்தசோழ நன் னுட்டை (சூடமு மகலமுமுடைய அகழியினாலும் உயர்புர்தின்மையுமுடைய இடமகன்ற மதிலினாலும் சூழப்பட்டு உயர்நிலையுள்ள நான்கு கோபுரமாகவள ன்கும் வாயில்களையுடையதாய் பிரம ஸுத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களென்னும் நான்கு வர்ணத்தாருடைய அநேகம் மேனிலை மாடமாளிகைகள் நிரம்பிய வீதி களும் பெரிய ராஜவீதியும் சமுத்திர கோட்டம்போ லொலிக்கின்ற அநேகம் கடைவீதிகளும் வேத பாடசாலை சாஸ்திர பாடசாலை தமிழ்ப்பாடசாலை தெலுங்கு பாடசாலை சங்கீத வித்தியாபாடசாலை நாடகசாலை செலம்பசாலை அன்ன சாலை இவைகள் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பலவாகவும் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பலபாக வதர் மடங்கள் சைவர் மடங்கள் பல புராணங்கள் பிரசங்கஞ் செய்யும் தானங்களும் தெருக்கள்தோறும் அன்னசத்திரங்களும் ஞானவான்கள் ஞானசாஸ்திர விசாரஞ் செய்யும் ஸ்தானங்களும் ஸ்ரீவேங்கடேசப்பெருமான் ஸ்ரீலெட்சுமிநரசிங்கப்பெருமான் ஆலயமுதல் அநேகம் விஷ்டன்னு வாலயங்களும் ஸ்ரீபிரகதீசர் தொங்கணேசர் ஆலயமுதல் அநேகம் சிவாலயங்களும் இவைகளுக்கு மத்தியில் இராஜாவின் அரண்மனையைச்சூழ்ந்த புரீசைகளோடுங்கூடிய உயர்ந்த மதிலும் எழுநிலை மாடமும் அநேக மாடிகளும் கூடகோபுரங்க ளும் ஆடரங்கும் செய்குன்றும் பந்தடிமேடைகளும் சிங்காரவனங்களும் செந்தாமரைத்தடாகங்களும் கொலுமண்டபம் சபாமண்டபம் முதல் அநந்த மண்டபங்களும், பொக்கிஷசாலை ஆய்தசாலை அஸ்வசாலை கஜசாலை ரதசாலை யாகசாலை வைத்தியசாலை முதலிய பல சாலைகளும், பலபண்டம் தானியாதிகள் நிறைத்திருக்கும் களஞ்சியங்களும் பசுக்கூட்டங்களுடைய தொழுவங்களும் பாளையங்

கனிநுகரும் அறைகளுமற்றும் அஃ விரிசெறி விதைக்காட்சென்ற சி
 வகவகையாகிய உத்தம சதமு உட டெவெயியிய வினகாரமான புற
 நகரில் மணிமுத்தா நதினையும பராகு தேத்திற் கையு கொண்டு கொடை
 முரசு படைமுரசு கலியாணமுரசு உரிய முழுமுதம் ஸ்ரீரவ பகல டுடைவீடா
 து முழங்கும் படியாய் சிந்த மநாள் சவசுதன் அமர பதியினும் அள
 காபுரியினும் நெத்தகென்னுகை பொன்பாய் விதநித வசுமப்போலும்
 அவள நெற்றிதலெதம்போல அநா நருமாசுபம் போலும் பிளங்கும தரு
 சைமநகரத்தை மகாசாநகரென நிபாசாநகர துதரு அமர நானும் தினை
 தயாளரும் மன்னுயிர யாவையுட களையு னோர காசினிற் சிவசுருணியரும்
 ஸ்ரீமண நாரதயன்னுடைய பாசபாகயநகரில் தமமுடைய சித்தததையீடு
 பதித்திசுறும் ஸ்ரீ ரெந நாயகருடைய பகலியா நிறுசருமாகிய மண்ணரு
 நாயகர் அ டாமனாசுபமுதபடி செங்கோ கொலுசசிவமாமாசனாபதி
 யாயரசாசுதிசெய்துகொடை வதநா பெபடி இவரரசுசெய்துகிவருவாசலத்திலு
 மாராட்டி மசேசமாகிய பாசபாநாய அரரசுநி டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி ம
 கா ராஜாவின சரவிஷ்டாசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 ணை செய்யப் பியாணப்பட கொண சேனாசுபம் டெவகிலகசபூ வ சிவா
 ஜிமகாராஜாவின பிபலமான நகராநாயகர் உத்யோகம் பாபாநுதல சருரிய
 வமிசி மகாஜி நாயகர் அம் சரும உரகங்காசெய்து வருவதாய் பபெரிய ரா
 ஜா வினிட, சில உத்யோக பெருகுகொண்டு தமமுடைய குடும்பசகிதமாக ஏ
 கோறிராஜா உடனவராய் மாநகங்காசுருணநகரங்கள் பலவற்றையுட்கட
 நது தருநாமாநாயகர் து டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 பாளை உத்யோகநாயகர் டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 மா முகலியடை செந்சேனாசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 யிரு படைகளையும் டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 லிய படைகளாய் டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 பகமநாநா கொணாசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 திவலியடை பிமநாசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 முகலியபட்டி டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 யும் ஏனோஜி மகா ராஜாவின டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 மனம்பரவசாசுதி அடா கெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 வித நகங்காசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 யுண்டாகி விட்டது அராமம உத்யோக நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 லபதம் இவருக்கிருக்காசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 ய பாத பதி மறவாசுபம் நயை ஏனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 பதநாட்டையடை சார எனே திமக ரா ரா மெனவர டாக
 ருநதபடியால் நாடககிருத்தாசு செவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 யிருந்து சோமுசேசமுமுதம் தமமு டய செங்கோல செவத்தி அரண
 வெநதார் அவர் டெவகிலகசபூ வ சிவாஜி மகா ராஜாவின
 வில் சிவாசி மகா ராஜாவிடத்தில் இருத்ததுபோல ஏனோஜி மகா ராஜாவிடத்
 திலும் அதிக கெளரவதாயும் செலவாகசாயும் பிந்தியாயும் ராஜகாரியம்
 பாததுகொணவெநதார். இவருக்கு புத்திரர்கள் சூரியவமிசி தேவாஜி நாயக
 கா 1 சூரியவமிசி சிலலோஜிநாயக்கர் 1 இந்த இருவர்களில் முததவராகிய சூ
 ரியவமிசி தேவாஜிநாயக்கருக்கு புத்திரர்கள் சூரியவமிசி மகாஜிநாயகர் 1
 சூரியவமிசி பீமாஜிநாயகர் 1 சூரியவமிசி பாமாஜிநாயகர் 1 இந்த மூவாக
 ளில் இரண்டாவது சூரியவமிசி பீமாஜிநாயக்கருக்குப் பிள்ளையில்லாமையால்
 இவருடைய முததமகனாகிய சூரியவமிசி மகாஜிநாயகர் இளையபாரியாளது

[illegible]

இந்தச் செவ்வாயினுடைய புத்தி சமீபமாயிருக்கிறது இந்தச் செவ்வாய்புத்தியில் மாரணமென்றழைகியுங்கொடுத்தார்கள் அதைக்கேட்டசிலநங்களுக்குப்பின் சில யோக்கியர்களைவைத்துக்கொண்டு தான்கண்டசொப்பனத்தையும் தன் சாதகத்திலுள்ள தனது மரண சமீபத்தையுஞ் சொல்லி ஷை பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களிருக்கு மிடந்தேடி வரவழைக்கவும் அப்படி வரவழைப்பதைத்தமிழில் மொழிபெயர்க்கவுமே என்னுடைய ஆயுள்நாள் போராதுபோலிருக்கிறது தவிர தமிழ் கொஞ்சம் வாசித்திருந்தபோதிலும் அதிகமாய்க்கவியெய்தவழக்கமில்லையெய்தத்தொடங்கினாலும் நீண்டவருடக்கணக்கான நாட்செல்லுமேசுவாமி சொல்லிய சொப்பனத்துக்குயான் என்னசெய்வேன் என்றுயோசித்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தில்லைந்தானத்தில் அவதாரசொருபொருட்குந்தருளியிருக்கின்ற வையுண்டாசாரி சுவாமிகள்வந்துசேர்ந்தார் இச்சங்கதிகளையெல்லாம் அவர் விசாரித்தறிந்துகொண்டதமக்குள் ஆலோசித்து அப்பா அவர்களைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது எம்பெருமான் எனக்குட்பிரேமணம்பண்ணினபடி சொல்லுகிறேன் உமக்கு ஆயுட்காலம் சொற்பமென்றுபெருமான் கட்டணியை மறக்கவேண்டாம் இப்போதே ஆரம்பித்துக்கொள்ளும் எத்தனைவருடங்களில் இப்பிராணமீறினவையேறுமோஅதற்குமேல்சாதககாலம் உம்மிடத்தில்வருமேயல்லாது அதற்கிடையில்வராது இதற்கு ஆகையின்கிடையாதென்று சொல்லினர் அம்மொழியை ஸ்ரீபாண்டுரெங்குக்கட்டையாக உட்கொண்டு அறிவினிலுயர்ந்த அஜபால ராஜவமிசன் வசிஷ்ட பகாத்திரன் வாமன சூத்திரன் மஞ்சள் துவஜன் மஞ்சள்காதியன் தாசக மந்திரன் சிம்ம முத்திரையோன் இலக்குமிதேவியன் அயோத்திரகரன் துதவஸ்திரன் காண்ட சஸ்திரன் கிவப்புப்பரியன் பொறையினில் மிகுந்தோன் கொடையினிற் சிறந்தோன் நடையினாலொழுங்கோன் வைணவசிலன் அன்பினுக்காலயன் ஆத்மவிசாரன் சர்ச்சனநேயன் சாதுசங்கத்தன் சூரியவமிசி ராஜாராம் அவர்கள் பிராகிருதபாவையிலுள்ள பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களை அநேகமிடங்களிலிருந்துவரவழைத்து ஆராய்ச்சிசெய்து அநேகம் பக்தர்களில்தம்முடைய சக்திக்கும்புத்திக்கும் ஒத்த என்பத்திரண்டு பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பொருள் வருவாயில் தமிழில் மொழிபெயர்த்து. எவ்வாறுடைய விபவம் அந்தர்யாமித்துவம் அர்ச்சாவதாரத்துவம் விபூதி முதலியீவம் பிரமசரியன் கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்னியாசிய சிரம சிரமங்களும் இல்லறம் துறவறமும் தர்மம் அர்த்தம் சிறுபான்மை பண்புடைய அயன் பிரம ஷுத்திரிய வைசியர் சூத்திரர்கள் ஒழுக்கமும் நவமுகுடபண்பும் உடைய நிலையில் நடைபலவற்றிற்கும் முன்னேர் தூல்களில் வித்தியையும் விலக்குவதையும் பெரும்பாலும் தழுவிச் செஞ்சமிழ் விருத்தச்செய்யுளாய் காப்பிய முறையுடைத்தாய் இலக்கணங்களுக்கெடுத்த கட்டம் மோரிலக்கியமாய் பத்திக்கோராலயமாய் பக்தர்களுக்குப்பாக்கியமாய் வாசிப்பவர்களுக்கு மாரிதியாய் உற்றுக்கேட்போர்க் குணமுதாய் கற்றோர்க்குக் கழிமதுவாய் செந்தாமரைச் செல்விமணைற்குத் திருமாலையாய் பிரமா விஷ்டணுருத்திரன்மாயை விவாசர்வான்மீகர் சுகர் பிரகலாதனர் ஆஞ்சனேயர் முதலிய தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானோரும் இக்கவியுதத்தில் சற்றேறக்குறைய சதுசூர வருடங்களுக்குப்பின் மாராட்டி ர இந்துஸ்தான் தேசங்களில் மானுடராக அவதரித்து ஸ்ரீபண்டரிநாதனுடைய பத்திசெய்து பேறுபெற்ற மரபும்முறையும் வழாமல் பண்டரிமான்மியந்தொடர்ந்தபுண்டலீகர்சரித்திரமுதல்துக்காராம் சுவாமி சரித்திர மீராக என்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களையும் தமிழ்வேதமாகிய ஸ்ரீநாலாயிரப் பிரபந்தத்தைத்தழுவிய ஆராய்ந்துச்சிலுவானம் செய்யுளாக பத்தலீலாமிருத மென்கிற பெயருடன் செய்தனர் இங்ஙனஞ் செய்தனலை வைணவாகம முணர்ந்த வைணவரும் மாகாவித்துவானுமாகிய திரிசுரபுரம்

ஈ-ஈ-ஸ்ரீகோவிந்த பிள்ளையவர்களால் முழுவதும் பரிசீலனைஞ் செய்வித்துப் பின்னர்த்தமது மனையிலுள்ள பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில் கிரந்தம் தெழுங்கு பிராகிருதம் தமீழ் ஆகிய பாஷைகளிற்றோர்ச்ச வித்துவாண்களையும் கியானவாண்களையும் பகவத்பக்தர்களான யிரபுக்களையும் குழுமச்செய்துதாமும்தம்முடைய சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமி சூரியவமிசி பீம்ராவ் சூரியவமிசி மாதுசாமிராவ் சூரியவமிசி இம்மூவரும் தமது புத்திரராகிய அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களும் நின்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தக்க மரியாதைசெய்து இருத்தியபின்னர் முறைப்படி அரங்கேற்றுவித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்ருவுக்குமங்களாதி செய்து பெத்ததாச சுவாமிகளுக்கும் ஆரதிசெய்தபின் கிரமப்படி வித்துவாண்களுக்கெல்லாம் உஸ்திராலங்காரஞ்செய்வித்து அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட சாத்துக் கவிசோப பெற்றுக்கொண்டு யாவருக்கும் சந்தன பட்டபதம்பூலம் பிரசாதமுங்கொடுத்தது சேவித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றனுப்பிவித்துச்சிலநாட்கழித்து தஞ்சைமநகர மகா வித்யவானாகிய மதுரைமுத்துபாத்தியாயரைக்கொண்டு ஒருவாறு பார்வையிடச்செய்து பெத்ததாச சுவாமிகள் சந்நிதியில் ஷையுபத்தியாயர் பிரசங்கஞ் செய்யவும் ராமுமி உபாத்தியாயர் வாசிக்கவும்செய்து பத்தாமாதத்தில் பூரணமாக நிறைவேறியபின் அச்சிற்பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று கருதி தமது கணிஷ்ட சகோதரராகிய மாதுசாமிசூரியவமிசியவர்களையும் தமது புத்திரர் அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களையும் சென்ன பட்டணத்திற்கனுப்பி அச்சுப்பதிக்கவேண்டிய கருவிகளையெல்லாம் வரவழைத்து தமது பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில் அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தி எண்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களும் பதித்தாயினவுடன் பண்டரிநாதன் கருணைகூர்ந்து ஆச்சரியமான அற்புதமாய்த்தமது பரமபதநாட்டுக்கழைத்துக்கொண்டார் அப்போது முன்செய்வாய்தினைசெய்வாய்புத்தியில் சாதகத்திற்கொல்லியமரணகாலம் தப்பி வைகுண்டாசாரிய சுவாமிகள் சொல்லியபடி மேல் ஏழுவருடமிருந்து ஷையுரண நிறைவேறியபின் ராகுதினை குருபுத்தியில் அடைந்தனர் இவ்விதமான அற்புதம்பொருங்கிய இப்பத்தல்லாமிருந்த கிரந்தத்தை ஷையப்பா அவர்கள் சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமிசூரியவமிசியவர்களும் மாதுசாமிசூரியவமிசியவர்களும் புத்திரராகிய அப்பண்ணராவ்சூரியவமிசியவர்களும் மிகுந்த சிரத்தாபத்தி விசுவாசத்தோடு பாக்கியாயிருந்த சாத்துக்கவிகளை அச்சிற்பதிப்பித்து ஷையுரணசுவாமியும் பூசைசெய்தற்குயோக்கியமாகவும் புஸ்தகம் கட்டி நிறைவேற்றினான். இந்தப்பத்தல்லாமிருந்ததைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் பூசித்தவர்களும் ஸ்ரீபண்டாராபுரவாசரான தேவாங்குசேவன் ஸ்ரீலெட்சுமிநாயகருடைய கிருபையால் இம்மையில் புத்திரபெளவத்திரபாரம்பரையாய் அண்டைசூரிய சம்பண்ணராய்வாழ்ந்து மறுமையில் பரமபதநாட்டில் எம்பெருமான் சந்நிதியில் நித்திய வாழ்வுற்றிருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ மாதுசாமி சூரியவமிசியவர்கள் மொழிப்படி.

தஞ்சைமகாவித்துவான்

மகா-ஈ-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்கள்

இயற்றியதுமாநாகர்.

ஸ்ரீ பக்தல்லாமிருத பக்தர்கள்.

சரித்திர அட்டவணை.

கெ	சரித்திரம்	பக்கம்	செய்யுள்
க	புண்டலீகர்	க	நாடுஅ
உ	ஜயசேவர்	உரு	நாஉ
க	துளசிதாசர்	கௌ	நாடு௭
ச	நாமசேவர்	ருக	நாஅய
ரு	சபீந்தாசர்	சுரு	நாகக
சு	கியானசேவர்	ஏ௭	உாகு
வ	கூர்மதாஸர்	கூஅ	ருஉ
அ	ராகாருட்பார்	நாச	உசு
க	கோராகுட்பார்	நா௭	ருச
வ	பரிசாபாகவதர்	நாகக	கூரு
வக	ஐகமித்திரர்	நாக௭	கூக
வஉ	ஜோகாபரமான்ந்தர்	நாஉக	உஉ
வக	நரஹரிபக்தர்	நாஉச	கூய
வச	ஐனபாயி	நாஉ௭	சுசு
வரு	மச்சேந்திர நாதர்	நாகஉ	கூரு
வசு	கோபிசந்த ராஜன்	நாக௭	நா
வ௭	சாங்கசேவர்	நாசு௭	நாஉக
வஅ	சோகாமேளர்	நாசுக	உஉ
வசு	பத்மநாபவேதியர்	நாசுரு	வ௭
உவ	ரோகிதாஸர்	நாசு௭	வசு
உக	பின்பாஜி பக்தர்	நாசுக	உசு
உஉ	நரசிம்மமேதா	நா௭க	நாஉக
உக	பிராமதாசர்	நாஅ௭	கூக
உச	பிரமசாரி	நாகக	சரு
உரு	ஞரதாசர்	நாக௭	ருஅ
உசு	சேனாபிகர்	உாக	கூக
உ௭	சாத்வீகராஜன்	உா௭	வசு
உஅ	கருமபாயி	உாக	உஅ
உக	ஜயவந்தபக்தர்	உாகக	கூ
கய	சுாதாசர்	உாகரு	க௭
கக	ரஸிகமூராரிபக்தர்	உாகக	ருச
கஉ	மீரப்பாயி	உாஉரு	உரு
கக	தாசிகான்னே பாத்ரா	உாஉக	கூய
கச	தாமாஜிபண்டிதர்	உாகக	அஉ
கரு	மிருத்யுஞ்சய பக்தர்	உாசுக	சுய
கசு	பாலுதாசர்	உாச௭	நா௭
க௭	ஏகநாதசுவாமிதன்	உாசுரு	சாசு
கஅ	மாண்கோஜிபோதலே	கூாக	உா௭
கக	பகிரம்பட்டர்	கூாகக	சுச
வ	கணேசதாசர்	கூாகரு	கூக
சக	கேசவசுவாமி	கூாகக	உச
சஉ	கோமாயியம்மாள்	கூாசுக	கூரு

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிருத பக்தர்கள்.

சரித்திர அட்டவணை.

கெ.	சரித்திரம்	பக்கம்	செய்யுள்
சக	லதிப்பொபக்தர்	காசுரு	மரு
சச	சந்தோபபக்தர்	காசுஎ	சுக
சரு	நீனோபபக்தர்	காருரு	உரு
சசு	உத்தவசிகனார்	காருஎ	உக
சஎ	நாபாஜிபக்தர்	காசுஉ	யெ
சஅ	நானகதாசர்	காசுஉ	சுய
சக	பிரோமபாயி -	காசுசு	உஅ
ரு	சிளாபாயி	காஎஉ	யஉ
ருக	சமர்த்தராமதாசசுவாமிகள்	காஎரு	சுஉக
ருஉ	மண்டலீசுராஜன்	சாசுசு	யக
ருக	பிளாபாயி -	சாசுஉ	யஉ
ருச	ராமாபாயி	சாசுசு	யரு
ருரு	ராமராஜர்	சாசுரு	யரு
ருசு	ஒகருசாவ்கார்	சாசுஎ	யஅ
ருஎ	ஹரிஅனந்த வைஷ்ணவர்	சாசுசு	யஉ
ருஅ	ராமசந்திரபட்டர்	சாருக	எ
ருக	சுஹக்ஷாபக்தர்	சாருஉ	உசு
சுய	பன்னஹாஜி ரசபுத்திரர்	சாருரு	எ
சுக	ஜயமல்லராஜர்	சாருசு	உஅ
சுஉ	ஸ்ரீதரபண்டிதர்	சாருசு	யக
சுக	ஹரிபாளதாசர்	சாசுஉ	யசு
சுச	ஜம்புதாசர்	சாசுசு	யசு
சுரு	தஞ்சாவூர்	சாசுரு	யஎ
சுசு	சுகாநந்தர்	சாசுஎ	யஅ
சுஎ	மாதவதாசர்	சாசுசு	யசு
சுஅ	ஹரிவியாசர்	சாஎசு	யஎ
சுக	திரிபுரதாசர்	சாஎரு	யஎ
எய	லாபாவா	சாஎஎ	யஎ
எக	திரிலோசனாதாசர்	சாஎசு	உக
எஉ	ஜ்ஜ்ஜ்னகசாருகர்	சாஅக	சக
எசு	அங்கதபூபதி	சாஅசு	யசு
எசு	குணவதிபாயி	சாஅசு	யசு
எரு	குபராபாயி	சாசுசு	உசு
எசு	கிரிதரலால்	சாசுசு	யஎ
எஎ	பலப்புகார்	சாசுஅ	யஅ
எஅ	சேக்பரீத்தாசர்	ருாஉ	உஅ
எசு	சக்குபாயி	ருாரு	யசு
அய	குபாகும்பார்	ருாசு	யசு
அக	கமலாகரர்	ருாகசு	யரு
அஉ	துக்காராமசுவாமிகள்	ருாகசு	யாசு

ஸ்ரீராமஜெடம்.

சாத்துக்கவிகள்.

இடம்மமிழ் ஆசிரியராகிய

செந்தபுரம் மகாவிததுவான் மகா-ரா-ஸ்ரீ

வி. கொவிந்த பிள்ளை யவர்களா லியற்றிய

பெருங்குழியெழு விருத்தம்.

உலகமெவ் வண்ணியதரம் சென்றிடுச்செவ் னடிப்படிணையா
ஓர்ப்பவ் சாகரமதனெ யறுகியாக நீந்தியரு
ளில்சாபணியும் பத்தர்க்கரி னெழில்சேர் சரிதமனைத்து மன்பே
யேற்றம் தத் தரிழ்க்கவியா லெங்கும் விளங்கப் பலவணியும்
பலசொற் றையாம பொருட்சுவையும் பார்த்துப் புலவருள மகிழ்ப்
பசுத லீராவமி"த மெனப்பக நதான் செல்வங் கல்லியொடுங்
குலவாசகிசை நகாதனில்பாழ் குரீரானெ யென்றறிநருளங்
குறிஞ்சு ராஜாராம் குரியவம்சி யெனுந் குலத்தோனே.

குஞ்சரம் பாற்பரச மயங்குலையவெழு கோளரியங்குலத்திராம
வெஞ்சரம் பாற் றீவினெவே டுறுக்குஞ்ரு ரியகுலக்கோ விந்தராவின்
மஞ்சரம் பொல வளாதருசை மாநகரி விரக்கமெல்லாம் வாய்ந்துவைகப்
பஞ்சரம் பொல விளங்குமிராஜாராம் தாசனுரை பத்தர்சீரே.

(க)

உலகமெவ் வண்ணியதரம் சென்றிடுச்செவ் னடிப்படிணையா
ஓர்ப்பவ் சாகரமதனெ யறுகியாக நீந்தியரு
ளில்சாபணியும் பத்தர்க்கரி னெழில்சேர் சரிதமனைத்து மன்பே
யேற்றம் தத் தரிழ்க்கவியா லெங்கும் விளங்கப் பலவணியும்
பலசொற் றையாம பொருட்சுவையும் பார்த்துப் புலவருள மகிழ்ப்
பசுத லீராவமி"த மெனப்பக நதான் செல்வங் கல்லியொடுங்
குலவாசகிசை நகாதனில்பாழ் குரீரானெ யென்றறிநருளங்
குறிஞ்சு ராஜாராம் குரியவம்சி யெனுந் குலத்தோனே.

(உ)

முப்பொருட்டு முதல்வனெனத்துணைவொரு மூவருக்கு முதல்வனாகி
எப்பெ ருட்டு மிறைவனென்றும் பாண்டிரங்கனடியார்க ளிசைகளாய்
ஆப்பொருட்டு மகிழ்வுகொண்டு ராஜாராம் தமிழில்விளக் கினனன் னொன்றன்
கைப்பொருட்டு மெய்ப்பொருட்டுங் களாயில்லையெனும்வாழ்வு கவினத்தானே
எக்கனிக்கு மிக்கசுவைத் தெனவேத விலலொல்லாம் இனிதுணக்கா
ரக்கனிக்கு மினிக்குமவ னடியார்தம் மகிமையமு தகிலந்துய்த்து
முக்கனிக்குக் கற்கண்டின் முகிர்சுவைக்கும் பாற்கடல முதுக்குந் கற்ப
கக்கனிக்கு மிக்கதென ராஜாராம் தமிழில் விளங்கச்செய்தானே.

(ஈ)

ஞானமனுட் டானமுணர் நலத்தன்பர் விலாசமென நவிறு நன்னூல்
ஆனது பாண்டிரங்க னருளானது செந்தமிழில் விளங்கச் செய்தேர்ச்சி
மானச ராஜாராம் குரியகுலோத்தமரீ வாழ்கவாய்ந்துன்
னனவிலப பழுத்தமிழ்ச் சுவைமதுரந் தித்திக்க நாவலோர்க்கே.

(இ)

வெண்பா

வைஞன்டாசாரி சுவாமிகளே மாலருளான்
மெய்குன்றப் பத்தவிலாசகன்னுல்—செய்கென்று
சொன்னான் ராஜாராமன் சூரியகுலோத்தமன் சீர்
பன்னாரு நிற்கும்படி.

வெண்பா

நோக்கிற் சிறந்தமறை துற்பொருளே யாமமுத
வாக்கிற் சிறந்த மதரமுத்தே—தூக்கிலொளி
தோற்றவந்த பாதுகுலத் துங்கன்ராஜாராமன்
சாற்றவந்த பத்தவிலாசம்.

தஞ்சைமாநகரத்துத் தலைமைப் புலவாசிரியர்

மகா-நா-ஸ்ரீ மகாவித்துவான மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்

அவாகுளா வியற்றியது

நித்தமொரு பரபத்தி நெறியொழுதிப் பரமபத நிலையப்பெற்ற
பத்தர் சரித்திரப் பயசுப்பல் கடலையறிவாய் பருபபதச்சால்
புத்ததூரை யெழக்கடைந்து தமிழ் விருத்தப்ப தலையிடைப் பொதுளச்செய்தே
இத்தனையோர் சிரவணவாய் புகட்டியுற்பண மறவுஞ்ச மிகழத்திட்டானே
விரிதிகாருழ்புடவி முழுதிருள சுற்றஞ் சத்தியின்றி மெலிவுபுண்ட
பரிதிசுலந்தனி லுதித்தும் பத்தவியைத் தொளியைப் பரப்பிமாந்தர்
இருதயவஞ் ஞானவிரு ளொருக்காலு மணுகாம வியற்றிமேலாம்
அரிதிருத்தா ளொளிதெரித்த ராஜாராம் வன்மையி டெதி வியப்பே
உத்தவர்க்கு மர்ச்சுணர்க்கு மோதிய வாடுபிப்பின்றி யுயர்நாலாம்ப
தத்தவர்க்கு கானந்த சுகந்தரும் பாண்டொங்கனிற் சரணிலுள்ளம்
வைத்தவர்க்கும் பத்தலீலா வமிர்தன் செவ்வாயுண்பவர்க்கு முச்ச
கத்தவர்க்கும் ராஜாராம் தமிழ்க்கவியி ளுள்ளித்துகந்தான்மாதோ
தேசாசாரங்கள் வழுவாதுயர்ந்தோ ராசாரஞ் சிறப்பமாயோன்
பூசாசாரம் தெரிந்து தீயினு லவன்றாளிற் புங்கிடாந்த
தாசாக்கள் நடந்தவற்புதச் செயலெல்லாந் திரட்டித் தரிழ்ப்பாவாக
ராஜாராம் நாவலவ னவின்ற பத்தலீலாமிர்த மது மாதோ
மதியுதவும் படித்தவர்க்கு நிதியுதவு முணர்ந்தவர்க்கு மாறன்பாத
கதியுதவு மன்பருக்குக் காட்சிபெறு ஞானியர்க்குக் கணவையுண்டப்
பதியுதவுமிது படைத்த ராஜாராம் பாவலர்க்குப் பங்கயத்து
விதியுதவும் படைப்பின்றி நித்திய வாழ்வுற்றதொரு வியப்பதாமோ.

தஞ்சைமாநகரம் சதாவதானம்

மகா-நா-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்பூத்த திணிமார் பிற்றினம் பூப்பச்செழுங்கமலச் செல்வமாதை
யோபூத்த வெனக்குத வவ்விடந் துயில்தற்கினியதென வெண்ணியாங்குப்
பார்பூத்த பாற்கடலிற் பவனமெனும் பஞ்சிசெறி பள்ளிமேவுங்
கார்பூத்த கடவு ளருட்கடன் மூழ்கிக் கதியடைந்தோர் காதைதம்மை.

கோட்டானைக் காக்கை தொடக் குவிர்கொடுமெய் கூனிமதிருகுதோறும்வெண்
கோட்டானைக் காக்கைக் காராழிநிகர் சுடனாவெயிற் கூடிக்காயக்
கோட்டானைக்காக்கை செய்யுமார் கரியைவெந் கண்டு கொற்றங் கொள்ளோர்
கோட்டானைக் காக்கையது கொட்டவருமெழிற் பொன்னிகுலவுநாட்டில் (உ)

மேலுலக நாகர்சுருங் கீழுலக நாகர்களு மெயநட்பாற்
சாலுனாயாடிட ளுன்று பொற்குழலைத் தன்மதிலாச் சார்ந்து நாப்ப
னேலுறு தான்றடை யுறவான ணுகியவக் குழற்பார்க்கரிற் கீழ்நாட்டோர்
கோலுற முன்னகழ்த்து வருவழியை யகழாக்கொண்டோர் கூர்தஞ்சைக்கண். (1)

உலகமெலா நிறைந்தபுற விருணீங்கக்கதிர் பரப்பியுதிக்குஞ் சோதி
இலகுதலத்தனிலன்றற் போன்றைய முதலிய மூவிடையூற்றற்பு
பலகலை சோர்த்த விருளோ வுறவுதித்துப் புகழ்க்குடைக் கீழ்ப்பாவிரண்டாம்
அலகிலுயிர யாவையுந்தன் னுயினெனக் காத்திடுமிறைமை யடைந்துளானே. (1)

கமலமிரண்டினி லுறையுமிரு மாதரநு ளிரண்டும் கலப்பக்கொண்டோன்
கமலமிரண்டிற் றோக்குஞ் செயல் படைத்தவென விளங்குங் கண்ணுன்செய்ய
கமலமிரண்டொரு கமலமிசைமலாந்த வெனச்சித்தாங் கண்ணன் செந்தாட்
கமல மிரண்டெஞ் ஞான்றுங் கனிவினெடு சுமக்குமணக் கமலத்தானே. (க)

வையமிசை யாரோனும் பெருந்தயா கொண்டி டிலதனை மாற்றுமாற்றாற்
பொய்யுளாயும் புகலநாடான் வேதியர் களாசிபல புகன்றுலக்குஞ்
செய்யவெயிலக்கையா லெற்பதுவுந் தெரிந்தகையான் சென்றுகொண்டோர்
செயுமறத்திடு கொட்டையாளி ராஜாராமனும் பெயர்கொள்காவலோனே. (எ)

கண்ணலினின் சாடெ ன்றே யக்காரஞ் சருக்கரை கற்கண்டாந் தன்மை
யென்னவொரு செத்தமிழியில் விருத்தவகையாற்றன் னிருகுலத்தில்
முன்னொருவன் கங்கைவாமுயன்றதுவுந்தன்பொருட்டான்முருந்தன் தான்செய்
யின்னமுதும்பிறாபொருட்டி திருதிறத்தும்பயப்ப தெனவிசைத்தான் மன்னே

சுருசை மகாராஜா அவாகளம்மதிரியாகிய

ரா ஸ்ரீபெரிபண்ணா வெனனும பொயரினையுடைய

பையகா - தாரா அவாகளியற்றியது.

சொனக்களவுசெயும்பாவந்துலையுமவெண்ணெய்கவாந்தோன்பேர் சொல்லச்சா
[லச்
சினக்களுணும் பிழைபோம் பேய்முலைப்பா லுண்டவ னியற்கை செப்பநாளும்
உனற்கரிய குருதற்ப கப்பவம் போமாய்ச்சியர் ஜாரசனையுணாக்க
துனற்கரிய பிரமஹத்தி துலையுமி ராவணம் கொன்றோன் சூரங்கூற. (க)

வந்தவின்னோருறவர் பவந்தேனு பாலனந்தேர வாழ்வுபேராம்
பந்தவினைவிரவு கொடும்பஞ்ச மகாபாதகத்தின் பற்றுநீங்க
நத்தனெழிற் சுதனும் நவிரசர் சரினையெல்லா நன்காராய்ந்து
சந்தமிகிராஜாரா முலகிலுள்ளோ ரீடேறத் தமிழ்ச்செய்தானே. (உ)

சா த்து க் க வி க ள் .

வல்லம் மகாவித்துவான் மகா-நா-ஸ்ரீ

சரவண உபாத்தியாயரவர்கள் இயற்றியது.

வேதம் பசுவேதன் பாலாகமம்
ஒதுஞ்சுவையே யேதுநாலாயிரம்
இமிழ்கிணை யுலகிற் றமிழெனும்வேதம்
சொல்லியநெறியிற் புல்லிய தூற்றெட்டு
ஆனதொல்பதியிற்றுகிடந்திருந்தும்
நின்றநெறியைப் பண்டரிபுரத்தில்
வண்டமர்புரிசூழ லொண்டொடித் திருவுடன்
சேவைதந்தருளுங் காவனனடியார்
வடமொழியா லேகிடம் பெறவுரைத்த
பாடலைத்தமிழால் வீடுபெறவுரைத்தான்
முத்தமிழருமை முழுதுமேதெரிந்தோன்
கற்றவர்க்குதவுங் கருணையாளன்
வேதியர்ஆதலர் விரும்பியதளிப்போன்
காதைகடெரிந்து கனம்பெறக்களிப்போன்
ஐந்தருநிகரா யருள்பெருமையினுன
சந்ததிமகிழ்த் தாமணிபுகழ்ச்
சதுமறைநிபுணன் றரணியிற்சுமிணன்
முதுதமிழ் தெரிந்தோன் முப்பரிமாற்பன்
தள்ளரும்புகழே தனமெனப்பெற்ற
வள்ளனேர் சமுகன் வரகுணசிலன்
செஞ்சொற்புலவர் சூழ்சஞ்சை மாநகரில்
மாயிருவிசம்பிற் பாயிருள்சீக்கும்
சூரியன்மரபிற் பாரினிற்றேன்றிய
தேசார்ச் சார்ந்த இராஜாராமே

தஞ்சைமாநகரம் மகாவித்துவான்

புதுரைமுத்து உபாத்தியாயர் விஷ்ணு-ஸ்ரீ

கோவிலதசாமி பிள்ளையவாகளியற்றிய

அறுசீர்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணரிய மறைமுடிவா யிலங்குகண்ணன் நிருவடியை யிதையத்தெண்ணி
நண்ணிமுத்தியடையாதா ரகத்திருனைப் போக்கவருநாளோ நந்தா
வண்ணமிகும் பிறப்பறுக்கும் வானோ மாமயற்சேற்றைக் கடத்துங்கோலோ
மண்ணுலகோர்புகழ் ராஜாராம்செய் பத்தவிஜயமெனு மாணாருனே. (க்ர)

சீர்மேவும் ராஜாரா மாராட்பாஷையதிற் சிறந்தமேலோர்
நீர்மேவு பத்தவிஜயஞ்சொலு மெலாந்திரட்டி நிமிர்தென்சொல்லால்
வர்மேவு குலச்செய்கை யெல்லோரும் மறியவினாகடலாற் சூழ்ந்த
பார்மேவுமானிடர்க ளஞ்ஞானவிருளொருவப் பகர்ந்திட்டானே. (உ)

தருசைமாசகரம மகாவித்துவான்

மதுரைமுத்து உபாத்தியாய ஐவர்

௩-ஸ்ரீ முனிவ் கோதண்டராமபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மைவண்ணனருளாலே வீடடைந்த வடியார்கண் மகிமையெல்லாஞ்
செய்வண்ண முறையறித்து பலவிதமாஞ் சரிதமெலாந் திரட்டிவாரி
மெய்வண்ணம் விளக்கிடவே யியற்றமிழாந் கவியாக்கி மேலோர்யாரும்
உய்வண்ணம் பத்தியெனு மமிர்தரசக்கடமதனையுதவினானே. (க)

எல்லாருங்குலத்துதிதேதான் கோவித்துசாமி தவமியற்ற வந்தோன்
பல்லாரும் பலகலேதெதொல்லாரும் பேரருள்சேர்ப்பத்தி ிண்ட
நல்லாருங்கவிபாட வல்லாரும் புகழொழிசீர நன்மைசேரந்
கல்லாருமெய்மறந்து வாழ்த்தெதெய்து ராஜாராம கவிஞனானே. (உ)

அன்னபெரும் புகழடைந் தன்புருவான ராஜாராமமுதவாக்காந்
சொன்னமொழி வரைந்தகர மிகவாழி சுற்றமுஞ்சோந்தாரும் வாழி
மன்னுமனை வியரின் மருமக்கள் சுயமக்களவாவாக்கம் வாழி
வன்னமுள்ளுலே நிதங்கேட்போரும் படைபோரும் வாழி வாழி. (ங)

தருசைமாசகரம மகாவித்துவான்

எல் லி ன் னு சரிதமெலாந் திரட்டிவாரி

மதுரைமுத்து உபாத்தியாய ஐவர்

இயற்றியது.

கண்ணபிரான்றிருவருளாந் கதியடைந்த கிருத்தொண்டர் காளைதன்னைத்
துண்ணமுறுஞ் சொன்னடமும் பொருணய மு நனிநிரம்பிச் சிறந்துதோன்ற
மண்ணுலகிற்கமுதி தேயென வெழிற் செந்தமிழ்ப் பாவால் வருத்துரைத்தான்
றண்ணலகிரிமாஜாராமெனும் புலமைப் பரிநிகுலத் தனிகோறே.

சஞ்சாழார் வேங்கடதாசர் சீசராகிய.

மகா-௩ ஸ்ரீச.இ.வீரராவவா ளியற்றியது

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பார்வளரமுதாதை மாராட்பாணையினிற் பலபிரபந்தம்
பேர்வளர வியற்றியுறப்புகழ்புனைந்தானென வுளத்துப்பெரிதுமெண்ணி
ஏர்வளரப்பத்த விஜயத்தினைச் செந்தமிழ்ப் பாவாயிசைத்தெஞ்ஞான்றும்
சீர்வளர ராஜாராமிகபரசாதனைத் தன்வசஞ் செய்தான்மாதோ.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

திரிசரபுரம் மாவித்துவான்

மகா-ந-ஸ்ரீ கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் குமாரராகிய

மகாவித்துவான் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ-முனிஷி நாராயணசாமிபிள்ளை

அவர்களா ஸீயற்றிய.

ஆசிரியவிருத்தம் குளகம்.

சிறப்புப்பாமிரம்.

10

சீர்கொண்ட உலகனைத்தும்படைத்த வொருநால்வதனச் செம்மல்முன்னர்ப்
பார்கொண்ட முதன்மையொடு பலவனமும் பைஞ்ஞீலும்பதியுஞ்சால
நீர்கொண்ட வரசியலு மமைச்சியலு நீமைபெறு நிருமித்தான்ற
ஏர்கொண்ட பொன்னிநதி யணிநாடுவயனீடு மெழிற்சோளுடு. (க)

அந்நாட்டிற் கற்பகத்தி னகமுடைய பொன்னாட்டை யகைத்தல்செய்தே
எந்நாட்டி லெத்தவரும் போற்றுபெத்ததாசா பத்துயியற்றி யெட்டா
மின்னாட்டு முகில்வண்ண னன்னாட்டை யடைந்த பெருவியப்புமேய
மன்னாட்டுமணிமாடக் கொடிமஞ்சை வருநிதஞ்சை நகரம்வாய்ந்தோன். (உ)

கதிரியல்சூரிய வமிசன்கருடனியல் கனத்துவசன் கனிகன்னும்சன்
சதிரியல்நாவலர் தோதர்ன்சந்ததங் கோவிந்தனுறு தவச்சோ புத்ரன்
எதிரியலொன்றில் லாதவெழில் வசிட்டகோத்ர னடலிருக்குங் நாத்ரன்
முதிரியல்வாமன ருத்ரன்மூ தறிஞர்புகழ் பாத்ரன் முளரிநேத்ரன். (ங)

திக்கயத்தை முனிவின்ற வெக்கமுத்தமிக்குடைய திறந்நரிற்றன்
மிக்கயத்தை யக்கனலிக் கற்பபசியவெனக் களைக்குமிடற் பாய்மாவன்
அக்கயத்தைக் கிட்டியிட ரக்கயந்தீந் துய்யவருளத்தன்பாத
இக்கயத்தைப புணாமனத்தினிற் கினியதெனும் பத்திக்கிலக்கமாளுண் (ச)

நறைதரு தார்வாகையணி ராஜாராமக்குரிசி னுவுலோனன்
கறைதரு மாராஷ்டிரத்தி லருமைபெறப் பெருமையுறுமா ன்ஞோர்சொன்ன
நிறைதருமல் தெழில்வடவேங் கடங்குமரியுள்ளிட்ட நிலத்தோர்யாரும்
மறைதரலின் றெளிதுணர வளத்தமிழான் முன்னாலின் வழியேயாய்ந்து. (ரு)

நித்தியமாம் பரவ்யுகநிலைகளொடு விபவநிலை நிறைந்தியாண்டுஞ்
சத்தியமா மந்தரியா மித்தவநிலையர்ச் சாவதாரமாகித்
துத்தியமார் நிலைகளிடந் தோன்றுபத்திசெய்தின் பச்சகமதெய்தி
முத்தியதை யடைந்தபத்தர் சீர்த்தியுடனற் புதங்கண் முதலவெல்லாந். (க்)

ஒவியத்திலுறுப்ப மைந்தவொப்பமென வொருங்கமைத் திங்குறுப்புவாய்ந்த
காவியத்துக் கற்பமைத்துக் கவினமைந்த விருத்தமதாற் கற்போர்ஞெஞ்சம்
மாவியப்பினிடை மூழ்கிச்சொற் சுவையும் பொருட்சுவையு மாந்திமாந்தி
நாவியக்கச்செவி கேட்கநாலிலக்கந் தரமுநன்கிலமையாதென்ன. (எ)

பத்தியெனும் பயிர்தழைக்க வந்தவொருவித்தென்னப் பரமன்வாழு
முத்திநிலை யீவர்தர வோரேணி யெனமுதல் வழிநூன்முதிர்ந்தமார்க்க
சித்திநிலை யென்னவொளிர் செங்கமலத் திருமாதின் புருஷகார
உத்திநிலை யெனவிசைத்துப் பத்தலீலாமிருதமென்றுதவினுனே. (அ)

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ-உ-வே- திருமகி நல்லாள்சக்கிரவர்த்தி சதாவதானம்

ஸ்ரீராகவாசராய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

శ్లో॥ విద్వాంసఃకతివానసంతిభువనే యేషాంచశేభారతి॥
 కింతేషామపివిష్ణుయోపజునీ వాగ్రాజరావత్రభాః॥
 యీషధ్యానపథంగతాపివిదుషాం చిత్రేస్థిరాయాంధృతం॥
 సుభేధంసముదంచయేద్విగళితం వేద్యాంతరంకుర్వతి॥

శ్లో॥ కావ్యంపండితరాజరామరచితం తద్భక్తలీలామృతం॥
సైకైశ్లాఘతుమీహతేనభగవాన్ శీఘ్రైస్సహస్రైహారిః
ద్రష్టుంవాంచతినాదరంశతమఖో నేలైస్సహస్రైశ్చరం
స్తోతుంప్రేరయతీహపన్నగపతిః జిహ్వైస్సహస్రద్వయాం॥

ஸ்ரீமதிதயாதி ஸ்ரீமான் - வைகுண்டாசார்ய சுவாமிகள் திருவாய்
மலாந்தருளியது.

శ్రీమాక రామకృపావాక్ సకలశుభకరంభ క్తవీలామృతంసద్ద
 ణ్యంపుణ్యంవరేణ్యం భవభయశమనంవక్తుకామోప్యనుక్త్వా
 భూమాతంజానగర్భాం పునరపిభవనక్షేమలాభాయభూత్వా
 రాజారామస్స వంశేతదతిబహుమతద్రావిడోక్త్యాజగాద॥
 రామాద్రాజారామః శూరోనితరాంజిగాయజగతోయత్
 షడరీసఘానివచసా తదజేయాకవివ్యభవ్యేన॥

மகா - ா - ா - ஸ்ரீ - தீய்யாரி - கண்ணசாமிநாயுடு அவர்கள்.
இயற்றியது.

ॐ

సీ॥ గ్రీపెద్ద వాసులు - స్థిరముగా నెలకొన్న
 శ్రీతంజపురిలోన - చెలువుగాన్న
 మహారాష్ట్రజాతిలో - మాన్యతనొందిన
 సూర్యవంశాంబుధి - సోముడైన
 రాజరామాఖ్యుండు - రాజన్రియాభగీ
 రథునిపోలికభక్తి - రతులవరిత
 మనెడిగంగనుదన - మహిమచెంపారంగ
 దైచ్చేద్రావిడభావ - దేశమాగ

తే- గీ- ముననుబుధజనులెల్లను - ఘనుడటంచు

బొగడియాశీవఁదించంగ - భువిలోనిదియు

భక్తలీలామృతంబని - బరగలక్ష్మి

జలజనాభునియురమందు - వెలయుకరణి

క॥ మిన్నేటినిదనవారికై

మున్నాతడుదెచ్చెనితడు - ముదముతోశ్రీసం

పన్నుండుసకలజనులకు

సన్నాశ్రీభక్తలీల - యమృతంబిచ్చె

ఉ॥ ఆసుధసాటిజెప్పుదమటన్ననునల్లదిగొన్నవారికి

వాసిగకామక్రోధముల - వధిలజేయునురాజరాముడ-

త్యాసతొనిచ్చినట్టియమృ - తంబిదిగొన్ననుగన్నవైసశ్రీ-

వాసముగల్గజేసిమది - వాంఛబుదీచునునైహికంబున

క॥ ఘనుడీరాజారాముడు

అనయముశ్రీభక్తలీల - అమృతంబిలలో

నెంతైకగుఱియజేసెను

యినకులసంభవుడెయహహ - యేమందుచెలీ॥

றிகழ்தரு ராஜாராமச் செயுலவனோதே.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபீடேத ஸ்ரீ பாண்டுரெங்க பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீபக்தலீலாமீர்தம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

உலகம்பூத்த வொருமல ருந்தியரன்
திலகமேற் றதுதற்றிருச் சேர்த்தெழில்
மலரமலை வணங்கிகழ் மாபினை
சலசமாமலாத தாளுஞ்சார்த்துவாம்.

(க)

பத்தர்காலைப் பரப்பினைப் பாடுதற்
கொத்தஞான முதலி யருளுமே
ரித்தன் பூவை நிறத்திரு மாலடி
கைத்தலங்கொள னுமன்கழல்களே.

(உ)

மாணியாய் நிலம் வாங்கின வன்றெண்டர்
கோணிலாக்கைத கூறக் குழலிருள்
நீணிலாவி னிலாநிறத் தொண்கலை
வாணிதன்னை வணங்கி வழத்துவாம்,

(ஈ)

மருத்து மாமகனாரருள் வாய்ந்துசீர்
திருத்த வந்தருள் செய்யுஞ் சமர்த்தராம்
ஒருத்த ருத்தம வாரிய ரொண்கழல்
கருத்துங் கண்ணுங் கொண்டிக்கதைகூறுவாம்.

(ஐ)

வணக்கம்.

இல்லாதவர்க்குத் தமரில்லை மற்றேது நானும்
செல்லாதவர்க்கத் திறம்போல் வணக்கஞ் சிறக்கச்
சொல்லாதவர்க்கத் தொகைநூனகை தோற்றுவிக்கும்
கல்லாதவர்க்குக் கரையில்லை யென்கற்றுளோர்க்கே.

(௫)

நன்னாவலர்க்கு நகைதோன்றுதற்கே நயந்திங்
நெகன்னுவியற்றப் படுவெனிலேது குற்றம்
சொன்னாலமை யாதரிபேர் சொலுந்துய்மை யொன்று
தன்னாலலவோ நமனுங் கடைசார வஞ்சம்.

(௬)

வருபொருளுரைத்தல்.

எனப்பண்டரியின் வரலாறுமங்கேய்ந்த கண்ணன்
தனக்கன்புறு தாசர்கடம் வரலாறும் ராமன்
மனத்தின்புற வாழ்த்துநர் தம்வரலாறு மற்றும்
துனத்தண்டமிழ்ச் செஞ்சொலி னாங்கவி சொல்லுற்றேன்.

(௭)

நூற்பயன.

ஹரிநாம மகிமையைச் சற்றேனுந்தேரா
வஜாமீளனொருவிதஞ் சொல் வியத னாலே
விரிசோதிப் பரமபத மேயலானான்
விலநாமந்தெரிந்து விடாமலோதித்
தெரிசீத ரன்றினத்தம் வசஞ்செய் துற்ற
தேசிகர்தஞ்சரித்திரத்தைப் படிப் போர் கேட்போர்
பெரிதாக வவர்களிடத் தன்புசெய்வோர்
பெறும்பலனை யினைத் தெனயாம் பேசலாமோ.

(௮)

நூல்

புண்டலீசு சரித்திரம்.

உமாமழை ஸ்வரப் பிரசனோத் தரம்.

உலகம்வாழ்த்திய பதுமமா புராணத்தி லுமையான்
புலம் விளங்குறப்புராந் தகன்புகன்றதைப் பொருந்த
நிலவு ஸ்ரீதரர் நிகழ்த்திய தொளர்கயிலாயம்
குலவுசெம்மணி மண்டபத் துறைகின்ற கொலுவில்.
மலைமடந்தை தன்கொழுநனை நோக்கிமண்ணுலகில்
நிலைநிரம்பிய பண்டரிபுரத்திடை நெமொல்
தலைநலந்தரத் தான்றற்கு கின்றதெத் தகவால்
சிலைபசும் பொன்மாமலையி னயருள் கென்றுசெப்ப.

(௧)

(௨)

மனைவிதன் முகநோக்கியக்கயிலையில் வாழ்வோன்
புனைபசுங்கொடியே திருவைகுந்தம் பொலிய
வனைசெழுந்துள வோனுறு போதவன் வந்தான்
எனைவரும்புக முழுவில்கனிவுறு மிந்திராணி.

(௩)

கண்டசேவித்துக் கண்ணனைக் கண்களிப்புறவே
மண்டுமன்பினிற் பற்பலதோத்திரம் வழங்கிக்
ஓகாண்டுநின்றவன் பேரெழிற் கோலத்திற் குளித்து
விண்டுபொன்னடி வணங்கிநின் றெருமொழி விளம்பும் (ச)

நாதனுநின் மடிமிசை நாளிருப்பதற்குக்
காதன்மேவினன் றவிற்கிலன் கருணைசெய்தருள்வாய்
மாதயாநிதி யேயெனவழுத்தினன் வணங்க
ஸ்ரீதரன் சிறுகை செய்துதெரிவை நீகேண்மோ. (ரு)

மண்ணிடைப்புருத் தறுபதி ஸூயிர வருவம்
எண்ணிடத்தவஞ் செய்தனை யேற்கண்ண நென்ன
நண்ணிடப்பொழு திற்றுவாரகை நகர்தனிநான்
யிண்ணிடைத்திக முனைமடிமிசை வைப்பே நென்றான். (க)

என்றுஸ்ரீதரன் கூறலுமினை யடிவணங்கி
கன்றெனச்சகி மண்ணிடை யோர்புற நணுகிக்
கன்றருந்தவம் வருவதமாறபுத முங்கடிய
நின்றியன்றபின் ராஜையாய் கோகுல நேர்த்தான். (எ)

இளைமயாம் பருவத்திடைக் கண்ணனோடி யன்று
வளமைசால்வின யாட்டினிலுள மிகமகிழ்ந்து
நளமைநேர்பவன் கோகுலம்பிரிந்து நண்ணியபின்
உளமையாந்தனன் பிரியினால் வருந்தின ஞடலம். (அ)

காலம்பற்பல கழித்தபின் கண்ணனைக்கருகி
மூலம்பெற்றநல் வாம்வந்து செலகெனமுதிக்க
நிலம்பற்றிய மேனியான் றுவாரகை நேர்த்தான்
கோலம்பெற்ற வேறுருக்கொடி சென்றனள் கோயில். (க)

பொன்னினுயகன் பொலிவுகண் டெகிரின்று போற்ற
மின்னிநூர்கன மேனியானுட னருள்விழிகொண்
டுன்னிநோக்கிமுன் னுருவநீத் துறுகின்ற ராஜை
மன்னிவைகுற மடிமிசை யெடுத்து வைத்தனனே. (ஐ)

அதனைக்கண் டருக்குமணி தன்னகம் பொறாளாகி
மதினைத்தந்தவன் மேலகிசினங்கொடு மயநீர்
புதினைத்தந்தவன் போலொளி முகங்கொளப் பொருமி
ஏதினைக்கொண்டு மாற்றிலளவ ணீங்கி னாளினவாய். (ஐ)

லோகதண்டமென் றுரைக்குந்தின் டரமாவனத்தில்
ஏகனாகிய கண்ணனை யிதையத்தி விருத்திச்
சோகநீங்கிய தவஞ்செய்து துன்னினளாக
மேகநேர்திற் தானுருக்குமணியை விட்டு. (ஐ)

தரிக்கலானவ னெங்குந் சார்ந்தன னென்னு
நெருக்கமாமா நீடியகாடெலா நேடிப்
பெருக்கமேவிய கோகுலம் வந்துமுன் பிடித்தான்
வருக்கமோட்டுகோ லேதண்டமாய்க்கரம் வயங்க.

(1௩)

சங்கமேகமண்டல மெனக்கொண்டு தன்கழுத்தில்
தொங்கலாந்து வந்தொடு செவியிடைத் தூங்கும்
புங்கமேவுருண் டலமுறத் துறவியாய்ப் போந்தான்
எங்கணுந்துரு வித்தின்ம ரவனத்தை யெதிர்த்தான்.

(1௪)

வனந்தழைத்து மென்மலர் செறிவனபபு மின்கனிகாய்
இனந்தழைத்து மென்மயில் குயிலெழிற் கிளிபூவை
மனந்தழைத் துறுசெவ்வியும் வாவுயுமலர்மேல்
அனந்தழைத் துறுகவினுங் கண்டகிசயித்தாங்கே.

(1௫)

மலர்மடந்தை வைகிலும் வைகுமென்று னேமதித்துக்
குலவுமென் னுயிரக்கோமளமே யெனக்கூவி
அலருஞ்சண்பகம் புன்னைவண்டி மிரசோகஞ் சேர்ந்
திலகுபைம்பொழி லிடத்தடைந் திணையிலா நங்கை.

(1௬)

நோற்றிருந்தது கண்டெதிர் வந்துறநோக்கிப்
போற்றுறுங்கமலாலய மேவியபொன்னே
சாற்றுமென்னுயி ரோயெனதகலதைத் தவிர்ந்து
வீற்றிருந்ததிங் கென்னெனை வெற்றுடம் பாக்கி.

(1௭)

கோரமாவன மணிதொன் பவரது குழுச்சஞ்
சாரமில்லதாகி யவ்வெணவ்விதஞ் சார்ந்தாய்
நேரநின்மன மெங்க னுணிந்தது நீதான்
திரமேய்தனி வந்ததென னென்றனன் நேவி.

(1௮)

மாலேநோக்கிந் யாவெனன் செயவந்தாய்
கொலையேகொடுன் றுனாசெயக் கோவலர் கொழுந்து
சேலையேய் விழியாயுனைத் தேடியேசேர்ந்தேன்
நூலையேயிடை நிற்பதியானென நுவன்றான்.

(1௯)

எண்ணிறேவிமா னொன்பதிக் கவனாவிட்டென்பால்
நண்ணுகின்றில னெனத்துணி வுள்ளநான் றறியே
கண்ணுநற்றவம் புரிமருங் கென்கணவ னென்று
வண்ணமாறிவந் தாயுனைப்பார்த் துறமதித்தால்.

(20)

வஞ்சனென்று தோற்றுகின்ற துதனித்த மங்கையர்பால்
அஞ்சலின்றி நீ வருவது தகாத தாமதஞல்
கொஞ்சமேனு நில்லெலிங்கே போவெனக்கூற
முஞ்சைநேர் நிறத்தானுற மயங்கி னனிமையான்.

(2௧)

தடியைத்தன் முழந்தான் களிவிடுக்கினன்றாங்க
இடையிற்கை களைவைத்தனனா சிகாக்கிரத்தில்
மிடையக்கண் களிஞோக்கினன் றேவிமுன் விரும்பி
அடையிக்காலத்து நின்றன னளவெனைத்தென்றால்.

(௨௨)

இருபத்தெண்டு வாபரயுகமள வினதென்று
கருதுகென்றன னபாவதி கணவனை நோக்கிப்
பெருகுமின்பொடு பேசுக பின்னடந்தனை
மருவுநாயக வென்றடி வணங்கினன்மன்றோ.

(௨௩)

வேறு

அணிவனாமடந்தை கேட்கவ சுரதிண் மரனென்போன்
தினியிருள் சீக்கும்மெய்யோன் றோமிசைச் செலவொ ட்டாமல்
பிணிவுறுத் துலகிலுள்ள பிராணிகடமைப் பீழித்தான்
சணிவருந்த வருத்தேவர் தாமுங்கண்டொன்று கூடி.

(௨௪)

ஹரிசரணடையக் கண்ணற்கருள் சுரந்தவனா நோக்கிக்
கரியமேனியனா மல்லிகாரசன னாகத்தோன்றிப்
பரிவறப்புரிவனுங் கட்கெனப் பணித்தருளி னான்முன்
செரியுநீ சந்த்ரனென்றோ த்திலகோ நென்னை நோக்கி.

(௨௫)

தோதுண்டத்தி னின்றே நெடுந்தவம் புரிந்தானுச்சேர்ந்
தாதா முனக்கேசன ன வுயன்றிரு மாலிப்போலும்
காதலன வேண்டு மென்றான் கண்ணனை யுனக்கு நல்ல
மேதகு புதல்வனாவா நெனவரம் விரும்பித் தந்தேன்.

(௨௬)

ஆன்னவாரே செம்பொன்றோ னரசன்பா லவதரித்தான்
பின்னரும் புதலவன் மல்லி கார்ச்சுனனெனும்பேர் பெற்றான்
துன்னினன் வேட்டையாடத் தொகுதினம வனஞ்சேர்ந்தான்
பன்னருந் திறலினுளைப் பாராததந்த வசுவேந்தன்.

(௨௭)

யானுறும் வனத்தில் வேட்டையாட நீ வரலுமாமோ
தினுணவினாகு நேர்வொயென் வந்து செருச்செய் தேற்றா.
கானுழியீரை னுறாறுபற்சரகாலமாக
ஊனுபபொருதார மற்றவகொருவருக் கொருவர் தோலார்.

(௨௮)

இருவரும் பொருங்கான் மல்லி கார்ச்சுனனென்னே பன்னுள்
பொருவதிற்றோலான் மற்றிங்கிவனுயிர் போவதெங்ஙன்
ஒருவகை யெது செய்வோ மென்றோர்ந்து லோகதண்ட மென்று
கருதருங்கதை கைக்கொண்டு புடைத்துயிர் கவர்ந்து வீழ்த்தான்.

(௨௯)

உயிர் விடும் போதிலந்த வசுரன் ஸ்ரீ ஹரியென்றோதச்
செயிரிலா தொழுது மல்லி கார்ச்சுனன் நெரிந்தன்னோன் முன்
வெயில்விரி பசும்பொன் மேனி மெய்யுருக் கொண்டு தோன்றி
அயிலுடையசுர நீ வேண்டிய வரமறைதி யென்றான்.

(௩௦)

செவ்விய மாலை நோக்கி நின்கதையால் யான் செத்தேன்
அவ்வகையாலே நீ கொள்கதையின் பேராக நானும்
இவ்வனம் லோகதண்டமெனும் பெயரியல் வதாக்கித்
திவ்விய நகரு மொன்று செய்ததிற் சிறந்து நீயும். (௩௧)

வளர்தர வேண்டுங்கண்ட மாத்திரைப் பாபம் போக்கிக்
கினர்தருபானு தீர்த்தங்கிடைத்திவண் விளங்கு கின்ற
தனலில் வன்கதையால் யான் மாய்ந்த தனிலீணடப் பேராக
வினைவுறு தீர்த்த மொன்றுண்டாக்கி மற்றதன் பால்மேவ. (௩௨)

கதைதனை நிறுத்தல் வேண்டுங்கண்டு வந்தாமத் தோத்தம்
சுதைவறு கதையை யாலிங்கனஞ் செய்வோர பவங்கடர
உதவுகியென்று வேண்டினுநறயித்தியனுதற்கு
மதனை யளித்தோனந்த வரமெலா மினிது நல்கி. (௩௩)

தனது வைகுந்த மேவத்தயித்தி யன்றனை யுய்த்தான்
சொனவது முதலாய் லோகதண்டமென்னும்போ ருடி.
வனம் விளங்குதலாய் வேண்டும் வகையெலா மமைந்து நானும்.
கனமிகலாகி யாருங்களிப்புற வினங்கிற்றன்றே. (௩௪)

வேறு

பின்பு லோகதண்டமென்று பெயர் விளங்கு மனனதில்
அன்புசான்ற சற்குணத்தினறிஞா பாபங்கிதராய்த்
துன்பு தீர நாரணன்றி யான மேவுசுகாதமோ
டின்பு கூடும் வாய்மையோ ரோருத்தா ஐயு வென்பவா. (௩௫)

சதுமறைக்குலததர் சாச்ய கிபபெயாக்கொ டையலார்
வதுவை மேவி வளருவோர தமக்கு மைந்தரினறியே
அதிக காலமாய்த் தவஞ்செய் தருமையா யொமைநதனங்
குதயமாக மனமகிழ்ந்து பெயா விளக்கவுணியே. (௩௬)

புண்டலீகொன்று பேர் புனைந்து நாளு மன்புதான்
மண்டவே வளர்த்துந் து வருஷ மெண்ணிரண்டுதான்
கொண்டபோது வந்நைவயுங் குறித்தி யற்றிறுஞ்ஞலா
வுண்டமைந்தர் துஷ்டராயுன்று தநதை தாயனா. (௩௭)

பலவிதத்தினிந்தை செய்து பரிபவஞ் செய்தனுதினம்
விலைமகட்குண்மேவி நாளுமவன் விருமபுய் வேலைசெய்
தலைவு பெற்றுலாவ லாகவது தெரிந்து தந்தைதாய்
நிலை கெடத்திரிந்து நீ நடத்தனீதியன்றெனா. (௩௮)

இதமுனாக்க வஞ்சிடா தெதிர்த்து நீவிரின்னமும்
சுதைவுறு திருத்திரோ வெனச்சினந்து செப்பொண
மதமிகப்புடைத்து வைது மாறு கொண்டு மனைவியோ
டுதவலற்ற ஞர்ப்படுத்தி வேறிருந்துளாரரோ. (௩௯)

அவரநீதியைத் தெரிந்தகம் பொறுதுதந்தை தாய்
இவனை விட்டகன்று போயிறத்தனன் நெனவுனிக்
கவலை கொண்டிருக்கும் வேலைகாசி யாத்திரைச் செல்வோர்
உவனில் வந்திறங்கினார்க ளவரோடே கவுன்னினார். (௪௦)

மன்னி மற்றையா ரொடேகினுடன் றொடர்ந்து சீர்
உன்னு மந்தலோக தண்டவள நகர்க்கண் வந்தனர்
பின்னும் யாத்தினைச் செல்வோர் களவர்களேகு பெற்றி கண்
டன்ன புண்டலீகர்தாழு மவரொடேக வெண்ணினார்.

(சக)

மனைவிதன்னோக்கி நீயும் வருக காசியாத்தினைக்
கனையகாசினில் விராவுமகிசயங்க ணேக்கலாம்
எனவாண்டு குகினாயேறி யிருவருஞ் செல்வோருடன்
இளைவனின்றி யேகினார் பினைகு மவ்வழிக்கணை.

(சஉ)

முன்னடந்து சென்றதந்தை தாயர் முந்துறாதுதாம்
மன்னுமூப்பி னுல்வருந்தி வருதல்கண்டு மேதிலார்
என்னோக்கி யேகிட்டு ரியம்புகாசி யருகதாய்த்
துன்னுகுக்கு டப்பெயர்த் தவத்தி யோகர் சூழலே.

(சங)

வேறு.

அய சூழ லருகி ஷிறங்கினார்
மேயபோது விளம்பிய குக்குடத்
தூயயோகர் மகிமையைச் சொல்லுதற்
கேய நாவிரண் டாயிரன் வென்குமே.

(சச)

வேதனாதி விமலன்ன் போலொள்து
சாதுவாமவர் தம்மைத் துதித்தோ
எதமெய்துறிற் றீர்வொன் றாலவர்
மாதவத்தினை யாவர் வழுத்துவார்.

(சரு)

அந்தக் குக்குட யோக ரருளிய
தந்தை தாயர்தஞ் சேவை தனைவிடா
தெந்த நாளு மியற்றி யவர்முனை
பந்தநீக்கும் புராணம் படிப்போ.

(சக)

உணவி னித்தினை யிற்புரி வுற்றிடார்
தணவுறூர்கண் முந்தந்தை தாயரை
அணவு காசிகங் காந்தி யன்னவர்
புணர்வினிற்பெரி தென்று புலன்கொளார்.

(சஎ)

எய்துந் தாய்தந்தை யிற்பெரி தானதோர்
தெய்வ மின்றெனச் சிந்தைசெய் வோர்வயின்
மையில் கங்கை யமுனைநல் வாணியாம்
தையலார் நள் ளிரவிடைச் சார்வோ.

(சஅ)

உலகி னோர்பவ நீக்கவுற் றாடலால்
அலகில் பாபமெல் லாந்தம் மகங்கொளீஇப்
புலமை யாம்வடி வப்புரை போகவே
உலவி யூழிய மோர்கணஞ் செய்தோ.

(சக)

தங்கடேசு தடங்குரு வாய்ச்செல்வார்
அங்குநாளு மடைவுற மாதவம்
பொங்குங் குக்குட யோகர் புகழினை
இங்கெனாது மியம்ப வொனாதென.

(சூடு)

பின்னுங்கூறுகின் றூன்பிறை சூழ்தான்
அன்னகுக்குட ராசிர மத்தெதிர்
மன்னுநல்லறச் சாலை மனையுடன்
துன்னுறும் புண்ட லீகரத் தூயாபால்.

(௫௧)

வந்துநோக்கி வளர்புகழ்க் காசிடான்
முந்த வெத்தனை தூர மொழிகென
அந்தயோக ரறிகிலன் காசியை
எந்தவாறுறு மோவென்றியம்பிசூர்-

(௫௨)

இத்துணைச் சமீபத்தி லிருந்துநீர்
மெய்த்தகாசி விரும்பிக் காணீரொணில்
ஒத்த தும்பிறப் போர்பய னின்றெனைச்
சித்தர்முன்பு சிரித்துத் திரும்பினார்.

(௫௩)

வைகு சத்திரம் வந்துற வன்றிரா
எய்து நாழிகை மூவைந் திடைப்புன்ற
றெய்வமான தெரிவையர் மூவரும்
வெய்ய கோரப் புலையுறு மேவியே.

(௫௪)

குக்குடத் தவயோகர் குடிவட்டைப்
புக்கபோது விழிபொருந் தாதெதிர்
தொக்க புண்டலி கர்க்கது தோன்றறத்
தக்க தாயச்சந் தாங்கினர் பேயொனா

(௫௫)

போன மூவரும் புக்கப் புரையுள
வானகுப்பைகள் சீத்தகல் வித்துப்பின்
தானம் யாவு மெழுதிக் கணந்தனில்
ஈனரூப மிகந்தெழில் மேவியே.

(௫௬)

தேசதாக வெளிவரத் தேர்ந்தனர்
மூசுறும்பய டொய்த்தவ னென்னோக்
கூசியாச்சரி உத்தம்முன் ளேகொடு
மாசுதீர்புனன் மனீகையர் பால்வந்து.

(௫௭)

மலின ரூபங் கொடுமடம் புக்கநீர்
விலின்மிகுந்து வெளிவர லாயினீர்
அலினடைந்தனீர் யானொனக் கேட்டனர்
துலியமங்கைய ரிற்கங்கை சொல்லுவாள்.

(௫௮)

தொலைவில் பாபபதித்து ரான்மநீ
உலைவிலெம்முன் னுறத்தகு மோபுறம்
விலகடாவென வேவெருண் டாளிவர்
குலவு கங்கைதன் பாதங் குறுகியே.

(௫௯)

இருகரங்களிற் பற்றியென் னன்னீநீ
மருவுமென்பவ மாற்றி யருள்கெனக்
கருணமேவக் கலந்துரை யாடினர்
பொருவில் கங்கை யவர்க்குப் புகலுவாள்.

(௬௦)

காலவிட்டெழு காணிப்பவந்தனில்
சாலவெவ்வீனதானிழைத்தற்றனை
ஏனீமுன்னொண்ணில்பவந்தொறும்
சீலநல்வீனசெய்துனையாதலால்.

(௧௧)

இத்தக்குக்கு-ரையெதிருற்றனை
அத்தப்புண்ணியத்தாலெமையுங்கண்டாய்
எந்தத்தோஷமுந்நீர்ந்தினிநீரலம்
முந்தப்பாவனத்தின்முதிர்வாயென.

(௧௨)

கங்கையானிவள்காளிந்திமற்றந்த
நங்கைவாணிமற்றெம்மைநயந்துதொட்
டங்கண்மூவுலகத்தவரம்பவ
பங்கநீங்கிட்டவித்திரராகின்றா.

(௧௩)

அவர்செய்பாவமனைத்தையும்பாங்கொளிஇப்
பவரமூக்குடம்பாகியிப்பற்றிலாத்
தவரினாழியஞ்செய்துதவிர்த்துநன்
ரவவுருக்கொடுண்ணுதுராளுமே.

(௧௪)

நெறும்பாவநிமிடத்தின்போக்குறுஞ்
சேரினோர்தகைசெய்ததஞ்சுவர்
யாரொன்றொன்றும்புண்டலீர்தாம்
பாரினின்றொழுதிவ்வுரைபண்ணினார்.

(௧௫)

உங்கல்பாவங்களுத்தெறும்புண்ணியம்
இங்குறைந்தவ்வர்செய்ததென்றார்
கங்கைதாய்தந்தைநட்குழைசெவையிற்
பொங்குகின்றதொர்புண்ணியம்வேறிலை.

(௧௬)

கோழியாகப்பலாங்குவலபம்
நாமயாறுவலங்கெயுண்ணையும்
சாடின்காசினபயிரிலக்தவலம்
கூடுநன்மையும்செய்யககுப்பிடல்.

(௧௭)

ஒன்றிலெய்துமயிநாவையொருதரம்
நன்றிசெய்வனங்கினன்றானமாம்
என்றகூறிவ்விதனடினினுரணன்
முன்றுலங்குவனென்பாமுதுவரே.

(௧௮)

என்கொண்டிவ்வருந்தவர்தந்தைதாய்
அன்றிவேறிலைத்தெய்வமென்றற்பகல்
ஒன்றுசேவையுஞ்ஞவரநாடொறும்
தன்றன்னையைத்தந்தையைநிந்திப்பான்.

(௧௯)

தீயொழுக்கத்திற்சேரும்புலையனும்
வாயுங்கற்பமுடிவிலுமாய்வுறு
தேயுங்கோரநரகிடையெய்துவன்
மேயுமெத்தனைஜென்மம்விராவினும்.

(௨௦)

மாவியாதிகள்கொண்டுமயலுரு
மேவுவானவணக்கண்டொரும்மிகு
பாவகாரியராவரென்றாய்ப்பந்
தாவையோவெனவாகுலமாயினார்.

(எக)

கோதுதீர்நரனுன்மத்தைக்கொண்டொன்
தீதுரூப்பயன்சேர்கிலென்வீண்செய்தேன்
காதுறும்பழிபாவங்கள்கைக்கொண்டேன்
யாதுசெய்வேனிதற்கெனவேங்கினார்.

(எஉ)

தந்தைதாய்பணிசெய்வதுந்தானெரிஇச்
சிற்தைநொந்துவருந்தச்செய்தேன்
இந்தவெவ்வினையெங்ஙனந்தீர்வெனென்
நந்தமாதரடிவிழந்தேங்கினார்.

(எங)

எங்கல்கண்டுமனமிரங்கிக்கங்க
நிங்கினேயினியேனுந்தெருளொடும்
ஒங்குதெய்வமுன்றந்தையுந்தா - மென்
நிங்குமுற்றவர்க்கேய்ப்பணிசெய்தியல்.

(எச)

பாவமும்பழியுங்கழியப்படும
மூவகைப்புவனங்களுமொய்ப்புறும
தாவரும்புகழ்ச்சக்கரக்கையுமை
தேவனின்னருளும்முனைச்சேருமால்.

(எடு)

என்றுகங்கையிருவரொடேகினான்
நன்றுநன்றெனராடிநயத்துடன்
சென்றுக்குடாபாதத்தெய்தச்செய்துத்
துன்றுதாய்தந்தைதம்மைத்துருவினார்.

(எஎ)

வேறு—கண்டனர்பனரிந்திருவரையுங்கற்கிமேற
கொண்டனரேறமுன் துதித்தகாசபோய
அண்டினர்கயையிரபாணையாநியா
மண்டினர்முருகினார்மற்றையாரொடே.

(எஏ)

அவர்செயுங்கருமங்களைத்துஞ்செய்யித்துத்
துவரிதழ்மனைவியுந்தாமுஞ்சார்விலா
துவர்பணிசெய்துகொண்டீர்க்குமிண்டனா
இவர்மனத்துடனகத்திருத்திராளுமே.

(எஃ)

எத்தருணத்தவர்க்கேதுவேண்டுமோ
அத்தருணத்தவர்க்களித்திராப்பகல்
சுத்தராங்குக்குடர்போலத்தாயராய்
வித்தரித்துறுபணிவிடைசெய்தாரரோ.

(எஈ)

இப்படிச்சேவைசெய்திருக்கமுன்னகத்
தொப்பறுவிருத்திரனும்பர்கோமகற்
கெப்பொழுதும்பகையியற்றிக்கொல்லுவான்
தப்பறுபாதலந்தன்னிற்சார்ந்தனன்.

(அ)

ஒளி-ததிருந்ருதவமுஞ்றறின
 சாரி-வெரிதாத்ருதமகனபு
 சாரியலவெரிதாததிருவ
 சிவபிரகாசினிசெதிதகானரோ

(എക)

மெய்யியலோடு நிகழ்கின்றன.
மெய்யியல் கலாநிதிகளிடமிருந்து
மெய்யியல் கலாநிதிகள்
மெய்யியல் கலாநிதிகள்

(५२)

சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி
சென்னை நகராட்சி

(2/5)

— ௧௪௩ —

(अप)

200 u 607 73 v
 w T i 74
 L1 d e z 7d U
 L w w 60/e L

(۴۴)

67 50 100 150 200 250 300
 Q To W Jy m no
 r k T o j
 c w(4) d. tawld

(अ/का)

(மேலு)

தமிழக அரசு மருத்துவப் பரீட்சைத் துறை அமைப்பதற்கான
அனுமதி பெறும் வகையில் மருத்துவப் பரீட்சைத் துறை
வாங்குகிறதற்கான நிதிச் செலவுகள் மத்திய அரசு
தொண்டிச் செலவு செய்து தரவேண்டும் என்று கோரியது.

௨௦ க்யூமெரல் டீ ௩௧ - ௨௪௪௩ தள்ளுபட்டிருக்கின்றபடியாராய்க்
 குடிமக்களினி ழா லாராகவெல்லாமொருசேரக்கூடவந்துகொத்துக்
 விலகுமொவ்வினாகுதா சூழ்ந்தபேலப்பொன்னனாளுணமிளிரக
 கலகலவ்வொல்லிலம்புகிண்கிணிகாசிறுநிடைபிறகலந்திலங்க. (௮௮)

தாதையவாஃபபரிபாலனமசெய்சேவையதுதனிற்சிறந்து
வந்தவெனையேபேரலுலகிலெவனோனுமசேசுவைசெய்வல்லாரேல
அநதநலததாலவாமுனனுசியளிப்பேனென்னுமவிரதநதோனற
சந்தமிழிருகரத்தததானதுணடகங்கணங்கடயங்கிமின்ன. (அக)

காளியன் தன்பனுமுடியிற் கா லு ன் றித் து கைத் துவென்ற கடுமைகண்டம்
யீளிகைக்குளாயினிலிரா குகே துவைவெல்லலாமென்றெண்ணி
ஆளியுமானான் சரணென் றலர்க்கிருந்திங்கனும்வந்தடைந்தாற்போலக்
கோளில்சங்குசுக்கரங்கள் பங்கயச்செங்கரங்களிலேகுலவிதித்தோன்ற.

பாடியி லும்பிருந்தைவனத்திலுங்கலந்துதனித்தனியின்பஞ்சிறக்கக்
கூடிமகிழ்ந்தேபிரியாக்கோபிகைகள் பிரிந்தவன் றன்கொள்ளைகதேர்ந்து
வாடிநிறத்திருப்பவட்குத்தெரியாமலனுதினமுமாற்பிற்சார
நாடிநவமா மணியாய்மொய்த்தனபோனிற்றதாரநனிகுலாவ. (கூக)

தம்மி லுமேலானதலந்தனிலிருக்கின்றோமென்னுந்தருக்குச்சார்ந்த
பம்மினஞ்சூழ்ந்திடையனவுக்கெட்டாமலவமானப்படுதேனோகிச்
செம்மியுயர்ந்தேநாமுமவமானஞ்செய்துமெனவநேகந்திங்க
னும்மிரவியுஞ்சேர்ந்தாற்போற்செவியிற்குண்டலங்களொளிர்த்திடங்க.

செருகுமயிற்சீல்யெனுங்கண்ணியெழின்மிகுந்திலங்கச்சேர்த்துச்செய்வி
மருவுமயிர்முடிவயங்கச்சென்னியி ன் னிறங்கொண்டவண்டுபோலச்
சுருள்சுருளாய்மயிர்த்தொங்கன்மதிவகிர் போலிலங்குதுதற்றுவண்டு
[மொய்ப்பப்
பெருகொளிரவார்ந்தொளிர்மணிச்சட்டியும்பட்டமும்பெரிதுபிறங்கித்
[தோன்ற (கூக)

மடங்கலெனவிடையென்னமழுகளிதுதானென் னமணியெவற்பென்ன
நடந்தழகளுறுஞ்சுவடெல்லாஞ்சங்குசக்கரங்கண்ணிததோன்றத்
திடந்தருமன்பொடுதந்தைதாய்தன்னைப்பூசிக்குஞ்செய்விதன்னில்
படர்ந்தவெரிந்புறம்வந்துநின் று ன ன்புண்டல்குப்பார்க்கமன்னோ. (கூச)

தந்தைபதந்தொட்டிருந்தோர்கண்ணைதுபகட்டுசோதிச்சாயறம்முன்
முந்தறலுந்தோந்திதென்னேயெனவெண்ணிமுகந்திரும்பிமுகுந்தன்
வந்தருகினிற்பதுகண்டியர்கங்கைவரமின்றோவாய்ததென்று [ரு'னே.
சிந்தையுறமகிழ்ந்துதலைவணங்கியருகிற்கிடந்தசெங்கறன்னை. (கூடு)

எடுத்தெறிந்துமற்றிதன்மேற்சற்றுநிறியென்பணியானியன்றுகாறும்
அடுத்தகண்ணையென்றுசூரவரதுசேவைசெய்தங்கவரிருக்கக்
கடுத்ததம்புகண்டனுங்காணுக்கண்ணலிரதிராநகல்நீன்மீதே
இடுப்பிலிருகரமவைத்தங்கவர்செய்யுஞ்சேவைகண்டேயினிதுநின்றான்.

புண்டலிகர்தாய்தந்தைசேவைசெய்துமுடிந்தபின்புபொன்னினடை
மண்டியொளிரச்சுரபியோட்டுங்கோற்சாணுடுவைததுற்றோன்பால்
அண்டியிடுசெங்கன்மேற்சமசரணமாகிநிற்குமழகுதன்னைக்
கண்டுறுசாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்துபேரின்பகடவல்லாழ்ந்தார். (கூஎ)

பலபடிதோத்திரித்தாநிற்கக்கருணைவாரிதிநோக்கிப்பத்தருன்போல்
உலகுதனிம்கண்டதில்லைபுண்டலிகாவேண்டுவரமுரைத்தியென்றான்
சுலசலோசனச்சாமிமும்மூர்த்திவடிவமுநீதானேயாகி
நிலவுகின்றபடியா லுமூடரைபுத்தரிக்கின்றநீர்மையாலும். (கூஅ)

விட்டலநாமம்புனைந்தெப்போதுமிந்தப்படியாகமேவிவிண்ணைக்
கிட்டிவணங்கினரெல்லாப்பவந்தீர்ந்துபரிசுத்தங்களரச்செய்து
முட்டறுமென்பெயர்ச்சார்பாலித்தலம்பண்டரியென்றுமொழிவதாக்கி
மட்டிலிந்தத்தலச்சார்பாற்பாண்மிரங்கநாமமுநீவாய்த்தியின்னும் (கக)

இத்தலத்திற்றீர்த்தங்களனைத்துக்குஞ்சிறந்ததாயொன்றியற்றி
அத்தகுதீர்த்தத்தாடினோர்புனிதராகவேயமைத்தியென்றார்
உத்தமநீவேண்டியவாறுகவெல்லாந்திரிபுவனத்துள்ளதீர்த்தம்
அத்தனையும் அநுபிப்பகலினிலேவருமென்றுமைவதாக. (கா)

பன்றருளினன்கண்ணலகினுள்ளதீர்த்தமெல்லாமத்தியானத்
தொன்றுறுமானுடோறுமத்தீர்த்தத்தெனவுணர்தியுமையேநான்முன்
துன்றுதிரிபுரதகனஞ்செய்ததின்கவருந்துதுன்பந்தீர
நன்றுறுபிமாசங்கரித்தலத்திற்வம்புரிந்துணனுங்காலே. (காக)

என்னுடம்பிலவேவையுண்டாகிப்பெருகிப்பீமாவென்னம்பேர்பூண்டு
துன்னுமதென்னாரசுகதினைக்கொண்டுபெருந்துழனிதோன்றநேர்ந்
துன்னுபுண்டலீகரதுமனைவரையுமத்தலத்திலுறைவதாகி [க.
மன்னுறுபீமசேனபயிரவனறுழனினைத்தெரிந்துமனம்பொருளாய்.

கண்ணனிகுருவந்திருக்கச்சற்றுமஞ்சாநிறந்தியிக்கிமைகொண்டு
நண்ணருகுமோவென்றுதன்கரத்தின்கதையதனைநாடிவீசி
அண்ணியநன்னதியேசின்மலையதன்கிமையினையடங்கிமேவு
கெண்ணுறுமித்தலத்தென்றானப்படியேயுமையைப்போலிரைச்சலின்ப

தனைக்கண்டோர்பவமெல்லாந்திடதுக்கங்காநிபோற்சார்ந்துநேர்கண்
ணனைத்துன்றியிடமாகசூழ்ந்துபிறைபோற்றெற்கினணுக்கிழத்திக்
கினைத்துன்றிப்போதலினுற்சந்திரபாகையென்றுபெயர்கிளத்தலாகி
முனைப்பொன்னாஸைருசாபமதிமுழுதித்தீர்பாறுதீர்த்தமுன்னே. (காச)

புண்டலீகரிடுகல்மேனின்றருளுங்கண்ணனடிப்போதைப்போற்றிக்
கண்டியர்பாவனமாகலாமென்றுநாடோறுங்கருத்துடகொண்டு
மண்டிகின்றதின்றுமதின்குழிவிட்டலனைக்கண்டமாத்திரத்தில்
அண்டிபலபவந்தொறுஞ்செய்பவமெல்லாந்தீர்த்தவனுக்கழமையாவார்.

(வேறு) தன்முனின்றகண்ணன்புண்டலீகர்முன்சார்வேன்
நின்முனையெனச்சென்றபின்பிரிவுறநேரா
மன்முன்றாமரைமலர்வயின்வந்தருள்செல்வப்
பொன்முன்சென்றருளநிலைசிறியாம்புகல்வாம். (காச)

குழலுக்குத்தொலைவண்டிகள்மலர்வயிற்கூட
நிழல்செய்மெய்யின்மென்மைக்கஞ்சியதுநிலாக்குடையோன்
உழையுறத்தனத்தனைவெம்பகையெனவோரான்
விழைவுறச்செய்துகொண்டதின்மெய்யிலானான். (காச)

விழிக்குத்தோற்றமான்மதிவயினடையரான்வெல்வேன்
இழிப்புறுமபடிக்கென்றதமுகத்தினுக்கிழிந்து
மமூக்கரத்தினென்பால்வரத்திருவுக்குமாறென்
றொழிப்புறுதுகொண்டதிற்பித்தனாயினேனுலகில்.

(11 அ)

முறுவற்கோடியமுத்துவெண்களிற்றிடைமுடிக
நறுமென்கொங்கைக்குத்தோற்றதிந்தரன்வயினணுகச்
செறியிரண்டையுந்திருவின்வெம்பகையெனத்தேளுள்
உறவுகொண்டதாலுடம்பெலாநதொடோபடலுற்றான்.

(11 க)

வெருவிவெள்வோயிற்றிற்துப்பாற்கடன்மேவக்
கருணையங்கடற்கொல்கிடகடல்கண்ணன்மீனா
மருவமாப்பகையென்றெனான்சூடிவாழ்ந்ததனால்
உருவம்வாமனனாகிமண்ணிரந்தானொருநாளா.

(11 ட)

நடைகண்டஞ்சியவன்னொன்னொன்தைநண்ண
மிடைசிலைபடிக்கிழிந்ததுவிதியயின்மேவரி
யடையலோகமாதாப்பகையெனவறியாமல்
உடைமையாக்கலொருதலைகழிந்திழிபுற்றான்.

(11 உ)

இனையராயுறியெவரவன்சருணைவேண்டாதா
அனையன்செவ்வியுமவயாவமுஞ்சொல்லுகாமோ
எனையராயினுமெழிர்க்காசாயிநிறைதான்
புனைவுறுங்கலனுண்டெனச்சேடடேடிபுக்வான்.

(11 ஃ)

எண்ணிநாப்பொவாயினனாயிரமிரண்டாய
மண்ணினைச்சுமப்பதுபந்தவயிற்றெல்லாம்
கண்ணினுகணிகலனுண்டோகலன்கருமுண்டோ
முண்ணினைப்பறப்பதப்பெழுண்கருடொளா.

(11 ஂ)

பிடிதொடாந்ததுகளிற்றினையெனொகாபேச
அடிதொடர்ந்துவந்தான்விட்டலன்றனையண்டிக்
கடிதொடர்ந்தமுல்லையினகைகவினக்கற்பகததைக
கொடிதொடர்ந்தெனநினவளவிவயிற்சூடி.

(11 இ)

பதம்பெற்றோங்கியவிந்திரன்மச்சனைப்பார்த்து
மதம்பெற்றெய்துகைம்மலைமருப்பிறுத்தவனருளால்
கதம்பெற்றார்கடராழிமேற்பண்டரிகவினும்
இதம்பெற்றார்வுறவதனதுமத்தியத்தினுக்கு.

(11 ஐ)

பிந்துகீர்த்தமென்னும்பெயர்பெற்றதினடுவில்
முந்துகின்றதுதிரிசூடருபமாய்மொழியத்
தந்துநின்றதினத்தமாத்திராவெனத்தக்க
மைந்துஅந்தனிப்பீடத்திற்செங்கன்மேல்வயங்கும்.

(11 ஃ)

விட்டலன் நனக்கினியதோர்விமானமும்விளக்கிக்
கட்டமைந்தபொற்கோபுரமதின்முதற்கவினப்
பட்டணந்திகழ்வுரசெய்தியென்றனன்பகர
உட்டதும்புமின்புற்றனன்கண்ணனூழியத்தில்.

(௪௮௭)

மதிவுங்கோபுரவாயிலும்விமானமுமற்றும்
புதியதங்கிதுபோலெங்குமின்றெனப்புகல
நதியுஞ்செடமணியுங்கொண்டீயமித்தானமர்
பதியின்விஞ்சியபதியெனலாயிற்றுப்படிமேல்.

(௪௮௮)

கண்ணமானதிதனக்கும்வெண்பாலெனக்கருதும்
வண்ணமானகோதாவிநிநதிக்குமத்தியத்தில்
எண்ணுகின்றதுபண்டிரநகரநனாப்பண்
பண்ணருமையவியையர்காப்புறத்தனியிலங்கும்.

(௪௮௯)

முனிவர்வானவர்காமிதன்சேவைகருமுந்தி
இனிதிலோர்சமயந்தனேநோக்கினிரூபபார்
துனியதும்புருநாரதர்கானஞ்செய்துறுவார்
கனிவின்வந்தியமுழக்குவாய்க்காந்தருவர்.

(௪௯௦)

அரமபைமேனகைதிலோத்தமையாதியரண்மித்
தரந்தரந்தினந்ததனந்தாஞ்செய்துதழைப்பார்
விரம்பநீள் *கககம்பத்தினேந்திரிபயலை
பரம்புமன்பொடுபரமபாகவதர்கன்பயில்வார்.

(௪௯௧)

எனவுமாபதிபார்வதிக்கிசைத்தனனிதனோ
அனகராவவரறிந்தனந்தேறுவதன்றி
மனனடங்கிடாவாடகிற்குமன்னதேமலர்க்கோ
கனகைநான்றகுமாயியாய்மாலொடுகளிக்கும்.

(௪௯௨)

வேறு.—நீண்டுரங்கனைவாகுறுமாதுலனேவலிலிமிக்கேசி
மாண்டுரங்கனைவாய்பிளந்தானைநன்மதிப்பதின்மரும்வாழ்த்தி
வேண்டுரங்கனைவிண்ணகத்தருந்தினமவீழ்ந்துதோய்மதிததுண்டப்
பாண்டுரங்கனைப்பழமறைகளுந்தெரிந்துணர்தராபபடியானே. (௪௯௩)

(இதன்பொருள்.) நீண்டுரம்-பலத்தால் நீடெயுள்ளனவாய், கல்-மலைகளுங்
(கண்டி), கை-மெலிவதற்கேதுவான, வாகு-உதார்களை, உறு-பொருந்தினவனுன
மாதுலன்-அம்மாலாகிய கஞ்சனுடைய, ஏவலின்-உத்தரவினாலே, நிமிர்-உயர்ந்
துயர்ந்த, கேசி-கேசியென்னும்பெயரையுடைய, மாண்-பெரிதாகிய, துரங்கனை-
குதிரையுருவானவனுடைய, வாய்-வாயை, பிளந்தானே-கிழித்தவனும், நன்மதி-
நல்லதறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய, பதின்மரும்-பத்தாழ்வார்களும், வாழ்த்தி-
பல்லாண்டுசொல்லி, வேண்டி-பிரார்த்திக்கத்தக்க, ரங்கனை-ஹீரங்கநாதனும், வி-
ண்ணகத்தரும்-ஆகாசவாசிகளும், தினம்-நாடோறும், வீழ்ந்து-விரும்பி, தோய்-

முழுசுத்தக்க, மதித்துண்டம்-சந்திரபாகையென்னும் நதியையுடைய, பாண்டிரங்கனை-இத்திருநாமமுள்ளவனும், பழமறைகளும்-பழயவேதங்களும், தெரிந்து-மேன்மைதெரிந்தும், உணர்தரா-தெரியாமல் மயங்கத்தக்க, படியானை-ஸ்வரூபமுள்ளவனும்,—ஐ-காரநாளும் சாரியையிடைச்சொல்.

பண்டரிக்குமுலாதினவனைக்கடற்படவரவணைமேனாப்
பண்டரிக்குநீசெங்கன்மேனில்லெனப்படிநின்றபுரமேதோ
பண்டரிக்குவினாணெனவிசைத்தலிற் பழமறையெனப்பாடும்
பண்டரிக்குநேருளதெனச்சொல்வதெப்படியென்றப்படிமேவும். (ரூஉச)

(இ—ள்) பண்டு-முன்னாலில், அரிக்குழல்-பச்சைமூங்கிற் குழல்கொண்டு ஊதினவனை-ஊதினவனுமான (கண்ணனைநேர்க்கி,) (இவனவுமொருதொடர்) கடல்-திருப்பாற்கடலில், படம்-ஆயிரம் படங்களையுடைய, அரவணைமேல்-சர்ப்பசயனத்தின்மேல், நாப்பண்-நடுவே, தரிக்குநீ-சங்குகின்றநீ, செங்கன் மேல்-இந்திராகுய செங்கலின்மேல், நில்லென-நிற்கக்கடவை யென்ற, அப்படிநின்ற-அவ்வகையே நில்லாநிற்கி, புரம்-நகரம், ஏதோ. இதுவல்லதெதுவுள்ளது. பண்டர்-பாடற்கீழ்மக்கள், இக்குவில்களும்புயில்லுக்குள்ள, நானென-நாரியாகிய வண்டென்னும்படி, இசைத்தலில்-ஒலிப்பாடலால், படிமறையென-கேட்டோர் பழையவேதகானமேயென்றுமதிக்க, பாடும்-அப்பண்டர்கள் பாடிக்கொண்டிருக்கிற, பண்டரிக்கு-பண்டரிபுரத்துக்கு, நேருளதென-நிகராயிருப்பதுமொருபுரமுண்டென்று, சொல்வது-சொல்லத்தக்கது, எப்படியென்று-எந்தக் காரணத்தினாலென்று, அப்படி-அந்தப்பண்டரிபுரமென்னுமர், மேவும்-விளங்குதலாயிருக்கும். (படி-பூமி, ஊர்மேனின்றது,) “செல்வம் விரும்பினர், செல்லலடைந்தோர். அல்லல்கெடுத்தனை-யன்புசெய்வோர்கள். எவ்வதறிந்த மெய்ஞ்ஞானியிந்நால்வரும், வல்லதிலென்னை-வண்டகுதவத்தோர்,” என்பது பகவத்கீதை. இதனால்திகாரிகள் நால்வருண்டென்று கொள்க. நாப்பண்மேல்-பாம்பினடுகிலென்று கொள்வதேயன்றிக்கடனாப்பெண்ணு கூட அடியுமா.

அங்குசந்திரணமதெனவருமதயானையினமுதனாப்
வெங்குசந்திரமுறநடுக்கோளரிமெலிவுறல்வியப்பென்னத்
தங்குசந்திரமியமிகமணஞ்செறிதலைவரினினிதாடப்
பொங்குசந்திரபாகையென்றொருநதிபொலிதரும்புரத்தோர்சார். (ரூஉரு)

(இ—ள்) அங்குசம்-தோட்டியை, திரணமதென-தூரும்பெனகிணத்து, வரும்-பாகனுக்கடங்காமல்வருகிற, மதயானையின்-மதயானைபோல, அமுது-தேவரமுதத்தை, அன்றார்-ஒத்தபெண்களது, வெம்-விருப்பைத்தருகிற, குசம்-தனமானது, திரமுற-நிலைகொண்டிருக்க, நடு-இடையாகிய, கோளரி-சிங்கமானது, மெலிவுறல்-இளைத்தல், வியப்பென்ன-ஆச்சரியமென்னும்படி, தங்கு-மார்பிலே பூசுதலான, சந்து-சந்தனவாசம், ரமியமிக-பிரியம் மிகுதியாக, மணஞ்செறி-புணர்ச்சிசெய்கிற, தலைவின்-நாயகர்போல, இனிது-சந்தோஷமாக, ஆட-புணர பொங்கு-பூரித்துவருகிற, சந்திரபாகையென்று-இப்பெயருள்ளதாய், ஒருநதி-ஒரோது, பொலிதரும்-நிறைவுபெற்றுவரும் புரத்து-அப்பண்டரிபுரத்துக்கு, ஓர்சார் ஒருபக்கத்தில் (நதி அமுதன்னார் முகைத்தடத்துச் சந்தனமணஞ் செறிதலால்-நாயகன்போலினிதாடப்பொங்கி வருமென்றார்.) கவி. அது பகுதிப்பொருள் விருதி.

மண்டலீகனாவனாப்புரத்தவனருள்வழிவின்வழவாமோர்
ருண்டலீகனாயில்லையென்னவுமோனிருவருமனைமார்பின்
வன்டலீகனாம்புகன்பிரமன்சுதமகன்முதலமரேசர்
புண்டலீகனாப்பொற்றொலிகெட்டெழுபுண்ணியாபுலிபொல்வார். (11உ5)

(இ—ள்) மண்டலீகர்-ஆரசர்களாகிய, துவணா-பாண்டவனா, புரத்தவன்-
ரக்ஷித்தவனா (கண்ணன்,) அருள்வழிவன்- உறுச்சிறக்கத்தோன்றின பலவுரு
வங்கள்போலவே, நின்வழிவ-உன்வழிவரும், ஆம்-பலவாயிருக்கும், ஓர்ருண்ட
பலராமனென்கையில்லை (எந்தினறியாவிடாமாய்ப்பிழ்தாமென்பதன)லையில்
லையாம் (நின்வழிவகரையில்லையாமெனக்கூட்டுக.) என்னவுள்ளவழிக்கவும்
குளிர்-வெண்ணொதி, துலவுறும்பிளக்கிக்கொண்டிருக்கும், மனை (பண்டரிபுரத்த)
வீதிகர், மாற்பிள்-மாற்பிலே, வன்டலீகன்-சசுவனடல், சந்தனக்குழம்பு பூசின
புகுவர்கள் (அம்மனைகளிலுள்ள புகுவர்கள்,) ஸ்ரீமதகன்-சிவனும், பிரமன்-வே
தாடும், சதமகன்-இத்திரனும், முதல்-முதலான, அம்மேசர்-முப்பத்து துவரும்,
புண்டலீகரை-இப்பெயரும்பலவா, பொற்ற-புத்தசெய்கிற, ஒலிகெட்டி-சந்தந்
திகெட்டி, ஸ்ரீ-புத்திரனா தென்னின் பரிசுத்தந்தின, புலி பொல்வார் “விரத்தாப்
புலிபொல்வாரா மாற்பின் வன்டலீகர் வடிவமாயின உம்மைத்தொகருநிற்
ல் கொள்க.” மனை-பலராமனுக்கொப்பிடவுடையபதினும்மைச் சுற்றப்பு, புண்
டலீகரென எதனைச் சாத்திரீட்டிக்கிடக்கிறது.

உத்தியம்புயப்பொருட்டொளிபொருள் துலகுடையவன்னைவீதகீர்
உத்தியம்புயநிலைசலிதரங்கடலொளிவெள்ளியாயாக
உத்தியம்புயர்கடல்மந்திரொளிவதுபதித்துணர்பாந
உத்தியம்புயமாணிக்கமதிவெள்ளிவருகெவ்வழிவாரும். (11உ6)

(இ—ள்) உத்தியம்புயப்பொருட்டொளி-திருவுற்றிக் கமலத்திலுள்ள கண்
னிகையொளியை, பொன்-ஹஸ்த்-சுவர்ணமயமான தேவருலகமாகவும், உடைய
வனொளி-அப்பதமாரபிணைபுடையவனொளியே, தேகீர்-தித்திப்புள்ளகீரை, உந்
தி-திதறுவதாகிய, ஆம்-அதுகான, புயல்-மேகதிருமாகவும், வீசலில்-உடையவ
னொளிக்கவதனாஸ்பெகம்நிறம்பெற்றதென்க. அப்படியே பொருட்டொளியீச
வதனாலொன்றாகெவ்வழி, பாற்கடலொளி பொல்வன, வெள்ளிமனைக
ளாகவும், தீமர்பு-அக்கினிபாலத்தினாலேவெந்து, உயர்-கடக்கக்களையாகியுயர்
ந்து, கடல்மர்புந்து-தென்கடலாவும்மீழ்ந்துக்கொண்டு, ஒகிம்-பாய்வதான, உடு
பதித்துணி-சந்திரபாகை, பாதுவந்திஅப்பு-உடையவன்பாதத்துள்ள கங்காஜல
மேயாம், உய-எல்லாரும் உச்சியிக்கு, மாணிக்கமதிலொளி-ரத்நமயமான மதி
லொளிபாணது, உற்ற-உத்தியம்புயத்தின்பொருத்தின, செய்விதழ்-சிவந்த இதழ்
களினொளியை, போலும்-ஒக்கும். “திருப்பாற்கடல் போலிருக்கின்றது வெள்
ளையெனாற்பண்டரிபுரமென்பது கருத்து.” வீசல்-எங்குங்கூட்டுக, “தீதீர்உந்
தியம்புயத்துத்தேனை நிராகக்கொண்டு மேகம்வீசமென்க.” ஆகவே அங்கும்பெ
ய்யுமேகநீர் தேன்போல்வதென்று கருத்து.

இதினுமாபதினக்கிலின்றென்றென்பதிற்றெரியெழின்மாடம்
எதினுமாபதியெனத்தெளிவுறகைத்தெழுவெள்ளிவெண்ணோதி
அதினுமாபதியடிதன்றுணர்ந்திரென்றமரருக்கநிலிக்கும்
மதினுமாபதிமார்பினன்கோயிலுமாணிக்கமணிச்சோதி. (11உ7)

(இ—ள்) இதில்-இப்பண்டரிபுரத்தில், உமாபதி-கடலென, நினக்கு-உனக்கு
இல்லின்று-வீழல்லை, ஒன்மென்பதில்-வெள்ளிமலை யொன்றுதானென்பதிரு

லும், தெரிவிங்குப்பலவெள்ளிமலைகளிருப்பதனாலும் தெரிந்துகொள், எழில்-
வெள்ளையமுகு கிரம்பின, மாடம்-உபரிகைகள், எதிலுமா-எல்லாவற்றிலுமோ, ப
தி-உனக்கு வீடு, என-என்று: தெளிவற-அந்தச்சிவன் வீசுவதிக்க, நகைத்து-பி
ரகாசித்து, எழு-கிளர்கின்ற, வெள்ளிவெண்ணோதி-வெள்ளிபாலும் வெண்ணி
றச்சோதியாகிய, அதில்-அதனாலே, 2-ம்-2-ங்களுடைய, மா-தி-உபரி-2-ம், 2-
ழிதன்று-அழகுள்ளதன்று, உணாநிலொன்று-தெரியுங்களுன்று, உபரருக்கு-
தேவர்களுக்கும், அறிவிக்கு-சோதியாரற்றெரியச்செய்யும் வீடுகள், மதினும்-
மாணிக்கமதிலும், மா-வகந்தி, பதி-தங்கின, மார்பின்-மார்புள்ள பாண்டுரங்
கன், கோயிலும்-பெரியகோயிலும், மாணிக்கம-ரதந்தினது, மணிச்சோதி-அழ
கிபசோதியுள்ளனவாம். சிவனும், தேவரும் நாணச்சிரித்தென்பது தோன்றா
கைத்தென்றார்-கவி-எதுவென்றும் விரும்பெயரிடப்பென்னமருதிக்கின்றது.

இணைவிமானத்தைத்திங்களைபாட்டுவெனப்பிரந்தினிதைவா
துணைவிமானத்தைக்காத்தா வனபுடையருடையாவிவருதொனிடாலே
உணைவிமானத்தைப்பூங்கொண்டயாவது உயர்ந்ததைத்தோடக
அணைவிமானத்தையுமெனப்பொருளெனப்பொன்றியேனே. (104)

(இ—ள்) இணை-உகாமத்திலே செல்வன், யிமாண்டரே-உரோகணியை
யும், திங்களை-சுந்திரியையும், பாடல்-மூலக்கூறுதிறம், குலம்-உமசம், என-என்
ன, பிறந்து-அவதரித்த, உபரி-உன்றாக, ஸ்வாதுணை-திரௌபதியினது, மா
னத்தை-வெட்டித்தெரி, காத்தவன்-வரமற்றும்புத்தவன், தேவரும்-அமரர் கூட்ட
மும், தொலைவு-மூலக்கூறு, தொண்டாலே-சத்தத்திலே, 2-ம்-அவர்களு
ள்ளத்தை, நை-கலந்தவன், மால்-பெரியான, 2-ம்-2-ம்-உகை-உதி-உதினவன்
என்று, உயர்வு-தனக்குடையவன், 2-ம்-இல்லாமல், 2-ம்-உயர்கின்ற, நலம்
ஆனந்தகுணம், தழைத்து-மிகுதி, 2-ம்-உகை, அணை-நீத்தியவாசஞ்செய்கிற
விமானத்தை-நிலையத்தை, அரும-சுருகவரிதான், பரு-சுருக-வருமுகுயே,
என்பது-என்று சொல்வது, ஒன்றின்-ஒன்றேயல்லது, ஒன்று-பெருமுகு
சொல்ல, அறியேன்-தெரிவினே.

வரகுமாயிருவிசும்பெனவயாஉதிமருவு வதிகாட்டி
வரகுமாயிலறம்பொருளின் பங்கணறு கவுமவிதைவே, 2-ம்
விரகுமாயினவித்தகன்மானின்பின்விரைவு மிகுமால்
வரகுமாயிப்பொற்கோயில்பண்டாரத்திலுள்ளதுபண்டாரியூரில் (105)

(இ—ள்) வரகு-சிலாக்கியமானபுயி அது சுவாக்கலோகம், மாயிருவிசும்பு-
மிகப்பெரிய ஆகாசம் அது பரமபதம், என-என்று, உயர்கதி-உயர்ந்த ஸ்தான
மானவற்றை, மருவு-தக்கபடிசேர, வதிகாட்டி-உபாயநெறியைக்காட்டி, வர
கு-துன்பத்தை, மாய்-கெடுக்கத்தக்க, இயல்-இயற்கையுள்ள, அறம்பொருளின்
பங்கன்-தர்மார்த்தகாமங்களை, நன்கவும-அடையவும், விழைவு-ஆசையை, ஏற்
றி-மிகச்செய்து, விரகும்-போதிக்கும் ஆசாரிடனும், ஆன-தானேயான, வித்தக
ன்-சர்வஞ்ஞன், மானின்பின்-ஒருமாயமானின்பின்னே, விரைவு-விரைந்துசெ
ல்ல, மிகுமால்-மிக்கமோகத்தை, ஏற்று-உயர்த்துகின்ற, வரகுமாயி பொற்
கோயில்-பொன்மயமானகோயில், பண்டாரத்தில்-எல்லார்க்கும்பொக்கிஷசாலை
போல், பண்டாரியூரில்-பண்டாரிபுரத்திலே, உளது-இருக்கின்றது.

வேறு — துரிபதிருவமயில் வகைக்கரசுனி மஞ்சிறை நிரண்டைநிங்குளங்கை
 சரிபதிருவமயங்காவடை நாரடுருவமயுரதயங்கக்கால்
 சூரிபதிருவபிணிககமுவமுருபிண்பா ஹராத்ததோன்ப
 பெரிபதிருவமுருபபிலவாங்கவடோபாபாங்குமபெரிபகோயில் (நா.உ)

(இ—அ) சரிய-செடததா கரிதான, கொ-மகதைஸவரியம், வடி-பெருகி பெழுருகினு, இவகைக்கு-இவகாபுரிக்கு அரசன்-ராஜனனாவனன, இமெ-வைதததான, லொ-காவலி இராஜனமேங்குகன-பகதுமாதமும், அவகை-மகையனகைன, சரி-வனையகா, அநா-ஒலிங்கா வனமாயிபினமத கயிலிருக்ககதா-விராடம் தியாகவகை-கலங்கா படி, தாதா-தாதனகிய, திருவடியும்-சிறிபங் வடிமான அனாரமும், தயங்க-வளங்க, காலதரு-யமனாகு, ரிபது-பா கயமுலாதான, வர-பாததால், பினிக்க-கடடுமபடி, மவடி-முபாசு பொனசிறமாதா-முன-முங்கி, பினியாமல-சுமாதயகை, னாந்த-சிறிவது தோனா-பிராமாத பெரியகிருமடி-கருடனும் முகப்பில-முனபாததில் வளங்க-தோனாததலாக வடோபா-நிபாஸநிரங்கனவாருது தேனா-ரட-சகும்-பெட்ட-வா-வ.

விட்டலன்மீது 1957-58 ஆம் ஆண்டு ரெவின்யூ ரெக்யூலேஷன்
 விட்டலன்மீது 1957-58 ஆம் ஆண்டு ரெவின்யூ ரெக்யூலேஷன்
 விட்டலன்மீது 1957-58 ஆம் ஆண்டு ரெவின்யூ ரெக்யூலேஷன்

[illegible]

கொடூரத் தவனறபட்டு சேர ினெ மதம் நாமு ககோயிலாரும்
 எரிமுதரூப பாதுகயு கரு வதென்கருநரே நாகிக
 கொப்பு மடகுதலாகித்கில் இன முருட்டுநூடகரகனகூப்பவோநகும்
 கொப்புநதலு டெனிலீயிசிகு முடல வுதநிகொழுபொறகோயில, (நாநக)

(ஆ—ப) கோ-பசகக்ா, புராத-பரிபாலகதிற, அமையமதில்-காலத்தில
சோதனையெது-பரிசுநபணணி, அய்ரும-உ கசிப்பதான, மலாககோயிலா
னும-திருவுநதிப்புலிலிருப்பவனும் கோ-தேவாகசரணகிய, புராதரனும-இநகிர
னும், பயநது-அஞ்சி, கூசும-கூசுவதாயெ மனம-உள்ளம், குளிராவதென-இப்
போதுகுளிராவதுபோல, குளிர-கண்களாகுளிர, நோககி-பராதது, கோ-பெரிய
வான, புரம-நகரங்களிலே, தக கூலாகி-இநா துகொண்டி, தினநதினமும-
டோறுபசெழுந்கரபகா செஉகைகா,கூப்ப-சகிகக நகமு-ரீனம்மூப்பதான

கோபுரம்-கோபுரத்தாழ்வான், தனஒளி-தனதுகாந்திட, வீசி-ஐவலித்துக்கொண்டு, குழலமுக்கே-அண்டமுக்கடின், அளவு-அளவை, தெரி-தெரியச்செய்கிற, கொழும்-உயர்நதமாறுதுள்ள, பொற்கோயில்-பொன்மயமான பெரிமகோயில், 'அண்டமுக்கெவ்வளவுவென்றால் பாண்டுரங்கனகோபுரத்தனவென்று தெரியச் செய்யுமெனக்கொள்க'

மாணிக்கங்குணியாடா நதரதுவாங்குயிர
மாணிக்கநதரத்தினுநிலைமீலெனனட கொ
மாணிக்கநதரநிறவிடோபாரிமவையும
மாணிக்கநதனிபடொறுமாயிரவிலுடனவ

(1188)

(இ-ள்) மாண-ரசமாட புளா இகடு-கருமடிவிலைக்கொண்ட, அம்-அந்திதான, கரன்-கையையுடைய மனம், இய-இருநிடையீளையொன்றோ, விழுமமுச்செய்த, துதுழாடகொடுத்த பிவா குடிரேயிலலாமறபுக்கற, பிரமாணக்குடியுள்ளியாக நந்தமுக்காடத்திலும், நிலம்பெனக்கிடா சவுகார்டீயெனனவெத்திசுத்த, து-ஒப்பிலலா, மாணி-அமனியாபரிமான, க-சுந்தரமேகநிமுள்ள, விடாபா-பாசுமிரவகன, மம-மாயிரவையும ஸ்குரையினக்கும, மாணிக்கம்-கவுத்தவம், தனி-ஒப்பிலலா பொன்-லலமி, த-தாய-துளசிமாதையினது, நிழலிடை-அழல், எவக-ஒதுக்கியாத்திகக, டொபா-அல்ல ஒரு மாணிக்கமவளவகுமெனக்கொள்க

மெ சிவநதருபெருவால்விபவந்தயின
சசிபநதராணுவொடொறுமாயிரவிலு
இச்சிபநாவழமேனியைச்சுழுவசேன
யுச்சிபநாசுரிபடாடெந்தருடொபாணை

(1189)

(இ-ள்) பெய-புமசுபக-பயம்-பாத்தியகன தருவழங்குகின்ற, பேரொல்-பொயத்தியாத்த, பெய்தை-பெய்தையெழுச்சொல்கை, வினவ்-கேட்டு, பச-விருதி, அத்தரா-அகாசுடாங்கா நந்த-கடவந்து, ராடொறும-நிறுத்திதம், துதி-பதாநீரங்கலை, யலவா-சொல்லுயர்கன சி-மாடமுருமபட்டை, அம்-அககு, து-நெழுருவில, மேனியை-கடொபாதிருமனியை, தழுவுவதே-அல்லகனது செய்கை, சாடசபைம-வனக்குகின்ற, தனி-ஒப்பிலலா பதயமென நாலாமபசவியென, ஒரு விடாபாவை, ஒப்பிலலாதபாண்டுரங்கனைத்து உரவ்வொரேனக்கடக்க

வேனலம்பதிதனை நதருவிட்டானடொத
தேனலம்புதுபூட்டசேனாத்தவழர்
மானலநதரத்திலெனசுகனவயனமலரது
பானலநதரப்பாயவதுசநதிரானக

(1190)

(இ-ள்) வேனலம்பதிதனை-சந்தகாலதச்சரகுதிபமனமதனை தரு-பெற்ற, விட்டனை-பாண்டுரங்கன, மேய-பாசுஞ்செய்கிற, ஊ-பண்டரிபுரத்தில, தேன-வணடுகன, அலம்பு-சுகதிகுகன, பூட்டம்-புகளையுடைய குளங்கனையும், சோலை-உத்தியானவனங்கனையும் தேய-தேனம்பாடொற, கதனி-வயலகனையும், மானல-ஒப்பாக்க, அநதரத்து-மெல்லுக்கங்களிலும், இலெயென-இலையென்றுசொல்லுவதாக கடைவளம்-ரசுடெடுக்க, மலீரது-மிகுத்து பால-பால்னது, ரலம்-சுழையை, தர-தருவதாக, பாபய-த-வெருமபரவதச்சுது சநதிரபாகை.

தரும்புஞ்சாலியுங்கரிபரிமறைவுறூஉங்கழனி
யிருப்பஞ்சாலியுங்கற்பினர்மென்கையினிப்புத்
தரும்பஞ்சாலியைமதுவெனத்தரும்புருடறித்தேன்
சரும்புஞ்சாலியல் தழுணுமடண்டரிசுசோலை.

(11 நூறு)

(இ—) கரும்பு—கரும்புகளாலும், சாலியும்—ஒெற்களாலும், கரிபரி—பாணியுக்குரியும், மறைவுறுட—முழுகிப்போவதாயிருக்கும், கழனி—வயல்களிலுள்ள, வரும்புஞ்சாலியு—அருந்ததியும் வேண்டத்தக்க, உப்பினர்—கம்பு நிலையுள்ள பெண்களது, மெல்—மெல்லுதல், நகை—பலவரிசைகள் போல, மிளிர்—விளங்குதல், புத்தர்ப்பு—புது அரும்புகளும், சால்—மிடாவல், இயை—சேர்வதான மதுவேன—தென்பாலை, தரம்—வாழ்க்கையாவதும், புருடில்—நாயகர்ப்போல, தேன்—உணை, சுருபமும்—வண்டிகளும், சாலிய—மிக்குப்பாக, இசம்—இதழினின்றும், உருமா—ருகுந், பண்டரிசோலை—பண்டரிபுரத்து சோலைகளில், புருடாகள்—பலவரிசைநூர்நூர் அசரபாண நுபம்பலப்—பால வண்டிகளும் புவரும்பினிடமில் வந்து உருகியப நகுமென்க.

கொள்ளுஞ்சொளமுங்கொதுரைமயமவரஞ் தேய
கூர்ளுமபுரிபுங்கண்ணலுங்கத்தமுங்கசுர்பும்
எள்ளுமேனலுஞ்சுரணமயுத்தொலையுமெவையு
மெள்ளும்புறமுதலுமபாஸ்யசமேவீசும.

(17E2)

[illegible]

(17155)

பயிற்சியினைப் பெறும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தகவல்
அளித்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறு தகவல் அளித்த
பயிற்சியைப் பெறும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தகவல்
அளித்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

(നാഴി)

ஆசனமபாயிதா மபலிவ்வாய்மிட்டலனெயெ
பொருளெட்டா லனய்க்கும விட்பாதினைசபொருததும்
தருணத்திருநாடாடலுபாடலின்சதுயும
யருணத்தெவதுமதாவதுவிலகிவழிவழிதோர்.

(നാഴിക)

வன்கொட்டிடவல்லதேழிசையவாடாய் சொல்
கன்கொட்டிடவல்லதாரமுத்தணகதிநின்
சுணகொட்டிடவல்லதுகரர்க்கமுதுதவி
வன்கொட்டிடவல்லவனெப்பிலாணரெங்கன்.

(1852)

கடங்கவிட்டலனாருந்துவென்கோடுகொள்கையன்
முடங்கவிட்டலன் தஞ்சனெஞ்ஞிற்புகமுழையோர்
அடங்கவிட்டலன் முன்வலனாகிட... லன்
விடங்கவிட்டலன்சேவடி காணரவிர்தம்.

(175)

(இ—ர்) கடம்-மதத்தை, கவிழ்-சாய்க்கின்ற, தலனிருந்து-இடத்தினின்று, வெண்கோடு-வெள்ளைகொம்பை, கொள்-பிடுங்குகின்ற, கையன்-கையையுடையவனும், முடங்கிட்டு-வணங்கச்செய்து, அலன்-துன்பம், கஞ்சன்-

உண்களாவாலிலவகெழும்மணிமேனிகொண்டியலவான
 உண்களவாயவழியோடுவனநிகளொருங்கே
 உண்களாபாடுநடைமபொழிற்பண்டரிபபரமன
 கண்களாலவெய்க்குண்டவாதங்ககண்களிகக

(17 61)

முதுங்கொட்டி முதுங்கொட்டிமணிமுடியம்
சகமுனவாழ்நாடோன்சைந்ததென்றுமு
நகமுநாணுந்நாடெய்தங்களுந்நா
தெய்தங்களுந்நாடெய்தங்களுந்நா
தெய்தங்களுந்நாடெய்தங்களுந்நா

(மருத)

ரீதியாக நடைபெற்று வருவது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
 மேலும், கட்டிடக்கலை அமைச்சர் அவர்கள் தலைமையில்
 இயங்கிவரும் கட்டிடக்கலை அமைச்சு, கட்டிடக்கலை
 அமைச்சு, கட்டிடக்கலை அமைச்சு, கட்டிடக்கலை அமைச்சு

(1152)

மேலும் — ஈ. சித்ரேசுரன் என்பவர் ஸ்ரீராம
பாண்டித்யம் சாத்திரம் பற்றி எழுதிய
ஈ. சித்ரேசுரன் என்பவர் எழுதிய
ஈ. சித்ரேசுரன் என்பவர் எழுதிய

(175)

(இ—1) பா 1 தக்கனெனும், அரசு கோபாலன்-ரஜா கோபாலன் எனும், பலர் தருளும் டாக்டரிடம்-வெண்மையான, கனம்-மிகு 2 முடிபாடகம்க, கோ-டுபுக்கண்ணை, பாலன்-நெற்றி மீது வன், மா-மகத 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1

பேட்டை நகரத்திலிருந்து 10 கி.மீ. தொலைவில்
 உள்ளது. இங்கு 1980-ல் கட்டப்பட்டது. இது
 1980-ல் கட்டப்பட்டது. இது 1980-ல் கட்டப்பட்டது.

(π ⊗ ρ)

(இ— ௫) விட்டலன் ரகுமாயியை-ரகுமாயியைவிடாதவனாகி, மேயினன்-கூடியிருக்கின்றவனென்றும், விட்டலன்-விட்டலனென்றும், ரகு-ரகுவென்பவனபுகழை, மாய-மறைக்கத்தக்க, இயை-குலசம்பந்தத்தை, இயைபு-யென்பது—இயைபெயர்க்கடைக்குறை, மேய-ஆராய்ந்துகொள்கின்ற, ரகுவின்புகழை மாயக்கின்றயிழைபைமேயக்கின்றவென்பதுபெயரெச்சவடுக்கு இன்ன-சூரியன், என்முல் குலகீததியாகிய வமுத்ததையுண்கின்றவனென்றும்-மேயதல-உண்ணுதல், வாய்-இகழத்தக்க, தலன்-இடத்தை யுடையவனாகி, திருமேல்—இலக்கியம், சிலை-எண்ணுகின்ற, வெய்தின்ன-கொடுமையையுடையவனுக்கு, எட்டலன்-கிட்டாதவனென்றும், அவன் சீதையைபிரித்தகாலத்தில, திருமேனி திருவுடம்புக்கு, ரைவு-இளைப்பை, எய்தின்ன-அடைந்தவனென்றும், திருவை-யென்பதற்கு-திருமேலென்றார் அது உருபமயக்கம்,

ஐயதேவர் சரித்திரம்

கெதா கவயாசு பூமியிற்
புதலமிற் சரிபயிற்
ஒதுக வென்ற முடிபுத்
பொதினை மினைபு மினைபு (க)

சிறதும் புள் பிடுபெய்
இததுதோப பொதினகா
திது மிலவூரி அந்
யாதுபொன அந் ()

தனைபரை மரும அந்
இனியவு பந்
அனியை யுந்
மனமி ப (உ)

நாரகா கனநதன்
வீரமு முனிவரிற்
குரனும் பொலபு
சரிய ராயசு ()

பதுமமா கனதயிதி
துகிபெறு ராதைதன்
விதிசெய விபலகா
புதுமையென (ரு)

நாரணன் வாழ்வு
ஆரண முணர்ந்தான்
ஓரணி தூலையு
தாரணி யோருக்குததான் (சு)

அனையவ னறிஞரை
பனுவலு மாறு
இனியகீ தமுமினை
உனியனை (எ)

அவ்வுரை கேட்டலு மறிஞ ரோதுவார்
திவ்விய குணச்சய தேவர் நூலுடன்
செவ்வீதன் நியானெனுஞ் செருக்கி னுற்செயும
இவ்விய னூலினை யிணைத்துக் கூறுதல்.

(௮)

அன்றியு மென்கவி யாரு மாடுவர்
ஒன்றவென் றுரைப்பதை யுன்னுங் காலையில்
என்றுமெப் பொருளையும் வலுவி லீர்திடில்
குன்றுமப் பொருளிய லென்று கூறுவாரா.

(௯)

நின்னுரை நின்கவி நினக்கு நேருறும
பொன்னுறை நிறப்பரம் பொருளுக கொவ்வுமொ
என்னலு மேந்தலிவ் விரண்டு நூறனில
பின்னிகோ னேற்பதே பெரிதென் றோதினான்.

(௧)

அக்குழு யுடனர சமல னுலயம
புக்கியன் நிரவுமால் பொருந்த லாகிய
முக்கிய நூலுற முன்னா மறிது
பக்கலி னுறவெனப் பாழி லுமுளா.

(௧௧)

மறுபகற் காலேநூல் வைத்த யாவரும்
திறமிகு கோயிலைத் திறக்க யுமுமதில்
புறமுறு மன்கலை போர்தெ டுததுடர
தறிநிதி நாதனை யறிஞ் சேர்த்துளா.

(௧௨)

படியினை நோக்குபு பதியை நோக்கியவர்
வழிகளி னுறகெதிரா னு லொன் றுககுதல்
சுடரின்முன் மின்மினி சோன்யல போன்றதால்
கடவுணின் னூலினைக கமாத தென்னா.

(௧௩)

குறையுரை கேட்டமன் கொதித்து னோபுரு
திறைமுனின் நின்றநிண் னியல்பு குன்றின
மறையெலாம் பதிதபா வனென்ன றோதிய
முறைகெட வோரமுன் முன்பு தோன்றலால்

(௧௪)

ஆதவன் கதிர்நல மலதி னும்படும
போதவிழ் பொய்கைதான் புலியுந தேனுவும்
சேதநீ ருணத்தருஞ் சேர தென்னவே
நீதயை புரிவது நினக்கு நீதியே.

(௧௫)

என்கொண் டியான்புரிந் ததையி கழிந்தனை
நன்றிது வெனச்சய தேவர் நல்கிய
ஒன்றினை மகிழ்ந்தனை யுனக்குத் தக்கதோ
என்றனி நாயக விதற்கென் செய்வதே.

(௧௬)

ஆவியை விடுத்தென தகந்தை யானதை
நீவுத லேநல னென்று நோதலும்
மாவியல் மார்பினன் வருந்த லென்றுதன்
தேவிய லொடுமுனந் திகழ்ந்து தோன்றியே.

(௧௭)

அரசனா லினிற்சலோ கங்க ளாறுரால்
வீரசுற மாலைய தேவர் விண்டதிற்
புரைதபத் தெழுதினன் புனித நான்முகன்
சீரமிசை யெழுதவுந் திருந்து கையினான்.

(௨௮)

வேறு:—அன்புக் கிரங்குஞ் சகராசு னுருஞ் கரசு னகமகிழ்ந்து
துன்புந் துறுவெஞ் சின்னச் சுவர்த்து துளவோன் புகழைத் துதித்திருந்தான்
இன்புந் திடச்செய் சகராதத தெரிஹோ த்திரஞ்செ யொருமறையோன்
உன்பக் கலிலோர் கன்னியவ நரித்தா ளவன்சுந் தரங்கண்டு.

(௨௯)

பதுமா வதியென் றிடமுந் பகர்த்து வளர்க்கப் பருவம்விஞ்சி
அதிரூ பங்கொண் டலங்குண்டு வவனே சகரா நன்றனக்கே
துதியோ டிதவ ரிச்சயித்துத் துணிந்தவ னிருக்கச் சுற்றத்தார்
வீதுநேர் முகத்துப் பெண்ணுமுகம் விரும்பு குணமு மிகத்தெரிந்தார்.

(௩௦)

தெரிந்து வினவு முடவினாக்கு = சகரா நனக்கென் றெரிவைதன்னைப்
பொருத மணஞ்செய் டுதையன்றிப் புறத்தோர்க் குதவே னெனமறுத்துப்
புரந்து மகிவ வருநாளிற் புலியோர் போறு றஞ் சகராதன்
பரிந்து மறையோன் கனவில்வந்து டகர்வா னிகர்வான் ஐயதேவன்.

(௩௧)

ஆத லான்மர் நவன் னனக் தன் னருளுந் திருமா மகடன்னை
நீத முடனே மணமபுனாதது கெனவே சிமல னிகழ்த்துங்ன்ற
போதில் விழித்து மகிழ் தெழுந்து புகன்ற ஸுடதே வரைராடி
மாது தனக்குப் பொருத்தினாந மதிந் துத் துதித்து மணம்புணர்த்தான்.

(௩௨)

நிமலன் வடிவாம் ஐயதேவர் சிவத்தும் பதுமா வதியுடனே
அமலன் ஓகரா தத்தனிலே ஹரிகீர்த் தனஞ்செய் தமர்ந்திருந்தார்
கமலங் கதிரியோன தென்போலக் கடவு ளாழவேண நிறகருத்தான்
விமலன் வடுவீர ககனா விதன் வவர்கள் மிகபுகழான்.

(௩௩)

அவன்செய் வழிபா டதுநோக்கி யனக விவனென் றகத்தமைத்துப்
பவஞ்செய் மயிலைத் தவிர்ந்தருளப் படுசீ ரிநால் லுபதேசம்
சவஞ்செய் துப்போ திச்சுவன்செய் சலஞ்சோ தொழம்பு நனிசிறப்பத்
சவஞ்செய் பவரிட ிறந்திருந்தா னையல் பதுமா வதிதலைவர்

(௩௪)

குருசே வையிலே நிரிகரணங் குளிர்தன் பதின்மீக் கொணும்வணிகள்
ஒருநாள் ஐபதே வரைவனங் புயந்தென் சதன முறல்வேண்டும்
திருநாயகனே மீட்டி ிர்த் ரென்ன பதே யருஞ்சிர்க்க
வருவே னெனத்தேந் மிசையே றிவநதான் னனதூர வளம்பொலிய

(௩௫)

வந்தா சனத்தின் மிசையிருத்தி வறங்கும பதினா றுபசாரம்
தந்தா தரித்தங் கவரநுளா சமந மாநி யான்மகுணம்
சிந்தா ததிகஞ் சிறந்தோங்கத் தினமும ஹரிகீர்த் தனஞ்செய்து
முந்தா தரத்திற் சடமுடர் முழுதுந் தெளிந்து முயனாளில்.

(௩௬)

திங்க ளளவு மவ்வூறிற் சிறந்த சீடன் பணிவிடைகொண்
டங்க ணுறைந்து ஐயதேவ ரந்த வணிகன் றனைநோக்கிப்
பொங்கு புகழாய் ஐகராதம் போக வேண்டு நாயினிநீ
இங்கணி ருக்க வென வெழுந்தார்க் கெல்லா வுபசா ரமும்புரிந்து.

(௩௭)

ஞானத் தருகற் பகமேனின் னளின சரண மறவாத
மானம் வழங்கு கெனவவர்த மலர்க்கை தலைமேல் வைத்தருள
மேனன் கிவர்தக் கணைவிரும்பா ரென்றங் கவர்கா னுவிதமாய்த்
தானன் கமைத்துத் தேரேற்றித் தனியான் கொடுத்தத் தடமவீழ்த்தான். (உஅ)

வேறு.—அணியு மாயையுங் குருமனைக கீந்தென தடிமைப்
பணிவு சொல்லுதி யென்றவ னோக்கியே பணிந்து
வணிக னேவலின் வந்தவ னெடுவழிக் கொண்டு
தணிவி னோன்பினர் தாம்வர மறவா தமமை (உச)

வணங்கி யென்மனை வந்துள காரியம் வாய்நடல்
றிணங்க நல்லிடை யீகென வந்தவ னிரப்பக
குணங்க ளாலுயா தேசிக ரவனகொள்க குறித்துப்
பிணங்கு கின்றதின் றேகெனத் தனிபெயா தனரே. (உச)

கங்கை மாநதி காணவந துறுபகங் கடுபப
வெங்க னூரவர் தேரிரு புரத்தினும் லிரவச
சங்கை கூர்ந்திரு வளையுங்கு டிவாவரு தகுதி
பங்க் மாகுமென் றறிந்தநதச சோராரப பாபுத. (உச)

தேரி னுள்ளன கொள்கெனத் தேரவிட் டி டிக
பாரி லேதனி யேகுதல பாததொனறும் டரியா
சோர ராவனர் செலவிடில் கணிகனி சொலவா
ஆர வாரம தாகுமென் றறிந்தன ருசா (உச)

தொடாநது சென்றவா தமைக்கோலை செய்பன துணிபா
தடர்ந்து கால்கரந் செறித்தா டுதளாகக் காண டகளு
படர்ந்த தோரபுதா படுத்தன ரேகலும் பாாமேல
நடந்த தேசிகா கிடந்தனா நன்னில நடுங்க. (உச)

அரிதன் னுமத்தை யிடைவிடா தனுபயித் தலிடுறல
பெரிது புண்படு துலததை வெறுத்தனா பிரித்து
கரிய மாலுரு வந்தனை யுளந்தனிர கண்டங்
கிரிவு ருதுயர் ஞானவா னந்தத்தி லிருந்தா (உச)

அத்தி னந்தனிற் கிரவுஞ்ச வேந்தனவ வனத்தில்
மொய்த்து வேட்டையின் முயன்ற வன் பகலசெல முன்னி
மைத்த வல்லிருட் டங்கலிற தேசிகா வழுவம
வைத்த மாநிதி யெனப்புத ரிடையொளி வயங்க. (உச)

கண்ட வேந்தனங் கணுகியே யாதெனக் காண
விண்டு தாசர்த மெய்விளக் கொடுமனம் வியரது
கொண்ட நாமசங் கோத்தன முத்தத்தையுங் குறித்து.
மண்டு கின்றபே ரன்போடு வணங்கினன் வாழத்தி. (உச)

பொருந்து கால்கரம் புண்ணுறக் குறைந்ததும் புண்ணுல்
வருந்து ருத்தந் தெரிந்தடி கேணமை வருந்தத்
தெரிந்து செய்தவ ரியாரெனத் திவினை யென்னப்
பரிந்து மன்னவன் சிவிகைமேற் கொடுசென்றான் பதிக்கு. (உச)

கனக மாமணி யாசனத திருத்திமுக கரணம்

அனக மாயடி பூசித்து ஸேதெது ஞான

தினக ராவெனச சேவையெய தருளபெற்று க திகழ்ந்து

பனக மீமிசைத் துயிலபரஞ் சுடாதுதி பயினைன

(கௌ)

பரிசு னங்களைப் பார்த்தநீ ரிவரடி பணீவீர

தரிசு றுகியற றுமினென வானையிற் றெடகெப

பெரிது கொள்கையி டொருளம் பெரு தன மென்று

கருதி யேவலின முயன்றனா மநங்குது கலத்து

(கௌ)

அன்ன வா ஸ்ரெழு குறா த னாளில் ப வரசன

மன்னி மாறவ ரடிக்கி யனடொ ட வணங்கி

மினனு தமமடிப பு ின புரிவனா விடடுப

பினை யோ பொரு ளிலையெனச் சேர் தயான பினனும்

(சும)

அழக ஞானரதுக கமையது சேட தென மைத்தேன

பழவ தாகநீர பணித்திறென ஸினைநூறா பகர

மடிவிலனபநீ மாலடி யாரம் வணங்கி

முடிவில புச்சினை புரிவசே யேணடுமென முன்னம்

(சுக)

என்ற போசவ னெழு கவ ரதகாமி னுள்

நன்று நனறென ஈர னனடியொ ருனகளை

டொன லெவ்வனக டாகுரி யுரொத்தென டனாகக

வனா போதனா மாலடி யா குர் வகுபடா

(சும)

குலலை மாமணி ராமநாமர்க டிகாண்கி

நல்ல கோபிசு சல டொடுபன ி நாரட

வல்ல நன்னுட லாதிய கலத்தெ டுயொ மர

அலலு நனபக லுமமரி ராமக றைவார

(சும)

ஆய மாலடி யாரகளைக் கண்டடி யபுமீர

தூய பூச்சினை புரிதிபெற சுரங்கிள பகாரு

மேய பாரகடற செல யின மே டப வீருடபய

வய தாருமென றியமபிட டொரு மிசைத்து

(சுக)

தேசி கோத்தமா டெப்பிப பணி ரகு சோறு

மாசி லன்னவா சேவடி தீலமினா வைத்துக

காசில சாதுசற சனாரு சேவையைக் கண்டு

பூசை செயவதே கடைபபிடித் தனனிர போதும்.

(சுரு)

அரசன மாலடி யாரடிக கனபொடு பூசை

புரியு மறபுகட பெருகலாற காணிய புகுநசார

பெரிது பள்ளத்திற பாயுநீ ரெனபபெரும பெரும

அரிதன னுமங்க ளனுதின மோதுசீ ரடிகள்

(சுக)

அடியா பாறபெரு கனபுறுத தியஜய தேவா

*படியை நேசித்துப் பூசித்துப் பாரத்திபன பரவும்

நெடிய பூசையை நேரநதுகொண டவனபொரு ணிரப்ப

மிடித விரந்தனா விணடுபா லனபுசெய விமலா.

(சும)

பொய்யுரைபொ ழுதுபுவி பொள்ளெனவெ டிக்கக்
கையரிவர் தேரோடுக விழ்ந்தனர முந்த
வையம்விடு வோரவண்ம டுநதிடுத லின்றிப்
பையவய லெய்தினர்ப யநதனாப தைத்தார

(௬௮)

வேறு:—யாது செய்துமெ னவுளத் தேங்கியித்
திது நேர்ந்தது தெய்வத்தி றமன்றோ
நீதி மன்னன்மு னீதுநி கழத்திடப
போது வோமெனப் போதலுற ழாரோ.

(௬௯)

வேந்த னுக்குவி ளமபிடப் போனவா
ஆய்ந்த கேள்விய றிருர டுகொழு
தோய்ந்து நின்றனா செய்தள ருறாதைச
சாந்த மூர்த்திகட் டோயந ததுமபவே.

(௭௦)

மாய னேகுந்தி லைநதனர சாத்தார
காய னேசத்ய பாமைக ளிடுஞான
னைய னேயிந்த நீணில பூனா பொ
வாய னேயென மாழ்கிரா டாழ்த்திடே.

(௭௧)

கஞ்ச னேமுத லானக ணகநீர
நஞ்சர் வானநன் னுடனைய செயதே
வஞ்சர் கமுல கொ தய குப்பது
தஞ்ச மோமிகு தனான வயென்பதோ.

(௭௨)

மூல மென்றக ரிக முன னேமுநதிப
பால னஞ்செய்ப டிபகை பாகய
கோல வெங்கர வுக்குங்கொ டுத்தே
சால நிற்பதந் தககதென றோ கொலோ

(௭௩)

அப்ப டிக்குனக் கன்பென் றியாடூர து
தப்பு றுத்தியென் றன்பகை யாயினோ
மெய்ப்பு றுத்தநல் வீட்டையச் செயயா
திப்ப டிச்செயவ தென்னையென் னையனே.

(௭௪)

என்ன நைங்கிவ ரிங்ஙன்வ ருந்தபோ
தன்ன லுர்தித னததனி ரங்ஙியே
தன்ன தானச குணவு ருக்கொடு
முன்ன ரெய்தினன் முன்னமுன் னெய்துவான்,

(௭௫)

மால்கண் காணமுன் வநத வுடனீவா
கால்க ரங்குள்க திததுவ ளர்ந்தன
ஆல மன்னவ ரானதி ருடரும
மேலு றும்பொன்வி மானடி தேறியே.

(௭௬)

வான கம்புக லாயினர் வையகப்
போன கன் ஜய தேவரைப் புல்லியிங்
கான நின்னுடை யன்புக்க ளவிலை
நான கங்கனி தங்கின னன்றரோ.

(௭௭)

என்னக் கூறிவிண் ணேகின் னேகின்
பின்னாக கண்டவ ரோடுபெ ருநதனை
மன்னச சான்றவா தமமைவ ணங்கியே
நன்னாக காலகர நண்ணிய தெவநனே (எஅ)

செப்ப வேண்டிமெ ன்சுட தேவமு
தப்ப ரப்புகள் ஞாதாத கவெராம
ஒப்பில வே தறுவந்துபு மாவதி
யிப்ப திகெயத வேன்ன டாக் மே (எஆ)

நன்னேவலின் வ ச்சி ரைக மேல
அனா சீரப்பது மாவதி மனடொந்
சனன காறாரி ராசினத த டா
கின்ன டேவல ராடொன டெர் னுள (அய)

வந்து ராச ம ரம போற்ற போ
த ர டொகன ணுத டு போ
மொகி டப்பணி சர ரக மே ருநினே
ம ராநுந கவலி ய டெரு (அக)

அன்ன தாகென வனடொ டெ ருதுத்த
பென்னின் டார்கை புக ட்பான் னதனம்
மன்ன வவததம் ரம போ ருந
சொன்ன டே கனெரு டாபெரு டெ டே (அஉ)

பொவரு சிந்துக புமரு புணி ரு
கவலக சாவிந்நி ரிகாட க டுரிடொள
மங்க ருஞ்செநி ராணென வையுன்ன
மயதைய கருடப ர மாவதி ராதரோ (அங)

வேந்தன டே பண்ணி மய மேவுநாள்
போகொநா னுர டு ரவலன் டோவிய
கோதன் ராபிக ரைக ரி தருமரட
கோதன் னொன்று டெபினை டெறயே (அச)

செப்பு சொல்லவந் ரு டெ வியிலு
உய ர தாகவு டெ கடை டெ ரு
கொப்பி னை புரப டடது ணந்தது ரா
அ புதமமனை க ருடே வாயிரே (அரு)

மாழக விந்நி பக மாவதி மாநதிரம
சூழ்மொன டுருந தோரரின னாகவே
முழகு துன்பினா முன்னியி தென்னெனத
தாழவ தாப்பபது மாவதி தனமுனே (அசு)

கின்ன மன்னவன மேவ ரி கருத்திருந்
நன்னு முனெருடு ரானகுப வத்திலும
தன்னு ணைப்பதி தனனைதத முவவே
துன்ற லறபுது தோனறலை யோவென. (அள)

ஆத வன்கண டங்குக திரென
நாதன் சாவைந வில்பொழு தேசெலா
மாத ராளிவன் மன்னுவ தென்றுகொல
நீத மாயினி நீநிகழத் தென்றனன

(அஅ)

சொன்ன வந்தச்ச ஜாணன்ம னேவிபோப
மன்ன லாணபின் மன்னிவன நேவியீ
தென்ன கண்டறி வேனென வேணணிமுன
துன்னு மந்திரி பொய்சொலச சூழவத்தாள

தேர்ச்சி யின்றுணை வாசெயகெ ளுசெயும
ஆய்ச்சி யான்ஜய தேவர ரசொடு
வாழ்ச்சி யாகிவ நமபுகச செயதொரு
சூழ்ச்சி யாலிறந தாரென்று சே லலிவன.

(அஉ)

கற்பி னாலுயா காதுபத மாவதி
பொறபி னாதையு லகொலப போ தது
நிற்ப தானமெய யோயென டுபொ
உறப வித்தவ ளோபெருச ச

(அச)

சாறறு முனபது மாவதி னுநுமீர்
மாறறி னாகண்ட மனைவன ளெய்முர
போறறு வேரொடு பொயயுர டாடுநாள்
ஆறற வீயின மூட்டென ராயபுர

(அட)

என்றி நங்கின ளியாருநி ளுகூர்
துன்று கோயிறறு யாககடன பூழ்கு
அன்று வேட்டைகக டைநகவ ரசனும்
சென்று ளோருநி கைகதுளவந தாரகோ.

(அஎ)

ஆவி தென்னென்ற ரசனவி னுய்குதன
தேவி யானிகழ செபகையை மந்திரி
நாவி னாலுணாந தெனசெயவெ னுனெனக
கூவி மன்னன்கு லைகுலை தேநகிளுன.

(அச)

ஏங்கி யீதுசெய் தாளுயி ரீரவெனெல
ஒங்கு ம்பெணகொலை யொலலையி லெனனூயிர்
நீங்கு மாபுரி வேனென நீணசாப
பாங்கி லங்கிப டெங்குழி பணணலை

(அரு)

மந்தி ரிக்குவ குத்துபபத் மாவதி
அந்த மானத நிஜய தேவாமுன
வந்து தாமுநதும்ம னேவிபென னாலுயிர்
சுந்த லாகிய தென்றுதெ ரித்தனன.

(அக)

வேத நாதன்வி ளங்குமு ளாதகினோ
மாத யாவொடு மன்னவ னேபபுலி
வீத லானதுன் னுலன்று மெவெனட
போத லாயினர் தேவிபு நததிலே.

(அங)

கண்டு கண்ணைக் கண்ணினுள் ளேவரக
கொண்டு தாளமும வீணையுங் கைக்கொடு
பண்டு மன்கொன்ன பாட்டறு நான்கென
மண்டு மல்டப திகென்னு மடந்தினர்

(கூஅ)

கீர்த்தி நததொடு சேரககி னததலும
தீதத னுனதி ருநெடு மாலசெய்க
காரதத தாகவ னுநின னனபமுல

(கூக)

டலலி டல்டப கியைபடி கயைவா
லல சென நு வனநுவி ருவுவோ
அலலல பொருவ வரிடக தலலலாகி
லலல லலக டுநெடு லலலலுலேன

(கூ)

எந்நி யமயிபப டுடக தீனெந்
நனறு தனநா னுட்டக டுடவும
துந்ந வாநா டுமநைத ந ட
ந்நநெ டுடதுந்ந டுடக டுட

(கூக)

பாழி கூழி ரய நலி டுட
பாழி டுடநலி டுட
புழம் வே தனெடு குழியா டுட
பவ டுடககி டுடக டுட

(கூஉ)

து ள சி க ர ச ர் ச ரி த் தி ர ம்.

—:0:—

பொன்னி னுயகன் புனிதவான் மிகனைப் பாப
வன்னிவையகத் துளததை யுதித்தரி புத்தி
தன்னி னூற்றுவை யென்றலுந் தாளினைப் போதில்
சென்னி மண்ணுறுத் தண்டனிட் டவனியிற் சென்றார் (க)

அத்தி னுபுரத் தமார்கனோ ஜாவெனும் பெயரின்
உத்த மக்குலத் தாத்துமா ராமனுக் குரிய
வந்த கச்சுத னுதலு மிகமகிழ்ந் தீன்றோர்
புத்தி ரன்றனைத் துளசிதா செனப்பெயா புகன்றார். (உ)

ஆய மைந்தனை யன்புட னுடொறும் வளர்த்தேழ்
ஆய னந்தனி லுபநய நத்தினை யாற்றித்
தாய பன்னிரண் டாண்டினுட் டொழின்மறை யனைத்தும்
ரய பின்மம தாயெனு மினமனை மிசைத்தார். (ஈ)

இளமை நீங்குறத் தையலைப் பிரிவுறு தியன்றவ்
வாமை மாநகர்க் கரசக பரனுரை வழிப்பட்
டெளிமை யின்றியெச் செல்வமு மியைந்தனு பவிப்பார்
துளிமை போலொலி தளத்திறை யொடுசுர நடந்தார். (ஈ)

மமதை மாதிரை மதுபகற் றாதவர் தடைந்தே
உமது தாயுமைக் காணுநற் குவந்தழை யெனயான்
றமது பாலடைந் தேனெனக் தையலு மாமிக்
கெமது தாயகம் பேர்ப்வரு வேனென வியம்பி. (ஊ)

வணங்கி நல்விடை பெற்றனை யகத்திடை வந்தே
இணங்கி நல்லுரை யாடியங் கிருந்தன ளிருநக
ரிணங்கொள் வேலவ னுடன்சென்ற மமதைத னேயர்
மணங்கொ டேவியைக் கண்டில ரில்லிடை வந்து. (ஊ)

அன்னை தன்னையெங் கெனவினாய் தெரிந்தக மயர்ந்து
பின்னை யஞ்சிலர் மாமியூ ரிரவிடைப் பெயர்ந்து
மன்னும் வாயிலிற் கதவடைத் திருந்ததை மதித்துத்
துன்னு மேன்முகட் டிருந்திழி பாம்பினைத் தொட்டி. (எ)

கயிறெ னக்கொடு சதனமே லேநினர் கடுகிப்
பயிலு முன்றிலிற் பாய்தலு மொலிதனை பயந்து
துயிலொ ழிந்தனர் யாவருந் துணுக்கெனத் தோன்ற
மயிலி யற்றனி மமதையும் வெளிவந்து மாழ்கி. (அ)

ஆவி நாதந் ரல்லெனுங் கடலிடை யழுந்தி
மேவி நீர்கிய தெவ்வித மிதுவென விதியோ
நீவி ரேறிய தெத்திற நிகழுத்துக வென்னத்
தாவி நான்வர நீவிடு கயிற்றெனச் சாற்ற.

(௬)

காட்டு வீரெனத் தொடர்ந்தவ ரொடுவந்து கண்டு
நீட்டு பாம்பெனத் தெரிந்திது தாம்பென நீர்கை
பூட்டு போதிலுங் கண்டிலீர் காமமென் புழுக்கம்
மூட்டு வெம்புகைப் படலையின் மூழ்கினீர் முழுதும்.

(௭)

இந்தி ரன்றலை பத்தினன் காமத்தி லிழிந்து
நொந்தி ரங்கின தறிந்திலீர் வருகென துழைந்து
தந்தி ருச்சத னத்துளே தவிசிடையிருத்தி
மைந்தில் விஞ்சிய மமதையு மின்னூரை வழங்கும்.

(௮)

பெண்க ளாசையங் கடலிடை மூழ்கினா பெரிதும்
கண்க லங்குவ ராகலிற் காகுத்தன் கழல்மேல்
எண்க லந்தநீர் பேரின்பக் கடலிடை யிரங்கி
உண்க நாமசங் கீர்த்தன முத்தரண யுவாது.

(௯)

இனியொவ் வாநெனக் காமத்தை யிகழுந்தன ராக
வனிதை கூறலுந் துளசிதா சாமென மதித்துப்
புனித மால்சர ணங்களை யுளர்நிறி பொதிந்து
தனிகி லாமுக மமதையைப் பார்த்திது சாற்றும்.

(௧௦)

நெருப்பில் வீழ்தரு குழுவியைத் தாய்கண்டு டோர் ற
விருப்ப மோடகற் றுதலென நீயெனை விருமிடிக
கருப்பு வின்மதன் கணையிழுந் தவலுந் தருத்தைத்
திருப்பி னாயதிற் றேவியன் றன்னைத் தெரிகசில்.

(௧௧)

என்று கொண்டவ ரிணையடி மேல்வீழ்ந்த தெழுது
நன்று சொல்லினை யென்றுகொண் டாடியே யயாது
நின்று நீ செய்த நன்றியை நேர்வது நிலத்தில்
ஒன்று மில்லெனத் துணிந்தக நீத்தன ருணர்.

(௧௨)

(வேறு) அவ்வயின் கன்றகல்வ ளைக்கிரிடை ய...
திவ்வியப கீரநிந் திப்புனல்செ றிபது
வெவ்வியலொ ழிந்துறுவன் மீகணுல வேரான்
இவ்வியலி னின்றனனெ னத்தெளிவ தெய்தி.

(௧௩)

நசனிய மித்தசெய லிவ்வுலகில் வந்து
பாசமிகு பெத்தர்வினை பாறுமவகை செய்ய
மாசறுதல் செய்திலன்ம யற்கடல்வி முந்தேன்.
சீசியிது தீரும்வகை செய்வெனென வெண்ணி.

(௧௪)

நல்லுணவொ ழிந்துவரு நாராடியெ முந்து
செல்லுநகி மூழ்கினர்தி னஞ்செய்கரு மங்கள்
வல்லையின்மு டுத்துதிர்வ னச்சருக ருந்தி
யெல்லையில ருந்தவமி யற்றினரி ருந்தார்.

(௧௫)

இப்படிய ருத்தவமி யந்நபவா நாளும்
கைப்படுக மண்டலந னீ கொடுகை கால்கள்
துப்புரவு செய்தொரும ரத்தடிசு ரக்கக்
குப்புதல் செயவர்ப்பிடு நீரதுகொ ணர்ந்தே (௨௯)

ராமனென வோதுதிரு ராமமற வாத
நேமாவரு டங்கன்பனி ரண்டதகி ரம்ப;
ஆமரமு றைந்தகழு துண்டுமிகு கூநீர்
ஏமமுறு தானிடையெ தீர் ததொரு போதில் (௨௦)

கோரவுரு கோயிலைகு வித்தமைவி ரும்பி
நேரும்விழி காண்டெகிர் கிணன்னு மககோ
ஆர்வமுறு நல்வரம ிக்ககவன வபபொ
தேருறுத வுதிரு ரியமபுவரே திரககே (௨௧)

பெரிய யாருனது பெரெனவென் முன்னே
பெயொடு வந்தல்தனி மித்தமுரை செய்கென்
பொறுத வுதிரு ரியமபபுரா பெயுறு
கூகூ வபெயொரு சிக்குமவா முன்னே (௨௨)

நானலகை யிதழ்வின ராபலவி ருத்தேன்
ஆனபல ருத்தேன் மிதழ்வின ராபல
பானமது செயல்திழில் ருத்தேன்
மேனிதளா தாகடக வுதிரு ரியமபபுரா (௨௩)

அன்னதொரு தாகமுட னெனியவெ னக்குப
பன்னிருசம வறசை னீரபருகு பணபு
துன்னிடவ ளிததிபுட னுலருளசு ரத்தேன்
நின்னினைவி னேருவர நேருவெதிர் நின்றேன் (௨௪)

என்றலகை யன்புடனி யம்புமலவ யெல்லாம
தன்னுணையின் மாதுளசி தாசாவன வித்தாம
ஒன்றுதலி லாதவுள முற்றிவண்ண தென்னே
நன்னுவண நாடுவெதிர் நன்னுயது காகம் (௨௫)

எண்ணியது கறபகமெ திரத்தொரு கள்ளி
புண்ணியம்வி ருமபவெதிர் புக்கதுகொல் பாவம்
உண்ணியநல் லாரமுத முன்னவெதி ருற்ற
தண்ணியக னென்றுரைசெய் தன்மையவை போல (௨௬)

(வேறு) அபசு தன்றனைநி னேந்தபொழு தோர லகைதான்
இச்சு ரத்தனிலெ திரந்ததினி யென்செய் வனென
மெச்சு றுத்துளசி தாசர்நினை வேலை தனிலே
கைச்சு தென்னெனவெ திரந்தலகை நின்று கழறும் (௨௭)

நீமி குந்தமதி மானெனநி னேந்தன னினித்
தோமி லென்றகவி னுக்குரிய துங்க வரமொன்
ருமி னங்கவுணா நார்கொடல வோவ னியுளும்
தாமி னங்குறுவ தன்னபடி தானெ னலுமே (௨௮)

நன்று நீயிவனென னக்குதவ நண்ணி னையெனில்
மன்ற லார்துளவ ராமனெதிர் தோன்றும் வரமொன்
றன்றி வேறெதிது மாதரமெ னக்கி லையென
நின்ற பேயழிபெ யர்ந்துபய நீடி யதரோ

(௨௬)

தூர மேவிலகி நீபுகல்சு வாயி தீனநின்
நேர தாகவிடு நின்மலனை நீதெ ரியவே
சோர்வி லாதுபுரி வேனெனலு மேது ளசிதா
சார்வ மோடவனை யாரெனவி ன்ருவி னரரோ

(௩௩)

வாயு மாமதலை யென்றலகை கூற வடுவின்
றேயு மாருதிம னெங்குறைவ திடான்வி னாவிலே
ஆயு மாறுபுக லென்னமுறை யேய நிறுப
பேயு நீதினம்வி ன்ருவுறுபெ ருங்க தைமுனே

(௩௪)

சிரவ ணஞ்செயபவ ருககுமுனம வந்த ரிரவணித்
தூரமி ருந்துசேலு வோர்பினரு வந்து செலலாய்
சிரம்வ யங்குறுகு லாவொடுசி தைந்த சிலையும்
கரமி லங்குதடி யுங்கவினு கோவ ணமுமே

(௩௨)

கொண்டு மாருதிரு லாவுறுவர் லேதிய ரின்மூப்
பண்டு வோரெனவ நிறுதிடுதி டெ னற கலவே
விண்டு தந்நிலையின் மேவினாவி யாது மறுாள்
பண்டு போல்வினவ யாவரினு முந்து படர

(௩௩)

நித்தி யக்கரும மியாவையுமு டிதது நிமலன்
பத்தி யிற்பயிலு வோரமுனம டைந்த பயில்போ
துத்த மக்குணநன் மாருதியு னாத்த படியே
வித்த கச்சபையின் மெயினரி ருந்த னரரோ

(௩௪)

அங்கு ரைத்திடுபு ராணநடை யன்றும் வினவித்
தங்கு மெயத்தவாசெ லப்பினர்ச தாக திமகன்
எங்கு றச்செலுவ தோவவணி லேக விவாபின்
பொங்கு வப்புடன டந்தனாதொ டாந்து புனரீன்

(௩௫)

பாத தாமரைகள் பற்றினர்ப ணிந்த ருளசெய்வாப
நீத னையெனலு நீயெனடி தீண்டன முறையே
யோத காத்தெனவி ராமனடி யுன்னு கிறமெயத
னாத னின்னடிதொ டத்தருமெ னத்தொ டுழலுமே

(௩௬)

அத்த னித்தலையி னின்றவனு மான மலமா
நித்த னைப்புகழ்வன் மீகனில னென்று நினையா
மெத்த வுட்பிரிய மோடவன்வி யந்து தழுவி
யுத்த மக்குணவு னக்குறுவ தோது கெனவே

(௩௭)

நீவி ரும்புறுமி ராமனது சேவை நிலையை
நான்வி ரும்பினனெ னத்துளசி தாசர் நவில
மாவி ரும்புநிற மாலைவிழி காணும் வகையிங்
கேவி ரும்பியவ னெய்தும்வகை செய்வ னினிதே

(௩௮)

என்ப தாய்மறைவ தாகியவி ராம னிருதான்
முன்ப தாகியிரு வந்தனைபு ரிந்து முதலே
தீன்ப தாதரவன் மிகிதினே ஶோக்க நெடிதாம்
அன்ப தாயினன வர்களுள னின்க டனரோ

(௩௯)

என்ன மாருதியி ளைத்திடவி ராமன் வினவி
நன்ன ராகவென வானரந டுது டன்வரத்
தன்ன தாகியச ராசனமு டன்று ளரிதா
சுன்ன லாகவவ ராசிரம முற்ற னனரோ

(௪௦)

வந்து தர்சிலை முதிர்செலக வந்தன் வனெந்
குந்தும் வானரக்கு முக்கொங்கெல் ஶென் னனென
முதது வந்தனைபு ரிந்து முத லின்றி முயலப்
பிந்து மாருதிய வன்பரிடை வந்து விரிதே

(௪௧)

உன்னி ராமனோடு வந்துதரி சித்த லெனொரோ
வென்ன வானரரோ டெனென சித்த னையலால்
அன்ன ராகவன டெய்திலனே னப்புக லனும்
துன்று தெறுவென ராடென ஶெய்த துனவே

(௪௨)

ஆன தென் னும நெறதும் யொத்தி ரகரான்
கொன் ட உன்னதி காசனெனெ டுக்கொ டுமம்
தான் வ டங்குர னென்றுமுனி சாந்நி னபடிக்
கேன டெய்திலனி னித்ப னதி லக்குவ னெனே

(௪௩)

சிதையுந் தொடர யானையுந் லென்று தெனியப்
போத நும்படிபு ரித்தனா டொடரு டுகழின்
மேத குந்திறலி டெனெனவி ளம்பி னாமுனே
நாதன் வந்ததறி யாமனவி கின்ற வரரோ

(௪௪)

துளசி தாசரிது சொல்பொழுதில் வாடி சுதனிற்
குளம நேரதமு குந்துவனி ராக வனெனத்
தெளிவு செய்துமறை வாயுறையுள் சென்று ஶ்னைவிற்
களவி ராகவனை யன்பொடுது தித்த னரரோ

(௪௫)

ஆர ணந்தெளிவு முவமல வாரி யெனமுன்
வார ணந்தெனிய வந்தவவ சுந்த னாயெலாம்
பார ணஞ்செய்வ வெங்குறிறை கின்ற பரம
கார ணங்கதுவ லானவென னக்க நுதீவ

(௪௬)

இன்ற நேகவித மாயெனைரி னைந்த னையெவன்
நன்று மாருதிந லின்றிடுகெ னச்ச னகிதோள்
துன்றி ராகவனெ திர்த்ததுதெ ரிந்து தொழுது
நின்று நின்வடிவு காணரினெ கின்ற வன்முனே

(௪௭)

ஐயு ருதறிய நியடைதல் வேண்டு மெனவங்
கைகள் சென்னியிசை கூப்பவணர் கண்ண னனும
மெய்ய னாய்விவ மெவல்கவி கால மலவோ
எய்தொ ணுதெனவி யம்பவனு மன்பு கலுமே

(௪௮)

*அவந்தன்—துருக்கன்.

நின்ன தேவலின டைந்தநிம லன்றெ ரிவதாய்
உன்ன தாயவுரு வந்தெளிவு றுத்தி டிவதால்
என்ன தாழ்வுவரு மென்னநெடி யோனி சைவுகூர்
தன்ன தாகவென வத்துளசி தாச ரகமே

(௪௬)

தம்பி யுஞ்சனகி யுந்தொடர்வுறத்த னுவினே
டன்பின் மேவுமுன டைந்தனும னத்து எளிதா
சின்பு கூரவுன தெண்ணமுடிவாகு மெனவும்
தம்பி ரானெதிரில் வந்துநிலை தந்த ருளிநான்.

(௫௦)

வண்ட லம்புநறு மாஜுமடி யுந்தி கழ்வுதும்
குண்ட லங்களைடு செம்பொனுடை யுங்கு லவுகோ
தண்ட முங்கரிய கோலவடி வுந்த கவுறக்
கண்ட வன்பினர்க ளித்தடிப ணிந்த வுடனே.

(௫௧)

ராக வன்பணியு நல்லவரை நன்று தழுவ
லாக மாருதிய வன்பினரை நோக்கி யமலன்
போக மால்சரித முன்புபுகல் புந்தி யதனூல
ஏக நாதன்வர வெய்தினையி னிப்பு வ்யலே.

(௫௨)

மோன மெய்த்தவமெய் தானையினி முன்பு புகலும
சான கிக்குரம ணன்சரித மெத்குமதால்
ஞான மிக்குறந வின்றுறுதி பென்றுநளினைக
கான சிம்பரனை நோக்கிமிகு மன்பினறைவான்.

(௫௩)

தசர தன்புதல்வ நியினிதி எசுந்தரகவால்
நிசமெ யன்பினர்த மக்கருள்செய் கென்ன நெடியோன்
வசையி லன்பர்தலை யுர்கையினை வைத்தருளினன்
கிசைவு றும்படியி யறறிமறை வெயதி னனரோ.

(௫௪)

(வேறு) ஆமல னேவலி னனுமன் சொன்னதே
விமல ரானமெய் யன்பர் மேற்கொடு
நிமல மானகா சிக்க ணேநிலாப்க
கமல நாபன்மெய்க் கதைதொ டங்கியே.

(௫௫)

ராம நாமமே நவின்னி யாவரும்
நேம மேபுரிந் துறநி ரப்பிரீள்
வாம நன்கழன் மறப்ப தின்றியே
தாமி ருந்தனர் துளசி தாசரோ.

(௫௬)

இவர்த மன்புகண் டிணையில் காசிவாழ்
பவர்ம டம்புரிந் ததனி லேபயின்
றவரி ருந்திட வமைவு செய்துமற்
றெவரும் வந்துணற் கிசைவு செய்தனர்.

(௫௭)

பொன்னின் வெள்ளியிற் புரிந்து பாத்திரம்
துன்ன வும்பிற வந்தொ குத்துமற்
றன்ன சாலையி லளவி லாருடன்
மன்னி யுண்டிருந் தனர்நன் மாதவர்.

(௫௮)

இப்ப டிக்கிவ ரெய்து நாளிலே
ஒப்பின் மெய்ப்புக மூலகெ லாம்பரர்
தப்ப திக்குளே யவர்ம டத்தினுக்
சூய்ப்பர் வேண்டிவ வுலப்பி லாதன.

(௫௯)

வானு ளேவருங் கால மந்திற்
முனு ருதவத் தன்மை போலவே
ஞான மாதவர் மடத்தி னண்ணினும்
ஆன தின்றென வமைத லாகவே.

(௬௦)

மறைநல் வேதியர் வரவும் போகவும்
சூறைவி லாதரி பஜனை கொள்ளவும்
நிறைய வுன்பவு சிமிந்த லான்மடத
திறையு முடுச லிலெய்ப் வாயிலும்

(௬௧)

கொள்ளு வோரிலாக் சூறைய தொன்றமே
உள்ள தாயுற வொருதி னந்தனில்
கள்ள ரானவ நிருவா கங்குலின்
மெள்ள வெய்தியுள் பிரவ லாகியே.

(௬௨)

யாவருந்துயில் போதினெவ்வா
வாவ லோவதற் காயு சால்பொருள்
மேவ டேகொடு மேவ வாயிலிற்
காவல் கிரரோ நிருவ் கண்டனா.

(௬௩)

கண்ட வீரரைக் கண்டி கள்வரிங்
சூண்டு காவலென் றுணர்ந்த டேனெரு
மண்டு வாயிலிற் புகம டங்கிட
விண்ட வில்லுடை வீர! தோன்றினார்.

(௬௪)

இங்கு முள்ளது காவ லென்றுமற்
றங்கு மானமுற் றெங்கு மாயவுநீ இக்
கங்கு லுங்கழி வாகக் காவல்செய்
துங்க விராதத் தடையுந் சோரந்தனர்

(௬௫)

உள்ளு ளேயிரந் துறுவ வேலைநாம
கொள்வ தானகே டுர முண்டலம்
விள்வி லாமுடி விளங்கு வில்லுடன்
எள்ளில் கீரரிங் கெய்த னேககிலேம்.

(௬௬)

என்று பேசியங் கிருந்து பின்வெளி
துன்று போதுமுன் சொன்ன வீரர்தம்
வென்றி வில்லினீள் விசிக மேவிடந்
கொன்ற லானதை யுணர்ந்து மீண்டனர்.

(௬௭)

கொண்டு போகமுன் கொண்ட யாவையும்
பண்டு றைந்தவப் பாங்க ரஞ்சிவைத்
துண்டு போவதற் கிடமென் றுன்னியே
விண்டு வந்தனர் வெளியில் வீரர்முன்.

(௬௮)

வெறிது வந்தபோ தினுமலி டாதவா
தெறுதல் கண்டுபின் நிருமபி யுள்ளுநீஇச
சிறிது மேருதற் கிடனில் செய்வதே
தறிக லோமென வயரும் போதிலே.

(௬௬)

விடித லாகவே விதியின் யாவரும்
நெடிதெ முருகிட நிமல ணைத்தொழு
தழிக ளாத்திசெய தயலவ ரப்புகும்
கொடியர் கண்டுதான் குறுகி வீழாதனா

(௬௭)

கீழந்தி யாளுசெய்தீ வினைபொ ழுககெனத்
தாழ்ந்த நீலியா சலிப்ப தென்னென
வாழ்த மாதவா வினவ மறறவா
சூழ்ந்த செயதியைச் சொல்ல லாயினா

(௬௮)

திருட வாதயாந திருடிச் செலபொழு
திருவா வில்லிநே டெந்த வாயிலும்
தருவ தின்றியே தடுப்ப தாயினா
வெருவி யிங்ஙனே யிருந்து ய்யமினெம

(௬௯)

ஈது தானிகழ செயகை யெனநிட்ச
சாதுவாகிப் துளசி தாசாடம்
தீதில ஈட்டெல லாநடு சோவுற
நீதி யோடழைத் திதுநி கழந்தவா

(௭௦)

போவ துமபொருள் புருவ வுடர்செயவா
யாவ ரூதடை யினநி யிங்ஙன
மேவு றுஞ்செயற் கெடுவி ரோகமாய்க
காவல செயதுளா யாக டைக்கடன

(௭௧)

எனவி னுவமற் றினிது தாசரா
யினாச வாமிதம் மிருப தங்களும
நினைய வாயிலிற் காவ னின்றிடப்
புனைக லோமெனப் புகனா போகிலே

(௭௨)

பொயயில் குண்டலமபுனைகி நீடமொன
செயய வம்பரந திகமலி லோடுகா
மெய்யி னானு மீள்கி லாதது
கையா கூறினா கடைக்கன காணகென.

(௭௩)

நான்கு வாயிலு நலிந்ற வீராமுன்
நேனற லாதமை கண்டு சூழ்தரச
சான்ற மாதவா வியநது தாசரோ
நேனற தென்னென விரங்க லாயினா.

(௭௪)

களவுசெய்தன ரென்று கைவிலோ
ழளவ லும்வா வெயது வாயெனில்
அளவில் வெண்ணெய்முன் னமுது செய்தனை
அளவி லென்றுனைக் கருதல் கூடுமோ.

(௭௫)

வீதமுதொடவெளக்சினறநின
பாதபங்கயமட்டதோகடை
போதலசெயதசினபொன்னடிகையான்
ரதுசெயவதிஙகெகிணகமமாறடரா

(எக)

எனவியமடிகஙகிருதசோரமேற
சினவலசெயவதுசிறிதுயிர்தர
மனரீருயிமாதொகொண
சினவலகிவேகமென

(அம)

ரததுளாசுவரையுமமா
பங்கயமட்டதோகடை
சதுசெயதசினபொன்னடிகையான்
கொகிவாதசனதொககாட

(அக)

ரிசவேதிதானபட்டதாம
துசிலபொன்னடிகதொககாட
பங்கயமட்டதோகடை
சரியகாகசொகாட

(அட)

எககபங்கயமட்டதோகடை
பங்கயமட்டதோகடை
பங்கயமட்டதோகடை
பங்கயமட்டதோகடை

(அஃ)

பணிசலகணடுநபெ
தணிவிலபுண்ணியாரதமசு
அணிதுமமுடகணுலராப
துணவெனகொகசொகாய்ததினா

(அச)

(வேறு) துணவெனகொகசொகாய்ததினா
மலறுமாமடவாய்பாடமவனவது
நன்னாணிராவனடுட்டாழிசொன்ன
முலபொராபிரமககொலைமுடிதொனெளகரு

(அரு)

உளசொலோபிரபாதமெலசேவ்னவற
அளவெனபாசனருசெயதுகிருஷ்ணாபபணமாககிக
காவதாங்கயபோனனருசெயயுமுனகேட்டா
துளசிதாசருருசுழநவேதியருமசொலலை

(அசு)

கேட்டயாவருநதுணுககெனததினகததனா கெழும
வேட்டருநதிலாதுளசிதாசருமவெளிவரது
நீட்டுகைகொடுதழுவீனாநெடுங்கரமபறறிக
கூட்டிவரகாதபபாகியிலிருததினா குறித்தார.

(அள)

அநதணாளீ ஜானகிராமவெனநதனா
வெனததுனபிரமஹததிமுனசூகியவீணகள்
இநதவேதியருடனமுநதாதுகவெனன
முநதவேதியரியாவருநகதெகிதுமொழிநதார.

(அஅ)

வினைக டீர்ந்ததெவ் விதத்தென மறைந்தொரு வேடன்
பணகற் தீண்டலாற் பாய்கனை தவறிடப் பகந்தான்.

புனைவ ரம்பினி விராமலே போயின தென்ன
நினைவி லாமலே நிகழ்த்திவிண் ணேறின னெனலால்.

(அக)

இந்த வேதியற் கிருவினை தீர்ந்திட வியற்றும்
அந்த ராமநா மம்பெரி தெனச்சொல வவர்கள்
முந்த லாகிய கதையிங்கு மொழிவது முடியா
துந்த லாவதே காட்சியிற் காட்டிடி லுண்பேம்.

(கூடு)

என்ற வேதியர் யாரையு நோக்கி நீரெவ்வா
றொன்று வீரெனக் கைலைநா யகனுறை கோயில்
முன்றி லுள்ளகல் விடையிவன் முன்னிட்ட மூரல்
நன்று கொள்ளுமே விவனொடுண் போமென நவின்றார்.

(கூக)

அவரு ரைத்தொற் கேட்டலுந் துளசிதா சாமென்
றிவாரு னிட்டசொற் றினையொரு பாத்திரத் தேந்நிச்
சிவனி ருகுய்க்கா யிலுகருவா ரீரென்று சென்று
நவமி குத்தகங் காதரா விசுவரா தாரீ.

(கூஉ)

அமரர்க் காகமுன் னருந்தின நஞ்சின சமுலை
விமல ராமநா மத்தினுற் றணித்தனை மெய்யேல்
கமல நாபன்பேர் சமுறினென் செய்யுப்பிர மஹத்தி
நிமல மாகவே தீர்ந்ததற் கிவ்விடை நேரே.

(கூங)

இந்த வன்னத்தை யுண்டிடச் செய்கென வேத்த
அந்தக் கன்னந்தி வாலசைத் தெழுந்துகா தாட்டி
முந்த நின்றவர் முகமெலா நோக்கியே முனைந்து
தந்த வன்னத்தைப் புசித்தது சுவாசமுந் தழைக்க.

(கூச)

உண்ட நந்திகன் னந்தியாய் முன்னென வுறையக்
கண்ட வேதிய ரியாவருங் களித்தரி தாசா
கொண்ட பத்தியின் பெருமையைக் குறிக்கொண தென்று
வண்ட போதனர் துளசிதா செனமிக மதித்து.

(கூடு)

தான்ப ணிந்துமா ஐயஐய வென்றுகூத் தாடி
நீள்வ சுந்தரா யளந்தவ னுமத்தை நினைந்து
வாங்கொ டாரகா கணத்திடை மதியென வயங்கத்
தோள்கொள் யாழினர் துளசிதா சரைநனி சூழ்ந்தார்.

(கூசு)

சூழ்ந்து நீடுதி சொல்லிமற் றவரொடு தொடர்ந்து
வாழ்ந்த மாமடம் வந்துதீ வினையினால் மறுக்கத்
தாழ்ந்த வேதிய னுடனமு துண்டிசஞ் சலமின்
ஶழ்ந்த நாமகீர்த் தனக்கட லாடின ரம்மா.

(கூஎ)

வார னுளியி லுள்ளவர் யாவரு மகிழ்ந்து
கார னுவெனு நாமகீர்த் தனங்களை நவின்ரு
பூர னாந்தம் பெருகியே பொங்குறு நாளில்
சே னுந்துறு ஐயத்துபா லன்றிறல் வணிகள்.

(கூஅ)

(வேறு) காலம்வந் தேயவன் கழியக் கற்பினுல்
மேலருந் ததிரிகர் மனைவி வீம்மினாள்.
சாலவர் தெளிவொடு தனது நாதனோ
டேலுற வரநி தீரத் தெய்தவே.

(௯௯)

மூளரி மேன் மேலுற மூட்டி யன்னதில்
இளகின கருத்தளா யிறங்க வேருவாள்
அளவில ரொருவரும் வழியி லன்புடைத்
துளசிதா சுதுமடந் தோன்றக் கண்டனள்*

(௧௦)

கண்டதி லுறைபவர் கழற்கண் வந்தொரு
தண்டநிட் டேகுறச் சமைந்து தாசர்பாற்
பெண்டனி வந்தரி பேர்நி னைத்துறும்
தொண்டரை வணங்கவத் துளசி தாசரும்.

(௧௧)

கண்விழித் தழவணங் குற்ற கண்ணிபால்
உண்மகிழ்ந் தஷ்டபுத் திரருண் டாகிநீ
மண்மிசை வாழ்கென வாழ்த்த மற்றவள்
விண்ணவ ரேபதி வீந்த தெண்ணியே.

(௧௨)

உடனிறந் திடுவதை யுன்னி வந்தயான்
திடம்படு மும்புசே வடியைச் சீர்பெறு
மடந்தனில் வணங்கினேன் றனக்கு மைந்தர்கள்
அடைந்திட வாழ்த்தினீ ரதுபொய் யாகுமோ.

(௧௩)

தெரிகிலே னெனவவள் செப்பக் கேட்டவர்
அரிவையே யுன்செய லறிகி லாகியான்
புரிவுட னுரைத்தன னதபொய் செய்கிலான்
விரிபுகழ் ஸ்ரீஹரி பெனவி ளாம்பினார்.

(௧௪)

திங்கறு சொற்செவி கேட்டித் தீதில்சாட்
டாங்கும தாப்பினுந் தாழ்ந்து மற்றவள்
ஓங்கெரி வளரிடத் துறும்பி ரோத்தின்
பாங்குவந் தனன்பதி பெழக்கண் பார்த்தனள்.

(௧௫)

கூடவந் தவர்களுங் குவிந்து கண்டிடன்
நீடுறு களிப்புடன் வியக்க நேரிழை
பீடுறு கணவன்கை பிழத்துக் கொண்டுசீர்
ஆடக மடம்புகுந் தளவி லின்பொடே.

(௧௬)

இருவருந் துளசிதா செனுமெய் யன்பர்தம்
திருவடி வணங்கமற் றவரும் ஸ்ரீஹரி
கிருபைசெய் தனனெனக் கிளத்தி வாழ்த்தினர்
பொருவரு மிருவரு மனைக்கட் போயினார்.

(௧௭)

போனபின் றுளசிதா சென்னும் பொய்யிலா
ஞானமெய் யன்பினர் நவின்ற வாசகம்
தரனது மெய்யெனத் தணைய ரெண்மரை
ஊனமில் லாதுபெற் றுவந்து வாழ்ந்தனர்.

(௧௮)

செத்தவன் பிழைத்தெழச் செய்த வாசிரால்
உத்தமர் பெருமையவ் வுரோ லாந்தெநிர்
தெத்தலந் தனிலுள திதனை யொப்பதென்
றத்தலம் பெருங்கனி துறும்ப லாயிற்றே

(நாகு)

அணுகுகள் ளரும்வெளி யாய மைந்ததும
நணுகுகள் னந்திசோ டுண்ட நன்மையும்
பிணமெழுந் துறவருள் பெரிது செய்ததும
தணிவிலிவ் வைணவர் தம்ம தானையே

(நாய)

ஆனதத் தினபுரி யாளு மட்பராங்
கோனுணர்ந் திடச்சிலர் கூறந் கேட்டவன்
றுனுடை மந்திரி தன்னைக் கூவியவ்
வானவை ணவர்சமை வரச்செய் கெனிறென்

(நாயக)

கேட்டமந்திரியுநன் றென்று கேடலார்
மாட்டுறச் சிவிகைதோ வருவை யாகிய
கூட்டியக் காகியைக குறித்துச் சென்றவா
ரட்டுறு தவத்தின்மா மட்ததி லெய்துண

(நாயஉ)

எய்தின மந்திரி யிணையின் மாசுவர்
செய்யசெந் திருவடி வணங்கிச் சொத்திசோ
ஐயதம் பெருமையை யறிந்தெம மன்னவன்
வையமீ திவர்ந்தவண் வருதல் வேண்டினான்

(நாயஉ)

ஆதலா லருள்புரிந் தடைய வேண்டுமென்
றேதலு மாதவ ருவப்பு றாதெமக
கேதுவேண் டெவதவ னெய்தற காயினும்
போதுறில் வைணவம் புரிய லாமென

(நாயச)

எண்ணென் றெனவவ னேற்றுந் தேரின்மேல்
நண்ணியத் தினபுரி நயக்கச் சென்றுமுன்
அண்ணல்வந் தடிதொழு தழைத்துப் போகப்போக
கண்ணிய வரியணை கவின வைகினார்

(நாயரு)

எவகின துளசிதா சருக்கு மாணபுறு
செய்கைசோ டசம்வழு வாது செய்துதன்
கைகளின் வணங்கியுந் துதித்துங் காதலின்
ரைகுத லொழியவோ ருரை விறுவான

(நாயசு)

ஐயரே நீர்செயு மற்பு தங்களை
வையகம் புகழ்வது கேட்டு மற்ருரு
தெய்வமின் றெனவுமை மதித்துஞ் செய்கையை
மெய்யுறக் காண்பது வேண்டி னேனரோ

(நாயஎ)

என்றவன் றனக்குநே ரிராம நாமமே
ஒன்றல பலசெயு மென்ன வோகிய
நன்றெழி லிராமனைக் காண நாட்டுதிர்
இன்றெளி லுமைவிடே னென்ன வோகினான்

(நாயஅ)

ஒதியங் குழையனா யழைத்திங் குற்றுறை
மாதவர் தமைவிட ராக மற்றென்று
மீதிய லிருக்கையை மேவி னுண்பின்பு
சாதுசற் சணர்செயுந் தகைவி ளம்புவாம் (ராஉக)

(வேறு) சஞ்சிவி கொண்டு தருமாருதி தன்னை யுன்னும்
நெஞ்சோ டிருந்து துதிக்கின்ற நன்னையர் முன்னே
பைஞ்சோதி வீசு நிறமா லடிபற்றி நின்ற
மஞ்சாடு திண்டோள் வயமா ருதிவந்து நின்றார். (ராஉம)

நின்றாரை நோக்கித் தொழுதைய நின்னைய மில்லான்
நன்றான நாதன் றனைக்காட்டு கென்றென்னை நாடித்
துன்றா தரயின் றுரைசெய்த னன்குழந்த துன்பம்
இன்றே தவிர்த்தி யெனநன் றெனவெய்தி னாரே. (ராஉக)

தம்மா டிணந்து தனிமா ருதிதம்ம தான
வெம்மா படையை நினைக்கத் தெறுவீர முள்ள
ஆம்மா வயவர் பதினா விரரக் கணத்தே
மொய்ம்மா தெரிந்தும் மியல்காட் டிதிர்முந்தி யென்றார். (ராஉஉ)

சொல்லப் பொழுதே தொகைவா னர்த்தொந்தொ மென்று
வல்லேக் கிளர்ந்து பொழின்மா யரம்பேயின் வாங்கிப்
புல்லப் பொலிந்த நெடுமாட மேற்போக விட்டுக்
கல்லிற் செறித்த மனைமா கடல்காண விட்டார். (ராஉந)

நகர்வாழ் ஐனங்க ளடிவாரி மேனாடு கின்ற
முகின்மே லெறிந்து மகலுக் கனாமோதி வீசித்
துகின்மே லிலாம லுடன்மு டெறுத்துன்பு தோற்ற
நகில்கா னலானா ரரசன் புணர்நங்கை மார்கள். (ராஉச)

அரசன் மனைக்குட் கடுஞ்சூறை கொண்டாட யெங்கும்,
விரசும் படிசோ ரரைவீசி நீள்வீதி தோறும்
வரைபைந் தருவால் வழியின் நெனமாற்றி நிற்கும்
தனாயெங் கணுநாய் நரிமேவி நீந்தன்மை செய்யும். (ராஉடு)

உறக்குங் கழக்கு முறுக்குஞ் சிரத்துற றுதைக்கும்
சுறக்குஞ் சிறுநீர் முகத்திற் கழுத்திற் சுருக்கும்
சிறக்குந் தனிவா லதியாற் செவியைச் சிதைக்கும்
ஹக்கும் படிவா னரஞ்செய் வதையெண்ணலாமோ, (ராஉசு)

இவ்வாறு கோவென் றுறுகக் குரலெங்கும் விஞ்சி
மைவாய் நெடுங்கண் மடமா தருமைந்த ரும்போந்
தெவ்வா றுநாங்கள் பிழைப்போ மெனவேந்தன் முன்னே
செவ்வாய் திறந்து புலம்பிப் புருஞ்செய்கை சொன்னார். (ராஉஎ)

அவர்சொல் லுமுன்னே நெடுவா னரமங்கும் வந்து
கவர்செய் கைகண்டு கலங்கிப் புரங்காக்கும் வேந்தன்
நிவர்திக் கிளர்ந்து புதுமு ழிகொணேந்த தென்று
துவர்வாய்க் கருங்கண் ணினர்சோர் வொடி ரங்குமெல்லை. (ராஉஅ)

அழைத்துக் கொடுவர் தவனே முதலான தேர்ச்சிக்
குழைச்சென் றுறுவோ ரரசே யிவனுற்ற சாதுக்
கிழைக்குந் தவருந் குரங்குப் படையெங்கும் வந்து
தழைத்திங் றுகைப் படுக்கின் றனதாங்கொ லென்றார். (நாஉக)

இவ்வூர் தலை முறச்செய்வதற்கில்லை யையம்
ஒவ்வாது காசி யுறைவோரை யிங்குய்த்த தென்று
வைவாய் மெலிந்து நனிவஞ்சி நன்னாவு லாந்து
மெய்வாய் தவத்தோர் தமைவேண் டிடவேந்தன் வந்தான். (நாரு)

ஹரியன்ப ரைவர்க் கொருதேவி யோடம்ப ரீடர்
பரியும் படிசெய் தவமான முன்பட்டு ரைந்த
துரியோ தனனுந் துருவாச னும்போற் றுளங்கிப்
பெரியோ டடிக்கீழ்ப் பணிந்தே புகழ்பேசி யுய்வான் (நாருக)

திருமா லடியீ ரடியேன் செயுந்திங்கு தீர்க்க
வருவா னரரைப் பொறைசெய் தினிமாற்றல் வேண்டும்
விரைவா யெனச்சா னகிரா மனைவேண்ட லாநீ
தெரிவா கராமன் படைமுன் னுறச்சோந்த தென்றார். (நாருஉ)

அதுகேட் டவேந்த னுமைரா மனென்றன்பு செய்யா
திதுவாய்ப் பதானேன் பிழைதீர்த தருள்கென்ன வேண்டித்
துதியோ டிபாதத் துணைபற் றினெனச்சோதல்கண்டு
வதிவானரங்கள் மறைவா கெனவாழ்ந்தல செய்தார (நாருக)

வாழ்த்தத் தெரிந்து மறைவா யினவா னரங்கள்
பாத்துப் பணிந்து பயபகதி செய்வேந்த னோடு
குழ்த்தந் நகர்வாழ் ஐடம டரைத்தொண்ட ராககிச்
சோததோர வருட மதிற்றவ கினாதீங்கி லாமல் (நாருச)

(வேறு) பின்னருச் சனிமா ரகரிடைச் சென்றார் பேசுமந் நகரிலோர் வணிகள்
மன்னுது தனவா னுகிய செளதாக்கிற்கொரு மகனகி ருபந்
துன்னின ளாகி வளருநா ளையுந் தந்தையுந் தோன்றிய மகட்டு
நன்னய வரனைத் தேடியே தரற்கு நல்லினத் தவருட னுசாவி (நாருரு)

அம்மக னுருளவ யொருபடத் தெழுநி யதைத்தருந் தவரிடங் கொடுத்து
நம்மது குலத்துக் கேற்றவோர் புருட னவிலுமெத் தேசத்தி லுறினும்
நுமமன மிசையிற் கொடுவரு கென்று நுவன்றவர் தமையனுப் பின்னச்
செம்மையோர் பலவார் தேயங்க ளாறு திங்களுந் தேடினா திரிந்தும் (நாருசு)

தக்கந் கொழுநன் கிடைத்திடா தவரெந் தனவணி கனுக்கொரு மகளோ
மிக்கவ ளாகப் பிறந்ததா லெமக்கு மிருதுயர் மேவிய தென்று
புக்கனர் பரண பூரிடை யங்குப் பொருந்துசெள தாகிரி தனக்கு
மக்களா னவரி லொருகணில்லாத மகனொடோர் மகளும்வாய்த் திருக்க (நாருள)

மணமகன் நேடி வந்தவ ரந்த வணிகன்வீ டடைந்தவன் மக்கள்
குணமுந் லழகும் பார்த்தவ னோக்கக் கொடுவரும் படத்தினைக் கொடுக்க
வணமிரு படத்தை நோக்கிமற் றதனில் வரைந்தபெண் ணழகினை மதித்தே
அணவுமென் மகனுக் கொருகணின் றவனுக் களிப்பனோ வென்னமற் றவர்கள்.

உமதுபெண் ணினுக்காணுடைதனை யுடுத்தல் லூர்புகக் கொண்டுபோ யாங்கே
தமரெலாங் களிக்க வவனுஞ்சம் மதித்துத் தருமணம் புரிந்திடும் போதில்
அமருமா ணெடுபெ ணடர்திடுங் கூட்டத் தங்கொரு வருந்தெரி வுறுதல்
குமரனாற் றூலி புனைந்திடச் செய்து மெனவவன் சம்மதங்கொண்டு. (ர௭௬)

மகடனை மகனா மெனவலங் கரித்து மருவுதற் சுற்றத்தா ருடனே
திகழுமுச் சனிமா நகரிடைச் செல்லச் சேர்ந்தவர் தமக்குநல் வசதி
தகவுறத் தரலு மவரெலா மங்குச் சார்தினி நிருந்திட வமுத்துப்
புகழவுற வுத்தோர் மனமகன் றன்னைப் பொருந்துசொ தாகிரி தனக்கு (ர௭௭)

தெரிவுறக்காட்ட வேடமாப்பினையச் செவ்வையாய் நோக்கின னாயென்
அரியான் மகனாக்கமைந்தவன் றக்கோ னாமென வனைவரு மகிழ்ந்து
புரியான் முழுத்தம் பொருந்துற நோக்கிப் பொலிமணன் தனக்குவேண் டிவன
வரிசையி னமைத்துத் தாலிபுண் பதற்கு மங்கல ஷோரைவல் தெய்த (ர௭௮)

பலவகை வாத்தியங்களு முழங்கப் பாவைமார் வாழ்த்திசை பாட
நலமறை யவருந் சுற்றமு மூரி னன்கமைந் துளருமங் கெய்தி
இலகுந ரெருங்கி யிருக்குமய வேளை யெய்துமாப் பினைநனை யின்றோன்
குலவொரு கண்ணின் மகன்றனாற் றூலி குழுவிலைப் புனைதல்கு டாமல் (ர௭௯)

என்செய்வோமெனவாளாவிரூந்தன னங்கியைந்தவேடங்கொண் மாப்பினையாட
பொன்செ ய்தாலியினைப் புனைவுறச் செய்தார் புனைந்தபி ன்செய்வன வெல்லா
மின்செயச் செய்து மணமுடிந் ததன்பின் வினையுற மங்கல நானம்
நன்செயச் செய்யுங்கால் வேடமாப்பினைய நல்கிடுகு னமதுகோட் பாடு (ர௮௦)

வெளிப்படு மென்று பயந்தென்மைந் தனுக் ந மெய்யறு கூலமா யில்லை
களிப்புறு நான மின்றுகூ டாது கங்குல்போய்ப் பின்செய லாகுந்
தெளிந்தென வெலாரு நன்றென விருக்கத் தெரிந்தவன் தவரெலாந் தெரியா
தொளித்தன ரேகப் பெண்மனை யோர்க ளுற்றமாப் பினையே யோரை. (ர௮௧)

கண்டில ராகி மாப்பினை மனையோர் கரந்துசெல் லுதற்குக்கா ரணமென் (ர௮௨)
கொண்டென வெண்ணியொன்றுந் தோன்றிலராய்க்கொடுவந்தவேடமாப்பினை
தண்டித் தலின்றி நானஞ்செய் வதற்காய்த் தரித்துள வடையா பரணம்
விண்டுறச் செய்யுங்காற்பெண்ணெனத் தெரிந்துவென் டினர்பெண்மனையோர் கள்,

மிகுதுய ராகி யெளவனப் பெண்ணாய் மேவிரீ யிருக்கவுன் றன்னைத்
தருமண மகனா வியற்றிட நீயுஞ் சம்மதித் திங்குவந் தெம்மை
நகுமவ மானஞ் செய்திடத் தருமோ டலமிலீ யெனவவர் வெறுத்துத்
தொகுமனை வோரும் வைதன ரடித்துத் துன்புறச் செய்துவென் னிடையே (ர௮௩)

கொடுவந்து கழுதை மேலுற வேற்றித் தோனக ரதனைச்சூழ் வந்து
நெடுமுனைக் கழுவி லேற்றிடத் துணிந்து நிருபன் னானேமேற் கொண்டு
கடுகினர் வரும்போ தப்பெணென் றந்தை கலங்கலிவ் வாறுசெய் தனனை
நடுகிலைக் கடவு ளேயென வழது ளைந்துகொண் டேவரும் போது. (ர௮௪)

அவ்வழி தன்னிற் றுளசிதா சாவ ரனைவுறக் கண்டில ளவனாச்
செவ்வீசேர் பாக வதனெனத் தெரிந்து சேவடி சேர்த்துநான் வணங்கி
வெவ்விய லனைத்து நீக்குவா ளென்று வினாந்தவ னிறங்கிமற் றவர்தந்
திவ்விய பதுமச் சேவடி வணங்கத் திகழுமாப் பினையெனத் தெரிந்து. (ர௮௫)

கீழ்தின் மனைவி யொடுசுக மாக நெடும்பகல் வாழ்கென வாழ்த்த
மேயவன் கூட வந்தவ றெல்லா மிருகை செய்யமா தாசர்
ஐயவ ரெல்லா மென்னகை செய்தா ரெனவவ னாயயான் பெண்ணே
ஆயவ னென்று தன்வர லாறெல் லாமவர்க் குரைசெய்தா ளாகி. (௩௪௯)

ஐயரே யென்னை யளித்திட வேண்டு மென்றடி வணங்கின ளாகப்
பொய்யிலா ரிதுவென் புதுமையென் றெண்ணிப் புனாயிலா விட்டல னுன்னை
மெய்ய்தா நான்சொல் விதிப்படி செய்வா னஞ்சிடே லெனவவர் விளம்பத்
தையலா னாகித் தயங்குதல் கண்டோர் தனித்தனி யதிசயங் கொண்டா. ()

இவ்விதப் புதுமை யந்க ரரச னிருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டுச்
செவ்விது தாசர் செயலென வந்து திருவடி வணங்கினன் புகழ்ந்தான்
அவ்வித மான மணமகன் றன்னை யழைத்தனன் கொண்டோய் மனையில்
நவ்விசேர் விழியா டன்னைமுன் போல நன்மண முடித்தபி னல்லோர். (௩௫௦)

(வேறு) அக்கோ மகன்செய் வழிபாடு பெற்றன்பி னோடு
மெய்க்கோ குலத்துற் றிடமுனா நதிமேவி மூழ்கித்
திக்கோர் புகழ்த் திகழ்கண் ணனைச்சேவை செய்து
தக்கோர் புகழும் பிருந்தா வனந்தன்னில் வந்து. (௩௫௧)

வளர்சார்ங் கபாணி தனைக்கண்டு வந்தித்தொர் மாத
வளவங் குறைந்து மதுராபுரத் தின்க ணணமி
கிளர்நீர் யமுனை படிந்தங்கு றுங்கேச வன்றாட்
டளமா மலரைத் தலைமேற்கொ டிதங்க லாறா. (௩௫௨)

புகநான்கி னுஞ்சா லடியார் புகழோதி நின்ற
தகவாற் பிரிய ரெனூந்தாசா தங்கில்லில் வாது
மிகநீர் நயந்து செய்யுத்த கமவேண்டு மென்ன
அகமே நினைந்தா ரிவாசி ரதிலான தின்மை. (௩௫௩)

மதுவொ ன்றியசீர்த் துளவோன் றெரியாமல் வந்தே
அதுவும் புரிந்த துளதென் றமைவாக வைத்தான்
புகிதொன் றுளதாய்ப் புனை புத் தகங்கொண்டு போந்து
துதிநின் றியலா லயத்துற் றதுசொல்லி முற்றி. (௩௫௪)

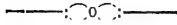
நானோ தெரிந்திங் கெழுதாத தைநாடி ராமன்
நானோ யெழுதுந் தகைபாமி னின்றென்று சாற்ற
ஆன வியல்பிற் பெரியோ ரதையாய்ந்து கண்டு
மேனா முரைப்ப துளதோ வேனமெய்ச் சுகின்றார். (௩௫௫)

ராமன் னெழுதத் தஞ்சீர்பெறுநாதா தம்மை
ஏமுன் னுறுவோ ரிவர்கீர் புனைந்தேத்து கிற்போர்
பூமன்னி வாழ்வா ரரிக்கன் புதுபுந்தி மேவித்
தாமின் புதுவா ரழியாப் பதஞ்சார்குவாரே. (௩௫௬)

துளசிதாசர் திருவழிகளேசரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (௩) கருச் செய்யுள் (௪௨௬).

நாமதேவரித்திரம்

மாமகள்கோ னுத்தவரை யுஞ்சுகரை யும்பார்த்து மண்ட லத்தி
 லேமகராய்ப் பிறக்கவேனப் பாலாழி நாதனே யெம்மைக் கர்ப்பத்
 தாமளவா கப்புரியா தயோனியிறோன் றுவதாக வருள்க வென்று
 நாமருவு துதிசொலக்கு னுரிதியு மற்ரவரை நந்த ராக்கி. (க)

கிளிஞ்சிலகத் தமைத்துமுகில் கங்கையிலும் பீமையிலுங் கிளர்வ தாகத்
 துளிகளுடன் விழப்பெய்ய நியமித்தான் பீமநதி தோன்றி மேன்மேல்
 வளர்பெருக்கி லேமிதந்து கிளிஞ்சில்வர வதனுள்ளே வாழ்மெய் யன்பர்
 தளர்வறவிட் டலநாமந் தனைத்துதித்துக் கொணடின்பர் தழைப்ப தானார். (உ)

ஞானநலங் களிலுயர்ந்து பண்டரியிற் குணியெனு நங்கை யோடு
 தானமருந் தாமாணிச் செட்டினம் பீமநதி தன்ன லாடி
 ஆனஹரி விட்டலனைச் சேவித்து வருநியதி யதுமா ருமல்
 ஊனமற வொருநாளிற் கற்பிலுயர் மனைவிநினைத் தொன்று சொல்வாள். (ங)

உயிர்த்துணைவீர் நமக்குமக வுண்டாக விட்டலனுக் கோதிப் போற்றி
 அயிர்ப்பறநீர் பெறுகவென மூப்பின்மிகுந் துளகாலத் தரிவை யேநின்
 வயிற்றுறுமோ மகவுனக்கு நல்லறிவின் றெனப்புக் கல மனைவி நோக்கி
 இயற்றயன்கண் றொடுகோ யரைமறைக்கச் சேய்கன்றா யியல்வ தானான், (ஃ)

பெருமையைநீ ரதியாது பேசுகின்றீ ரென்றுரைத்த பின்னா மாணி
 திருமணவா ளன்பாற்போய்க் கோயிலிடை நின்கருத்தைச் செப்பு கின்றேன்
 அருளுவனேற் பெருகென்று கோயிலுக்குப் போயமல னடிசே வித்துப்
 பொருவரியா யென்மனைவி கருத்தைநிறை வேற்றுகெனப் போற்றி நின்றார். (஄)

அக்கணத்தே துயில்வரச்செய் தவர்கனவிற் பீமநதி யதிந்கி ளிஞ்சில்
 புக்குறுசே யினைநாளைப் போந்தெடுத்துக் கொள்கவென்று பூமி நாதன்
 தக்குறச்சொல் பொழுதுணர்ந்து மனைவந்து மனைவிக்கு ச்சாற்றி யன்பின்
 மிக்கவர்பின் னுளுதயத் தெழுந்து சென்று மூழ்கினபின் மிதக்கக் கண்டார். (ஐ)

மிதந்தகிளிஞ் சிலையெடுத்து வந்துதிநற் ததைநோக்க விளங்குஞ் சேயை
 இதநதருதீம் பாலுதவற் கியாருளரென் றெண்ணிமனை யிடத்தின் மேவிச்
 சுதன்றனைநீ கொள்கென்ன மனைவிக்குக் கொங்கைநலி சுரந்து தீம்பால்
 உதைந்தொழுக வாங்குமுலை யூட்டினான் பெருமகிழ்ச்சி யுள்ளத் தோங்க. (ஈ)

சேய்பெறாக் காலத்திற் சிறுவனைத்தந் ததற்குதவத் தீம்பா லுந்தந்
 தாயவவர் மகிழ்விற்கோ ரளவுண்டோ வமலனரு ளளவே யாக
 மேயதிரு மதலைக்கு நீராட்டி விட்டலன்றன் னும மேவ
 ஏயபடி நாமதேவெனப்பெயர்வைத் தார்புலியெல் லாமீ டேற. (அ)

நாடோறுந் தாய்தந்தை யன்பின்வளர்ப் பதனாலே நானுமோங்கிப்
 பீடேறுங் காலத்தி லொருநாட்சந் தைக்கினிய பிதாத்தா னைக்
 ஈடேறு மகன்றன்னை நோக்கியன்னை பிரசாத மிதனைக் கோயில்
 ஊடேறி விட்டலனுக் குவப்பாக நிவேதித்திங்குறுக வென்றான். (ஊ)

பிரசாதத் தனையேந்திக் கோயிலிற்போய் விமலனுக்குப் பெருநீ ராட்டித்
தரமான வுடையுதித்தித் தொடைகுட்டிப் பலகலனுந் தயங்கச் சார்த்தி
வரதுப திபந்தந் துபசார வகையனைத்தும் வழங்கி நாமர்
திரமாக வணங்கியிந்தப் பிரசாதந் கொள்கவென்று திருந்தச் சொன்னார். (௨)

நாதனருந் தாததுகண் டென்பிதாக் கொணர்வதனை நாளு முன்பாய்
நீதவிர்தா யின்றுபுசிப் பதையெனது பிதாசசந்தை நிலைகூழ் போந்தார்
ஆதலினு ணன்கொணர்ந்தே னென்பாலே தோருறைநீ யருந்தா தற்றாய்
ஏதுசெய்வே னென்றயர்ந்தார்விக்கிரகமுண்பதென்றேயெண்ணங் கொள்வார்.

இவ்வகைசொல் லியுமருந்தா திருப்பதனைக் கண்டடிசை எரின்று நீமுன்
செய்வகைசெய் யாதிருந்தா யென்றன்னை பாற்சென்று செப்பு வேனேல் [ன்
அவ்வகைக்கென்குறைசெய்தா யென்றென்னையடிப்பான்மற்றதற்கென்செய்வே
எவ்வகையான்பிழைசெயினுமொதுத்திதனையுண்கவெனவிரங்கிச்சொன்னார்.

சொன்னதுகேட் டெளமிரங்கி யமுகண்ணீர் துடைத்துமுகச் சோர்வு நீக்கித்
தன்னதிரு கரங்கொண்டு தழுவவவர் பிரசாதந் தனைமுன் வைக்க
மன்னுபெரு மானுமுள மகிழ்ந்துண்டிங் குடைதனை மறறோ ருக்குப்
பன்னலென நாமதே வடிவணங்கித் தாமுறையும் பதிகஞ்ச சென்றார். (௨௩)

வந்தமகன் றனையன்னை பிரசாதம் யாக்குதலி வந்தா யென்னச்
சிந்தைமகிழ்ந் தழுதுசெய்தார் திருமாலென் றுரைத்திடலுந் சேயை ஈன்றுன்
நந்தைவந்த பின்பறிது மென்றிருந்து தாமாஜி வந்த பின்பு
முந்துநடந் ததையுரைக்க வியப்புற்றுச் சோதிக்க முயல்வு கொண்டார். (௨௪)

நாமதே வரைநோக்கித் தாமாஜி நேறறுண்ட நாத னின்றும்
தாமமுது செய்வதை நீ காட்டென்று பிரசாதந் தனைககைக கொண்டு
நேமமொடு கோயிலுக்குள் ளேசென்றங் கயனின்று நிவேதி யென்ன
மாமணிவண் ணனுக்குபசா ரங்கனெல்லாம் புரிநதுதுதி வாய்ப்பச் சொல்லி. (௨௫)

உண்டருள வேண்டுமென்று கைகூப்ப விட்டலனு முவந்துன் றந்தை
கண்டுகொள வெளியாகே னெனநாம தேவாபின்னுங் கைகள் கூப்பி
விண்டுநீ யோசபட னெனதுபிதா வுக்குனுரு விளங்கக காட்டிக்
கொண்டிரு பிரசாதந் கொண்டிலையேல் விடேனுன்னைக் கொள்வா யென்றார்

பாண்டிரங்க னதுகேட்டு மகிழ்ந்துநகை கொண்டிரு பரிவுபுண்டு
வேண்டுபடி யுண்டருளி விடைகொடுக்கத் தாமாஜி வியந்து காதல்
நீண்டுநீ மகனாத லாலேநா னிமலனெதிர நிறக்க கண்டேன் |ர்
ஈண்டுதும்வாவென்றழைத்துக்கொண்டுமனையேகியில்லாட்கெல்லாஞ்சொ னனு

குணயிபதி தனைநோக்கி யிவனைநாந் தேவனெனக் கொள்வ தன்றி
ஓணதுமக னெனக்கொள்வ தயோநியிற்றேன் நியதினு லுணமை யன்பன்
பண்டுமுசேர் பாம்பமளிப் பரமனுக்கென் றனுதினமும் பணிமா ருமல்
அணவிவருந் காலத்தின் மகனுக்கு மணஞ்செயுநா ளாயதென்று. (௨௬)

சடங்கனைத்திற் தகச்செய்து மணஞ்செய்த பின்புமகன் றனக்கோர் மைந்தன்
விடங்கமிகத் தோன்றுதலு மகிழ்ந்துசவு ளஞ்செய்ய வேண்டு நாளின்
முடிங்கல்வடி வாயினுன் வரிசைகொண்டு வரத்தெரிந்து மகன்மைந் தற்குத்
விடங்கொன்பய ரிடுகெனநா ராயனெனென் மேநாமன் சிறக்க வென்றான். (௨௭)

பின்புமரு மகனைமக னெடுசேர்த்து வைத்துவிதி பெருகச் செய்து
முன்பனரு னுடையணிகள் முதலியன தரிப்பிதது முகுந்தன் செல்ல
அன்புசெய்து வருநாளிற குணயிமகன் றனைநோக்கி யைய யாங்கள்
தன்புறுமூப் படைந்துற்றோ மிரவுபக னீஹரியைத் துதிப்ப தாகி. (௨௨)

ஆகமறத் தனுதினமும் விட்டலனைப் பற்றிக்கொண் டமைவதானால்
வாகுடனே குடும்பரனைக் யாகுவதெப் படிவவண வத்து னோர்கள்
நாகரிக ராயுலகிற் குடும்பரனைக் செய்துகொண்டே நாத னும
யோகமுறு கின்றனரவ் வாறன்றி நீவேறு யுறுகின் றாயே. (௨௩)

நாங்களுமுன் மனைவிமக னெடுநாளு நல்குரவி னலித னோக்கிப்
பாங்குளரெல் லாருநகைக் கின்றனரே யென்செய்வோம் பகரா யென்னத்
தீங்கறுமெய் யன்பினருக் கனுதாபம் பிறந்துதிருக் கோயில் சென்றங் [ய்
கோங்குமுதல்வனைப்பணித் துபாணடுங்காவெனைக்குடும்பத்துறவேன் செய்தா

உனக்கிரக்க மில்லையோ வெமதுதுய ரறிந்திலையோ வென்ன வோதி
மனக்கலக்க மாயக்கணணிர் வடித்துநின்றார் தமைநோக்கி மலரான் கேள்வன்
நினக்கின்று துன்பமுற ரியமித்த தாொன்று நெடுங்கண் ணீனா
வனக்கையினம் துடைத்தினிது மார்பினூ நெடுனைக்க வகுக்க லானார். (௨௩)

(வேறு) மறைபுக மொருவரின் மலரடி மறவா
துறைவுறு மெனதுள முறுதுய ருறவே
குறைபுகல் கிறுக்கி குறைகில ளாதநீன்
நிறையருள் கொடுக்கா வுறநீனை கெனவே. (௨௪)

அன்பினா மொழிவதை யமலனும் வினவி
என்புடை யமருதி யினியுனை யடையா
துன்புறு பவவனை யெனவடி தோழதே
இன்புட னிவனுற வினிதென வுறுமீவா. (௨௫)

களிமிகு தெளிவொடு கருணைநன் னிகிதன்
அளிமிக வமலகி னருள்வடி வெனதுள்
ஒளிர்ந்த வருளுவ தொடுபெயா புகலத
தெளிவருள் பவமெவை செறியிற் றெனலும். (௨௬)

அடியனா யருள்பவ னலர்மக டனைநீ
நெடிதுண ரிவனது நிலைனை யெனவே
முடிவது மகிழ்வொடு முகிழ்க்கை புரியாக்
கடிமனை யுளசெயல் கழறுக வெனவே (௨௭)

மடியொடு மனைவிபொன் வளரிட நெடுவான்
நெடிதுடை யவகிழி துகினெகிழ் மனைவி
இடிமனை யுடையவே னியல்பறி கிலையோ
நொடிகென வருள்குவை யெனதுவ றரவே. (௨௮)

எனுமடி யவர்மொழி யினிதென வினவிப்
பினுகை புரிவொடு பெரிதின னுறுகால்
ஆனையொடு மனைவித மகவயி னழலா
வினை வுறுவது வெகுளியின் மிகவே. (௨௯)

நேரமியல் புரிமிழ் துழைவதி னுகர்தற
காமியை விலையுன தகவயி னதனைப
போமியல் புரிபுதல் வனுமிலை யெனவே
மாமியை மருமகள் வசைபல புகல்வாள்.

(௩௦)

துகிலிலை யுணவிலை சுகமிலை யாமிவ
வகைபட வோமனை வாதன னெனவும்
தகுதியி லரிபெயா தானலில வகிலென
துருவிழி நீருட னுனாதரு பொழுதே.

(௩௧)

பண்டரி புரவிறை பரிவுட னகையுட்
கொண்டொ ககபதி குறைவறு விடையாய
மண்டனில் வரமிசை மலிதன நிறையத
தொண்டாத மனையது துருவினன வருவான்

(௩௨)

கேசவ வணிகனெ னககிளா பெயர்கொண
டாசறு தெருவிடை யடைகுநா தமைபெங
கேசக னுமன திடமென வினவப
போசன மிலன்மனை புதிடவா புகுதல.

(௩௩)

நன்றென வுறவினா ரகைதர நாமாக
கொன்றுத லறிவற வுவாமனை யதனைத
துன்றிட வருமவ னெனிர்துணு குநரைப
பிணறையும் வினவின வவாமனை பெறவே

(௩௪)

எங்கென வினவின னெதிரவ னிபலவோரா
பைங்குலை மிகுவன படைவுறு கொடிதாழ
அங்கென விடைதனை வினாவினி லனுக்கென
நெங்கணு முறைபவ னெயதினன மனைவாப.

(௩௫)

வாதவ னிலலிடை வதிபவா யாராரீ
தந்திடு கதவிசு தகுபுதி யவனயான
முநதுறு வீனென முதுவாக னிலைநீ
பிந்துக வெனவிடை யுதவினள் பிணையும்.

(௩௬)

அயலவ னொடுதின மரிபெயா புகலவாரா
பயிலுவ றொனிலவா பசிதவி றொனவில
இயலறி கிலாபதி யெளிதினின மொழிவாரா
அயிலபொரு ளெவையுள வகவயி னடைவாரா.

(௩௭)

வறுமைநின் வகைதெரி கிலாசொலும வகையும்.
அறிகிலா நலிதவ றொமையென வறையும்
குறிதெரி ஹரியெதிர குறுகுதி யெனலும
அறைகுவ றொவொனு மவளறி வறவே.

(௩௮)

யாறொரு நாமன துறவின னவனுக்
கானது கொடுமனை யணுகின னெனலும
தானது பெறும்வகை தவிசது கொடுவந
தூண்பி லிதிலினி துறைகென வறமுன

(௩௯)

புதியவ னெனவுரை பொழுதுள மகிழாள்
இதுதன மெனுமிடை யுதவின டவ்சென்
புதிநக கொடுவக ரலனென சன்பன்
நிதிநகை யிலனரி பஞ்ணையி னிமீர்வான்,

(சய)

ஆதலி னவனை நீ நலிதர வவன்மா
உதுகொள் செலவுறி லினுமுத வுடனின்
நாதனெ டிரைய நன்னுண் னெனவென்
ரோதலு மாதில ஞ்ஞரநனி புரிவாள்.

(சக)

ஐயநி நைமுனி வுறமுன ரதையும்
வெய்துரை பொறுமசெய் வெஞ்ஞலை யினிதிங்
கெய்தின யமுதுசெய் தேகென விறைவன்
செய்தில னமுதவ னில்பொழு தினிலே.

(சஉ)

(வேறு) என்று நாயக னங்குநின் றினிதெழுந் தருளிக்
குன்று போலுயர் கோபுர நிலைவார் கோயில்
சென்று மாமலர்ந் திருவொடு புரிசெயல் செட்டி
நன்று றைதிட நாமத்த விண்மனை நல்லாள்.

(சங)

இங்கு நீறு மகிழ்ச்சிகொண் டென்றிருக் கணவர்
பங்க யாசனி நாயக ணிடத்துறு பக்தி
பொங்க நாடொறும் புரிந்தது பஸ்தததிப் பொழுதென்
றங்கை கூப்பிமற் றப்பொதி தனைபவிழ்த் ததிலே

(சச)

சிலபொன் கைக்கொடு செழிநிறை யாவணஞ் சென்று
பலவும் வேண்டு வணிகனிற் பெற்றுத்தன் பதிக்கு
நலம தாகவர் ததுசுவைப் போனக நன்காக்
குலவ வேயமைத் துறவெளிச் சென்றதோர் குணியி.

(சரு)

மைந்த னன்புக்கு மலர்மக ஞ்ஞகண் மகிழ்ந்து
விறைத செய்துறு வினைவறி யாடனி விரைந்தே
ஆந்த ராஞ்ஞ வினுக்கமை வனசில வாய்ந்து
வந்து றம்பொழு தேநினை வுற்றனள் மகனை.

(சசு)

நாட்டு கின்றிலே பொருளென முனிந்ததை யெண்ணி
வாட்ட மீக்கொடு சென்றவன் கோயிலில் வதிவான்
நாட்டு மிப்பொழு தெனக்கொடு நாயகன் கோயில்
காட்டு கோபுரத் திடைவந்து கண்டுகை குவித்து.

(சசு)

வாயி லூடுசெல் புழியவள் வரவறி மாயன்
நேய மைந்தனைத் தனதுபின் புறமுற நிறுவி
மேய போதுவர் தவளது தெரிந்துசீர் விமலா
ஓய நின்வயி னன்புமிக் கென்மக னென்றும்.

(சசு)

குடும்ப வாழ்க்கையை யிகந்துநின் கோயிலே குறுகி
இடும்பை யென்பது தெரிந்தில னியல்வுற விங்கே
நெடும்பல் காலமு நின்னையே பற்றின னின்றால்
பதிம்ப டர்க்கியா மாற்றலம் வறுமையிற் பட்டு.

(சசு)

தளர்வு உர்தர விங்நனம் புரிவது தகவோ
அளவி லன்பொடு வளர்த்ததில் வாறுற வன்றே
கிளர்வ தாயெமைக் காப்பது கருதியே கெழும்
உளவு னுலெங்கள் குழுகெட லாகுமோ வுரைப்பாய்.

(ருய)

நின்னை நம்பின நேயர்பா னீபெறு நினைவே
உன்ன தாயுறு கின்றதோர் பருக்கைநெய் யவலோ
முன்ன பெற்றுநீ தருவது பேரின்ப மென்றால்
என்ன யான்றர வுளமிடி யல்லதொன் றின்றே.

(ருஉ)

மண்ணி ரந்தனை யுளவறிந் தனைதிரு மார்பா
அண்ணன் மாபலி வீடண னென்பவ ராலே
எண்ணி நீயெவ ரிடத்தினும் பெறுவதே யிசைந்தாய்
வண்மை யுன்வயி னெங்நன முளதென வவப்பாய்.

(ரு௩)

சேட னுலுநின் செய்வினை செப்புதற் கெளிதோ
நீட நானுனைத் தேவென நினைந்துநிற பதலுல
ஆட லாகிய தெய்வநன் னிலையுள தன்றேல்
வாடன் மேவுதி யெனைக்கண்ட வுடனென்றன் மகனை.

(ரு௪)

உனது பின்புறந் தனிலொளித் தனையிஃ துவப்போ
அனக செப்புதி யென்னலு மமலனங் கறைவான்
நனகை கொண்டுநின் மகன்றனை நான்கெட நயவேன்
வனம ரக்கனி பழுத்திடில் விழுவது வம்போ.

(ரு௫)

அன்ன தேயெனச் சகத்தெனும் தருவதா யமைந்த
என்ன தாகிய தாளினைக் கீழ்விழு மிவனை
நின்ன தோர்மக னென்னுதி யவனது நிமித்தம்
சொன்ன நானுமோரா நாமரு பததொடு துலங்கி

(ரு௬)

நாம தேவனென் பால்வர நணுகின னயப்புற
மூம தன்றென நீவிலக் குவதிங் னடாது
நீம கன்றனைக் கூஉய்ச்செல நினைவுறி லெனக்கு
வேம கம்பெரி தென்றிடக் குணயிபின் விளம்பும்.

(ரு௭)

உழுது நன்னிலத் திடும்பயி ருழவனை யுரப்பி
வழுவு ழுதிதை கொள்புர வலனென மாயா
பழுதி லாதுநான் வளர்த்தமைந் தனைப்பரி வின்றி
எழுது கின்றனை நின்பொரு ளெனவிஃ தியலோ.

(ரு௮)

என்ற போதவட் கிரங்கியத் தயாநிதி யேழாய்
நின்றனக்குநேர் யாருளர் நீபுரி தவமோ
ஒன்ற னுலுமிங் கோதரி தொப்பிடிந் மலர்மேல்
நின்ற நான்முக னிடத்துநா ரதமுனி நேராய்.

(ரு௯)

ஆத ரத்தினஞ் சனைவயி னனுமனு த்தான
பாதனுக்கொரு தருவனத் திரிமுனி பயந்த
மாதத் தாத்திரே யர்முத லோர்களை மாந
நீதத் தோர்மகன் நன்றைநீ பெற்றனை நினைக்கில்.

(ரு௧௦)

எனவி னூவ்ய குணமிமா மாயனே யெனக்குத்
தனைய னுமனின் றுள்விடா னுயினுந் தாயாம்
எனையு மென்குடும் பத்தையும் பாலன மியற்றப்
புனைவு செய்துமற் றவனையென் பால்வர ப்புரிதி. (௬௦)

என்று வேண்டுதற் கெம்பிரான் மனமிசை வின்றி
மன்றன் மாமல ராண்முத லியமனை வியரை
நன்று நோக்கிநீ ரேனுமிக் குணியை நயந்து
சென்று சேர்கநின் மனைக்கெனச் செப்புதி ரென்றான். (௬௧)

ராத னுருரைத் தருளிய படிசொல நயந்த
மாத ரார்தமை நோக்கிதுங் கேள்வனை மறையும்
ஏத நீங்கிய தினத யாளனென் றிசைத்துட்
போத ிடிய தினமோ வயினின்றிப் போமோ. (௬௨)

நலிவு மிக்கயா மகன்றனை வளர்த்துநன் னலத்திற்
பொலிவு பெற்றுது வோயிவ னுலெனப் பொருநத
மெலிவு றுத்தியிவ் விட்டலன் றனின்மயல் விளைத்துக்
கலியு ற்ச்செய னீவிருங் காண்டிநே கண்ணல் (௬௩)

இரக்க மில்லெகொ ணுங்களுக் கும்ஐகத் தெங்கும்
பரக்க வுண்டுதெய் வங்கனை வேதனம் பற்றிப்
புரக்க மற்றிந்த விட்டலன் போற்புதல் வளைப்பின்
கரக்க வில்லறப் பயனறச் செயலெங்குங் காணேம். (௬௪)

ஆத லால்விட்ட லன்றிருத் தேவியீ ரருளிக்
காத னாயகன் றனக்குளம் வரநனி்கண்டு
இது தீரவென் புதல்வனை விடும்படி செய்ம்மின்
போது கேனெனப் புதல்வனை நோக்கினள் புகல்வாள். (௬௫)

உலக மோகன னாய்ச் சமு சாரத்தை யொழிக்க
இலகு கின்றவன் பாலென்னை யிடைவிடா திருத்தல்
குலவு நங்குடி மிடியிடைப் படுவது குரியாய்
பலவென் சொல்லிநீ வருகிலை யேல்வா பாகக. (௬௬)

வலிந்து னைப்பறறி யீர்த்தியான் போகுதல் வருவேன்
நலிநதி டற்குமு னெழுகென நாதனை நோக்கிப்
பொலிந்தி ருத்தியான் புகல்வதற் கொன்றுநீ புகலாய்
மெலிந்தி டெங்குடி கேடனே யென்பது வினவி. (௬௭)

பாண்டு ரங்கனுன் மகன்றனை யழைத்துங்கள் பதிக்கு
வேண்டு காரியஞ் செயக்கொடு போதென்னை வெறுக்கேல்
ஈண்டு கென்னநா மனையழைத் தவள்வயி னீர்தான்
ஆண்டு நாமனைக் கைக்கொடு போமவ ளறைவாள். (௬௮)

நாம நீயிந்தப் பண்டரி நாதனை நயந்து
வம வாழ்க்கையை மிகுந்தனை யிங்ஙனஞ் செயவோ
யாய்வ ளர்த்ததுன் றனையென நாமதே வெதுவும்
தாழு ரைத்திடா தமலனைப் பிரிதலாற் றளர்ந்து. (௬௯)

அழுது டன்வரக் கூடய்க்கொடு போயக மடைந்தான்
பழுதி னாமதே வகத்துத்தன் பன்னியா லமைந்த
வழுவில் போனக வகைகளும் பாத்திர வனகயும்
தழுவு செல்வமும் கண்டனர் தியங்கினா சல்தது.

(௭௮)

அன்னை யிவ்வள மாயின வெப்படி க் கமைந்த
வென்ன மற்றவன் யானறி யேனென வெதிரந்து
பன்னி யானரா ஐாயிதன் பதிதனைப் பாராதது
நன்ன யத்துநீ ராழகீர் வருகென டவில

(௭௯)

கேட்டு நாமதே விவள்வெறுப் பின்றியே கிளத்தி
நாட்டு கின்றதற் புதமென நாரியை நோக்கி
நாட்டு செல்வமிங் கெவ்வணத் தியைந்ததென் றிடம்ப
நீட்டு செல்வத்தை வெறுத்திகழ வாரென நினைந்து

(௮௦)

மாறு கூறில ளிருக்கமற் றதுதெரி ஐனாயி
கூறு கின்றன னையநின் வயினன்பு கொண்டு
தேறு கேசவ செட்டியென் போனபொருள் செறிதது
வீறு மொர்பொதி கொண்டுவர் தனனின் னு வீருமபி,

(௮௧)

கொண்டு வந்தவன்றனைநின்றன் மனையவள் குறித்தது
மண்டு மிப்பொதி யேதெனக் கேட்டலும் வணிகன்
கண்டு போன்மொழி யாயுன்றன் கணவனென் கருத்தக
கண்டு காதல னாதலி னவன்மிடி யகல.

(௮௨)

பொதிநி ரம்பிய பொருள்கொடு வந்தனன் பொருத் தும
இதுவெ லாஞ்செல வானபின் பின்னரு மீவேன்
வதுவை மென்குழ லாயினிந் கணவனை வருத்தேல்
அதிக வன்புட னிருத்தியென் றிப்பொழு துகன்றான்.

(௮௩)

என்று நாடொறுந் தனக்கினி தூழிய மியற்றித்
தூன்று கின்றவள் சொல்வது கேட்டகந் தூயோர்
நன்று நன்றிது செய்தவ னிறையென நயாது
சூன்றின் வீழ்தரு மருவியிற் கணகணீர் குழும்.

(௮௪)

வருந்தி யிப்பொரு ளாலெனை மயக்கவோ மாயா
திருந்தி லேன்பொருட் டிங்நனஞ் செட்வதன் செயலோ
பருந்தி லேற்ப பண்ணவ பரமபா வனகீர்
பொருந்து சீதர புலமக னாயக புனித.

(௮௫)

யாக மேசெய்துந் தவம்பல வியற்றியும் யானா
யோக மேசெய்து முனைப்பெறு கிறகில ருழல்வார்
ஆக பொன்றர நீவரற் கெத்தவ மயார்தேன்
மரக வைகுந்த நினையன் னி வேறென்று மதியேன்.

(௮௬)

ஆகி நிற்கநீ செய்தது தகுதியன் றென்னு
யூகி யாய்ப்பொரு ளனைத்தும்வை திகர்பெற வுதவிச
சொகியாநிற்க வரும்பிணி தொலைந்தவர் போல
ஐகி யுள்ளகத் தழுதுசெய் தினிதிருந் தனரே

(௮௭)

(வேறு) இப்பரி சயந்திய விவரமுன் டோலவே
ஒப்பறு வீட்டல னுற்ற கோயிலிற்
நப்பறச் சார்ந்தவன் றன்னை நாடொழுந்
செப்புறு பஜனைசெய் திருக்கு நாளிலே. (அம்)

வீட்டல னொருதின மவரை மெய்விருப்
புட்டர வழைத்துநா மாவு ரைப்புகள்.
சுட்டிய பொருளெலாந் தோய்த்து நின்னுனென்
றிட்டமோ டென்பது தெளிதி யல்லையோ. (அக)

.ஜதலா லென்னிடத் தன்பு செய் தல்போல்
நீதமா யுயிர்தொறு நேசம் னவத்தியென்
ரோதலு மன்பர்நீ யுறாக்க வேண்டலென்
மாதயா வுனனுயிர் தோமும் வாய்ந்தென்றா. (அ))

அன்னவர் கருத்துல கறியச் செய்வதை
யுன்னிய நாநனங் கோர்து வாசரி
மன்னிய பொழுதுயாத் தினாயின் வாய்த்தனா
நன்னரு ண்டிடும்கயி னுயிற் றேன்றியே. (அக)

சோநிட வேண்டி 11 சுலல காலையில்
மாறு கோன் டடித்தவர் வெருட்ட மறறொரு
யீறுனோன் சுட்டமு தெடுத்து மேர்செல
றெயே யடித்ததைக் திருப்பக் கொண்டனன். (அச)

மற்றுநீ ராடுவோர் மடியைத் தீண்டலுந்,
செழறவர் கரியாய் திண்டிற் நீங்கிலே
இற்றிதற் கெனப்பல ராலு மெற்றிண் டி
கற்றியங் கொருபுரஞ் சோர்த்து நிற்கவே. (அரு)

ராத்திரை துன்னுகோ ரிதனைக் கண்டியாம
வாய்த்தசோ றிடுதுமேல் வருகம் மோடென்க
தித்திரன் விழியுக் சினந்து ரப்பலங்
காத்ததிங் கெவர்க் குநர் கருணையின்றென (அச)

தன்னகத் தன்புனோர் தங்க கத்துவர்
தன்னவர் மிசையும்ப் பத்தை வாய்க்கொடு
பன்னரும் புரத்துனோர் பலருங் காணவே
துன்னிவெள் ளிடவரத் தோடர்த லுற்றனர். (அஎ)

நெய்யிலா தப்பத்தை நீடிண் ணெறையான்
கையிலே கொடுவருங் கலத்து நெய்யிலே
பையவே துவைத்தியான் றருவன் பைப்பய
செயதியா லமுதுவிக் காமற் செல்லவே. (அஅ)

என்றவர் முடுவல்பா லெய்த மற்றது
நின்றிடத் தோய்த்திவர் நிரம்ப லுட்டலு
மென்றதுண்டிடுக்கண்டு வியந்து வேறுளார்
நன்றுநா மனைப்பித்து நண்ணிற் றென்றனர். (அக)

ஜீவிநா ருணியத்திற் நிறம்பு கின்றில
 ஞால்லா னுமன்பே ரதினா னென்னவுந்
 தாலிலர் சிலர்சொலுந் தருணந் தன்னிலே
 மேவுநா யுருக்கொடு விளங்கு ஸ்ரீதரன்.

(௯௦)

நகைசெயக் கண்டுநீ நாயு ருக்கொடோ
 தகைதர வீந்தனை செளரி யென்னவே
 வகைதெரி யன்பரை நோக்கி மாதவன்
 மிகைதவி ரெனையெந்த விதங்கண் டாயென்றான்.

(௯௧)

(வேறு) கோபா லாவுனை யுணர்ந்து கொண்டவி
 சோபா கேசரர் சொன்ன லததினா
 லேபா வந்தெரி வெய்தி னேனென
 மாபா மாபன் மகிழ்ந்து போயினான்.

(௯௨)

சின்னாள் பின்செல வாக வேமலா
 மின்னா ணையகன் மேவெ காதுசி
 நன்னா ஞாண்டிட நாம தேவரைச்
 சொன்னாள் வாவென வன்பு துன்னியே.

(௯௩)

அவ்வா றேதிய வமல னுக்கிவ
 ரொவ்வா தாலரி தினமு னாறகெனச்
 செவ்வே நீயரி சேர்தி னந்தனைத்
 தவ்வா தெப்துற வோத காத்தென.

(௯௪)

உன்னாய் முன்னா ருக்குமாங்கத
 னன்னா னேநிக ரம்ப ரீடனில்
 நின்னா லேயியல் கிறகு நீரல
 நன்னா னென்னலு நாம ரோதுவார்.

(௯௫)

கோவே நின்னாள் கொண்டு முற்றுத
 லோவே னென்றுமெ னசசொல் வோதமை
 மாவே றும்மணி மார்ப னாகிய
 தேவே சோதனை செய்ய வெண்ணியே.

(௯௬)

மூப்பால் விஞ்சிமு திராந்த வேதிய
 னூப்போய் நாமரை யன்ன மீகென
 வாய்ப்பா காதரி மன்னு மிததினம்
 தூய்ப்பா னன்னமெ னச்சொ லிப்பினே.

(௯௭)

கந்தங் காய்கனி காத லிப்பிரேல்
 நந்தம் வெம்பசி தீர நல்குவேன்
 அந்தண்ணீரென வன்ன மில்லையேல்
 சிந்து மென்னுயி ரென்று செப்பியே.

(௯௮)

நாமா நீபுவி கண்ணு யிர்க்கெலா
 மாமா தன்புசெய் யன்ப னென்னவே
 பூமீ தோர்புக லப்பொ ருந்தினேன்
 நீயா றேதனி யாய மோவென.

(௯௯)

மறையோ னத்திவ ராது கொள்கென
இறையோய் விண்டுவி னன்ப ரில்வரல்
முறையோ வெங்கொலை முந்திடாதெனத்
தறைமேல் வீழ்ந்துயிர் சாதல் மெய்யென.

(ரா)

செத்தா னின்னெடு சாத நிண்ணம்யான்
அத்தா வென்னுமு னாவி போயினான்
முத்தா பந்தெற முந்தி னோர்தெரிந்
துய்த்தார் சந்திர பாகை யொண்கரை.

(ராக)

பலருங் டினர் பார்த்து நாமநீ
நலவ னென்றுபோ நண்ணி யன்னமீ
கிலனென் றிப்பழி யெய்தி னாயெனச
சொலவுங் கேட்டெது வுஞ்சொ லாதரோ.

(ராக)

தகனஞ் செப்திடத் தக்க விந்தனம்
புகவெய் தஞ்சுவத் தோடு பொன்றிட
அகமுன் கொண்டத னோட ணைந்தெரி
நகநன் கிட்டனா நாம தேவரே.

(ராக)

அதுகண் றேருளோ யாரும் யாருமிங்
கிதசெய் யாரென வெய்த வற்புதங்
கதுவும் வெங்கனற் கட்டி டந்தமா
முதுமன் வேதியன் முந்தெ முந்தரோ

(ராச)

சங்கு சக்கரத் தங்கு கைகளும்
பொங்கு குண்டலம் பொலிகி ிரீடமோ
தங்கு மானை முந்த யங்குபொன்
பொங்கு மம்பர மும்பொ ருந்தவே.

(ராடு)

தோன்றி யன்பரைத் தொட்டெ டித்துணைப்
போன்று னோரிலைப் புவன மூன்றிலு
மேன்ற நாமதே வினம கிழ்ந்துசீர்
சான்ற மாலரு டந்து போயினான்.

(ராக)

(வேறு) அன்புருக் குமணி தன்னை யகமகிழ்ந் தினிதினோக்கிப்
பின்பொரு தினத்திற் பாண்டு ரங்கமால் பேசு கின்றான்
என்பொடு சரீர மெல்லா மெனக்குறோ வுறுத லாலே
நின்புது மலர்க்கை யாலே நீபிடி யென்னக் கேட்டு.

(ராச)

அலர்மக னாத னேநின் னாகரோ வுறுதற் கெண்ணே
உலகிடைப் புரிந்த செய்கை யுரைத்தரு ளென்ன லோடு
மிலகுறு பொன்னே நாம னியல் மனைக் கெய்தி னார்கள்
தலமெலாம் புகழ் நின்ற சாதுசற் சனர்களாக.

(ராஅ)

அன்னவர் தமக்கெ லாமயா னவிற்கலை தோய்த்துத் தந்து
மன்னவர் பானஞ் செய்ய வார்புனல் முகந்து தந்தம்
பன்னு மூழியங்க னெல்லாம் பலபல புரிந்தந் தாகிக்
கென்னமா வரைத்துத் தந்து மென்னுடம் பயர்த லானேன்.

(ராக)

புரீ பக் த லீ லா மி ர்த ம்.

கண்ணமால் புகலக் கேட்ட விற்கிரை நகைத்து நாதன்
முன்னமெல் லணைமேற் சாயச் சார்த்தித்தன் மலர்க்கை தன்னால்
நன்னரா புறப்பிடித்து நலஞ்செய்தா னாக வோர்நான்
நின்னினர் பஜனை செய்ய மாதவன் கோயிற் கன்பா. (௩௦)

தமக்கொரு ஹ்ணையு மின்றித் தமிழராய்ப் பாடக் கண்டு
கமைப்புற தவர்பி னின்று காருத்தன் றுளங் கொட்டு
மமைப்பது கண்ட தொண்ட ரனைவரு மின்பத தாழ்ந்தார
இமைப்பறு தேவ ரெல்லா மினிதுபூ மாரி பெய்தார். (௩௧)

பின்னரும் பாண்டு ரங்கன் பெரிதக மகிழவு கொண்டு
தன்னரைக் கியன்ற தாம்பீ தாம்பர மவிழந்து வீழ
உன்னகில் லாதங் காட வுற்றனன் ஞான தேவர்
நன்னரங் கதனைக் கண்டு நாதனைப் பகழ்ந்து நின்று. (௩௨)

செங்கையைப் பற்றி யெல்லாந் தெரிபரந் தாமா லோசால்
பங்கயக் கண்ண தேகம் பறறி மான மின்றி
இங்கயர் கின்ற செய்கை பென்னென வினவ நாதன்
அங்கவர் தம்மை நோக்கி யகமகிழந் தினிது சொல்வான். (௩௩)

பற்றொன்று மில்லே னுமன் பஜனையா வவச மானேன்
இற்றைநா னென்ன ஞான தேவரம பரத்தை யேந்தி
சுற்றிட விடையி லகருத தோன்றினா கீர தாசா
மற்றவா தமையெ லாரூர தழுவினா மகிழவு கூர்ந்தி. (௩௪)

அவ்வையிற் கையி லேயா லாததிபை யேந்தி வந்தான்
நவ்வியை வென்ற நோக்கி னளிணையங் கதனை நாமா
செவ்வையி னேந்தி நாதன் திருமுகந் தோன்றச் சூழ்ந்தார்
வவ்விய பாண்டு ரங்கன் மகிழ்ந்தொன்று புகல்வ தானான். (௩௫)

ஞானதே வோயின் றிங்கு நவில்கின்ற பஜனை நன்றே
ஆனதென் றுரைத்த போதி லமலகீ தாளங் கொட்டித்
தானினி தாட லுற்றும் றனியின்பந தானெய் தாதோ
யானினிப் புகல்வ தென்னோ வென்றனா ஞான தேவர். (௩௬)

நாதனு மகிழ்ந்து வந்த நல்லவர் தமக்கெல் லாந்தன்
ஓதனந் தரப்பெற் றியாரு மோங்கிய ஷவகை கொண்டு
ஸ்ரீதர முகுந்த தேவ தேவவென் றினிது போற்றிப்
போதல்செய் தனர சோதை புதல்வனை மறப்பி லாதார். (௩௭)

நாமதேவர் திருவழகனே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (ச) க்குச் செய்யுள் (௩௬).

நாமதேவர் சரித்திரம்.

நாமதேவொரு தொழிலு மின்றியரி நாமமோதினரிருந்துழித்
தாமமேவியகு ணுயிமற்றது தனைத்தெரிந்து மகனேநமக்
கேமமேவிவர வீட்டலின்றியுறி லெவ்விதத்திலினி யில்லறம்
சேமமெய்துமென நிதியலாதுதொழில் செய்வதெப்படி யெனச்சொனார். (க)

அதுவினுவியகு ணுயிபண்டரிய டைந்து கொஞ்சமுமி ரங்குற
இதய மேலிமலி தானியங்கொடு சமைத்தொர் வேளையா யுதரமே
நிதமு முண்டுமிகு பொருள் பெற்றீடு யதனைநெடியவட்டி கொளநேர்ந்ததால்
மிதமிலாதபொரு ணுடுலோபிதா தாவெனும்பெயரை மேவினோன். (உ)

பாலடைந்தெனது குமரனோர்பயனு மின்றியேயுலவு பண்பினோன்
ஏலநன்குதொழி லெய்துறப் பொருள்க ளில்லையீடுமிலை யாதலிவ்
வேலையொன்பொருளோ ராயிரந்தனி விராகன்வேண்டுமென விட்டலன்
சரலவங்கவ னுளத்தின்மேவிநிதி தரமயக்கவவ னன்றெனா. (ஈ) ௩-

ஆறுமாதவள வுக்கொர்சீட்டெழுதி வாங்கிநன்னிதி யளித்திடப்
பேறுமேவிமனை யெய்திநாமொடு பேசிணுணிதிகொ ணர்ந்ததைக்
கூறியேயுநிதி கொண்டவாணிப நடாத்தியுகியமி கக்கொளீஇ
மாறிலில்லற நடத்துகென்றவர்கை நிதியெலாமுற வழங்கினான். (ச)

அந்தநன்னிதிய டைந்தநாமர்சில வந்தனாளருட னுய்வுற
எந்தவாணிபமி யற்றினும்வருவ தேதமல்லகிலை யேயெனச்
சிறைசெய்துசமா ராதனைத்தொழில் தேயிகப்பர பலந்தரும்
வந்தநன்கிதனின் மேலதின்றென மகிழ்ந்துகாசிரகர் மன்னினார். (ஊ)

கங்கைமாநதி பரந்துலாவிவரு கலாயிலங்கொரு மடத்தினில்
தங்கிநீடுமன தானமித்திரனொளி சாயுமாலவரையாற்றிமேல்
கங்குறேறுமரி நாமகீர்த்தனை கனிந்துசெய்துவரு காலையில்
எங்குமிச்செயறெ ரிந்துபுகுசரர்கள் மனைவிமக்களுட னெய்தினார். (கூ)

ஏண்டி சைப்புறனு நாமதேவர்புக முய்தியெங்குநிறை வற்றதால்
பண்டரிபுரியி லுள்ளவேதியர்கள் பலருமாவலுட னேகுமுடக்
கொண்டெல்லுணவு முண்டுதக்கிணைக்க கொண்டுமீடுமென வேகலைக்
கண்டுதாசாவக் காரன்கேட்கவவர் கழறவோர்ந்துகவை யுற்றனன். (ஏ)

தினரானநாம தேவருக்கிவிதச் செய்கைசெய்யவேது வாயென
தானகாணமது வாய்த்துதென்றகிக வாத்திரத்துடனவி ரைந்துபோய்
மானகாசியய டைந்துதொக்கபல வறுமையோர்மகிழ வீதலும்
போனகந்தரலு நோக்கியேக்கமொடு புந்திநொந்துடல் புழுங்கியே. (அ)

உண்மையாகவிவர் வர்த்தகத்தொழிலு ஞற்றுவாரென நினைத்தியான்
தண்மையாவதுவு கடனதானதன முழுதும்வாரியிவன் சார்வுற
வண்மையாள்களு நாணமேவுறவ ழங்குகின்றனரெ னோமனத்
கிண்மையோபொருள்கை யெய்துறவினியென்செய்வதென்றுளம் வருந்தியே

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

ஊனுக்கீடுபெறு மானதாகவொரு காணியூமியிலே வீழிலே
உடமையில்தரு தற்கியைந் தவறன் முறைய ரில்லையுதனோடுமென்
குடியழிந்ததென வெண்ணமுற்றயர்தல் கண்டுநாமர்தயர் கொண்டுவந்
தடியின்மீதுமுடி குடிநின்றுமிக வாவலோடுதுதி செய்தனர். (௨)

வேறு

துதிசெய் காலையவண்வந்து சூழ்ந்த மறையோர் களைநோக்கி
மதியீர் சமாராதனைக்குரிய வள்ளலிவர்தம் மலர்க்கரத்தால்
விதியாய்க் கிருஷ்ணாற் பணமென்று விடுநீ ரோற்றுப் புசிப்பீர்நற்
றதியில்வந்தா ரிவர்தகமை சாற்றுந் தரமதலவன்றே. (௨௧)

என்னப்புகழ்ந்து சங்கற்ப மிசைத்து நீர்வார்த் தருளுமென்று
சொன்னமொழிவர்த் தகன்றனது சுருகிபுகலுந் துணுக்கெறிந்து
முன்னமுனிந்து நின்றிந்த மோசஞ்செய்வர்த் தகத்துக்கென்
றென்னைமயக்கிக் கடன்வாங்கி யிங்கப்பொருளைக் கொடுபோந்து. (௨௨)

பல்லாயிரவர் தமக்கன்னம் படைக்கநேர்ந்த பரிபாலி
எல்லாப்பொருளுந் சவாந்தென்னை யேழையாக்கு வித்ததன்றிப்
பல்லோரறியத் தத்தஜலம் வார்க்கும் படியும் பகர்ந்தனையே
கல்லோமரமோவுன்னெஞ்சந் கள்வனுனைப்போற் கண்டிலனே. (௨௩)

மீட்டு நினைக்க கடன்கேளா மார்க்கஞ் செய்யவேண்டி யென்னைக்
கேட்டருது முழுதுணர்ந்தென் கேடொன்றில்லாக் குடிக்கோ
நீட்டமாக வளர்தருவி னீங்கி நெடுநாளா யுலாந்த
காட்டம் பூத்தல் காணினுமென் கரநீர்வார்த்தல் காணுயே (௨௪)

என்று வணிக னியம்பியபோ துதகம் வார்த்தற் கிங்கிவரை
யன்றி யானோ வதிகார முடையே னல்லே னாதலினால்
இன்றிந் கிவர்பா லேற்றுண்ணு மென்றாற் றடையொன் றிலையென்று
நன்றி நாமருளாசெய்ய வுணர்ந்தார் தொக்க நான்மறையோர். (௨௫)

தரும வணிகப் பெருமானே தாங்க முடியாப் பசியனலை
ஒருமை மனமா யாற்றுதலுக் குமது கருணை புரியு மென்பார்
பெருமை பெருக வுண்பவனாத் தடுத்தல் பெரிய பிழைய தென்பார்
கரும மனைத்து நீங்குறுமென் கரத்தி னீர்வார்த் தருளுமென்பார். (௨௬)

பல்கா வதங்கள் கடந்துபெறும் பசியோடடைந்தே மன்னமின்னே
நல்காயென்னில் ரவுரவமா நாகிற் சேரசச் சபிப்ப மென்பார்
ஒல்கா வீயாவுலோபநின்னை யுன்றாய் சுமந்தென் பயந்த தென்பார்
அல்கா நிந்தை பலபலவா யறையக் கேட்டங் காருவித்து. (௨௭)

அந்தோ பொருளுக்கழிவு வருமெனவோர் தேவராலையம்பு
நுத்ததில்லை யனாக்காசங் கொடுத்ததில்லை பிட்சை பெற்ற
நுண்ணதாயர் சிரார்த்தமுநான் றந்ததில்லை யிதுவனாயும்
நுநுநாமதேவரால் மறையோர் பழித்தற் கிடமானேன். (௨௮)

நாமதேவர் சரித்திரம்.

தாழை யடிநீர் வார்க்கி னன்னீர் தலையிற்றங்கித் தருமதுபோல்
எழை யானோர் வர்த்தகஞ்செய் தெய்து மிலாப மதனென்
பேழைக் குறைவு தீருமெனும் பேரா சையினற் கடனாக
மாழை கொடுத்தேன் கானலிற்பெய் மழைபோலானே நெனவிரங்கி. (௨௧)

மறையோர் குழுவோ வகல்வதிலை வாய்நிந்தனையோ வொழிவதிலை
உறையோ தனம்போ யுன்பதிலை யுதகம் விடேனெல் விடுவதிலை
சிறையோ லென்னைச் சூழ்ந்த விவர்புசித்தா லென்னைச் சேர்வதென்ன
குறையென் றொருகூழ் தனக்குள்ளே கொண்டுவணிகன் கூறலுற்றான். (௨௨)
வேறு

வாரும்ந்தண றையென்மேற்பழி கூறுகின்றன மாறவே
நீரம் வார்க்குவ னேனு மென்னு நேர்ந்தனர் கடல் சூழ்தரு
பாரு மம்பாழுந்தருங் கரி பருண நட்டமு நாமரைச்
சேருமெற்கிலை யென்று வாராதனனேற்ற வையுர் சிரித்தனர். (௨௩)

நாமர் நன்குப சாரமுஞ்செய நான் மறைக்குமுவுண்ட பின்
காமர் சந்தன புட்பமும்மடைச் சாயுந்தக்கணை யுங்கொடித்
தாமிகன் பின்வணங்சவாசி வழங்கியாரும் கன்றபின்
தீமிகுந்தெரி கின்றநெஞ்சொடி வணிகனங்கிது செய்தனன். (௨௪)

கடனினேதர வேண்டும் வேறொரு காரியம்புரி தற்குளை
விடனலாதிலை யென்பை யேலுயிர் விடுவனிட்சயமாகவென்
றடமாதாயுரை செய்த போழ்தினிலின்பா காளியன் முடி மிசை
நடனமாடிய கருணை கூடாரு நளினை நாதனை புன்னுவார். (௨௫)

ஆதிமூலபராபரா சுருவாதரா ஜகாட்நா
சோதிருப வருப நிட்கள சுகத்சததுவதற்பரா
வேதகீத வினோதமாதவவி மலவச்சக ரேசடா
சீதசாகர மீது கணவளர் தேவதேவகி நடத்தரு. (௨௬)

கண்ணகன் மணியாக நின்றொளிர காரணாகரு மாமுகில்
வண்ணவம்புஜ நாபகுஞ்சர வரதபுட்பதிவாகன்
தண்ணருந் துளவார நவரிதசார சோரசிகாமணி
எண்ணுதற்குரு நாமரூப மிலாதெலா நிறை யென்சையே. (௨௭)

கல்லினுங்கடு நெஞ்சமும் வடகனலையுஞ்சுடு கோபமும்
கோலும் வாணிகர் வார்த்தையும் பகைகொண்டு செய் பிடிவாதமும்
சொல்ல வாய்வரவில்லை செட்டி செய்துயர மாற்றுவை தொறுவர்க்காய்க்
கல்லெடுத்து முன்மழை தடுத்தருள் கண்ணனே கடல் வண்ணனே- (௨௮)

என்ன நாமர்துதித்த போழ்தவரிதய மீமிசையிலகும்
அன்ன ஆர்கியினத்தனற் புதவாச்ச நல்லுரு வாயெதிர்
துன்னியன்பவ வணிகனிக்குறு தோய மூழ்கிமுனி ரணமக்
கன்னனிக்குறும் வகைசெய்வே நெனக்கருணை யோடுகொ கழறினான். ௨௯

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

ஞான நோக்கொடு நோக்கியவ்வுரை நன்குணர்ந்தருளுமதே
வானவுத்தமர் மானதப்புணி யாற்ற வண்ணல் மறைந்தனன்
மானவத்தன வணிகரேகிருவர நதிப்புனன் மூழ்கியிங்
கேகலத்தொடு வருதிர் நுங்கடன் யாவுமிக்கண மீருவேன்.

(2-2)

என்று நாமருரைத்த சொற்செவி யெய்த நீரிடை யென்றனைக்
கொன்று தீர்த்திட வெண்ணியோ கொலைபாதகா கபடமொழிந்
தன்று நீகடன் வாங்கினாயறி வுற்றனன் முழுக்கேனென
நின்றுவாது செய்வர்த்தகன்றனை நெடிது வாழ்த்தி வழத்துவார்.

(2-3)

ஐயநின்னிகர் புகழ்படைத்தவரகில மீதெவருளொஞல்
செய்யுமில்வன தான நின்னது செய்த வப்பலவுகியம்
எய்தும் வர்த்தக மிதனின் மிக்கனவிலையுகாந்தமு மேய்விலாப்
பெய்யு மாரியிற்செலவு செய்யினும் பெருகும்ல்லது குறைபடா.

(3-1)

வேறு

கோதறு குணத்தவா குலித்தனீக்கவென்
ரூதரத்தோடி வரறையக் கேட்டனன்
ஏதுதந்திர மொழியியம்பினும் விடேன்
வாதிடாதென் கடன்வழங்கு மென்றனன்.

(3-2)

அன்ன தேற்பகீரதியதனின் மூழ்கி நீர்
துன்னு தும்மிரண முந்தொலையச் செய்குந்
என்னலு நாமரோ யென்னைக்கங்கை நீர்
தன்னிடை யழுத்தியே சகியியற்றவோ.

(3-3)

எண்ணி நீர்கடன் கொடாதிருக்கு மெத்தனம்
பண்ணினீர் மூழ்கலேன் பணத்தை யீம்மென
தண்ணகத் தோடினேஸ் நானஞ்செய்து நீர்
நண்ணுவீரென நனி நாமர் கூறினார்.

(3-4)

மறையவர் மரபினில் வந்த வர்த்தகன்
நிறைபுனலனாவரை நின்று மூழ்கலும்
நறைகமழ் துளவணி நாதன் மாயையால்
அறைதரு பாதல மதிலடைந்தனன்

(3-5)

நவமணி மண்டப மதனிஞாப்பனோர்
உவமை யிலரியணையும்பர் பல்வகைப்
பவவிருள கற்றுறு பரிதி போலவெம்
உவணகேதனன்றுருக்கரசி லுற்றனன்.

(3-6)

மாதவர் வானவர் நாரதாதிய
சுரது சந்தனரெலா மிலேச்சர் தன்மையாய்
மோதமர யெம்பிரான் முன்ன லொண்ணிலா
சுதரதுடனிரை யாயிருந்தனர்.

(3-7)

நாமதேவர் சரித்திரம்.

வருக்கைமாதேங்குமாதனை செவ்வாழையைந்
தருக்கன் கற்பகவல்லி சாதஞ்சண்பகம்
மருக்கமழ் மல்லிகை முல்லை கத்திகை
திருக்குடி யிருத்தெனச் சிறந்திலங்குமால்.

(௩௭)

கிள்ளை கேதயஞ் சாதகங்கபோத நாகணவாய்ப்
பிள்ளை கோகிலங்க பிஞ்சலம் பிங்கலை யன்றில்
வெள்ளை யன்னமூர்க்குருவிச கோர மீன்குத்தி
கொள்ளை கொண்டவண் பாடலு மாடலுங்குறையா.

(௩௮)

காலமொன்றினுங் காண்கிலாவற்புதக்காட்சி
சாலவெங்கணும் விளங்கலுந் தமனியவுலகம்
போலில்லங்கலுங் கண்டனன் மெய்புளகிக்கக்
கோலமண்டபத்தி யாவரு நோக்கினர் கூவி.

(௩௯)

சங்குவந்தவா நெவனென வினவலும் வணிகன்
சாங்கமாய் வரலாற்றவை முழுவதுஞ் சாற்ற
ஒங்குமெங்கள் வேந்துண்பதற்கழை யெனவுனாத்தார்
பாங்கிருந்தே மோடருந்திடற் கெய்தெனப் பகர்ந்து.

(௪௦)

கொழுத்தவூன் சமங்கூட்டிய முலைமுகை மூரல்
முழுத்த நெய்யினில மைத்தனசெய்கை நன்முறைய
பழுத்தமுக்கனி பாலுளவாவெனப் பரிந்து
வழுத்தவாணிகன் பதறினன் றிகைத்தனன் மயங்கி.

(௪௧)

தனமும்போயின சாதியும்பிரவுட மாவதற்காம்
இனமுமாயின துருக்கரோடுண்ண வீர்க்கின்றூர்
அனமுண்கேனெனில் யாவினை செய்வர்கொலென்று
மனங்கலங்கி மேனாமதேவரை நெஞ்சின்மதித்து.

(௪௨)

இங்கு காப்பதற்கொருவரு மெனக்குறவில்லை
அங்குமட்கு நான் கடன் கொடுத்தூதிய மடையத்
தங்கினே னிவண்டுருக்கரோ சாதமும் படைத்துப்
பங்கதாயுண வீர்க்கின்றூர் பாவியேன்றன்னை.

(௪௩)

உம்மை யல்லது காக்கு நரில்லென வோதச்
செம்மை சேர்குண நாமதேவருமிது தெரிந்தங்
கம்மை போல வந்தெய்தியாகு வித்திடலருளோ
டிம்மையே பிறவாத வீடுதவுமில்விறைவன்.

(௪௪)

பாண்டிரங்கனம் பதிதபாவனனுண்மையாக
வேண்டிரங்களினிடை விடாதிருப்பவன் மற்றோர்
யாண்டு நீங்குஞ்சாது சற்சனரிவர் தம்மோ
டெண்டிருந்து நீருண் பதிற்பேறு வேறின்றே.

(௪௫)

ஸ்ரீபக்தலீலாழிர்தம்.

பிரமராதி தேவர்க்கரிதாம் பிரசாதம்
 திரமதாஞ்சு மாராதனைச் செய்கையாலுமக்குக்
 கரமதா நெலிக்கனி யெனக்கிடைத்ததை விலக்கில்
 வரமதேயி தன்மேலிலையுண்டென வகுத்தார்.

(௬௬)

வேறு

பெயர்வானவர் பேசிய தியாவுமுணர்ந்
 தயர்வேதிய வாணிகனங் கறைவான்
 மயல் கூர்தரு மோகன மந்திரமே
 பயில்வீரதனால் வசியம் பணினீர்

(௬௭)

கடனென்று பெருங்கன கங்கொடுவெண்
 மடலொன்று வரைந்தெனை வைக்கெனவீர
 திடனென்றனதான மதிந்து பொருள்
 கெடநேர்ந்தனை கீழ்நிலம் வீழ்த்தினையே.

(௬௮)

வீழ்த்திப்புறமான மிலேச்சரொடு
 கூழ்த்துய்த்திடு மாமொழி கூறினையே
 வாழ்த்தற்குறு மென்மரபும முழுதும்
 தாழ்த்தக்கரு துற்றனீர தக்கனவோ.

(௬௯)

சொல்லைத்தடை செய்கவிர் சூழதருமீவ்
 எல்லைக்கணிலாம லெனைக்கொடுபோய்
 தொல்லைப்புவி சேர்ப்பிராதுடாக தினியான்
 இல்லைக்கடன் கேட்பதிதுணமையதே.

(௭௦)

எனைவீடடையும் படிசெய்குவிரோல்
 புனையும்புகழ் புண்ணியமும்மையென
 இனையுமனனோடு மிரங்கிமிக
 நினைகின்ற வனீரறி நேர்மையராய்.

(௭௧)

குறையொன்றடையாதுமை மெய்ம்மைகுல
 மறையோருடனுண் மயங்கல்நம
 திறையோனருள் செய்வனினித்தகையாப்
 பொறைகூறொன நாமர்புகன்றனனோ.

(௭௨)

அடமாய்மொழி யீரரியாடகியென்
 னிடமீந்திடி லுண்டிசெய் தெய்துவலென்
 றுடனோதவுவந்துதவிப் பதமாக்
 கிடநாலெருமுட்டையு மிந்தனனோ.

(௭௩)

அறன்குடை யீர்யவனர்த்தலனிற்
 புறனாக்குமெனப் புகல்வர்த்தகனை
 உறதும்விழி மூடுறு மென்றனவில்
 திறழாகவு ஈடுதல்செய்தனனே

(௭௪)

வேறு.

நாமதேவர் சரித்திரம்.

மூடியபோழ்து பண்டரிபுரத்து முந்துறுசந்திரபாகை
நீடியந்தியினீனந்தவத்தினீ ரொழுருற வெழுந்தனனாங்
காடியமறையோர் தொகுதியும் பஜனை யாதரத்தொடு புரிபவருங்
கூடியிட்டலனைத் துதித்தலும் வணிகன் குறிக்கொடு கண்டனன்கூறும். (௫௫)

வாரணவாசிக்கங்கையங் கணாக்கண்வந்தியான் சந்திரபாகை
சேர்தரங்கிது சொற்பனமென்னச் சிந்தனைச் செய்வனெலுணற்குக்
கூர்தாநாமர்கொடுத்தபல் சாமக்கிரயங்களிருக்கின்ற குறிக்கில்
பேரதிகையிதென்றவர்தகையைப் பேணியக்களாவருகாலை, (௫௬)

வத்திமதனில் முடியெரு முட்டைகளை மட்டும்விழ்த்து வீழ்தருமா
றத்திருந்தியிலுதறியே நனைந்தவாடையோடில் விடையடையப்
பத்தினிகண்டு நாமருக்கீந்தபணமெலாம் வாங்கி வந்தனிரோ
இத்தனை நாணீடித்தகாரணம தென்னென வர்த்தகனியம்பும். (௫௭)

என்னுயிர் பிழைத்து வந்ததே பெரிதென்றிசைத்து மேவீர வஸ்திரங்கள்
தன்னையேபிழியும் போழ்தெரு முட்டையொன்ற கிற்றங்குற னேக்க
மின்னிடுதங்கமாய் விளங்குவதைக்கண்டு மெய்புனகித மடைந்து
நன்னலரிதைந்த நாமரிவ்வுலக நரரலர மரோயாமால். (௫௮)

விட்டலனாம் பொருட்டெனக் களித்தமிரு தனங்களை யெலாந்தியில்
இட்டனெனது விதியிலுள்ளன போலியைந்தனவென வுளம்வருந்தி
ரிட்டுரமாக நாமரை நாயேனிர்தை செய்தவையெலாம் பொறுத்துன்
மட்டவிழ்கமலபதங்களை நாளும்வழுத்துற வருள்செய்வாயென்னு. (௫௯)

அல்லுநன்பகலு மச்சதவிடல அடியவர் சகாயவென்கின்ற
சொல்லுமேழை யருக்கீதலு முரியதொழில் தாயுவந்து வாழ்ந்தனனால்
நல்லுணர் வுடையோரனை வரும்புகழு நாமராண்டை யனைவணங்கிப்
பலவகையுயிர் கட்டுயிரதாய் விளங்கும் பதிதபாவன பரந்தாமா. (௬௦)

காண்பொருள் காண்பான் காட்சியுங் கடந்துகருதுவோர்கருத்தினுக் கெட்டாச்
சேண்படு பரமசின்மயானந்த தேஜோமயத் திருவாழ்வே
வீண்படுவினை யேற்காக நீதாழ்ந்த மிலேச்சவேடங்கொடு போந்தாய்
துண்படு மரியேபிரகலாதனர் முன்னுயர் போற்பே யனாகுவனே. (௬௧)

என்றடியிறைஞ்ச நாமனாயண்ண விருகையாலெடுத்து மார்புடனே
ஒன்றுறத்தழுவி யுச்சிமோந்தன் பினுவப்புறு மொழிபலபுகன்று
நன்றிசேர்பண்டரா புரமதனிநு மரோடடைந்தனர் வானோர்
அன்றுபுமாரி அன்பர்தம் மீதுமையன்மீதும் பொழிந்தனரால். (௬௨)

நாமதேவமல சரித்திரமதனை நாவினான வின்றவர்கேட்போர்
நேமமாய்ப் புத்தகத்தினைவைத்து நித்தியம் பூசனைபுரிந்தோர்
பூமியிற்றர்மமார்த் தத்தொடுகாமம் பொருந்திநற் புகழினையடைந்து
காமனைப்பயந்தோன் கழலிணையடைந்தெக் காலமுநித்திய வாழியரே. (௬௩)

கபீர்தாசர் சரித்திரம்.

—:0:—

பேசுறு கங்கையி லேழுதில் பெய்ய
நசன மைக்கவி ழிந்தகி ளிஞ்சில்
விசுதி ஏரப்புனன் மேவிமி தக்க
மாசில யோனிவ தித்தவ ராகி. (க)

நல்லத வச்சக ராமநன் னுமஞ்
சொல்வது விட்டிலர் சோர்விறி யானம்
புல்லினர் மேவுறு போதுநெய் தூல்கொண்
டொல்லெனொ லிப்புன ணுமிழி வற்று (உ)

தோமறு மாறுது வைத்தத மால
மோமிகி ளிஞ்சிலை முன்வர நோக்கி
ஆமதி ழிந்தத ழைக்கொடு வந்து
வாமநெ டிங்கரை வைத்துவ கீர்த்தே. (ங)

ஏரலி டைத்திகழ் வெய்துறு சேயை
ஆர்வமி கத்தன தங்கையி லெய்திச்
சாரமு யறசியி லாதுத னம்மெந்
ரோரிண்ம கிழந்தக முற்றன னன்னே. (ச)

உற்றது ருக்கனு யிாத்துணை
கற்றிலை கொள்பவர் கற்பக நேர்கண்
டற்றும கன்பெற லாயின தென்று
சொற்றிட மற்றவன் கொங்கைச ரத்தே. (ஐ)

நேசமு டன்கொடு பாணிறை யத்தந்
திசனை யெண்ணியெ ழிற்கொள்க பீர
தாசநெ னும்பெயர் தநதுவ ளர்த்தாள்
மாசறு தன்பதி மாமகிழ் வெடத. (ஈ)

வாமம கல்வார் வாகியி ராம
நாமம்வி டாதுந வின்றுறல் கண்டு
தோமறு காசியு ளோர்கடு ருக்கத்
திமத னுக்கின சேய்வர வற்றே. (எ)

என்றுது ருக்கனி யன்றத வத்தை
நன்றம தித்தனர் நானும்வ ளர்ந்து
நின்றுகி றந்தநெ டிம்புதல் வர்க்கு
மன்றல்பு ரிந்தும கிழந்தன ரீன்றேர். (அ)

பின்புமண ங்கொள்க பீர்ப் வஞ்சத்
தின்பில ராஜியி ராமநன் னுமத்
தன்பின ரானத றித்தவ விந்தர்
துன்பொடி கழந்தனர் சொல்லுத லானார். (ஐ)

வாழ்வ வந்தனில் 'வந்தொரி' லந்தை
தாழ்வற நின்றதுழைப்பது போலக்
கேழ்கினர் நங்குல னிற்கினர் கின்றான்
வீழ்புனன் மீதுமி தந்தவ னென்றே.

(10)

ஹரிபஜ்ஜ னந்தனி லன்புமி ருந்து
புரிதரு கின்றக பீரர்பு ணர்ப்பைத்
தெரிதரு தாய்மக னேதொழில் செய்யா
துரியசி னைப்பிலை யாகியு னைந்தால்.

(10க)

இல்லற வாழ்வினி யெங்கன டக்குஞ்
சொல்லுதி யென்றுதொ ருந்தறி தொட்டு
வல்லையி னெய்யென மற்றது கேளா
நல்லதி யானந லத்திலி ருந்தார்.

(10உ)

மன்னிய தன்னைம றந்தன ருற்ற
அந்நிலை கண்டவ ளன்னவர் தம்மைத்
துன்னியு ரப்பியெ னேதுரு மம்போ
துன்னினை வற்றனை யுற்றனை யென்றான்.

(10ங)

என்றவள் கோபமி குத்தினி யெழுகற்
கொன்றுவ ளென்றக மஞ்சியு ணாந்து
நன்றென வோர்முழ நணனிட நெய்து
முன்றனி நின்றமு யற்கியின் மூழ்க.

(10ச)

கண்டவர் கொண்டக ருத்திடை நின்ற
விண்டுநெய் யாதிவன் மேவுறி லன்னை
மண்டுவன் கோபமெ னத்தறி மன்னி
உண்டுநெய் கின்றதெ னக்கனி யுறி.

(10ரு)

தாய்மகிழ் கொண்டிட நெய்வது தன்னில்
மேயின னன்பாவி ழித்தநெய கிறங்கல்
ஒய்வுறு வாநொழி கிறகிலு ஞற்றும்
ஆயநெய் தற்றொழி லானபி னன்பர்

(10சு)

தாய்வயி னெய்தது தன்னைம டித்துப்
போயுத லுறறிடு போதும் கிழந்து
நீயித னைக்கொடு நீடுக டைக்கன
மேயினை விறறிவண் மேவுதி யென்றான்

(10ஃ)

நன்றென வாவண வீதிந டந்து
சென்றொரு பால்விலை செய்கிட வுற்றோர்
நின்றதி யானநி னைப்பினு டம்பை
அன்றும் றந்தன ராகிய மந்தார்.

(10ஐ)

கலகொள வந்தவர் கண்டது மிக்க
விலைபெறு மென்றுவி லங்கின ராக
அலரிப டும்பொழு தாகிய பின்றை
புலரும கன்றனர் பத்தரு ணர்ந்தார்.

(10ஔ)

ஆங்கய லெங்கும ளாவினர் றோக்கி
வாங்குந ரிங்கொரு வருமிலை யென்ன
ஈங்கிது விற்திலை யென்றனை கோபத்
தோங்குவ னென்றன ருற்றனர் மாதோ. (௨௦)

சற்றவ னின்றிச லித்தொரு பாழ்வி
மெற்றது கண்டதி லெய்தியு றைந்தார்
மற்றவ ருள்ளம நிற்கிட மாயன்
முற்றிய வேதிய னாயவன் முந்த. (௨௧)

உடலந கெ்குட னுற்றவ ரைத்தொட்
ட்டலரி தாசனி னன்பினெ னக்குப்
படர்குளிர் தீர்கலை தாபரி வோடென்
பிடவிலை செவ்வதை யிருதுணி செய்து. (௨௨)

ஒருதுணி யீயவு டன்கொடு னென்றோன்
மருவிய பக்கிரி மாவடி வுற்றுத்
திருகவும் வந்தரி சிந்தனை செய்வோர்
அருகினி னின்றித றைந்தன னன்றோ. (௨௩)

சிற்றுகுண னானகு தானினை வின்றிச்
சொற்கணி ராமவெ னச்சொலு கிப்பொய்
நிற்குரை மெய்வதெ னீயருளெ ற்கோர்
நற்கலை மென்ன லன்பார் வின்றார். (௨௪)

நீருரை செய்யுரி ராமப னேகான்
சொரி யென்றுதெ ருண்டுகை செய்து
சாரொரு துண்டது தன்னை யு மீந்தார்
பார்மக னாயக னன்புப யின்றார். (௨௫)

பக்கிரி யாபை மம்பரன் மன்றோர்
எக்கிய வேதிய னாயவன் வன்ப
ருக்கனை தன்வயி னுற்றுன்ம கன்றான்
விற்கல னுடைவெ றுஞ்சத னத்தே. (௨௬)

மேலியி ராமனெ னும்பெயர் விடா
நாவின வின்றுறை கின்றன னங்காய்
நீவிலை செய்கெனு மாயையை நேர்ந்த
மாவிர தப்படி மார்க்கருள் செய்தான். (௨௭)

என்பது கேட்டவ னெய்திய போது
வன்புறு தண்டம்வ குப்பனை னத்தாய்
நின்புடை யெய்துவ னோவவ னேரான்
துன்புசெய் தேள்வெளி துன்னுவ தன்றே. (௨௮)

ஆதலி னென்பினர் நீயடை வாயேல்
நீதரு மைந்தனை நேர்வகை செய்வென்
வாதனி யென்றுரை மாமறை யோன்பின்
னேதனி வந்தவ னெய்துமி டத்தே. (௨௯)

நிமிர்குல வேதிய னீள்வெளி நிற்கத்
தமியுள டைந்து தனையனை நோக்கிக்
ஆயிவிலை செய்கலை யெங்கது காட்டுத்
சித்திரிடை யேனில வெய்துதல் செய்தாய்.

(௩௨)

எனவனை சொல்லவி ருந்தவர் கேட்டு
மனமிக வஞ்சினர் மாறுரை கூறு
அனகரை நோக்கிய வன்னையெ னேடா
வினவுவ தற்குவி ளம்பலை யென்றான்.

(௩௩)

அப்பொழு தில்வெளி நின்றவ னம்மே.
இப்படி யன்பினி யம்பிலி யம்பான்
ஒப்புரை தண்டமு ஞற்றிடி லுண்மை
செப்புவ னென்றுரை செப்தது கேட்டான்.

(௩௪)

கோலது தேடுமு னேயொரு ேகால்கொண
டேலவ டித்திடு கென்றுகை யீந்தான்
சாலமு னிந்தவர் தம்மைய டித்தான்
மூலம றைப்பொருள் முதுகடி பட்டி.

(௩௫)

வேதனை சாலவி னீந்தத னாலே
நீதனை யன்றனை நீடுசி னத்து
மோதுத லென்முது கிற்படு கின்ற
ஆதலின் விடுவிடு கெனவும றைந்தான்.

(௩௬)

விண்டிரை செய்வது கேட்டும்வி டாதே
மண்டிய றைந்திட வந்துமு னின்றான்
அண்டிய ஜானகி யோடுவி லங்கைக்
கொண்டுவி டாளடி யென்றுகு ரித்தே

(௩௭)

ஜானகி ராமனெ ழுந்தது தன்னை
ஞானக பீரர்தெ ரிந்தந யந்து
தேனகு பூசிகர் சேவடி வீழ
யான்மகி ழுன்பலி டேனுனை யென்றான்.

(௩௮)

தாயும கிழந்துச ரோருக ராபன்
சேயபொ லன்கழல் சோந்துவ ணங்க
மாயவ னிந்தம கற்பெற லாலே
நீயுறு பாக்கிய நிகரிலை யென்றே.

(௩௯)

மறைவுற மகனைய ணைத்தனள் மார்பில்
நிறைவுறு செல்வாடி னாலொளிர் நேமிக்
கிறைவனை நோக்குவ தாயினதென்னாக்
குறைவறு செல்வனைக் கூய்க்கொடு போனான்.

(௪௦)

(வேறு) பேனபின்பு முன்போலப்புதல்வினக்காயாதரிதன்பஜனைபோற்றித்
தானுமினி திருக்கவன்பர் மனைவியிற் கருப்பமுற்றுத் தனையன் நன்னை
யீனமகிழ் வொடுகமால் தாசரெனும் பெயரியம்பி யிவர்தது போற்ற
ஞானநல நனிகிறந்து மகன்வளர்த்தே ழாண்டுசெல நவிலு கின்றார்

(௪௧)

தந்தைனை நோக்கியைய தனித்துவா ரகைகாணத் தமிழேற் காசை
முந்துறுத லாலெனக்கு விடைகொடுக்க வெனவினவு மொழியைக்கேட்டு
மைந்தவுனக் கிவ்வயிற் கோபாலன் திருப்பதியில் வாஞ்சை வாய்ந்த
தெந்தநல்ல தவப்பபனோ வெனமகிழ்ந்து கபீர்விடை யீந்தாரன்றே. (௯௦)

விடைபெற்ற திருமைந்தர் தாசையிரு தாள்வணங்கி மேவும் போதில்
நடைபெற்ற வழிகளெல்லாம் ராமநா மம்பெரிது நவின்னு செல்ல
இடைபெற்ற ஓர்க்கொறு மிருப்பவர்கள் கீர்த்தனங்கேட் டின்பு கூரத்
தொடைபெற்ற துளவணியுந் திருமால்வாழ் துவாரகைப்போய்த் துன்னினாரே.
கோமதியா நதிகண்டு வணங்கியதின் மூழ்கியன்பிற் கோபி சார்த்தி
ராமவெணு நாமமதை நாகவிலச் சபமாலே நளிர்கை க்கொண்டு
தாமரைநா பனையுள்ளத் தனினினுவிக் கோயிலிடைச் சார்ந்து கண்டு
நேமநெடுந் துதிப்பின்று நான்குதிங்க ளவ்வொ ரிலவி னாரே. (௯௧)

பின்புகண்ணன் கோயிலின்போ யடிவணங்கி சின்னுருவம் பிரியா தென்னு
ளன்புசெய வமைத்தியென வேண்டினஞ்சித் திரகூட மடைய வாங்கே
இன்புறுவிட் டெனுதாச ரெடுமேவ் திவரையினி தேத்தித் தாழ்ந்து
தன்பவனங் கொடுபோந்து பாதுகா சனைபுரிந்து தகவு பெசி. (௯௨)

போசனஞ்செய் வித்தன்றி ராத்திரியி லரிபசனை புரியக் கேட்டு
நேசமுட னெல்லோரு மிக்குழந்தை செயல்புதுமை நெடிதென் றோத
மாசறுவிட் டெனுதாசர் மகிழ்ந்திவர்க்கெவ் வளவுபொருள் வழங்கி னாஹ்
தேசத்தரு மோவென்றோர் மாணிக்கங் கொடுவந்து திருமுன் வைத்து- (௯௩)

இந்தமணி யிரவுதனி விருளகற்றங் கொடுபோமி னென்று கூற
வந்தகமால் தாசரதை வேண்டாரென் பிதாவென்று மறுத்துஞ் சொல்வார்
தந்தமணி யுங்கல்லுஞ் சரிதானெங் களுக்கமறை பவந்தந் கட்டு
முந்துதனம் வேந்தனுக்கு மணிமிடியி டுணர்க்கன்ன மொழியுந் தாச (௯௪)

வித்தையா ளருக்குணவி யாத்திரைசெய் வோர்க்களிக்க வேண்டுங் கண்டர்
சுத்தவை ணவரேதும் வேண்டாரென் றருள்சுரந்து சொல்லக் கேட்டு
மெத்தமகிழ் வுடனெழுந்து விட்டுணுதா சாவணங்கி வீருப்பு ருதார்
வட்திரத்தி வவந்தெரியா வகைமணியை முடிந்துவைத்தார் மகிமை நோக்கி. ()

பின்னரங்கு நின்னுகமால் விடைபெற்றுத் தம்முர்க்குப்பெயர்ந்து தாதை
தன்னடியை வணங்கிநிர்சக் கார்தா சவர்கலையிற் றங்கு கின்ற
நன்னமுடி தனைநோக்கி யவிழ்த்துமணி யைக்கண்டு ரங்கி னோர்யா
ரென்னவெனக் குத்தெரியா தேமுடிந்தார் விட்டுணுதா சென்று சொன்னார். ()

சொன்னதுகேட் டிக்கபீர் தாசரனு தாபமிகத் துன்பு கூர்ந்தங்
கின்னனுட னழுவதுகேட் டகத்துமனை யாள்வெளிவர் திதுவென் னென்று
மன்னுமவர் பதம்பிடித்து வினாவவர் நங்குலத்துக் கீனம்வாய்ந்த
தென்னவெனிற் கமாலரிநா மத்தைவிற்று மணிகொணர்ந்தா னென்று கூற.

அதுகேட்ட கமாலதா சடனையவ் விடநீங்கி யகன்று தந்தோர்
பதிசேர்த்தங் கவர்கையின் மணிகொடுத்துத் திரும்பவுந்தன் பதிக்கு வந்து
*பிதுமாதாக் களைவணங்கித் தாமுன்போய்ச் சரித்தவடம் பிறந்த வெல்லாம்
இதமாக வுரைத்தருளக் கேட்டபிதாப் பெருமகிழ்ச்சி பெய்தினாரே. (௯௬)

திருமைந்தன் றனைத்தழுவக் கமாலருந்தன் பிதாவழியைச் சேவித் தேத்தி
ஆரீபசனஞ் செய்துவந்தா ராயிருக்கத் தீர்த்தவா சிகளாய் மூவர்
ஒருநாளத் தமிழ்த்பின்பு மனைக்குவரக் கபீரர்கமா லுவந்து கண்டு
வருவோரை வணங்கியா தனத்திருத்த வந்தவரு மகிழ்ந் திருந்தார். (௫௨)

சனகாதி களைப்பார்த்து ஸ்ரீரமணன் சந்தோஷித் ததுபோ லன்பு
கனமாகக் கபீர்தமது மனைவிதினை விரைந்து கூஉய்க்கண்டாய் மூவர்
மனைசார்ந்துண் னைதிருத்தல் கூடாதா லமுதருத்தி மகிழ்ச் செய்தி
எனமாத ரிவ்வேனை யனமிலதே யயல்வீட்டு மிலையென் பாரே. (௫௩)

விலைகொடுத்து வாங்கவுமோர் காசமின்றே யெனமகனை விரைந்து கூவி
அலைவுறுத்திக் களவுசெய வொருகடையின் சுவர்துளைத்தங் கதனுட் போக்க
நிலைபெறுத்து கமால்வேண்டு வனகொண்டு மற்றெவையு நோடாராகிப்
புலைநிகர்த்துத் திருடல்புரை யெனவணிகற் குணாத்திப்பின் போக வேண்டி.

சொலிவிரைந்து வெளியில்வரத் தொடர்ந்தவன்காலைப்பிடிக்கத்துளைப்புறத்தே
நலிவுகொண்டு நின்றபிதாத் தனைநோக்கிக் கொன்றந்தவற்றை நல்கிச் செட்டி
வலிமிருந்து கொண்டதனு லெனதுதலை யரிந்துகொடு மனைபோ கென்ன
மெலிவதின்றித் தலையரிந்து கொடுகபீர் மனைதனைக்கு விரைந்து வந்து. (௫௪)

உணவுதரு பொருள்மூட்டை தனைமனைவி கையிலளித்தங் குளத கூற
அணவுமனை யான்மகனை யிழந்ததற்கு மிரங்கிமனை யடைந்தோ ருக்குங்
குணமொடமு தருத்திப்பின் றுயில்விக்கத் துயின்றூர் குடையக் காலை
தணவினரிங் கங்குசெட்டி கூவேன்னக் கேட்டுவந்து சார்ந்தோ ரெல்லாம். ()

அடையாளந் தெரியாமற் றலையரிந்து போந்திருட ரடுத்த வுன்னைத்
தடியாதும் பொருளெல்லாங் கொள்ளாதும் போனதுநின் றவமே யென்ன
விழவாக வேந்தனிடம் வணிகன்போய் நடந்தசெயல் விளம்ப வேந்தன்
புடைசார நின்றவரைத் திருடரைநீர் கழுவேற்றப் போமி னென்றான். (௫௫)

தலையிலாச் சவந்தனையும் கழுவேற்றி னூரசன் பணித வாமல்
அலையுலாம் புனலாடி யவாவந்து விடைகொண்டே யகலும் போது
உலைவிலா மனக்கபீர் மனைவியொடு போரதுமிக வுபச ரித்து
நிலைநலோ ரொடுகரின் புறத்துவந்து கழுவல்முண்ட நிற்கக் கண்டு. (௫௬)

தீர்த்தவா சிகளமுண்டந் தனைக்கழுவி லேற்றுவரோ தேயத் தென்று
பார்த்துவியந் துறவவரைச் சவந்தனது கைகுவித்துப் பணியப் பார்த்து ன்ன
நேர்த்தெவரும் வியந்துநிற்கச் சவம்வணங்கும் புதுமையென்னே நிகழ்த்து கெ
ஆர்த்தவரி வினர்கேட்கக் கபீரும்மை வணங்குதலா லரிக்குத் தாசன். (௫௭)

இவனாக வேண்டுமென வெண்ணுகின்றே னெனவவரு மெழிலி வண்ணப்
பவநாசன் ருசனிவன் யாரென்னக் கபீரரெல்லாம் பரிந்து சொன்னார்
அவர்வேண்டா வெண்மயருத்த மகனுயிர்விட் டானேவென்ற றைய நல்லீர்
எவனேஹ்மரிதாச ரின்பொருட்டுக் கொலையுண்டா லினிதே யென்றார். (௫௮)

மூவருங்க பீர்மனைவி தனைநோக்கி மகன்றலையென் முன்னே கொண்டு
லாவறிது மெனமனைக்குப் போய்த்தலையைக் கொடுவந்து வணங்கி யிய
ஆவதுட னேதலைமேற் றண்டத்தை வைத்துடன்மே லமைவு செய்து
மேவுகெனத் தடவுதலுந் தலைபொருந்த மகன்றுங்கி விழித்தாற் போல. (௫௯)

உயிர்மேலிக் கழுவைவிட்டுக் கீழிழிந்து மூவரையு முவந்து போற்றி
இயலோடு வணங்கிநிக் ளூரிலுள்ளோர் யாவருங்கண டிதும்பு தெய்திப்
புயல்மேனிப் பெருமான்ற னடியார்க ளடியணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றச்
செயிர் தீர்த்தோர்விடைபெற்றுச் சென்றபின்புகபீர்மனையைச்சேர்ந்துவாழ்ந்தார்

(வேறு) அப்படியி ருந்தவரோர் நான் பஹுனை செய்துபெரி தாவ ணவழி
இற்புகுத வோர்வனிதை கற்றிரிகை யாலரிசி யிப்பு ரியுமா
உற்பவநி னைந்தமு னுற்றவர்க ளெனெனவு ரைப்பதி லர்பால்
ரிப்படந் ரஞ்சனரெ திராந்துவின் வப்புரையி னெஞ்சினர் சொல்வார். (கௌ)

திரிகையரை பட்டரிசி ஈந்துவது போற்பிறவி செய்தி கிரியால்
அருகியரை பட்டுயிர முங்குகிற தேயெனவ ழக்க ருதினேன்
பெரியதவ ரேயெனமு னைக்கணரி ிக்குநிகர் பெற்று றுவர்காண்
மருவரித னுமமுரை வைணவரெ னச்சொலம கிழ்ந்த னாரோ. (கௌ)

பின்பொருவ ருக்கொருவர் வந்தனமு டன்றமுவு பெற்றி யினராய்
அன்பொங்க பீரர்மனை வந்தரித னுமமுரை யாசை யின்மிகுந்
தின்பொடுபர பந்தகவி யெண்ணிலவி யற்றியரு ளீச னினைவே
மன்பவம கற்றுமென ஞானநலம் யிஞ்சினர்வ ரும்ப கலிலே. (கௌ)

(வேறு) தேகிகோத் தமரால் ஞானந் திகழ்வுற வேண்டு மென்று
மாசறு மிராமா னந்தர் மனையின் வந்து கண்டு
காசறு மெதிகட் கெல்லாங் கடவுள்போல் விளங்கு கின்ற
நேசரே யெனக்கு ஞான நிலத்தின யுபதே தித்து. (கௌ)

புரந்தருள் கென்னப் பாதம் போற்றினர் வணங்கி நிற்க
நிரந்தரம் பொருந்து ஞான நிலையினர் கபீரை நோக்கித்
தரந்தபு மவிந்த ரென்னுஞ் சாதியோர் தமக்கு ஞானந்
திரந்தரு மறையோர் போதந் செய்வது தகுதி யன்றால். (கௌ)

என்னவே ராமா நந்த ரிசைப்பது கேட்டுத் தாசர்
மன்னும்க் கரண சுத்தி வாய்ந்தியா ளும்மால் ஞானந்
துன்னிட வேண்டி வந்தேன் சுரந்தருள் கென்று கூற
அன்னது கேட்டி ராமா நந்தரா காதென் றோத. (கௌ)

யாதுநாஞ் செய்வ தென்று மனைக்குவந் திருந்து தாசர்
சாதுவா மிராமா நந்தர் தாண்முடி தாங்கு தற்கு
மோதுசீ ரிராம நாம முரைத்திடக் கேட்ப தற்குந்
திதுநீ ருபாய நாடித் தீர்த்தமந் தவரா டற்கு (கௌ)

வருவழிக் குழிய கழ்ந்து மற்றதி லிருக்க வன்றார்
பரிதிதோன் றுதற்கு முன்னே படர்பொழு தழக பீரர்
திருமுடி தீண்ட யாவர் சிரத்திலோ படலா யிற்று
மருவுமென் காலென் றஞ்சி வருந்தியே யிராமா வென்றார், (கௌ)

என்னமெய்க் குருவே யுந்தா ளென்றலை படவும் பெற்றேன்
மன்னுசீ ரிராமா வென்றும் வாக்கிசைத் திடவும் பெற்றேன்
நன்னயத் தெனக்கீ டேற்ற நண்ணிய தெனவா னந்தர்
துன்னியக் குழியி னின்று மெழுந்தனர் துதிக்கக் கண்டார், (கௌ)

இத்தருக் கனுக்கு நேய மிசைவுற மனத்துக் கெய்துந்
சுத்தநன் றென்று பின்னுந் துயரிவன் றனக்குச் செய்து
மெய்த்திறந் தெரித்தல் வேண்டு மெனவொன்றும் விளம்பா ராகித்
தத்துநீ ராடச சென்றூர் கபீரர்தம் மனைக்குச் சாநநாதர். (௭௦)

தாசர்பி னிராமா நந்தர் தாசனென் றமைத்த பாடல்
ஆசறு கீர்த்த னங்க ளாகமந் றெங்கு மோதி
நேசமோ லெவு கின்ற நிலைகன டிராமா நந்தர்
கூசலின் றவாசி ரதகிற பாதுகை கொண்டு மோதி. (௭௧)

நானுப தேசஞ் செய்யா திருக்கநீ ரானியென் றுசன்
றானென வமைத்துப பாடல் சாற்றிடத் தசமோ வென்ன
ஊனமில் கபீர ருநதா னுறறது தலையி லுண்டு
மேனவி லிராம நாமம் விளம்பிய ததுவு முண்டு. (௭௨)

மற்றுமிங் குமது பாத மரவடி யெவருங் காண
எற்றல்போ லென்சி ரதகி லேற்றிய நிலையோ வென்று
சொற்றனர் சிரதகி னினறுஞ் சோரிசோர் வுறவ ணங்க
முற்றவுண மகிழ்ந்து தாசா முடிமிசைத் திருக்கை வைத்து. (௭௩)

உன்னிப்போல் ஞான பகதி யுளளவ ரெவரு மில்லை
என்னந் செவியிற கிருஷ்ண நாமத்தை யிசையக கூறித்
துன்னினர் மனைக்கி ராமா நந்தராக துறவி பின்பு
மன்னினா கபீரா தாம்வாழ மனைக்குமா மெழுகி கூர்ந்து. (௭௪)

சிலநிலோ துதிக்கத் தியோர் சிறுவனைக கொன்ற தியோன்
நவவரி நாமந தனை நவில்கின்ற னல்லோன் பேரல
வலநல வேடங் கொண்டு வாழதல்வரு சகமே யென்று
பலபல விகழவு கூறிப பழித்தவ மானம் பணை. (௭௫)

நினைத்தொரு நான்கு திகரு நிறைந்தசா துக்க னெல்லாந்
தனித்தனி வந்தோ நாளிற றலைப்பெயது புசிப்ப தாயென்
மனைக்குநீர் வருக வென்று கபீரே வரைந்த தாக
இனிததபத திரங்க னெங்கு மெழுதிவிட் டிருப்ப தானார். (௭௬)

பத்திர மெங்குஞ் செல்லப் பார்த்தசா துக்க னெல்லாம
அத்தின மதனி லேவந் தடுத்தனர் கபீரா கண்டு
மொய்த்துநல் லோக னெல்லா மொருவழி முயங்கந் கொத்த
தெத்திற நலனோ வென்றா வினிதுபே ரின்பங் கொண்டு. (௭௭)

ஒவ்வொரு வரையுஞ் சேவித் துகநது தோத்தி ரங்கன்
செய்வது செய்யப் பூமேற் றிருமகள் கொழுந னீங்கு
மெய்வகை யெனவந் தோர்க்கு விருந்திடா திருக்கி னிந்தை
வவ்வுறு மெனக்க பீரர் வடிவுகொண் டடைந்து மாதோ. (௭௮)

ஒருவருக் கொருவ னாகி யூழியம் பலவுஞ் செய்து
திருவமு தருத்தும் போது சேர்ந்ததி யவர்கள் கண்டு
மருவிய பலக பீரர் வயங்குவ தென்னே யென்று
கருதின ரகிச யிக்கக் களிப்புடன் மூன்று நாளும். (௭௯)

நலவுப சாரம் பெற்று நனிமகிழ் சிறக்கச் செய்து
பொலனணி யாடை தந்து பொருந்துதோத் திரங்கள் செய்யச்
செலவிடை கொண்டு போனார் திருத்துசீ தரனும் போனான்
பலபடி யிகழ்ந்த தீயோ ரனைவரும் பயந்து வந்து.

(அடு)

மெய்யன்ப ரடியிற் றுழ்ந்து விளம்புவார் கபீர ரேதஞ்
செய்யநன் மனந்தே றுமற் செய்பிழை பொறுத்தி ரென்னத்
துய்யதோத் திரங்கள் செய்து தொழுதுபோ யினர்க லீரும்
பெய்யுமா முகிலன் னானே நினைத்திது பேச லுற்றார்.

(அக)

எனைவய மானஞ் செய்ய வெண்ணினோர் நாண வந்த
அனைவரு மகிழ்ச்சி கூர வமைத்தனை யாயி லுன்றன்
நினைவருங் கருணை தன்னை யென்னென்று நிகழ்த்து கிற்பேன்
வினைதெறக் கழல்கால் பூண்ட விமலனே யென்று வாழ்த்தி.

(அஉ)

வேறு அன்பினி ருந்துசில நாள்கழிவ தான
பின்புதிரு மால்புரம டைந்துபுகழ் பேசி
இன்புதரு சேதுசெல வெண்ணிவிட லன்றன்
முன்புவிடை பெற்றுவழி முந்தினர் டந்தார்.

(அங)

வருவழியோ ருந்தனில்வ திந்திரவு தன்னில்
அரிபசனை செய்ததைய ழிந்தனரெ லாரும்
பெரிதும் கிழவுற்றனர் பி றங்கொருஜி வாவு
மருவுதத்து வாவுமவன் வந்தனர்ம கிழ்ந்து.

(அச)

ஞானநலம் விஞ்சியந லோரரிது னை
பானரிவ ரென்றடிப ணிந்துதுதி பன்னி
மோனவுப தேசமருள் செய்கெனமொ ழிந்தார்
ஆனவரு வோர்நினைவ றிந்துவரு முன்பர்.

(அரு)

மற்றவர்கி ரத்தினிடை வைத்தனர்க ரத்தை
உற்றவுப தேசமுமு ணர்த்தியருள் செய்து
நற்றிவரு சேதுமுதல் நன்னுதல னண்ணிப்
பெற்றுவளர் காசினக ருற்றனர்பெ யர்த்தே

(அசு)

மெய்யருப தேசவுரை மேவுமறை யோரந்
தையன்மிரு தம்பிதமை யன்றமையி கழ்ந்தார்
நெய்யதொர விந்தனைய டைந்தனர்துழைந்தேன்
துய்யநக ருள்ளமறை யோர்பலரு மொன்றாய்.

(அள)

இகழ்வதையே னாதிருவ ரும்பெறுத லான
மகன்மகட மக்குமரு கன்மருகி வாயா
தகமிகவ ருந்திவளர் காசியைய டைந்து
தகவுறுக லீரரைவ ணங்கினர்த ளார்த்தே.

(அஅ)

ஐயவெம தூரிலுறை யந்தனர்க ளெல்லார்
துய்யவுமையுற்றடிதொ ழற்கிசைகி லாது
நையவுரை செய்துமைந லிந்தனர்க ளென்ன
மெய்யநிக லீரவரை நோக்கிவிடை சொல்வார்.

(அஐ)

நின்மகளை நின்றன்மக னுக்குநெறி யாக
என்னுரைவ ழாமனமி யற்றுபுமி னென்னைச்
சென்னபடி செய்வது ணிந்துதம னுரை
மன்னினர்மு கூர்த்தமிட மறையவரே லோரும்.

(கூடு)

மற்றவர சுத்தினிடை வந்ததெரி நீவிர்
மூற்றமுறை தீர்மிருக முந்துசெய லிற்செய்
பெற்றநில னன்றெனவி ரைந்துநனி பேசி
உற்றபுரை தீர்வதையு ஒற்றியுற வாகி.

(கூக)

குருவெனவ விரதனை யடைந்ததுகு றித்தால்
நிருமகன்ம னுளன்மகிழ் செய்கியனெ னக்கொண்
டுருகுமன ரேயமுட னுற்றமக னுக்குக
கருதுமக டந்துமக னுகருகிய காந்தன்.

(கூஉ)

எய்தும்வகை யும்புரிய வில்வருவ ரும்போய்
மெய்யறிக பீரடிவ ணங்கினர்வி ளம்பத்
துய்யரும் கிழ்ந்தனர்து தித்தடிப ணிந்து
போய்யிலிரு வோருநகர் புக்கனரு றைந்தார்.

(கூங)

துளவமணி யோடொருது வாசகன் ன்றும்
வளர்வடிவ ராயமரும் னைவவரொ ருங்கே
தளர்வில்ப திலுயிர்த யங்குமொரு காசி
வளநகர டைந்திவணில் வந்தநடர் கட்டு.

(கூச)

உணவருளு முத்தமரல் வைணவர்க ளுண்டோ
அணவுறினு ரைத்திரென வாய்வுறுதல் கண்டோ
இணர்துளவி னுனடியி றைஞ்சுமொது ருக்கன
புணர்வதுள தென்றுபுக லக்கடிது போலா.

(கூடு)

திமையில்க பீர்ச்செவி சேரவொரு சீதா
ராமவெனு நல்லுரை வின்றிடவி னுவி
மாமனையி லுற்றவரெ முந்துவெளி வந்து
தேமிலரை நோக்கினர்து தித்தனாப ணிந்தார்.

(கூசு)

பணிருரை வந்தவர்கள் பாரத்தனரெ மக்கிங்
குணவிடுக வென்னநல தென்றுறுக பீரா
அணைகவிவ னென்றவரை யவ்வயின கன்று
வணிககுல னோர்துளசி தாசனிடை வந்து.

(கூஎ)

அணுகென்மனை வந்திப்பதி னுயிர்த மக்கும்
வணிகர்தில காவுளம கிழ்ந்தினித ளீததி
உணவெனிலு னக்குநல னூஉங்குவரு மென்னப்
புணர்வதறி யாவணிக னென்றுபுகல கிற்பான்.

(கூஅ)

நீவினவு கின்றபடி நேர்வுறிலெ னக்குன்
மேலியையோர் நாளிரவு சேர்வகைசெய் கிற்பா
யோவெனவ ளிப்பனென வோதிடமு ரைத்தார
நாவிலி நாமமதை நானுநவில் கிறபோ.

(கூகூ)

சொல்லுதிட னுங்கிசைவு கொண்டுவரு தொண்டா
நல்லுணவு செய்யும்வகை யாவுநனி நல்கப்
புல்லுநர்த மக்குதவி நன்மகிழ்பொ ருத்திச்
செல்லும்வகை தம்மனைவி யார்க்கினிது செப்பி.

(ஈ)

ஓரிரவு நீவணிக னுக்குமகிழ் செய்யச்
சாருதல்வி ரும்பியல லோவுணவு தந்தான்
நேரிலரி தாசர்பெற லாதலது நேரப்
பேருதியெ னக்கொடுபெ யார்தினிது சென்றார்.

(ஈக)

சென்றுவணி கன்புடைசெ றிந்தவன்ம னத்துக்
கொன்றும்வகை யின்றிரவு முற்றுமுறு கென்ன
நன்றெனா வின்னுவணி கன்கடையி னண்ண
அன்றவாபு கன்றபடி யணமியதில் *வங்கன்.

(ஈஉ)

அகமகிழ்வு றும்பொழுதி ல்தநக ரெல்லாந்
தகவுபுரி யுந்தலைவ னாகிமலர் தங்கு
மகள்கொழுநன் வந்துவணி கன்றனைவெ ருட்டி
மிகவலைவ னகங்கெயிநிர் கின்றிதுவி ளம்பும.

(ஈங)

தனமதமி குத்தபுலை யாவெனது தங்கை
உனையனை ய வெண்ணினைய தாலினியொ ரம்பால்
கினதுதலை கொய்வெனென நேர்பொழுது செட்டி
மனமதுது ளங்கிமிக வந்தடிப ணிந்து.

(ஈச)

என்பிழைபொ றுத்தெனையி ருக்கபய மீந்தால்
அன்புகொள வென்பொருள னைத்துமினி நீவேண்
என்பதைவி னுவியினி யின்னபுரி வாயேல்
துன்புறவு னைதலைது மிப்பெனென வோதி

(ஈட)

கற்பின்மிகு கின்றவீவர் கான்மிசைவி முந்தே
அற்புபுரி யன்னவந்த மக்குமென வன்னுன்
கிற்பரன வின்றபடி தேவியைவ ணங்கி
எற்பிழைபொ றுத்தருள்க வென்றுதுதி செய்தான்.

(ஈஎ)

அன்பன்மனை யாரையினி தவ்வயினி ருந்தும்
இன்பொடுகொ ணர்ந்துமனை யிற்புகயி டித்துப்
பொன்பொருவி னுயகன்ம றைந்துவெளி போதப்
பின்பறிக பீரர்மனை யாரொடிது பேசும்.

(ஈஏ)

என்னுரைக டந்திரவி லேயவணி ராது
துன்னினையி தென்னெனவு டன்றொழுது சொல்வார்
மன்னுரகர் துன்னொதி காரியவண் வந்து
சொன்னவணி கன்றனைய டர்ந்தெதிர்தொ டர்ந்து.

(ஈஅ)

இங்கெனைவி டித்தினிதி னேகினென னப்பூ
மங்கையனை யார்சொலம கிழந்திலர்மு னிந்து
தங்குமதி காரியிடை தாம்விரவி கின்று
கங்குறுயில் கின்றவவ னைக்கடி தெழுப்பி.

(ஈக)

எண்ணிதபு ரிந்தனையெ னத்தொழுது நின்றே
இன்னவகை யேதுமறி நியனெனவி சைத்தான்
சொன்னதிட வாய்மையினு ணர்ந்திதுதொ ருத்தோன்
மன்னுபுகழ் ராமனென வெண்ணிவணி கன்பால்.

(ராம)

வந்துவணி காபுகலு மாமறைக ளாலு
மூந்துதவ யோகமுயல் மோனர்செய லாலும்
இந்திரன்மு தற்பலவி மைப்பிலர்க ளாலு
நைந்துமறி தற்கரிய நாயகனை யன்றோ.

(ராமக)

ஊரினதி காரியென வுன்னியுளை கின்றாய்
நேரிரவி லென்றிவர்கி கழ்ததவுணர் செட்டி
பேரறிவி னீருமது பேரருளி னாலே
யாருமறி யாதபொரு ளென்வயின டைந்த.

(ராமஉ)

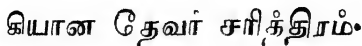
உம்மதரு ளாலெனவு ரைத்தடிவ ணங்கி
வெம்மையனு தாபமுள மேவியரி நாமரு
செம்மையுட னோகினனி ருக்குமனை சோந்து
நன்மைசெய்க பிரரியை நாடினரி ருந்தார.

(ராமந)

கபீர்தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் ௫-கரு செய்யுள் ஊநய.

மு மு றி ற் று

கங்கைநதிக்கு கரையிலாப் காவெனுமு நிற்குலக ருனிக ராகிப்
பொங்குவின்டு பத்தொனுங் கோவிந்த பண்டிதரேர் புருடர் வாழ்தார்
அங்கவர்பத் தினிபதிவி ரதாசிரோ மணியாசி ருபாயி யார்க்குத்
தங்குவெரு நாளாகப் புத்திரனில் லாதாசை தழைத்துப் பின்பு. (க)

தேவநூலால் ஞானபக்தி திருந்துமொரு வழுவாகிச் சேய்பி நக்க
ஆவவட னக்குழந்தை யைப்பார்த்துத் தாய்தந்தை யளவி லின்பு
மேலிவிடோ பாவென்னும் பெயர்வைத்து முபநயன விதியுஞ் செய்தார்
தாவிலந்தப் பிள்ளைபல கலைகளுங்கற் றறிலில்மிக்க சான்றோ ராகி. (உ)

திர்த்தமா டக்கருதித் தாய்தந்தை யிடத்தவிடை சேரப் பெற்று
 நேர்த்தவரை வணங்கியவ்வுர் விட்டரிதன் னுமத்தை நினைந்து சொல்லிப்
 போய்த்தவா ராவதிக்கட் பொங்குதுகோ மதிழுதிப் பொருந்து கண்ணன்
 வாய்த்துளகோ யிற்புகுந்து வணங்கியவ்வுர் விட்டுமச்ச வடிவாய் முன்னே. ()

சங்கவசு ரன்மனக்கு விடுத்த மர்விடத்துச் சார்ந்து காதல்
பொங்கவணங் கித்தரும புரிகண்டு மூலமா தவம்போய்க் கண்ணன்
தங்குறுபா லுகாதீர்த்தஞ் சோமனா தங்கால யவனன் றன்னை
மங்குறச்செய் மருங்குகண்டு தவளபுரி யடைந்தின்ன மார்க்கத் தெல்லாம்.(ச)

உள்ளதீர்த் தங்கனெல்லாம் படிந்தனகா வதியென்னு மூரைச் சேர்ந்து
தென்னியசக் கரதீர்த்தஞ் சேர்ந்தாழ்த் திரத்திற் றிருமா றன்னை
எள்ளிலருச் சனைசெய்தங் கிருக்கும்போ தவ்வூர்வா ழிருபி ரப்பின்
வின்னுகித்தோ பண்டதரங் விடோபாவைக் கண்டெங்கு மேவிற் றென்றும். ()

பேரெதென் ழும்வினவப் பிரமசரி யாப்காழர் பெயர்வி ருத்தா
சாரிகளுக் குப்பிறந்த விடோபாயா னித்திசையிற் தழனி யாட
நேர்வுறுவே நென்றுசொல்லச் சித்தோபண் டிதர்சுகின நேர்ந்த தென்று
போரமகிழ்ந் தெம்மனைக்குப் புகவேண்டு மென்றுமிகப் புகழ்ந்து கொண்டு (சு)

வந்தாறு ஈனவச்சோறுண பித்துப்பின் றுயில்வதிகு விரண்டு பேரும்
சிந்தாகு ஸந்திரச் சித்தோபண் டிதர்கனவிற் பாண்டு ரம்கன்
நந்தாத பிரமசரிச் குன்மகனை மணஞ்செய்து நல்கு கென்ன
முந்தாத ரத்துடனே யன்னவருக் கதுதெரிய மொழிந்தார் கேட்டு. (௭)

பிரமசரி யெனக்கந்தப் பாண்டொங்க னிவ்வித்ததைப் பேசொ னாதோ திரமுறவெ னச்சித்தோ பண்டிதரின் நிற்கிருத்தல் செய்கவென்னத் தாமிசுபண் டரிநாத னன்றிரவில் விடோபாத்தன் கனவிற சார்ந்து திரவுறவே மணத்தியவன் வயிற்றிடைமேயர் நால்வர்நல்லோர் நேர்வர் | ரென்று.

சொன்னதுகேட்டுடன்விழித்துச் சித்தோபண் முதருக்குத் தோன்றச் சொல்ல
நன்னரவர் புரோகிதரை யழைத்துநல்ல முகூர்த்தம்வைத்து மகளை நல்கிப்
பின்னரொரு நாளுநாள் கழித்தபின்பு சித்தோபண் முதரைப் பேணித்
துன்னுமிது கடகமதி யாதலாற் பண்டரிபோய்த் தொழுதல் வேண்டும். (௯)

என்றுசொல்ல நின்மனைவி யுடன்செல்க வெனமாம னியம்பக் கூட்டி
நன்றுமதி பாகாவில் வந்தாடிப் பண்டரிவாழ் நாதன் கோயிற்
சென்றுவலஞ் செய்துகரு ட்த்தம்பஞ் சேவித்துத் திருமால் பாதம்
நின்றும்வி முநதுந்தொழுது நிற்கவங்குச் சித்தோபண் முதரு நேர்த்தார். (௧௦)

வந்தவரை வணங்கியான் சேதுசென்று வரவேண்டு மெனவ குக்க
மூந்துமவர் மணங்கண்டு நன்றுபோய் வருகவென மொழிந்து தாம்வாழ்
தந்தவள காபுரிபோய்ச் சார்ந்தனர்வி டோபாபண் டரிநா தன்பால்
உந்தவிடை பெற்றுஸ்ரீ சைலமல்லி காச்சனமே முதலா மூர்கள். (௧௧)

பலவும்போய்க் கண்டுசே துவுமாடிப் பின்னளகா பதியை மேவி
நிலவியமா மனைவணங்கி நாலுநாள் கழிந்தபின்பு நிகழ்த்து கின்றார்
நலமிகவென் றந்தைதாய தமைக்காண வேண்டும்விடை நல்கு கென்ன
இலகுகித்தோ பண்முதர்யா னுங்காண வேண்டுமெழு கென்றெழுந்து. (௧௨)

தம்பதிக ளுடனாப்காம் வந்துதாய் தந்தையர்க்குத் துண்டஞ் செய்து
நம்பெருமான் விடைப்படியே மணமாயிற் றென்றுளது நவிலக்கேட்டே
இன்பமிகுந் தாராபின்பு மகளைமரு மகனைவிடுத திருககு மூர்க்கு
நம்புகித்தோ பண்முதர்சென் றார்பின்பு தாய்தந்தை மரண நண்ண. (௧௩)

வருந்தாமல் விடோபாத்தன் குடுமபத்தில் மனமின்றி வவகலோர்ந்து
பெருந்தாழ்வு கொடுபோநதார் சித்தோபண் முதர்மருகம் கிதங்கள் பேசிப்
பொருநாது குடும்பதகிற் பொருநுந்தே டாதிருக்கிற புகலில் வாழ்க்கை
திருந்தாதெம மூர்க்குவரு கென்றழைத்துக் கொடுபோந்து சேர்ந்தி ருந்தார். (௧௪)

அவ்வூரி லரிபசனஞ் செய்துகொண்டு மாடிமதி யெகர்த சிக்குத்
தவ்வாதான் கெடோறும் விட்டலனைச் சேவித்துத் தங்கு நாளில்
வெவ்வாளி யனைவயிழி மனைவியைப்பாந் தெனக்குமிக வெறுப்புச் சார்வ
திவ்வாழ்விற் காசிபோய்ச் சன்னியா சம்பெறமற் றெனக்கு வேண்டும். (௧௫)

நீவிடைநல் குதிபென்ன நேரிழையா மறுமொழிநா னேரா தேபோய்த்
தாவில்தந்தை தனக்கோதச் சித்தோபண் முதர்மகளைத் தானும் பார்த்து
மேவியபுத் திரனில்லார் சன்னியா சம்பெறுதல் விதியன் றென்னைத்
தேவிவிடை தராதிருக்கக் கங்கைபோய் வருதுமெனச செப்பிப் போனார். (௧௬)

வலைவழுவு மான்போலத் திருவேணி சங்கம்போய் வருபிர யாகை
அலைநருபுஷ் கரதீர்த்தத் தாடிவிண்டு பத்தர்சொல்லும் புராணங் கேட்டு
நினைவில்சமு சாரந்தான் ஜனனமா ணத்தைநல்கு நெறிமற் றென்று
மலைவில்சீர் பாதர்தமைச் சற்பரவத் துடன்வணங்கி வருமெ னக்கு. (௧௭)

துறவிலிச்சை யுளவதனைத் தரல்வேண்டு மெனவவருந் துணைவி மக்கள்
உறவினருண் டோவென்ன நானொருவ னேயென்ன வற்ற தீகைந்
பெறவருளிச் சன்னியா சத்துவைத்தார் சீபாதர் பின்வி டோபா
அறமிகுகா சியில்நான்கா மாச்சிரமம் பெற்றிருப்ப தறிந்து மன்னோ (௧௮)

சித்தோபண் டிதர்பிள்ளை பெறுதவர்க்குத் துறவருளல் சிறந்த தன்மென்
றத்தாலே துயரடைய மனைவியுங்கேட் டித்துன்ப மடைந்து தேறிக்
கொத்தார்பைந் துணரரச மரஞ்சூழ்தல் தினவிரதந் கொண்டு மேவி
எத்தாலுந் தடையின்றி வருநாளிந் கணவனுக்குத் துறவன் நீந்தார் (யக)

ஒருநாளவ் வரசமுயி லிருக்கவிடோ பாமனைவி யுற்றுப் போற்ற
வரநான்கு மகப்பெறுதி யெனவுதவக் குறுநகையம் மங்கை கொண்டாள்
திரமோது சோதர் சிரிப்பதென்னே நங்காய்நீ செப்பு கென்னத்
தரமேவு மணம்புரிந்த புருடனின்றி மகப்பெறவுந் தருமோ வென்றாள். (உஃ)

உன்கணவ னெங்கேயென் றவர்கேட்கச் சமுசார வுறவு நீத்து
நன்குதுற வினராணர் பிள்ளையான் பெறுவதெங்ங னவிலு கென்ன
மன்குருவும் பிள்ளையிலலார் துறவுபெற லோபாவம் வழங்கி னோர்க்கும்
*தன்குதெறும் பாவமே யென்றடையா ளங்கேட்டுத் தாந்தே ரிந்து. (உக)

மிகவருந்தி நங்காயுள் றந்தைதனைக் கொணர்கவென்ன விரைந்து சென்று
தகவுரைக்க வவர்வந்து தண்டனிட ஸ்ரீபாதர் சாற்று கின்றார்
மகையொரு வாகனத்தி லேற்றிநீ காசினகர் வருக வென்ன
முகமெனது துறவுனரைக் கூய்க்கொண்டுமனமகிழ்ந்துமுடுகிப் போனார். (உஉ)

போனபின்பு சோதர் சைதன்னிய றென்றுபெயர் புனைந்த சீடர்
ஆனனத்தை நோக்கியுனக் கில்லாநான் டோவின்னோ வறைதி யென்ன
ஞானகுரு வழுவணங்கி விடோபாவுள் ளதுகூற நல்ல தென்ன
ஊனமிலா மனைவியுடன் போய்வாழ்க வூரிலென வுடனே சென்று. (உங)

கூடியபின் னூரிலுள்ளோர் துறவுகொண்டோ னில்வாழ்க்கை கொள்ள லாமோ
நாடிவிது பிழையென்று பழிகூறத் திருமாறன் னுமங் கூறி
வீடிவ்விடோ பாவிருக்க வேதியரெல் லாம்விலக்கி விடவு நீங்கி
நாடிவனத் திற்குடிசை யியற்றியதி லேயிருந்தார் நாரி யோடு. (உச)

இரவுபக லிராமநா மம்புகன்று தினமுயிரர் தீரா னுண்டு
தரமருவு பாகவதங் கீசமுத லியகேட்டுத் தங்கிப் பின்பு
திரமருவு மும்மகனு மொருபெண்ணும் பிறக்கவவ ரிற்சி ரப்பு
விரவுசதா சிவனான முன்மகற்கு றிவர்த்தியென விதித்து நாமம் (உரு)

விண்டிரண்டாம் பிள்ளைக்கு ஞானதே வென்றுபெயர் மேவச் செய்து
மண்டுமென் னும்பிள்ளை பிரமனுக்குச் சோபான ரெனமா நாமம்
கொண்டுநான் காம்பிள்ளை மாயைக்கு முத்தாயி யெனக்கு ித்தார்
பண்டுவிடோ பாவென்று பெயர்கொண்டு துறவறத்தும் பயின்று ளோரே. ()

அவருலத்திற் பிறந்தமக்க ளானனமும் பார்க்கலா கடதென் றியாரும்
எவருரைக்கப் பிள்ளைகளும் வளர்ந்துவர வத்யயன மிசைக்கும் காலம்
நவமடுக்க மனைவிபுரு டனைநோக்கி யுபநயன நடத்த வேண்டுந்
தவமகிழ்ந ரேயென்னச் சைதன்னியர் மறையவர்க டமைவ ரித்து. (உஎ)

யானிழைத்த பிழைபொறுத்துப் பிராய்ச்சித்த தூல்வழியே யியற்று கென்று
ஞானமிகு வேதியரை வணங்கவங்கு முதற்பிள்ளை நலோரே யுங்கள்
ஆனனங்கள் கண்டபோ தேபுனித மாயினே மாத லாலே
ஊனமற வறுவருக்கும் பிராய்ச்சித்த முஞ்றுகென வுரைத்து நிற்க. (உஅ)

உடம்பை நீ றுக்குவதை யன்றிவே றென்றுமில்ல யுபாய மென்று
திடங்கொள்கலை வேதியர்தேர் துரைசெய்ய வனுதாபஞ் செறிந்து நோக்கிச்
ஈடங்குசொலு மறையவரை வணங்கியே திரும்பிப்பா ராமற் சார்ந்தே
இடங்கொள்வனத் திற்புகுந்தார் தனியாகிச் சைதனிய ரென்ப மாதோ. (௨௯)

‘போனவரைக் கண்டவர்க ளனுதாபக் கண்டசுடலே போதும்வேறே
* ஆனல்சுட வேண்வெதின் நென்றார்க ணிவர்த்திதே வணுகி நின்று
ஞானமிகு வேதியரே யெமக்குநீர் விதிப்பதனை நவிலு கென்ன
ஊனமறை யோரோடும் மூர்க்குப்போ யுமக்குள்ள வறவோ ராலே. (௩௦)

குலமுறையைத் தெரிந்தெழுதி வருகென்ன ஞானதே வரைக்கு நித்து
நலமலியு நிவர்த்திதே நமதுகுல நமக்குநன்றாய்த் தோன்றும் போது
‘சொலவெவரைக் கேட்கின்ற தெனச்சீவ முத்தபதந் தோன்றி னாலும்
வலமருவு சுதர்மத்தை விடலாகா தெனஞான தேவ குத்தார். (௩௧)

சாதிதன்னு லொன்றுமில்லை பத்தியன்றி யரிபாதஞ் சார மாட்டார்
நீதிதெரிவ சிட்டர்முத லினர்பிறப்பின் வகையென்ன நினைந்து பாக்கில்
தீதியலுங் குலத்தினனாய்க் கடவுளிடத் தன்புனனேற் றிங்கின் நென்ற
ஒதினநா லில்லையோ வென்றுசோ பானரித முரைதது நின்றார். (௩௨)

மறையவரங் கவர்பிறப்பின் வகையெழுதித் தந்துதண்டம் வகுக்கா ராக
நிறையுமறி வினர்கோதா விரிந்தியி னீராடி நீங்கி யப்பாற்
குறைவறுசீப் பிரமபுரங் குறுகியதில் வேதியரைக் கூட்டிவைத்துப்
பொறையுடைய ரெனவணங்கிப் பத்திரமுந் தந்துளதும் புகன்று நின்றார். ()

ஆங்கவரும் பிராயச்சித்த மில்லையென வதிற்சில்லோ ரலர்மே லான
மங்கைபதி யிடத்தன்பு வாய்ந்துளதே லதுபோது மாறு வேண்டாம்
உங்கடமக் கெனநாங்க ஞுணர்ந்தபடி யேயுரைத்தீ நுறவீ ரென்னப்
பங்கமில்லாக் குணத்தினிரால் ஞானதே வெனப்பெயரும் படைத்து ளீரே. ()

என்றுசிலர் சொல்லும்போ தங்கொருவ னீர்ப்பொதிகொ ளிக்க டாவக்
கொன்றுபெயர் ஞானனென்றற் பயனென்னை யெனஞான தேவுணாந்து
நன்றுசொன்ன யானுமது வுஞ்சரியே யெனநலிவ நனிமு னிந்து
துன்றுமவ னதற்குற்ற துனக்குறுமோ வென்வைது தொடரு மென்றார். (௩௩)

அதுகாண்பே னெனத்தடிக்கொண் டெற்றினனக் கடாவதனை யாத வெற்றல்
முதுஞான தேவர்முது கிற்பட்டுத் தடித்ததனை முனைவர் நோக்கிச்
சுதுர்வேத நினைப்போற் சாற்றுமோ கடாவென்ன ஞான தேவர்
இதுகால மெகாண்ட ரெனவெழுந்து கடாத்தலையி லெழிற்கை வைத்து. (௩௪)

வேதமொழி கெனவருள வியாசரைப்போ லதுநான்கு வேதஞ் சொல்ல
ஏதமிலா மறையவர்க ளெல்லாரும் கண்டவியப் பெய்திப் பூமேற்
போதன்முத லினர்புரிதற் கரியசெயல் புரிசுதலாற் பொருந்துமின்றோ
ஒதிவர ரல்லரவ தாரிகளே யிவர்க்கெவர்தா முஞற்றல் செய்வார். (௩௫)

தண்டமெனப் பொருளாசை தங்கியநா மறையோராய்ச் சனித்த தன்றி
மண்டிலல் வொழுக்கமிலேம் பத்தியிலேம் பரிசுத்த மனமு மில்லேம்
கண்டவிய ரைப்போலு மறையோரின் றிவர்தம்மைக் கருதி யின்றோர்
ஆண்டமென்ன தவத்தினரோ வெனப்புகழ லிவர்களுங் கவரை யேத்தி. ()

எல்லாறும் பெருமையே யெனவவ்வு ரினரெல்லா மிவரோ சால
நல்லோர்க ளரிதாச ரென்றுகொண்டா ரதுபுகன்ற நால்வ ரும்போய்
வல்லாளோர் மறையவன்ற எனகத்திறங்கிப் புராணசிர வணமுஞ் செய்து
சல்லாப வினோதவரி பசனைவினும்ப் பகலிரவுந் தங்கு நாளில் (௩௬)

மற்றிவர்தங் ககமுடைய மறையவற்குப் பிதூர்த்திதிதான் வந்த தென்று
சுற்றுமுள மறையவரை யுணக்கூவ வவர் துறவி சுதரைக் கூட்டி
உற்றகின்பால் வருகிலோ முணற்கென்ன விழிவுரைக்க வுதனைக் கேட்டு
முற்றுமறை யோன்றிகைத்து மோனமாய் வீட்டிருந்து முன்னு கின்றான். ()

தனேநோக்கி ஞானதே வென்னேநீ சலித்திருக்கை சாற்று கென்ன
எனையின்றோன் நிதியின்று மறையவரிங் குணவெய்தா திகழ்த்தா ரென்ன
அனையவனை யறுசுவைப்போ எனகமமைத்தி பிதிரே யடைந்துண் பாரென்
நினையசொல வவன்யியந்து நிராடல் முதல்புரிந்தங் கியைவு செய்தான் (௪௧)

கதலியிலே யிடத்திலே யறுசுவைப்போ எனகம்படைத்துக் கைதொட் டெண்ணப்
பிதிரரெங்கே யெனவினவ ஞானதே வக்கதையை யிலேமற் பெய்ய
எதிந்தருமப் பிதூர்க்கடமக் கார்த்திப்பாத் திபமுதலா மெல்லார் தந்து
சதுருடனா சனந்தந்து வத்திரகு டனத்துடன்றக் கணையுந் தந்தான். (௪௨)

தூபதி பத்துடனே பிதருருவ சஞர்த்தனவா சுதேவ ழூர்த்திக்
கேபியி தாமென்று சொன்னவுட னமுதுசெய்தார் பிதூர்க்க ளெல்லாம்
மாபனவ னதுகண்டு வியப்புடனா னந்தமுற்றான் மற்றங் ழூர்வாழ்
பாபமில்வே தியொல்லாந் சான்றத்து மிறப்பிடத்தும் பதுங்கிப் பார்த்தார்)

அவர்பார்க்கப் பிதூர்க்களெல்லாம் போசனஞ்செய் தானவுடன் ஞானதேவர்
பவரீத்தி ரெருகென மறைந்தார்க ளதுகண்ட பார்ப்பா ரெல்லாம்
நவமீதே பிதூர்வரச் செயுந்திறத்தை நாகிங்கா னரேர யல்லர்
உவமையிலா மும்முர்த்தி பொயிமையை யேயிவர்க ளுண்மை யென்று (௪௪)

இங்கிவர்தம் மகிமையறி யாதேநாங் குலமதத்தா லிகழ்ந்தோம் வீனே
நன்கிதல வெனப்போனார் பகடுமறைக் கருத்தெவரு மறிய நாளுஞ்
சங்கையறச் சொல்வதனை ஞானதே வுணர்ந்துவியா சமுனி சாறுஞ்
சிக்கலிலா முறைதவரு மெனப்பகட்டை நோக்கமுன்போற் நிகழ்ந்த தன்றே.

(வேறு) தமக்கிதஞ் செய்து நின்ற சதுர்மறை யவனைப் போற்றி
எமக்கினி லிடைநல் கென்ன விசைவுகொண் டவ்வுந் நீங்கி
அமைப்பரும் பெருமை பூண்ட மகாலய மென்னு மவ்வுந்
கமைப்பெருந் தவத்து நால்வர் கடுகினர் வந்து கூடி. (௪௬)

பிரவரா வென்னுந் தீர்த்தம் பெரிதுவர் தாடி யங்கே
பரவுத லான போது பற்றறு ஞான தேவர்
திரமுலாங் கிதை தன்னை யாவருந் தெரிவ தாகத்
தரமுள வியாக்கி யானஞ் சமைக்கச்சோ பான தேவர். (௪௭)

யாவரு மறியப் போதித் திருந்தன ரிருக்கு நாளில்
மூவரு மிவர்க டன்மை கைனியர் வெந்தன் முன்னிப்
பாவரு நீர்சு வாறு பவத்தினை மேவ வேண்டுந்
தாவற வெனதுங் கேட்டு நால்வருந் தாளில் வீழ்ந்து. (௪௮)

நாதனே யெமக்கு நீரே ஞானசுற் குருடன் றுயிப்
போதுப தேசஞ் செய்க வென்னலும் பொருந்து சீலர்
மேதகு முபதே சஞ்செய் திடவிவர் மேவிப் பின்பு
சாதுசற் குருவே சொல்லச் சமைத்தனர் ஞான தேவர் (௪௯)

(வேறு) தமதுசுவா னுபவமா மமிர்தானு பவமெனுஞ்சாத் திரத்தைப் பின்பு
நமவென்று மாளசா தேவியா லயத்திலரி நாமஞ் சொல்லிக்
கமவறிவோர் நடந்துசென்றோ ராலயத்தி னருகிறந், கரும்ப கட்டைச்
சமமுறவே சமாதிசெய்ய மைசோபா வெனுமபெயர்தான் நங்கிற் றென்றும்.

(வேறு) முத்தா யிமொழிப் படிமுன் னிவாவாழ
அத்தா னமதா மளகா புரியைப்
பத்தா தரமோ பெயின் றனரால்
நத்தார் கரனா மநவின் றவரே (௫௧)

அவ்வூ ரினர்யா வருமங் கவர்தம்
மெய்வா சுகமும் புரிமே தகவும்
செவ்வே வினவிக் களிசேர்ந் தவராய்த்
தவ்வா தெதிர்வர் துதழீ இனரே (௫௨)

தழுவுந் திவர்தம் மினமக் குளதோம்
வழுவுந் திடுமென் றுமகிழ்ந் துறையப்
பழுதுந் தவிசோ பனெனும் பனவன்
கெழுமுந் திலன்வே றுகிளத் துவனே. (௫௩)

துறவுந் தவனுக் கிவரோ சுதராய்
முறைதப் பினர்தம் முகமுந் துறலோ
அறமெய்ப் பிழையா லிதடா டுதெனக்
குறைசொந் தனனா யிரகோ டியரோ. (௫௪)

ஒருநா ளினிவர்த் தியெனும பெரியோர்
கிருநே ரிணையா னொடுசெப் புவரால்
அருமா மதுரச் சுவையப் பமுணத்
தருவா யெனவே தருதந் கிசைவாள். (௫௫)

மாவே முதலா யவெலாம் வருவித்
தேவே வவியந் துறுமோ டுகொளப்
போவாள் குயவன் மனைபோம் வழியில்
மேவா தவிசோ பனுமே வினனே. (௫௬)

கண்டே யெதிரெய் துகருத் திலளாய்
விண்டே யொருபா லுறமே வுதலும்
பண்டே பழிகு றுவிசோ பனெனே
அண்டா தெதிரே யயலா யினதே (௫௭)

நீயெங் ககல்வா யதனே ருதியென்
றேயங் கவனே திடவிக் குயவன்
வாய்நன் கடைசுட் டிடவல் லகலம்
நாயென் றுகொள்ந் கிவனெய் தினனே. (௫௮)

என்ற னையெனக் குமுனெய் தினதால்
நன்ற கந்தம் புனலா டிடநான்
சென்ற லலதொன் றுசெயற் கிலதென்
றென்ற முனிவோ மிரையா டினனே. (௫௧)

இனியென் முனரெய் தல்செயா யெனவே
நனியங் கைகொடெற் றிடந் துமுனே
வனையுங் குயவன் மனைவர் திவனாக்
கெனையன் றியடுங் கலம் குகியேல். (௫௨)

உன்னைக் கடிதா கவொறுப் பலெனப்
பன்னப் பரிவுற் றிவனும் படரா
மன்னத் தனியோ மிவழங் குகெனப்
பின்னக் குயவன் பெறவி் கலனே. (௫௩)

ஈயா தமையால் மனையெய் திடிக
ஆயா சமதா யழவப் பொழுது
பாயா றுபடிந் துறுஞ் னபரர்
மேயா ரவண்வந் துவீனா வினரே. (௫௪)

என்னீ யழவெய் தியகா ரணமென்
றன்னார் தெரியச் சொலுமா யிழைதான்
மன்னா தரமற் றவிசோ பன்வலிந்
தின்னா புரிவுற் றதையன் றியினும் (௫௫)

அப்பஞ் சுடவோ டளியா தபடி
செப்புங் குயவன் செயவுஞ் செய்தனன்
தப்பின் றெனவோ தினன்சா ளரவாய்
மெய்ப்பொன் றிவிசோ பன்வினா விடவே. (௫௬)

அவனன் னாதுசெய் தல்சுபா வமதற்
கெவமென் னையெனச் சொலிஞ் னபரர்
தவனன் சுடலா கியசட் டியெனக்
கவனந் தருதம் முதுகே கனல. (௫௭)

உதரக் கனலைப் புறமுய்த் தவராய்
இதனிற் சுடுவா யினிதப் பமென
விதனக் கொடிசுட் டிரப் பிவிராய்
அதனைத் தனதன ணருடன் மிசைவாள். (௫௮)

செய்யுஞ் செயலத் தனையுந் தெரிவான்
மெய்யொன் றுவிசோ பன்வியந் திதெனே
வையந் தனிலிங் கிவர்மா னிடரோ
ஐய மிலைமுத் தொழிலா ரவரே. (௫௯)

இத்தன் மையரா யினிங் கிவரைச்
சித்தந் தெரியா துதிகைத் துளயான்
நித்தம் பலநிந் தைநவின் றனனே
எத்தன் மையினிற் பிழைதிர் வனெனா. (௬௦)

எண்ணிக் கடிதின் கிவரைச் சரணம்
பண்ணப் புருவே னெனவே பதிவாய்
நண்ணத் தெரிஞா னாலக் 'கடவுள்
உண்ணக் கலனைப் புறமுய்த் தனரே.

(௬௬)

அதிகண் டல்சோ பன்வலிந் தவருண்
பதுகைப் பிடிபற் றிமிசைந் திடலுங்
கதுவுஞ் செயல்கண் பெருந் தெனநீ
இதுவுண் டனைகே சரியே கெனவே.

(௬௭)

அங்கன் னதுகட றவுணர்ந் தவனுந்
தங்கும் மவர்தா ளில்விழுந் துபணிந்
தின்கென் மயல்போ கலிசைத் தருள்வாய்
நன்கொன் றியஞா னசிகா மணியே.

(௬௮)

என்னப் பரிபக் குவமெய் தியவன்
துன்னத் தெரிஞா னைகோ தயரும்
பன்னத் தகுமென் றுபதே ஸபலன்
றன்னைப் பெறுவித் தனர்தம் மருளால்.

(௬௯)

(வேறு) இப்படி யிருக்குந் காலத் திணையிலா ஞான தேவர்
ஒப்பில்பண் டரியின் மேவி யுகந்தருள் பாண்டு ராகன்
றப்பிலாச் சேவை செய்து தாழ்ந்தபி னுமதேவர்
வைப்பதா மனைக்கு நேரே வரும்பொழு தெதிர்ந்த நாமர்

(௭௦)

கரகம லங்கள் கூப்பிக் கான்ரிசை வணங்கி ின்று
தரணியி லெவரை யுமழுத் தரிசுகவர் தவத ரித்துத்
திரமிகு கின்ற ஞான தேவரே யுபது பாத
தரிசனை கிடைக்க யான்செய் தவமென்ன தவம தாமோ

(௭௧)

என்றனர் புகழ்க் கேட்டங் கெதிராவ்ந் ஞான தேவர்
நன்றுமை நோவார் யாரே ஞானததாற் றவன் முததி
ஒன்றிய தெனினும் புவி லுள ிதாத் தங்க ளெல்லாஞ்
சென்றதி லாடி நல்ல கேஷத்திரங் காணல் வேண்டும்.

(௭௨)

ஆதலா லும்தோ டேக வமைந்துநான் வந்த திர்தக்
காதலை நீரே தீர்க்கக் கடவதென் றினிது சுற
ஏதமி னும தேவர் யானென ததின மல்லேன்
கோதறு பாண்டு ரங்க னதினத்திற் குலவு கிற்பேன்.

(௭௩)

என்பது கேட்ட ஞான தேவர்நன் றெழிலி வண்ணன்
தன்புடைச் சார்ந்து கேட்கத் தரிவின்று கொள்வ னென்றா
அன்பரைக் கூய்க்கொண் டேகி யடைந்தனர் கோயின் மேலிப்
பொன்புகழ் கொழுநன் பாதம் போற்றினர் வணங்கிச் சொல்வார்

(௭௪)

அமலனே கமல லோச னுபுய லாழி வண்ணு
கமலநா பாரின் சேவை கண்டுகொண் டிருக்கு நாம
நிமலரைத் தீர்த்த மாடு ளெடுத்தல மெல்லாஞ் சென்று
விமலநாய் வருக வென்றோ டெனருள் விடையென் றோத.

(௭௫)

கேட்டலும் பாண்டி ரங்கன் கிளர்ந்தெழு ஞான தேவே
வாட்டமி னுமன் நீர்த்த மருவறற் றலங்க ளான
சாட்டமெல் லாநா னேயென் திருக்கின்ற னவனை யுன்பால்
கூட்டிநா னனுப்ப வெண்ணங் கூடிடா தென்செய் கேனே.

(எக)

ஆயினுந் தீர்த்த மாடற் கவசர முனக்கென் னென்ன
மாயவ னுரைக்கக் கேட்டு வழு விலா ஞான தேவர்
நியருள் செய்த நாமர் நிமலரா யிருத்த லாலே
மேயவ ரோடு கூட விருப்புமிக் குளதெ னக்கு.

(அற)

அன்றியுந் தீர்த்த மாடற் காவலு முளது நாமர்
ஒன்றுற வருள்செய் கென்ன வொப்பிலாப் பாண்டு ரங்கன்
நன்றுபொன் னினைவிட்டா லு நாமனை விடுத்தற் கொல்லேன்
நின்றநின் வேண்டு கோவி நிரப்பவும் வேண்ட லாலே.

(அக)

எனைவிட வேறே யாரு மில்லாத நாம தேவன்
நனைவிடா துடன்கோன டேகித் தாபின்ன ரென்று கூறி
வீனையறு நாம தேவே விடாதேவே யுணர்வற் கொண்டு
வனைபல தீர்த்த மாடி வருகென ல்டைவ குத்த.

(அட)

நாமதே வங்கை பற்றி ஞானதே வங்கை தந்தான்
நாமனைக் கண்க ளெல்லா துதுமபநீர் பெருகி வாரப்
போமவர்க் கிரங்கி யுள்ளம் பொருமினன் புலம்பி டைந்தான்
ஏழுறு ஞான தேவ ரீசனை வணங்கிப் போற்றி.

(அரு)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடநதி சார்ந்து மூழ்கி
வந்துபுண் டலிகர் தமமை யிருவரும் வணங்கி வாழ்த்த
மைத்துறு நாமா தம்மை வழிவிடக் கூட வந்த
செந்திரு மகடன் கோமான் நிருப்பினன் கோயில் சேர்ந்தான்.

(அச)

சேர்ந்தவன் கால்க ளெல்லாந் செந்துகள் படித்த மெனி
வார்த்துறு கண்க ளீரின் மயங்கிட வதனக் கஞ்சம்
சோர்ந்துறு வதனைக் கண்டு துலங்குசெம் பூமேற கோதை
நோர்ந்திது வெள்ளே யென்னே நிமலசொல் கெனவி னாவ்.

(அரு)

பாததா மலாவி ளக்கப் பாண்டரங் கன்சொல் கின்றான்
தீதறு குணத்தி னாவி வேறிலை யெனச்சேர்ந் துற்ற
ஏதமில் நாம தேவன் பிரிவேனும் வீசிக மென்னைக்
காதலான் மிகவு நொந்து களைத்துளே னென்று கூற.

(அள)

நாமனா மாரி வேண்டி நலங்கிய பயிரிற் சோர்ந்து
பூமிசை விழுந்து தொண்டர் பொலிவிலா திருத்தல் செய்யா
மாமலர் விழியி னானைத் தேற்றிட மயங்கித் தொண்டர்
தாமவ னுறக்கய்ச் சொன்னா டாமரை மலர்மேற் செல்வி

(அள)

நாதனைத் தேற்றச் சொன்ன நலந்தெநிற் தன்ப ரெல்லாம்
சீதள வுபசா ரங்கள் செய்திடத் தேறா நின்ற
மாதவன் றன்னை நோக்கி மாயவா வுணக்கிச் சோர்வு
போதரற் கென்ன வேது புகலுகி யென்று கேட்க.

(அள)

உதித்தநாட் டொடங்கி யென்னை யொழிவிலன் சேவை செய்து
மகித்துள வன்பி னாலே பிணித்தனன் மருவு நாமன்
விதித்துள தீர்த்த மாட மேவினான் பசிதா கங்கள்
எதிர்த்துள பொழுதென் செய்வா னெனத்தளர் கின்றே னென்றான். (அக)

இன்னன மடியார் தேற்ற விருந்தனன் பாண்டு ரங்கள்
நன்னல ஞான தேவ ருடன்செலு நாமதேவர்
பின்னுற நோக்கி நோக்கித் தாய்தனைப் பிரிந் பின்னை
என்னநெக் குருகிப் போற்றி யென்குல தேவே கோவே. (கஉ)

என்னுயிர்க் கிறையே யின்ப ரூபமே யெனைப் பிரிந்து
துன்னுகின் றினைபோ வென்று சோர்வொடு ஞான தேவர்
பொன்னடி க் கமலந் தூழ்ந்து பனிதமெய்ப் போத மூத்தி
நன்னலப் பாண்டு ரங்கள் பிரிவுநா னண்ண லாலே. (கக)

உயிரெனக் குறுத லாகா துடனந்தப் பாண்டு ரங்கள்
செயிரில்பொற் சேவை தன்னைச் சேவிகக வேண்டு ர்ரே
மயர்வுறக் காட்டு கென்ன மாயனை மனந் தி னுள்ளே
உயர்வுறக் கொள்வ தல்லா னுளன்கொலோ விநங் னென்றார். (கஉ)

சாதகப் பறவை மேக தாரையை வேண்டல் போல
நாதனைச் சகுணத் தன்றி நாடலே னென்று நாமா
ஒதலு ஞான தேவ ருலககா ரணனை வேண்டித்
தீதற வசித்துக் கொண்ட திறவுளி ரெனக்கன் னானே. (கங)

வசியஞ்செய் வதற்குத் தக்க சாதன மார்க்கந் தன்னை
விசிதமா யுரைசெய் கென்று வேண்டலு நாம தேவர்
சுசிபெறு கற்ப கம்போ யுலோபனைத் தொடர்ந்து வேண்டி
இசைவென வென்னைக் கேட்ட ரென்னும்பா னறிந்த மட்டும். (கச)

உரைசெயக் கேளு மென்ன வுரைக்கின்றார் தனது தேக
வரையிலே வெறுப்பு மற்றச் சரீரங்க ளினில்வி ருப்பும்
புரையறக் கொண்டு நானென் னகந்தையை முழுதும் போக்கித்
தரையிடை யிருந்துஞ் சேராத் தகையனாய்த் திருமா லன்பு. (கரு)

தொடர்தலே சுத்த மாண பசுனையத் தொடர்ச்சி யின்றிப்
படர்தலிற் பயனென் னாகும் பருந்துவா கனன்றன் பாடல்
அடைவுடன் கேட்ட லேசி ரவணமா மவனை நெஞ்சிற்
றிடமுற வமைத்த லேநன் மனனமாந திருமா லனறி. (கசு)

வேறிக் தெய்வ மென்று விரும்பலே தெளிவா நாமம்
கூறுத லொடுபொற் பாதங் கூடலே பேரா நந்தம்
தேறிய விவற்றை யன்றிச் செப்புவ தெல்லாம் பந்தம்
மாறறு ஞான தேவே யென்றடி வணங்கிச் சொன்றார். (கசு)

அமுதமென் மாரி போல வவர்சொன்ன வதெலாங் கேட்டுத்
திமிரறு ஞான தேவர் திரிபுவ னங்க னுள்ளும்
நிமிரரி பத்தி யுள்ளோர் நாமரை நிகர்வ ரில்லை
சுமரேனு நாமர் பத்தி நாதனே யறிய வல்லான். (கசு)

என்பன பலவும் பேசி யிருவருந் தீர்த்தந் தோறும்
அன்புட னுடு வாரா யத்தின புரியில் வந்த
பின்பரி நாமந் தன்னைப் பேசியே நாம தேவர்
முன்புறக் கண்டோ ரெல்லா மொய்த்தனர் பசுனை செய்ய.

(கக)

அதுதெரிந் தவ்வு ராளு மரசனா மவிர்தன் வந்து
கதுலின னென்னே பாடல் கழறெனக் கேட்க நாமர்
மதுவிரி துளப மாலை வாழ்த்துகின் றேனென் றேத
வதையுறு பசவுக் காவி வரப்புரிந் தனையே யானால்.

(கா)

நீயரி பசனாந் செய்த னிசமல தாயி லுன்னை
மாய்வுறு வகையான் செய்வேன் வலிந்தென வலிந்தன் கூறி
ஏய்வுறப் பிழைக்கச் செய்தற் கெத்தனை செல்லு நான்கள்
ஆய்வொடு புகன்று பின்ன ரத்தொழில் புரிக வென்ன.

(காக)

வினவினர் நம்போ லாது விட்டலன் விரைந்தற் றாலும்
தினஞ்சில செல்லு மென்னச் சிந்தைசெய் தலிந்தன் றேற
நனைவிரி தாரோ யுய்ய நாலுநான் வேண்டு மென்றார்
கனைகழல் வேந்தன் கேட்டுக் கடிமனை யதனுட் சென்றான்.

(காஉ)

நரபதி யகன்ற பின்னர் நாமதே வரியை யெண்ணிப்
பரமபா வனகா ருண்ணிய பக்தபா லனப வித்ர
முரகரி முருந்த மாய முளரிசேர் நாப மாசர்
தரசநார்த் தனவை குண்ட செளரிசம் சனந யான.

(காக)

விடல பாண்டு ரங்க ஸ்ரீமன் மின்மவழ் கொழுந வேரி
மடல்விரி துளப வென்று வாழ்ந்தினர் நாலு ராளும
தொடையின்மே லிறந்து போன சுரபிதன் நிலையைக் கொண்டு
படர்படு கின்ற வெல்லார் தெரிந்தனன் பாண்டு ரங்கன்.

(காச)

நாலுநாட் பகலி ராவு நயந்துள நாம தேவர்
வாலிய மனத்திற் றேன்றி வருந்தலை பசவுக் காவி
ஏலவுண்டாகி நிற்ப தெழுந்துபா ரென்று பத்த
பாலனன் பிழைக்கச் செய்த படிசுண்டு பரனைப் பார்த்து.

(காரு)

நீயிந்த நாலு நாளாய் நினைவின்றி யெனைம றந்து
போயின யென்னோ வென்னப் புரவலன் றனக்கிப் போதே
மாய்வுறு பசவுக் காவி வரச்செய்வே னெனச்சொல் லாமல்
ஏயின நாலு நானென் றிடம்பிய வதுபொய் யாமல்.

(காசு)

வந்துளே னினியிவ் வாறு வருந்தலை சங்கற் பத்தால்
சந்தத முனத தினஞ் சார்ந்துள வென்மேற் றப்பு
நிந்தனை சொலவோ னுது நீமகிழ் கென்று கூறி
இந்திரை கொழுந னேக வெதிரிநின்ற பசுவைப் பார்த்தார்

(காஎ)

எவ்வகை பசவுக் காவி யீவரென் றவ்வு ரார்கள்
வைவகை யொழிந்து சொன்ன நரபதிக் குணர்த்த வன்னாள்
கொய்வகை யாற்றுண் டான கோவுயிர் பெறுவ துண்டோ
மெய்வகை காண்போ மென்ன வியந்தனன் விரைந்து வந்தான்.

(காஅ)

உயிர் பெற்ற பசுவைக் கண்டோ கோ விவர் தெய்வ மென்றோச்
செயிரின்பொற் சரணந் தாழ்த்தான் திரண்டோ வுரா ரோடு
மயலறு நாம தேவர் மாண்புகழ் மிகக்கொண்டாட
நயமிக வரிநா மத்தை நவின்னுகொண் டிருந்தார் பின்னா.

(ராக)

அத்தின புரியை நீக்கி யங்கங்கும ரிநா மத்தைப்
பைத்தபல் பாடையாலும் பகார்தனர் பாழக் கொண்டு
சுத்ததீர்த் தங்க ளாழிச் சுநதி துணைந்தி ராமன்
மெய்த்தீர்த் தனங்கள் பாபம் விசுவநா தனையும் வேண்டி.

(ராம)

திங்களோர் நான் காணாஞ் சிறந்தன ரிருக்க வந்தார்
தங்குறு கபீரர் வீட்டிற் றனியொரு நாளி ராவில்
அங்கரி தாசர் சேர வவர்க்கன்ன மிடற்கு வேண்டி
வங்கையார் கபீரர் பாரி ண்ணினர் நாளி ராவில்.

(ராக)

ஆவண மெல்லா மின்றி யப்பொரு வணிகள் மட்டு
மேவர விருக்கக் கண்டு மேவிய வரிதன் றுசர்க்
கேய்வன தருதி பின்ன ரீருவன் விலையென் றோ
நீவளர் காம சீக்க நீனைதிய் னோவே னென்றான்.

(ராம)

கேட்டவர் மலர்மேன் மங்கை கேட்வனன் குளனென் றெண்ணிக்
கோட்டியில் மனத்தி னோடு குறித்தவ னினைவுக் கேற்ப
காட்டநல் லுறுதி கூறி வேண்டிய நல்கப் பெற்று
வீட்டுளோ ரடிந் தீர்த மீனுவர் பரிசை நோக்கி.

(ராம)

பின்விலை தருவ னென்று டேசுதல் மறுத்து நீயென்
பொன்விலை காடி மீறி புணர்ச்சியென் பதற்கு ரோந்து
முன்விலை யிபா நெல்லாம் வாங்கிட முத்திற் றதல்
மன்விலைக் காடி வேக டைதந் தொவ னைக.

(ராம)

தாசர் நீ யரிதன் றுசர்க் தம்பொருட் டிவ்வா நெய்ந்த
நேசமென் சொல்கே னென்று மகிழ்ந்தனா நசிய ராவில்
வீசுறு துளிக ளுள்ளோ யுணைக்கொண்டு விரிப்பல் யானே
பேசின வணிகன் தன்பா லென்றனா பெயர்ந்தார் கொண்டு.

(ராம)

தோண்மிசை யினனர னோக்கித் தொண்டருக் குதவி செய்த
மாண்வலரி கன்ற னுள்ள மகிழ்வுசெய் தடைவி யென்ன
நீண்மறு கடைந்து செட்டி கடையிடை நிறுவி மீண்டார்
காண்வர விரும்பி நின்ற வணிகன்கண் காண வந்தார்.

(ராம)

வந்துள கபீர தாசர் மனையினை வணிகன் கண்டு
முத்துரைப் படியே வந்தா யளறுகால் முகந்தி டாமல்
எந்தவண் ணத்தா லென்று மகிழ்ந்தனன் வினவ வேழைச்
சந்தவார் குழலார் நீசெய் யுதவிக்குத் தளிர்ந்தென் னாதர்.

(ராம)

புயமிசைச் சுமந்து கொண்டு போந்தனர் விடுத்தா னென்ன
நயமிசை செட்டி யோகோ நன்றுநன் றெனவி யந்து
புயமிசைத் தனது பித்துப் பரிந்தனன் பற்பல் யோனி
வயமுதாய்ப் பிறந்த லென்று மனிதனு யுகித்தும் வினே.

(ராம)

காமத்தி லுழங்கிச் சான்ற கபீர்த மனைவி யார்க்கு
நோமத்தை யிழைத்தே னந்தோ றுவலரும் பாவி யானேன்
யாமத்தில் வந்த வன்னை தெய்வமே யாகு மென்று
தோமத்தைப் பொறுத்தி தாயே யென்றடி தொழுது வீழ்ந்தான். (௮௮௯)

அன்னைக் கபீர தாச ரடிமிசை யென்னை வீழ்த்தி
நன்னய வபய நல்க நவிலுதி கொடுபோ யென்று
பின்னரும் வணங்கச் செய்கை பிழையென வுள்ளம்போந்து
மன்னனு தபித்த போநீத பவமெலா மாய்ந்து தீர்ந்த. (௮௯௦)

ஆயினுங் கபீர தாச ரன்புறச் செய்வே னென்று
கூயினர் செட்டி தானுங் குடும்பவன் மயலை நீங்கிப்
போயினன் கூட வில்லம் புகுந்துதா சணாப்ப ணிந்து
மேயின பிழைக ளெல்லாம் பொருத்தருள் விளைக்க வென்றான். (௮௯௧)

தொண்டரும் வணிக னுள்ளந் தெரிந்தனர் தழுவித் தூய
புண்டரீ கக்கை தன்னைத் தலைமிசைப் பொருத்தி நேயம்
கொண்டருள் செய்தார் செட்டி யரிபசனத்திற் கூர்ந்தான்
அண்டிய வன்று தொடடு நாமதே வனைத்துங் கேட்டார். (௮௯௨)

ஒருகபீ ருண்மை யெல்லா ஞானதே வுணர வோதி
இருவருமவரிருக்கு மில்லிடை வரலு மன்பு
பெருகுறவெதிரே வந்து வணங்கினா டபரிது போற்றித்
தருதவி சிடையி ருந்து சான்றுவர் ஞான தேவர். (௮௯௩)

மிகநெடும் பாவ மெல்லாம் வீந்திட வுலகத் துள்ளே
சுகரொடுத் தவர்க ணீவீர் தோன்றிவீ ரன்றோ வென்ன
அகமகிழ் கபீர நாம தேவரு மடிவ ணங்கப்
புகழ்மிகு ஞான தேவர் கபீரரைப் பொருந்த நோக்கி. (௮௯௪)

புண்டலீ கருக்த நேயம் பூண்டொரு பாண்டு ரங்கன்
பண்டரி புரத்திற் செங்கன் மிசையடி பதித்து டிற்றல்
கண்டிநீர் வருக வோர்கா லென்றலுங் கபீர தாசர்
விண்டதேன் மதியி லேகா தசித்தின மேவு வேன்யான். (௮௯௫)

(வேறு) என்றுக பீரரு மினிதிது கூறிட விருவோருஞ்
சென்றுக யாபிர யாகையி லாடினர் சீராமன்
துன்பிட யோத்திம தூரையொடு கோகுல முந்துன்றி
நன்றுது வாரகை நண்ணினர் மீளுது நாடன்னில். (௮௯௬)

மாமிகு செல்வசி றைந்துவ ளர்ந்துள மார்வாடர்
தாமுறை தேயம டைந்துள போதுது தாகத்தா
லேமிக வாடின ரிருவரு மோர்கிண றிற்சென்று
காமுறு நீருண வழிகிடை யாதுக ணைக்கின்றார். (௮௯௭)

ஞானந லோர்வரு நாமரை நோக்கினர் நவில்கின்றார்
நானறி வேண்லகி மாவதி னீருண நன்றென்று
மேனவி லுங்கிணற் றாடிழி வுற்றயம் பெய்துண்டு
பானமு வந்துண நீரறி கின்றிலிர் பண்டென்றார். (௮௯௮)

நன்றென நாமர்வ யந்தனர் பண்டரி நாதன்ருள்
ஒன்றுக ருத்துட னோமது ருதன வோராமா
என்றுமெ னக்கரு வீசவி ரைந்திவ ணெய்துற்று
கின்றவெ னக்குது தாகம தைத்தெறு நீயென்றார்.

(௧௨௯)

அப்படி நாமர கத்துநி னைத்துள வப்பிபாது
மெய்ப்புறு பண்டரி நாதன்ம லர்த்திரு மேனூட்டம்
வைப்புறல் செய்துமி னேயொரு நாமனை வாயாமல்
எய்ப்புற லாயின வின்றுது டித்ததி டத்தோளே.

(௧௩௦)

என்னவ னுக்கவ ணெய்தின வோவென வ்டருற்று
மன்னின நாமர்வ ருந்தினர் தாகம தாலென்று
சொன்னசொன் மாறுமு னேதெரி வுறறெந்நா தோன்றமுழல்
நன்னரு தும்புனல் பொங்கிவ ழிந்தன நாமாககே.

(௧௩௧)

வழிபுன லுண்மெ கிழ்த்துள நாமர்தம வதனங்கண்
டொழியுது கின்றில னுண்மல்ட லன்கொளு முஞ்ஞாமை
முழுதல கும்பெறு மென்றுபு கழா னா முது தானா
பொழுதினி மிர்ந்துவ ழிந்துள நோபொலி டாப்பிபாதும.

(௧௩௨)

நாமர்பொ ருட்டுறு நீர்குடை யததனு ஈன்மாதம
தாமதி லெயதுவா தாரணி யோரது தனைவிட்டு
மாமதி யோரொடு நாமரு மற்றும்வ திந்துள
தோமது நீர்தொறு மாடினா வதரிதொ டார்த்துறு.

(௧௩௩)

பின்சக நாதம டைந்தனர் கண்ணபி ருனைககண்
முன்சக வாரிது னைந்தன ரெங்குமெ திரந்தாடி
முன்சிறை செய்துள சேதவ டைந்தனர் சூழுககிபபின்
மன்சிவ ராவிடை நாகந லீசனில் வந்தெய்தி.

(௧௩௪)

அரிபச னஞ்செய யாவரும் வந்தன ரானந்தம்
புரிபொழு தத்தின பூசனை செய்மறை யோரபோர்து
தெரிவழி யின்றிநி னைந்துள ராகிய சீர்கண்டு
பரிவுற லாகியு ரப்பினா மற்றவர் பாங்கேக.

(௧௩௫)

அன்னவர் சொற்செவி கொண்டில ராயரி நாமத்தைப்
பன்னலு மங்கவர் சூத்திரர் நீயிப ரந்துறு
மன்னுறு கூக்குரல் செய்வத டாதெமை மண்முற்றுந்
துன்னினர் தீண்டினர் போமினெ னப்பல வுஞ்சொன்னா.

(௧௩௬)

கோயிலி லேதொட லாலொரு தீதிலை கொள்கென்று
வாயிலு னோர்சொல மறையவர்நாமர்முன் வந்தெய்தி
கீயிப்பி னேசெலு மென்றுநி கழ்த்திட நின்றாரோ.
டாயினர் பின்புற நின்றரி நாமம தேசொல்ல.

(௧௩௭)

இன்புட னுடனார் யாவரு முவணனி ருக்கின்ற
ஒன்பதி லக்கப தாகையி ழிந்தன வோராயன்
அன்புறு மேலுல ருற்றவை யோடிவ ரானந்தப்
மெய்ப்புனை மார்பனை கிம்புகழ் போற்றுத லைக்கண்டு.

(௧௩௮)

மழை பெய்தனா வானவா கண்டவா பொறபெய்த
நாமரை ஈகுகொரு நாதனி சைதுள நாளெல்லாந்
சீமற டெதுமு றுதருள செயது கிறப்பினறி
நாமர டெசன்மு னின்றிபி னெயதவி சைததெனனே.

(நாகுக)

பாடவி தெதன னெனுப ரிதனா பணபாக
நாடரி நனகுந யபபுற வய ட்டை நாகேசன
பீடமா கோயினமு கம்பி செயுறு பெடபோடு
நீடவெ திராதுதி ருமபின னுமாரு னேராக.

(நாகு)

குடகிசை யாகிவி ளங்கின சுநிதி கோயிறஞள்
நடநவி னுமரை நனகுவி யாதந வசசெய்கை
தொடாவுறல கனெடுநா லுருள சறசனா குழவுற்றுத்
திடமுட னேபுகழ கினா ன ராசைகி டிககெனன.

(நாகுக)

மடநமயி னுனவிதை கி னுன யாவும்வ குககின்ருள்
விடநரும விட்டல னெனமகிழ வாயவி டியுங்காது
திடமுடனெனெடு மாலைநெ டுநதுதி செயதுறரா
விடிபொழு நீசனை டிபடு வேதியா வெளிவந்தார.

(நாகு)

வந-வா குரியன மேன்முத மாகவும் வநவாறே
நாதுபி லினனமம் கருட தோபதி நாமராகாய
ம ர மேநிபி வாயிப தோவென பாடிற்று
முாதுறு ராடி னைக்கண் டமறை மு மவைததார.

(நாகுக)

மிவமப வொன்படு லககொ டெகொடி மாரேன்தி
இளமைய வாயிந கனெடுபி யதுமு னெலவோரும
நானமய நாமர ராமுக நுநுந டெதாது
தனமைய தனநென டெதாது நுநுந ராதவறதே.

(நாகுக)

யாங்காபி மை, தயெ வாகுகமை செபகென வேராமா
பாங்கின வாகுப சார மமபல வுநசெயதே
ஒங்கிய வாகுப முஞ்செயது பின்வட்ட யுங்கொண்டா
திங்குற ராமா டெதா வேண்டினா செனருரே.

(நாகுக)

தாயை¹⁾ னெநது கனநெ ன வேயிரு வோராதாமும
மேயினா பண்டரி கோபுர மேனமுழ மேவககண
டேயவண வாதனை செயதொரு கோயின்மு னெயெய்தி
மாயனை யேபுகழ செயதுத மாகம றநதங்கே.

(நாகுக)

விழுமொரு நாமரை ஞானந லோதெளி மேவததாம்
தழுவின ராயரி சனவிட மேகொடு தாம்வந்தார
நழுவலி லாதந லன்புமி குநதுந யந்தேற
வழுவறு நாமாவ னங்கினா பண்டரி மாறன்னை.

(நாகுக)

பண்டரி நாதனை முந்தெகிர வநதுறு பரிவோடே
தொண்டரை நன்றுத நீஇன னுமாதொ முந்தோறும்
புண்டரி கம்பொரு வும்பத பீதுபொ ழிந்தாரகண்
மண்டிய நீரோடு நின்பிரி வினிவர வையாதி.

(நாகுக)

என்றவ ரைத்திரு மால்பிரி வுற்றனை யிதுகாறும்
இன்றிர வும்பக லுந்துயி லெற்களு ரேசாலத்
துன்றிய துன்னையெ திர்த்தபி னஃதுதொ லைந்துற்ற
நன்றினி நாமவெ னைப்பிரி யாதிவ ணண்ணென்றான்.

(ஈசக)

தன்கள மீதுத யங்கிய தண்டெ வந்தன்னை
நன்கவர் தோளில ணிந்தவர் கண்ணின னீர்மாற்றி
மின்கவி னுங்கைக ளாலவர் மேனியின் மேனீவி
மன்கரு ணைய னத்தருள் மேன்மிக வைத்துற்றான்.

(ஈரு)

வீறுநி வர்த்திந லோர்பின ரோடுவி சோபாவும்
கூறிய பண்டரி நாதன்வி ளங்குறு கோயிற்குள்
தேறிய நாமரி டம்புரி செய்கைதெ ரிந்தாதி
மாரணை யேத்தினர் நாமரை வந்தும தித்தாரே.

(ஈருக)

ஆகிய காலையு ருக்கும் ணித்திரு வாலாத்தி
வாருட னேகொடு வந்துசு ழுற்றினன் நாமர்க்கு
நாகர்பொ ழிந்தனர் பூமழை நன்மைந லின்றார்மைம்
மேகநீ ரத்தின னுமரை நோக்கிவி ளம்புற்றான்

(ஈருஉ)

ஆழினை தீர்த்தம தற்குறு வாகிய தைச்செய்ய
நாடுதி யென்றலு நாமரு நன்றென நாதன்றான்
ஏடுறு நாமரை யாளிட நாமரை யின்பாகப்
பீடு னேகொடு சென்றவ னோடிது பேசுற்றான்.

(ஈருங)

நாமனி யற்றிய யாத்திரை நல்விந தந்தன்னை
ஏழுற முற்றிட னன்றென விர்தினா யெங்கோனே
ஊமன னாகியெ லாமற விட்டுனை யேசுழந்து
காமுறு வோனெது செய்குவ னீயது காவென்றே.

(ஈருச)

மாமறை வேதியர் வந்துண வேசொலி மற்றெல்லாம்
ஊமள வாகவ மைத்தியெ னத்திரு மாலானேன்
நாமர டிப்பொடி நண்ணிட முன்னவா நன்றாகப்
போமதி யற்றியொர் வேதிய னாய்ப்பினர் போகின்றான்.

(ஈருரு)

சந்திர பாகைநெ டங்கரை மீதுத யங்குற்ற
மந்திர வேதியர் தம்புடை வந்துவ ணங்குற்றான்
அந்தநல் வேதிய ரென்னென நாமாக ணன்புள்ளேன்
வந்தவ னந்தனி யானென வந்தது ரைக்கின்றான்.

(ஈருக)

இந்த நாமனி யற்றுறு போசன மெல்லோரும்
வந்துண வேண்டுமெ னச்சொல வம்மறை யோர்யாரும்
முத்துவ மென்னமு ருந்தன டைந்தனன் மொய்கோயில்
இந்திரை கண்டனன் சித்திக ளெட்டையு மேய்க்கின்றான்.

(ஈரு௭)

வந்துள சித்திக ளெட்டிவ ணங்கவ ழாதொன்று
தந்தன யாவும் மைந்தன பின்புத னுமர்க்கு
முத்தின மங்கள் நானமு டிந்தபின் மொழிகின்ற
மந்திர மோகினர் வரிசைவ ழங்கினர் மலர்மின்றார்.

(ஈரு௮)

பூடண மாடைசு கந்தமு டன்புனை பூவோடு
சூடுதல் செய்தனன் மால்பொறி நாமர்து லங்கக்கண்
டாடின திட்டிகு ழிற்கிட வேயரு ளாலாத்தி
நீடவெ டித்தலு நாமர்த மைத்தழீஇ நின்னான்மால்.

(ராடுக)

ஞானந லோரோடு நால்வரு மற்றுள நல்லோரும்
தினத யாநிதி செய்வகை கண்டுசு றத்தோங்க
லானந னுமரை தும்மென யாருள ரரிபத்தர்
ஊனமி லீரென வோதிமி கப்புகழ் வற்றாரே

(ராசுடு)

வேதிய னாகிய மால்பினர் வேதிய ரெல்லாருஞ்
சேர்தர லாகவ னைத்தொளிர் கின்றசெ ழும்பீடத்
தாதர வாகநி னுத்திய லங்கிர்த மாகச்சேர்
பாதம்வி ளக்கியோர் பூசனை யுந்தனி பாலிந்து.

(ராசுடு)

பதமுறு நீர்பரு கிப்பொலன் மிக்கொளிர் பட்டாலே
இதமுட னன்குது டைத்தந லாசன மேறச்செய்
தகிமது ரஞ்செறி முக்கனி சர்க்கரை யப்பஞ்சேர்
விதவித வர்க்கமி கச்சுவை யின்கறி மேன்மேலும்

(ராசுடு)

நெய்தயிர் பானிமி ரச்செறி போனக நிறைவெல்லாம்
கைதவி ராதுப டைத்தவ ருண்பது கண்டார்வம்
பெய்தர நாமர்சங் கற்பச லந்தனி பெய்யச்செய்
தைதவர் யாவரு மமுதுசெய் திடும்வகை யைச்செய்தான்.

(ராசுடு)

அந்தணர் யாவரு மமுதுசெய் தானபி னவர்கட்குச்
சந்தன கந்தசு கந்தவி தத்தொடு தாம்பூலத்
தெந்தவி தங்களு முதவிய பின்னவ ரெல்லோரு,
முந்தம ரச்செய்து நீவீர்கள் காணதும் முன்னேயான்.

(ராசுடு)

அமுதுசெய் துதவுவ றக்கிண யென்றுபி னலர்மங்கை
தமிழ்த வோதன மிசையவி ருந்தொரு தன்மைன்
நிமிர்சுவை யோதன முடனுண வெங்கென நேடித்தான்
அமாதிரு வாயிலில் வந்தவ சந்தனை யற்றுவற்றே.

(ராசுடு)

தூக்கினன் வந்திடு தவிசிடையேயவர் தொகவைத்து
நீக்கவி னைப்பினை யவரது கண்டழ நெடுமாலும்
போக்கறு வீரமு தன்கென நன்குபு கன்றனாய்
ஆக்கிய நல்லமு தாட்டினன் வாயிடை யப்போது.

(ராசுடு)

என்னொரு நாமநீ யேனமு கின்றனை யென்றனை
நன்னய மாகவ வன்பத மேற்றலை நண்ணச்செய்
தன்னபொ லன்கழல் பற்றியெ னுதநின் னருனென்றுந்
துன்னுபி றப்பிடை தோறும் மைக்கதொ டர்ந்தென்றார்

(ராசுடு)

மாலது கேட்டிடு கிழ்ந்துனை யென்றுமறக் கேனென்
நேலவு ரைத்தமு தாட்டிட நாமரு மின்பானார்
சாலமி சைந்தக லத்திடை யமுதொரு தானுண்டான்
கோலவி ருந்தபி ராமணர் கண்டிது கூறுற்றார்

(ராசுடு)

சூத்திர னுண்டக லத்திடை வேதிய னுஞ்சோறு
வாய்த்திட வுண்பது வந்தக வோவ்வன் மறையோனோ
ஈத்துள சோறினி துண்டழி வற்றனம் யாமின்று
கேர்த்துள தோஷநி வர்த்தியெ னெயென நினைவுற்றார் (நாசக)

மிச்சினு கர்ந்தபி ரானொரு நாமரை மேவக்கொண்
டச்சுத னுமமு ரைத்தமர் வேதிய ரருகூற்று
மெய்ச்சவர் கால்டை யிட்டுள தக்கிணை மேன்மேலும்
வைச்சினி தீவுழி யென்முகம் வாட்டம்வ குக்கென்றான் (நாஎஉ)

வேதிய னுகிய நீயொரு சூத்திரன் மிச்சிற்குச்
சாதக னுயின தென்னையி ழிந்தநீ தருகின்ற
ஓதன முண்டவெ மக்கது தீர்வகை யுண்டோவென்
தேதம டைந்தன மென்றனர் வேதிய ரெல்லோரும் (நாஎக)

பொய்கள வோடுபொ ருந்திய கட்டுழு புன்காமம்
செய்கொலை செய்பவன் யாரெனி னுந்திரு மாணாம்
பெய்தரு வாயின னேலவ ன் மிச்சிலகர் பெரிதன்றோ
எய்துவ தெவ்வினி துண்டன னென்றன னென்னம்மான் (நாஎஉ)

வேதியர் செய்கையெ லாமற விட்டொரு மால்நாமம்
ஒதுவ னேலவன மிச்சிலை யுண்பது ம்வாநீதம
திதது செய்தனை ராவை சுந்தர பாகைக்குப்
போதுக வென்றனா ம்வேதிய மாலரி புகல்கின்றான் (நாஎக)

சித்தந லஞ்செறி சுத்தம தாகித் திகழுவைரா
கத்தொடு சற்சங் கத்திடை கூழுக கவினார்மால்
பத்தியி னுமம் பகர்வுறின் முன்சேர் பவமெல்லாம்
மொய்த்துள த்தெல் லாமற மூழ்கு முதனான் (நாஎச)

ஆதலீ னீரே யறிஞாகர் சொல்லு மவையெல்லார்
திதற யானே செய்யவ குக்குா திறனெனாப்
போதுக வென்று நாமாகை பற்றி போதநதான்
வேதியர் சொன்ன வன கநதி முழுகி விதிசெய்தான் (நாஎடு)

பின்னரை பீதாம் பரமது தெத்திப் பெரிதார்வந்
துன்னவ வர்க்குத தானம ளித்தான் சொனவாரே
நன்னரெ னக்குச் சுத்தமவி ளங்க நனிசெய்யீர்
என்னவ ணங்கி நல்லிடை பெற்றா னினிதாக (நாஎச)

அன்பரு டன்கோ யிற்குள டைந்தங் கவரோடும்
இன்பொட ருந்திப் பின்வடை யன்பர்க் கினிதீந்தான்
முன்பொரு நார தன்கர வீணை முறைசாலப்
பொன்பத மீதிற் கும்பிடல் செய்து புகழ்கின்றான். (நாஎஎ)

அன்னவ னுக்குத் தன்கள மாலை யதைநல்கித்
தன்னக லத்துப் பொன்மணி மேவத் தழுவுற்றான்
முன்னிய பாமை தன்னிடம் வீணை முனிமேவத்
துன்னிவ ணங்கித் தவிசிவி நக்கிச் சொல்கின்றான். (நாஎஅ)

ஆவ்வவ ரெந்தச் சாதிய ரேனு மதுதேரா
இவ்வீட லன்றன தன்பர்க ளெச்சிற் கேக்கும்றுச்
செய்வகை நன்றோ செப்புதி யென்னத் திகழ்வினை
வவ்விய கையோன் பாமையை நோக்கி வகைசொல்வான். (ராஎக)

கோமள மின்னே நின்றிரு மானிர்க் குணனாகி
நாமமு மின்றி நல்லுரு வின்றி நவையின்றிப்
பூமியி லுள்ளோ ருய்வகை ரூபம் பொலிவுற்றே
ஆமனு யிர்க்கன் பெய்திட விவ்வா றயர்கின்றான். (ராஅம)

ஆகலி னன்னு னுக்கொரு தோடமு மடைவுண்டோ
நீசரு தென்றே போயின பின்பர் நெடுமால்பால்
பாகன சொற்பொன் னெச்சில ருத்தல் படிதானே
போகழ மென்ன மாயன தற்கங் குரைசெய்வான். (ராஅக)

தந்தையு டன்றாய் குருமின மக்க டமரெல்லா
நிந்தையி லன்பா லல்லது வேட்டார் கிலையிலே
செந்திரு வேயங் கவர்கள்பொ ருட்டே செறிகின்றேன்
மைத்துற வென்சீர் வரவடி தறியார் மகியாரே. (ராஅஉ)

இகபரம் வேண்டா ரெனையல தன்ப ரிதனலே
அகமகிழ் வுற்றே யவர்பெயர் சொல்வே னதுவன்றித்
தகவல ருருவுஞ் சிந்தனை செய்வே னவர்காற்றத்
தொகுபணி யுஞ்செய் வேனிது வேயென் னுணியென்றான். (ராஅங)

(வேறு) இப்படித் திருமால் பொன்னே டியம்புது பொழுதிற் பாணு
தப்பற வுதய மாகச் சார்த்தனர் தொண்டரெல்லாம்
பொற்புது கோயிற் குள்ளே புருந்தரி பசனை செய்து
சிப்பரன் பதம்வ ணங்கத் திருநெடு மாலுங் கண்டு. (ராஅச)

அன்னவர் தமைப்பக் கத்தே யமர்ந்தரச் செய்து பொன்னே
நென்னல்யான் றோஷந் தீர்க்க கிற்புழி நேர்ந்து கொண்டேன்
நன்னயத் தின்று மன்ன நான்மறை யவருக் கொல்லாம்
இன்னமு திடுவே னென்ன வாதலா லியற்றல் வேண்டும். (ராஅரு)

என்றவன் றன்னை நோக்கி யிந்திரை யிசைந்து சொல்ல
நன்றென மறையோர் தம்பா னணுகிவே தியரே நீவிர்
இன்றுமுன் பதற்கு நேர்வீ ரென்னவு மறையோ ரெல்லாம்
துன்றுது மென்றார் நாதன் கோயில் போய்த் துன்னி னானே. (ராஅசு)

ஆந்தனர் தீர்த்தமாடி யடைந்தனர் கோயிற் கப்போ
திந்திரை கொழுநன் பார்ப்பா னெனச் சென்று தொழுது கூட்டி
வந்துபொற் பீடத் தேற்றி மலரடி கழுவு நீர்கொண்
டியிந்தன னென்று கூறி முறைமுறை யுபச ரித்தான். (ராஅன)

அறுகவைக் கறியோ டின்சோ றடைவுட னமுது செய்ய
மறுவறச் செய்துண் போது மாலரி நாமம் தன்னைப்
பெறுமொரு பிடிசோற் றுக்கும் பேசுக வெனலு மன்றார்
உறுதொறுஞ் சொல்லி யுண்டா ருண்டின் சுத்தஞ் செய்து. (ராஅஅ)

சந்தன கந்தத் தோடு தாம்பூல முதல பெற்று
விந்தையோ டிருக்க நாதன் வேதியர் தம்மை நோக்கி
அந்தணர் சுதின மின்று மானதா லுமைச்சே வித்தேன்
உய்ந்தனென் பேரா நந்தக் கடலிடை முழுதி யுற்றேன். (ராகு)

ஆதலா லடிய ரோடிங் கியானுணு மளவு நீவிர்
ஏதமின் றிருக்க வேண்டு மென்றடி யாக னுக்குப்
பாதபூ சனைகள் செய்யப் பரிந்தனர் கண்ட நாமர்
நாதனே யெமைப்பூ சித்த னல்லதோ வென்ன நக்கான். (ராகு)

எனக்குமை யன்றி வேறே பெருமையின் றெனவி யமப
மனக்களிப் புறறுத தொண்டா மருவியுண் பொழுது மாயோன்
வனக்கரத் தூட்ட வெசசில் தெறித்திட மடியின் மாற்றி
உனற்கரு மடிய ரெல்லா முண்பயினு மூட்டி னானே. (ராகு)

சிலர்க்குப் சரித்த லெசசில் தெறித்திழற் றுடைத்தல் செய்து
பலர்க்குமங் குபசரிகும பரமனைப் பாததுப் பாப்பார்
நலத்தகு நயிட்டி கததை நண்ணுவோன றுனு மல்லன்
வெலத்தகு தவவி ராக மேவ்னோன் றுனு மவலன். (ராகு)

மறையவன் றுனு மல்ல னெனசசிலா வருககச் சில்லோ
நிறைபரம் பொருளே யாகி நோதரு விட்டோ பாததான்
குறைவிலா வடியாக காகக கொலநின் மனித வேடம்
முறைமுறை தொண்டு செடது முயலகின்ற விவன்மற றென்ன. (ராகு)

பகர்கின்ற வசனைக் கேட்டுப் பண்டரி நாதன் மிக்க
நகைகொண்டு மிளிரங் ரீட நலகொளமுன டலங்க னுக்கு
புகர்கொண்ட தோள்க னைந்து பொருபடை பொன் புணமார்பு
முகமின்னப் பொன்னி னாடை முயங்குறப் பொலிந்துநின்றான். (ராகு)

நின்றவவ் வடிவ நோக்கி நிறைமறையவரோ டன்பர்
துன்றிய மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தொழுதுகூத தாடலாநூர்
அன்றரி யவரை நோக்கி யெலபிர பஞ்சமாயை
வென்றுதே காபி மானம் வீடுததெனையேய டைந்தார். (ராகு)

அன்பெனுங் கயிறறிற் கட்ட லானா னவர தீனம்
என்பதை யன்றி வேறே யிலையென மறையோ ரெல்லாம்
பன்பல வேத மெல்லாம் பதிதபா வனனென் றுன்ன
இன்புட னுரைப்ப தெங்க ளிடத்தின்று விளங்கிற் றென்றார். (ராகு)

பரமபா வனவின் றுன்னிப் பார்த்தது போல நேகம்
தரமுட லெடுத்த போதுந் தயங்கயாம் பார்த்தல் வேண்டும்
கிரமுற நினது நாமஞ் செப்பவும் வேண்டு மிந்த
வரமுன் கென்ற வந்த மறையவர் தம்மை நோக்கி. (ராகு)

சிரித்தருள் செய்தன் னரைச் சேர்த்துமார் பழந்தப் புல்லித்
கிருத்திய ஞானதேவர் சேவடி யடைந்து நீவிர்
பரித்திர் மெய்ஞ் ஞான மென்று பகாந்தனன் பகரக் கேட்டோர்
சிரித்தது புரிது மென்று வணங்கினார் மீண்டு மீண்டும். (ராகு)

ஞானதேவேந் ரிந்த நான்மறை யவர்கட் கெல்லாம்
ஊனமி லுபதே சஞ்செய் தருளுக வெனவு ரைத்தான்
சானகி ரமணன் ஞான தேவருந் தான்வ ணங்கி
ஈனமில் சொரூப சாக்ஷாத் காரத்தை யெல்லோ ருக்கும்.

(அக்க)

இதவுப தேச மாக வியம்பினர் தலைமேற் கைவைத்
துதலிய பொழுதெல் லோரு முற்றன ரகூத யத்தை
நிதமரி பசுனை செய்து நிருமலன் றனைச்சே வித்து
துதலிய தடைதி ரென்று துவன்றனர் ஞானதேவர்.

(உா)

சிறிதுநாட் சென்ற பின்பு சீர்கொள்விட் டலன்பாற் சென்று
நெறிதரு மவன்றன் பாத நேர்நின்று வணங்கித் தேவா
அறிவுற வெனக்குத் தஞ்ச மாகநற் சமாதி நல்கென்
றுறிதிகொ ளரைப்பக் கேட்டங் குணர்த்துவிட் டலன்சொல் வாளுல்

(உாக)

எனக்கரும் பிராண னகியிருக்கின்ற ஞான தேவா
உனக்குவேண் டியதை யானே வுதவுகின் றேனென் றோதி
மணக்கித மாக மிக்க மங்கல ஈபதினத்தில்.
தனைத்தொழுந் தாச ரெல்லாஞ் சார்ந்திட வரவ ழைத்து.

(உாஉ)

கிர்த்தனம் பலவும் பாடக் கிளர்திரு விழாவுண் டாக்கிச்
சீர்த்தநல் லுண்டி யாதி செயுஞ்சிறப் பெல்லாஞ் செய்து
திர்த்தரா கியசா துக்கள் சேர்வுநீஇ ஞான தேவர்!
போர்த்தினி தாகச் சூழ்ந்து போந்திடத் தானும் போந்து.

(உாகு)

இந்திரா யணிக்கூ லத்தி வியலளிப் னியெனு ழுமில்
வந்துசித் தேசு ரன்றான் வளர்திருக் டோயின் மாடு
பைந்துண ரார ஜாது பாதவத் தடியி னின்று
செந்திரு நாதன் யார்க்குந் தெரிவுறச் செப்பு கின்றான்.

(உாச)

கார்த்திகைத் திங்கண் மேவுங் கண்ணப க்ஷத்தி லோங்குஞ்
சீர்த்திசே ரென்றி னத்திற் சேர்வன்யான் வருடந் தோறும்
திர்த்தமா மிங்கென் றோதத் தெரிந்துள சனக ராதி
மூர்த்தியா முனிவ ரோடு முந்தரி தாசர் சூழ்ந்து.

(உாரு)

ஹரிதிரு நாம கோஷ மார்த்திட வாத்தி யங்கள்
புரிவுற முழங்கத் தேவர் பூமழை பொழியக் கண்ணன்
திரிபிலா துணர்ந்த ஞான தேவர்க்குச் சமாதி தந்து
பரிவினா னுளங் குற்றுப் பண்டரி புரத்தைச் சார்ந்தான்

(உாகு)

சிறிசில நான்க ளங்குச் சென்றபி னுமதேவர்
பொற்புறு ஞான தேவர் பொருந்தரும் பிரிவி னாலே
அற்பக லனுத பித்தா ராகிய செயலைத் தேர்ந்து
விற்பொரு விமானத்தேறி மேவினர் ஞான தேவர்.

(உாஎ)

வந்துவிட் டலனை நேரே வணங்கிப்பின் னுமதேவர்
முந்ததி சயிப்பக் கண்டு மொழிந்தவர் மனவ ருத்தம்
பிந்துறப் புரிந்தங் காறு பெறுமதி யிருந்து போந்தார்
அந்தமில் லவரைத் தியானிப் பவர்களுக் கருஞ்செய் துற்றார்.

(உாஅ)

இவ்வித நிவிர்த்தி தேவர்க் கினிதுகிரி யம்ப சுத்துஞ்
செவ்விய வியற்சோ பான தேவர்க்குத் தருதி யாக
ஒவ்வுசம் வச்ச ரத்து முவந்திடச் சமாதி தந்தான்
நிவ்லிய நலஞ்செய் பாண்டு ரங்கனாந் தீர்த்தன் மாதோ.

(உஅ)

ஞானதேவர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆக சரித்திரம் கூக்கு செய்யன் ஊருசு.

முறலிமுறு.

கூர்மதாசர்சரித்திரம்

சூரியன்றனித் தேர்விடு தொன்மையர்
நேரில் மாலரி நாமநி னைப்பினர்
ஏரி லேய்பிர திட்டான மெண்பதோர்
ஊரில் வேதியர் சாதியி லுற்றனர்.

(க)

ஏர்கொள் கால்களி லாமற் பிறந்தவர்
கூர்ம தாசரெ னப்பெயர் கொண்டிடச்
சார்வ தாகியத் தாய்தந்தை தம்வயிற்
சீர்சி றந்திடச் செல்வர் வளர்ந்தனர்.

(உ)

சீர்த்த தானவவ் ழூரிற் சிறந்தரி
சீர்த்த னங்கள் கிளத்துகின் றோர்வயின்
ஊர்த்த டைந்தன ருத்தம் நாமத்தி
லார்த்த வன்பின ராகி யனுதினம்.

(ங)

கேட்டு வந்தனர் கேட்புதிற் பண்டரி
நாட்டு மாண்மிய முந்நவில் வோர்களால்
நாட்டு மின்பத் தழுந்தி யிருகரம்
கூட்டிக் கும்பிட்டிக் கூறத் தொடங்கினார்.

(ச)

தொடர்வின் விட்டலன் மெய்ப்புகழ் சொல்லுவீர்
முடவன் பண்டரி போக முடியுமோ
கடவ தென்னெனக் காருத்தன் றுசர்கள்
திடமெ லாமுனேம் யாங்கள்செல் கின்றிலம்

(இ)

நீசெ லற்கெங்ங னேருமென் நேநகை
தெசு ற்ப்புரிந் தாரது தேர்ந்தவர்
'மாச றுத்தொளிர் மாதவன் பண்டரி
நேசு பிக்கது நேர்வதின் நேயென.

(சு)

அனுத பிச்சங் ககன்றனர் சின்னெறி
நனிந கடிநதுந லங்கிகழ் மாருதி
சினக ரத்துத தெழும்பசி தாகத்தால்
மனமி னைத்துவ ருங்கிவி முந்தனர்.

(ஏ)

சீவ ரட்சக னேதிகழ் பண்டரி
மேவு முததம னேயினி வேறிலர்
காவல் செய்பவர் நீகளை கண்ணதாய்
ஆவல் கொண்டெனை யாண்டிட வேண்டுமே.

(அ)

என்று தோத்திரஞ் செய்தன ரோத்தலும்
நன்று பண்டரி நாதன் யந்தனன்
ஒன்று வேதியனாகியங் குற்றனன்
நின்று நீரொங்கு நேருதி றொன்றன்.

(க)

பண்ட ரிக்குப படரும கருத்துளேன்
அண்டி னேனென வன்னவர் கூறலும்
கொண்டல் வண்ணனுங் கூடி னதுதுணை
மண்டெ னக்கென மாமகிழ் கொண்டனன்-

(ஐ)

எய்துங் காலில் னாகிய வென்றுணை
நொய்து மற்று நுமக்கிய லாததே
ஐது நும்பெய ரேதுரை யீரென
வெய்தில் விட்டல னென்பெய ரென்றனன்.

(ஐசு)

இன்னும் பண்டரி யிற்கடை வைத்துளேன்
துன்னு கின்றன னங்குத் தொடர்ந்துமை
நன்னர் மெல்ல நடப்பவன் யானென
மன்னு கூரும தாசர் மகிழ்ந்தனர்.

(ஐஉ)

அட்டுப் போனக மன்பினீ ருண்டிட
இட்டுப் பண்டரி யெய்து மளவுநான்
முட்டில் லாமலி யற்றி முயங்கிடம்
கிட்டு வேன்முந்தி யென்று கிளத்தினன்

(ஐக)

அன்றி ராவவ ரோடு மமர்நதுகீழ்
என்று தோன்றுமு நேயெழுந் தேகுதீர்
துன்றி மெவழி யீதெனச் சொல்லியே
சென்று தேரச்செய்தேமனை வாயினான்

(ஐஉ)

தாசர் தாமுந் தவழ்ந்தொரு தங்கிடம்
தேச றங்கதிர் பாடுறச் சென்றனர்
நேச னானி மலனு மவ்விடத்
தேசி றந்துவந் தின்னமு தூட்டினான்.

(௨௩)

வாவி சேரி வசதியில் லாவிடம்
மேவ் லங்கவர் மேவவ மைத்துடன்
தாவி லாமதி நான்கு தவழ்ந்தவர்
ஆவ லோடு லகுனையை யண்மினார்.

(௨௪)

அன்று கார்த்திகை யான தசமியாய்
நன்று நாளை யேகாதசி நண்ணிடச்
சென்று சேருவர் செல்லுவோர் பண்டரி
என்றி யான்செல்வ தென்றுளத் தேங்கினார்.

(௨௫)

கண்ணனே முகில் போலங் கருநிற
வண்ணனே பொன் மகிழங் கொழுநனே
எண்ண நேரு மிறைய வனையுனை
நண்ண கிற்கில னுனையு நானரோ.

(௨௬)

என்செய் கேனென் றிருகரங் கூப்பியே
முன்செ றிந்தவர் தம்முன் மொழிந்தனர்
பொன்சி றந்த புகர்நிறத் தெம்பிரான்
தன்சி லம்படி காணுந்தகவிலேன்

(௨௭)

ஆத லாலிவ் வனாதன் மிசைத்தயை
மாத வன்செய்திங் கேனும்வந் தன்புடன்
தீதில் சேவை தரும்படி செப்புவிர்
போது வீனொன நன்றென்று போயினார்

(௨௮)

ஞான தேவர் முதலிய நால்வரோ
டான நாமரு மந்தவி சோபரும்
கான மோடரி நாமங் கழறியே
ஏனை யன்பர்க ளோடினிதாடினார்

(௨௯)

பாண்டு ரங்க னவர்தமைப பார்த்தருள்
ஈண்ட வேயெனக் கின்னுயி ராமிந்த
மாண்ட ஞானநன் மாதவர் முன்னவர்
பூண்ட தானவி ராகப் பொருப்பரோ

(௩௦)

ஆன்ம போதக ராயருள் கின்றசோ
பான தேவர்வி சோபர்பண் பாகிய
ஞான யோகிய ரானதல் லன்பரோ
ஊன மில்லவ றென்னவ ணர்த்தினான்

(௩௧)

எனது நாமஞ்சொல் வோர்களி லேமிகு
கனமு லாலிய காரண நாமர்க்கு
நனிகல் லன்புட னும நவில்வதால்
இனிது நாமதே வென்னத் தருமென

(௩௨)

அவரை மார்போட ணைத்துக்கொண் டானந்தம்
இவரு போது லுருளை யிருந்துமா
தவனன் னுமத்தை சாற்றிக்கொண் டேமிக
நவநல் லன்பர்கள் நண்ணினர் கோயிற்கே

(௨௫)

வந்து மாதவன் பாதம்வ ணங்கினார்
சின்தை யன்புமி கச்சிறந் தேத்தினார்
முந்து கூர்மர் மொழிந்ததை யெம்பிரான்
விந்தை கூர விளம்பினர் வேண்டினார்

(௨௬)

வினவி மாதவன் மிக்க வினாவுடன்
தனது பானின்ற தண்ணளி நாமரை
அனக ஞானநல் லோராமிக் கன்பொடு
நனிவி ரும்பினன் நோக்கி நவிலகி ன்றான்

(௨௭)

கூர்ம தாசன் குறித்தெனக் காணவே
ஆர்வ மிக்குள னாதலி னீவிரும்
வாரு மென்றுட னேகொடு மன்னினான்
சாரு நாமர் தமைவினை யாடவே

(௨௮)

எண்ணி யவ்வழி யவ்விரு வோராயுங்
கண்ணி யொன்று கழறுகின் றுன்மறை
நண்ணி நாளு நடங்கினர் கின்றதான்
மண்ணின் மீது வரவலி தாகவே.

(௨௯)

மிக்க தாக விரும்பினன் யான்புனல்
புக்க துண்டு வருமள வும்புகுந்
திக்கடைக்க ணிருத்தி னொன்சொலித்
தொக்க தோர்கொடிப் பாதையிற் றுன்னினான்

(௩௦)

சாவந் தியாமேள தாச ரரிபெயர்
ஓவதின்றி யுரைத்துக்கண் மூடியே
மேவு மெய்யவ சத்தொடு மேவிய
ஆவ யிற்சென் றவரை யுணர்த்தினான்

(௩௧)

அவர்வி ழித்தனர் நோக்கின னாயன்றன்
நவவி சித்திர நண்ணிய மேனியை
உவமை யற்றந் தென்னுழை யும்வரத்
தவமி ழைத்ததென் னேவென்று சாற்றினார்

(௩௨)

தழுவித் தாள்களிற் றுழந்துமெய் யன்பினில்
முழுகி நின்ற வவர்முக நோக்கியே
அழிவி லோருரை யச்சதன் கூறுவான்
வழுவி லீர்நான் வருவழி தன்னிலே

(௩௩)

இருவர் சோர றெனைத்தொடர் கின்றனர்
வெருவி யுன்வயின் மேவின னீயெனைக்
கரவு செய்கெனக் கண்ணிச் சிறிதுபோ
திரவி தன்னையெங் கேயொளிக் கின்றதே

(௩௪)

அண்டம் யாவும் வயிற்றி னடக்கிய
கொண்ட லேயுனை யெங்குக் கொடுசென்று
கண்டி டாவகை செய்வது கானென
விண்டு ஞானம் விளம்பவிப் போதெனே

(௩௫)

வினாவி லென்னை மறைத்தியென் றேவிளம்
புனாவி னாவி யுசாவின ருள்ளத்தைப்
புனாத புத்துப் பொதிவதல் லாலொரு
தனாயி லையென்று தன்மனி மார்பையே.

(௩௬)

போழ்ந்த போது புருந்தனன் மார்பிலே
வாழ்ந்தி ருக்க வயங்கு கொடிகளாற்
சூழ்ந்து சுற்றித் தொடுத்திருந் தார்வயின்
ஆழ்ந்தி ருந்தவ னங்கறை கின்றனன்

(௩௭)

மெள்ள விந்தநல் வேளையி லேசெய்த
எள்ளி லாவுப காரத்துக் கென்செய்வேன்
வள்ள லேயொர்கை மாறிலை மற்றென்றான்
உன்னமேவிய வொண்பொருளானவன்.

(௩௮)

ஆரவெங்கு மமர்ந்துமென்னாவிக்கா
தாரமான தயாநிதியேயெனை
நேரநின்றதற்கேதுநிரப்புவென்
சேரவென்று தியானித்திருந்தனர்.

(௩௯)

அங்கிருந்தவரான நன்னாமர்தாம்
எங்குப்போயின னெம்பெருமானெனத்
தங்குகின்றிலர் சார்ந்தவன் வந்திலன்
பொங்குகின்ற நெடும்பொழுதாயிற்றே

(௪௦)

என்றுமற்றவனெய்தடி நோக்கியே
சென்றிச்சாவந்தியாமேளர்சேரிடம்
நன்றுதாழ்ந்திங்கு நண்ணியநாதனை
ஒன்றிக்கண்டதுண்டோவென்றுனாசெய்தார

(௪௧)

மோனொன்று மொழிந்திலராயுற
லானபோதிவர் மார்பிலமர்த்தனன்
பானம்வேண்டும் பரமன்றினையிவர்
தான்விழுங்கிய தெப்படித்தானென

(௪௨)

காணொணுது கரந்தனையாயினி
யாணரிப்பொழுதேயுயிர் மாய்வன்யான்
மாணவந்தனைக்காவெனமாதவன்
எண்கத்துளே நெவ்வகை யெய்துவேன்.

(௪௩)

என்றுமெள்ள விசைப்பதுகேட்டனர்
கன்றிமெத்தக்கதறியழுதனர்
தூன்றியுள்ளுறை சோகிதனைக்கொண்டு
நின்றதாசனா நோக்கினிகழ்த்துவான்.

(௪௪)

என்னைக்கண்டிலனாகி யிந்நாமன்றான்
மன்னப்பட்டனன்றுன் பத்தில் வைத்தநீர்
நன்னர்க் காட்டுதீர் நாமன்றனக்கேனை
என்னக்கேட்டவா நாமர்க்கிசைக்கின்றார்.

(சரு)

வருந்தன்மின்னென மாலுக்குநாமர்க்கும்
பொருந்துதண்ணளியுமனபும பொங்குதல்
தெரிந்துமற்றவர் தேறவலிழத்தனா
வரிந்திருந்த கொழுகளை மால்வந்தான்.

(சக)

கண்டுநாமா கனிந்துகழல்பற்றிக்
கொண்டு நின்றனர் தம்மைத்தழீ இக்கொடு
தொண்டர் கண்ணீர் துடைத்துத்திருத்தினான்
அண்டி டந்தந்த வன்னவரோடுபின்.

(சஎ)

ஞானதேவரு நாமருஞ்சேரவே
ஆனகூரும தாசரகத்துறுத
தானினைந்து தழீ இக்கொடுசார்ந்தனன்
மேனிகழ்ந்தலகளை விமலனே.

(சஅ)

சார்ந்தசேதியைக் கூருமதாசரும்
நேர்ந்துகண்டு நெடிதுபணிந்தன்பு
கூர்ந்துதோத்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டாடினார்
ஆர்ந்த நான்குகையாலுமீணத்தனன்.

(சக)

யாது நல்வரம்வேண்டு மெனச்சொல
மாதவன்றனை நோக்கிமகிழ்ந்திவண்
நீ தயங்கி நிலாவுகநாடோறும்
காதலோடெனக்கட்டிரை செய்தனர்.

(இய)

பாண்டுரங்கனு நன்றெனப்பாங்குடன்
ஆண்டும்பண்டரி யாகவமர்ந்தனன்
வேண்டுநண்டு விரிச்சிகமாமதி
ஈண்டுகின்ற வெகாதசிதன்னிலே.

(ருக)

லகளைதன்னினு நல்லன்பர்யாவரும்
மிகுவிருப்புடன் வேண்டிவிமலனைத்
தொகுதிகூடித் தொழுது துதிசெய்வார்
தருவதாகத் தனிநடஞ் செய்தரோ.

(ருஉ)

கூர்மதாசர்திருவடிகளேசரணம்

ஆகசரித்திரம் (எ) க்குச் செய்யுள் (அகக)

ராகாகும்பார் சரித்திரம்.

வயிராக சிரோன்மணியாய் வருராகா கும்பாரசாம்
செயிதிருங் குசராத்தி தேசத்திற் சோகுயவா
பயில்வாழ்க்கைத் துணையான பாங்காபா யிமனைவி
உயிர்போலு மகள்வங்கா வுடனேபண டரிவாழ்வாரா.

(க)

நவபாண்டஞ் செய்துவிற்று நண்ணுவதால் சீவிப்பார்
உவமையிலா வரிநாம மோதிவெரு நாள்வாழ்ந்தாரா
தவநேயத் தொடுவாழ்வு சார்ந்தவொரு நாடனிலே
அவர்புரிந்த பச்சைமட்பாண் டங்காய வதுதனிலே

(உ)

ஓர்பூனை மூன்றுகுட்டி யீன்றதனுள் ளேவைத்து
நேர்பாலங் கிரவுபக நேயமுற்று நோந்தளித்ததுச
சார்போதி விரைக்காகத் தான்பிரிந்த காலத்தில்
ஆர்சாலைச் சுடும்பாண்டத் தொடுகுட்டி யழலிட்டாரா.

(ஈ)

குட்டியிருப பதுதெரியாக் குயவரழல் மூட்டிவிடக்
கிட்டியது தாய்ப்பூனை குட்டிச்சால் கிடையாமல
மட்டறுதுன் பத்துடனே வலிந்தழுது கத்துதறான்
சுட்டிடுகூனையிலிருந்த குட்டிசெவி களிற்றொடர.

(ச)

கேட்டவையுங் கத்தவது கேட்டிதுவுங் கத்தவங்ஙன்
மாட்டியுரா காத்தெரிந்து வயிற்றுமுகத் தினுமோதி
நீட்டுதய ரொடுமனைவி முகநோக்கி நேயமிக
நாட்டுகுட்டி யிருப்பதனை நான்ஹெரியா தேயிட்டேன்.

(ஐ)

கூனையின்மட் சாலதிலே யிருந்துகுட்டி படுதுயரும்
கோனையுணர் மார்ச்சாலத் தாய்புணருங் கொடுத்தயரும்
வேனையருள் பாண்டரங்கன் விலகவருள் செயவேண்டும்
வாணையிலேய் கண்மடவா யெனவருந்தி மயங்கினார்.

(ஔ)

எரிந்துறுகு னையைச்சூழ்ந்து வரும்பூனை யிசைகேட்டும்
பரிந்துவிரும் பதிதுயரைப் பார்த்தும்பாங் காபாயி
கரிந்துவிரும் கொடிபோலக் கதறியழு துடன்வீழ்ந்தார்
தெரிந்தருளப் பாண்டரங்கன் றிருவடியை நினைந்தழுதார்.

(எ)

பண்டரிநா தாபக்த பாலனருக் மணிரமண
ஆண்டியபாண் டவுரர்க்கு மாளிகையி லவியாதும்
தொண்டர்பிர கலாதரெரி துனைந்துமடி யாதுமருள்
புணர்நிக நயனத்தாய் பூனைக்குட்டி கனைக்காப்பாய்

(அ)

ராகாகும்பாரசரித்திரம்

கூப்பாயே வினியிந்தக் கடுந்தொழிலாஞ் சுடுந்தொழிலை
நீப்பாவே நெடுமாலே யெனவேண்டி நெடுங்கண்ணீர்
வாய்ப்பாக மனைவியொடு புரண்டுமண்ணில் வருந்தியரி
பேர்ப்பாடல் புரிந்திருக்க விரண்டுநாள் பின்னிட்டு.

(க)

மூன்றாநாள் நெருப்பாறி முடிந்தபின்பு குட்டிகளும்
தோன்றாதுள் எரிந்துகத்தச் சூழ்ந்துறுபூனை புங்கத்தச்
சான்றாரு மனைவியருஞ் சார்ந்தோடித் தாம்பார்க்கக்
கூன்றாழி வேவாகொன் றிருந்தகுட்டி களைக்கொண்டு

(டு)

கண்டுமிகு களிகூர்ந்து மூன்றுநாள் பால்காணு
தண்டுகுட்டி களைநோக்கி யனுதபித்துப்பாண்டிரங்கன்
மண்டுதைய புரிந்ததனை மனத்துணர்ந்து தாமிகவுங்
கொண்டுகொடுந் துயர்கடிந்தா ரவைகண்டு கொண்டோர்

(டுக)

இருவர் பத்தி தனை வியந்தா ரித் தொழிலை விடுவெனென்று
திருமகளை யகனறிய வேண்டியதாற் றீர்துமென
மருவியவத் தொழில் விடுத்து மறையவர்க்கெல் லாமளித்துத்
தருவிறகு காட்டில் விழுந் தவை திரட்டித் தாங்கொண்டு

(யஉ)

விற்றதிதி களுக்கிந்து மிகுந்த வற்றைத் தாமுண்டும்
நற்றுறுபண் டரிவாழு நாதனது திருநாமம்
சொற்றுறுகுப் பையிற் கிடக்குங் கிழிந்ததுணி களையெடுத்து
முற்றுறமூ வெர்மானன் தெரிவதனை மூதுரார்

(யக)

பார்த்து லகத்தவர் தெய்வம் பரவீமகன் பொருள்வேண்டல்
தீர்த்திவர்கள் வேறேயோர் சீவனுக்காத் தொழில் மறுத்துக்
கூர்த்தசெய னன்றென்று குறித்துமிகக் கொண்டாட்ச்
சீர்த்தவொரு நாள் வங்கா வீமநதிக் கரை சேர்ந்தாள்

(யச)

அப்புனலி றுமதே வருள் புதல்வி யாடை தனைத்
தப்பினாங் கிருக் கவங்காத் தான் மூழ்கிப் பூசையெத்
துப்புடனமற் றவள் துவைக்குந் துளிகெறித்து மேற்றுாவ
இப்படி நீ தப்புவது மியல்போ சொல் லெனவவரும்

(யடு)

பாண்டிரங்கன் றனைவேண்டிக் காமியத்திற் பரிவுகொண்டு
வேண்டுகுலத் தொழி லதனை விடுத்து நெறி தப்பியிலைந்
தீண்டுசெயச் சாதிகட்டு மேற்குமோ பூசையென
ஆண்டுவங்கா வுனது தந்தை யழுதுவிட்ட லன்றன்னைல்

(யசு)

செத்தபசுத் தனை யெழுப்பச் செய்ததுகா மியமலவோ
உய்த்துரைத்தி யெனவொருவர்க் கொருவர் மிக வாதாடி
மெத்தமுனிந் தவரவர்தம் வீட்டைந்தார் நாமருந்தம்
சித்தமகிழ் கோயினின்று திருமனைமே வியப்பின்பு

(யள)

ராகாகும் பார்பயந்த நற்புதல்வி யுமை மிகவும்
ஆகாத தூஷணைக ளைறந்தனனென் றவளுரைக்க
வாகான நாமதே வுநுஞ் சிறிதி போசித்து
மாகாள முகிலனை வளர் கோயில் மீண்டுவந்து

(யஅ)

நாதா நின் னடியரெனும் ராகாகும் பாருன்பால்
தீதான காமியரோ சிறந்துளரிட் காமியரோ
யாதான தவர் கருத்தை யறைதியெனப் பாண்டரங்கன்
மேதாலி யானவவன் விழவறுநிட் காமியனே

(யக)

எனநகைத்துப் புகன்றருள வெம்பிரா னவர் பெருமை
தனையெனக்குக் காட்டுகெனத் தானுருக்கு மணியுடனே
வினவியநா மரையழைத்துக் கொடுபோந்தான் விறகீட்டு
வனமதனி னடுப்பகலில் வந்துரா காகும்பார்

(உய)

மண்ணிலுயிர் மாயாமல் மற்றவர்தந் தேவியொடு
நண்ணுவதுந் தனிவிறகு நாடுவது நனிதெரியக்
கண்ணிவந்த நாமருக்குக் காட்டவவ நும்மிவரைப்
பண்ணுகசோ தனையென்னப் பதுமைகர கங்கணத்தை

(உக)

ஒருபுறத்தில் கிடத்தியதன் மேலுலர்ந்த விறகதனை
மருவவைத்துத் தூரத்தே மறைந்திருக்க ராகாவுந்
தருவிறகு தனைத்தேடி வரும்போது தாங்கண்டார்
வெருவிமிகத் தூரத்தே விலகிநிற்க வேண்டுவார்

(உஉ)

விறகுடனே கங்கணத்தை மேவியதம் மனையவளுந்
கறிவுறுத்த வேதோதி தாயிற்றென்றவர் வெருவி
அறவிலகி யப்புறத்தே யகல்வதுகண் டநாமர்
நறவொழுது துளவினை நன்றுபணிந் துடைசெய்வார்

(உங)

கருணைவழி வறுகண்ணை காருத்தா நினதடியை
மருவறுரா காகும்பார் மன்றரிச பத்தியுளோர்
அருளுதிரின் சருணவடிவதைக்காண வெனவேண்டத்
திருமருவு மணிமார்பன் சிரித்தொன்று செப்புகின்றான்

(உச)

நானிந்த ராகாகும் பார் நடக்கை தனைச்சொன்ன
தானதுவோ வில்லையோ வறைதியின்ன முங்காண
மானரினை வுளதோடுசொல் லெனவகுக்க மற்றையவர்
ஊனமிலா ராகாவுக் கொருவருநே நின்றெனவே

(உரு)

ஒவறுசீ ருருக்குமணி யொடுநாம ரொடுகூடி
மூவரும்பா காகும்பார் முன் வந்தந் கிருவருக்குந்
தாவிலருள் செய்து நிற்கத் தான்பணிந்து சேவித்தார்
ஆவலுடன் ராகாகும் பார் மனைவி யுடனடைந்தே

(உசு)

ராகாகும்பார் திருவடிகளேசரணம்

ஆக சரித்திரம் அ-க்கு செய்யுள் கூறெ

முற்றிற்று.

கோராகும்பார் சரித்திரம்.

காடிக மூரி லெல்லாஞ் சிறந்துள தேர டோகி
ஊாதனிற் கோரா குமபா பொருவரில் வாழ்க்கை மேவி
நேந்தர வுண்ணும் போது நிலைகொடு நடக்கும் போதுஞ்
சார்தர விருக்கும் போதுந் தனித்தவ டொழுமப் போதும் (க)

பாபஞ்ச விவகா ரங்கள் பேணுறு பொழுதும் பாண்டம்
கிரமுறச் செய்யும் போதுஞ் சிரமந்தீர் பொழுதுந் தம்முள்
விரவுறப் பாண்டு ரங்க விமலனை யிடைவி டரமல்
பரிவுடன் நியானஞ் செய்து பசினையுஞ் செய்து வாழ்ந்தார் (உ)

ஒருபக ல்வர்க்கு முன்னே யூர்தரு சேயை விட்டுப்
பருகுநீர் கொண்டு மேவப் பாரியார் போக வன்னார்
மருவுமுற் றத்திற் சேர்த்து மண்மிதிப் பதனுட் சேர
வருமொரு சேயை நாமம் வருத்திமெய் மறந்தா ராகி (ங)

படருமண் ணோடு சேர்த்து மிதித்தவர் பரிந்து நிற்கக்
குடமுடன் வந்த பாரி குழுவியைக் காண்கி லாராய்த்
திடமுட னரிநா மத்தைச் செப்பினர் தியானந் தன்னால்
அடையுமா னந்த பாட்ப ராயவ சத்தாகி (ச)

மண்டினை மிதித்து நிற்கும் வல்லவர்தம்மை நோக்கிக்
கொண்டபாற் குயங்கள் பொங்கக் குழவியெங் கேயென் றேங்கி
மண்டின ருருதி யோடு மண்ணோடு மிதிக்கப் பட்ட
துண்டமா முடலங் கண்டு துணுக்கென மார்பில் மோதி (டு)

புவியின்மே லலறி வீழ்ந்து புறண்டழு தாகு முந்தாய்
அவிதர லாயி னாயோ ஐயயோ கொஞ்ச மேனுங்
குவிநினை வின்றிச் சேர்த்துக் குழுவியை மிதித்துக் கொன்றீர்
இவிடம்விட் டெங்கே னும்போ யிறந்துநீர் படுகி னொன்றார் (ஈ)

மனைவியார் கடின வார்த்தை வழங்குதல் கேட்டிச் சற்றே
நினைவுவந் தெனதுள் ளத்தே நிலைத்தவை குந்த நாதன்
றனைவிகா தஞ்செய் தேந் தவிர்த்தனை யன்றோ வென்று
சினமிகத் தண்டங் கொண்டு தேவியார் தமைய டிக்க (ஏ)

அருகுறும் போதி லென்னை யழகிய விடலனாளை
மருவுறத் தீண்டல் செய்யா திருக்கநீ னொன்ற வார்த்தை
வெருவுறுத் திடக்கேட் டாங்கே வினாவிலர் பொறுத்தி ருந்தார்
தெரிவுற லாகி யூரார் திரண்டனர் வந்து கண்டார் (அ)

சேற்றிலே குழந்தை சாவச் செய்ததென் வந்து பார்த்தோம்
கூற்றெனக் கோரா கும்பார் குழுவியைக் கொல்வ தான
மாற்றரு வெறியெவ் வாறு வந்ததோ வென்பார் சில்லோர்
தோற்றின னுனக்கு நன்றே பதியெனச் சொல்வார் சில்லோர் (ஐ)

அரிநீனை வாயி லேத்து மறிவின்றிச் செயுமோ வென்பார்
தெரிவுறு சில்லோ ரென்ப திவையெலாஞ் செவியி லேரூர்
விரிமுகச் சீய நோக்கி வெறுத்தநாய் குரைத்தல் கேளாப
பரிசெனக் கோரா கும்பார் பாண்டரங் கனைச்சிந் தித்து

(ய)

பசுனைசெய்திருக்க மற்றை நாளந்தப் பாரி யாரோ
நிசமுற மனத்தி லுன்னி நேசமெய்ப் பதிக்குநேரோ
வசையுறப் பேச லான வார்த்தையை மகிழ் நருக்கு
நசையுறத் தான்வி ளக்கப் புனல்கொடு நண்ண வந்தார்

(யக)

கண்டகோ ராகும் பார்பின் னிகழ்ந்தன கருதி மின்னே
பண்டரிநாதனாணை பகர்ந்தனை தொடக்க டாதென்
றுண்டது விருக்கத் தீண்ட லுறுவதோ வெணக்க டத்தார்
அண்டிய மனைவி யாரு மகவின்மே லாசை யாலே

(யர)

மற்றொரு மணஞ்செய் தேனும் பதிக்குநன் மகனுண் டாகப
பெற்றுறத் தந்தை தாய்வாழ் பெருமனைக் கேகி யன்னா
நற்றுற வணங்கித் தன்னை நாதனா மறுத்து நின்ற
பெற்றியால் பிள்ளை வேண்டிப் பின்னவட் டருகவென்றார்

(யக)

நன்றென வவருநேர்ந்து நல்லநான் கருதிப்பினை
மன்றலர் குழலி னானை மணஞ்செய்து கொடுக்கும் போது
நின்றகோ ராகும் பாரோ நீரிந்த மூத்தா ளான
பொன்றளிர்மேனி யானைப் போலிவ டினையும் போற்ற

(யச)

வேண்டுமென் றுறவி னோர்கள் விருப்புற வழங்கப் பின்பு
பூண்டகோ ராகும் பார்முன் போற்றிய விரதம்போற்றித்
தீண்டலர் இனையார் தம்மைத் தேர்ந்தினை யவரக் காட்டு
மூண்டது நினக்கெவ் வாறோ வெணக்கதே முடிந்த தென்றார்

(யரு)

பின்னவ ருரைப்பக்கேட்ட பெரியவ ரவரைத் தேற்றி
நன்னரந் நாளி னோரு நடுநிசி நாதர்தூங்கு
மன்னிய வணையிற் சார வந்திரு புறத்துந் தூங்கத்
துன்னினர் தாமுங் கூடத் துயில்பவர் கைக டேக்கி

(யச)

இருவரு மிரண்டு மார்பு மேற்றின ரிருக்க வன்னா
திருவிழி மலர்ந்து நோக்கித் தீர்ந்ததே விரதந் தீண்டி
யரிவையர் தம்மை யென்னு வருவருத் தயில்வா ளாலே
ஒருகையைத் துணித்து மற்றை யொருகையை வாள்வா யூன்றி

(யஎ)

துணித்தன ரிருக்கக் கண்ட தோகைய ரிருவர் தாமும்
மணத்தது சேய்வேட் டன்றோ வாய்த்தது கைபோ தற்கோ
புணர்ப்பதில் கினியென் னையென் றலறினர் புலம்பி நைந்து
நணித்துநங் குடும்ப மெங்ங னைக்குமென் றமுதல் கண்டு

(யஅ)

அன்பரை யாதரிப்போ னாகியபாண்டு ரங்கன்
இன்பொடு துணைசெய்வானு யிருக்கமற் றென்னே நீவீர்
துன்புறு கின்ற தென்று துணைசெய்விட் டலன்ற னுமம்
என்புதா மமிர்தந் துய்த்தா லெவ்வகைப பிணியு நீங்கும்

(யக)

என்றவர் தம்மைத் தேற்றி யிணையிலாக் கோராகும்பார்
நன்றரி பஜனை கூறி நண்ணுநா ளாடி மாதந்
துன்றெகா தசியிற் பாண்டு ரங்கனைத் தொடர்ந்து சேவை
மன்றவா னந்தங் கொண்டு மனைவிய ரோடு வந்தார்

(௨௩)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடநதி தன்னி லாடி
முந்து புண்டலிகர் தம்மைத் தொழுதனர் முழுதும் வாழ்த்திச்
சுந்தர விமல னாளுந் துலங்குபண் டரியைச் சூழ்ந்து
வந்துறு கோயில் மேவி மாதவன் றினைச்சே வித்து

(௨௪)

தழுவினர் தொழுது நிற்கத் தவலறு நாமதேவர்
குழுவொடு தாளம் வீணை மிருதங்க முதல கூட
வெழுமொலி யோடு கையி லுவணநன் கொடியை யேந்தி
நழுவலில் பாண்டு ரங்க னாமகீர்த் தனங்கள் பாடி

(௨௫)

ஆடின ரதனைக் கண்டு தாமுந்த மங்கைத் தாளம்
போடுத லொடுசே வித்தல் பொருந்தமுன் கரங்க ளின்றி
வாடின ரரிநா மத்தை வழத்தினர் நாணிக் கைகள்
மூடினர் நினைவு கண்டு முருந்தனும் பாண்டு ரங்கள்

(௨௬)

முன்புள படிக்குக் கைகள் முளைத்திட வருளிச் செய்ய
அன்பொடு கைகள் கொட்டிப் பாடினர் தொழுதா ராடி
இன்புறு தலையெல் லோருந் தெரிந்தனர் லியாந் நோக்கி
மன்பர வசத்த ராகி மருவுகோ ராகும் பாரா

(௨௭)

தொண்டரிற் பெரிய னென்று தோத்திரம் பலவுஞ்சொல்லி
மண்டினர் கண்டு மூத்த மனைவியார்மலர்க்கை கூப்பிப
பண்டரி நாதா பத்த பாலன பதும் நாபா
தண்டின வணிந்த தாமோ தரவெனத் தொழுதுவாழ்த்தி

(௨௮)

கைவர வன்பருக்குக் கருணைசெய் கமலக் கண்ணு
மைவரு மேனி மாயா மகவின்றி வருந்து கின்றோம்
நைவது தெரிந்தி லாயோ நங்கண்மேற் கருணை யின்றோ
சைவலம் பொருவுங் கூந்தற் றுமனாக் கிழத்தி நேயா

(௨௯)

என்றுளத் தழுங்க லோர்ந்தா னிந்தினா கொழுந னாங்கு
நன்றருள் புரியப் பிள்ளை நகழ்ந்துமுன் வருதல் கண்டு
பொன்றின பிள்ளை யென்னே பிழைத்தது புதுமை யென்னத்
துன்றின தாய்கண் டோடித் துணைமலர்க் கரத்தி னேந்தி

(௩௦)

மார்பிடையனைத்துமேன்மேல் மகிழ்வுகொள்பொழுது மாயோன்
சீர்பெறத் தோன்றிக் கோரா கும்பாராத் தெரிய நோக்கி
வார்குழ லிருவ ரோடு மகிழ்ந்தனைந் தின்று தொட்டுச்
சார்தரல் வேண்டு மென்று தகையறப் புணர்வு தந்தான்

(௩௧)

அன்னதோர் புதுமை யெல்லா மறிந்தசீ ரன்பர் யாரும்
பன்னுதோத் திரங்கள் செய்து பணிந்தனர் பாடி யாடி
மன்னினர் மங்க ளார்த்தி மகிழ்ந்தனர் புரிந்து வாழ்த்தித்
துன்னுறக் கோரா கும்பார் தொண்டைநா நோக்கிச் சொல்வார்

(௩௨)

அன்பர்நீ லொல்லாருஞ்சேர்ந் தடியனே னகத்து மேவி
இன்புறு கருணை செய்ய வேண்டுமென் றிரந்து வேண்டத்
துன்புறு தொண்ட லொல்லா நன்றெனத் தொடர்ந்து போந்து
முன்பவ ரிருக்கு மில்லின் முயங்கினர் கோரா கும்பார்

(௩௦)

பாத பூசனையே யாதிப் பண்பெலாம் பண்ணித் தக்க
வாதனங் கொடுத்தெல் லோர்க்கு மமைந்தபி னாசு வைத்தா
மோதன மருத்தி மற்று முளவுப சார மெல்லார்
தீதற வியற்றி யாவந் தீர்த்தபின் ஞான தேவர்

(௩௧)

நீரிவ ணுய்த்தல் செய்ய நிரம்பின ராண பாண்டத்
தோர்தரல் வேண்டுஞ் சுட்ட தஞ்சடா ததுமென் றோத
நேர்தரக் கோரா கும்பா லொழுந்துகை நிலைத்தண் டத்தால்
ஒரொரு வளையுங்கொட்ட வுரைத்தில ரிருப்ப நாமர்

(௩௨)

தலையிலுந் தட்ட வந்த போதவ ரைத்த டித்த
நிலையிலே பச்சைப் பாண்ட மிவனென நின்று னாகக்கச்
சிலையிலேய் புருவ முக்தா பாயியுஞ் செப்பு கின்றார்
உலையிலீ ருமக்கெவ் வாறு தோற்றிய துண்மை யென்று

(௩௩)

மிகவும்வல் லீனென் றோத வினவினர் தாமெல் லோரு
நகைசெய நாம தேவர் நாணின லொழுந்து நாதன்
அகமகிழ் கோயின் மேவி யலர் மகள்கேள்வன் றன்னை
முகமலர் பொலியக் கண்டு கண்கணீர் மொய்ப்ப நின்று

(௩௪)

எனக்கவ மான மின்று நேரிட்ட விதனால் மிக்க
மனத்தய ரடைந்த தென்ன மாதவன் றழுவிக் கொண்டே
உனக்கியா ரோது செய்தா ருற்றதென் னுரைத்தி யென்னத்
தனக்குநே ரிட்ட தன்மை சாற்றுவார் நாம தேவர்

(௩௫)

இன்றுநின் கோரா கும்பா லொங்களைக் கூய்ச்சென் றில்லில்
நன்றுண வளித்தி யார்க்குநன்குற வமைத்துத் தண்டந்
தன்றிருக் கரத்தா லேந்தித் தலைதொறும் புடைக்க யாரும்
ஒன்றையு முரைக்கா துற்ற ரோங்கின டொன்கம் மீது

(௩௬)

அதுகண்டு வீமங் கொண்டே யங்கையாற் றடுக்கத் தாசர்
இதுபச்சைப் பாண்ட மென்ன யாவரு நகைக்க லுற்றார்
விதுமுக முக்த்தா பாயி மிக்கெனைப் பகிடி செய்தார்
கதுமென வெழுந்து நின்பார் கழறிட வந்தே னென்றார்

(௩௭)

திருமக னாதன் கேட்டுச் சிரித்துநீ யுபதே சத்தைக்
குருவையிற் பெருத பெற்றி குறித்தன்பர் குழாத்து ணேர்ந்து
தெரிதரக் கோரா கும்பார் செப்பிய துண்மை யென்னப்
பரிவுறு நாம தேவர் பகவருவான் றொடங்கி னாரே

(௩௮)

பண்டரி நாதா வென்றன் பரிபவ மெல்லா நின்பால்
விண்டது மாறித் தேற வேண்டியான் வந்த தற்குத்
தொண்டடைப் போல நீயுஞ் சொல்லுத றகுமா வென்று
கண்டனி னீர்த தும்பக் கழறின ராகப் பின்மால்

(௩௯)

என்னுயிர்க் குயிரா யுன்னை யெண்ணியா னிருக்க வெண்ம்
துன்னரு முதாசி னச்சொல் லுரைப்பது தக்க தன்று
நின்னது துவித பாவ நீங்கிட வாசான் நன்பால்
மன்னிய வருளைப் பெற்று மற்றெனை யடைதல் வேண்டும்

(சுடு)

என்னலுங் கேட்ட நாம ரீசனே குருவை நாடித்
துன்னுறு பொருணீ நீயே தொலைவிலா தென்பா லென்று
மன்னயா னுன்னைக் காண மறுவிலா வுபதே சத்தைப்
பன்னிடக் குருவை நாடிற் பயனென்னை யென்று னாத்தார்

(சுக)

அவ்வொ கேட்ட நாத னன்பரை நோக்கி நாமா
இவ்வல கத்து முன்யா னிராமன்கண் ணாகுதத் தோன்றி
வவ்விய ஞான ரூப வசிட்டர்சார் தீபர் தம்மை
எவ்வமில் சரண டைந்தே யேற்றன னான்ம ஞானம்

(சுஉ)

ஆதலா னீயிப் போதே யன்னது பெறுவா யாகிற்
சாதுசற் சனர்ம திப்புந் தத்துவ வழியுந் தோன்றும்
போதுதி யென்ன நாமர்பொன்னடி வணங்கி யெந்தக்
கோதிலாக் குருவைச் சார்வ தென்னலுங் கொண்டல் வண்ணன்

(சுக)

நளிரநாரச் சடில நாகைநாதர்வாழ் கோயிறன்னில்
கிளர்ஞான வருவி சோபா கேசர றென்போ ரங்கண்
வளர்வாரிற் சரண்பு கென்ன மால்பிரி வுன்னி யுள்ளத்
தளர்வோடு நடந்து கோயில் சார்ந்தனர் நாம தேவர்

(சுக)

சினகரம் புகவி சோபா செருப்புக்கா லிலிங்கமீது
நனியுற வைத்து றங்க நாடினர் திகைத்தெ னக்கென்
நகனின் றெடுத்து ரைத்த வாரியன் போலுன் மத்தன்
கனவிலுங் காணே னென்று கருதிமுன் சென்று நின்ற

(சுரு)

ஐயதுஞ் சீர்த்தி கேட்டிங் கணுகயா னடாத செய்கை
வெய்யரும் பொருத தாமும் விபரீத வொழுக்கத் தாலே
துய்யதுஞ் ஞான மெல்லாந் தோன்றின தெனக்கென் றோத
மெய்யரு மடடா வென்றோ தவறிக்கால் வீழ்ந்த தென்றும்

(சுக)

என்னுடல் மிக்க சோர்வுற் றிருப்பதா லவய வங்கள்
இன்னமோ ரிடத்தில் வைக்க வெடுப்பதற் கில்லை வன்மை
மின்னுறை நிறமா லன்ப மேவிய விலிங்க மீதில்
மன்னிய காலேத் தூக்கி மற்றொரு பால்வைத் தீரோல்

(சுஎ)

பொங்குப கார மாக வறுமெனப் பொற்ற னுமர்
அங்கையாற் றுங்கிப் பாங்கர் வைக்கவங் விடத்தும் லிங்கம்
தங்குத னோக்கி மற்றோர் தானத்து வைக்க வங்கும்
லிங்கமாய்த் தோன்றப் பாத நிலைகொள வைப்பதற்கு

(சுக)

எள்ளள விடமு மின்றி யெங்கணு மிலிங்க மாக
ஒள்ளிய பதங்க டம்மீ தேனுமூன் றிடுவோ மென்று
மெள்ளத்த னங்க நோக்க விளங்கின விலிங்க மாக
வுள்ளத்து மிகவி யந்தங் கோய்வுறு வாரை நோக்கி

(சுக)

நெடும்பொழு தென்கா ழாங்கி நின்றதா லெனக்கு மிக்க
விடும்பையா யுனதென் காலை யிடுக வெற் றிடத்தி லென்னத்
தொடும்பத மேந்தி நாமர் தொழுது மெய்ஞ் ஞான வீச
தடம்பதந் தொடுமெ னக்குத் தாவர சங்க மெல்லாம்

(௫௦)

சிவமய மாகத் தோற்று கின்றதாற் சிறந்த பாதம்
எவணுற வைப்பே னைய வென்றுநற் றுதிப யின்றார்
பவமறு ஞான வாசான் பதம்விடு மெனவெ முந்து
நவமல ரபயக் கையை நாமர்தந் தலையில் வைத்து

(௫௧)

காதில்ஞா னமு தம்பு கட்டலுந் திருநி றத்தின்
ஆகிநா யகனு முள்ளத் தமர்தர வணிக டந்த
கோகிலா னந்த வாரி குளித்த னரசவ மாகித்
தீதிலாக் குருவைப் போற்றித் தெளிந்தனர் பின்போர் நாளில்

(௫௨)

பண்டரி புரத்துச் சென்று பாண்டுரெங் கனுக்கு முன்பு
தொண்டரோ டரிநா மத்தைச் சொல்லுநா மரைச்சீர் பொற்றான்
புண்டரீ கத்துக் கங்கை பெற்றவன் புல்லி முன்னர்
இண்டவை ணவரை நோக்கி யினியிந்த நாமர் தம்மை

(௫௩)

சுடாததிப் பாண்ட மென்னச் சொல்விரோ வெனவி னாவ
விடாதரி கீர்த்த னங்கள் விளம்பிய தாச றெல்லாம்
அடாதினிப் பகர லென்ன வடையும்யார்க்கேனு மென்றுங்
கெடாதபே ரின்ப நல்குங் கிளரடி தொழுதுற் றாரோ

(௫௪)

கோராகும! ார்திருவடிகளேசரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௧) க்குச் செய்யுள் (௧௭௧)

முற நிற் து .

பரிசாபாகவதர் சரித்திரம்.

பண்டரியி லேவாழ்வோர் பரிசாபா கவதர்மலர்ப்
புண்டரிகை யானரகு மாயியன்பர் பொருந்திமிக
மண்ம யவன் பிணுகுருக்கு மணிதேவி முன்வந்து
கொண்டவரு ணிறைந்தவிழி கொடுபார்த்து மற்றவரை.

(க)

உதரமுற வுணத்துமத லாயுனக்கென் வேண்டுமெனப்
பதுமமக டுணைநோக்கிப் பரிசாபா கவதரன்னே
இதமிகவென் ருடும்பத்தி னிடறின்றி யெப்போதும்
துதியுனையே புரிந்தடி யேன் ரொழுதிருத்த லேவேண்டும்.

(உ)

அருள்செய்க வெனப்பதுமை யக்கணத்தோர் பரிசுக்கல்
ஒருநீகொள் கெனக்கருண யுடனுதவி யிதுதினமுந்
தருமிரும்பெல் லாங்கனகந் தானுக்குந் தகப்போற்றி
வருகவென வருள்செய்ய வணங்கிமகிழ் வொடுவாங்கி.

(ங)

வந்துமனை யார்கமல சாமகிழ வவர்கரத்திற்
றந்துசெயும் வகையுரைப்பத் தடவுமிரும் பதுபொன்னாய்
முந்துறுத லான்மகிழ்வின் மூழ்கினரை நோக்கியிதைச்
சிந்துதல்செ யாய்ப்பிறத்தந் செவியிலெனத் தெரிவுசெய்து.

(சு)

மனைவியொடு மகிழ்ந்துருக்கு மணிதேவி தனைவாழ்த்தி
இனைவுசெயுந் கவிநீங்கி யெல்லோர்க்கு முன்போல
அனையருற வொருநாளங் கவர்மனைவி கமலசா
வினைதெறுசந் திரபாகை நீர்முகந்து மீளுங்கால்.

(ஐ)

நாமதே வரதுமனை ராசாயி யெதிர்வருவார்
தாமவரை நோக்கியன்பு சார்கமல சாமின்னே
ஆமதுகொண் டே திரும்பு மளவுமிங்கே நிற்கவென
மாமதுரச் சொல்லினவணிநுத்திமழை முகந்துவந்தார்.

(ஈ)

மிடியில்வருந் துறுகின்ற ராசாயிவிரைவறிந்தே
அடியில்வருந் தியகமல சாவன்பு மிகநோக்கிப்
படியிலெனக் கன்புமிக்க பாவாயுன் வளமதனை
நொடியிலுற மகிழ்வெனென துவலுதற்கு மிகநாண்.

(ஏ)

கூண்டுகம லசாவென்பார் ராசாயி கலந்தநட்புக்
கொண்டிறுவோ ரிடத்துவெட்கங் கூடாது மிகமகிழ்வு
மண்டுறவுள் ளதுவழங்க வேண்டுமென வுளநாணம்
விண்டுடனே ராசாயி விளம்புகின்ற தென்னென்னில்.

(அ)

என்கணவர் நான்மான மிகந்துகுடும் பங்காப்பத்
சுன்கணைரு ரினைவுமின்றித் தரித்திரத்தாற் றளர்வுபடும்
புன்கணைன்றுந் தோன்றும் புகழ்பாண்டு ரங்கனடி
யின்கணன்பு தனின்மூழ்கி யேதுமறி யாதவராய்.

(ஊ)

அன்னமுடன் வத்திரம்வேண் டாராகி யரிபசனை
நன்னயங்கொண் டேதிரிவோர் ஈடக்கைதனைக் கமலசா
என்னவகை யுணர்செய்வே நெனவுணர்த்த ராசாயி
தன்னருமை முகநோக்கித் தையமிகுந்து சாற்றுகின்றார் .

(௧)

உனதுபதி பசிக்கின்ற வுத்தமனா யோங்கொருவன்
றனதுமனத் தருள்கொண்டு தந்திலனே மிடிநீரக்
கனகமது வெணவில்லை யெனக்கழறக் கமலசா
அனவிமலன் றனைப்பசித்தென் னாவதுமற் றென்கணவா .

(௧௧)

தாயான ரகுமாயி தனைப்பணிந்து வாழ்த்துவதற்
காயார்க்குங் கிடைக்கரிய பரிசுக்கல் லதையருளி
நோயான மிடிநீர்த்தா னுவல்பசனை யைக்கேட்டும
காயாத தருவினுக்குப் புனல்வார்க்கக் கடவதேன் .

(௧௨)

என்றுரைக்க ராசாயி யெழிற்கமல சாமின்னை
நன்றுமக்குத் தந்தகல்லை நான் பார்க்க வேண்டுமென
இன்றுனக்குக் காட்டுகின்றே நெனதகம்வா வென்பபேசு
சென்றுதம தில்லடைந்தார் தெரிவதற்கு ராசாயி .

(௧௩)

கமலசா மனைவந்து காட்டுகென வக்கல்லை
விமலமனத் தொடுகாட்டி வீட்டிற்குக் கொடுபோயுன்
னமலமனை தனிலுள்ள வயங்களிலே பரிசிதது
நிமலமுறு பொன்கொண்டு நீக்குதியுன் மிடியென்னை .

(௧௪)

தந்திதனை யெவாகளுக்குஞ் சாற்றுகென் வயினாக
வந்துகொடு வென்பபோக்க மற்றவரும் வாங்கிவந்து
சொந்தமனை தனிவிரும்புசோதித்துக் கிடையாமற்
றந்தொழில்செய் கத்தரிகை யூசிகளிற் றுன்றடவி .

(௧௫)

பொன்னுக்கி யதுகொண்டு போனகஞ்செய் துறுபொழுது
நன்னம தேவர்வந்து நாயகிசெய் நலந்தெரிந்து
பன்னாளு மில்லாத படியேதிங் கெனவினவ
மின்னாற்மெய் யுணர்க்கிவிவர் வெருள்வாரொன் றுறுவெருவி-

(௧௬)

நிகழ்ந்தபடி தனையறிந்தெ னித்தமுநீ ரமுதுணடு
புகழ்ந்திரும்பண டரிநாதன் பொன்னடியை யெனவுணர்க்
மகிழ்ந்தருளா தேநாமர் மற்றதனை யுள்ளபடி
திகழ்ந்துனாயா யெனிலுண்ணேன் செபபுகெனத் தேவியரும .

(௧௭)

வேறு.

உள்ள வாறுரை செய்யநன் ருத்தமர்
எள்ள லில்பரி சக்கல்லை யீதியான்
கள்ள மின்றதைக் காணவென் றோதலும
தள்ள வஞ்சினா தந்தனா காணவே

(௧௮)

குலவு நாமாகைக் கொண்டுகண் டன்னதை
நிலவு பாகை நெடுநதி நீத்தத்தே
விலக லாக விடுததுவிட் டிக்கனாத
தலையி ருந்தரி தன்புகழ் பாடினா

(௧௯)

அதுகண் டஞ்சிரா சாயியை யன்னது

கதுமெ னன்கூர் தந்த கமலசா

விதுப குப்பில் வீடக்கொடுத் தாயிது

வெதுக டுப்பதென் றெய்திக்க டிக்கவே

(௨௦)

கூட்டி வந்து கொழு நிரூப்பிடங்

காட்டி யப்பரி சாபா கவதருங்

கேட்டி தெப்படிச் செய்யக் கிடைத்தொன்

முட்டி நின்றன ரன்ருரா சாயியே

(௨௧)

அன்ன காலே யளித்த கமலசா

முன்ன நேர்படு வார்முக நோக்கியீ

தென்ன யான்முன ரீந்ததை யீகலா

துன்னு மாநதி வீசியிங் குற்றதே

(௨௨)

என்று கூற வெதிர்த்தவ ரிற்சிலர்

அன்று சீரரி தாசருக் கரசையுந்

துன்று கல்லுஞ் சரியெனச் சொற்றனர்

நின்ற சிற்சிலர் நீதியன் றென்றனர்

(௨௩)

ஒருவர் தம்பொரு ணைப்புன லுய்ப்பதோ

தரும நீதியென் பார்சிலர் தந்ததைப்

பெருகு மாநதி பெய்திலர் வஞ்சனை

மருவி யுற்றன னென்பர்சின் மாக்களே

(௨௪)

அங்கு றும்பரி சாபா கவதர்தாந்

கங்கு நாமனா நோக்கித் தருவதோ

எங்கள் செல்வமெ னுங்கலைக் கைக்கொடே

யிங்கி ருப்பதென் றின்னமுஞ் சொல்லுவார்

(௨௫)

நீர்நி ராசையி னின்றவ னென்றிந்த

ஊர்க ளியாவு முரைக்க வரியடி

யார்கள் போலமைந் திப்படிச் செய்திழல்

நேர்வ தோவுமைச் சற்சனர் நீர்மையே.

(௨௬)

எனலு நாம ரிவர்முக நோக்கிக்கோ

கனகை தன்னடி. காதல கோகன்னும்

மனம்வி ரும்பின் மடுவினி டைக்கிடப்

பனபல் லாயிரம் பாய்ந்துகொள் கென்றனர்

(௨௭)

கேட்ட யாவருங் கேழ்கிள ராற்றிலே

கூட்ட மாகக் குவிந்தகல் யாவையுந்

தேட்ட மாம்பரி சக்கலைச் சேர்ந்தவோ

நாட்டு கென்ன நகைத்துரைத் தார்களே.

(௨௮)

வினவு நாம லொழுந்து வியனதிப்

புனலின் மூழ்கிப் பொருந்திய கற்களைக்

கமை தாயிரு கைக்கொடு வந்துதும்

அனக மானக லாய்ந்துகொள் கென்றனர்

(௨௯)

கண்டு தம்மது கற்றெரி யாமற்பொன்
தொண்ட ருசி பலகொடு சோதிக்க
அண்டு கன்முழு தும்பரி சக்கலாய்
விண்டு தாசர்கை மேவிச் சிறந்தவே

(௩௦)

அன்ன கண்டவர் யாரு மதிசயந்
துன்ன நின்று தொழுது துதித்தினர்
பொன்ன தாசர் புகழரி தாசனா
நன்ன ரோத்தி நயந்துசொல் கின்றனர்

(௩௧)

அச்ச தன்றனக் கன்பொன் றுயநும
மெச்ச மெய்மை பொதிந்துறு மேன்மையி
னிச்ச யந்தெரி கின்றிலெ னேரிலீர்
இச்சை கொண்டல ரோந்திழை தண்ணையே

(௩௨)

போற்றி யோர்பரி சக்கல் பொருந்தினேன்
ஏற்றி லேனும் மருளை யினிதென
மாற்றி யாசையை மற்றவர் பொற்பதந்
தேற்ற மாகி வணங்கினர் சென்னியால்

(௩௩)

இதம தாமுப தேச மெனக்கு நீ
ருதவ வேண்டுமென் றோதிட நாமர்தாம்
முதல்கொ ணர்ந்தவக் கற்கண் முழுவதுஞ்
சிதறி யாற்றிடைச் செங்கராஞ் சென்னிமேல்

(௩௪)

வைத்து நல்லுப தேசம் வழங்கிட
உய்த்த நாமருக் கோரடி யாரொன
மெய்த்த ஞானம் விளங்கிச் சிறந்தனர்
பைத்த சீர்ப்பரி சாபா கவதரோ

(௩௫)

பரிசாபாகவதார்திருவடிகளேசரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௨) க்குச் செய்யுள் (௯௯௭)

முற்றிற்று.

ஐகமித்திரர் சரித்திரம்.

பரளி யென்னுமூர் தனிற்சக மித்திரர் பார்ப்பார்
வரகு லத்தவ தரித்தவர் வைணவ ராகி
யிரவு கொண்டோ னியங்களைச் சேகரித் தென்றுந்
தரம தாங்குடும் பரட்சகஞ் செய்வது தனிலே

பொருள்வி ரூப்பறு புண்ணிய ராகியே பொருந்து
மிருவ கைப்பற்று மில்லவ ராயரி நாமங்
கருதி யேத்துதல் கடைப்பிடித் துறுகின்ற காலே
மருவுமூரிலுள் ளாரிவர் மான்மியந் தெரிந்து

(௨)

இவரிம் மானிடத் தன்மைய ரல்லொத் தேவர்
அவத ரித்தன ரோ வெனப் புகழ்ந்தன ராகத்
தவந லத்தினர் தமைச்சிலர் சாதுசற் சனரோ
இவொ ணப்பொரற் கெய்தினர் கற்றன வியம்பி

(௩)

வருத்தி மானபங் கஞ்செய்து மதைமதி யாராய்த்
திருத்து ஞானவை ராகங்க டிகழ்சிறப் புடனே
யிருத்தல் கண்டறி வில்லவர் தாம்பொரு ரிவர்தம்
கருத்த ழிந்திடச் செய்வதற் குன்னினர் கறுவி.

(௪)

வருமொர் நாட்சக மித்திரர் மனங்கலங் காமற்
றிருவி னாயகன் றனைப்புக் கழ் செய்கையிற் றிருந்தி
மருவு மில்லடைக் குடும்பங்க ளொடுதுயில் வதிந்தார்
கருது தீயவ ரவர்மனை யிட்டனர் கடுந்தி.

(௫)

மடுத்த தீச்சிகை பரப்பியின் முழுவது மாய்ப்பப்
படுத்து றங்கின தாசர்கண் விழித்ததைப் பார்த்தே
அடுத்த தீயவிப் பதற்கொரு வகையுமின் றுகித்
தொடுத்த தண்மூய்ப் பண்டரி நாதனைத் துதித்தார்.

(௬)

தீனர் தங்களுக் காபத்தைக் காத்தருள் செய்யும்
ஞான நாயகா நினையன்றித் துணையில்லை நாடிற்
ருனெ னுஞ்சக மித்திரர் துன்பத்தைத் தவிர்க்க
ஏன மாகிமண் ணெடுத்தவன் சக்கர மேந்தி.

(௭)

வந்து றங்குகின் றார்தமைத் தீவருத் தாமல்
முந்து சக்கரத் தாற்றடுத் தானிரா முழுதும்
அந்த வீடெரி கின்றதீச் சிகையொளி யதுகண்
டெந்த வீட்டிலுள் ளாருமங் கெழுந்தனர் வந்தார்.

(௮)

கண்டை யோசக மித்திரர் குடும்பம்பெங் கனறூன்
மண்ட மூழ்கினர் மடிந்தன ரென்றுவாய் குழறிந்
கொண்ட லைந்துகூ கூவெனக் கங்குலங் குறைந்து
சண்ட வெங்கதிர் தோன்றிடத் தியெரி தணிந்த.

(௯)

உள்ளு றங்கின குடும்பமும் விழித்தன ருணர்ந்து
வெள்ள மேற்றுயி லரிதிரு நாமத்தை வேண்டக்
கள்ள மில்லவ ரியாவருங் கேட்டனர் கருதி
மெள்ள வந்துளே நோக்கினர் வெந்திடா திருத்தல்.

(௮)

அதிச யித்தன ரரக்குமா ளிகைதனி லைவர்
முதிர்நெ ருப்பிடை வெந்திடா தருள்செய்த முறையே
இதுவும் பண்டரி நாதன தின்னருளென்று
துதிசெய் தாரரி தன்னொடுந் தொண்டரைத் தொழுது.

(௮௧)

பின்னர் யாவருங் கூடின ரிவரது பெருமைக்
கென்ன தாமள வென்பதா யிவர்தமக் கியைந்த
நன்ன ராகிய குடும்பநாங் காப்பதே நலனென்
றுன்ன லாகிய வயித்திய நாதன்றன் னுழையில்.

(௮௨)

சிவரி லந்தரு வோமென்று தாசரிற் சேர்ந்து
பலரு மீவது பகர்ந்திடத் தாசரும் பகர்வார்
உலகெ லாந்தனக் குள்ளதோர் குடும்பமா யுள்ளோன்
இலகி யேயுறு பொழுதெனக் கொருகுறை யில்லை.

(௮௩)

என்று பந்தமில் லாவெனைப் பந்தத்து ளிசைக்க
நின்று கூறுதி ரெனவவர் யாவரு நெடிது
நன்று நன்றென வலிந்தவர் நாமத்தை நவின்று
துன்று சாதனஞ் செய்தொருர் தந்தனர் தொகுத்து.

(௮௪)

தாங்க ளேயந்த நிலத்தினிற் பயிர்செய்து தரற்கும்
பாங்க ராயின ரப்படி யேசில பருவ
நீங்க லானபி னிருபனா னியமிக்க நேர்ந்தான்
ஆங்கு நீடதி காரியா யறிவிலா வலிந்தன்.

(௮௫)

வந்தெ லாம்விசா ரித்தவன் வயித்திய நாதன்
சொந்த மாநிலத் தூர்சக மித்திரர் தொடக்கத்
தெந்த வாவியைந் ததுவென வரசனுக் கிசையத்
தந்த தாகமுன் றந்தவர் தமையெலாந் தடுக்க.

(௮௬)

அவரெ லாமுந்தி யாஞ்சக மித்திர ரான
தவர்த மக்குத வியதரு மந்தனைத் தடுத்துப்
புவனி வேந்தன தாக்குதல் பொருத்தமன் றென்ன
உவன டங்கிடா துலோபமே செய்திட லுற்றான்.

(௮௭)

பின்னு யச்சக மித்திரர் பெருமையைக் கேட்டுத்
துன்னி னானவ ரில்வினைச் சோதிக்கத் தொடங்கி
என்ன நீர்சக மித்திர ரோபகை யிலையோ
மன்னு மிச்சகம் பகையிலை யும்க்கெனின் மாதோ.

(௮௮)

எனது புத்திரிக் கிசைந்தது மணமதற் கேற்ப
ஆனக தெய்வபூ சனைசெய்ய வேண்டெம் றதற்குச்
கிணழு லாவிய பொருபுவி வேண்டுகீர் சேர்ப்பீ
மெனவி சைத்தன னன்றெனத் தாசரு மெழுந்தார்

(௮௯)

காடு சென்றன ரொருபுடை யிருந்தனர் கவினா
 னீடு பண்டரி நாதனை நீனைந்தனர் நெடிது
 பீடு சேர்திரு நாமங்கள் பற்பல பேசிக்
 கூடு வாய்புலி யுருக்கொழின் றெனவுளங் குறித்தார் (உ௦)

பத்த ருக்கருள் பாண்டிரங் கண்ணந்தப் படியே
 சித்தி ரப்படி வப்பலி யாய்முனஞ் சேர்ந்து
 மெய்த்த வச்சக மித்திரர் கண்டினம் வியப்ப
 எத்த லத்தினில் யாருளம் நலிந்தவ ரியம்பில் (உ௧)

கொன்று தின்றிடு வேனெனக் குவலய நண்பர்
 நன்று வெம்புலி யாய்வரு கின்றவென் னுதா
 துன்று நின்னையல் லாதெனக் கொருதுணை யுண்டோ
 என்று தோத்திரம் பற்பல வியம்பின ரினிதே (உ௨)

கஞ்ச நாபவெம் மூரினி லோரதி காரி
 எஞ்சி லாததன் மகள்மணத் தினுக்கிசை வாக
 விஞ்ச தேவதா பூசைக்குப் புலியொன்று வேண்டுஞ்
 செஞ்செ வேகொடு வருகென வெனக்குரை செய்தான் (உ௩)

.ஆத லாலிவ னெய்திநின் றனையழைத் தேன்யான்
 காதலோடுந் வருகெனக் கண்ணபி ரானை
 நீத மாகவுத் தரியத்தைக் கழுத்தினி னிரப்பிப்
 போதலாயின ரீர்த்துறை கின்றவா புருந்தார். (உ௪)

காசி னிக்கெலா மித்திரர்வேங்கைகைக் கொண்டு
 நேச மாய்வரக் கண்டவர் யாவரு நில்லார்
 பாய்சி னப்புலி கண்டெதிர் நிற்பரோ பட்டது
 வாசலிற்கத வடைத்தன ஞர்க்குள்வா ராமல். (உ௫)

உலக மித்திரர் தமக்கு மித்திரனெ னுள்ளார்
 பலரு நீடிய மரங்களி லெநியே பார்த்துச
 சலச லோசனை ஸ்சரே நீர்புலி தன்னால்
 கொலையி யற்றயோ வருகின்றீ ரென்றனா குறித்து (உ௬)

அஞ்ச நீர்புலி யன்றுபாண் டிரங்கனே யாகும்
 விஞ்சி நீடதி காரிக்கு மெய்க்கொள வேண்டி
 இஞ்ச வந்தன னெனவதைக் கேட்டவ றோகி
 நஞ்ச நேர்துருக் கனுக்குரைத் தனரவ னடுங்கி (உ௭)

தன்ம னைக்கத வடைத்துநிச் சார்ந்தவத் தாசர்
 நன்ம திற்கத வடைத்திருப் பதுதனை நாடி
 முன்ம யக்குறப் புலிவடி வாய்வந்த முதல்வன்
 பொன்ம ணிக்கரத் தறைந்துபோம் வழிதரப் புருந்தார் (உ௮)

துட்டன் வாழ்மனை வாசன்முன் சார்ந்தந்தத் துருக்கன்
 சுட்ட மைந்தன கதவையுஞ் சார்ந்துறல் கண்டென்
 னிட்ட நேமுன்ன நீசொன்ன படிக்கியா னின்றே
 எட்ட மும்புலி தனைக்கொடு உந்தன னெனுமுன் (உ௯)

கொண்டு வந்தவெம் புலிகுமு நிறிங்குரல் கொண்டு
மிண்டு வாலடித் தார்த்திடக் கேட்டவன் வெருவிப்
பெண்டு பிள்ளைக ளோடழ வவன்கொள்பெண் டாட்டி
அண்டு நீமிகு வயதுசென் ருயத னாலே

(௬௦)

வெளிச்செல் வாயெனில் யாம்பிழைப் பேமென விளமப
ஒளித்த துஷ்டனங் கதற்குடன் படாதழ வுள்ளே
களித்த ஆரினர் கேட்டற நகைத்திடக் கலங்கி
அளித்திர் நீரொன வுலகநண பரையஞ்ச லீத்து

(௬௧)

அவனி மித்திரர் நீரொன்ப தறிந்திலே னாகித்
தவறு செய்தன நென்றந்தத் துருக்கனுஞ் சாற்றப்
புவன மித்திரர் தமக்கருள் சுரந்துமீப் பொங்கி
உவமை யற்றவப் புலியைக்கொண் டேர்கடந் துற்றார்.

(௬௨)

காண்பு குந்தொரு தனியிடங் காண்டலுங் கண்ணன்
நான்கு தோளொடு சகுணரு பங்கொடு நன்கு
தோன்ற வேசக மித்திரர் பொன்னடி தொழலுந்
தேன்ற ருந்துழா யவன்றழு வினைநுள் செய்தாள்

(௬௩)

ஆகமித்திரர் திருவடி கவீளா தணமா

ஆக சரித்திரம் புக-க்கு செய்யுள் (ஆநா)

முதலிறுது.

ஜோகாபரமானந்தர் சரித்திரம்.

வாகாகிய பாரசி யென்னுமார் வந்த
ஜோகாபர மானந்த பக்தரோர் சோர்வு
மாகாதரி நாமசங் கீர்த்தன மான
பாகார்தரு நாவினா தோமறு பண்பார். (க)

சரியாவிர வேகொடு சஞ்சமு சார
பரிபாலனஞ் செய்பவ ராய்ப்பல நாளும்
அரிதாளிணைக் கெண்ணிரண் டாமுப சார
மரியாதைகொள் பூசையி லேதும்வ ழாமல். (உ)

இனிதாயியற் நிப்பின்ன ரோரெழு தூறு
கனிவாகிய வந்தனை செய்துபின் கண்ணன்
உனவோதிய சீசையி லோர்சுலோ கத்தை
நனியோதிய பின்புவந் துண்பரந் நல்லார். (ங)

இவ்வாறிவ றெய்துவ திற்பிச கெய்தில்
ஒவ்வாருண வத்தின மேயுப வாசஞ்
செய்வார்மனை யிற்குடி யானவர் சில்லோர்
நைவாறிட வேயிறந் குற்றவந் காளில். (ச)

மழைபெய்தத னூலவர் வாசல்சே ராகிக்
குழைவெய்திடக் கும்பிடுங் கொள்கைகுன் றாராய்த்
தழைவெய்திய சக்கரக் கையனைத் தம்முள்
விழைவெய்துறக் கொண்டினிற் றாற்புகழ் வேண்டி. (ஐ)

அரிதன்பத தாசர்செய் யுஞ்செயல் யாவுந்
தெரிதந்தன ரக்குடி யானவர் தேர்ந்து
மருள்விண்டிடு மாதவ ரோயிவ ரென்ன
ஒருவன்கடி தோடின னுவண முற்றான். (ஈ)

கொண்டானொரு பொன்னுடை கொண்டுவந் தன்பர்
கண்டாமுறக் காட்டினீர் கைக்கொள்க வென்றான்
தண்டாமரைக் கண்ணவன் ருசர்வேண் டாராய்
விண்டார்விலை மிக்குள திக்கலை வேறே. (ஏ)

பழைதாகிய துண்டெனி லீகெனப் பார்த்து
விழைவேமிகக் கொண்டவர் தம்மிடை மீதே
அழகாயுற வேயுடித் தேகின னப்பால்
மழைபோனிறத் தான்றுணைத் தான்மற வாதார். (ஐ)

வேறு

அருமைசெய் திவரை யன்னு னரைதனி லுடுத்துப் போன
பெருமையை நினைந்து பீதாம் பரத்தினைப் பெரிது பேணி
மருவும் கலையிற் சேறு வாய்த்திடிற் பழுதா மென்று
தருகலை தொங்கு ருமற் றம்மிடை யுடுத்திக் கொண்டு.

(௬)

மருவுதே சூபி மாண மாற்றிமுன் வணங்கல் போலத்
திருமகள் கொழுநன் றன்னைத் தேர்ந்தாகும் பிடுதல செய்யா
கருதிய கலைமேல் மிக்க காதலின் வணங்க லாலே
பருதிமேல் பாலிற் சார்ந்தும் பணிவது முடிவுரு மல்

(௭)

மனத்துளே வருத்தங் கொண்டு மாலடி பணியுங் சாலங்
கனத்ததிக் கலையா லன்றோ வென்றகங் கருதி யிந்த
அனர்த்தமா மபரா தந்தீர் வதற்கிந்த யாக்கை தன்னைச்
சினத்தவா ளாலீர்ப் போமோ தியிடை யமிழ்த்து வோமோ

(௮)

எனப்பல நினைந்து னும லேகின ரில்லம் விட்டு
மனக்கிசை வான வேறோ ரிடஞ்சென்று மருவும் போது
கனத்ததோர் நுகத்தைப் பூண்டு காளைக ளிரண்டு கொண்டு
சினத்துட னோட்டிச் சென்றான் செறுவினை யுழுதறகாக

(௯)

ஒட்டியே செல்லு கின்ற வழுவனை நோக்கியன்பர்
ஈட்டிய துயரத்தோடு காளைக ளிரண்டுங் கொண்டோய்
கேட்டியுன் னிரண்டுமொடுங் கிளத்துமென் றனக்குததந்து
நீட்டிய விலைகொள் பீதாம் பரந்தனை நீகொள்கென்றா

(௧௦)

மற்றவ னுகந்துகொண்டு மாடுக ளிரண்டுந் தந்தான்
குற்றமி லன்பர்ப்பாசங் கொண்டென்கா விரண்டுங்கட்டி
உற்றதோர் நுகத்தி லேர்க்கார் கொப்புற மிருந்தபாசஞ்
சுற்றுறப் பிணித்து மாட்டைத் துரந்துபோ கென்னச் சொன்னார்

(௧௧)

செயற்கருஞ் செயலிதென்று தேர்ந்திடா னுதலாலே
மயற்செயுங் கலையைக்கொண்டு மாதவர் சொன்னவாறே
இயற்றினன் போக மற்றை யெருது களிரண்டுமீர்த்துப்
பெயர்த்தன கல்லு முள்ளும் பெருகின விடங்களெல்லாம்

(௧௨)

நரம்புட னெலும்பு நிற்க நண்ணிய தசைக டேய்த்து
சூரம்பையில் வழியச்செந்நீர்க் கோலமா யன்பரின்று
நிரம்பப சாரந்தீர நேர்ந்தது நன்றே யென்றார்
வரம்பறு துன்பநேர்ந்தும் வருத்தமென் ளளவுமின்றி

(௧௩)

அரி திருநாமந் தன்னை யறைவது குறைபடாராய்ப்
பெரிதனை பட்டுச்சீவன் பெயர்வுறு மளவதானார்
கரிதுயர் காத்த கண்ணன் கருணைகொண் டோடிவந்தே
எருதுக டமைநிறுத்தி யிசைத்தகட் டலிழ்த்துவிட்டு

(௧௪)

அன்பர்த முடல மெல்லா மங்கையாற் றடவுமுன்னே
துன்பங்க ளெல்லாந்தீர்ந்து தோன்றிட வடிவ நன்றாய்
முன்புநின் றவனானோக்கி மூதறிவினோ நீர்தாம்
என்புறத் தேயச்செய்தி றோதுமோ பிழையின்றாக

(௧௫)

என்னடி யார்களுண்ப தெனக்குநல் லவியதாகும்
அன்னவர் பேசுகின்ற வவையெலாந் துதியேயாகும்
முன்னுகைத் தொழில்க ளெல்லா முத்தினை கொண்டதாகு
மன்னவர் நடப்பதென்னை வலஞ்செய்த லாகுமின்னும்

(௨௧)

அவர்துயில் வதுதானென்னை யன்புடன் வணங்கலாகும்
எவமறக் களிப்பவெல்லா மெனதின்ப வடிவமாகும்
கவமுற வென்று கொண்டு நானும்மை நோக்கிநிற்கத்
தவலரும் பரமானந்த தாசரே நீனொன்செய்தீர்

(௨௨)

இப்படி யாகச்சொல்லி யெகிர்நின்ற பாண்டு ரெங்கள்
மெய்ப்படி வத்தைநோக்கி வினாமல ரடியில் வீழ்ந்தும்
ஒப்பறு துதிகள் செய்து முவமையில் லானேயின்று
தப்பறக் கருணைசெய்க வென்னலுஞ் சார்ங்கபாணி

(௨௩)

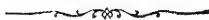
நன்றென வருளிக்கோயி னண்ணிநல் லன்பர்க் கெல்லாம்
ஒன்றிய பரமாநந்த ருளுற்றிய செய்கை கூற
நின்றுணர் ஞானதேவர் நின்னடி யார்களுச்செய்கை
என்றும்யா ராலுஞ் சொல்லற் கெளிதலவெனத் துதித்தார்.

(௨௪)

ஜோகாபரமானந்தர் திருவடிகளே சாணம்.

ஆகசரித்திரம் ௨௨-க்கு செய்யுள் சூரு௨௨.

முற்றிற்று.

நாஹரிபக்தர் சரித்திரம்.

கலிவிருத்தம்.

பரமன்வாழ் பண்டரிப பதியி லேயொரு
நாகரி யெனும்பெயர் நண்ணு பொற்கொல்லன்
அரனெனு மல்லிகார்ச் சுணை யனபுறு
திரமிகப் பூசனை செய்து வைகுவான். (க)

குடநடன் கோயிலுக் கணித்து மேவியும்
நடையுறு கோயிலின் மார்க்க நண்ணியும்
படவர வமளியான றன்னைப பார்த்திடான்
அடமுட னுறைகுறவா னுன நாளிலே (உ)

மிருதன முளனொரு வணிகன் விண்ணவா
தொகுதனம் போலொளிர் துளவ மாலையான
நகுதருங் கோயிலில் வந்து நாதனை
நகுதரு முளத்தன்பு நிரமபப பூசிதது (ங)

தோத்திரம் பலபல் செய்து தூயனும்
தாத்திரி நாதவோர் தனைய னல்குதி
சீர்த்திற மிகவெனக் கென்று செபியத்
தீர்த்தனை வணங்கித்தன் மனைக்குச் சென்றனன். (ச)

சென்றபின் சிலபகல கழியச சீதரன்
நன்றரு ளாலொரு நந்தன தோன்றினான்
ஒன்றிய வுவகைமிக் கோங்க லுற்றவன்
மின்றிகள் மார்பின னருளை வேண்டியே. (ரு)

நவமணி பொதியரை ஞாண்செய் திடுகிறா
தவனிடைச் சாத்திடத் தழைக்கு முள்ளத்தான்
அவனினா யகனுறை கோயி லண்மினான்
எவமில்ன் புடன்றொழு தேத்தி நின்றனன். (க்)

ஆர்ச்சகர் தம்மை நேர்த் தியாரிவ் ஶ்ரீலே
சர்ச்சனன் பொன்னரை ஞாண்செய் தக்கவன்
மெய்ச்சரி தன்னிடை மேவச் சாத்தற்கு
நிச்சயஞ் சொலுமென வவாரி கழ்த்துவார். (எ)

இச்சின கரத்தரு கிருக்கின் றுனொரு
மெய்ச்சபொற் கொல்லன்மற் றவனில் வேறிலர்
நச்சின படிசெயற் கென்ன நன்றெனக்
கச்சமில் பொருள்வணி கன்வந் தெய்தினான். (அ)

கம்மியன் றனைக்கண்டு கமலை கேள்வற்கு
கம்மிய மணியரை ஞாண்செய் கென்னலும்
விம்மிய தனத்திரு விரும்பு மார்பினான்
அம்மிய விடையன வறிந்து வாவென்றான். (ஐ)

வணிகனவ் வளவெடுத் துதவ மற்றவன்
மணியனா ஞாண்செய்து வழங்க வாங்கிவந்
தணிதிகழ் விமலனை யருச்சித் தேத்தினன்
பணிவுட னிடையிட விறைபற் றுமலே (௨)

இருப்பது கண்டுமீண் டெய்திக் கம்மியன்
விருப்புறச் சொவிச்சரி செய்ய வேண்டினன்
சரிப்பதித் தித்தரக் கொண்டு சார்ந்திடை
தரிப்புற நீண்டது தனைக்கொண் டேகினான். (௨௧)

நீண்டது குறைசெய்து நேர்க வென்றனன்
ஆண்டதைக் கம்மிய னன்னவா செய்து
பூண்டுகா ணெனத்தர வந்து பூட்டினான்
மீண்டது குறைவுற விம்மி மீண்டனன். (௨௨)

நீட்டிற்ற் குறைவுறுங் குறைக்கி நீள்வுறும்
பூட்டுறத் தக்கதா காது போவது
வேட்டிடு விமலற்கு விருப்ப மில்லையோ
சுட்டுமென் பிழையினே யாகினேவெனா. (௨௩)

மீளவும் வந்துகம் மியனை வேண்டி நீ
கோளிரை யளவது குறிக்க வாவென
நீன்சடை நிமலனை யன்றி நேருநேன்
வாளர வமளியான் மாட்டென் றோகினான். (௨௪)

ஒதலும் வணிகன்மிக் குறுக ணெய்தியே
நீதயை செய்தென்ற னியம முற்றுதி
மாதக வுனக்குறு மென்று வாழ்த்தினீ
போதரு கெனக்கொடு கோயில் போந்தனன் (௨௫)

வந்தகம் மியன்விழி மறைய வாடையாற்
பந்தனை செய்துகொண் டளவு பார்ப்புற
முந்தினன் வணிகன்கை பிடித்து முந்தலும்
நொந்தனர் கண்டவர் நுவல்வ தாயினார். (௨௬)

உயர்பராஞ் சோதியை யுற்று நோக்கிட
நயனங்க ளாயிர நாங்கள் வேண்டுவேம்
இயலிவன் கண்மறைத் தேக லென்னையோ
செயலெனத் தீவிழி தெறிப்பச் செப்புவார். (௨௭)

கற்பகம் போனியிர் கமலக் கண்ணனார்
பொற்பிவன் கட்டிலம் பொருந்துறாதோ
சிற்பர வடிவுகண் சேர்வ தேயன்று
பற்பல சொலியென்ன பயனென் றேசினார். (௨௮)

ஆகவந் தமலனா ரங்கந் தீண்டலும்
வேகவெம் புலியதள் வேழத் தோல்செறி
பூகநீள் சடைதுதல் பொருந்து தீவிழி
மாகவெம் மழுத்துடி மான்வி ளங்கவே. (௨௯)

துணுக்கெனக் கண்களைத் திறந்து தோன்றிய
இணர்த்துள வணியலு மிடையிற் கைகளும்
திணர்த்தசெங் கல்லிலே திகழந் தானுடன்
மணித்திரு மேனிமால் வடிவுங் கண்டனன்.

(௨௩)

காண்டலு மூடினன் கண்கள் முன்புபோல்
நீண்டசெஞ் சடையவ னிலைய தாகவே
நீண்டிய கைகட்டுத் தெரியப் பட்டது
மீண்டுதன் கண்களை விழித்து நோக்கினான்.

(௨௪)

புச்சைமா மலைநிகர் பசும்பொற் சோதியை
அச்சுத னாகநின் றருளு மையனை
மெழ்ச்சிவ வடிவமாம் விழிகள் மூடினால்
அங்கியே திறக்கினு ரணனி தென்னையே.

(௨௫)

என்றுற மயங்கினு னெகிர வஞ்சினன்
தன்றுணைக் கண்கணீர் ததும்ப நோக்கினான்
மன்றலஞ் செழுஞ்சரன் வணங்கி வாழ்த்தினான்
ஒன்றல பலதுதி யுருகு முள்ளத்தான்.

(௨௬)

நின்னில்வே நேசிவ னெனநி னைக்கநின்
றன்னில்வே நிலையெனச் சமைத னன்றரோ
என்னிலா மையமின் நேத விர்ந்தது
பொன்னிலா வியநிறப் பூமி கேள்வனே.

(௨௭)

சிவனுரு நின்னுளே செறியச் செய்தியேல்
புவனமேல் லாமுன துந்தி பூத்ததே
தவறிலை தவறிலை யென்று தாழ்ந்தனன்
அவன்முக நோக்கியீ தமலன் கூறுவான்.

(௨௮)

வேற்றுமை கொள்ளலை சிவன்வே நேயெனத்
தோற்றுமென் னிடத்துநீ தொழுஞ்ச தாசிவன்
சாற்றுமென் சொற்படி தயங்கக் கண்டுநீ
போற்றுமென் னுரைசெயப பொருந்த நோக்கினான்.

(௨௯)

தலைமிசைச் சிவருறி தயங்கக் கண்டனன்
நிலமிசை வீழ்ந்தடி நெடிது தாழ்ந்தனன்
அலைமிசைத் துயின்றவ னடியை யன்றுதொட்
தலைமிசை யுருகுபொன் னெடுத்துப் பற்றினான்.

(௩௦)

பற்றிநின் றுன்றனைப் பழிப்பி னுமர்செய்
துற்றபோ னகவமு துண்கிற் பாரொடும
இற்றைநீ யும்வரு கெனலு மெய்தினான்
கற்றையஞ் சடைமுடிக் கண்ணு ளானொடும்.

(௩௧)

அடியரோ டிருவரு மமுதுண் டார்த்தபின்
சடிவவான் பிறையவன் றமனி யக்கொலன்
படியையநேர் கண்டுநீ பதும் நாபன்றன்
குழியடி யவரொடு குழிமி வாழ்வதே.

(௩௨)

எனக்கிசை வெனவினா யவனு மின்றுதொட்
மெனக்கிசை வேயெனக் குறுதி யாமென
மனக்கிசை நரகரி தாச வாழ்கெனக்
கனக்கிசை வண்ணடி யார கன்றனர்.

(௩௩)

நரஹரி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் யு-க்கு செய்யுள் து அயுஉ.

முற்றிற்று.

ஜனாபாயி சரித்திரம்.

எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

கார்த்திகை யேகா தசித்தின மெவருங் கருதுசீர்ப் பண்டரி புரத்தில்
யாத்தினாக் காரர் பலரவண் வந்தா ரதிலொரு கன்னிகை யின்ற
தாய்த்தரு தந்தை யொடுவந்து கண்டு சவுரிவாழ் பண்டரி மகிமை
வத்தினன் மகிழ்ந்து தந்தைதாய் தம்மை யின்பொடு நோக்கின ளிசைப்பான் (க)

நானிவி டத்தி னிரந்தர வாச நனிசெய வேண்டினே னுங்கள்
பானினை வில்லே னுடனவரு கில்லே னென்றவள் பகர்வதைக் கேட்டு
மானினை விவருக் கிச்சிறுவயதில் வந்ததென் னென்றவர் வியந்து
மீனிகர் விழியா டனைத்தனி விடற்கு மிகமனம் வருந்தினர் மீண்டும். (உ)

பலவிதத் தழைத்து முடன்படா தரியின் பாததா மலாநறை பருகி
நலமிகக் களித்துப் பொருந்துநிச் சயத்தை நன்றறிந் திருவரு நயந்து
மலர்மகள் கொழநன் கோயிலில் விடுத்து வந்தனர் தங்களுர் பின்பு
நிலமளந் தவனைச் சேவிக்கக் கோயி னேர்ந்தனர் நாமதே வென்போர். (ஈ)

பாண்டரங் கனைக்காண் பவரவ னுலவு பாவையைக் கண்டவள் மீது
வேண்டி கருணை பிறந்துந் தனியாய் விரும்புதாய் தந்தையை யின்றி
நன்குவந் தனையா ருன்பெய ரென்னை யியம்பெனச் சனையிதா னென்பேர்
தான்றி தரங்கக் கடனிறத் தவனை தந்தைர குமாயிதான் றாயே. (சு)

எனக்குவே றொருவ ரின்றென விங்ங னிருக்கின்றே னென்பது கேட்டு
மனத்திடைத் தையமிக் கெய்திய நாமர் மற்றந்தச் சிறுமையை வருக
எனக்கொடி ல் லேகிக் குணியை நோக்கி யிச்சிறு மியின்வர லாறு
தனைத்தெரி வித்து மற்றிவள் கண்ணன் றூசியா கியவொரு கூனி. (ஊ)

கவியுக் துதித்துப் பண்டரி புரத்துக் கருணைமா னுமத்திற் களித்து
மலிதரு மனத்தா னென்னலுங் குணயி வளர்த்தனன் மருவியன் புற்று
மெலிவற வளர்ந்து பெரியவ ளாக வேறுனோர் யானாநீ யென்றால்
குவிசீசேய் பாக னடிபுகழ் நாமர் குடியடித் தாசியா னென்பான் (சு)

இப்படி நாம தேவர்தம் மனையி லியன்றலு ழியமபல செய்து
மைப்படி மேனி மாயனை நாமர் வாழ்த்தலகேட் டொமகிழ் வாவாள்
அப்படி யாக வொருதினத திரவி லைந்துநா ழிகையள வதிலே
மெய்ப்படி நாமர் முதலினர் துயில மேவின காற்றொடு மழையே (எ)

மழைதெறுங் காற்றான் மாடம்வேய் கூடா மாய்ந்தன பலபடி யாகத்
தழைதுழாய் மார்பன் றுன்பொரு ளாகிச் சக்கரத் தாற்றடைசெய்தான்
விழைதரு நாமர் முதலினர் துயரா விதம்பின்பு தானவன் மேலிக்
குழைசுவ றொடுத்துக் கூடாயும் வேய்ந்து கொண்டு போதிலே நாமா (அ)

விழித்தனர் வெளியே வந்துமுன் கண்டாா விமலபீ தாம்பரம் விளங்கச்
செழித்தகே ழுரு குண்டல மகுடந் திகழ்திரு மேனியைப் பணிந்தார்
வழுத்துசீ ரடியைப் பற்றிநா தானீ மற்றிந்த விரவிலவந் தென்னை
இழைத்துள தென்னத் தொண்டனாக் காப்போ னியம்புலா னெறிமழைக்காற்

உன்னது குடிசை யழிந்தது போகா துறச்செவ்வை செய்தன னீநின் [ரூல்
றன்னது குடும்ப வியற்கையை விட்டென் றனைச்சரண் புகுதலா லின்னே
என்னது சுமையா யிதுசெயே ளாகி லெனையுனை யீன்றவன் வைவாள்
மன்னது தனைநீ யறிதியே யெனுமுன் வந்தனன் குணயிமால் வடிவை (ஐ)

கண்டடி வணங்கிப் புகழ்ந்தன ளாகக் கலந்தமு வருமனை புகுந்து
கொண்டிறை போது ஜனாபாயிவந்து கொண்டல்வண ணன்பதம் வருடி
மண்பெ சாரம் புரிந்தன ளிருக்க மாலடி வணங்கியே நாமர்
தொண்டுகொண் டவனே யெம்முட னமுதுசெய்கென வேண்டினர் சொன்னார்

நாயக னிசைந்து கோவிந்தன் விட்டலன் நாரணன் மகாதேவ னென்போர்
ஆயபின் னாகளு நாமருங் குணயி யன்னையு மனைவியு மாகப்
பாயவோர் கலத்தி லமுதுணும் போது பார்த்தனன் ஜனாபாயி மனத்தில்
மேயதோர் வருத்தங் கொண்டெண் டரிவாள் விமலனே யெனைவிடுத் தனையே

இழிவுநீ செய்வ தியல்புனக் காமோ வெனைபபர தேசியென் றென்ன
வழுவில்சீர் விடல னுமனா நோக்கி மற்றெனக் கருத்துமில் வழுது
கழியநன் கிலதென் றுரைத்தலு நாமர் கருதினன் ஜனையு முன்னு
தொழிவதே யென்ன வதுதரு லுணவிங் குருசியா யிலதுனக் கென்றார் (ஐங்)

எனலுமுன் பவன்கேட் டெழிற்கர முதறி யெழக்கண்ட ராஜாயி நாதன்
றனதுகை கால்கள் சுத்திசெய் தனன்பின் சாமியோர் பாயன்மீ திருந்தான்
பினரனை குணயி ஜனையியை யழைத்துப் பெறுகென மிச்சிலைத் தந்தான்
அனகமா மிதுதான் பிரமருத் திரர்க்கு மகப்படா வருதெனக் கொண்டான். ()

கொண்டவ டனது குடிசுடை வைத்துக் கோகன கத்தவன் கொழநா
அண்டிய வெனதில் வருகென வேண்ட வன்புள நாமரோ டாங்கு
முண்டெத் துயிலு மாதவன் விழித்து வந்தந்தச் சனையியை மடந்தாய்
உண்டிமும் போது நீயிலா ததின லுண்டி லே னிரம்பவிப போது (ஐஞ்)

பசியுள் தன்ன மெனக்கிடு கென்னப் பாண்டிரெங் காபவ நாசா
நிசியிடைக் குறையி தந்தனன் மிச்சி னினக்கது தக்கதோ வென்று
கசிவுறு மனத்துச் சறையிதான் சொல்லக் கண்ணன் நறையிடு கென்ன
வசியறு ஜறையி யிடவவ றுடனே மாதவ னுண்டுள மகிழ்ந்தான் (௨௬)

பின்புகை கால்கள் சுத்திசெய் தங்குப் பேசிய விருவருந் துயில
வன்புறு குறையி விழித்தனன் வெளியே வந்துதன் புதல்வனைக் கூவி
அன்புள நீயு நானுந்தாங் கிளபின் பகிலகா ரணனிந்தச் சறையி
தன்புடை வந்து மிச்சிலே யுண்டு சயனங் கொண் டனனங்கே யென்றான் (௨௭)

நாமதே வன்னு யெவருளந் தூய்மை நணுகிய தோவங்கு நணுகக்
காமனார் தாதைக் கிலையொரு கால நியதிதான் கருதிய போதே
போமதே செய்கை மிச்சிலுண் பதுமோர் பொருளன்ற நியற்கையே யென்ப
தாமது கேட்டித் துயில்செயும் விமலன் சாமமொன் றறவிடி யற்கே (௨௮)

எழுந்திரு ஜறையி திரிகையிற் றுகி யெலாந்துடைத் துன்வர வினையான்
விழைந்தினி திருக்கின் றேனென விழியாள் விழித்திட வெடுத்தினி திருத்திச்
செழுந்தனிக் கரத்தா லவடலை மயினாச் சிக்கறத் திருத்திமுன்றானைக்
கொழுந்தினித் தலைமேற் றந்துதா னேயோர் கூடையி லரிசியைக்கொணர்ந்து

நானளைக் கின்றேன் மாவையிங் குனது நன்கையால் முனைதொட்டுக்கொண்டு
தேனெனப் பாடு கென்னலும் ஜறையி தீண்டின னன்பினிற் சிறந்து
ஞானதே வாகி யடியர்பால் விமல னல்லருள் செய்தினி தாடத்
தானெலா மோவி யபங்கமாங் கவியாற் சாற்றிடக் கேட்டனன் செளரி (௨௯)

தலைதுளக் குடனே பரவச னாகிச் சார்ங்கவிற் கையன்மா வுரைக்கும்
நிலைதெரி குறையி ஜறையிபால் வந்து நின்வயி னரிசியே தரைக்கச்
சொலையெனப் பேசா திருப்பது கண்டு சுளித்துவேத் திரங்கரங் கொண்டே
அலைவுற வடித்தாள் யாருடன் பேசி யமர்ந்தனை யிங்ஙனே யென்று (௩௦)

சினத்தின ளடிதான் சீதரன் முடிமேற் சேர்தலு நான்விடோ பாவிம்
மனத்திலன் புடைய ஜறையிபால் வந்தேன் மாவரைத் திடற்கெனை யடியேல்
எனத்திரு நா த னாமதே வறிந்தே யீன்றதாய் தன்முகநோக்கி
வனத்துழாய் மார்ப் பென்னுந் யறியாய் வருகெனக் குறையியு மயங்கி (௩௧)

நானின னுலக நாதனை யடித்தே னேயென நலிவொடு மனத்திற்
கோணின ளாகி ஜறையிதா னரியைக் குறித்தன டன்வுசங் கொண்டான்
ஏணிலை யெனக்கென் றிருத்தலும் ஜறையி யெம்பிரா னிடத்துறு மன்புாம்
ஆணியைத் தொட்டு விராகமந் திரிகை யரைத்தனன் சஞ்சித வரிசி (௩௨)

அவ்வியத் தத்தில் வியத்தமா யரைத்த வந்தமா வுனைத்தையும் வாரிச்
செவ்விய கூடை ரிரப்பிவைத் தன்பின் றிருவின யகன்றுயில் செய்யு
வவ்விய ஜறையி விடியுமு நெழுந்து மாதவன் றனைத்துயி லெழுப்பி
இவ்விடைவிடுத்துன்கோயில்சே ராம விருத்தியேற் கலகமா மென்றான் (௩௩)

என்றலுந் துயின்றேனன் விடிந்ததோ வென்ன வெழுந்துரித் தினாமயக் கத்தால்
தன்றளிப் பீதாம் பரத்தையும் பதக்கந் தன்னையுங் கிடத்தியச் சறையித்
கொன்றிய கந்தை யுடுத்தித்தன் கோயி லுட்புருந் துறைந்தனன் விடிந்த
அன்றையர்ச் சகர்தாம் வந்துபொற் கோயிற் பிறங்கிய கதவினைத் திறந்தார். (௩௪)

கந்தையைப் போர்த்துச் செங்கண்மேனிற்ற கருணையங் கண்ணனைக் கண்டார்
எந்தையே பீதாம் பரமெவர்க் கீந்தா யெங்ஙனே தேடினாய் கந்தை
நின்றையி லுனது மேனிக்குக் கந்தை நேர்வதோ வென்றதை நெகிழ்த்து
விந்தைசேர் பதக்கந் தன்னையு மார்பிற் கண்டிலர் வெருண்டனர் வியந்தார். ()

மூடின படியே கதவுதா னிருக்க முந்தின தெவ்வழி யென்பார்
கூடினும் போவ தியாரக மென்பார் கொண்டவிக் கந்தைதா னுமர்
தேடின தாசி தன்னது போலத் தெரிகின்ற தறிசுவ மென்று
நேடினர் நாம தேவரிற் புருந்து நின்றதோர் ஜனாயிரைக் கண்டார் (௨௭)

நின்னிடைக் கண்ணன்வந்தாதா லிங்கேநேர்ந்ததுபொன்னுடையெனக்கொண்
டுன்னிடை யவன்றன் பதக்கமு முளதா முதவுகி யென்னலும் ஜனாயி
என்னிடைக் கிடையா தென்னலு நீதா நெப்படி யன்னவ னிங்கே
துன்னிடச் செய்தா யென்றவ கெகிலைச் சோதிக்கப் பதக்கந்தோன்றியதே (௨௮)

கண்டவர் வெருட்டுங் காலையி லுமார் கலந்தனர் நாமர்தம் மனையோ
பண்டைய தன்று நேற்றுறு காற்றிற் பறந்தன கூலாக ளெல்லாம்
கொண்டநம் மனையோ புதுக்கில மிதுவோ கூரிருள் விடியுமுன் புதிதாய்
அண்டிய தென்னே யதிசய நாமர்க் கமைத்தவன் கண்ணனே யாமால். (௨௯)

என்பது கேட்டோர் கண்ணனே யருளி னீகல னோபெரு மாடம்
நன்பொரு ளென்பார் சிற்சிலர் செல்வ நனிதரிற் செருக்குமிக் காகி
அன்பில ராவா ராதலா லுதவா னமலனென் றுரைப்பவ ராக
முன்புசோ தித்துக் கொண்டவர் ஜனாயி மோசஞ்செய் பவளென முனிந்தார் ()

இங்கிவன் சாமித் துரோகியா தவினா லேற்றதுங் கழுவினி லென்றே
அங்கவ னைக்கொண் டம்புலிப் பாகைக் கணுகலுஞ் சனாயிதா னமலா
செங்கண்மே னின்ற சீதரா வடியேன் செய்ததெ னிங்ஙனே செயற்கென்
றங்கைக் டலைமேல் வைத்தனன் புலம்ப வநாதர க்ஷகனரு ளாலே (௩௦)

கழுமர நீராய்க் கரைந்தது ஞ்னாயி கண்கலக் கத்தனைக் கரைப்பான்
வழுவி லேழு வந்தனன் கண்ட மகிதலத் தோலொ மகிழ்ந்து
சூழுவினர் புகழ்ச் சனாயிரைப் பிடித்தோர் கோதிலாய் நிற்பொருட் டமலன்
தழுவிவ னேழு வந்தத னானீ தன்னியை யெனவிடுத் தகன்றார். (௩௧)

விடுத்தபின் ஜனாயி வீட்டில்வந் தமர்ந்து விமலனை முன்புபோல் வேண்டித்
தொடுத்தன ளபங்கக் கவிகஞ்செய் நாளிற் றுவவணி தோளிநுண் மைக்கூ
டடுத்தெழு துங்கோல் காயிதங் கொண்டங் கவஞ்சொலு வனவெலா மெழுத
மடுத்தனன் கோயி லிருக்கநேர் வந்தார் மாநிலா ஞானதே வருமே (௩௨)

ஞானதே வரைக்கண் டெழுதிட வுள்ள நாணிமை முதலெலா மறைத்துத்
தானமர் போதுகண்டவர் வணங்கிச் சாற்றுவார் தேவகி தனயா
ஊனமின் நேகந் தத்திருந் தென்னை யெழுதினை யுரைக்கென நாதன்
ருனரு ளுடனே ஜனாயித் தபங்கக் கவியெழு தினனெனச் சாற்ற. (௩௩)

கேட்டலுஞ் சிரித்து ஞானதே வமலா கிளத்திய ஜனாயிநின் புகழே
நாட்டல்செய் கின்ற ளதுபிற ராலே நயந்திடத் தக்கது நீயே
நீட்டல்செய் வதுதான் சிறந்ததன் றென்னைச் சீதரன் ஜனாயிதான் செப்பல்
நேட்டன் னினிதர யிருத்தலா னுனே யெழுதவும் விரும்பினே னென்றான். ()

முன்புபோ லெழுது கின்றவன் ஞான தேவர்த முகத்தினை நோக்கி
நன்கிது தன்னை மறைத்தது கமல நான்முகற் குந்தெரி யாது
நின்புலத் தோன்றிற் றெவ்வித மென்ன நிமலனை ஞானதே வென்போர்
அன்புட னோக்கி யையநின் பெருமை யடியருக் கெளிதுதா னென்றார். (௬௬)

வினவிய விடலன் சிரித்துற ஞான தேவரவ் விமலனை நோக்கி
அனகநீ வருக நாமனாக் காண வென்னலு மமலனும் விரும்பிப்
பினருணர் ஞான தேவர்தங் கையைப் பிடித்துட னுமதே வுமரும்
மனைபுகுந் திடலு நாமதே வெகிர்ந்து மார்புறத் தழுவினர் மகிழ்ந்தார். (௬௭)

ஆசனத் திருவர் தம்மையு மிருத்த வப்பொழு தன்பொல் லோரும்
நேசமுற் றடைய வவர்கள்யாவரையு நிமலனுந்தழுவின ளிருத்தி
மாசறு நாம தேவரை நோக்கி மாலடி யார்களைக் காணக்
கூசமில் லாமல் ஜனாயிரை யிங்கே கொடுவரு கென்றான் கூற. (௬௮)

அடியவர் கேட்டுத் தாய்க்குரை செய்ய வவன்முரு மகட்குரை செய்யக்
கடிதிரா ஜாயி வெளியிலே சாண மிதித்துறு ஜனாயிருக் கழறப்
படிற்று ஜனாயி கால்கரஞ் சுத்தி பண்ணினன் வினாந்துவந் தங்கே
நெடிதம ரன்பர் குழாத்திடை யிருந்த நிமலனைக்கண் டடிபணிந்தான். (௬௯)

நின்றவப் போது ஞானதே வென்போர் நிறைகுண நாமரை நோக்கி
இன்றுள தான வதிசயங் கேளீ ரெம்பிரான் ஜனாயிரா டுவதை
நன்றினி தெழுதிக் கொண்டுறு வதனை நான்கண்டு வந்தன னென்ன
மன்றலந் துளவோ னுனெழு துவதால் வந்ததோர் குறையென்னை யென்றான்.

பின்னரு மெனக்கு ஜனாயிசொல் வதெலாம் பெரியதோ ரின்பத்தைத் தரலால்
நன்னரங் கெழுத லாயின னதனை நவிலுவோர் கேட்பவர் தம்மேல்
முன்னரன் புடையே னுகிப்பின் றருவேன் மோக்கழு மெனவவன் மொழியத்
தன்னரு கிருந்த தொண்டொல் லோருந் தனித்தனி சிரித்தனர் மாதோ. (௭௦)

ஜனாயிரை நோக்கி ஞானதே வென்போர் தங்குமிந் நாமதே வென்போர்
முனாளி ரணியற்கு மைந்தனாய் பின்பு முரணிய வாலிக்கு மகனாய்
பினாளி லுத் தவராய்ப் பார்டெங் கனுக்குப் பெரிதன்ப ராயினர் நீதான்
இனொன ஷுனாத்தி விமலனுக் கன்பா யிருத்தலின் காரண மென்றார். (௭௧)

பத்தவ தாரஞ் செய்தவனான பரமனாச் சாவதா ரத்தும்
உத்தம னுகி யுறைதலால் யானு முடனுடன் றேன்றிவந் துற்றேன்
இத்தனை தானென் றியம்பலு ஞான தேவென்போ ரின்பொடு கேட்டு
மெய்த்துள் மகிழ்ந்தார் பின்புபான் டெங்கன் மெய்யடி யவர்க்குனா செய்வான்

நீவிடொல் லோரும் பாடுமெய்க் கவிக ணிலுபெற வெழுதுகி நதற்கு
மாவிர குள்ளோர் தம்மையான் வகுப்பேன் மெவிலா ஞானதே வியம்பும்
பாவினைச் சச்சி தானந்தர் நிவர்த்தி பாட்டினைச் சோபான தேவர்
மேவிய முக்தா பாயிதன் கவியை ஞானதே வெழுதவும் விதித்து. (௭௨)

பரமவா னந்தர் பாடலை விசோபா கேசரர் சாவந்தியாமா
ளரகவி சிவாகு ரவர்கூர்ம தாசர் நன்கவி யாவையுஞ் சுதேவர்
அரமிய சோகா மெளர்தந் தொடர்பை யனந்தபட் டராகவு நாமா
வரமிகு தூக்கும் ஜனாயிதன் யாப்பும் வரைகுவன் யானென வகுத்தான். (௭௩)

அங்குள் ரான் வன்பொல் லோரும் ஐயினையப் புதழ்ந்தன ராகப்
போங்கிய வுவகை கொண்டுள நாம ரன்பரைபபூசனைபுரிந்து
மங்களஞ் சொல்லப் பாண்டரங் கினுக்கு மாதவன் கோயிலுக் கெழுந்து
தங்கின னுருக்கு மணிக்கிவை யுரைக்கத் தாசாதந தமதிடஞ் சாராதார. (௪௬)

ஜனபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆக கதை கச-கரு செய்யுள் ஞா௨௩௮.

முற்றிற்று.

மச்சேந்திரநாதர் சரித்திரம்.

சங்கரனொரு நான்பாற் சாகரதி ரத்கில
மங்கையொழினி துற்று மசிழதருகிற ராமன்
தங்கருளரு வத்தைத் தனதுளமுற வைத்தப
பங்கமிலவ னுமமபகீர்தருமவ னுண். (௧)

அதுதெரிபரை யான வம்பிகைபதி யான
விதுவணிமுடி யான வேண்டினனான மிக்க
தெதுவுளதொரு தெய்வ மெனவினவலு மன்னுன்
கதுமெனரகு ராமன் காரணமுரை செய்வான். (௨)

பிரமணமுத லாகப் பேசினமையவ றோடே
அரனெனவுள யானு மாவதுமவ னாலே
திரனிலையித னாலே ழேறரிதிரு நாமம்
பரவுவெனவ னீலப் படிவமுமுளம் வைப்பேன். (௩)

என்றதுவின வுற்ற விம்மலைமக டேர்ந்து
நன்றது னாகத்தி னண்ணியுமிது காறும்
ஒன்றதுதெரி யாம ளுறைவதுதக வாமோ
இன்றதுமொழி கிற்பா யெனவிரசித வெற்பான். (௪)

பணிவுடனெதிர் நிற்கும் பார்வுகிதலை மேற்கை
அணிவுடனுப தெச மறைதருகிற போது
துணிவுறநீன வின்னிச் சோர்துயிலது மேவ
பணிதருகடல் மீனின் வயின்மகவும் மென்றே. (௫)

சிவனருளுட தேசஞ் செவிகொடுவின வுற்று
நவநரவுரு வாகி நண்ணியவது கண்டு
திவமிகவுறு மச்சேந் திரனெனுமொரு நாமம்
பவனிவகுற நல்கிப் பார்வதியொடு போனான்.

(௬)

அம்மகவுட னேயீ சானனதரு ளாலே
செம்மைகொள்வை ராக சீலமென்மேலாகி
வெம்மயலது வின்றி மேவிரிதிரு நாமம்
தம்மணிநா வோதத் தனிகிரி தரலானார்

(௭)

தாய்வயிறது விட்டுத்தாம் வருகிற போதே
மேயினஹம் சோஹம் விடுகிலரத னாலே
ஒய்வருதிரி கானமும்முணர்தரு சக்தி
ஆயினர்யா ராலு மரிவருநிலை யுற்றார்

(௮)

அகலிடமுள தீர்த்தம் யாவையுமே மூழ்குந்
தகவுறுநினை வோடு தாம்வருமூர் தோறும்
துகர்தரலிர வுனாய் நோன்பது செயல் காடாய்
மிகவயதி ராறு மேவினர்வரு நாளில்.

(௯)

ஒருதினமோ ருரிலோர்தனவணி கன்வாழ்
தருமனைமுன நின்று சாற்றினரா லக்கென்
றருமைகொ ளொலி கேளா வம்மனையுரை கிற்பாள்
இருகரநிறை பிச்சை யேந்தின னெதிர்வந்தான்.

(௧௦)

வந்தவளெதிர் நிற்கு மாதவர் தமைநோக்கி
அந்தமிலுப சாரத் தஞ்சலிபல செய்து
நிந்தையிலுரு வத்தீர் நீரிவண்வரு மாயான்
எந்தநல்வினை செய்தே நென்றுருகின ளன்பால்.

(௧௧)

அன்புறவெதிர் நின்றீ ராதலி னடியேற்கோர்
துன்பிலைமக வில்லை யெனுமொருதுய ரன்றி
நன்பொருளுணர் கிற்கு நற்றவமுதி யோரே
இன்புடனருள் செய்வீ னொன்றிசியை யிட்டாள்.

(௧௨)

அன்றவளுரை செய்யு மன்புறுமொழி கேளா
மன்னினதவ யோகர் மற்றவள்முக நோக்கி
நின்னிடமக வுண்டா நீயிது பெறுகென்று
நன்னிற முளநீறு நல்கினருரை செய்வார்.

(௧௩)

நீயிதையுண் பாயே னின்வயி னெடுமாறன்
தூயநலம் சத்தாற் றேன்றுவன்மக வென்றே
ஆயவரகல் வுற்றா ரானபி னம்மாது
போயயல் மனையாளைப் புகவகம்வரு வித்தான்

(௧௪)

வருமவடனை நோக்கி மாணவியி யாளே
ஒருதுறவின ரிங்கே யுற்றனர்பெறு பிச்சை
தருதல்செய்தவர் தம்மைச்சந் ததியருள் கென்றேன்
அருளினர்திரு நீற்றை யயில்கெனவவர் போனார்

(௧௫)

நானுணர்நினை கின்றே னவிலுநினினை வென்ன
மீனுறழ்விழி யன்னுள் வேண்டலெதிரு நீறு
தானுணவுத விப்பின் தம்வசம்வரல் செய்வோ
ரானுணர்வது மாறி னாற்பலரறி யென்றான்.

(106)

அவளுனாகொடு தீயி லன்னதை யிட்டாள்பின்
நவமுடனொரு மூன்று நண்ணின வாண்டாக
உவமையின்மச் சேந்தர நாதருமுவ ணுற்றார்
இவள்மனையிலும் வந்தே இடுகென வெதிரா நின்றா.

(107)

மற்றவளிடு பிச்சை வாங்கினாமுக நோக்கி
அற்றையினினை வுண்டா யரிவைநின்மக னெங்கே
இற்றையெனெதிர் காட்டு கென்றனரவ ளஞ்சிச்
சொற்றருகில ணின்றா னுள்ளது சொல்கென்றா.

(108)

மாதவளோ நீற்றால் வஞ்சனை யுளதென்றே
ஒதயன்மனை யாளா லுளவடுப புறுதீயில்
மேதகுதிரு நீற்றை யிட்டனன்வெகு ளன்மின்
ஏதமிதென வென்றா னெதிர் துறவினா சொலவார்.

(109)

நீறிடுபலி யெங்கே நீயிடுமிட மென்ன
மாறிலன்பனி ரண்டு வருடமுமிடு சாம்பர்
வீரொருகுழி யுண்டென் தக்குழியிடை மேவ
ஆறினார்தமை யுய்த்தா ளன்னவரவ ணின்றே

(110)

அதிர்தரவா லக்கென் றரதுவின வுற்று
முதிர்குழியிடை நின்று முந்தினதா தேசென்
நெதிரொலிகுரு சாமி யென்பதொடது கேளாப்
பொதிரதிகய ராகிப பொங்கினாரு ருள்ளார்

(111)

அவ்வயின்மச் சேந்தர ரானவர்வணி கன்றன்
செவ்வியமனை யாட்குச் செப்பினராட் கூட்டி
இவ்வயினுறு குப்பை யெடுமெனவெடுப் பிக்கத
தீவ்வியவரு வோடு சேயுறுவது கண்டார்

(112)

பன்னிருவய துள்ள படிவமொடுரு யோரு
மன்னினர்படி மீது வைகுதலில ராக
முன்னுறுவது கண்டு முற்றியதவ யோகர்
சென்னியின்மிசை யத்தஞ் சேர்த்தினர்நிலைதீர

(113)

அக்குழியிடை யுற்றோ ரப்பொழுதெழ லுற்றுத்
தக்கவரிரு தாளிற் றுழ்தலுநா மந்தான்
சொக்கதொர்பலி நின்றுந் தோன்றினரத னாலே
மிக்கதொர்கோ ரக்க னொன்றன்வீன தீர்த்தார்

(114)

வேறு.

குழியினின்றும் வெளியில்வந்த கோரக்க நாதர்தமைக் கூட்டிக்கெண்டு
பழியிகந்த முனிவர்செல்லப் பார்த்ததன வணிகன்றன் பாரிதன்னை
மொழிகடந்தின் னனசெய்தா யெனவெறுக்கப் பெரியதவ மோனர்கண்டு
வியியினுள் சுரந்துமக்கு மகனுண்டா மெனவாழ்த்தி மேவி னாரே

(115)

போம்பொழுது கோரக்கர் மச்சேந்திரர் தமைப்பணிந்து பொருந்தெனக்குத்
தாம்பதும் கரமெனது தலைவைத்துத் தாரகமந் திரத்தைச்சாற்றி
மேம்படுத்து கெனவேண்ட மச்சேந்தர நாதருடன் விளம்ப கில்லார்
ஓம்புரு சேவைசெய்தார் பின்புதெளிந் துபதேச முறுதி யென்றார் (௨௬)

நன்றென்று கோரக்கர் நவில்குருவின் ழுவணங்கி நடந்து கூடச்
சென்றங்கோர் நகரத்தின் புறத்திருந்து பிச்சைகொண்டு சேர்கோ ரக்கா
என்றந்த மொழிகேட்டுக் கோரக்கர் மனைகடொறு பிரந்து சென்று
முன்றுன்று பிராமணபோ ஜனமனைமு னால்க்கு மொழிந்து நின்றார் (௨௭)

அம்மனைவாழ் பார்ப்பினியச் சொற்கேட்டு வடைபோளி யதிர சம்பை
விம்மறிதைத் தலுங்கொண்டு மேவிவெளிப் புறத்திலுறு விமல ருக்குத்
தம்மனதன் புடன்கொடுக்கத் தாமுண்டு சந்தோஷந் தழைப்ப தாகி
இம்மதர வடையெனக்கு ருசியாகி யிருத்தலா லினமும் வேண்டும். (௨௮)

நாளைக்குப் கொண்கவெனக் கோரக்க ரப்படியே நகருட் சென்றிவ்
வேளைக்குந் தரல்வேண்டு நேற்றளித்த வடையென்று வினவக்கேட்டு
வாளைக்கு நிகர்விழியா ளின்றேது தானியநீ வாங்கு கென்னக்
காளைக்கு நிகர்சிறுவர் குருவுக்கு வேண்டுமது கடிதி கென்றார் (௨௯)

அதுகிடையா தெதுவேண்டு மாயினுமயான் றருவலென வண்ணக் கூற
எதுவளித்தா லும்வேண்டே னீகலையேற் போகிலெனன் றிவருங் கூற
மதுமலர்சூழ் குழலினவன் மாதவவே டங்கொண்டு வருகின் றேருந்
கிதுதெரியா தோ விலதிங் கெங்கிருந்து வருமென்றே யிகன்றுசொல்வான் (௩௦)

உன்கண்ணக் குருவினவிற் றருவாயோ தரத்தக்க துளதேல் யானும்
நின்கண்வடை தரத்தக்க திப்போதென் றுனாசெய்ய நிமலர் கேட்டு
நன்குணெனைப் பறித்தவர்க்கு நல்குவதை யுனக்கீவே னென்று நல்கப்
புன்கணுடன் பயந்தவரு மவர்விழிவார் செந்நீரைப் போக்கிரின்றார். (௩௧)

தயைசாந்தி வைரா கந் தாங்கிரின்ற கோரக்கர் தம்மு னின்று
பயநீளும் பார்ப்பனியை யஞ்சேனீ வடைசெய்து பரிந்தி கென்னும்
நயமான மொழிகேட்டு விலாவினையிற்செய்ததனை நல்கலோடும்[டார். (௩௨)

துயர்தீர்தி யென்றுதாதோர் கரத்தாற்போம் விறிமறைத்துச் சோரார் மீண்
வந்துகுரு வடிவணங்கி வடைபுசித்தி ரொனமுன்பு வைக்கக்கண்டங்
கெந்தவிதத் தாலுனது கண்போன தெனவுள்ள தியம்ப லோடும்
இந்தநெடுந் தீரமரி தெனக்குமற்றைக் கண்ணுதவு கெனக்கோ ரக்கர்
அந்தவிழி யையும்பறித்து முன்வைக்க மச்சேந்தர ரதிர யித்தார் (௩௩)

உடனேநல் லன்பனை வுகந்தவதைத் தடவிவிழி யுடைய ராக்கித்
திடமேவு மான்மருா னந்தன்னையுபதேசஞ் செய்து ணுண்டார்
மடமேவு மயலிகந்த கோரக்கர் தமக்குமிச்சில் வாய்ப்ப நல்கித்
தடமேவு சீடனுனைப் போலெனக்குக் கிடைப்பரிது ஜகத்தி லென்றார் (௩௪)

கோரக்கர் சாம்பவரத் துவயர் பிர பாவர் கைனி யர் நிரவ்த்தர்
போரப்பொங் கியருான தேவர்விசோ பாநாமர் புகல்ஜ னாயி
சீரொத்த விவர்களுொரு வருக்கொருவ ருபதேசஞ் செய்யப்பெற்று
நேரொத்த வான்மருானம் புலியிற் பரம்பரையாய் நிலவிற் றம்மா (௩௫)

மச்சேந்திரநாதர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆக சரித்திரம் ௨௫-க்கு செய்யுள் தூக ௨௩.
முற்றிற்று.

கோபிசந்தராஜன் சரித்திரம்

உத்தரகண் டத்துளே கௌடபங் கா லென்னு மிராச்சி யத்துள்
சித்திரகாஞ் சணபுரிக்கோ ரரசனாந் திரிலோக சந்த னென்னும்
அத்தஞ்சீ ரரசன்மிக வும்பிரதா பசாவியா யாண்டு வந்தான்
சத்திய னாகியவ்வன்ற்ன் பட்டமனை யாளழகு தனிற்சி றந்தே. (க)

நற்குணநற் செய்கைகள்யா வும்பொருந்தி னவளாமை னாவ திக்கு
மிக்குளாரு பலாவணிய மிகுந்தமகன் கோபிசந்தன் மேவு நாளில்
தக்கவவன் பிதாவான திரிலோக சந்தென்போன் சாத லாக
பிற்குமுந்தை யாகியகோ பிசந்தனர சானங்கா லத்தின் மாதோ. (உ)

ஆயிரத்தோ டிருநூறு மனைவிகளை விவாகஞ்செய் தமர்ந்தும் போகம்
தோய்தலுக்கோ ராயிரத்தோ டறுநூறு தோகையர்நா டகசா லைக்கன்
மேயிருக்க வைத்திராப் பகற்சகல விபவமுடன் விடயா னந்தம்
தேய்தலின்றி யனுபவித்து வந்தான்ரா யாமைனா வகிசீர் சான்ற். (ங)

பதிவியோ கத்தினான் மிகுந்தவயி ராகமுற்றோர் பகன்மேன் மாடம்
அதிலேறி யுதாசின மாய்நான்கு திக்கிலும்பார்த் தமரும் போது
நிதிமேவு மந்நகரத் திற்சகல சித்திகளு நிறைவு நேர்ந்த
விதிமேவு மாசாபா சங்கன்கன வினாநினையா வான்ம ஞானி. (ஈ)

ஆகியரி தன்னையிடை விடாமற்றியா னித்திவெ ராயும் பிச்சை
வாகொடெடுத் துண்பவரா யும்விகார சீலமுள வராயுஞ் சால
பூகமிரு தயைசாத்து விகமுடைய ஜாலந்த ரர்க னற்றற்
கேகியா ரணியத்திற் சென்றுலர்ந்து கிடக்கும்விற குகளெ டித்து. (ஐ)

கட்டாகக் கட்டித்தந் தலையெற்றி வழிநோக்கிக் கடுகும் போது
கிட்டாத விவர்தேக நிழற்பூமி யிற்கிளா திந்த னங்கம்
ஓட்டாதோர் முழுத்துக்கு மேல்விறகு கட்டுவரு முதனைநோக்கி
எட்டாத வாச்சரிய மிதுவென்னை யென்றுகிகைத் திந்த மாது (ஈ)

இவரோமா னிடரல்ல ரிறையவனெ யெனநினைநதிந் திவொ னக்குப்
பவரோகந் திர்த்தருள்வா ரெனத்துணிந்து மானவெட்கம் பலவு நீத்தே
அவர்தாளே சரணெனவேண் டியதென்றந் கவர்மேவு மடத்தை நோக்கித்
தவர்பாதந் தனக்குபசா ரம்புரிய வேண்டவனா தருவித் தேக. (ஏ)

ஆராய்ந்து தாதியரோ டம்மடத்திற் சதானந்த ராகிச் சீமந்
நாராய ணன்பதத்திற் சித்தம்வைத்துத் தங்குகின்ற நல்லோர் முன்பு
சீராகச் சிரமீது கரங்குவித்துப் போய்வணங்கிச் சீரி யோரே
நேராக வுபதேச நல்கியெனைக் காத்தொன்று நின்று வேண்ட. (அ)

வினவுமவர் நானெளியேன் கண்டவிட மெலாந்திரிவே னீயோ வேந்தற்
கணையுனது பெருமைக்குத் தக்கவரை யாய்ந்திதோ பதேசம் பெற்றால்
நனிநலமா யிருக்குமென வும்மின்மிக்கோ ரின்றென்று நான்ம தித்துப்
புனிதமுள்ளவுமைச்சரணம் புருந்தவெனக் குபதேசம் புரிக வென்றார். (ஊ)

அதற்கவடன் நிரிகரண சுத்திகண்டா னந்தங்கொண் டருக லைத்தங்
கெத்தொடுதங் கரஞ்சிரம்வைத் திணையிலுப தேசத்தை யினிது நல்க
மதாக்கும்விழி யவட்குடனே மமதையகன் நிறையவனை மனத்திற் கண்டு
சுதத்தைவிட்டுக் குருநாதன் றனைவணங்கி யானந்தங் கதித்து நின்றான். (௨)

விடையுதவ மனைமேவி யவகாச நேரிட்ட வேளை யெல்லாந்
தடையறத்தன் குருநாத னருகில்வந்தான் மாதுபவந் தனைப்பே சிக்கொண்
டடையுமனை புகுந்துள்ளம் பரிசுத்த மாயரியை யானந் தத்தோ
முடையறத்தேர்ந் திருக்குநான் சிலகழிய மகன்செய்கை யியம்பு கிற்பாம். (௨௧)

வேறு

மைந்த னான மகிபதி யோர்கினஞ்
சந்தமேவித் தனக்குப் பிரியையாய்
முந்த லாமனை யாண்முக நோக்குற
வந்த னன்வந்த போது மகிழ்வுடன். (௨௨)

சயன மேவித்தாம் பூலங் கொடுத்தெனக்
கியைவ தாகிய வென்பிராண நாதனை
மயல்செ யான்சொலும வார்த்தையைக் கேட்டினித்
தையசெய் வீனொன்ச் சாற்றுகின் றானோ. (௨௩)

உமது தாய்க்குப் தேசம் வகுத்துநன்
கமைவு செய்தவ டன்வச மாக்கிய
விமலன் போல்பவன் பாற்றின மேவலால்
நமர்களுக்குப் பழிப்பு நனுகின. (௨௪)

என்ன வேயவ் விழைவனுக் குச்சினந்
துன்ன லாகிந் சொல்வதைக் காலையில்
இன்ன தென்றறி வேனென் றிராச்செல
மன்ன வைக்குவந் தோன்மந்தி ரிதனை. (௨௫)

நேர்க்கி யிங்கொரு நோன்பினர் பற்பன
ளாய்க்கி ளாந்துசா லந்தர ரென்னும்பேர்
வாய்க்கின் றோர்தமை நான்கண்டு வந்திக்கப்
போய்க்கொ ணுவெனப் போக்கினன் போயினான். (௨௬)

பரிசு னங்க னுடன்சென்று பண்புளோர்த்
தரிசு னஞ்செய்து தாழ்ந்துமை யெம்மிறை
துரிசி லாது தொழற்கழைத் தானென
கரிசி லார்நடந் தேகவக் காவலன். (௨௭)

எதிரொ முந்துவந் தன்பினி றைஞ்சித்தன்
அதிர வைக்கழைத் தாசனந் தந்ததிற்
றுதிசெய் தேத்தியின் றைத்தினந் துன்னிதிர்
முதிய றோயென்று நன்குமொ ழிந்தனன். (௨௮)

அன்றி சாவவ ரன்னவன் சொற்படி
துன்றி னாந்துயி லக்கண்டு தோன்றறான்
ஹென்றி வீரரின் மேவுங்கி ணற்றிடைச்
சென்றி வன்றனைச் சீக்கிரம் விழத்தியே (௨௯)

மீதி லத்தியின் மூடித்தூர் மின்னென
நீதி யின்றிவி முத்திரி ரப்பினார்
கோதி லாதவர் கூவத்து ணீரின்மேல்
தீதி லாதுதி யானத்தி ருந்தனர்

(௨௦)

உதயமாயின பின்மயி னாவதி
சுதைவி லாததந் தேசிக னாத்தூரீஇ
இதய நொந்துநீ ரின்றிம யங்குமீன்
அதையு மண்ணையில் லாதம கவும்போல்

(௨௧)

சுத்த எரித்துத்த யங்கிப் புலம்பியென்
உத்த மக்குரு வெங்கணுற் றார்கொலோ
எத்தி சைச்சென்று காண்பெனென் தேங்கியுண்
நித்தி னாக்கொள்வ தின்றி நினைப்பிலாள்

(௨௨)

ஆயி ருக்கச்சால ந்தரர் சீடரில்
நேயமிக்ககா னேபாவென் போர்பவ
நோய றுத்தெழு தூற்றுவர் தம்முடன்
தூய விப்புவி முற்றுந் துருவுற

(௨௩)

இங்கு வேந்தனா ருதினத் தின்பொடு
தங்கு முன்றிலி னோரந்த யங்கொளி
பொங்கு மாசனத் திற்பொலி வாயுற
அங்கு மாத ரமைத்தத யிலத்தால்

(௨௪)

தலையிற் றேய்த்துடம் பெங்குந் தடவமீ
துலவக் காலுற வீசவு லாசமாய்
இலகு றத்திரி வோரொழில் கண்டுகோன்
கலவைச் சேறு கமழக் களித்தனன்

(௨௫)

என்னைப் போல்பவ னொங்குள் ரின்றெனத்
தன்னைத் தான்மதித் துற்றது கண்டனள்
மின்னைப் போலுமைனாவதி மெனிலை
மன்னச் சாளர வாயுறீஇக் கீழ்ரோ

(௨௬)

இனைய பேரழு குள்ளவென் மைந்தனோ
வினையி னாலெமன் கைவச மேவுவான்
எனநி னைந்தழு தாளிரு கண்ணினீர்
அனையன் மேல்விழ யார்தெளித் தாரொனா

(௨௭)

மீது பார்த்தன்னை மிக்கழு தற்கிவண்
யாது காரண மென்னலு முன்பிதா
தீது தீருன்னி லுஞ்செவ்வி யோர்திறம்
பாது காலன்கைப் பட்டனர் போலவே.

(௨௮)

வாயுஞ் செல்வ மனைவிம காருடன்
ஏயுங் காமத் தழுந்தியி ருப்பதில்
நீயுங் காலன்கை நேரிடு வாயெனு
நோயி னாண்மன நொந்தழு தேனெனா

(௨௯)

தோன்றும் யாவுந் தொலைவதன் றிநிலைத்
தேன்ற தொன்றுமின் றுண்டென்ப துண்டெனில்
ஆன்ற நீசொல் லெனவவ னாசைநோய்
கின்ற தாகக் கிளர்குரு நாதனை. (௩௦)

சரண டைந்துன் சரீர மமரமாந்
திரம தாகநீ செய்கென வப்படிக்
சூரமு னோரெவ ரோதுகெ னச்சாலந்
தரர்செய் வாரவர் தம்மையான் கண்டிலேன். (௩௧)

பனிரண் டாண்டன வாகநீ பார்ப்பதற்
கினிதின் றென்றழு கின்றதைக் கண்டு நோன்
தனின டந்ததைத் தேர்த்தொன்றுஞ் சாற்றிடா
துனிவெந் நீரின் முழுகிழு ணுண்டனன். (௩௨)

உண்ட பின்னது தாபத்துடன் முன்னே
கொண்ட வோர்மனை யாள்சொலக் கோபதநீ
மண்டக் கூவலின் மாய்த்தன னிந்நகா
அண்டத் தேசிக னையென் றழுங்கினு ன. (௩௩)

வேறு

வழு தூறுநற் சீடரோ டெழுந்து காணேபா
தாழ்வில் புண்ணியத் தலங்களுங் கங்கையுஞ் சாரந்து
வாழ்வு சேர்நக ரங்களும் வளங்கொணு கெளநம்
சூழ்தல் செய்துதே சிகனைத்தாந் துருவின ரொங்கும். (௩௪)

தெரிகி லார்சென்று பரததே சந்தனைச் சேர
வரமச் சேந்திரர் தமைத்துரு விவந்துகோ ரக்கர்
நிருபர் சேருமந் நகரிடைச் சென்றுகா னேபா
உரம்வி ராவுறத் தழுவினர் மகிழ்வொடங் குறுங்கால் (௩௫)

வந்த கோரக்கர் நோக்கிமற் றவர்தனைக் கோபி
சந்த னுங்குரு நாதனைக் கிணற்றிடைத் தள்ளி
முந்த லாயது பன்னிரண் டாண்டதை முன்னு
திந்த மேதினி யெலாந்திரிந் தென்பய னென்றார். (௩௬)

குருவி ருப்பிடந் தெரிந்தின்பு கொண்டுகா னேபா
மருவு கோரக்க னாமலை யாளத்தி லும்மால்
பரவு தேசிகர் பெண்மயல் கொண்டபா லனைப்பெற்
ரெருவு ருதிருப் பதையுண ராதெமை யிகழ்ந்தீர். (௩௭)

எனவி னோதமா யிருவரும் பேசின ரொழுந்தார்
அனகரங்குரு நாதர்பா லடையக்கா னேபா
புனித சீடரோ டீனையகாஞ் சனபுரிப் பொழில்வாய்
இனிது சென்றிருந் தனர்மயி னாவதிக் கிசைக்க. (௩௮)

ஒருவ னைச்செல விட்டன ரவனுட னேசென்
றருண்மி ருந்தமை னாவதி தனைக்கண்டா தேச
புரிவு டன்சொலிப் பைம்பொழி விறங்குகா னேபா
இருந லைச்சொல்லக் கேட்டு மைனாவதி மகிழ்ந்தான் (௩௯)

தேசி கோத்தமர் தமைநினைத் தழுவுது தெரிந்து
மாசி லாதநீர் கவலுமேன் மகிமையின் மிருந்து
காசி லாதஜா லந்தரர்க் காண்பிபோழ் தினத்தென்.
மேசி லார்சொல வின்பமிக் கெழுந்தனர் மகன்பால் (௪௦)

சென்று நித்திரா செய்பவன் மெனிவுறத் தேற்றி
இன்று நங்குரு நாதர் தஞ்சீடர்கா னேபா
துன்று சோலையி லிறங்கியுற் றுரவர் துணைத்தாள்
நன்று கண்டுநீ சரண்புகி னவையெலாந் தீர்வாய் (௪௧)

அவர்த முள்ளமோ வெண்ணெயின் மென்மய தாகித்
திவளுஞ் சந்திரன் றன்னிலுஞ் சீதளந் தங்கும்
நவையி னின்மல டொன்றுநா னவில்வதை நம்பில்
உவமையி ல்பத முறுதியென் றுரைத்ததை யுணர்ந்தான் (௪௨)

நானி தம்பெற நவின்றதை நழுவுமே னெனத்தாய்
ஊன மில்பதம் வணங்கின னுடனவை யுற்றான்
ஆனமந்திரி யுடன்சது ரங்கத்தோ டடைந்து
சேன லம்புதீம் பொழிலுறு கின்றகா னேபா (௪௩)

இருப தத்தினு மன்பினே டிறைஞ்சின னேத்தப்
பெருமி தத்தநீ யாரொன வினவக்கோ பிசந்தென்
றுரைசெ யத்தெரிந் துடன்றுகள் ளிற்கழு தென்றும்
கரப முற்றிடக் கற்கியென் றங்கழு றுதல்போல் (௪௪)

உனக்குப் பேரொவ ரிட்டன ரயோக்கியா நீதி
மனக்கொ வாவிவே கங்கெட்ட நீமனை யாள்சொற்
றனக்கி சைந்திடச் சற்குரு நாதனைக் கிணற்றில்
சினத்தொ டாழ்த்தினை துனையள வுஞ்சிந்தி யாமல் (௪௫)

பருதி சந்திர ருளவள வும்படர் நரகம்
தருகி ருத்தியுஞ் செய்தனை யெனக்கோபி சந்தன்
வெருவிக் கால்கர நடுங்கியான் செயுமிகு பிழையை
ஒருவி யாள்கென வேண்டினன் வணங்கின னுடனே. (௪௬)

அந்த வேலைமை னாவதி யெதிர்வந்தா தேசு
வந்த கானிபா தனக்குரைத் திடவவர் மகிழ
நந்த னைப்பிடித் தவர்கர நல்கிமற் றிவனும்
மைந்த னேயிவன் பிழைபொறுத் தாள்கென வணங்க. (௪௭)

கானி பாவது கேட்டுளங் கணிந்தன ராக
ஞான மிக்கவ ரோயெங்க ணகரம்வந் தபுயந்
தான ளித்திடு கெனவவ ரனைவருஞ் சார்ந்தங்
கான வாசனத் திருத்தினர் கோபிசந் தணயின் (௪௮)

பாத பூசனை செய்துபோ ஜனம்பரிந் தளித்துச்
சீத சந்தனம் புட்பதாம் பூலமுஞ் செவ்வே
ஈதல் செய்தனன் கானிபா விறைவனை நோக்கி
கோதி னுதரை டியந்தக்கூ வத்திடை வீழ்த்தாய் (௪௯)

மெய்சொல் கென்னலு மவனிந்தக் கிணற்றிற்றான் வீழ்த்தேன்
செய்கை தேர்ந்திலேன் தனக்கருள் செய்கெனச் செப்ப
உய்வை யஞ்சிடே விரும்பிலுஞ் செம்பிலு முயர்ந்த
மய்யில் வெள்ளியி லும்பொன்னி லுந்தரு வடிவம்

(௩௩)

உன்னை யொப்பதாய்த் தனித்தனி செய்கென வுலாக்க
மன்ன னப்படிச் செய்வித்துக் கூவத்தில் வந்து
துன்னி லத்தியை யெடுப்பித்தான் றுகளறு நாதர்
மின்னு சந்திரன் போலங்கு விளங்கினர் யாரும்.

(௩௪)

கண்டு கண்களித் தனரகி சயித்தன ராக
அண்டு கானிபா சாலந்த ரரையுளத் தமைத்துக்
கொண்டுஞ் சீடனா கியவெனாற் கொடுத்திடு மபயம்
பண்டு பெற்றன னாகிய பார்த்திபன் றன்னை

(௩௫)

நீர்சி னந்துடன் சபிப்பிபோ லந்நெடுஞ் சாபஞ்
சார்கி லாகிவன் மேலிவ னுருவதாய்ச் சமைத்த
சீர்கொ ளும்பிர திமைகண்மேற் சேர்தரல்வேண்டும்
பேர்பெ றுந்தமா லருள்வர மிவன் பெறச் செய்க.

(௩௬)

வேறு

எனவுளந் தனிலே வேண்டி யினிதுகோ பிசந்தன் றன்னைப்
பினுமுக நோக்கி லோகப் பிரதிமை யினையக் கூவந்
துனுமரு குறநீ நின்று சுவாமிக்கா தேசு சொல்லென்
நினிதுரை தரவவ் வண்ண மிறையுரைத் திடக்க வத்துன்.

(௩௭)

உறுங்குரு நீயா ரோது கெனலும் யான் கோபி சந்தன்
மறுவிலீ னொனநீ சாம்ப ராகென வழுத்தச் சாபம்
பெறுகிலா னாகி லோகப் பிரதிமை சாம்பராகி
வறிதுற மற்ற மூன்று மாய்ந்தன வந்த வண்ணம்

(௩௮)

கானிபா வரசை யந்தக் கயத்தரு குறநி றுத்தி
மானிநீ குருவுக் காதே சுனாபய மிலாம லென்ன
நானினித் தனியாய் நின்று நவிலிலென் னாமோவென்று
தானின லடைந்து நீரோ கதியென்றா தேசு சாற்ற.

(௩௯)

கேணியி லிருந்தோ ராய்ந்து கேட்டு நீ யானென் றோத
மாணொளி ரடிய னேன்மை னாவதி மைந்த னென்னப்
பேணு நீ யமர மாகப் பெறுகெனக் கேட்டோர் யாரும்
பாணிகள் புடைத்தா னந்த பரவச மாகினார்கள்

(௪௦)

உடனவர் தம்மை மேலே யெழச்செய வெழுந்து னோனா
மடனறு மந்த மைனா வதியவர் தானைப்பற்றிக்
கடலெனக் கண்ணீர் வாரக் கழுவினாள் பாத பூசை
கிடமுறப் புரியக் கோபி சந்தனும் வணக்கஞ் செய்து

(௪௧)

மந்திரி களைப்பார்த் தென்றன் மைந்தனுக் கரசு வாய்க்கத்
தந்திடு கென்று ஜாலந் தரர்தமை நோக்கிச்சாமி
துந்தம துசம்பர தாய நோன்புனக் கருளு கென்ன
மூர்த்தமே யமர மாக மொழிந்தனெ னதனைப் பெற்றே

(௪௨)

அரசிய னடாத்திப் போக மனுபவித் திருத்த லோவி
விரகுறு விராகங் கொண்டு வீணுடற் கிலேச மென்கொல்
தரணியில் விராகங் கோட றனிலுநஞ் சருந்த லாமம்
பரமதி லுலாவ லாமேழ் பரவையு நீந்த லாமால் (கூடு)

யாவையுஞ் செய்ய லாமிவ் விராகமோ கடின மென்னத்
தாலிலக் கோபீ சந்தன் சற்குரு சரணந் தாழ்ந்து
மேவிது காறு நான்கொள் விடயவா னந்தஞ்சாலுந்
தேவரீ ராணைக் கேற்கச் சேர்த்தருள் செய்ய வேண்டும் (கூக)

எனலுஞ்செய் வனசெய் தைய ரிருக்கச் சோ ளிகையை யேந்தி
மனைதொறும் பிச்சை யேற்று வருமவர் தமதில் லான்பால்
இணைவிரீஇ யாலக் கன்னே யென்னலு மனதவி ன்றவித்
துணைவுடன் வெளியின் மேவித் துணைவரை நோக்கி யச்சோ. (கூஉ)

நாதோ யடாத கொண்டு நடந்திடொன் னாற்சில் கோது
நேர்தரல் குறித்தி யாவு நீத்திவ ணேரிட் டிரிப்
பூதலத் தினிலிக் கோல மெவர்கண்டு பொறுப்ப டொண்டு
ஆதர முடனன் னாந்தா ளடைந்தன ளலறி நைந்தே (கூங)

புவிதனிற் புரண்டு மோதிப் புலம்பலை நோக்கி வேந்தன்
றவிரழு கிறதை யென்று சலிப்பதை யெவர்க்கும் போக்கிக்
குவிமன முறுதன் றாய்பாற் குறுகிக்கும் பிட்டு நிற்க
அவிதலி லன்னை யன்பி னைணத்தன னுச்சி மோந்தாள் (கூச)

அன்னையே யுன்கை யாற்பா லனமிடு கெனவிட் டாளாய்
நன்னரங் கழுது செய்யு நந்தனன் றன்னை நோக்கி
என்னையே யென்னை யேயென் னுதரத்தி லுதித்த நீதாங்
துன்னிய விராக முற்றுன் றெல்குல மெலாய் டேற்ற (கூடு)

பெரியப தவியைப் பெற்ற பேற்றினைப் பார்த்தெ னுள்ளம்
மருவிய மகிழ்விற் குண்டோ வரம்பென வாழ்த்தி மைந்த
திரிதரு தலங்க ளெல்லாஞ் சென்றொரு பனிரண் டாண்டு
கொருதரம் யான்காண் டற்கிங் குறுதியென் றுரைக்க வுண் (கூக)

அன்னைத னடியிற் றுழந்தங் கவள்விடை பெற்று நீங்கி
நன்னதி பலவு மாடி, பலதலங் களும்போய்க் கண்டு
பன்னருந் திவிய தேசம் பலவும் பார்த்தினிது சென்று
மன்னுபத் திராவ திக்கண் வதியுந்தந் தங்கை யாக (கூஉ)

வயங்குசம் பாவ திக்கா மனைசென்ற லக்கென் றோதி
நயந்துணும் பிச்சை கேட்க நாடிமற் றவடன் றாசி
வியந்து வந்தவரைப் பார்த்து மீண்டெம் பாவ திக்குள்
அயர்ந்திடப் பிச்சை கேட்டிங் கடைந்தவர் கோபி சந்தர். (கூஅ)

போலவென் விழிக்குத் தோற்று கிறகிது புதுமை யம்மே
சீலமிக் கவரை வந்து தெரிந்திட வேண்டு மென்னச்
சாலவுந் திடுக்கிட் டங்குச் சார்ந்துதன் றமைய னென்றே
எலநன் குணர்ந்தி யாக்கை யிடியுற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தாள். (கூக)

ஆகியல் கழுது தேம்பி யரற்றின னண்ணோநீர்
பாகியல் கிளவி யார்பற் பலராம் பையரைப் போல்வா
வாசுசா லானை போன்ற வளநகர் வாசவன்வாழ்
போகநன் மனையொன் பானன் னிதிகண்மற் றிவையெ லாம்போய். (௭௦)

வறிதிர்தக் கோல மாக வரற்குக்கா ரணமே தென்ன
நெறிசெய்சற் குருக டாகக் நியமம்பெற் றதிற்பின் செவ்வே
செறிவுசெய் பதும் நாபன் றிருவடித் தியான மல்லால்
வெறுதொன்றும் வேண்டே னாகி வெளிவந்தே நயர்வு நேனீ. (௭௧)

என்றுதந் தங்கைக் கோதி யிருநிலத் துள்ள தீர்த்தம்
சென்றன ராகியெங்குந் திரிந்துபன் னிரண்டாண் டாக
நன்றுதன் றூப்பான் மேவி நளினமெல் லடிசே விக்கத்
துன்றின தழுவித் தீம்பாற் சோறிட வுண்டு சென்றார். (௭௨)

மங்கையர்க் கரசாம் பிமோளா வென்பா ளான்மலை யாளமச் சேந்திரர்
அங்குமக் கண்டா ளவரழ் குள்ளத் தழுந்தின ளாகமற் றவரும்
பொங்குற மயங்கி யிருவரும் விடய போகசா கரத்தினுண் மூழ்கி
இங்கித மாக வனுபவித் திருக்க விவருக்கோ ரான்மகன் பிறகக (௭௩)

அம்மக னுக்கு நாமமீ னனாத கைமச் சேந்திர நாத
ரும்மிக வாஞ்சை யுற்றுமா யாசம் பந்தத்தி ன்ருப்பிணிப புற்றோர்
ரம்மிய மான பிமோளா முகத்தை நோக்கினான் றீர்த்தமா டவந்துன்
விம்முகா மத்தி மிகமிகச் சிக்கி வீழ்ந்துஇனப் பிரியமாட் டாமல். (௭௪)

மேவிய வெண்ணை யழைத்துமீ னுதற்கு மேவுவான் கோரக்க நாதன்
ஆவலோ டவனே வெனதுமா னுக்க நென்றறைந் திடவவன் கேட்டுத்
தாவுதன் மனத்தில் வருத்தமாய் வெளியிற் சாரதாமந் திரிகளை நோக்கி
வீவிலென் னகளைச் சுற்றிலுங் கொலையா ளிகடமை மேவுற விதித்தே (௭௫)

எவ்விதத் துறவோ ராயினும் வந்தாற் றிலதுமித் திடமென வேவ
அவ்விதத் தவருங் காவல்செய் தனரோ யாகவா சான்றினத் தேடி
செவ்வின் வருகோ ரக்கரோர் வீட்டிற் சென்றுநின் றுலக்கென் றோத
நவ்விரேர் விழியான் வெளிவந்தந் கவரை நோக்கின ணவிலுகின் றனளே (௭௬)

அன்னவ ரழகு மிளமையுந் தேச மனைத்துங்கண் டிரக்கமேற் கொண்டே
இந்நக ரத்துட் புருத்திட வேண்டா மேனென லிதிலர சாளம்
நன்னலப் பிமோ ளாவெனு நங்கை நண்ணுறுந் துறவினர் தம்மை
துன்னுமே வலராற் கொலையெய்த் துணிந்தாளெனவவர் துணக்கமுற் றுளத்தே

எப்படி நமது குருவினைக் காண்ப தென்றெனினி யொருமர நிழலில்
அப்புடை யிருக்கத் துயரொடு வேட தானிக ளடைந்தன ராக
தப்பிலகோ ரக்கர் நோக்கினீர் துயரஞ் சார்ந்திவண் வந்ததென்னென்ன
ஒப்பிலிந் நகரான் பவரிடஞ் சென்றெம் முடைநட னங்களைத் தெரித்தால் (௭௭)

வேண்டிய பரிசு கிடைக்கும்ற் றதற்கு மிருதங்கி நோயின னானான்
ஈண்டிவண் செய்வ தென்னென வெண்ணி யின்னலுற் றேனெனாவிரைக்க
ஆண்டது புரிதற் கியாம்வரு கின்றே மழைத்துநீர் சென்மினென் றறைந்தார்
ஈண்டது கேட்டோர் மிகவிருப் புற்று மேவுமந் நகர்வயிற்சென்றார் (௭௮)

மச்சேந்தி ரகும்பி ரோமளா வஞ்சேர்ந் தொருதனி யாசனம் வதிய
அச்சேர்வு நோக்கி யவர்கண்முன் வேட மடைவுட னுடக்கோ ரக்கர்
கைச்சேர்வி னுன்மத் தளங்கொட்டத் தன்னைக் கண்டிடா திருந்தது கண்டு
பொச்சாப்பி லாதோர் தெரிவுறத் தமது சீடன் வந்தானென்று பொருந்த (அ௮)

மத்தளத் தொனியாற் றெரித்தன ரதுபி ரோமளா மனந்துணுக் குற்றுக்
கைத்தல நெரித்து வினவிமச் சேந்தி ரர்தமைக் கறங் குமத் தளத்து
தித்தநல் லிசையைக் கேண்மெனக் கேட்டுச் சீடனென் றறிந்தன றொழுந்து
சித்தமொத் தலைத்து மகிழ்வொடு முகமன் றெளிவொடு பேசின ரிருக்க (அ௯)

வேடதா ரிகட்கு வேண்டிய வ்தவி வீறித்தபின் றனதுநா யகரைச்
சீடனாய் வந்தோ ரழைத்துடன் செல்வா றொத்திகைத் தன்னபா னங்க
ணுடொ தல்லும் பகலுரைந் திருக்க நண்ணுகோ ரக்கர் சற்குருவின்
நீடுநல் லமயம் பார்த்தொரு தினத்தி லீவிரொன் னுடனவரு கென்றார் (அ௨)

நேயநா யகியை நீங்கமாட் டாதார் நீர்வளம் பொருந்துமின் னகர்போல்
தாயதா யுடற்கு முயிர்க்குமின் பஞ்செய் தொன்னக றொங்கணுங் கிடையா
தாயதா லுஞ்சே யவன்மிகப் பிரிய னாகலா லும்திவ னீங்க
வாயகில் லாம லிருக்கிறே னீவா வென்பதும் வழுவுறன் மாட்டேன். (அ௩)

யாதுசெய் கேனென் றழுங்குசற் குருவி னின்னைக் கண்டுகோ ரக்கர்
எதுசெய் வோமென் றெண்ணினர் சின்ன ளிருக்கவங் கொருதினத் திரவில்
மாதுடன் சயனித் திருக்குமச் சேந்தர் ரருகுறு மகவுமெல் லீணயின்
மீதுநீர் மலத்தை வீழ்த்திட வறிந்து வினாந்துகோ ரக்கரைக் கூவி. (அ௪)

இக்குழந் தையைந் கழுவிவா வெனலு மெடுத்துப்போ யுதயகா லத்தில்
மொக்குணீ ராற்றி லலம்பிக்கன் மீது மோதின ருடம்பொருட் சிதற
மிக்குநன் றுகத் துவைத்துவந் துலர வெயிலிடை யிடமச்சேந் திரர்தாம்
புக்குமீ னனாத நென்கென வினவபுனலிடைத் துவைத்து வெய்யிலிலே (அ௫)

உலரவைத் தேனென் றுழைத்தலுஞ் சுதனை யுருற்றினன் கொலையெனத் துய
அலறிவாஞ் சையினுன் ழார்ச்சித்து மணமே லமுந்தாறு விழுந்தன ரப்போ [ரால
திலகிய பிரோ ளாவயிற் றிலுமார் பிலுமுகத் திலுந்தலை யினிலுங்
குலவுற வறைந்து கொண்டுகோ வென்று கொதித்தழு துறப்புரண்டனளால் (அ)

தேவிர்த்துறு மயக்கந் தேசிகர் தமது சீடரை நோக்கியென் சேயை
விளிந்திடச் செய்தா யிதுநினக் கழுகோ மீனனா தனையிது பொழுது .
குளிரந்தியா னோக்க வரவழைத் திடாயேல் கோதினற் சீடனீ யலனென்
றளிந்திடப் புகலு முன்னொரு தூற்றெட் டாயமீ னனாதன யியல (அ௭)

செய்தன ரதனைக் கண்டபி ரோம ளாமிக வகிசயஞ் சிறந்து
பொய்தவி ரவரை நோக்கியென் வயிற்றிற் பிறந்தபுத் திரனின்னானென்று
மெய்தெரி விக்க வேண்டிய தென்று வினவலு மறைந்துதூற் றேழ்சேய்
எய்தின தொருசேய் தனையவன் கையி லிவனுன்சேய் கொள்கென வீர்தார். (அ)

பின்ருரு நாதர் தமைத்தொழு தையே பெயர்கிலா திவ்விடை வெகுநாள்
இன்புட னிருந்தீ ரிப்பொழு தென்னோ டினிதுவம் மெனவினார் தியம்ப
அன்புறு மச்சேந் திரரிவ னுடனா னணுகுறா துறிவிவ னின்னும்
என்புரி குவனே வென்றுளத் தெண்ணி யெதிர்ப்பிரோ மளாமுக நோக்கி (அ௯)

போய்வரு கிறெனென் றேதலும் பிமோ ளாமிகு போகத்தி லிச்சை யாயவர் தம்மை நிறுத்தல்செய் வேனே லாம்விப ரீதமென் னேவென் றேய்வுறு போது வழிச்செல வுக்கென் செய்வொன் றோர்தங்கப் பாளம் னாயவர் சோளி தனிவிட்டுச் சீடர் தெரிவுறு தனைந்துகண் ளெரித்தான். (௧௮)

உம்மைநா ளினிமே லென்றுகாண் பேனென் றுய்த்திடச் சீடரோ டெனைந்து செம்மைசேர் நகர்விட் டோரர ணியத்திற் செலும்பொழு தொருவருஞ்செல்லா வெம்மைசே ரிடத்திற் சீடரை நோக்கி லெறுவலுண் டோலிவண் களரால் இம்மைட் யோது கென்னலுஞ் சீடரி யாவையுந் துறந்துள வுமக்கு. (௧௯)

யாதொரு பொருளு மிலாதுறச் சோரர் பயமெங்ஙன் னருமெனவியம்பிச் கோதறு தடாகக் களாவயிற் குறுகிக் கோர்க்க ரிடத்திற்கைச் சோளி தீதறக் கொடுத்துச் சென்றனர் செளச விசெயச் சீடரப் போது ந்திசேர் நமது தேசிகர் தமக்கு நெடும்பயம் வருதற்கே தெதெயு. (௨௦)

சோளியைப் பரிசோ தித்திட வதனுட் சுடர்சங்கப் பாளத்தைக் கண்டு ன்ளிய விதனா னல்லவோ வென்று நினைத்தந்தத் தடாகத்தி லெறிந்து பாளமெங் வளவோ வங்வள வாகப் படுங்கற்கள் பையுளே நிறைக்கத் தானொடு கைக ளலம்பினர் வந்து தமதுசோ ளியைப்புயந் தரித்தே. (௨௧)

இருவருங் கூடி வழிநடந் தேக வெகிரொரு வனத்தினைக் கண்டு வெருவறு சீடர் தம்முக நோக்கி மேவுமில் வழியிடைச் சோரர் தருப முண்டோ வென்னலுஞ் சீடர் தவிர்ந்தது பின்னரோ யென்றார் குருவதை வினவி யென்னிவ ணிங்ஙன் கூறின னெனவதி சயித்து. (௨௨)

தனது சோ ளிகையைப் பார்த்ததிற் றற்குந் தங்கப்பா ளத்தினைக் காணா தினமிகு கற்களிநுந்தது கண்டா ரவையெலா மெறிந்துகோ ரக்கா எனதுபி ரியனா யகிவழிச் செலவுக் கீந்தபொ னெறிந்துகற் செறித்தாய் நனிநு நன்றா யிருக்கிற துலகி லுடிவா ரியற்குறு சீடர். (௨௩)

உடல்பொரு ளாவி யுதவுவ ரதைவிட் டென்வாயி னுறுபொரு ளனைத்துங் கெடலியற் றினைத் யாதலா லெனக்குக் கிளருநற் சீடனே யல்லே படொனக் கடியச் சீடர்செல் வழியில் பறம்பினைப் பார்த்தகிற் சிறுநீர் விடமலை முழுதுங் கனகம தாக மேவுமா ரியர்தமை நோக்கி. (௨௪)

தமக்குவேண் டியபொன் கொள்கென வாசான் றங்கமா கியமலை தனைப்பார்த் தமைப்பரு மாயை யாலறி வழிந்தே னெனத்தெளிந் தாய்ந்துகோ ரக்கா இமைப்பிலர்க் கமுத மீந்தமா லேநீ யென்பதை மறத்தன னெனநீர் உமைக்கொரு பாக ரவதரித் தெனக்கு மாண்மிய மோங்குவ தாக (௨௫)

உலகினர் மாயை யாலுறப் பிணிப்புற் றுலைவபோ லபிநயம் புரிந்த நலகுரு நாத ரல்லவா வென்று நயந்துகொண் டாடிநன் கிறைஞ்சத் தலமெலாம் வணங்கத் தக்கவர் சிரித்துத் தமனிய மலைதனை முன்போல் இலகுறப் புரிந்தவ் கிருவரும் வந்து புட்கர தீர்த்தத்தை யெகிர (௨௬)

காளிபா வுடன்தூ லந்தரர் வந்து கண்டுநன் காலிங்க னஞ்செய் தானபின் பிவர்கண் முகமனன் கியம்பி யானந்தக் கடலிலாழந் தனராய்த் தேனென வரிதன் குணவனு பவத்தைத் தெவிட்டிடா கியம்பினர் சிலநாள் போனபி னன்பி னொருவருக்கொருவர் விடைபெற்றிப் போந்தனரம்மா (௨௭)

இத்திரத் திவனாத் தியானிப்போர் தமக்கு மிவர்புகழ் வினவுவோர் தமக்குஞ்
சித்திக ளெவையுஞ் சித்தித்து மகிழ்வு சிறப்பமெஞ் ஞானமுஞ் சிறந்து
நித்திய நிலைபெற் றுயர்வற வுயர்ந்த நிமலநா ராயணன் பதமாம்
மூத்தியு, மௌதிற் பெற்றுநல் வாழ்வு முயல்வின ராகிவீற் றிருப்பார். (௩)

கோமிசுந்தராஜன் திருவடி களே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௨௬) க்கு செய்யுள் (௩௨௬௩) .

—•••••—

முற்றிற்று-

சாங்கதேவர்சரித்திரம்

ஒருசின ஞானந லுத்தமர் விமலன்
மருவறு கோயிலில் வந்துவ ணங்கித்
திருமக ணயக செல்லுவ னனகா
புரிவிடை டருள்கென வருள்கொடு போளூர்.

(க)

அரவணி டயனெனு மங்குறு சித்தே
சுரணிடை மேவினர் சுதரிச னத்தான்
வரவுரு வானவர் வந்தது சாங்கர்
தெரிவுற லாயினர் செய்கைதெ ரிபபாம்.

(உ)

அயலொரு தினமுதல யாமம தற்குள்
நயமக பதிபதி னுல்வர்பி றந்து
மயறரு கருமவ சத்தின ராகிப
பயமிரு சிறையடை பட்டனர் முன்னே.

(கூ)

முந்தின நாரத முனிவரை யன்றார்
வத்தனை புரிதலு மகிழ்வொடு கண்டு
நந்தலி லரிதிரு நாமந வின்று
சிந்தையின மகிழ்வுசி றக்கவி ருந்தார்.

(ச)

உறைபதி னுல்வரி லொன்றிய சாங்கர்
சிறையிடை நான்பல செல்லவி ருந்தோர்
மறைதெரி நாரதர் மாமுக நோக்கி
இறைசிறை கீரவெ னக்கரு ளென்றார்.

(சூ)

என்றதை நாரத ரினிதுதெ ரிந்து
நன்றது வானந கர்க்கணு ருதால்
நின்றது பண்டரி நிலவுல கத்தில்
சென்றது சேருகி தீவினை தீரும்.

(சு)

டண்டரி யென்பது பாரிடை நீள்வை
குண்டமெ னத்தகு கோநக ரங்கே
புண்டலி கர்க்கருள் பொங்கரி செங்கற்
கண்டன தாளுற விடைகர முறவே.

(ஏ)

நிற்பது தண்ணெடு டிந்தல மேவுஞ்
சற்சனர் கண்டடி தாழ்வுற லாகப்
பொற்புறு பஜனைபு ரிந்துற லாலே
அற்புட னீயவ ணடைதரல் வேண்டும்.

(அ)

என்பது வினவியி சைந்துள சாங்கர்
துன்புள யாக்கைது றந்தவ ணைக
அன்பினு பாயம றைந்தருள் கென்று
மன்பெறு நாரத முனியைவ ணங்க.

(ஆ)

மற்றவர் துவாச வக்கர மறையைச்
சொற்றன ரன்னது சொற்றிட வன்றே
பற்றற லாயினர் பன்னே தேகம்
உற்றுள ஜானவி யொழுக்கொரு தீரம்.

(10)

உளவொரு கிழமறை யவனிலு தித்தார்
அளவறு மகிழ்வின ராயினே தந்தை
இளமைகொ ளெட்டென விசைதரும் யாண்ம ல்
வளவுப நயனம் கிழந்தனர் செய்தார்.

(10க)

அன்னதொர் மகனெவி டஞ்செல லாக
உன்னினு மேகவு ரம்பொலி வுற்றும்
பன்னின படி வச னங்கல்ப லித்தும்
முன்னிய சித்திகள் யாவுமு மிந்தும்.

(10உ)

எழிரு வித்தையு மியலறு பத்திற்
சூழொரு நாலுள தொகையுறு கலையும்
ஊழினு ணர்ந்தனர் யோகம் தெட்டும்
வாழ்வுற வாய்வ வளத்துவ திந்தார்.

(10ஈ)

ஈரெழு தூறுவ ருட்பரி யந்தம்
சாருற யமவச மாதற விரந்தார்
நேருறு வார்த்திக நிலையடை யாமற்
பேருல கிற்பிர தாபமி ருந்தார்.

(10ஊ)

கானதெ சத்தொர்ம டிக்கரை தன்னிற்
ஆனம் டத்தில்வ சிப்பது மாகி
ஊனமி லாதகோ தாவிரி யுற்றும்
நானமி யற்றுவர் நாடொறு மம்மா.

(10ஊ)

ஏழிரு தூறுள சீடர்களுய்திச்
சூழற யோருதொ டர்ந்தன ராகி
வாழ்வுறு வோனொனில் வல்லவ ரில்லை
ஆழ்கடல் சூழல கத்தென லாளுர்

(10ஊ)

அன்னத றிந்தச ரீரிய னுண்மை
தன்னைய டக்குறு தத்துவ ஞானி
மன்னிய சீரள காபுரி வந்து
துன்னினர் பாலருள் சூழுகி யென்ன.

(10ஊ)

வினவிய சாங்கர்வி கோதமி தென்று
சொனவவ ருக்கொரு சூழ்கடி தந்தை
முனமெழு தித்தெரி வோமென முன்னிப்
பினொரு தாதுபி றழ்ந்தன டொன்ப.

(10ஊ)

ஆசியு கன்றெழு தும்படி யானால்
தேசிக னாயவர் சேர்தற காது
மாசறு தேவரீ னொன்றுவ னாந்தால்
ஆசறு நான்முதி யோனென லாலே.

(10ஊ)

என்றுவெறுங்கடி தத்தினையிந்து
சென்றவருக்குத் தோத்துகி யென்னு
ஒன்றிய சீட்டுநு ருத்தனை யுய்த்தார்
கன்றென வான்வழி நண்ணினன் னென்.

(உரு)

பண்டரி நாதனை யுன்னுவோர் பக்கல்
அண்டின னீயுமு னறிஞரு ணர்ந்து
கொண்டிது சாங்கர்கொடுத்தது வன்றோ
கண்டவ வென்றிட வாமைன வைத்தான்.

(உரு)

ஊனமி லார்கடி தத்தையு டைத்துத்
தானதெழுத்தில தன்மைதெரித்தே
ஈனமி லாவய தேழிரு நூறும்
போனது வெறுமையி தென்றது போலும்

(உரு)

இத்தனை வயதுக ழிந்தின முஞ்சீர்
உத்தம ஞானமு ணாந்தில யென்ற
சுத்தசை தன்னிய சொருபம் தெங்கும்
ஒத்தது பெரியது சிறியது ருதே.

(உரு)

இனையது மூத்தது வென்பகி லாது
கிளர்பொருண் மாயகி டைத்தச ரீரத்
துளதினி யேனுமு ணர்த்துகொ ளென்று
வளமுட னெழுதிவ முங்குனர் மாதோ.

(உரு)

வாங்கின சீட்டுநு மூத்துடன் வந்து
சாங்கரி டத்தது தந்திட வாசித்
தாங்கின னுட்பொருள் யாவமு ணர்ந்து
நங்குன நாவெறி தாய்நெடி தென்றே.

(உரு)

ாதெழு தினவரி வீசனா யின்றே
அதர மொடுதரி சித்திடுவாமென்
தேசமி யற்றவி யாக்கிர மேறித்
திதியல் பாம்புசெ லுத்திட வந்தார்.

(உரு)

வருவது சுவர் விசைவைகின ரோர்ந்து
தெருவழி யேசுவர் கொல்கொ ளேவி
மருவுறு சாங்கரை யெதிர்கொள வந்தார்
கருகின ரெதிர்வரல் கண்டிக வித்தார்.

(உரு)

உயிரில் தேறின ருமவர் முன்னே
உயிருள தேறி ாற்றமிக நாணிச்
செயிரறு மன்புசெ ழிக்கவி ழிந்து
செயிரறு மறிவரு டேசிக கொன்றே.

(உரு)

நெடிதுப ணிந்துமு னின்றனர் நோ
படியைய ளாந்து பண்டரி நாதன்
அடி யெனை யாள்கொ வாஸி முற்கீழ்
முடிவறு தேசிக மூர்த்தியு முத்தி.

(உரு)

இருவரு மொருமன மெய்திய பின்பு
மருவிய சாங்கரை வாழ்த்தினன் ஞானம்
அருளினர் ஞானந லாரிய ரிந்தத்
தருவடி நின்றவர் சார்குவர் மோக்கம். (௩௦)

என்றனர் சாங்கரை யில்லிடை மேவச்
சென்றனர் மங்கள தீர்த்த தாடி
அன்றவர் தங்கை நிர்வாண ம தாக
ஒன்றது கண்டனர் சாங்கரொ ளிந்தார். (௩௧)

மேயின சாங்கருண் மேவுத லின்றிப்
போயின ராயுறு போதறி முக்தா
பாயிமெய்ஞ் ஞானப ரந்தனை யுற்றும்
ஆயிலை சுத்தந லறிவென வன்பர். (௩௨)

உமதறி விபபடி யுறுமென வறியேன்
றமமக றாயென வந்தடி தாழ்நது
நமவென ஞானந லாரியர் நன்காய்
அமர்தர வாழ்த்தினா சாங்கரை யமமா. (௩௩)

சாங்கரு மற்றவா சாற்றிய படியே
திங்கறு ஞான மிகுந்து சிறப்ப
நீங்கறு முடலபி மானநெ கிழ்ந்தே
ஒங்கரி நாமமு னைப்பவு வந்தார். (௩௪)

வேறு

ஞான தேவரன் றிரவுற வரிதிரு நாமம்
ஆன கீர்த்தனஞ் செயததொடங் கினரதி லறைவார்
ஈன மேவுமிக் கலியுகத் தினிலெவர் களுக்கும்
தின ரகூடக னாமமோ துறுமொரு செயலே. (௩௫)

அன்றி வேறிலைத் தவமெனப் பாகவ தத்தில்
நன்று சொல்லினர் சுகரத னூலரி நாமம்
ஒன்ற வோதுறு மவரடி களிலுளவாகும்
துன்ற வோதிய நால்வகை முத்தியுந் துலங்க. (௩௬)

நாம மோதுறு மவரடி னோணுவி னலத்தால்
தோம கன்றுமூ வுலகமு முய்வுறுஞ் சொலுமிய்
மாம டந்தைமார் பின்னறிரு நாமத்தின் மகிமை
யாம றைந்துமுற் றுறுங்கொலோ வென்றுத யத்தில். (௩௭)

விட்ட லன்றனக் காரதி செய்துமே வுறுவோர்க்
கிட்ட மாம்பிர சாதமு மருளின ரினிதாய்
மட்டி லன்புள சாங்கரை நோக்கிமா தவனை
முட்டில் பண்டரி போய்த்தரி கியுமென மொழிந்தார். (௩௮)

சென்று கண்டவர் தமையெலாம் பாவனஞ் செய்யும்
மன்ற லந்துள வோனுரு பண்டரி வாழ்க்கை
நன்று நன்றென நால்வர்க்கும் வந்தனை நவின்ரா
ஒன்று நல்லிடை பெற்றனர் சாங்கரங் குடனே. (௩௯)

தாளம் வீணமத் தளமுத லியவெலாந் தயங்க
நீள வாமை னுமங்கள் வாய் தொறு நீரம்ப
ஆள ரானவ ருடன்பயின் டுநந்தா வேச
கோள ராய் நடந் தார்திருப பண்டரி குறித்து

(சடி)

கோபுரங்கண்டு கும்பிட்டப பாசங் கொண்டு
மாபு ரந்தழு வலும்வணங் கலுந் த தலுமாய்
மீபு ரந்தர நகரிதின் வேறிலை வம் பின்
ஒபு ரஞ்செல வென்றன ரொருவருக கொருவர்

(சக)

இவ்வி தத்தின் ராய்நகர் சென்றவ னிருக்கும்
செவ்வி பெற்றசா துக்களைச் சுண்டிசே வித்து
மெய்வி திர்ப்புடன் றழவினா விதித்துண்ட மேலித்
தெய்வி கப்புனல் பழந்துபுண டல்களாச சோந்து.

(சஉ)

கண்டு பூசித்து நகர்வலம் வந்துகை குவித்துக்
கொண்டு கோபுர வாயிலிற் பழந்து கும்பிட்டி
மண்டு மன்பொடு கருடகம் பததர வணங்கித்
தொண்டு கொண்டபாண் றொங்குனைக் கண்டடி தொழுவான்.

(சக)

கோயிலுட் சென்று மகிழ்வுடன் றழவிந் கும்பிட்டித்
தாயி லன்புள தயாநிகி தன்னெநோ கண்டி
வாயி லேதுகி வரபபர வசக்களை வர் மல்கி
ஆயில்வேதமு மளவுரு வமலன்பா லன்பால்

(சச)

வழுத்தி னார்பல வகைபெறுந் தோதத ிழ்த்திப்
பழுத்த பொன்னலர் மேன்மங்கை சததய பாமை
முழுத்த சீர்பெறு மாருதி கோயிற் கணமுங்கி
அழுத்து மன்பொடு கண்டுதோத் திரத்தொடர் சலித்தார

(சடு)

போற்று றுஞ்சபா மண்டபம் போந்துகீர்த் தனங்கள்
சாற்றி நின்னுயின் சாங்கரச் சநகிரபாகை
ஆற்ற கங்கரைப புறத்திலோர மருங்கினி தமர்நது
கோற்றி ருத்தனா தீர்த்தமா விட்டலினை நோக்க

(சசு)

உணவு நிகிதிகா யொழிந்து முந் தாளன வற்றார்
மணநி ரம்புபைத் துளவினான் றீணமற வாமல்
ஆணவு மன்பினா கிடவயி ராக்கிய மரிந்தான்
வண்டெ டிங்கடல் டோல்பவ னெநிநி வந்தான்

(சஎ)

தனது மெய்வடி வத்தொடு தோன்றலுஞ் சாங்கா
மணநி ரம்புறு மண்டி நெழுநது கிந் தித்துக்
கனமி குத்துகி சொல்லினா திற்றலுங் கண்ணன்
அனகா கைததலம் பற்றின னுற்றின்று சென்றான்

(சஅ)

மணிம யத்தொரு மண்டபங் கண்டுமற் றுகனுள்
அணிமி குத்தகிங் டுதனத் தகிலகா ரணனம்
துணிம றையபொருள் பொன்புவி நீளபாற் றுலங்க
கணியி ருடபதுந் கண்டுசந் திதியினை நண்ணி.

(சக)

புண்ட லீகரு நித்தரு முத்தரும் பொலியக்
கண்டு மிக்கதோ ரானந்த மேவினர் கணிந்து
தண்டுழாய்முனில் சந்திதி முன்புசாவ் டாங்க
தெண்ட னிட்டெழுந் தாடினர் பாடினர் சீர்த்தி (௫௩)

பரவ சங்கொண்டு கண்களி லானந்த பாவ்பம்
தாமு னிற்கின்ற சாங்கதே வரைத்தனி நோக்கிப்
பிரம னைப்பெறு கண்ணாண் செங்கன்மேற் பெரிது
வரம எரித்துளேன் யாவர்க்கும் பேரின்பம் வாய்ப்ப. (௫௪)

நீர்த்த மாகியும் க்ஷேத்திர மாகியுந் தெரியா
மூர்த்தி யாயுறை கின்றனன் முன்னாக முயலுன்
சீர்த்த பத்தியின் சீலத்தை மகிழ்ந்தனெ னுனக்கு
நேர்த்த நல்வரம் வேண்டுகென ஞானரு ணிரம்பி (௫௫)

என்ன முன்னின்ற சாங்கர்தே வாசுதே வேந்
நன்ன லந்தெரி யாவெனக் கருள்வதுன் னளினம்
அன்னபொற்சர ணத்தியா ணத்தினை யன்றிப
யின்ன றொன்றுமின் றெனவுரைத் தாரண்பு பெருகி (௫௬)

நன்ற தாகுக வென்றன னந்தர்கோ ணத்தன்
என்ற கண்ணனை யிறைஞ்சினர் வெளியில்வந் தேகிச
சென்று கோயிலிற் பாண்டுரப் கனைத்தெரி சித்து
மன்ற லார்திரு நாரண புரமவந்து வசித்தா (௫௭)

வேறு.

அங்குறு நாளி லோர்நா எவர்தியா னஞ்செய் போதில்
செங்கன்மே னிலவுந் தேவன் றிகழ்ந்தனன் சாங்கர் நோக்கிப
பைங்கழல் வணங்கிப் போற்றப் பரமலுண் மகிழ்ந்து நீ போட்ப
பொங்கிநீர் நிரம்பு கோதா விரிக்கரை பொருந்தி நாளும் (௫௮)

கேசவமூர்த்தியாகக் கிளர்ந்தசா ளக்கி ராம
பூசனை புரிந்து வாழ்தி யெனவது பொருந்த நல்கி
மாசறு சோதி செல்ல மற்றவர் மகிழ்ந்து டொற்றுக்
காசவிர்தினார்த் கோதா விரிநதித் களையைச்சார்த்தா (௫௯)

புண்ணிய தம்ப மென்று பொருந்துமோ ஞரில் யாரும்
நண்ணுற மடங்கோ டித்து நல்குசா ளக்கி ராமம
கண்ணுறப் பதிட்டை செய்து கணித்தன்பு பிரமயிப பூசை
பண்ணின ராகி நாளும் பயின்றனர் சீட றோடு (௬௦)

பரமனைப் பாடி யங்குப பயிலுநா ளினிற்கல் யாண
புரமதிற் றனவா னாகிப பொருந்துசங் கரனென் றேருச
விசுவமோர் பார்ப்பான் வீந்தான் விதவையா யினம னூட்டி
இருதுவா யினான் னான்ற யிரங்கின ளடிகு சோர்த்தான் (௬௧)

உளதனம் யாவுந் தான தருமங்க ளுளுற்றி மைந்தன்
கிளொலும் பெடுத்திப் போய்ப்பா கீரதி விதித் கெண்ணித்
தளர்வுறு மருகி யோடு காசியாத் திரைக்குச் சார்வான்
வளர்புகழ்ச் சாங்க தேவர் வசிக்குமூர் வந்தி றுத்தான். (௬௨)

வந்தவன் சாங்க தேவர் மகிமைகள் கேட்டன்னோ னாச்
பிசுதையிற் காண வெண்ணி மருகியுந் தானுஞ் சென்று
முந்து தான் வணங்கச் சாங்கர் மொழிந்தன ராசி பின்னர்
அந்தமில் மருது தானு மவரடி பணிந்து நின்றான்

(௧௩)

சுரிசும னிஹைவு கண்டு சுமங்கலி யிவளென்஁றெண்ணி
அரியநன் மகனுண் டாக வுனக்கென வாசி சொன்னார்
பெரியசோ னக்காள் கேட்டுப் பிள்ளையும் விதவைக் குண்டோ
தெரிவைமற் றிவளை வேட்டோ னெனதொரு சிறுவன் செத்தான்.

(௧௪)

யாமிரு வருமன் னன்ற னெலும்பினைக் கங்கை சேர்க்கப்
போமிடை துமைச்சே வித்துப் போவது கருதி வந்தோம்
சாமிமற் றிவருந் காசி சாற்றிய துண்மைத் தாமோ
நோமிது வெணக்கண் ணீர்விட் டழுதன னுவன்றுநின்றான்

(௧௫)

நின்றவ டன்னை நோக்கி நிறைபுகழ்ச் சாங்க தேவர்
ஒன்றுமென் னுனாபொய் யாதுன் மருகிக்குப் புதல்வனுண்டாய்
நன்றுதுந் குலம்வி ளங்கு நாளுமென் றங்க முன்பு
துன்றுதப புரிந்தவ் வங்கந் தோய்வுறத் தீர்த்தம் பெய்து.

(௧௬)

அத்திதோய்ந் துறுதீர்த் தத்தை யளகத்தாள் பருகச் செய்தார்
வித்ததாய் மருகி கர்ப்பம் விளங்குற வயிறு வாய்த்துப்
பத்துமா தமுஞ்சென் னீன்றான் பாலனைச் சாங்க தேவர்
புத்திரன் றனக்கீ னாந்து பகல் செலப் புனிதஞ் செய்து.

(௧௭)

விட்டல னென்னு நாமம் விளங்குறப் புரிந்தா னுரார்
மட்டறு மிகழ்வு செய்து வரமைந்தன் றனக்கைந் தாண்டு
கிட்டலு முபலீ தஞ்செய் கிறதற்கு நிச்ச யித்தார்
கட்டறு பாண்டு ரங்கன் சந்நிதிக் கழைத்துச் சென்றார்.

(௧௮)

சென்றனர் பாண்டு ரங்கன் சேவைசெய் தான பின்பு
நன்றதா முகூர்த்தந் தேர்ந்து ஈன்மறையோனாக் கூ வ
அன்றவர் மகன்றன் பூரு வோத்தர மறிந்திச் செய்கைக்
கொன்றல மென்னச் சாங்க ருந்தியங் கமலத் தோறல்.

(௧௯)

இம்மகன் பிறந்தா னாத லாலிதைக் குறித்து நீவிர்
தும்மன மிசைந்து போதல் செயுமென துவன்று வேண்டச்
செம்மலர் மகள்கோ மான்றன் செயலிறற் பிறந்த தானால்
கைம்மைதன் மகன்செய் கைக்கு வருவனோ காணவென்றார்.

(௨௦)

வருவன்விட் டலனென் றோதி மதித்துண்ட தீரத் தெய்கிபு
பெருகமு தாதி யாவு மமைத்திரு பிறப்போர் மேவக்
கருதினர் கூவப் பார்ப்பார் கண்ணன்வந் தனனோ வென்றார்
கிருவரன் வந்தா னென்றார் செப்பிய தறிவோ மென்று

(௨௧)

மேவினர் கோயி னோக்க விட்டலன் றனைக்கா னாமல்
மாவியப் படைந்து போந்தார் மதித்துண்டக் கரையி னோக்கக்
கூவிய மறையோர் வந்தா னொனச்சுதர்ப் புஜங்கு லாவத்
தாவிலின் னமுது பெய்யச் சார்ந்தகண் ணனைக்கண் டார்கள்.

(௨௨)

வியந்தன ரின்பு கூர்ந்து மேவுசாங் கரைப்பு கழித்து
நயந்துசெய் வினைமு டித்து நல்லமு துண்டு சென்றார்
உயர்ந்தநற் குணத்துச் சாங்கர் மூவரோ டிலகம் பூத்தோர்
இயைந்தகோ யிலிற்போய்ச் செவித தேத்தினா விடையும் பெற்றார் (எ௮)

மீண்டுதா முறைபு மூர்க்கு மேவின ரிருக்கத் கோந்தார்
ஆண்டுளோர் யாரும் போற்ற வம்மக னணிலி வாகம்
கூண்டுறப் புரிந்து கிள்ளுள் போணபின் மகன்மே லன்பு
கூண்டுற வருள்பு ரிந்து சொற்றனா விரத மாக (எ௯)

கடகங்கார்த் திகையென் றோது மதிதொறுங் ககனந் தீண்டும்
தடமதில் சூழவ தான பண்டரி சார்ந்து நின்ற
குடநட மகிழ்வோன் றண்ணக் கும்பிட்டு வருக வென்று
திடமுற வுரைத்துச் சென்றார் து வாரகை சீடரோடு (எ௯)

வேறு

வருவழி தனிற்றா றுரிலே வாழும் யாதவ பண்டிதா மகிழ்ந்தார்
அருண்மிகு சாங்கர் வருகிறா னொனக்கேட் டவாதமை யெதிர்கொளச் சென்று
திருவடி பணிந்தங் கவரநுள் பெற்றுத் திகழ்வயி ராகியா ஞானம்
பெருகின ராகி ஹரிதிறு நாமம் பேணி ருருடன செல்ல (எ௯)

முயன்றன மதுதோந் தெழுமதிச் சூலின் முடி நதமற நவர்மகிழ் துணைவி
நயந்தெரி கணவ ருறவினர் தடைக்கு நணுருது துடனபினர் நடந்தான்
வியந்துபண் டிதருள் சாங்கர்பின் றொடர்ந்து வினாவுறச் சூலின ணடையில்
அயர்ந்துபின் செலுங்கான் மதிரிறை வாயிற் றணிமகி ழேர்த்தினருகில். (எ௯)

உறுபிர மார னியத்தினில் வயாக்கொண் டினைவுற லாயின ளந்தோ
பெறுமமை யத்தென் கணவரோ சாங்கர் பின்றொடர்ந் தேகின ரிங்கே
மறுகுமென் றனக்கோர் துணையிலே குருவாய் மன்னிய சாங்கரே துணையாய்ச்
கிறுமியென்வருத்தந் தீர்த்தல்செய்யாரோ வெனச்சொலித் தேம்பின ளழுதான்

அக்கணத் துற்றான் றுவரையிற் கண்ண னரிவைதன் னுருக்கொடு தோன்ற
மைக்கணம் மடந்தை நோக்கியெங் கிருந்து வருகிறாய்மறை யென்னச்
சக்கர பாணி நின்வயா நீக்கச் சாங்கரிங் கனுபபிடு னொன்பேர்
தக்கிருஷ் ணபாயி யென்றந்தவடவி தன்னிலோ ருமமைத் தன்னே (எ௯)

அமைத்தவு ரதிலோர்மனைவர மெள்ள வழைத்தவ டனைப்புக் விருத்திச்
சமைத்துப சார மெளிதினிற் றினையன் றனைபபெறச் செய்துதாய் சேய்க்கோர்
குமைப்பதின் றாக வுபசரித் தினிதோர் மதிவரை கூடியங்கிருக்க
நமைப்புரந் தருள்வோன் றுவரையைச் சாங்கர் நண்ணினர்கோமதி நதியில் (எ௯)

மும்மதியளவும் வழியுள தீர்த்த முயன்றினி தாடிய முறைபோல்,
அம்மணிநீரி லாடினார் கண்ண னமர்திருக் கோயிலுட் சென்று
கைம்மலர் முகிழ்த்தட் டாங்கம் தாகக் கனிவொடு வணங்கியக் கண்ணன்
தம்மனத் தமையக் கருதினார் தோன்றாத் தகுதிகண் டவன்செய லறிந்தார் (எ௯)

நாதனுக் கென்றா னந்தனைப் பெறச்செய் காரிய நண்ணிற்றே யென்று
வேதனை மிகுந்து மகப்பெறுவித்த வீட்டகத் திற்நனி வினாந்து
போதரல் செய்தங் கம்மனைவாசற் குப்பைபோக் குறுஞ்செயல் பொருந்தும்
மாதுவானு மாநினைக்கண்டார் மற்றவன் வந்து கும்பிட்டான். (எ௯)

கண்ணனமா டையிஹுத குமபிம்மவனாக கண்ணனென நழவுறா சதனது
துண்ணணி மகனைப் பெற்று மவனை யுனக்குநற் றுணையதா யுற்ற
வண்ணமே கலையா ளெங்கென வாசல் வைகுவோ டானென வகுத்தாள்
துண்ணென உரது நோக்கலுங் காணா சோநதுரின் நனரது போதில் (அ௩)

பெற்றவள பிள்ளை தனைக்கொடு வநது சாங்கர்பா தத்திடைப் பெய்து
நற்றவா தமமை வணங்கிமுன் நனக்கு நடந்தது நவின்னுதே சேகோ
பறந்து வாயநீ ரனுப்பின கிவநுறு பாயிவந் துபசரித் ததுவும் [ல்வ்
சொற்றன்ன கேட்டின புண்ணியங் கண்ணன் றுணையதா நென்றிதஞ் சொ

மநனாடி தாயை யழைத்ததுடன் கொண்டு வழியெலாங் கண்ணனை நினைந்து
க்கவுசோ துவனா சாநதுகோ யிவிறபோய் ஜநாததனன் றனைத்தரி சித்து
திக்குழ விசை லோசனா சீன தயாநிகி யேகிருமாலே
நிகழுமுன செயகை கனையெவ ரறிவார ிணிலததென்றுதோத் திரித்தாரா ()

பண்டித ரிடதகினை மனைவிபுளு சேயும் பயிலவொப புவிதகிவ ளிடதகில
மணமென பொருநீர் வாழநதரி பஜனை வழுத்ததுதல செயதுநா னாளும
அண்டிறும் பிள்ளை யாகியுன குலத்தா ரனைவரு மரிககன பராகித
தொண்டிசெய கிருப்பா னொன்றினி தாசி சொல்லியூக கனுப்பினா மாதோ. ()

வேறு

கிங்கனோ நாணக ணிருடது தேரன
பங்கயப் பதங்களைப் பண டது உடரோ
டங்கணின் றினிதுமுன னமா டது வைகிடம்
தங்கலசெய தமாநதனா சாங்க தேவனோ (அ௪)

அவிநதனம் பேதரி யாளும் லேநதனல
எவஞ்செய வரிசிவா லயங்கன யாவையும்
துவநதனை யாயமறை யோருந துன்புறப்
பவநதெறு விட்டலன பரிவு கொண்டனன் (அ௫)

சாங்கனாப் பேதரி நகரிற் சாங்கெனப்
பாங்குந நலவிடை பகாநது போக்கினா
நீங்கருஞ் சீடாக ணிறையச சென்றனா
ஓங்கரி சீர்த்தன முஞறநிக கொண்டனோ, (அ௬)

தாரியிற சங்கமா தலைவ னாகியும்
ஆரிய னாமலய கராச னனபெரும
சீரிய தனகுரு வருளிற சிற்சில
காரியமா னமாந கிரியங் கறறுளோன் (அ௭)

ஆதன மொன்றுமபெற நகிலவந தோதமக்
கீதலசெய் திருத்திமற நகிவி ருந்துழி
மீதுநீஇத தலைகிழக் கா கவீழநதபின
திதுறச சிரித்தவ மானஞ் செய்குவான். (அ௮)

சீடனோ டிப்படிச செய்யு மன்னவன்
தோடலா துளவினென் றெண்டர் தம்பெரும்
பீடறிந துளம்பொரு னாகிப் பேணுந்தன்
மாடமை நாட்டக்கவா பெடனா வைத்தனன் (அ௯)

ஆயவ னுறுசெய லறிந்து சாங்கர்தாம்
தியவன் நீமையைத் தீர்க்க வெண்ணினூ
போயவன் மடத்திடைப புருதக் கண்டவன்
மேயநன் னயத்தொடா சனத்தின் மேவென்றான்

(௧௧)

ஆசனத் தின்செய லறிந்து நோக்கலும்
தேசனல் பட்டது தீர்ந்து போயிற்றால
மாசடை மனத்தினன் கண்டு மாழ்கினான்
யேசலன் வாய்நளி பயந்து பேசுவான்.

(௧௧)

இத்தவி சான்மிரு மகிமை யேற்றயான்
அத்ததும் மகிமையை யறிவு ருதுசெய்
கைத்தவென் பிழைதனைக் கமைசெய் தாள்கெனச்
சித்தர்தஞ் சேவடி சேவித் தானரோ

(௧௨)

கண்டஜங் கமர்சுன கனுக்கு வைத்தபோ
கொண்டதால் வினைவதென் கொலோவென் றஞ்சியே
அண்டருஞ் சிறையிடை யதனை வைத்தனா
ஒண்டவ ருடனய லேகி யுற்றனர்

(௧௩)

அஞ்சுநா நளவின ரான ஜங்கமர்
விஞ்சுறு சுவையமு தமைத்தீ வேண்டிடத்
துஞ்சுறப் போனக முணத்தொ டங்குபோ
தெஞ்சுற லின்றிப்பூ ணிலிங்கங் கைக்கொள்வார.

(௧௪)

பொகிவற நோக்கினர் போர்த்து றுந்துணி
அதினுறு மிலிங்கமின் ருகச் சாங்கனாத
துதிசெயா தியற்றிய தோமி லாயதென்
றெகிர்செலீஇச் சாங்கருக் கியன்ற தோதினா.

(௧௫)

பற்பல முகமனும் பகர்ந்து மற்றவர்
பொற்பதம் பணிந்துசெய் பிழைபொ றுத்தெங்கள்
சிற்பரக் குறிவரச் செய்யு மென்றனர்
சொற்படி கேட்டெதிர் சொல்லு கின்றனர்.

(௧௬)

நீயிர்சேர் நாய்தனை நிரம்பப் பட்டினி
யாயிற் வறையிடை யடைத்து வைத்ததால்
மேயின பசிகொடு விழுங்கிற் றென்றனர்
நாயினு புரியுமோ நவில்வ துண்மையேல்.

(௧௭)

குறாமுக வாய்ச்சிவக் குறியெ லாம்வர
வினாவினிற் றருகென வெளிக்கொண் டக்களைப்
புனாதவிர் வோர்வயிற் பொருந்த வுய்த்தனர்
இனாயென விழுங்கிய விலிங்கம் யாவையும்.

(௧௮)

அக்கந் கக்கென வருட்கொண் டோதநாய்
கக்கவைஞ் ஞாநிலிங் கங்க ளும்விழத்
தொக்கவை கண்டனர் வியப்புத் தோன்றிமே
தக்கநீயா கத்தினிச் சாங்க தேவர்தான்.

(௧௯)

பணிந்தெழுந் தும்பெரு மகிமைப் பண்பினை
அணர்ந்துரைத் திடவெவ ரால டங்கும்யாம்
துணிந்துடைக் கருவங்க டுடைத்துச் சூதெலாம்
தணிந்துமைச் சரண்புகத் தக்க வாசெய்தீர்.

(௩)

ஆதலா லெம்மையீ டேற்றற் கச்சுதன்
போதரல் செய்தன னென்று புந்தியில்
காதல்கொண் டனமெனக் கழறு வோர்தமைத்
ச்சுத நோக்கினர் செப்பு கின்றனர்.

(௩௧)

முன்புபோற் றீமைகண் முயல்கி லாதிறைக்
கன்புசெய் தரியடி யாரைப் பூசித்துத்
துன்புநீர் திருமெனச் சொல்லிப் பேதரி
என்புநீர் சேர்ந்தனர் யாவ றோடுமே.

(௩௨)

வேறு,

நான் புரிந்து புரிபு சையுநன்கு செய்தோர்
தான்ங் குலால் யரிநீர்த் தனந்தாளுசெய் காலை
ஆனந்த மேவி யவனுள் ளவர்கேட் டிருக்க
ஊனந் தவிர்ந்து திருமா லடிக்குண்மை யன்போன்.

(௩௩)

ஹரிதா சருக்கு மிதும் பினைந்த ராஜன்.
பெரிதா சரிக்க வுமவ்வே தியன்பேர்வி லன்பர்
பரிநீர்த் தனங்கள் வினையுற் றனன்பொங்கு மன்பாய்
விரிதா சருக்குப் பிரசாத மெய்யன்பர் நல்கி.

(௩௪)

விடைநல்க லாக வரும்வே தியன்மேவு சாங்கர்
புடைவந் திறைஞ்சி யெமையாட் கொளப்போந்த சாமி
மிடையிந்த லுரி னரசன் மிகுதுஷ்டன் வெய்யோன்
இடையொன்று வேத ரிகோ வயினிற்று வேசி.

(௩௫)

ஊண்மனைவி விடபாம்பி னுலாவி தீர்த்து
போ னு ளதனால் வருகின் றிலன்போன தின்றேல்
தானுள் புவிமீ தரிநீர்த் தனஞ்சாற்ற லுற்றால்
கோ னைவளாக் கடிவான் மிகநோ விழைப்பான்.

(௩௬)

நுமால் புசுநீர் ருளைத்திங் குறுஞ்செய்தி கேட்டால்
வருவான் வருத்த னெனச்சாங்க ரவ்வார்த்தை கேட்டிப்
பொருளாம் பின்மாண்டா ளெழுச்செய் குவன்போந்து வேந்தர்
கொருவாய்மை கூறு கெனச்சொல் வினருள் ளரிங்கி.

(௩௭)

உடன்வே தியான் ற் றெனவோடி மன்னற் குணத்தான்
திட்டு எ யென்றிங் வுதியிங் கெனவேந்து செப்பப்
புடைய கண்ணபள வியன்றொண்டர் தம்பக்கன் மேவி
அடன்மே வியகோன் வரச்சொன் னசையாங் குணத்தான்

(௩௮)

குழுவும்பல் டிட ரொடுமால் பெயர்கூறி வந்தார்
வழுவின்னு சாங்கா வரல்கண டெதிர்வந்து மன்னன்
பழுகின் றழைத்தோ தவிசே றுறும்பாங்கு செய்து
முழுதும் புசுநீர்து விடநீர்க்க முந்துற் றுளோரால்

(௩௯)

செய்யுந் திரங்கள் பலசெய்து மென்றேவி யானான்
உய்யுந் திரமொன் றிலளா லுதரங் கிழித்துப்
பெய்யுந் திரமா மணப்பைந் துகள்பெய்து வைத்தேன்
நையுந் திரங்கொண் டெனன்கு நாளாக நானே

(௩௩)

நானைக் கழினைக் கொடுநண்ணி மசீதில் வைக்கும்
கோனைக் கருதித் துணிவுந் துளங்கொண் டிருக்கும்
வேளைக் கெதிர்மே வினிர்சாமி நீர்வெவ் விடங்கொண்
டானைப் பிழைபயித்திடினும்மை யொப்பாவ ராரே

(௩௪)

என்றோத லுஞ்சாங்க தேவோர் துளசித் தளத்தை
நன்றே யழன்மே விடுகென் றவன்கையி னல்கக்
குன்றே புனாதோ ளவனன் றெனக்கொண்டு ளேகித்
தன்றேவி தன்மே விடமற் றவடா னெழுந்தான்

(௩௫)

எழுந்தா ளிடவார வாரித்திடவேந்தல் கண்டு
செழுந்தா மரைபோன் முகந்தே சுறவாததை செபப
அழுந்தா தாத்தோ டவன்பே சலனாகி யார்க்கக்
கொழுந்தா மரச னிதுவென் னெனக்கூசி யஞ்சி

(௩௬)

வெளிவந்து சாங்க ரிடையென் மனைவிகதி வை
தெளிவந்து முன்னை நினைவின்றி யென்றே சிவமா,
களிவந் திலாமை யறுகின் றனள்கண்ண னன்பால
ஒளிவந்த சீரி னிறுவீ றொனவோதி நின்றான்

(௩௭)

அவன்சொன் னதுகேட்டு டீபோ புனதன்பி னுளை
எவன்செய் வதுநா னுனக்கென்று கூ றன் னவள்யாவ தெனா
நவன்செய் திடசெய் புறிலொப புறுகென்று நாளும்
தவன்செய் துயாந்தோர மயக்கந்தெறச் சாற்றினாரே

(௩௮)

நன்றென் றிசைந்து மனையாள் வயிண்ணணி யோத
இன்றென்னை யுய்யப் புரிந்தோர் வாயினானு நீயும்
சென்றின்பு கூடச் சரணு கதிகெய்து வேண்டி
நின்றின்னு மன்னு டொதுவேண் டினு நேர்தல் வேண்டும்.

(௩௯)

இவைசெய் திலையேற் பிழையே னெனவேந்த னீசொன்
னவைசெய்வ லென்றன் னவளோ டவர்கார்பின் மேவி
எவைசொல் லினினும் பணியே புரிவேமெ னுத்த
நவைகொய் தவர்தான் பணிந்தேத்தி முன்னணி நின்றான்

(௪௦)

உன்னா லு முன்னை யுறுவோ ரினுமூரி லெங்கும்
மன்னு லயங்கண் மறைவே தியர்வைகு கோககள்
இன்ன வுறம லரிதா சனாயேத்தி யன்பு
பன்னா லு மேவி யரசா ஞ்நிபண்பொ டென்றான்.

(௪௧)

குருசாமி சொல்லு வதுகேட் டொங்கொண்டு நனநெ ன
துருகா தரத்தி னெனமந் திரிக்குணமை யாகத
கிருகாது சாமி யுனாசொற் படிசெய்தி யொன்று
தருகா தலிக்குண் மகிழ்வாக வந்தா னமைந்தான்.

(௪௨)

அன்றே யவிந்த னடங்கப் புரிந்தங்கு நின்று
நன்றே தொடர்ந்து வருசீ டர்கனோடு நாடிக்
குன்றே புனாகோ புரப்பண் டரிக்கோயின் மேவி
நின்றே பணிந்தார் பணிவிட் டலன்றனை நேர்ந்து.

(1120)

வேறு

பாண்டு ரங்கா விட்டோ பாதி னதயாளா
நாண்டு நான்ச மாதியடைதற் கிசைவானேன்
வேண்டு மதனுக் கெத்தத் தலநீ விழைகின்றாய்
தூண்டு கென்று கேட்டக விமலன் சொலுகின்றான்.

(1121)

நீதங் கும்புண் ணியதம் பத்தி னிலைகொண்டே
பேதந் தீர்ச மாதி யடையப் பெறுகென்று
ஏதந்தீரா ஷாட சுத்தத் திதியென்னப்
போதம் மேகா தசுதோ றும்போ துறுகின்றேன்.

(1122)

என்றே வரமும் விடையு நல்க விசைவாகி
நன்றேய் பரமன் மன்றோ டலர்மே னங்கைக்கு
நின்றே துதிசெய் தடைவே கும்பிட் றிறநேரோ
குன்றே புராசற் குணர்புண் டலிகர்க் கும்பிட்டு.

(1123)

ஆனந் தக்கண் ணீரோ டவ்வூர் வலம்வந்து
தானந் தக்க தென்புண் ணியதம் பஞ்சேர்ந்து
மோனங் கைக்கொண் டுறுச மாதி முறைமேவற்
கூனம் பற்றா துறுமூர்த் தம்பார்த் துடன்மேவ.

(1124)

தம்புத் திரரின் முன்ன னாங்கே சவனோடு
பின்புற் றவனா கியவிட் டலனும் வரல்பேணி
முன்புற் றவனுக் காறக் கரமந்திர முன்ன
இன்புற் றருளியான்ச மாதி யுறலாலே

(1125)

என்புசனையா தியசம் பிரதா யத்தெய்தி
மன்பு தலமேல் வருகார்த் திகைமா தந்தோறும்
பொன்பு மகள்கேள் வன்பண் டரிபோய்ப் பொலிவாக
அன்பு டருகப் பணிவுற் றினிதிங் கடைவாயே.

(1126)

வேறு

என்றுதம சீடருக்கும் யாவருக்கு மநிலங்க ளிசையச் சொல்லித்
துன்றுசக மிட்டியறு தூற்றொடிரு பத்தேழிற் றேன்றமாண்டாய்
நன்றுறுகு ரோதனவா னித்திங்கட் சுத்தசத்த மியினா யிற்றின்
அன்றினவோ ருங்குழுமி அரிநாமம் புகலவர சடியிற் சாங்கர்

(1127)

பதுமவா தனத்திருக்க யாவரும்வந் தனைசெய்து பல்லாறேத்தக்
கதுமெனமற் றவரவர்க்கா சீர்வதித்து விட்டலனைக் கருதக்கண்ணன்
எதிரில்வந்தங் கவராலி யாவருங்கா ணத்தனக்கு ளைகமாக்கித் [ரும். (1128)
துதிகளெல்லோ ருஞ்சொல்ல மறைந்தனன்பின் கண்டுநின்ற தொண்டர் யா

௩௬௨

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிர்தம்.

ஜயஜயா காரஞ்செய் — அமங் களைப்புகழ்ந்து சமாதியுசை
இயல்வொசெய் தவரவர்தம் மிருப்பிடஞ்சென் றார்பின்ன ரீராறாண்டு
பெயர்வுறத்தம் மினையசுமா ரனுக்கன்போ டெதிர்தோன்றிப் பெறற்குறாத
உயர்வுறநல் லுபதேச முதவிவிட்ட லன்றனக்கு னுற்றாரசாங்கர். (௩௨௬)

சாங்கதேவர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் ஐசு-க்கு செய்யுள் தூகுகு

முற்றிற்று.

சோகாமேளர்சரித்திரம்

உலகவை குந்தமா யுற்றபண் டரியிலே
இலகுபஞ் சமருலத் திற்பிறந் தார்நலம்
விலகலின் றுறுசோகா மேளொன் பார்தினம்
சிலவுதுண் டத்திலே நெடிதுவந் தாவொர்.

(க)

அரிதிரு நாமமே அமுதபா னமதெனப்
பெரிதுகொண் டாடியப் பெருகுமூர் சூழ்வதாய்
மருவுதண் ளெவினான் வளர்பெருங் கோயின்முன்
கருகிவந் தனைசெய்வார் கணிதமில் லாதோ.

(உ)

ஆனபின் றங்குடும் பத்தைர ஸூணைசெயற்
கூனமின் றுறுவர்பின் பொருதினந் தன்னிலே
ஞானசஞ் சீவியாய் நவில்விடோ பாவின்முன்
போனவன் பரையெதிர்ந் தனர்சிலோர் புகலுவார்.

(ஈ)

கோயிலுட் புருதலுங் கொண்டலைக் காணவும்
நீயியைந் தவனலாய் நெடிதுகும் பிடுதலுண்
டாயினென் வரும்கத் தாயலுண் விழையுமோர்
நாயினென் பார்தமை நனிபனின் துடைசெய்வார்.

(ஊ)

சினகரம் புருதலுந் தேவனைக் காணவும்
எனதுபுன் குலமொவா தாயினு மிரவிதான்
உனரும்யோ சணையிலக் கத்திலுந் றுலுநீர்
வனசமா மலர்செவே மலர்கிலா தொழியுமோ.

(ஐ)

சந்திர னளவிரட் டித்தகிற் றங்கிலும்
உந்துநே மிப்புளுக் கிணாதரா தொழிவனே
அந்தநீ திப்படி க் கடியெனுக் கச்சுதன்
தந்திடா தொழிவனே தனதுசே வடியையே.

(ஐ)

தூரநின் றிடுவதென் குலமுடைத் தொன்மையே
ஏரதன் நெனவிழித் திடுதலா லீலைபயன்
பேர்கிடொன் றவர்தமைப் பிரிவுகொண் டினிதுதஞ்
சார்விடந் துன்னி னூரரிபதந் தவர்கிலார்.

(எ)

அன்றிரா விமலன்வந் தவனாயன் பொடுவரு
கென்றுகோ யிலினகத் தெய்தவைத் திரவெலாம்
நன்றுபே சினனுனை நான்விடே னுமனே
டின்றுமுண் பொழுதுநின் னினைவினெய் தினனென

(அ)

அதுவினாய் நீயநா தனாயளித் தருள்வதே
கதுவுமுன் செயலெனக் கழல்பணிந் தினிதினார்
வதுவிடிந் திடுமுனே வரும்வார்ச் சகர்தெரிந்
திதுவெனே புதுமையிங் கியலுவோ றொவொன.

(ஐ)

இறைதிகைத் துறுவனோ புலையனில் கேயென
அறைசெவித் துளைபுகப் பினுமடுத் துறவினாய்
உறைவதப்புலையனே யெனமகித் துறுவனோ
மறைமுதற் றலனிடத் தெனமனத் தளர்வோடே. (௨)

அகமுளாய் வெளியில்வா வெனவழைத் தவனானேர்
புகரிதுத் தகமுறத் தருவதோ புலையனே
தகவின் சென்றதெத் தகைமையே சாற்றென
மிகநயத் துறல்செய்தான் விமலனா நென்செய்கேன், (௨௧)

என்றுறாப் பவனாயில் வுளாவிட் டேகு நீ
நின்றிடிற் றண்டமே நேருமென் றுனாசெயச்
சென்றுதம் மனைபுடன் நிற்களம் பாகையா
றொன்றுமக் களாயிலோர் குடிசைசெய் துற்றனர். (௨௨)

நாடொறும் பாண்டிரங் கனைவிடார் நாமர்போற்
பாடுகின் றவொரு பகலினிம பத்தரு
வூடுணும் பொழுதுருக் குமணிநா யகவெனே
கூடுகின் றிலையென்முன் கோபமோ வெனுமுனே, (௨௩)

விடலிலா ருடன ளாய விட்டல னமுதுணக்
கடவனா யமர்தரக் கண்டுசோ காமேளர்
உடன்மிகப் புளகமுற் றுருகியுட் களியின் மூழ்
கிடவடுத் தனரவண் கேடிலர்ச் சகரரோ. (௨௪)

அந்தவே னையிலிடுந் துணைவியை யமலனுக்
கிந்தநற் றயினாகீ யிடுகெனத் துணைவியார்
சிந்துபோ தவளவுஞ் சிந்திமற் றதுதெரித்
துந்துசீ ரமலனா டையின்மிகுந் துற்றதே. (௨௫)

நாதனார் துகினைந் திடல்செய்தா னன்றதோ
பேதையே யென்றுகோ பித்திடும் பொழுதிலே
மீதுலாங் கொடியுமெச் சத்தைமேல் விடவுணர்ந்
தேதுநீ யுஞ்செய்தா யிறைவன்மே லென்றனர் (௨௬)

ஒட்டினார் கொடி யைமற் றதையுணர்ந் தர்ச்சகர்
காட்டிலவந் துண்பனோ கண்ணனின் னோடுனை
நாட்டிந் நகுதியோ நன்றெனக் கவுண்மீசை
நீட்டியங் கையி னுணிறைவுறத் தாக்கியே. (௨௭)

குளிரநீ ராடிமால் கோயிலிற் சென்றுகா
ணளவின்மா லாடையெல் லாந்ததி யாகவும்
மிளிர்ந்தரக் கவுள்கள்வீங் குற்றதும் விழிகன்சேந்
தொளிர்வதுங் கண்டுதுண் ணெனவுசா வினரரோ (௨௮)

தாம்வரும் பொழுதுவேப் பந்தருக் கீழ்நிகழ்ந்
தாமநிங் குற்றதென் றகம்வெநீ இயையனே
மாமகிழ்ந் துற்றசீர் மார்பனே புலையரும்
யாழுமொப் பேயுணக் கென்பதோர்கிலமரோ (௨௯)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப் பெரிதுகொண் டாடிமா
ஊழைவிடத் தோழிவந் துற்றதா சகாமிகும்
விழைவுடன் கண்டுநீ விமலனன் பதனிலே
தழைவதா யுனதுவ சஞ்செய்தா யறிகிலேம்

(உற)

ஆதலா னீயெம்மே லருள்செய்தங் கவனிடம்
போதுவா யெனவழைத் தங்குளே புகவிடக்
காதலோ டமலனைக் கண்டுசோ காமேளர்
கோதுறூ தணையமுன் குறியெலாம் போயவே

(உக)

அந்தவா றுண்தங் கனைவருந் தெரிவதாய்
வந்துகொண் டாடினர் வருசோகா மேளரும்
எந்துமோர் தடையிலா தன்றுதொட் டென்றுமே
மூந்துவா ராயினார் முதல்வனார் கோயிலே

(உஉ)

சோகாமேளர் திருவடிகளேசரணம்

ஆகசரித்திரம் யெ-க்கு செய்யுள் கூடாஉய.

முற்றிற்று*

கபீர்தாசர்சீடராகிய

பத்மநாபவேதியர்சரித்திரம்

காசிப்பதி தனிலோர்வணி கன்செல்வநி றைந்தோன்
மாசற்றவ னுக்கைந்துநன் மகவுந்திரு மாணுந்
தேசிற்பொலி மனையாள்குண வதியுமனை சேரக்
காசற்றறு முறவோர்பலர் கவினத்திகழ் நாளில்

(க)

குட்டப்பிணி யுடன்மேயது குழைபுண்மி கலாகி
முட்டக்கிரு மிகன்புண்டொறு மொய்த்துத்துயர் செய்யக்
கிட்டத்தகு மவர்கிட்டில ராகக்கெடு நாற்றம்
எட்டப்படு துன்பத்திடை யெய்த்தான்வெரு காலம்

(உ)

நற்செய்கைகள் பலவும்புரி நல்லோன்மிக நல்லோர்
இச்சைப்படி பலநல்லற மெல்லாமியை வித்தும்
மெய்ச்சப்படு பரிகாரநல் விதமொப்பன செய்தும்
எச்சப்பட லிலவாகிய தெதுசெய்யினு நோயே

(ங)

யினியாற்றல னானுறு பெரியோர்தயை யழையாத்
தணியாது நோய்சானவி தனிலெண்ணிவி டற்கே
துணியாயினி துடனேகொடு தொலைமின்னென வேண்ட
எணியாங்கவ டொல்லாமினி யென்செய்குவ தென்றே

(சு)

இசைவின்படி செய்யாவிடி லெய்தும்பழி யெனவே
நசைதுன்றின டொல்லோர்களு நனிதுன்றின ராகி
அசைவின்றினி தவனைக்கொடு வருஜானவி யருகே
மிசையொண்கரை யிடைவந்தனா விடவேதுணி வுற்றார்

(சு)

அப்போதினி லதுகண்டவா யாருங்குழு வாகத்
துய்ப்போரரி பெயராயப துமநாபொன் மறையோர்
ஒப்போவறு நீராடிட வுற்றாது கண்டே
இப்போதிவ ணெய்துங்குழு வேதென்றயல் வந்தார்.

(சு)

கையிற்சப மணியுங்கிழ் களனிற்சூலை வடமு
மெய்யிற்றிரு நாமம்பனி ரணநெதனி மினனப
பொய்யற்றுறு நாவச்சத னுமம்பல புகல
மையற்றவ ரிங்கேகுழு வாய்ப்பேதென வகுத்தார்.

(எ)

ஐயாவின்வணிகன்மிக வறமேநனி புரிவான
மெய்யார்வினை நோய்தீர்கலன் விளிவான தி யிடையே
உய்யானென லால்வந்தனனுறவோடென வுரைத்தார்
பொய்யாதவ ரதுகேட்டனா புகழ்வார்வரு மறையோர்

(அ)

மாணதன ஜன்மம்பல வகையுட்புக வின்றி
ஆனாய்நர ஜன்மம்பெற லரிதன்னது பெற்றும்
வீணய்நதியிடவீழ்ந்துயிர் விட்டானர கெய்துங்
கோனாகின நோய்போக்கிட வலதுண்டது குறிக்கில்

(க)

நாரப்புய லனையானது ராமவெணு நாமம்
நரக்கர முக்காற்சொலி லுடனேபிணி யெல்லாந்
தீர்த்தரு நீவீரிது செப்புங்கடி தென்ன
ஆரத்தனை பேருஞ்சொல வவனுஞ்சொலு மளவே

(ங)

புண்ணும்படி வசியுந்தவர் புரமோடெழில் வணிகன்
நண்ணும்படி யானான்வரு நாரும்வினை தீர்த்தார்
விண்ணும்படி யும்போற்றுறு விமலன்றிரு நாமம்
எண்ணும்படி யுரைசெய்தவரி ருதான்மிசை வீழ்ந்தார்

(ஊ)

விழுந்தேபல துதிசெய்தனர் விசுவோத்தர ணஞ்செய்
கொழுந்தே மறைக் குலத்துக்கொரு கோவையெங்க டேடே
செழுந்தேசுற வினதீர்த்தருள் செய்தோயெனப் புகழ்ந்தே
எழுந்தேகினர் காசிப்பதி யெல்லோர்களு மின்பாய்

(ஊ)

அவரிற்சிலர் மறைவேதியர்க் கருள்செய்தக பீரர்
பவனத்திடை வந்தேயவர் பாதங்கன்ப ணிந்து
ஈவமிக்குள வுமையண்டின நற்சீடர்மென் மேலுந்
தவமிக்கவ ரிரண்டக்கரத் தன்னுறபிணி தீர்த்தார்

(ஊ)

முக்காற்சொலச் செய்கிநகர் முழுதும்மது வேசொற்
றெக்காலமு மிருக்கும்படி யிசைவித்தன ஞென்ன
அக்காலையி லுதுகேட்டருள மைகின்றக பீரர்
மிக்காகிய விரண்டக்கர விழச்சீர் சொல லுற்றார்.

(104)

சதகோடியே ணுளராமன சரித்தனை மூன்று
வதமாகிய வுலகங்களு முயன்றேகனரிவிரும்ப
அதுமேவுற்பு பருத்தீந்திட வதில்விஞ்சு மோர்சலோகம்
பதினாறிரு மேவக்கரம் பருத்தீந்தகில் விஞ்சும்.

(a) (b)

ஈரக்கர மரனாதமக் கென்றேகொடு விடத்தால்
சாரப்படு நோய்தீர்ந்தன ரதனூற்றனி ராமப
பேரொப்பதொர் பேர்வேறிலை யதையோர் தரம் பேசில்
தீரப்படும் வினையாவைய முக்காற்சொல்லச் சிறப்பே.

(105)

அவ்வேதியைப் பேரின தருமைப்பெருமைகளைச்
செவ்வையறி யானென்பது செவிவாய்த்திட வந்தார்
மெய்வேதியார் தந்தேசிகர் மென்காண்மிசை வீழ்ந்து
எவ்வேலையுந் துதித்தேசுகத் திருந்தார்பெரி தென்தும்.

(10)

பதம் காபி தேதியா திருவடி களே சரணம்.

அத சரித்திரம் யெ-க்கு செய்யுள் சூடாகுவன.

५ णि णि.

ரோகிதாசர்ச்சரித்திரம்

சரும் வேலைபுரி சக்கிலி யர்க்குள்
ஒருவர் யாவரிலு முத்தம ரோதில்
மருவு றுஞ்சம தமாதிரு ணங்கள்
பெருகு வோர்வைண வத்தி பெட்பார்.

(5)

பரந்த மக்குபக ரித்தருள் பண்பார்
நரஹ ரிக்குனிய நல்லுயிர் போல்வார்
விரவு யிர்க்கருள்வி னாப்பவர் மாலைப்
பரவு சற்றணர்ப தம்பணி நேயர்.

(a)

யாத்தி னாக்கணுறு வோர்களை யண்மித்
தோத்தி ரித்துபச ரிப்பவர் சில்லோர்
சேர்த்தி டத்தமுப தேசம் வருத்தங்
கேத்தி டப்பெரிது மின்புறு சீலர்.

(௩)

நாளும் வைகறையெழுந்து நயந்து
மூளும் வெம்பசித ணிந்தபின் முந்தி
நீளு நீர்முழுகி நேயரை யென்றும்
ஆளு நாயகனை யர்ச்சனை செய்வார்.

(௪)

கலியு கத்தில்மிகு காய்பசி யுற்றால்
மெலுவு துத்திமன மெய்யுணர் வெய்தா
தலைவு நப்புரியு மாதவி னுண்டே
பொலிவு நப்புரிவர் பூசையி னன்னார்

(௫)

நாமம் ரோகியென நாட்டவர் கூறத்
தாமி யன்றவர் தனித்தொரு நாளில
தோம றும்புனறு ருத்திநி ரப்பி
ஆம தாயமடி யாசனம் யாவும்

(௬)

தோலி னுலமைவு செய்துதுழாய்சேர்
வாலி தாயவனம் வந்துபு ருந்து
நாலு வேதமுந வின்றறி யாத
மால தாம்வடிவை வந்தனை செய்தார்.

(௭)

பக்கன் மேவினனோர் மனவன வற்குத்
தக்க தாகவுப சாரமி யற்றி
மிக்கு யர்த்தவவன் விஞ்சின தேசா
ளக்கி ராமசப ரிச்செயல் யார்க்கும்

(௮)

அன்ன தைச்சரும் மீதி லமைத்துத்
துன்னு பூசைசெய றாயது தானே
என்ன விப்பரிசி யற்றினை யீது
பன்னு வேதியர்ப ராவுவ தன்றோ.

(௯)

என்று வேதியனி யம்பிய யாவும்
நன்று ரோகியெனு நல்லவர் கேட்டே
என்றும் யாவையினு மெய்திய மாலைத்
துன்று கின்றமன நிற்பது தோலே.

(௧௦)

துதிசெய் நாவுமொரு தோலல வோநோர்
விதிகொள் பூசைபுரி கைமிரு தோலே
முதிரு மூவகைபு முந்திய வான்மாப்
பதித லஞ்சரும் மூடிய பையே.

(௧௧)

எனவு னைப்பதனை மெய்திய பார்ப்பான்
வினவி முப்புரியின் மேவுப வீதம்
புணையும் வேதியர்க ளேபுகல் பூசை
தனைபி யற்றுமவர் மற்றையர் சாலார்.

(௧௨)

நீயி வாறுசெய னின்னை யடுக்குந்
தீய பாவமிது செய்யலை யென்ன
ஆய வேதியனு னைப்ப வதற்குத்
தூய ரோகியெனு நல்லவர் சொல்வார்.

(௨௩)

என்னி டத்திலுப வீத மிருக்கை
தன்னை நியறிதி யென்றுத நெஞ்சை
மன்ன வேபிளவ தாகவகிர்ந்து
மின்னு தூலைவெளி யாகவி டுத்தார்.

(௨௪)

மனது சுத்தமுள மாண்பினர் யாரும்
அனக பூசைசெய லாமென வன்னுண்
நினைநி கர்ப்பவரி னீனில மீதே
யெனவ முத்திமீன யேகினன் மாதோ.

(௨௫)

போன பின்பரிபொ ருந்தரு ளாலே
ஞான ரோகியெனு நல்லவர் மார்பங்
கூன மின்றியொரு மித்துற வன்னா
வான நாயகனை வாழ்த்தி யிருந்தார்.

(௨௬)

ரோகி தாசர் கிருவடி களை சரணம்.

ஆக சரித்திரம் ௨௬-க்கு செய்யுள் து கூறுக.

முற்றிற்று.

~~~~~

பிம்பாஜிபக்தர்சரித்திரம்

உலகத் தோர்கடே மண்டலி யென்னும ருக்குத்
திலக னாயுயர் பவித்திர னய்மிகச் சிறந்த
அலகி லாத்தரு மங்களு நடத்துகின் றவனாய்
இலகு சாதுசற் சனங்களுக் கினியதா சனுமாய்

(௧)

கிளர நீள்சவு ரியபராக் கிரமமுள் ளவனாய்த்
தளர்வில் சீலவு தாரனாய்த் தைரியத் தவனாய்
வளரும் புத்திர காந்தையா தியவளத் தினனாய்
இனகு சக்கியு பாசக னாயினி கிருந்தான்.

(௨)

அரச னாயிம் பாஜியென் பெயருடை யவன்றான்
விரச நாடொறும் விடியமு னெழுந்துமே லோரால்
உணர்செய் நித்திய கருமங்க ளுளுற்றிநீ ராடி
முரசு மார்ப்புறக் காளிவாழ் கோயில்போய் முந்தி (க)

எட்டி ரண்டுப சாரத்தோ டியன்றுள பூசை
தட்டி லாதுசெய் துற்றநை வேத்தியந் தன்னை
இட்டமோ டந்தக் காளியுண் டிடவினி தியற்றி
மட்டி லன்புசெய் தேவரு வானரண் மனைக்கு (ச)

அப்ப டிக்கவன் வருமொரு நான்வயி னவர்கள்
ஒப்பி லாததோர் தீர்த்தயாத் திராசெய்வா ருற்றார்
தப்பில் யாகயக் கியங்களை காசரி விரதம்
செப்பு தாய்தந்தை சேவையே தீர்த்தயாத் திராயே (இ)

வாவி கூபத டாகங்கள் கோயில்கள் வருத்துத்
தாவில் கண்ணனர்ப் பணமென வன்னதா னாகி
யாவு முன்னு னங்களி லியற்றிய வவற்றால்
மேவ் னரவ னகரத்தில் வைணவ மேலோர் (ஈ)

அதுதன் சேவக ராலறிந் தரசனங் கவருக்
கெதுவு மோர்குறை வின்றிச்சி தாமுத லெல்லாம்
உதவி நானஞ்செய் தம்பிகை கோயில்வந் துற்றுச
சிதகில் பூசனை செய்துமுன் வந்தனை செய்ய (எ)

கண்டு காளிமுன் பிரசன்ன மாகியுள் கனியாய்
அண்டு முன்னகர் வந்தசா துச்சுனை யடைவே
கொண்டு போயுன தகத்திடைப் போனகங் கொள்ச்செய்
து ண்டுவந்தபின் னுனுன்பு சையையினி துண்பேன் (அ)

எனென் னுற்பிர மாண்டங்கள் யாவுக்கு நாதன்
தானென் னோங்கிய வைகுண்ட வாசியாய்ச் சத்தி
நானென் னுள்ளவர் யாவர்க்கு நாயக னாகிக்
கோனென் னோங்கிய பிரமருத் திரோந்திரர் கோமான். (ஆ)

ஆய ஸ்ரீதர னன்பருன் மவத்துன தகத்து
மேயதாலுன்றன் பாக்கிய மிகவுமேன் மைத்தென்
றேய போதர சுன்னிலு முயர்ந்ததே வெனவே
தாய விண்டுவை நீசொலத் தெரிந்துநான் னுணிந்தேன் (இ)

அணைய தேவனைக் காணநா னருளுதி யெனநல்
விணைய மோட்டி வணங்கியே வினவலுங் காளி
தனையொ வா தவன் றன்னையான் காட்டிடத் தருமோ
நினைவி லேயரி நேயரோ காட்டுவர் நினக்கு. (ஈ)

அன்ன ராகிய வைணவர் தமைச்சர ணடைதி
என்ன வேநர பதியவ ளடியில் வீழ்ந் திறைஞ்சி
நன்ன ராம்வயி ணவருறை விடந்தனை நணுகித்
அன்னு மாங் கவர் சேவடி பணிந்தனன் னுதித்து (ஊ)

நீவி ரொன்னகம் வந்துநா னிரப்புபூ சனையை
மேவுகென்று கூஉய் விருந்தமைத் தழுதுசெய் வித்துத்
தாவி லன்புடன் சந்தன புட்பதாம் பூலம்
யாவு கல்கினன் வணங்கின னேத்தின னிசைப்பான் (௨௧)

அடிகளேயடி யேனும் ஸ்ரீ ராமனை யறியும்
படிசெய் வீனொனப் பார்த்திபன் றனையவர் பார்த்து
முடிவில் சீர்த்திரா மானந்த சாயிபான் முந்தி
மடிவி லாவவ ரருள்பெறின் மாறனைக் காண்பாய். (௨௨)

எனலுங் கேட்டவேந் தின்புடன் விராகமேற் கொண்டு
தனது மந்திரி தன்வயி னரகினைத் தந்து
கனக வஸ்திர பூஷண திகளெலாங் கலைஞர்
மனமு வந்திடக் கொடுத்தனன் மனைவியுந்! கண்டு (௨௩)

கூனா மப்படி யேபல தானமுந் தந்து
கோனா டன்வர விருவா மொருவழிக் கூடி
ஈனா ஞானரா மானந்த ஞாழிற்கம லத்தை
மாணா மார்திரு வடிகளை வணங்கினர் வந்து. (௨௪)

பொருளு டம்புயிர் மூன்றையங் குருவுக்கே பொருந்தத்
தருதல் செய்தவர் தான்களைத் தந்தலைத் தாங்கி
இருவரும்மெதி னோறிப்பத் தாரக மென்னும்
அருமை மந்திரந் தனையுப தேசித்தா ரவரும் (௨௫)

தேசிகோத் தமர் திருவரு ளாவிவர் சிறந்து
மாசி லரச்சிர வணமன னாதியில் மகிழ்ந்து
நேச மாயின ரரிபஜ னத்திலே நிமிர்ந்து
காசி லாதொரு நான்குருக் கழல்களை வணங்கி. (௨௬)

சேர்ந்து கண்ணனைத் துவராயிற் கண்டு சேவிக்க
நேர்ந்து நீரருள் செய்ம்மென வவரது நேரச்
சார்ந்து கண்ணனைத் தரிசித்து ஜயஜய முகுந்தா
ஆர்ந்த ஸ்ரீஹரி யாகிய வச்சுதா வமலா. (௨௭)

என்று தோத்திரம் பலபல செய்தன னோத்தி
நின்றபோதந்த நின்மல னேமிசங் கேந்தி
நன்ற தானகே யூரகுண் டலமுடி நலஞ்சேர்
மன்றன் மாலையீ தாம்பரம் டயங்குற மருவி. (௨௮)

சகுண ரூபத்து டன்பிர சன்னமாய்த் தழுவி
மகிழவு செய்தன னிருவரு மலரடி வணங்கி
நெருத லாயுள மாடினார் பாடினார் நிற்கத்
தகுதி யாயின் சொற் சாற்றியே சனாதனன் மறைந்தான். (௨௯)

இருவரும்பின்பு நான்குமா தம்மவ ணிருந்து
மருவு ஸ்ரீஹரி பஜனையிற் றழைத்தனர் மகிழ்ந்து
திருவி னாயகன் விடைபெற்றுக் காள்வழிச் சென்றார்
வெருவு காட்டிலோர் வியாக்கிரம் வினாந்துவந் ததுவே. (௩௦)

மீனைவி யார் கண்டு பயந்துதம் மகிழ்நனா நோக்கிச்
நீனவு வெம்புலி தினவரு கிறதென்று செப்ப
அனக ரானவ ரதனும் ஓரியமர் கின்றான்
வனிதை யேனஞ்சு கின்றனை வருகெனு மளவில்

(௨௩)

தின்ன வந்தவெம் புலமுகக் குறிப்பினைத் தெரிந்து
தன்ன தோர்கழுத் துறுகுல்லைத் தாமத்தை யெடுத்து
நன்னர் லீசலும் புலிகழுத் திடையது நண்ண
முன்னர் ளின்றது கொடுந்தொழில் முழுவது மறந்தே.

(௨௪)

நின்ற வெம்புலி தலைமிசைத் தம்கையை நிரப்பி
நன்ற தாகிய ராமநா மந்தனை நவின்றே
இன்று தொட்டு நீ கொடுத்தொழில் செய்யற்க வென்ன
அன்று ராமநா மஞ்சொல்லிக் கொண்டவ ரகன்றார்-

(௨௫)

அவர கன்றின் புவிக்கனு தாபம்வந் தண்மித்
தவவு திரந்துகாய்ந் துளவனச் சருகுள் புசித்து
நவமி குந்தழி தரனது நாமத்தை நயந்து
திவச மேழினிற் றேகம்வே ருயது தீர்ந்து

(௨௬)

பிம்பாஜி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் (௨௨) க்கு செய்யுள் துணர்வு.

முற்றிற்று.

நரசிம்மமேதாசரித்திரம்

அணிகொ ளுங்கடே மண்டலி யென்னுமு மதனில்
நணு கு நாகர வேதியா த மககொரு நந்தா
பணவ ராவணி பவனுடை யமசமாயப் பிறந்து
தணிவி லாநர சிங்கமே தாவெனத் தழைத்தாரா.

(க)

தாயுந தநகையுங் களித்துப் வீதநூ றயங்கத
சோயு நனமணம் புரிந்தபின் சுவாகமபோயத் துன்ன
எயு மைத்தனைச சிறுகநதை முதலினா யாரும்
நேய மாயவளாத காவளாந தனொழி னிரம்ப.

(உ)

வளர்தை மைந்தரவ புரினே மருவுபிள னைகளி ரு
கிளர்தது கூடி னா கலவியிற தெழுமுத லினறி
வீனாத நாளவின யாட்டிலே கழிநகிட வீணுயத்
சீளாந சொ நாணமனை வந்தனா தாகமாயத் தாமே.

(ங)

வந்து கநசமை டனமனை யாடனை வல்லே
முத்து நீர்கரு கென்னலு மனனன முரிவாய
இநக வேளையி லென்னகா ரி மபுரிசு கிதைதாய
நொத்து வேண்டினை நீடெனச சிந்தல நயலபாள.

(ச)

மூக்க னுகிசீ சிறுவாக னொடு நிக முயனது
வோக்க வேயிர வுமபக லுமவினை யாட்டிற
போகது கினறனை காலகதைக் கலவிபோற முமல
மாமக்க மோவிது சோறுண வயிறறினை வளாதகாய

(ரு)

இன்ன வாறுநீ திரித்துப் நெழினமனை யாட்டி
துன்ன லானபின் பவளுண் ட சோற்றுககென செயகி
என்ன வேகந் தொழுகனை யிட மட்ட விவ கேட
முன்னி னு வெறுப புற்றனா மனவழித் தொழிந்தாரா.

(சு)

காடு சென்றனா கருகினா டாலஹ காலே
நீடு கதைத்தா யிறு பதும யவவன நிலையிற
கூடு பன்னிகாண் மரிப்பதுங் கொடி யழுப பினிலே
தேதி மைந்தாக ளிறப்பதுங் சாயினைப் பயனே

(ஏ)

அன்ன வானென தனனைபு மப்பனு மகனொ
என்ன ருங்கரு மதகினு லென்றவ ரோங்கித
துன்னி னொருந சிவாலயங் கண்டனா தொழுது
மன்னு கோயிலுட புருந்தனா சிவனறின வாழ்த்தி.

(அ)

அருளசெய தேயெனை யாளுதி யேழைபங் காளா
ஒருவ ருமமிலே யெனக்குறு துணையுனை யனறி
இருநி லதகிலென ருவிடை மேறசய னந்தாரா
மருவி யேழுநா ளுணவினறிச சோவுடன் மாதோ.

(ஈ)

கண்டு சங்கர னுலகிலென் னடியவர் கனிந்து
மொண்டு றம்புனல் கெளவிய முந்துதே னினநீர்
கொண்டு மூழ்கிடச் செய்துபின் சந்தனங் ருசமம்
மண்டு ரத்தரித் தாடையா பரணங்கன் வனைவார். (௨)

இவனென் மேற்றனை வனைந்தன னேன்றமுற் பவத்திற்
கவன வெம்புலி யாகிரா மனைத்தொழல் கருதி
அவர்தன் மேன்மிக வருளுட னைந்துமா முகமும்
படர்த டம்புயம் பத்தும்பன் னகமணிப் பணியும். (௨௧)

சடையுப் பூதியுந் தயங்குறப் பிரசன்ன மாகி
அடையு மன்னவ ளாத்துயி லெழுப்பீநீ யநநான்
மிடையிம் பாஜியால் யான்செயும் ஜபத்தைமே வினையிவ்
விடையு னக்குவேண் டவதைநீ யியம்புகி யென்றான். (௨௨)

எழுந்து வெள்ளியங் கிரியில்வா ழீசன்ற னடியில்
விழுந்து தோத்திரம் பலபல செய்துபின் விமலா
குழந்தை யாகிய யானெது பெரிதென்று கொள்வேன்
விழைந்து ந்பெரி தென்பதே யுள்செய வேண்டும். (௨௩)

எனக்கெ னப்புக லன்னவர் சுருத்ததை யேத்தித்
தனக்கு வந்தகண்ணன்றிரு நாமத்தைச் சாற்றி
உனக்கு நானந்தக் கண்ணனைக் காட்டுவே னுறுக
மனக்கி சைந்தென வவருண வுணவுகள் வழங்கி. (௨௪)

கண்ண னானவன் யமுனையங் களாயிலே காத்தல்
நண்ணு கோபிகை மாறொடு நடனங்கள் புரிவான்
சண்ணு மைதனைத் தாக்குவேன் யானங்குத் தழைப்ப
எண்ணு மன்னவன் சேவையே யெனக்கிட்ட மென்றான். (௨௫)

மூன்ற தாமுகந் தன்னிலே நடந்தது முன்னே
என்ற விக்கலி யுகத்திலே யியங்குமோ வென்னில்
ஆன்ற வன்பர்தங் கண்ணுக்கவ் வானந்த மனைத்தும்
தோன்று மென்று தாஞ் சொல்லின னினமதி குடி. (௨௬)

பின்பு கோபிகை வேடமற் றவர்பெறப் பிணைத்தே
அன்பி னோடுகைக் கொண்டுகா ளிநதியை யடைந்தான்
முன்பு தோன்றின சந்தனங் குங்கும முதலா
மன்பெ ருந்தருப் பெருகின வானளாய் வளர்ந்து. (௨௭)

சண்ப கம்புனை பாதிரி மகிழ்பாரி சாதம்
சண்புகுந்துறு மல்விகை முல்லைநற் சாதி
ஒண்ப லாநரந் தங்கொக்கு மாதுனை யோங்கிப்
பண்ப கர்த்திட வண்டுகள் மஞ்ஞைகள் பயில. (௨௮)

அன்னங் கோகிலங் கிள்ளிமென் பூவையோ டனைத்துந்
துன்ன மாமணி வகைகளும் பரிசுமுந் துலங்கி
மின்ன வாயிடைத் தென்றலு மெல்லென விரவப்
பண்ண வோங்குபூங் காவன ரிரம்புறும் பாரம். (௨௯)

வேறு.

இப்படி யெழிற்கொ ளுங்கா ளிந்திதி ரத்தில் மேவி
ஒப்பற விளங்குங் கண்ண னுழையுமை மேவு பாகன்
தப்பறு நரசிங் கம்மே தாவொடு வந்து கண்டு
மெய்ப்புடன் வணங்கி நிற்க விருப்புடன் கமலக் கண்ணன். (௨௦)

தழுவின னநேக மென்கோ பிகைகளி னடுவிற் றங்கி
வழுவுறு பூட னூலங் காரத்தின் மகிழ்ந்தி யாவங்
குழுவற வேணு கானங் குறிக்கக்கோ பிகைகள் கூடி.
நழுவுத லின்றி யாட நக்கன்மத் தளங்கை கொட்ட. (௨௧)

விளங்கிநிற் தின்ற கண்ணன் மெய்யெழில் கண்டு சில்லோர்
துளங்கிதழ் சுவைக்க வேண்டச் சிலர்தழு வுதற்குச் சூழக்
களங்கமில் சில்லோர் செய்ய கரந்தொட வேண்டச் சில்லோர்.
உளங்குளிர்த் தினிது முத்த முதவுதற் கடுத்துவேண்ட. (௨௨)

கண்ணனொவ் வொருவ ருக்கோர் கண்ணனா யவர வர்க்குள்
நண்ணிய மனோர தங்க ணல்கின னூடல் செய்து
பெண் ணுறுபாகன் றன்னை நோக்கிக்கோ பிகையாய் மேவப்
பண்ணின யாரா யென்னப் பசுபதி மிக நகைத்து. (௨௩)

நரசிங்க மேதா வுக்கு நயனத்தாற் குறிப்புச் செய்ய
வினாவுட னோடிவந்து விமலனை வணங்கக் கண்ட
முரஹரி தன்னை நோக்கி முந்திய பிறப்பி லின்னான்
உரமிகு புலியாய்ப் பிம்பா ஜிதனரு ளுறுத லானான். (௨௪)

செய்தவெம் பாவ மெல்லாந் தீர்ந்துவே தியர்கு லத்தில்
எய்தின னன்னை தந்தை யிறந்தபி னென்பால் வந்து
மெய்தனைத் தந்தா னேழு நாளுப வாச மேவி
நைதல்கண் டிரங்கி முன்னே நான்பிர சன்னமாகி. (௨௫)

உனக்கென்ன வேண்டு மென்ன ுறுவது தெரிந்தி லென்யான்
நினகதி மாணதொன்றை யருள்கென நின்னை யன்றி
எனக்கித மில்லை வேறே யென்றியான் கூட்டி வந்தேன்
அனுக்கிர கஞ்செய் கண்ணு விவனுக்கென் றறைந்து நின்றான். (௨௬)

வினவிய கண்ண னந்த நரசிங்க மேதாவென்னும்
அனகர்தற் தலைமேற் கைவைத் தனுக்கிர கித்து நீயிவ
வனநதி தீரத் தென்னை மருவுகோ பிகைக ளோடு
மனம்வியந் தினிது கண்டாய் மற்றிந்த வாட றன்னை. (௨௭)

பிரபந்த மாகச் செய்தி பெரிதுல கத்தோர் கேட்கச்
சரதநின் கண்கள் காணத் தயங்குவ னின்ன வாறே
வரமிது வுனக்கேன் றோகிச் சிவனுக்கும் விடைவ ழங்க
நரசிங்க மேதா வோடு நக்கனும் வணங்கிப் போந்தான். (௨௮)

தானமர் கோயில் மேவித் தக்கதங் கவர்க்கு நல்க
லானபின் பமல லீலை யனைத்தையும் பாடல் செய்து
ஞானநற் சோதி தன்னை நயந்தகக் கண்ணிற் கண்டே
ஊனமின் றுடிப் பாடி யுளமகிழ் வெய்த லானார். (௨௯)

இவர்மனை தன்னிலுள்ளோர் யாவரு மிவனாக் காணு
தவரவர் தேடித் தேடி யலைந்தன ருலையுங்காலைச்
சிவனது கோயில் மேவித் திகழ்குறு ராத்தி பாவை
நவமுறு லீலைப் பாட னனுனினர் கேட்டு வந்து.

(௩௦)

தேடுவோர் தமக்குச் சொல்லத் தெரிந்தவர் வந்த �ழைத்து
நீடுறு மனையிற் சேர்க்க நிமலனைத் தினமும் பாடி.
ஆடுறு மகிமை கண்டோ ரந்தணன் மகனைத் தந்து
கூடுற மணத்தைச் செய்யக் குலவினர் வாழு நாளில்.

(௩௧)

மகளொடு மகனைப் பெற்று மருவுமு ராரொல் லோரும்
தகவொடு மிகக்கொண் டாடச் சொளித னமல லீலை
அகவிழி தினமுந் தோற்ற வருள்கொடு பாடி. யாடி
மிகமகிழ் வெய்தி யுஞ்ச விருத்திசெய் கிருக்கு நாளில்.

(௩௨)

அப்பதிக் கடுத்த சாம புரத்தினிற் றிரிபு ராந்த
கப்பெயர்ப் பார்ப் பான் பெற்ற கன்னிகை விவாக கர்லம்
இப்பொழு தென்ன நேரிட் டிருப்பதைப் புறோகி தர்க்குச்
செப்புறக் கிஷ்ணபட்டர் சென்றனா வரனைத் தேடி.

(௩௩)

விண்டுபானேய ராகி விளங்கிய கிஷ்ண பட்டர்
அண்டிய பதிக்கு வந்து நரசிங்க மேதா வான்
தொண்டனாக் கண்டு மற்றுஞ் சதனுக்கென் னெஜமா னன்றன்
பெண்டனைக் கொடுப்ப தாகப் பேசுகென் றென்னை யேவ

(௩௪)

வந்தன னென்று சொல்ல மற்றவர் சம்ம திக்க
அந்தணர் பொருத்தம் யாவு மமைவது தெரிநது வந்து
முந்தினர் நிச்சயித்து மொழிதிரிபுராந்த கற்கு
நிந்தையில் லாது தாம்போய் மீண்டதை நிகழ்த்தி ஞ்மால.

(௩௫)

அவ்வுரை கேட்ட யாரு நகைத்தன னைய ரோர்
செவ்விய வரனைத் தேடி வந்துளீர் சீரி தாமோ
வெவ்விய மிடியி னெந்தோ னரசிங்க மேதா வென்போன்
எவ்வியல் புமில் லாதோன் மகனுக்கோ விசைந்து வந்தீர்.

(௩௬)

நன்றுநன் றென்னக் கேட்டு நவிலுவார் கிஷ்ண பட்டர்
என்றும்ப் பேயோ டாடிக் கிமவரை யினி துபெற்ற
தன்றனி மகனை யீயத்தக்கதன் றென்பார் போல
நின்றனீர் மறுப்பீ ராயி னிச்சய மான பின்னர்

(௩௭)

உங்குலத் தவர்கள் செய்த ஆழ்வழு வாம லுங்கை
அங்குலி யீயத் தக்க தாமென வதற்கு வேட்கும்
மங்கையைப் பெற்றோன் சொல்வான் மணமக னெமது செல்வப்
பொங்கினுக் கேற்ப வஞ்ஞா ழுனையும் புரவிக் கூட்டம்.

(௩௮)

ஜஞ்சகத் திரமுந் தேர்க ளாயிர முங்குன் ழுமல்
மைஞ்சரு மங்கை மாரு மருவுறு மவைகட் கேற்ப
விஞ்சுபு டணம் பொன் னாடை விளங்குற வெகுவி னோத
பஞ்சவர் த் தியமு நாளைப் பகன்மண மான தாலே.

(௩௯)

குறைவல்லா தெய்தல் வேண்டுங் குறிபுரோ கிதகோ யென்ன
வறியவன் வரனென் றெண்ணி மகடர மனமில் லாளுய
முறைகெடக் கூறும் வார்த்தை முகக்குறிப் பதனாற் றேர்ந்து
மறையவர் நாளை நீசொல் வகைவரு வாரொன் றோதி.

(௪௦)

நரசிங்கமேதா பக்க னண்ணினர் நாளை யேதான்
பரவுநன் மணத்துக் கேற்ற பகலுள தாத லாலே
விரவுவை பவத்தி னோடு வருகென விளம்பிப் பின்னுங்
துரிபுராந் தகலை நண்ணிச் செபயினார் சிறப்ப மாதோ.

(௪௧)

கேட்டவன் சிரித்து நீர்சொல் கின்றவன் மிடிய னென்று
நாட்டமில் லாது சொல்லு நயந்தெரி யாம னீர்போய்
மீட்டுவந் துடைத்தி னொந்த விதத்தவர் வருவர் போம் போம்
கூட்டியே வருதற்கென்ன கோபமிக் குடையர் போனார்.

(௪௨)

மறுகினங் காலை யேசொல் வார்நர சிங்க மேதா
முறையுட னெழுந்து ரித்தக் கடன்களை முடித்துநானங்
குறைவறச் செய்தி ராறு நாமமுங் குலவச் சாத்திக்
கறையறு துளசி மாலே கழுத்தினிற் றரித்துக் கொணடு.

(௪௩)

வீரவை ணவர்க ளோடு மனைவியுஞ் சேயு மேவச்
சீரரி பஜனஞ் செய்து சென்றனர் விவாகத் துக்குச்
சாரது துவரை மேவுஞ் சக்கர பாணி டெடுத்து
நெருநக் குமணி தன்னை நோக்கின னிகழ்த்து கின்றான்.

(௪௪)

என்னடி யவனே யானநரசிங்க் மேதா வென்போன்
றன்மகன் மணத்துக் கின்று சார்கின்ற ஸூத லாலே
நன்மணந் தன்னை நீயே முன்னின்று நடத்தல் வேண்டும்
ரின்னது கூட்டத் தோடே நேருதி யென்று கூறி.

(௪௫)

உத்தவ ரக்குரூர ருறுசுகர் பிரக லாதர்
சுத்தநா ரதர்வான் மீகர் தும்புரர் புண்ட லீகர்
மெய்த்தப ராசரர்சௌ நகர்விபீ வுணர்வி தூரர்
பொய்த்தவி லாஞ்ச நேயர் வீடுமர் சுதாமர் போல்வார்.

(௪௬)

கோவலர் கூட்டத் தோடு குழிஇவரச் சாது ரங்கம்
மேவரத் தேவி மாறும் வியநதுற வியமு ழங்கத்
தாவறு நரசிங் கம்மே தாவொடு கலந்து கூட
ஆவலின் வணங்கி யன்னா ரொடுமண ளுர்க்கு வந்தார்.

(௪௭)

வந்தவர் நகர்ப்பு றத்து வதிநதுதிரி புராநத கற்கு
முந்துபோ யொற்ற ராலே மொழிந்திடச் செய்யக் கேட்டுச்
சிந்தையிற் றிகைத்துப் பந்து சேகரனாகி வாத்தி
யந்தமின் முழங்க வந்தான் கருடன்முன் மசக மன்னான்.

(௪௮)

மணமகன் வருவ தான மங்கள் சம்பர மத்தை
உணர்வுற லாகி நாண முற்றனன் கிஷ்ணபட்டர்
துணர்செறி துளவ மாலேத் தூயவ னருளி னூவிவ்
வண்முற லாய தென்று மகிழ்ந்தனர் பின்பு மாதோ.

(௪௯)

விச்சுவ கருமன் வந்து விவாகமண் டபத்தை யாரும்

நச்சுறப் புரிய ரம்பை மேனகை நடனஞ் செய்ய

மெய்ச்சிமே னின்று தேவர் முனிவர்வே டிக்கை பார்க்கக்

கச்சமில் பொருள்க ளெல்லாங் கலந்தமை வாகக் கொண்டு.

(௫௨)

வதுவைமண் டபத்தைச் சேர்ந்து மருவுருக் குமணி யாதி

அதிகரஞ் சிதஞ்செய் கின்ற வரிவையர் மொய்த்தி ருக்க

யதுகுல நாதன் றன்றோ டியல்பவ ராரங் கூடப

புதுமணம் புரிய வேண்டிப் புருந்தினி திருக்கும் போது.

(௫௩)

மணம்புரி மகனை யீன்றோன் வந்துதஞ் சுற்றஞ் சூழ

அணங்கினைக் கொடுவந் தாங்கே யஜுகவை குண்ட நாதன்

இணங்குதன் குழாங்கள் சூழ வெழுந்துப சரிக்கக் கண்டு

கணங்கொளுந் திரிபு ராந்த கன்னதி சயித்துச் சொல்வான்.

(௫௪)

உம்மைநா னின்று காறுங் கண்டி.ல னும்மு றோது

செம்மைசேர் நாம மேது செப்புதி றொண்க் கண்ணன்

நம்மதூர் துவரை நாமஞ் சாமள நம்பி யிந்த

வெம்மையில் சிங்க மேதா மித்திர னெனக்கென் றோத.

(௫௫)

அக்கணந் தனிலே பெண்ணோ டமையமாப் பிளிகோ தூளி

லக்கன முகுர்த்தந் தன்னி னல்லமங் கலநாண் சாத்த

மிக்கமா மறையோ றெல்லாம் வேண்டின ராசி சொல்ல

எக்கிய முடிந்த பின்ன ரியலுமூர்க் கோலமாக.

(௫௬)

ஐந்துநாட் சடங்குஞ் செவ்வே யானபி னிரவலாக்கும்

வந்துள மறையோ ருக்கும் வழங்கினன் றுனங் கண்ணன்

பந்துபோ ஜனஞ்செய் விக்கப் பரிவுடன் பெண்ணை யீன்றோன்

முந்துமாப் பிளைக்குத் தக்க படிசெய முயன்று நின்றோன்.

(௫௭)

என்னுடைப் பொருள்க ளெல்லா மிவர்பொருட் குறையும்போதா

நன்னொன் செய்கே னென்று நாணுதல் கண்டு கண்ணன்

முன்னோ தனக்குத் தக்க சம்பந்த முயல்கி லாது

பின்னரையோ சித்து னாணிற் பிழையுனக் குளதே செய்க

(௫௮)

எனுமது கேட்டுத் தன்ன லியல்வகை செய்யச் செய்து

பினரவன் றன்னை நோக்கிப் பெரிதரி தாச ருக்கு

நினதுபெண் கொடுத்து நன்கு நின்றதா லென்றும் வாழ்தி

இனிதென வாழ்த்தி நார சிங்கமே தாவே யின்றே.

(௫௯)

வருகென யாரங் கூட மாப்பிளை பெண்ணோ டெய்தத்

திரிபுராந் தகனு நேரோ வழிவிட்டுச் செல்லத் தாசர்

மருவுமூர் சேரச் செய்து மற்றுநீ நிணையும் போது

பரிவுடன் வருவ னென்று பகர்ந்தனன் றுவனா சேர்ந்தான்.

(௬௦)

வேறு.

வந்தவ ருடனருள் மாதவ னேக

நின்றையி லரிபத நேயர்நி னந்தோ

றுந்திரு நாயக னுறுவகை யாவுஞ்

சின்னதயு ளேகொடு பஜனைசி றந்தார்.

(௬௧)

வளர்வுறு நாளிடை வந்தனர் துவரை
அளவுற லாகிய யாத்திரை யாரிற்
கிளரொரு நல்லவர் கேசவ பட்டர்
கனவன தென்பது கருதின ருற்றார்.

(௧௨)

போகிற வழியுள பொருள்கூல வுற்றல
எதுவ தெப்படி யெனவ னண யாரே
நகைகொ டவ்விடை யீடுகை செய்வேர்
வாகுட னென்னவு சாவிட மாணார்.

(௧௩)

இங்குள ரீடுகை செய்பவர் நார
சிங்கொ ணும்பெய ராறெனச் சொல்
அங்கவர் தம்முழை யன்னவ லெய்திப்
பங்கமி லீடுகை வுற்றது பகர்வார்.

(௧௪)

தம்முழை நானு தூறுவி ராகன்
செம்மை யடன்றரு கின்றது சொ
நம்மது நாயக னண்ணுது மனா
தம்மிடை யென்வயி னீதல்ச மையரீடு.

(௧௫)

என்றுரை செய்வது னியல்புணர் தாசு
நன்றென வேகொடு நல்கி யா டீட்டித்
தன்றனை யேநிகா சாமள நம்பிச்
சன்றது வேகொடு சென்றன ரன்னார்.

(௧௬)

தருபொருள் கொண்டரி தாசீர்த மில்லில்
வருவயி ணவர்பெற மகிழ்வின் டிங்கித்
திருநெடு மால்பெயர் செபமியி ருக்க
ஒருதுவ ராபதி யுற்றது லாபபாம்.

(௧௭)

போமவர் தம்பொருள் கொண்டவா புரிவ
சாமதை யுன்னிய கத்தில்வி யந்து
தாமதி தூரந டந்தயல் சாருங்
கோமதி யாறுகு டைந்தனா சென்றார்.

(௧௮)

சென்றுது வாரகை யிற்றிகழ் கண்ணன்
மன்றன்ம லர்ப்பதம் வந்தனை செய்து
நின்றரி நாமநி ரம்பநி கழ்த்திப்
பின்றனி யர்ச்சகர் தம்மடி பேணி.

(௧௯)

தூமதி யீர்துவ ராபதி தன்னிற்
சாமள நம்பியெ ணும்பெயர் தக்கோன்
ஆமக மெங்கறை வீடுகை வன்னார்
நாமம நிந்திலெ மென்றுந வின்றார்.

(௨௦)

பின்புறம் வந்தும்வி னாவின் பேரோர்
இன்பினிவ் லூரினி வில்லையெ னக்கேட்
டென்புரி தும்மென வெண்ணின ரங்கே
துன்புமி குந்துறல் கண்டவர் சொல்வார்.

(௨௧)

என்னிவ ணிங்ஙனி னைந்தயர் கின்றீர்
சொன்மென வுற்றது சொல்லினர் கேட்டோர்
நன்மதி யீநர சிங்கனெ னும்போ
துன்னினன் வெம்மிடி துன்னின னின்னும்.

(௭௮)

மானமு னாணுமி லான்வயி னெங்ஙன்
சனமி னும்பொரு ளீந்தனி ரன்றே
போனது நீர்துயர் புக்குற லாலென்
முனுறு மென்றுச லிப்பைய கன்ற.

(௭௯)

பின்னரு மிவ்வகை பேதற வேயான்
முன்னரி யற்றிய தேதென முன்னிப
பன்னரு மின்னல்ப டிந்தனா தம்பால்
நன்னர டைந்தொரு சாமன நம்பி.

(௮௦)

இவணடை நீடொவ ரொய்திய தென்னை
நவநர ரோயுரை செய்ம்மென நானித்
துவனாயின் மேவுது முாய்விரி மராபத்
துவமையி லாதவ னைத்தொழ வுற்றேன்

(௮௧)

கள்ளப் பயத்தினில் வைத்தது காமம
விள்ளுநர் பாலறு தூறுவி ராகன்
கொள்ளவர் தீட்டிது கொண்டு கொ டிப்பான்
தள்ளரு மாலொரு சாமன நம்பி

(௮௨)

இங்கிலை யென்றனர் யாவரு மீதால்
மங்குறு கின்றனன் மாதா யாத்திற்
பொங்கிய தேர்மிசை வந்துபு குந்தோ
யெங்குனை யாரொன யாமள நம்பி

(௮௩)

என்பவன் யானினி யும்பொருள் யாவும்
இன்புட னீர்பெற வையுற வில்லை
அன்புட னென்யஜ மானன ளித்த
நன்பொரு ளாதர வெங்கென நல்க

(௮௪)

பெற்றரு ணன்குபி றங்குவி ழிக்கண்
ஒற்றுதல் செய்நரு குத்தவ ராதி
மற்றுமு ளார்முக நோக்கி கிழந்து
நற்றிய வென்யஜ மானன யந்தே

(௮௫)

எழுதிய சீரினை யென்சொல்வெ னென்ன
வழுவறு முத்தவ ராதியர் மாயம்
ஒழிகிலை யுன்கப டத்தினை யொன்றொ
அழிவுறவின்றருள் செய்வத னாலே

(௮௬)

பற்றிலர் "பற்றென றின்றருள் பண்பே
உற்றுனை யென்றுளு கந்தன ரோத்த
நற்றுனை யாய்வரு நம்பிந யத்தோ
டற்றிதொ கைப்பொருண் முற்றுமளித்தான்

(௮௭)

கேசவ பட்டர்கி டைத்தனர் கண்போய்
நாசமி லாதது பெற்றென நாடி
சுன்னு டைச்செய லிங்கிது வென்ன
நேசமி ருந்துநி கழ்த்துத லாளுர்

(அ௨)

நின்யனு மானனை நீடுற நோக்கிற்
புன்மிட யோனென லாயது பொற்பார்
உன்வ யினுற்றசி றப்பினை யுன்னில்
மன்மக னென்னம தித்திட வாய்த்தாய்

(அ௩)

இப்படி யாயுற லெங்கனு மில்லீ
தெப்படி யென்னலும் யாமள நம்பி
அப்படி யாயின தன்னவர் மையற்
குட்படி கின்றிலர் சீருறல் வேண்டார்.

(அ௨)

ராமந னுமந வின்றுறு வாயார்
தாமடை கின்றவி திக்கென சாற்றல்
யாமனை சேயையெ ழிற்செயல் போல
மாமலி வாயென வைத்தன ரிங்கே

(அ௩)

அன்னவர் தம்மரு ளாலல வோநான்
இன்னற விர்தமர் கின்றன னென்று
தன்னுடன் வந்தவர் தம்மொடு பூமேற்
பொன்னமர் மார்பனு வப்பொடு போனான்

(அ௪)

போனபின் வந்தபொ ருட்குவை தன்னை
உன்மி லாதென வுற்றது மென்மே
லானது கண்டம லன்செய லீதென்
நீனமில் கேசவ பட்டொ முந்தார்

(அ௫)

தானமெ னைத்துள வத்தனை யுந்தந்
தானபி னங்கமர் கோயிலே யண்மி
ஞானமு தற்றனி நாதனை வந்தித்
தூனமி லார்மகிழ் வுற்றனர் மீண்டார்

(அ௬)

மீண்டவர் தானர சிங்கொ மேலி
ஆண்டுந டந்தத னைத்துமு னாத்து
நீண்டவ னைக்கட னுய்க்கநி றைத்தீர்
வேண்டிய துருதுணை மேன்மைய ருண்டோ

(அ௭)

என்றுபு கழந்தினி தேகினர் பின்பு
நன்றுண ருந்தனி நல்லவர் கண்ணீ
ரொன்றுற நாதனை யுள்ளுள்வி யந்து
நின்றரி நாமநி கழத்தியி ருந்தார்

(அ௮)

வேறு

பங்கமறு ஞானமிகு பத்தராம்
சிங்கர்மகள் மாமினை சேர்தர
அங்கணுறை காலதெரு ளாகவே
பொங்குமகிழ் கொண்டதுபொ ருந்தவே.

(அ௯)

தாய்மனை தனக்கறித ரச்செய்வான்
ஏயவொரு வன்னிவணி லெய்தினான்
ஆயதனை யோடுரைசெய் தானதை
நாயதனை நோக்கிநலில் வாரரோ,

(௬௦)

பாபமகல் பாடிவதர் பத்தியில்
தீபநிகர் வீர்நமது செல்வியின்
சோபனந லந்திகழவு சொல்லினான்
கோபமறு குன்றுநிகர் கொள்கையீர்.

(௬௧)

நாமகிழ நல்வரிசை நல்குமா
முமதனை நீரதைதி ராலென
ராமனது நாமநல நம்வயின்
எமமென நின்றதுணர் கென்றனர்.

(௬௨)

என்றவொ முந்துமக ளில்வயிற்
சென்றபொழு தங்கவர்சி ரித்துநீர்
நன்றுதுள வத்தொடையு நாமமும
ஒன்றுஐப மாலையுமொ ருங்கவே.

(௬௩)

மகடனது சோபனம ணத்தினுக்
கிகழ்வுறவெ றங்கையுட னெய்தினீர்
தகவிதுகொ லோமகிழ்த னைக்குமோ
மிகவயிணவீனவி ளம்பினார்.

(௬௪)

வரிசைகளில் மிக்ருயரும் வஸ்தொலாம்
தெரியவெழு தித்தருதிர் சேர்க்கென
அரிபதநி னைப்பினர றைந்தனர்
விரிநகைவி னைத்தனர்வி ளம்பவே

(௬௫)

அவ்வயினெ முந்தொர்குடி லன்றுணர்ந்
தெவ்வகைகள் சொல்கெழுத வென்றனர்
நவ்விவிழி நங்கைமண நாரிதான்
மெய்வனைந லாடையணி வேண்டினான்.

(௬௬)

அவ்வவர வாவுவவெ லாம்வகா
செவ்வியனை நின்விழைவு சேர்க்கென
கிவ்வியருன பூர்ணருரை செய்திட
வெவ்வியை யோனவியைவு மேவவே

(௬௭)

கெட்டயிலி லேகணியி னோர்மணங்
கட்டியென வுமெழுதல் கைக்கொளா
எட்டிறுவ ராபதியு ளின்பனைக்
கிட்டநல னேயர்நினை கிற்கவே

(௬௮)

எழுதுவதை யன்றிவர வின்றெனக்
குழுவடைவி ராவுகுடி லன்சொலத்
தொழுமடியர் குழறவு குழுவான்
வழுவில்சுமை யாளொடவன் வந்தனன்.

(௬௯)

மறையனெனச் சொல்வடி வங்கொடு
நிறையுமீன வாயிலிடை நின்றுகொண்
நெறையுமடி யார்செரிய வோதுவித்
நிறையறவெ லாருமவ னெய்தியே.

(௩௩)

வந்துசுமை யானொடுதம் வாயிலின்
முந்துமறை வேதியினை முன்னிநீ
எந்தக ரிங்கணுக லேதென
இந்தநர சிங்கர்புரி யேவலேன்.

(௩௪)

வரிசைமக னுக்குதவு வனவெலாம்
தெரியவொரு பெட்டி யொடு சேர்ந்ததென்
றுறைசெயவ மைத்துளுறை யச்செய
வருமவன்வ னைந்ததனை வாங்கியே.

(௩௫)

அதிலெழுது கின்றபொருள் யாவையுங்
குவும்வகை யொவ்வொருக் கணக்குடன்
விதவிதம் ளித்தெழுது மெல்லியோன்
அதையுமவ னுதுதலை யாகவே.

(௩௬)

வைத்தபொழு தங்கணுறை வாரொலாம்
மொய்தததிக யித்துமகிழ முநதவே
மெய்த்துறகை செய்துமதி மெல்லியோய்
மொத்தைமணு னுதுதலை மோதவோ.

(௩௭)

பெற்றினையெ னப்பலபி தற்றினார்
மற்றவனு நாணியிக மாழ்கினான்
நற்றவமி குத்தநர சிங்கனா
உற்றனைவ ரும்புகழ்த லுற்றனர்.

(௩௮)

ஞானநல மிக்கநர சிங்கனா
ஜானகிம ணளனருள் தங்கினீர்
ஆனவதை யிப்பொழுத நிற்துளோம்
ஈனமதி யேமெனவி னைஞ்சினார்.

(௩௯)

பின்பு ௩ னுக்கணிபி றங்கவே
இன்புதரு சோபனமி யற்றினார்
அன்பின்விடை பெற்றுதம தாயலுர்
முன்புதிகழ் கண்ணெனெடு முந்தினார்.

(௪௦)

கூடவரு கண்ணன்மகிழ் கொள்ளவே
நீடுபுகழ் கூறியெனி மித்தமாய்
ஆடரவின் மீதுதுயி லப்பனே
வாடுசிர மம்படவும் வாய்த்ததே.

(௪௧)

என்றவனா நோக்கிமகிழ் வெய்தியே
குன்றவனா கொண்டமுகில் கோதிலீர்
ஒன்றவனா வுற்றபடி யுய்த்துளேன்
துன்றவனை வீருமது தோளென.

(௪௨)

தனதொருக முத்திலுறு தண்மொய்
வனவணிய லைக்கொடும கிழ்ச்சியாய்
அனகர்கள னிற்பொலிவ தாக்கினன்
பினரவரவ ணங்கவிடை பெற்றனன்.

(௩௦)

அன்றுமுத லன்னவர்க முத்திலே
நின்றபஐ ணிப்பொழுதி னேரவே
துன்றிக முத்திலுறு தொங்குறான்
நன்றுவிழ லாயதுக னுனெலாம்.

(௩௦௧)

ஆகவரு கின்றதைய றிந்துமண்
கேவர சன்பெரிது மூவியா
மோகமுறும் வித்தையென முன்னியே
ஏகியது சோதனையி யற்றுவான்.

(௩௦௨)

அந்தநக ரிற்சினக ரத்துளே
வந்தரிக முத்திலுறு மாலையை
முந்துகவ சத்தொடுமு டிந்தது
சிந்துதலி லாதுசெறி யச்செய்தான்.

(௩௦௩)

இனையநர சிங்கருமி யற்றுப
சுண்புரிய நாளும்வரு தன்மைபோல்
முனைவிரவி நின்றதொமொ ழிந்தபோ
தனையவர சன்புகல்வ தாயினான்.

(௩௦௪)

நீருலகி லேதினமு நேருவோர்
யானாயும யக்கிடவ றிந்துளீர்
தாருமது தோள்விழல்ச மைப்பதை
நேரறிவ னின்றெனநி கழ்த்தியே.

(௩௦௫)

மேவுதொடை தோளிடைவி ழாவிடில்
நோவுபட வேறுமைவ ருத்துவேன்
காவுமென வேயருன்செய் கண்ணனை
ஆவலுட னேதுதிய றைந்தனர்.

(௩௦௬)

என்றும்விழு தொங்கலவ ரின்களம்
துன்றலில தாகியது சோதனைக்
கன்றுவரு வோன்றிய வாதரித்
தொன்று துகி நன்றுறவு ணர்த்தினார்.

(௩௦௭)

பின்னரும்வி ழாதுறுதல் பேணியே
இன்னலுட னேயிறையை யின்றுந்
நின்னதுது ழாயணிய் னேர்த்தியேல்
என்னகுறை வாமுனதி லென்றனர்.

(௩௦௮)

பரிவுடனி னைந்துதுதி பண்ணாமுன்
வரிவதுவ ரிந்தபடி மன்னவும்
ஹரிகளனி லாகியவிர் கின்றவோர்
தெரியலிவர் தோளிலொளி செய்ததே.

(௩௦௯)

சிங்கரிவர் தோளிலொளி செய்துமும்
தெங்கலைய றிந்தவொரு தோன்றலும்
சுங்கரிச முத்திறம் லங்குண்
எங்கெனவ றிந்தனனி லாததே.

(௩௮௨)

பயமிகவி யந்தவர்ப தத்திலே
நயமுடன்வ ணங்கியிவா நாகடே
வியலிடம் திற்பிறவி மேவினா
ஜயஜயவெ னப்புக்கழ்த முைக்கவோ.

(௩௮௩)

முகமனுரை செய்துமது முந்துதி
தகவறிகி லாதுறுத ருக்கிஞல்
மிகதுமைவ ருத்திநவை மிக்கதே
அகமகிழ்வி னேத்பொறை யாற்றுவீ.

(௩௮௪)

எனுமவனை யாசிகளி யம்பியே
துனவகம்வி டுத்தரிது லீணபபசம்
மனனுறந் துத்திமிக வாழ்த்தியே
அனுதினமு மிவ்வகைய மர்த்தனர்.

(௩௮௫)

நரசிங்கமேதா திருவடிகளே சரணம்

ஆகசரித்திரம் உகவுரு சேடியுள் பூசாஅ-

11, 12, 13, 14.

இராமதாசர்சரித்திரம்

பரம சதருணர் பத்தரிற் நிலகர்பார்ப் பாரில்
விரவு முத்தம் ராமதா சென்றொரு மேலோர்
தரமி குத்தடங் கூடிலே வாழ்பவர் தாஞ்சென்
றிரவு பிச்சையு ணேடுகும் பம்பெற வியல்வோர். (க)

ராம நாமமே நன்கிட னுவுடை நல்லோர்
மாம ரந்தனைக் குடைந்திற் றுளசியை வளர்த்துத்
தோமி லாதுநூற் றைம்பது கோசுதா ரத்தி
லேழு யங்குது வாரகைக் கேருவ றொடுத்து. (உ)

வருமெ காதசித் தினந்தொறுங் கண்ணனை மருவித்
தரிசு னஞ்செயும் விரதத்தைத் தவிரகில ராகி
விரவுமார்க்கத்தி னடக்கும்போ தானந்த மேவிப்
பரம ஞமத்தைப் பாடின ராடினர் பயில்வார். (ங)

தேக மீதபி மானமில் லாதவர் சென்று
வாக தாகிய கோமகி மூழ்கிமா தவன்பால்
எகி யன்பொடு வணங்கியென் பிறப்புட னிறப்புப்
போக றீயருள் கெனத்துழாய் கொண்டுகு சிப்பார். (ச)

மீண்டு தாமுறை யூர்வரு வாரிந்த விதமாய்
ஆண்டு நாலெந்து மைந்துமே கழிந்த லாக
வேண்டு கோளின ரொருதம மேவுதல் விலக
மூண்டு றுந்துயா கொண்டவர் துவரையை முந்தி. (ஊ)

பதித பாவனா ககபதி வாசனா பரமா
அதிதி ரக்ஷகா வெனக்குமூப படைந்த தனலே
நிகித ரித்திற் கெனநின்ற நின்னிடே நேரும்
விதித விரந்ததா லசக்தியு மெனக்குமே வியது (கூ)

இனினின் பால்வரு கின்றில னேனுமென் னிடத்தில்
கனியு மின்னருள் குறைவுறா தருள்செயக் கடவை
அனவு னைத்தனர் கண்கணீர் பெருகுற வெனையாள்
அனக நின்னையான் காண்பதெப் போதென வருது (கௌ)

முடிவ தாகிய சேவையீ தாதலால் மொழியும்
படியெ தாயினுங் கிடைத்தில னென்றுபோய்ப் பரமன்
அடிபி டித்தன ராயுற வருணிறை கண்ணன்
துடிது டித்தது பொறுக்கில னுன்குதோ ஁டனே (கௌ)

ஐம்பெ ரும்படை யொடுமுக மண்டல மவிரப்
பைம்பொ னார்கலை விளங்குமா பத்தர்முன் றோன்றி
அம்பொன் மார்ககத் துணைத்தன னெடுத்தவர் தம்மை
நம்ப னேவெரு நாளெனைச் சேவித்து நயந்தாய் (கௌ)

அத லாலுனக் கியான்கடன் காரனே யானேன்
எது செய்குவ நெப்படி யிக்கடன் நீர்ப் பேன்
போதல் செய்குவ னின்னுட னெனைக்கொண்டு போதி
காத லோடென ராமதா சென்பவர் கருகி (௨)

உன்னை யெப்படி யான்கொண்டு போவதென் றுரைப்ப
பின்னை நாயக னெனதுதேர் வருமவந்த பின்னா
என்னை யன்னதி லேற்றியின் றிராவிடை யேநீ
நின்ன தூர்புகு கென்றுதேர் வரவுட னினைத்தான் (௨௧)

நினைத்த மாத்திரை வந்ததேர் கண்டன்பா நிமலன
நினைச்ச மந்தெடுத் தங்கதி லேற்றியூ சாங்கார்
பினைச்ச ரண்டொழு தமலனை யென்னையாள் பெரும
உனைக்க ரந்தெங்கன் வைப்பதென் னகததுநீ யுற்றால் (௨௨)

அங்குக் கண்டிலா தேடிவந்த யெனை யிலையா
தங்கு நின்னனை வெப்படி யோவெனத் தனாவோ
மங்கு நப்பின்பு விழந்தபி னெழிற்றுவா ரகையிற்
பொங்கு மாச்சகர் காண்கிலா கண்ணைப் புகுந்து (௨௩)

வியந்து விம்மினா மயங்கலு மவரினோர் விரகர்
நயந்து நேற்றிரா ராமதா சென்பவர் நணுகி
இயைந்து பூசனை யியற்றினர் தினந்தொறு மியற்றப்
பெயர்ந்து டன்கொடு போயின ரோவென்று பேச (௨௪)

யாரு மப்படி யாயினு மாமெனட் டாங்கூர்
சாரு வோமெனத் தெரிதரச் சார்ந்தன ராக
நேரு மன்னதை ராமதா சென்பவர் நினைந்து
சோரு நெஞ்சொடு கண்ணனைத் துதித்தனர் சொல்ல (௨௫)

கண்ண நேதொன்றுங் கழறில் ஞாயுறல் கண்டு
திண்ண மேவருந் தண்டனையென்றுசீ தரனை
நண்ணு மங்கொரு கூபத்திற் கிடத்தினர் நண்ண
எண்ணி வந்தவர்ச் சகரிவ ரில்விடை யெய்தி. (௨௬)

கொண்டு வந்தகண் ணனைக்கொடு மென்றவா குறிக்கத்
தொண்டர் யான்கொடு வந்திலே னெனதகந் துருவித்
கண்டு கொண்மினென் றுரைத்திட வர்ச்சகர் ஈடுகி
அண்ட கந்தொறுந் தேடினர் கண்டில ரயர்ந்தார் (௨௭)

கேணி வாவியிற் கிடத்தினுங் கிடத்தலா மென்று
வாணி மாமனைத் தேடின ரீட்டியான் மாப்பில்
ஆணி பாய்ந்திடக் குருகிரீக் குமிழிமே லாகக்
கோணி னுரிது வென்னென மூழ்கினர் கொண்டார். (௨௮)

கொண்டு கண்ணனைக் குருகிரீர் துடைத்தொரு கொடித்தேர்
அண்டு நக்கொணர்ந் தேற்றின ரூர்செல்லாகக்
கண்டு ராமதா சென்பவர் கலங்கினர் கண்ண
விண்டு போதியோ கொண்டிலே னென்றுபோய் விளம்ப (௨௯)

என்று சொல்வதைக் கேட்டருள் கண்ணன் கிரங்கி
நன்று மற்றவ ருள்ளத்திற் றெரிந்திட நணுகி
ஒன்று பண்டலீ கன்றுவா ரத்துறு வதுபோல்
என்று நின்னகத் திருப்பனீ துயருற லென்றான்.

(20)

எனலு ராமதா சென்பவ ருன்னையர்ச் சகர்தேர்
தனிது யர்த்தினர் தாங்கொடு போவதைத் தவிர்த்திங்
கினிதி செப்படி யென்னகத் திருப்பைப் பென்று
பனிம லர்க்கணீ ரொழுகுறப் பகர்ந்திடப் பகவன்.

(21)

நீசொ லர்ச்சகர் தம்மிடச் செனதுமெய் நிறைக்குத்
தேசி கங்கொடுத்தென்னைக் கொள்கென்று செப்ப
மாசி லாதவர் நினதுமெய் நிறைக்கொத்த மாழை
பேசு மென்னிடத் தேதெனப் பின்னைநா யகனும்.

(22)

நினது நாயகி மூக்கணி யோடெனை நிறுக்கிற்
கனநி ரப்புவ னதைத்தந்து நீயெனைக் கைக்கொள்
கெனலு மின்புட னர்ச்சக ரிடத்தவ ரேகி
அனக ரேதுவ னாயினின்று மமலயிங் காணன்.

(23)

யாது காரண மோதெரி கிலமிவ னணுகுந்
சீத ரன்றனை யேன்கொடு செல்கிறீர் சிறக்க
மாத னந்தரு கின்றனன் மாதவ னிறைக்குப்
போத ரும்படி யமலனைத் தருகெனப் புகன்றார்.

(24)

கேட்ட வர்ச்சகர் நகைத்திவன் கிளைபொரு ளில்லான்
நாட்டும் வாசக நன்றுநன் றெனநவில் வதைநாம்
ாட்டு மிவ்விடத் தறிஞது மெனவவ ரிசையக்
கூட்ட மாயின ருருளார் கொடுப்பது குறிக்க

(25)

வந்து கூ டினர் தங்களை மாதவர் நோக்கி
இந்த வர்ச்சகர் பொருள் கொடு தருவமென் றிசைந்தார்
உந்த மக்குமு னுனாபிற ழாதுநல் வேண்டும்
முந்த ளிப்பனீ காண்குற நிறுத்தென மொழிந்தார்

(26)

ஊரு ளாரந்த வர்ச்சகர் தமையுற நோக்கிச்
சீரு ளீரிது சம்மத மோவென்று செப்ப
யாரு நோக்குற விவன்றரு கிற்பனே லளித்தும்
நேரு மூர்த்தியை யென்றன ரர்ச்சகர் நிலைக்க.

(27)

யாவ ருந்துலை மீதம லன்றனை யேற்றித்
தாவி லன்பரை நோக்கினீர் பொருடரு கென்ன
மேவி யில்லிடை மூக்கணி கைக்கொடு மேவ
நீவிர் போய்க்கொடு வந்ததே தென்றனர் நின்றோர்.

(28)

கைக்கு ளாயதைக் காட்டலுங் கண்டவர் நகைத்து
நிற்கு மோவிது நிறைக்கென வன்பரு நிறுத்தால்
ஒக்குமீதென வுச்சிமேற் கரங்குவித் துன்சொல்
பொய்க்கு மோவம லாவடி யார்க்குறு பொருளே.

(29)

முன்ன நாரதர்சத்திய பாமையை முயக்கி

உன்னை யேகொடு போம்பொழு துருக்கும ணித்தாய்

அன்ன நற்றுலை யிடுத்துள வத்தன மலவோ

என்ன தின்பொரு னெனத்துலை யிட்டன ரோற்க.

(௩௨)

இட்டமூக்கணிக் கெம்பெரு மானிறை யேலாத்

தட்டு யாந்திட மூக்கணித் தட்டது தாழ்

வட்ட மாகினிற் றொலாம் விவந்தனா வாறோ

மட்டு மாமலர் சொரிந்தனர் வாழ்த்தினர் மாடோ.

(௩௩)

முன்வி னோதமா யிசைந்தவர்ச் சகலொ முன்னிப்

பொன்னி னாயக னிங்ஙன மிவர்க்கருள் புரிந்தால்

என்ன தாகுநஞ் செயலென மூர்த்திதா னிங்கே

நன்னர் வைகுக வெனநிலை செய்தனர் நல்கி.

(௩௪)

நல்கி யன்பபாப் புகழ்ந்தனர் துவாரதை நண்ணி

பல்க வேறொரு மூர்த்தியைப் பதிட்டைசெய் துறார்

மல்கு றுந்துவ ராபதி வருமவர் டாங்கூர்

புல்கு கண்ணனைக் கண்டுபோ வாரினறும் பொருந்த.

(௩௫)

ஆகச்சரித்திரம் உடக்குச் செய்யுள் சூசுநாடு

இராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முறநிற்று.

பிரமசாரிசரித்திரம்

அரிதது வாரமெனும்பெய ரேயராப
பரித்த பார்மிசைப பல்கிய மாநகர்
தரித்த மாமறை யோர்சகத தாசைமா
சிரித்து னோரகலி யாணச வாமியே

(க)

ஹரிப தாம்புயத் தாசைவிஞ் சன்னவா
பெரிது தீர்த்தமா யாத்தினா பேணிநா
புரிதரபபுகும் டோதினன் பாயுடன்
றுரிசி லாரொரு வன்னியுந் துன்னினா,

(உ)

இரவி நன்பக லும்மிரா மன்பெயர்
பரவி யேயுள பற்பல சோதமும
விரவி யாடிமால வீற்றிருக் கும்பதி
கரவி லாபல கண்டுகொண டேகிநா

(ங)

ஏகி யான்மவின் பம்பெரி தெய்தியே
வாகு நாலுடை மால்குண மாண்பைவி
வேகர் பேசிமேன் மேன்மது ராபுரி
யாக நீயமு னாதி யாடிநா.

(ச)

ஆடி யம்மது ராபுரி யண்மியே
நீடு மாயனைக கண்டுநீ டாதரங்
கூடி வேண்டுகும் பூசசெய் தேகுலாடப
பாடி னாபுகழ் பற்பல பன்னியே

(ரு)

மூன்றி ராவகண் முத்தினர் தங்கினார்
ஆன்ற காலைகல் யாணச வாமியங்
கூன்று மாறுதா பசகர முற்றதால்
ஏன்ற வன்னியு மேகில டெய்தினார்

(சு)

பராபொ ருட்டுப காரமே பண்ணுமா
தரவி ரக்கமுஞ் சாந்தமுந் தங்கிய
பிரம சாரினோய் பேர்சரப பத்தியம்
உரம ருந்துதந் துற்றனர் நாளெலாம்.

(ஏ)

ஆறு மாதமங் கானபி னேயறத்
தேறி னார்கலி யாணச வாமிதேர்ந்
தீறி லாதெனைக் காத்துளீ ரோயெனக்
கூறு வாருப காரநேர் கொள்வே.

(அ)

ஆண்டொ டொட்டுளா ளானவென் றன்மகள்
வேண்டு நற்பதி நீனை வேண்டினேன்
ஈண்டு நின்னுநா மேகின பின்புநீர்
பூண்டு கொண்மி நென் றுருணா பொய்க்கிலார்.

(ஆ)

சொன்ன வாசகங் கேட்டவர் சொல்லுவார்
அன்னை தந்தையோ டாருமில் லேனெனக்
கென்னை நன்மனை மெய்தவு மென்மனந்
துன்னு ருத்து துக்கமென் றேறதவே.

(௨)

ஒது வன்னியை நோக்கியும் பாலுரூ
தேத மற்றதற் கெம்பிரா னேயுளன்
ஆத லாலெனக் கானபெண் ணீர்கொன
நதல்செய்தன னென்னலும் வன்னியே.

(௩)

நீரு னாத்தவர் நேர்வரோ தும்மனை
யார்ம றுத்திடி. லென்செய்வீர் ன்னொத
தேர்த வத்தினர் சேரவா ரும்மெனப்
பாரளிப்பவன் பாலழைத் தேகினார்.

(௪)

அன்ன மாதவன் முன்னர்நின் றன்பினே
டென்ன தோர்பெனை யின்னவர்க் குவேன்
சொன்ன சொற்றவி ரோனெனச் சொல்லி
பின்னை கேள்வனைச் சான்றெனப் பேணியே.

(௫)

வன்னி கையினீர் வாக்கிய பின்புமால்
பொன்னி னாடிப்போதினைப் போற்றியே
பின்னர் வன்னியைக் கைக்கொடு பேர்ந்தனா
மன்ன ரித்துவா ரத்தில்வந் தாரரோ.

(௬)

வந்து வன்னியை வைத்தோம ருருகுற
முந்து போதில்மு கங்கொடுத் தின்னுரை
தந்தி டாதுத னையரும் பன்னியும்
நொந்தி ருந்தபின் றந்தையை நோக்கியே.

(௭)

மனைய தந்தைம றந்துபொன் னீட்டுத
றனைவி டெத்துநீர் சார்ந்தனார் யாத்திரை
புனைவி னான்பல போக்கிபு கும்பொழு
தினைய னைக்கொடிங் கேன்வந்தி னொன்னவே

(௮)

மைந்தன் கூறியி கழ்ந்திட மற்றிவர்
நொந்து தம்மனை யாள்முக நோக்கியே
எந்த நாட்டினு மேகிம துனாயில்
வந்த போதுதா பச்சரம் வந்ததே

(௯)

சுரத்தி னொந்துதொ லைவுப டாதெனைத்
கிரத்தி னாறுதிங் கன்வரை தீர்மருந்
தூரத்தி னல்கியு தவிசெய் தானிவன்
றரத்தி லென்செயத் தக்கதென் றெண்ணியே

(௧௦)

நமது கன்னியை நல்குத லேநல
வமைதி யென்றரி முன்னரன் பாகிரீர்
சமைய நல்கிய னைத்திங்குச் சார்ந்தனென்
துழரு மொப்புதி னொன்றுது வன்றனர்.

(௧௧)

மாத்தி னைக்க னிறத்தனன் றன்னது
நித்த னீர்ஓடு கானவரை நின்றநோய்
தீர்த்த னனிவ னென்றுநீர் செய்ததைப்
பேர்த்தி ருக்கெனப் பேசினன் பின்னரும். (உ௨)

உலகி னன்றியொ ருவர்க்கொ ருவர்செய்
திலக லென்றுமுன் மன்னாதற் காகநங்
ருலக லக்கன்னி தன்னக்கொ ட்ப்பதோ
நலமி லன்னியற் சென்று நலிலவே. (உ௩)

மதுரை நாதன்முன் யான்சொன்ன வார்த்தையைப்
பிழிவு செய்வதெவ் வாறெனப் பேதையும்
வதுவை வேறென்று செய்தும சுட்பெற்று
நொதும லற்கருள் கென்றுது வன்றனன். (உ௪)

ஹரிப தத்திகல் லன்புசெய் யோற்குநர்
தெடுகை யைத்தரல் செய்விய தேமநீறல்
புரிது புற்குயி லேயெனப் பொள்ளென
விரிசி னத்தின்வி னம்புகின் றுளரோ. (உ௫)

இன்னு மிச்சொலி யம்பவி னெல்லென்றன்
கன்னி யைச்சுள்ளு வேண்கயற் தென்னலும்
மன்னு மைந்தரு மற்றவ் வேசொல
என்ன செய்வர் கல் யானைசு வாரியிய. (உ௬)

வாட்ட மிக்கவ ராய்மற் காளுடன்
கூட்டி வந்தவங் வன்னியைக் கூங்குகொடு
நாட்டு வேந்தன்மு னண்ணியெ லாளுசொலக்
கேட்ட மன்னவன் வன்னியைக் கேட்கின்றான். (உ௭)

கோணி லாயிவா பெற்றரு மாரிகன்
பாணி பற்றெனப் பாணிகை வார்த்துபோ
சாணி யாயவன் யாரிருந் தாரொன
வாணி மாமனென் றாரந்த வன்னியே. (உ௮)

புயி லந்தம துளையில் வாழி
நேய மோடிவண் வந்துநி கழ்த்திடில்
நய லாமிவர் பெண்ணையு னக்கென்றான்
மேய பூதல வேந்தன்வி ஞ்வினே. (உ௯)

நன்றெ னக்கொடு நம்பியவ் வன்னியுஞ்
சென்று கூட்டிவ ருவெனெ னச்சென்று
நின்ற மாமது ராபுரி நித்தன்முன்
ஒன்றி யஞ்சலித் தோதுகின் றாரரோ. (உ௧௦)

ஐய னேயகி லங்களுக் கன்பர்க்கு
மெய்ய னேயுன்றன் முன்னந்த வேதியர்
கையி னீர்தரக் கண்டனை யாதலால்
வைய மன்னன்மு னீவரல் வாய்த்ததே. (உ௧௧)

அரசன் முன்வந்த றைகிலே யேவீனிப்
பிரம சாரிசம் சாரியெ னும்பெயர்த்
தரமி ரண்டிலொன் றும்மின்றிச் சாம்புவேன்
கரணி னீர்கொண்ட காரணத் தாலென்றார் .

(௩௮)

உன்னை யன்றியொ ருதுணை வேறிலா
என்னைக் காத்தியென் றேத்தவி ரங்கின
பின்னை நாயகன் பின்வருந் தின்றவென்
றன்னை நோக்கிலே சாருதி முந்தென்றான் .

(௩௯)

திரும்பி நோக்குதி யேலுடன் சேர்கிலேன்
விரும்பி யவ்விடத் தேநிலே மேவுவேன்
அரும்பு மன்பின னேயெனு மவ்வுடை
தரும்பொன் னதைனைத் தாழ்ந்துமுன் சார்ந்தனார் .

(௪௦)

செல்லு வோர்திரு நாயகன் சேவடி
புல்லு தூபுரம் பொங்குறு மோசையை
நல்ல தாகவி னாவிர டந்தனர்
தொல்ல ரித்துவா ரத்தினைத் துன்னவோ .

(௪௧)

கோச னாக்குப்பு றத்துக்கொ முஞ்சிலம்
போசை கேட்கில ருன்னித்தி ரும்பினா
நேச மோடுடன் வந்தரி மலனாம்
நச னின்றன னேக்குமி டத்திலே .

(௪௨)

நின்ற மாயவன் வன்னியை நோக்கிந்
ஒன்று நான்முனு ரைத்ததி கந்ததால்
நன்ற தாமிங்கு நண்ணுவ வண்ணிடேன்
வென்றி மன்னனி லென்றுவி ளம்பியே .

(௪௩)

சென்று மன்னனைச் சேர வழைத்திவண்
ஒன்று கென்னவு டனந்த வன்னிபோய்
நன்றி மன்னனைக் கண்டுபொன் னதைனைத்
துன்று றக்கொடு வந்ததைச் சொல்லினார் .

(௪௪)

வினவி மன்னன்வி யந்துவி ளங்குமா
சனமி ழிந்தவர் தம்மைவ ணங்கித்தன்
அனிக மோடிய மார்ப்பவம் போருக
வனிதை நாதனை வந்துவ ணங்கினான்

(௪௫)

வணங்கி யானந்த மாக்கடல் மூழ்கியிங்
கிணங்கு மூர்த்தியெ ழில்மது ராபுரிக்
கணங்கி ளர்ந்தொளிர் கண்ணன் றேருகண்ட
குணங்கி ளர்ந்தவ றோயெனக் கூறினான் .

(௪௬)

கண்டு வந்தவர் யாங்கண்ட கண்ணனே
அண்டு மூர்த்தியென் றேற வரசனுந்
தொண்ட றோடுதொ முதரி நாமத்தை
மண்டு றச்சொல்லி வாழ்த்திம கிழந்தனன் .

(௪௭)

சல்ல மங்கல நான்குறித் தஞ்சகோ
செல்ல ஈனமி லங்குறப் பந்தரிட்
டொல்லொ லிப்பல்லி யங்களு மோங்குறப்
புல்ல யாவும்பொ ருந்தவ மைத்தரோ.

(சுற)

மான மைந்தும கிழந்தவ ளங்குகல
யாண சாமிம கைய லங்கரித
தென நன்மணம் வன்னிங்கி யுற்றியே
புணு மானையும பொங்கவ முங்கின.

(சுக)

சான்று சொண்டற்குச் சாற்றம் துனாவாழ
தொன்ற லிவ்விடை-த தொன்றின னென்றுதேன்
கான்ற மாமலா தூவிக்க ளரித்தனா
நுன்ற தேவர னைவரு மங்கனே.

(சுஉ)

மதுரை மாநகர் மற்றொரு மூர்த்தியால்
அதுவி ளங்கவ மைத்தங்கொ ராலயம்
புதுமை செய்துபொ ருந்தவெல லாம்புரி
மதுகை மன்னன்ம கிழந்திருந் தானரோ.

(சுங)

அன்று தொட்டுத்த ருநிசை யாகியே
துன்ற ரித்துவா ரப்பெயாந் தொன்னகர்
ஒன்று தக்கணத் திற்பண்ட ரியொளிர்
கின்ற மேற்கிற்று வனாகி முக்கினே.

(சுச)

மேவு நஞ்சக நாதமவி ளங்குவான்
பூவின் மங்கைபொ ருந்துநி றத்தி றன்
ஒவி ழுலுதி சைக்கணு முள்ளவா
தேவ தேவவென் றேத்திச்சி ருக்கடே.

(சுரு)

புகசரித்திரம் உருக்குதா செய்யுள் நூலாறு

பிரமசரி திருவடி களே சரணம்.

முதலிறறு.

சூரதாசர்ச்சரித்திரம்

சூரதா புரிமே விய தேசான் றழனங்
கவரா சரமே வுகளிப பின்மகிழ்
பவரா னவரசத் தியபா மையகத்
சவரா யினாக் குரூர் ஒருநாள்.

(க)

யர்தா ருறவா சனம்வண் மைபெறத
தந்தா தரவிஞ் சசன்மா னமிக்
முந்தார் தருவோர் முகநோக் கிமனத்
சுந்தா தரமோ துவர்பா மையனோ.

(ஈ)

முன்போ லெனின்மே விமுயங் கமுஞ்
தன்பா லினினோ துசமர்த் துடையீ
அன்பா லிநெடமனா வுதலால்
என்பா லெனெய் சவியற் றுகிதே.

(உ)

என்மு பரியின் பிரிவான் மயலேய்
தான்மு யிழையார் புகுசார் வுதனை
நன்மு புணரக் குரூர் இனிநா
தன்மு னிவரில் விடைசா கிலனேல்.

(ஊ)

இவரா ருயிர்போ மெனவெண் ணியனே
வலா துறுமிய் விடைகண் ணையான்
சுவலா துறுமா றுசமைப் பெனெனா
அவனா லமவத் தொடுமண் டினனோ.

(஋)

கண்ணை நெதிரின் றதுகண் டவுடன்
பண்ணின் மொழியா ரொருபா மைமிக்
உண்ணைத் துயிலோ வுதலோ விமகிழ்
கண்ணும் பொழுதே கினனா ரணனே.

(ௌ)

தன்னின் நெதிரின் றவர்தம் மையெனே
என்னின் னிவனெய் தினையா னிலையாய்த்
துன்னும் பொழுதென் றதொடர்ந் தகலி
மன்னந் தகனும் பவம் வாய்க் கவெனா.

(எ)

தளர்சத் தியபா மைரிதா சியெனக்
கிளரப் பவமே வல்கிடைத் திரிலத்
தளவக் கலிகா லமதிற் கடிதென்
துளமொப் பவுளைத் தனனப் பொழுதே.

(அ)

குருடா மவர்கோ கநகை கணவா
அருடா னிதுவோ வெனவஞ் சலியாத்
தெருளா தவனோ வெனைந் தெளியாச்
சுருளார் குழலா ருதுசோர் வறவே.

(ஐ)

ஈன்போ லிவணின் தனனீ யதனை
என்போ லெனவெண் ணினையா வருளும்
பொன்போ வொளிர்புங் கவனே பொறைசெய்
உன்போ லிலையா கியவுத் தமனே.

(௮)

எனுமின் னுரைபற் பலியம் பிடலும்
வினவுந் திருமா லறிவேன் மெயினேச்
சினமொன் றிலென்மே தினிதி தறவிங்
கனமும் மைநவின் தனனென் தனனே.

(௯)

ஆயிற் கலிகா லமதிற் புலியான்
ரூயிற் பவமே வுதலைத் தவிரா
நீயிப் படியென் னெதிரிற் கவென
வாயிற் றுகிவைத் துவகுத் தனனே.

(௧௦)

கவிசேர் வறுகா லமதிற் பிரிவாற்
சலிபா மையொர்தா சியெனப் பவமே
புலிமே வுமிடத் துநீபோ தருபோ
திலியா னுமையென் னிடைசேர்த் துவெனே.

(௧௧)

வேறு.

என்று மாயனி யம்புமா
நன்று மாமது ராநகர்
துன்று கண்ணொளி துன்னிடா
தொன்றி னாரசெய லோதுவாம்

(௧௨)

சூர தாசொ னச்சொலும்
பேர ராயரி பேனாயே
தீர ராயுரை செய்துறுஞ்
சீர ராயினர் தேறியே.

(௧௩)

பலந லப்பிர பந்தமுங்
குலவ ரிப்பெயர் கொண்டதாய்
இலகு றச்செய்தி லங்குவார்
திலகர் வைணவ சேகரர்

(௧௪)

ஒருதி னம்புரு ஷோத்தமன்
றிருவ டிப்பணி செய்கையில்
கருதி யிப்பவ காரணந்
தருதி ருக்கண வன்றனை.

(௧௫)

எண்ணி யன்புட னெயெதிர்
கண்ண வேண்டினர் நாடியே
கண்ண னன்புக லந்தசீர்
அண்ணல் கோயில டைந்தனர்.

(௧௬)

சன்னி திக்கெதிர் நின்றதாழ்ந்
துன்னி யுச்சியின் மேற்கரந்
துன்னி டத்தமி சொல்லினார்
மன்னி யிப்பவம் வாய்த்ததே.

(௧௭)

உரிதி ருப்பெய ரன்புடன்
விரிக ருத்தினர் மேவுநாள்
வரிபுக ழ்ச்செய வந்திவாழ்
குரிசில் பேரவை கூடுவோர்.

(௩௦)

தேறு பாடகர் தீரனாஞ்
ஞாறு பேரினு ணங்கியோர்
ஆறு திபம விரந்திடக்
கூறு வாரொரு கோதிலார்.

(௩௧)

முகமவி ரும்பினன் முன்னியே
சுகமெ லாமகிழ் தானசேன்
நிகர்வர் யாருமை நேடுநின்
மிகவு மேன்மைவி ராவிரர்.

(௩௨)

என்று கூறிட வின்னவர்
ஒன்று சீரிலு யர்ந்துளோய்
நன்று மென்னின லங்கொடு
துன்று வோர்பலர் சொல்லிலே.

(௩௩)

பெரிய தென்றுரை பேசிய
கரிய வேலைய கத்தியர்க்
குரிய வங்கையொ டங்கிய
தரியெ னுந்திர லண்மினோர்.

(௩௪)

காசி னித்தரு கஞ்சனுங்
கோசி கற்கொளி குன்றினான்
ஆசில் மாருதி யங்கையால்
மாச னாரிம முங்கினான்.

(௩௫)

பல்ல மென்மகன் பண்புசால்
வல்ல மாயன்ம ணத்தினில்
நல்ல சாம்பன்மு ன்ராதன்
அல்லல் பாடலி லாயினான்.

(௩௬)

இப்ப டிக்குல கெங்கணும்
ஒப்பி லீசனு ஞற்றினான்
அப்ப டிக்குற லானபோ
தெப்ப டிக்கென யெண்ணுவேன்.

(௩௭)

எனது மன்னவ னேசிலீர்
நனிசி றந்துமி னண்ணுவோர்
இனைய ஞான்றுரை செய்கென
அனையர் கூறிட லாயினார்.

(௩௮)

அரச னேமது ராபுரி
சுரந லந்தெரி சூரதா
சொனின் மிக்கவர் தானெனப்
புரவ லன்புகல் கின்றனன்.

(௩௯)

ஆகி லன்னவ ரெத்தனை
ராகம் வல்லவர் நன்றெனப்
பாகி னின்னிசை பற்பல
வாக வல்லவர் மன்னனே.

(௪௦)

என்னு முன்னர சின்பமாய்
மின்னும் யானம் விடுத்தவர்
துன்னு முன்றுதி சொல்லினேர்
மன்னு தாளில்வ ணங்கியே.

(௪௧)

ஆச னத்துற வைத்தவர்க்
கேசில் பூசையி யற்றியே
நேச மோடுறு நீளவை
மாசில் பாடகர் மல்கினார்.

(௪௨)

தான சேனரி தாசனா
ஆன வன்புட னஞ்சலித்
தூன மின்றும் துத்தம
ஞான கீர்த்தன நாமெலாம்.

(௪௩)

வினவ மிக்கவி ருப்புளேம்
அனக ரோயருள் செய்ம்மெனக்
கனகி றங்கிகழ் கண்ணன்மேல்
மனமு ளோர்சொல்வ முங்குவார்.

(௪௪)

நானி சைப்பது நாரணன்
கான துஞ்செவி கட்டுநேர்
ஆன தாயிலி சைப்பெனென்
மேநல் வீணையெ டெத்தரோ.

(௪௫)

எழுச ரங்களு மேலவே
வழுவி லாதுவ குத்துமால்
பழுதி லின்னிசை பாடினார்
குழுமி னோர்மயல் கொள்ளவே.

(௪௬)

கங்கை பெற்றரு ளுங்களிற்
றங்கை தாள மமைக்கவெண்
பங்கை யாசனி பண்சரம்
பொங்க நன்குபொ ருத்தவே.

(௪௭)

கண்ண ஓடல்க லந்துற
விண்ணு லாவிய மேனகைப்
பெண்ணெ டெண்ணிலர் பெட்புறத்
தண்ணெ னோசைதழைக்கவே.

(௪௮)

துன்பு ஞானிசை சோர்விலா
தன்பர் பாடின ரங்குளோர்
இன்பின் மூழ்கிட விவ்விதம்
மன்பு ராவவோர் மாதமே.

(௪௯)

அரசன் மேவுமைஞ் ஞாறரான்
தெரிவை மாரிவர் செய்கையைப்
பெரித நிந்திசை பேணியே
சூரிசில் பாவிது கூறினார்.

(௩௦)

நாங்க ஞம்மவர் நல்லிசைப்
பாங்கு நேர்வின வும்படித்
திங்கி லோயருள் செய்கென
ஒங்கு சீரின னுன்னினான்.

(௩௧)

கண்ணி லாரிவர் கண்முனே
நண்ண லாமென நாடகத்
தண்ண ரங்கிடை சார்வுறப்
பண்ணி யின்னிசை பாடவே.

(௩௨)

செய்து தேவிய ரும்வரப்
பெய்த போதவர் பெட்டிற
ஐது பாடிட லானபோ
தெய்தி னுளிரை யின்பினால்.

(௩௩)

சாவ மானது தாங்கியக்
கோவி லேய்பணி கொண்டுமும்
பாவை யாகிய பாமையை
மேவு மன்பர்கண் மேவியே.

(௩௪)

கண்டு பாடுறு கானமுட்
கொண்டுகவல்கு நித்திடா
தண்டு கின்றனை யாலென
மண்டு தேவியர் மாழ்கினார்

(௩௫)

விழியு ளாரொன வெள்கியே
முழுக நீடினா மூடினார்
வழுவு லிவ் விரு வரு முடன்
கழும லாகிய காலையே

(௩௬)

கண்ண னங்குக லந்துமாப்
பெண்ண னங்கொடு பேசுசீர்
அண்ண லன்பரை யுந்தன
தெண்ண ரும்வடி வெய்தவே

(௩௭)

சேர்த்து நீளொளி சேர்ந்தனன்
சீர்த்த மன்னொடு சேர்ந்துளோர்
பார்த்து மற்றிவர் பண்பினைத்
தீர்த்த னொன்றிசை செப்பினார்

(௩௮)

ஆகச்சரித்திரம் உசு க்கு செய்யுள் த.௩௩௮

சூரதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

சேனாபதிசரித்திரம்

நானு நன்மையு நல்க வந்தர்வாழ்
மானு ஆரில்வ திந்து னோர்குலம்
ஏனு தியனொனி னும்வி ரக்தராய்ச்
சேனு நரீபிக னொன்றோர் செவ்வியோர்.

(க)

அன்றார் வாழும் கத்தி லேவனே
மின்னு ராழிவி னங்கு கையனும்
பொன்னார் மார்பனை வைத்துப் பூசனை
பன்னு னும்புரி கின்ற பண்பினோர்.

(உ)

அரிநா மந்தனை யனுதி னஞ்சொல்வார்
புரியான் மன்னவன் வேலை பூண்டொளர்
கரியா னைக்கரு தற்கு நந்தொழில்
பெரிதா குந்தடை யென்று பேணிடார்.

(ஈ)

கண்ணன் பூசனை யேக னிந்துறப்
பண்ணுஞ் செய்கையி லேப யின்றுளார்
நண்ணும் போதொரு நாளின் மூன்கிரீர்
எண்ணங் கொண்டரி பூசை மெய்தினார்

(ஊ)

எய்தும் போதர சன்ற னேவலார்
வெய்தின் வந்துவி னாந்த ழைத்திட
மெய்தங் கன்னவர் தேவி யார்வினாய்
நெய்தி னோகினர் கேட்டு நோன்மையோர்.

(ஐ)

நானிங் கில்லென நாட்டு கென்றிடத்
தேனின் மென்மொழி மாதர் சென்றழை
கோனி னேவலர் கட்டுக் கூறிட
ஊனின் வேலர சன்க னோகினார்.

(ஐ)

அப்போ தன்னவ ரிற்க டுத்துனோன்
வெப்போ டோடியவ் வேந்த னோர்ந்திட
இப்போ தில்லுழை யேயி ருந்துகொண்
மெய்ப்போர் பான்மனை யானை யுய்த்தரோ.

(எ)

இல்லென் றோதவி சைத்து ளானெனச்
சொல்லும் முன்னர சன்ச ளித்துமுன்
புல்லும் வீரனா நோக்கி நீர்புகா
தில்லி லெய்தும வன்க ணேகியே.

(அ)

பாசத் தாற்பிணி செய்து பைபுளின்
மூசக் கொண்டி.வண் முந்து கென்றுமன்
பேசக் கண்ணபி ரான் பொறுப்பனே
மாசற் றுருரு வாகி வந்தனன்

(ஐ)

தோளி லோர்புடை தூங்க டப்பமோ
டாளு மன்னன்மு னாகி யேசலாங்
கோளும் மாறினி தேரு நித்திட
மூளுங் கோபமெ லாமு ரிந்தவே.

(௧௦)

சினமா நிம்முக வெலை செய்கையில்
நனிநன் காயது கண்டு நாபிகர்
முனநீ செய்பணி தன்னில் முந்திய
தினநாள் செய்பணி யென்று கோமகன்

(௧௧)

உன்கை யாலெனெ யென்ற னுச்சிமேல
நன்கு பூசக வென்று நானெய்
மின்கொண டாரமணி வேய்வ ளத்துறத
தன்கண னாசன மீது தங்கினான்.

(௧௨)

சேனா நாபிக னாய ஸ்ரீ ஹரி
தானு ணெண்ணெய்த லைக்க ணிநதிடக்
கோளூர் வள்ளம திற்கொள் குண்டலம
மேனா றெண்முடி தோள்க ணுல்விராய

(௧௩)

பொன்மா ணுடைபொ ருந்த நீன்ற
மன்மா மேனிவ யங்கு றததெரிந்
தென்மா மாயமெ னத்தி கைத்துமேல்
தன்மா நாபிகர் தம்மை நோக்கினான்.

(௧௪)

மயிர்கொய் நாவித னாய்வ யங்குறச்
செயிரில் கிண்ணம தைத்தி ரும்பவும்
பயில்பீ தாம்பர தாரி பண்பினை
உயிர்தா னின்புற வுற்று நோக்கினான்.

(௧௫)

அவசங் கொண்டன னாக வெண்ணெய்பூ
சுவரும் பூசுற வுள்ளு ளாரொலாம
இவர்தஞ் செய்கையெ னேயெ னத்திகைத்
தவர்தங் கோனைய டைந்து கூறுவார்.

(௧௬)

அரசே யிங்கிரு ஜாம மாகியும்
விரசாய் நானம்வி ரும்பி யென்னுமல்
உளையா லேயுணர் வுற்று நீன்னவன்
புனாதிர் நாபிக னைப்பு கழ்ந்தனன்.

(௧௭)

இங்கே நீயிரு வென்றொ ராதனம்
அங்கே யீதலு மவரி ராதுறத்
தங்கா யாகிலெ னாவி தங்கிடா
தெங்கே னுஞ்செல லென்று கூறினான்.

(௧௮)

வேந்தே நானக மேவி மீளுவேன்
போந்தா டின்புன லென்ற போதவன்
ஈத்தே மங்கடி. தேகி வாவென
ஐந்தா நாபிக ரிற்க ணேகியே.

(௧௯)

அனையும் பொன்னடப் பத்து னேயுற
முனையின் மாட்டிமு ராரி சென்றனன்
தினையு மெண்ணெயி னானந் தீர்த்தபின்
வனாவின் மன்னவன் வந்த வைக்கணே. (௨௨)

ஏவ லாளரை நோக்கி யேயிவண்
மேவ நாபிகன் வேண்டு நீர்செலீஇக்
கூவல் செய்துடன் கூட்டி வம்மெனக்
காவ லின்றன மீதி லென்றனன். (௨௩)

உடனே யேவல ரோடி நாபிகர்
இடனே கிவ்வரு கென்ன மற்றவர்
கட்டனே சென்றுநாங் காண லென்றுதோள்
வடனோ டாரடப் பத்தை மாட்டி யே. (௨௪)

கோபங் கொண்டனன் கோனெ னுமலர்
நாபன் றன்னடி யார்ந டிக்குடன்
பூபன் றன்னவை போத லும்பிர
சாபஞ் சேரர சன்னெ ழுந்தனன். (௨௫)

சண்டோர் யாவருங் கல்லெ னாகை
கொண்டா ரன்னதெ லாங்கு நித்திடான்
வண்டார் மாலைய மன்ன னாபிகர்
ஒண்டா வும்முக நோக்கி யோதுவான். (௨௬)

உதயத் தும்முரு வததை யன்னுமென்
இதயத் தின்புற வின்று காட்டி னீர்
அதைமற் றின்னமும் யாந் நித்திடச்
சிதைவற் றீரருள் செய்க வென்னவே. (௨௭)

பாதங் கைக்கொடு பற்ற மற்றிவர்
வதம் வந்ததென் றேதி கைத்துறும்
போதங் கன்னவர் நீழ லுட்புக
வேதங் கெண்ணெயி லெய்த நோக்கினான். (௨௮)

சுண்ணன் முன்னெனக் காவ லன்மல
ராணு தாவெளி யாரக னாதரா
மாணு வென்னுழை வந்து கீழ்த்தொழில்
கோணு தேபுரி கோவ லாகணு. (௨௯)

என்றென் றுன்னியி ரங்கி நாபிகா
துன்றுஞ் சேவடி பற்றி யேதொழு
தின்றும் மாலினி தெய்தி னேன்மலர்ப்
பொன்றன் னாதனை யென்று போற்றியே. (௩௦)

ஹரிநா மந்தனை யன்பு மிக்குறப்
பெரிதோ தத்துதி பேசி நாபிகர்
பரிவாற் றம்மடப் பத்தி னுட்பொருள்
கரியான் வைத்தது கண்டு கைக்கொளா. (௩௧)

மறையோர் கொள்ளவ முங்கி யேதரும்
இறையோன் முன்னுற வேத்த மன்னவன்
கறையார் மூக்குடைப் புட்க டாவுவோன்
நறையே ருந்திரு நாமம் வாழ்த்தினான்.

(௬௦)

அந்நா டொட்டவ னாகி நாமமே
எந்நா னுஞ்சொல லாக வின்னவர்
மன்னா வான்விடை கொண்டு வாழ்மனை
துன்னா வாழ்ந்தனர் சோர்வி லாதரோ

(௬௧)

ஆகச்சரித்திரம் உரு க்கு செய்யுள் கூறுக

சேனாபிகர் திருவடி களே சரணம்.

முத்தியம்

சாத்வீகராஜன்சரித்திரம்

வேறு.

ஜகநா தப்பொன் னகாதனை யாண்டு தனிவாழ்கோ
மகன்மால் பத்தி தனின்மிரு நேயம் வளர்கின்றோன்
புகழா நின்ற சாத்துவி கப்பேர் புனைவானான்.
முகனூர் தாதை பூசனை நாளு முயல்கிற்பான்.

(க)

திரிகா லத்துஞ் செய்துதுழாய்நீர் செங்கைக்கொள்
பரிவா னேரு மதிதிக ளுக்கும் பயில் பூசை
பெரிதே செய்து பின்புண லான பிரியத்தான்
விரிவா யன்ன சத்திர மாதிரி மிகவைத்தான்.

(உ)

சகலபி ராணி களினுமி குந்த தையுள்ளான்
இகலினர் சீய மெனமிரு சீரி னியல்வானோர்*
பகல்பொழு தேகக் கவறுரு ளாடல் பயில்போதிற்
புகழரி கோயிற் றிகழபிர சாதங் கொடுபோந்தார்.

(ங)

அர்ச்சக ரானோர் கவறுருள் செய்கை யதின்முழ்கி
நச்சுறு மன்னற் கப்பிர சாதந் தனைநல்கப்
பச்சையு கக்கப் பட்டதி தென்னும் பரிவின்றிப்
பிச்சரின் வாமக் கைதனை நீட்டப் பிசகென்றே

(ஈ)

அன்னவ ரீயா தேகினர் பின்பவ் வரசன்றான்
முன்னரி னாடன் முற்றிட நின்றார் முகநோக்கி
என்னிடை மேவு மின்பிர சாத மெங்கென்றான்
மன்னினர் வாமக் கைதனி லீயா மற்போனார்*

(இ)

என்றுமு னின்றார் கூறிட மன்ன னிதுவென்னே
அன்றுசெய் பாவ மின்றொரு சூதா யபசாரந்
துன்றிட வேசெய் ததுநனி நன்றே தொலைவுண்டோ
இன்றியல் கின்ற தென்றனன் மானா விடருற்றான்.

(ஊ)

கள்ளைவி ரும்பிப் பாலைய கற்றுங் கலர்செய்கைக்
குள்ளுற லானே னென்றரி கோயிற் குளுமேகான்
கொள்ள கிலாவித் தைபிர சாதங் கொளலாமோ
எள்ளல்செ யாதென் றெண்ணிய றுத்தற் கிசைவுற்றான்.

(ஐ)

மந்திரி தன்னை வருகென வந்தான் வதனம்பார்த்
கிந்தவென் மாடச் சாளர வாய்வந் திரவோர்பேய்
முந்தொரு கைநீட் டுகிறதி னாலே முதிர்ச்சந்
தந்துறு கின்ற தக்கர மதைந் தடியென்றான்.

(ஐ)

அன்னது செய்வே னென்றிர லூடவ் வகன்மாடந்
தன்னிடை வந்து சாவா வாயிற் சார்ந்துற்றான்
மன்னவ னங்ஙன் பின்புற முருமா றாய்வந்து
துன்னுறு கையை நீட்டினன் வாளிற் றுணிசெய்தான்.

(ஐ)

துணிசெய மன்னன் வீழ்ந்துது டித்துச் சோர்கிற்கப்
பணிபுரி கின்ற மந்திரி வெளியிற் பதறுற்றே
அணுகினன் வந்து நோக்கலு மன்ன னவனாகத்
தணிவறு துன்பங் கொண்டெதிர் நின்றே தளர் வற்றான்.

(௮)

சோர்வுறு மன்னன் றுயர்கொள மைச்சன் முகநோக்கி
நேர்வுறு மிக்கை சார்பிழை போக நீசெய்தாய்
ஆர்வுறு மென்னு லேயல வோநன் றாயிற்றுச்
சார்வுறு துன்ப நீயொழி கென்றான் றளாவின்றே.

(௮௧)

விடியள வேகை சிவிகையின் மேவ மிசையேற்றி
நெடியவ னேசெய் பிழைவது தீர நிறைதண்டம்
தடிவதை யன்றிப் புரிவது முண்டேற் றடையின்றிக்
கடிகென மால்வாழ் சினகர மேவக் கடிதுய்த்தான்.

(௮௨)

சொல்லிய வண்ணந் தூதர்கள் சொல்லத் தொழுதோயிற்
புல்லின ரங்கே பொலியடி யாகட் பொருவேந்தன்
மெல்லிய கையைக் காட்டினா சொன்ன விதமெல்லாஞ்
செல்வகை சொல்லத் தேறின ரீதோ செயலென்றே.

(௮௩)

தழைவிப வத்தா னுடனசை விட்டுச் சகநாதன்
உழைமனம் வைத்தான் மிகவும்வி ரக்தியுள்ளென்று
குழையும னத்தார் ஜயஜய வென்று கொணர்கைமேல்
விழைவுறு கந்த பொழிகளி றைத்தார் விநாநாற

(௮௪)

பொடிபட லுங்கை தவனம தாகிப் பொலிவெய்த
அடியவர் கண்டு மிகவும்வி யந்தங் கதுதன்னை
நெடியவ னடியிற் படிவது செய்து நிகழ்நாண்முன்
படிபிர சாத முடனர சன்றன் பாலுய்த்தார்

(௮௫)

வருபிர சாத மொடுதவ னத்தை மகிழ்விற்கண்
டரசனி ரண்டு கரமுமி ணங்க வவையேற்றான்
கரமும்வ ளர்ந்து குறைவற லாகக் கண்டோர்கள்
பரவினர் நாமம் ஜயஜய வென்று பணிவோடே

(௮௬)

ஆகச்சரித்திரம் உசு க்கு செய்யுள் துருஅரு

சாத்வீகராஜன் திருவடி களே சரணம்

முற்றிற்று.

கருமாபாயி சரித்திரம்

வேறு.

நாடுஜக நாதமென நண்ணுநக ரத்தின்
ஊடுகரு மாபாயி யென்றொருவ ருள்ளார்
நீடுதரு மம்பலவு நீதியொடு செய்யக்
கூடுமன முள்ளவர்கு ணந்திரிபி லாதார் (க)

கருவயினு நீஇமருவு காலமவர் கண்டன்
ஒருவியுயிர் போனபினு யிர்த்தனரொர் சேயை
அருமையின்வ ளர்த்துவளர் வானமக னுக்குத்
திருமணமி யற்றினர்தி கழ்ச்சணிசி நகக (உ)

அந்தமக னாயிழையை யன்பொடும ணந்து
தந்தனனொர் சேயதுத வழந்துவளா நாளில
மைந்தனு மிறக்கமிக மாழ்கினா சளர்த்து
நொந்தனர்க வன்றரித னுமதூவ ல் கிற்பார். (ஈ)

நாரணத யாநிதியெ னந்தன்மக னெனுஞ்
சீருநிலெ னக்குதவு மென்றனர்சி நககப்
பேரன்மக னாகநிலை பெற்றியின்வ ளர்த்தார்
ஆரமகன் மைந்தனும ணங்குநவி நந்தான். (ச)

அம்மகவி நக்கவவ லக்கடலின் மூழ்கித்
தம்மனநி லைப்பதில ராய்த்தளர்த லானார்
மைம்மலிநி நத்தமல ராள்கணவ நீயென்
இம்மலின வெந்துயரி லென்னெவிழ வ்ட்டாய். (ரு)

என்றுமிக நொந்தனரி ரங்கியுறு நாளில்
துன்றுஜக நாதவிதை தன்னடிதொ ழற்கு
நன்றரிந லோர்களவ ணண்ணியவர் நல்லீ
டொன்றினரு ணர்ந்தனரி டர்க்குளுறு வாரா (சு)

என்னையிங னீர்துயரி லெய்துகிற தென்ன
மன்னுதுயர் மூழ்குமவர் மற்றவரை நோக்கி
முன்னிகிகழ் வுற்றசெயல் யாவையுமொ ழிந்தார்
அன்னவர்தெ ரிந்துதுய ராழம்வகை சொல்வார். (ஏ)

அணுவளவு நன்மையிலே யானசமு சாரப்
புணர்வுநிலை யற்றதத னுட்புகுத லாகிப்
பிணியுறுவ தென்னமது கண்ணனடி. பேணுந்
துணிவினிடர் தீர்தொன வேயவர்து ணிந்தார். (அ)

மூரீதரன ருட்குரிய சீரினவ ரோநீர்
பேதையடி யேனொருநி லைக்கணுறு பெற்றி.
யாததையு னாதநுள்க வென்றனரி ரந்தார்
மாதரவ ருக்கவரு மன்னுநிலை செய்வார். (க)

நாதனரி நாமமதை நன்கினுப தேசித்
தேதமகல் கண்ணனது விக்கிரக மீந்து
மாதகவ தாகமக வன்பிதனில் வைத்து
நீதமொடு பூசனைநி ரப்பரிய மிசுதா.

(௨)

நன்றெனவு கந்துகொடு நல்குமவா தமமை
மன்றவுப சாரமொடு வந்தனைபு ரிந்து
ஒன்றுமவர் போனபின் றோவுதவி லாமல்
அன்றுமுத லந்நியதி செய்கையில் மாந்தா.

(௨௧)

பெற்றவொரு கண்ணனொடு பேசியினை யாடி
முற்றுதயி லந்தவி மூழ்குதல்செய் வித்துச்
சுற்றுடையி னீரமற வேநனிது வட்டி
நற்றுடைகி டத்தியுரை யெளடதமு நல்கி.

(௨௨)

பாலமுத ருத்திவளர் தொட்டி ஹறல் பண்ணி
மாலரிசு ணங்களைவ ருத்தினிதி னுட்டி க
கோலவிழி மூடுதியில் கொண்டபினெ டத்துப
பாலரினவ ளாததனர்செய் பாவனைத வாதே.

(௨௩)

ஆடையணி சோக்கவளா வாகிவரு கண்ணன்
படனமு ணற்கிசைவ தெய்துபரு வந்தார்
கூடினதெ னுவயிறு கொள்குழைவு கண்டு
நாடியுறு கண்ணனையு ணற்குநயில் கிந்தா.

(௨௪)

உண்கவினி துணகவென டாவு மினி துண்ட
பண்பினனை நன்குபச ரிககுமது பாநுது
கண்கள்களி கூடாவுள மானதுக னிந்து
நண்பினமு துண்டுமகிழ் செய்தனை யந்தே.

(௨௫)

அன்னையனை யாருபச ரிக்குமத னாலே
இன்னவித நாடொறுமி யைந்தமுது செய்தான்
மன்னுகரு னாநிதிவ ளரந்துவரு நாளில்
துன்னினன வில்லிலொரு சுத்தமறை யோனே.

(௨௬)

முந்துபெறு தேவகிவ ளர்க்கமுய லாமல்
நந்தன்மனை விட்டகுறை நன்குநிறை வேற
இந்தவகை யெய்தியதி யின்பினமர் வாரா
வந்தமறை யோனறிக லானவண்வ திந்தான்.

(௨௭)

அத்தினம்வி டிந்தவுட னன்னையென லாநார்
நித்தனையெ முச்செய்துநெ டம்பசித ணிப்பான்
உய்த்தவமு தைக்கடி தி னுண்கவீனி துண்க
முத்தமனை யாயெனமொ ழிந்துறுதல் கேட்டான்.

(௨௮)

யாராயவ னுண்கெனவ றைந்துறுதி ரொன்னக்
காராநிகர் கண்ணனையெ னக்கழறல் கேட்டு
நீரயிலு விப்பதுந னீர்முழுக லாதோ
சீரையிலி ராயல்து செய்வதுத காதே.

(௨௯)

என்றவனு ளாத்தபடி யேபுரிவ னென்று
துன்றமுறு நான்லிடிய முன்றுயிலு ணர்ந்து
நன்றுபுன றேய்ந்துபுது நன்புனல்கொ ணர்ந்தே
அன்றகமெ லாமெழுதி னாடுத லாளுர்.

(உய)

தினமுதுகர் காலமது கீர்த்துணுத லாக
மனதுசகி யாதுணுத நாதமழை வண்ணன்
சினகரமி ருந்துபணி செய்துறம் வன்றன்
கணவினிவி ராவிடைக லத்துளாசெய் கின்றான்

(உக)

நானமுது செய்துவரு காலகூரி நண்ணத்
தானடுதல் செய்வகைச மைத்தனனெ ருத்தன்
ஆனசனை முன்படிய மைத்திகுடு மடபாயி
பான்முடுகி நீயினிதி நென்றுளாப டந்தான்.

(உஉ)

அன்னதனை யர்ச்சகனு ணர்ந்துவி டியமுன்
மன்னினன கோதையின்வ ளாத்துவரு வார்பா ல்
பன்னுருக மாகிதனி றைந்தபர மாண்மத்
துன்னுகரு னாநிதிய ருத்துமவகை சொல்வான்

(உரு)

சிலநனி கொண்டமுகில் செய்கிரத னாலே
காலமிக நீடியது கண்ணனமு துண்ணச்
சாலமிகு கின்றபசி கொண்டெளர் கின்றான்
நூலமுத னாதனை யென்வயின் லின்றான்.

(உச)

வெளியின்மிகு சீலமுற வேண்டல்பய னின்றும்
களிகொடுள மாணதுக னிந்துபரி சுத்தம்
கொளினதுமி கப்பெரிது கொண்டனிகர் வண்ணன்
அளமிகமு னீர்செய்வத வாவிபுன நென்றான்.

(உரு)

என்பதைவி னாவினரி சைத்தபடி செய்
அன்பினொ லாமறிய வையனினி துண்டான்
நன்புதுமை யென்றுதுதி நன்குசெய லாளுர்
இன்பினது கண்டவொ லோர்களும்கி யந்தே.

(உசு)

தூயமக மோமமொடு சோர்வருநல் யோகம்
ஆயபல செய்துமடை யாதபர னுக்குத்
தாயெனவ ளர்த்துமகிழ் தங்கியவொர் கர்மா
பாயிதவ மேபெரிய தென்றிசைப கர்ந்தார்.

(உசி)

கண்ணனைவ ளர்த்தவவர் காண்மிசைவி முந்தார்
எண்ணரிய தோத்திரமி யம்பினர வாறே
பண்ணியமை கிச்சடிப ரற்கினிய தாகி
கண்ணியது லாளுநலம் விஞ்சுக நாதம்.

(உசி)

ஆக சரித்திரம் உயள க்கு செய்யுள் தகையாக

கருமபாயி திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஜயவந்தபக்தர் சரித்திரம்

ராமவுடர சகராகிச் சயவந்த ரெனுநாம நண்ணி நாளும்

காமனையின் றவனடியார் களைபூசை புரிவாராய்க் கருதுதாரி
யாம்வணிகர் புத்திரரோ லாவருள ராகலகூடா திபதி யானோர்
தோமறுசம் பத்துடனே ஹரிபஜனை செய்துகொணடு துலங்க வாழ்வார் (க)

ஒருசாது ஜனங்களுக்கு மதிதிகட்டுஞ் சுயம்பாகம் வழாம னன்கிப
பெருகாத ரத்தினனைப் புத்திரர்கள் பக்குவராய்ப் பேணாரகி
மருவாத துஷ்டதாரா சாரதுன்மார்ச் கத்தின்மிக மலிவா றோதும்
கருசுது பிரமகுலத் துற்பவித்த ராவணனைக் கடுப்ப தானா. (உ)

தூதைதரு மச்செயலுக் கொவ்வாராய் விருத்தனுக்குத் தகாத பித்தம்
முங்கியதால் வாணிபத்துக் குளபொருள்க ளெல்லாஞ்செலவின் முற்று விக்கச்
சிந்தைகொண்டா னிதற்கென்ன செத்துமென வுளபொருளிற சிலம் றைத்து
மைந்தொன்போ றோதந்தை தனைவருத்த வேந்தனிடம் வந்து சொல்வார். (ங)

எங்கன்பிதா பெமக்குள்ள பொருள்களெல்லாம் வீண்செலவே யியற்று கின்றான்
அங்கனூல கத்தரசே பொருள்செலவுண் டே லுமக்கு மமையத் துக்காம்
தங்கும்வகை விருத்தனைக்கூடத் தண்டி ங்கத் தக்கதெனச் சாற்றக் கேட்டுப்
பொங்குபுகழ்ச் சயவந்தர் தமைக்கூவி விசாரிக்கப் புகல்வ தானார். (ச)

புத்திரர்க்கு வைக்காமல் வீண்செலவேன் புரிகின்றா யெனப்புக னன்றிர்
அத்திரமே பொருள்புதல்வ ரனைத்துநில யாவதுதா னறமே யன்றோ [ன்று
முத்தனிலெண் குடையேந்தே யெனலுமிவன் பயித்தியத்தின் முதிர்ந்தா னெ
மெத்தவருத்து கிறதிலுங் கொலைசெட் த னலெனென்று வெகுண்டு வேந்தன். (ரு)

உங்கன்பிதாத் தனைக்கொல்வ துங்களுக்குச் சம்மதமோ வுரைத்தி னொன்ன
எங்களுக்குப் பிதாவல்ல னிவன்பகைஞ் னுனதனற் பொதியி னுள்ளே
தங்கவமைத் துக்கட்டி யாழியநீர் தனிவிடல்வேண் டி யதே யென்ன
வெங்கடுங்கோ லுடையேந்தன் ஜயவந்தர் தமைக்கட்டி வீழ்த்தற் கெண்ணி. (சு)

கற்களொடு கனமாகப் பொதிந்தாழ நீரினினடைக் கவிழ்க்கச் செய்தான்
தற்சடி மை யானவர்நீ ரிடைமுழ்கு முன்வந்து செளரி தானோர்
வற்கடின முதுகாமை வடிவாகித் தம்முதுகின் மலையிற் றுங்கி
நிற்கவய மேன்மிதக்கும் ஜயவந்த ரியல்கண்டா னிருபன் மன்றோ. (எ)

அகிலவியாபகனான வநாதரகூட கன்கருண யமைந்தி ருக்க
இகலியிவர் தமைக்கொல்ல வெண்ணியது தகாதசெய்கை யெனப்பயந்து
மிகவினாந்தற் கவர்தம்மைக் களாயேற்றிக் கட்டவிழ்த்து விடுத்தன் னார்க்குத்
தகவுமிகவுபசரித்துத் தாள்பணியத் துனையர்களுஞ் சரணந் தாழ்ந்தார். (அ)

அரசனொடு மைந்தர்களும் யாஞ்செய்பிழை பொறுத்தருள்க வடிக ளென்று
பரசுதலும் ஜயவந்தர் மைந்தருக்கு மரசனுக்கும் பரிந்து வாழ்த்த
விரசரசன் ஜயவந்தர்க் கடியவனா யன்றுமுதல் வேண்டி வாழ்ந்தான்
சரசமுடன் றுனையர்களும் பிதாச்சேவை செய்துமுறை தவாது வாழ்ந்தார். (க)

ஆகச்சரித்திரம் உஅக்கு செய்யுள் துகூஉஉ

ஜயவந்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சுரதாசர் சரித்திரம்

அத்தின் புரியை யானு மகபர வரசன் றன்னை
எத்தினங் களும்வி டாம லியன்றவன் றையயி னாலே
மைத்தபூம் பொழில்கள் சூழ்ந்த மதுனாமா நகரத்திற்கு
மெய்த்தவோர் தலைவ ராக விளங்கினர் சுரதா சென்போர்.

(க)

மதுனாகோ குலம்பி ருந்தா வனமெலாம் புனித மான
புதுமைசேர் தலங்க ளாகப் பொருந்தலா லவண்வந் துற்ற
சதுரசச் சணங்க ளுக்குத் தகவுப சரித்து நாளும்
முதுரச போஜ னங்கண் முதலய வழங்கி வந்தார்.

(உ)

நலமிகு வழியி லுள்ள பொருளெலா நல்கி நல்கிச்
செலவுமிக் காக மற்றுஞ் செலவுசெய் வதற்குத் தம்பார்
பொலனிலை யாக நல்லோர் பொருந்திடிற் றருவ தற்கு
வலமிலை யேயென் றுன்னி மனத்திடை யழுங்கி நைந்தார்.

(ங)

நம்மையே நாடிச் சாரு நல்லவர் தமக்கீ யாமல்
இம்மையில் வாழ்க்கை யுற்றா லென்பய னினியெங் கோவின்
செம்மைசேர் பொருள்க ளீவோஞ் செலவுகண் டரசன் சீறி
வெம்மைசெய் திடினு நல்லோர் விஷயத்தின் மேவ னன்றே.

(ச)

என்றுதம் வசத்தி லுற்ற விறைபொரு ளெல்லாம் தம்பார்
றுன்றுசா துக்க ளுக்குத் துயரற வுபச ரித்தும்
நன்றற்ச் சாலை கட்டு நல்கியுங் கட்டு வித்தும்
மன்றல்செய் துளவி னானை மதனமோ கனனென் றாக

(ரு)

தாமுறு மதுனா தன்னிற் றயங்குறப் பிரதிட் டித்தார்
ஆமத னாலே யெண்ப திலக்கமு மயுத முஞ்சேர்
எமநல் விராக னான செலவினை யெகிர்த்தோர் தேர்ந்து
தோமிலத் தின்பு ரிக்குத் தோன்றல்பால் வந்து சொல்வார்

(சு)

வேந்தநின் பொருள்க ளெல்லாம் வீண்செல வாகச் செய்தான்
போந்துள சுரதா சென்போ னென்றவர் புகலக் கேட்டிச்
சாந்தனு மரசன் கோபந் தான்மிக லாகித் தன்பால்
வாய்ந்தசே வகரை நோக்கி மதுனாகீர் விரைந்து சென்று

(ஏ)

அங்குள பொக்கி ஷத்தி லமைந்துள பொருள்க ளோடு
தங்குறு சுரதா சென்போன் றன்னையுங் கொணர்க் வென்று
பொங்குரைத் தீட்டு நல்கப் போந்தவர் மதுனா சென்று
சங்குசக் கரத்தா னன்பர் தம்மவை வந்து சார்ந்தார்

(அ)

நிருபன்கைத் தீட்டு நல்கி நிகழ்ந்தவை யாவஞ்சொல்ல
மருவிய சுரதா சென்போர் வாசித்துத் தெரிந்து கொண்டு
வெருவுறு தரச னென்மேல் வீண்கினங் கொண்டான் யானே
தருபொருட் கமைய மாணிக் கங்களாய்ச் சமைவு செய்தேன்.

(ஈ)

அம்மணி களைக்கோன் கண்டா லன்பென்மேன் மிகவுஞ் செய்வான்
இம்மணி மண்டபத்தி லிருத்தினான் றுரைத்தல் செய்து
தம்மணி மனைக்குட் சென்று தக்கபேழையினி ரம்பச
செம்மணி யெனநினைக்கப் பரற்களைச் செறிவு செய்து.

(7)

மன்னநின் பொருள்க ளெல்லா மருவநல் லோக னுக்கும்
துன்னற் சாலைகட்குந் தொகுத்தொரு கோயி லுக்கும்
நின்னது புகழ்வி ளங்க நிரப்பினி ன்றேனே யன்றி
மின்னணு வேனு மிங்ஙன் வீன்செல வியற் று கில்லேன்.

(8)

எனவொந் துன்பா லேம மெய்தில வெனவென் மேனீ
சினமிகு வாயென் றியானித் தினத்திரா விடைபெங் கேனும்.
வனமதின் மறையே னென்றும் வொந்துபேழைக்குள் வைத்துக்
கனமிகு பேழை தன்னைக் கடுகிவந் தவர்பா லீந்தா.

(102)

இன்னதை யானே கொண்டங் கெய்துற விருக்கும் போதில்
நன்னர்நீ ரடைந்த தேநன் றுகிய தெனந வினே
அன்னவர் தமக்குப் பொன்பு ணடைகள் சிறப்ப நல்கித்
துன்னவ ருடன்று யின்று நடுநிசி வனந்தொ டர்ந்தா.

(103)

வனம்புகுந் தரித னுமம் வருத்தின ரிருக்க விங்கே
தினஞ்செயும் பரிதி தோன்றச் சேவக லொழுந்து பார்த்து
மனந்தெளி சுரதா சென்போர் மனையிலு மிருக்கக் காணார்
சினந்ததம் மரசற் கேது செப்புது மெனப்ப யந்தார்.

(104)

அந்தவூ ரடுத்த லூர்மற் றுகிய விடங்க ளெல்லாம்
முந்தினர் தேடிக் காணார் முனிவனென் மரசற் கஞ்சி
எந்தவூ ருற்ற னேவென் மெண்ணியப் பேழை தன்னைத்
தந்தலை சுமந்து வந்து சார்ந்தன மரசன் மன்பால்.

(105)

உற்றதை யுரைத்துப்பெட்டி தனையொரு வேந்தன் காண
மற்றவ னிடத்து வைத்தார் மன்னவன் பீர்ப் பென்று
சொற்றரு மமைச்சற் கோதிக் சுரதாசர் பெட்டி தன்னை
நற்றியே திறந்து கற்க ணனிநிரம் புறுதல் கண்டான்.

(106)

பின்னோர் கடித மந்தப் பேழையி லிருக்கக் கண்டு
மன்னிய வொருவ னாலே வாசிக்கத் தெரிந்து மன்னன்
முன்னர்கோ ளுரைத்தோன் மன்னை முனிவுட னோக்கி நீழன்
சொன்னதோர் சுரதா சென்போன் வீன்செல வேது சூழ்ந்தான்

(107)

நல்வழி களிலென் னேம நனிசெல வழித்த தன்றி
அல்வழி செய்தா னென்றிங் கறைந்தனை பிழைய தாக
ஒல்வகை யெழுதி வைத்துப் பயந்தன னொளித்து றுமல்
செல்வகை செய்தா யன்றோ நீயென மிகச் சினந்து

(108)

வயினைவ துளோகி யென்று மற்றவன் றனைக்கண் டித்து
வியனுறுங் கடிதத் தன்னை வாங்கியே விரைந்து பார்த்துச்
செய்யிரறு சுரதா சென்போன் நீட்டின தேயென் றோர்ந்து
நயுண்டீர் பெருக லாகி நல்லமந் திரியைநோக்கி.

(109)

திரிபுவனங்க னெல்லாந் தேடினுஞ் சுரதா னைப்போல்
ஒருவனைக் காண லாமோ வுயர்ந்த வெண் மதத்தி னாலே
வெருவுறக் கோபித் தேனே யெனமிக வருந்தி வேந்தன்
இருவிழி குளிரப் பார்க்க வெங்கிருந் தாலுந் தேடி.

(உ௨)

சொணர்கென வுரைக்கக் கேட்டுக் குறைவில்சீ ரமைச்ச னானேன்
புணரிசு மூலக மெங்கும் போய்விராய்த் தேடிக் காணும்
வணமிசு தூதர் தம்மை வல்வினாந் தனுப்ப மற்றோர்
துணர்விரி நிழற்பைங் காளிந் துருவினர் வந்து கண்டார்.

(உ௩)

ஹரிபஜ னத்தோ டிற்றவவர்தமைக் கண்டு நீர்முன்
புரிவுறுஞ் செயலுக் கன்பு புரிந்துமைக் காண வேண்டிப்
பரிவுட னெமைவி டுத்தான் பார்த்திப் பென்று கூறத்
தெரிதரு சுரதா சென்போர் சேறினர் நினை யுற்றார்.

(உ௪)

எங்கணு நிறைவா யுற்ற வெம்பிரான் செயலி் சென்று
சங்கையின் மனத்த ராகிச் சார்ந்தனர் தூதரோடு
துங்கவத் தின்பு ரிக்குத் தோன்றலை வந்து கண்டு
செங்கையிற் சலாஞ்செய் வாளைத் தேடிய வேந்தன் கண்டான்.

(உ௫)

ஆசனத் திழிந்து முன்வந் தவர்தமை யழுந்தப் புல்லி
நேசமிக் குவகை தூங்க துமக்குநே ரொருவ ருண்டோ
மாசறு வழியிற் பொன்னை வழங்கிமற் றெனக்கு நல்ல
தேசுறப் புரிந்தி ரிந்தச் செய்கைக்கோர் செய்கை காணேன்

(உ௬)

உமதுசீ ரறிகி லாவோ ருன்மத்தன் சொல்லைக் கேட்டு
துமதகம் வருதச் செய்தே னேக்கியென் பிழையைப் போக்கித்
தமதுளப் படியே செய்க மதுரையிற் சார்ந்து செம்பொன்
நமதெனத் தகுமோ பூமின் னுதனுக் கினிய தென்றான்.

(உ௭)

என்பது சுரதா சென்போர் கேட்டுளத் திசைவி லாராய்
மன்பிர தாபங்கொண்ட மன்னனே யுலக வாழ்க்கை
துன்பென விடுத்த வென்னை யின்னமுந் துயரத் தாழ்
வன்பர சியலுக் கேற்க நடக்கவும் வருக்க லாமோ

(உ௮)

எனுஞ்சுர தாசர் தம்மை யரசனு மினிகி னேன்கி
மனஞ்சலித் துலக வாழ்க்கை விடுத்துளீ ரெனுதும் மாண்பின்
கணந்தனை யறிந்தே னேலு துமைவிடக் கருத கில்லேன்
முனஞ்செயும் படிநீர் செய்ய முயன்றுளேன் மொழியக் கேண்மின்

(உ௯)

நீதியி னீரங் கீட்டு நிதியும் துளத்துக் கேற்ற
சாதுசச் சணங்க ளுக்குந் தருமங்க டமக்கு மீயப்
போதுறா தாயி லென்பா லுள்ளன பொருளுங் கொண்டி
ஸ்ரீதரற் கடிமை யாக வெண்ணையுஞ் செய்தி னொன்றன்

(உ௯)

ஆயது கேட்ட தாச ரரசன துளமுந் தம்பால்
நேயமு மினிய சொல்லு ரிரப்பலாற் றமதுள் ளத்தை
ஏயது செய்தாற் சாது சேவையு மிணையி லாத
துயதும் வருதற் கில்லை தடையெனத் துணிந்து சொல்வார்.

(உ௯) :

ஹரிதன தடியர் சேவை யனுதினத் தடையி லாது
புரிவதற் கான செய்கை பொருந்தவெற் கருளு கென்று
பரிவுகொண் டொப்ப வேந்த னவிந்தனு யிருந்தும் பண்பாற்
றிரிகர ணமுநன் றுகி யங்ஙனஞ் செய்க வென்றான்.

(௩௮)

கண்ணனுக் கன்ப னுகி யுளமிகக் களித்து வேந்தன்
பண்ணுசன் மானம் பெற்றுப் பரமனுக் கன்ப ராகி
நண்ணிய சுரதா சென்போர் மதுரைமா நகரஞ் சென்று
தண்ணளி மதன மோக னன்றனைத் தரிசித் துற்றா.

(௩௯)

அன்றுதொட் டரிதா சர்க்கு மடுத்தவர் தமக்கு மற்றும்
துன்றுனர் தமக்கு நல்ல போஜனத் துகில்பூண யாவும்
ஒன்றிரிப் பயராய் நல்கி யுத்தமன் குணங்கள் பாடி
என்றுமா லுருவுட் கொண்டா ரிடைவிடா திருக்கு ராவில்

(௪௦)

மாலடி யார்க்குத் தொண்டு வருப்பதி லிவர்போ லிலலை
ஞாலமீ தென்றெங் கெங்கு நவில்வது தெரிய வோர்நான்
நீலமா முகில்கோ யிற்குச சிவிகைமே னேரும் போது
சீலமா ரொருவர் வந்தார் செருப்புக்கா லோடு மாதோ.

(௪௧)

வந்தவர் சுரதா சென்போர் மதிமுக நோக்கி யைய
இந்தவென் செருப்பைக் காத்திங் கிருக்கயான் கண்ணன் சேவை
முந்தவே பெற்று மீளு மளவுமென் றுதவ முந்தித்
தந்தருள் கென்று கொண்டார் சிவிகைவிட் டிறங்கித் தாழ்ந்தே.

(௪௨)

கொண்டதோர் செருப்பை யாடை கொண்டொழி டித்தம் மார்பில்
அண்டுற வணைத்துக் கொண்டங் கிருந்தன ரதனைத் தந்தோர்
தண்டுழாய் மார்பன் கோயிற் சார்ந்தனர் வாரார் பானு
மண்டல மறையுங் காறு மற்றிவர் தமைச்சோ திக்க.

(௪௩)

வருமள விவருந் தந்த வயினுறத் தந்தோர் மீண்டு
தருமிடம் வந்து சார்ந்து கண்டன ரன்பர் தம்மைத்
திருமகள் கொழுந னன்பர் செருப்பினை யவர்முன் வைக்க
ஒருவரு றும்மைச் சாது சேவையி லொவ்வா ரொன்றார்

(௪௪)

சோதனை செய்தோ ரந்தச் சுரதாசர் தமைம தித்து
மேதரு புகழ்கொண் டாட விண்டுவி னடியா ரொல்லாம்
காதலி னோதக் கண்ணன் கனிந்தங்குக் காட்சி காட்டக்
கோதறப் பெற்று வாழ்ந்தார் குவலயம் விளங்க மாதோ

(௪௫)

ஆகச்சரித்திரம் உகக்கு செய்யுள் தூகூருக

சுரதாசர் திருவழிகளே சரணம்.

ரசிகமுராரிபக்தர்சரித்திரம்

மெய்தத மாமது ராரபுரிக் கருகதாய் விளங்கும்
சுதத மாநகா சாயமென் பகிலொரு ஞாயா
ரித்த மாலரி பததியி னிரம்பிய முராரி
பதத ரானவா பரமவை ராககிய பபணபர் (க)

நாளுங் காளிந்தி நதியிடை நானஞ்செய் தரியை
நீளுஞ் சோடசோ பசாரங்க ணிறைவறப பூசை
மூளு மன்பொடு முடிததபின் வைணவமுதலோர்
தாளுந் தீர்த்தங்கொண டாட்டியந் நீர்கொளுந் தக்கோர் (உ)

பின்ன ரின்னமு தட்டரி தாசனாப் பேணி
நன்ன ருண்பித்தச சாதுசஜ் ஜனங்களை நாளும்
பன்னு மால்வடி வாகவே பாவனை பண்ணி
முன்னு மெய்யன்பு குறைவில் ராகவே முயல்வார். (ங)

அன்ன வர்க்கு நல் ளபினா பற்பல ரடியார்
துன்னி யன்னவா சமபிரதாயமே தொடங்கி
மன்னி மாலரி பஜனையி னுடொறும் வகிவாரா
இன்ன நாளிலங் கெய்தினா பவரிக் கிண்பர். (ச)

வந்த மாலடி யார்களுக் காசனம் வழங்கி
அந்த வாசனத திருந்திடச் செய்துபின் படைவே
முந்தோர் சீடனை விடுத்துநம் முகுந்தனுக் கடியார்
விதைத சேரடி விளக்கிநீ தருகென விதித்தார். (ஊ)

தேசி கோதசமா செப்பிய படியந்தச் சீடன்
ஆசி லாதவ ரம களைப புதியந் ரதனால்
மாசி லாதுற விளக்கினன வரவொரு மறையோன்
பேசி டாவரு வருபபுமிக் கான்மிகு பிணியால். (சு)

சீல மேதுமில் லாதவன் றனைக்கண்டு சீடன்
சீல வேயரு வருத்தவன் றுடொடான் விடுத்து
மேல வாவிலா பாதங்கண் முறைபபடி விளக்கிக்
கோல நீர்தன துத்தமக் குருவிற்பாற் கொணர்ந்தான். (ஊ)

கொண்ட வன்றரு பாதந் ரதனையுட் கொண்டு
கண்ட மற்றதின் சுவைருசி யிலதென்று கருதித்
தொண்ட மானவர் தமையெலா மழைத்திந்தத் தூநீர்
உண்ட போகிலென் னுருசியின் ருயதென் றுரைத்தார். (அ)

பாத நீர்கொடு வந்தவன் றன்முடிப் பார்த்து
நீத ரும்புன லிற்சுவை யிலதுந் நிசத்தைக்
கோத தச்சொல்லு வென்னலு மவனுளங் கூசி
ஏத மற்றசற் குருவெகிர் நின்றுதா ளிசைப்பான். (ஐ)

ஐய வந்தவர் தமிலொரு வேகிய னைத்த
மெய்யன் கால்களு மிகவெந்து வெடித்தபுண் ணுகி
வெய்ய தாலதைத் தொடுதற்கு வேண்டலேன விடுத்தேன்
மைய லென்பிழை யிதன்றிவே நின்றென வருத்தான. (௨)

கேட்ட மாதவ ரபபடி யோவெனக் கிளாந்து
நாட்டு சீலமில் லாரிடை வினாந்தனர் நண்ணிக்
கோட்ட மின்மனத் தோடவர் பதங்கன்கைக் கொண்டு
நீட்ட மாய்விழுந் செழுந்துபற் பலதுகி ரிகழ்த்தி. (௩)

தங்கை யாற்புனல் கொண்டவர் தான்களை விளக்கிச்
சங்கை யின்றுப சாரமுங் குறைவறத் தந்து
கங்கை நீரிலுஞ் சிறந்தாய்க் கழுவிய நீரா
அங்கை கொண்டவாய்ப் பெய்துதிஞ் சுவையென லாளுா. (௪)

சுவைவன் றுயசென் றவர்களி கொள்வதைச் சூழ்த
நவையி லாதசா துக்கள்கண் டதிகய நண்ணி
கவையி லாவிவா மனநினை யறிபவன் கண்ணே
இவைய மீதில்வே றுருள டொன்றன டோத்தி. (௫)

பாத நீர்ச்சுவை யறிதரு மற்றிவர் பண்பால்
ஒத லாமினி ரகிகமு ராரியென் றொருபேர்
காத லோடென வவர்தலை மேற்கநங் கவித்து
நீத மாயரி நேர்வந்து நினைவுமுற் றுவிப்பான். (௬)

என்று வாழ்த்தினர் போனபின் ரகிகதா சேத்தத்
துன்று தேசிக ராகிய தயார்ணவர் துழாய்சேர்
மன்றல் மார்பினன் பூசையி னியதராய் மருவு
கின்ற போதுவந் தானொரு கோனடி கெழும. (௭)

வந்து மற்றவர் பூசையி னியதிகை மகிழ்ந்து
முந்து பாதங்கள் வணங்கினன் முறைவழு வாமல்
தந்த னன்கிரா மக்களோர் நான்கவை தம்மால்
உந்த மாலது பூசைக்கு நோகென வுலாத்தான். (௮)

உரைத்து மன்னவன் போனபின் றயாரணவ யோகி
வினாத்து ழாயவ னருளிது வெனக்களி மிருந்து
நினைத்து நாடொறு மடியவர் பூசையு கெடுநாள்
உரைத்து மேவுநாள் வந்தன னோதி காரி (௯)

சாய மென்னுமூர் தனில்வரு பொருள்களிற் றலைவற்
கேய தீந்துமிக் கதுதனக் கானவேற் றவன்றான்
ஆய தாற்றயார் ணவர்க்குள கிராமங்க ளவற்றின்
மேய வோண்பொரு டருகிலன் றகைந்தனன் வெஃகி (௧௦)

தகைவு செய்தபோ தந்தலு ருள்ளவர் சார்ந்து
மிகைய தாத்தயார் ணவர்க்குள பொருளை வெஃகல்
பகைசெய் யேலெனப் பலபடி சொல்லியும் பாரான்
நன்கிசெய் தின்னவர்க கியான்றரு கிலென நவின்ருன் (௧௧)

போன பின்றயார் ணவருணர் திதுதனைப் பொருந்தத்
தான்வ ணைந்தொரு திருமுகம் ரசிகரான் தாசர்
ஆணவர்க்குத் துவ்வெனத் தூதன்பா லனுப்ப
ஞான மிக்கவர் மடம்வந்து சார்ந்தந்த நல்லோன்.

(உ௦)

உண்டு கொண்டுறை போதந்த ரசிகர்பா லுதவக்
கண்டி டக்கையின் வாங்கினர் தலைமிசைக் கவித்துக்
கொண்டு கண்களி லொற்றின பொப்பணி கொளினும்
விண்டு வாவெனுங் கருத்தறிந் தெழுந்தனர் வினாந்து.

(உ௧)

உண்ட கைகழு வாமலா சாணிதத் தோடி
மண்டி வந்துகண் டவரடி வணங்கினர் வாழ்த்தி
அண்டி நின்றபோ தவர்கண்ம தென்னென வினவத்
தொண்ட ரானவ ராணையின் படிவரல் சொன்னார்.

(உ௨)

அழுது செய்வதை விடுத்துண்ட கைகழு வாமல்
சுமது பால்வந்த சீடனா மகிழ்ந்தனர் தழுவி
உமைநி கர்ப்பவர் சீடரி லொருவரு மில்லை
எமது பாலைனத் தயைமிகப் பெருகின லொழுந்து.

(உ௩)

அவர்க் ரக்தொடு வாயை புழ கழுவின் ராகித்
தவர்த மக்குநே ரிட்டசங் கடத்தினைச் சாற்றிக்
கவர்மி டிக்கினன் பாற்செ ன்று மீட்டிடக் கற்றோர்
எவரு மக்குநேர் வாலொரு வருநில் யென்று.

(உ௪)

புகழ்ந்து பேசினர் கண்ணன்றன் பெயரது பொருந்தத்
திகழ்ந்த பத்கிரங் கிராமங்கட் கியைவது செய்து
நெகிழ்ந்தி டாதிவண் வருகயென் றுறாத்தலு நேர்ந்து
மகிழ்ந்து தேசிகர் பதத்தொழு தந்தவூர் வந்தார்.

(உ௫)

வந்த போதந்த லுரின ரிவர்தமை மருவி
இத்த வுர்க்குநீர் வருவதென் காரண மென்ன
அந்த வன்பர்தந் தேசிகர் குறைதனை யறைய
நொந்து மற்றவ ரன்னவன் செய்கையை துவல்வார்.

(உ௬)

துடுக்கன் மிக்கதுன் மார்க்கு நன் வைணவத் துறோகி
மிடுக்கன் காதக னிரக்கமில் லாதவன் வெகுள்வோன்
கடுக்கும் வார்த்தையன் றனைக்கண்டு நீர்சொ லு மிதங்கா
தடுக்கு மோவவன் றன்னுழை யேகலா காது.

(உ௭)

என்று கூறுதல் கேட்டி யான் குருவரு ளினைக்கொண்
டொன்றி னேனது செய்துவ தேயெனக் குறுதி
நன்ற தென்றுபோம் பொழுதுசிறி சிலர்முன்பு நண்ணித்
துன்று கின்றவர் செய்கையை யவனுக்குச் சொன்னார்.

(உ௮)

கேட்ட வன்சிறி துன்னிவா துவன்வரக் கினத்தி
நாட்டு மென்வயின் வரும்வயி ணவன்றனை நால்வாய்
ஓட்டி முன்சென்று காலிஓற் றுவைத்து யிப்போக்கில்
வேட்ட தீகுவ னென்றவன் றீனமுன்பு விடுத்தான்.

(உ௯)

வாது வன்னந்த வகைசெய்வே நென்றுதன் மதமா
ஆது வம்பெரி துண்டிட நிரப்பிமீ தமர்ந்து
போது றும்பொழு தெதிர்பல சீடர்கள் பொருந்தச்
சாது வானவர் பஜனைசெய் தின்பொடு சார்ந்தார்.

(௩௦)

அடுத்து வீதியிற் சிலர்வரும் ரசிகனா யண்மித்
துடுக்கன் யானையாற் கொல்வது சமைந்ததைச் சொல்ல
நடுக்கி லார்குரு காரியத் தானுயிர் நலிவாய்
விடுத்து மாயிலீ தேமிக நன்றென வினாகதார்.

(௩௧)

யானை முன்வரச் சீடர்கள் கண்டியா மிதனால்
வானை யெய்துவ மெனப்பயம் வாய்ந்தவ ராகிப்
பூனை கண்டுபோங் கருப்பையின் கூட்டம்போற் போக
ஏனை மாதவ ரோடுவோர் தமக்கிவை யிசைப்பார

(௩௨)

நீவி றென்வயின் மூவகைக் கரணமு நிரப்பித்
தாவி லாவுபு தெசம்பெற் றீரதைத் தவிர்ந்து
மேவு தேகத்தில் விருப்பமுற் றோடுவீ ரானால்
ஒவு துங்களத் தேன்றுழாய் மணியென உரைத்தார

(௩௩)

அன்ன வாசகங் கேட்டலுஞ் சீடரொல் ளும்
இன்ன மாலேக ளெங்களத் திருக்கில ன் னோர்
பன்னு சீடரென் றுரைப்பது கொண் டு ப பரிந்து
மன்னு மாதவர் கையிடை வழங்கின டு றார்

(௩௪)

கொண்ட மாதவர் தனியரா யரியை : ' டு காண்டு
மண்ட வோடிய சீடரு நகர்வதி வாரு
கண்டு நின்றிட வாதுவ னேவிய கரிதாள்
அண்ட வந்திந்த ரசிகர்தான் வணங்கி டு ன்று.

(௩௫)

யாவ ருங்கண்டு வியத்திட ரசிகர்த மன்னை
மேவு மாலையெல் லாமொரு மாலையாய் வ ளங்கக்
கோவை செய்தந்தக் கோட்டுமாக் களத்தடைம் கொளுய்த
தாவி லாஹரி நாமத்தைச் செவியிடைச் சாற்றி.

(௩௬)

இனியுன் மத்தத்தை விட்டுநல் லோர்களுக கிணர்க்
நனிக ளித்தியென் றுரைத்தந்த மிடுக்கன்பா னண்ணத்
தனிக டப்பவ ரால்வினை செய்கையைச் சடன்பால
முனிவொ டுங்கிடக் கண்டவர் சிலர்சென்று மொழிந்தார.

(௩௭)

ஆய வன்பயந் ததிகயித் தெதிர்பத சரனாய்த்
தூயர் முன்வந்து தும்முடை மகிமைதோன் றாமல்
நாய னேன்செய்த பிழைபொறுத் தருள்கென நல்லோர்
சேய தான்மிசை விழுந்தனன் றோத்திரஞ் செய்து.

(௩௮)

ஐய ரோதமக் கேதுவேண் டுஞ்சொல்லி யருள்க
வெய்ய னேனது வேண்டுகின் றேனென விளம்பப்
பொய்யி லாவன்ப டொன்குருப் பொனறரு நிலமும்
ஐமயி லென்னுப தேசங்கொள் யானையும் வழங்கி.

(௩௯)

என்னி டத்தியான் செல்வகை செய்தியென் றியம்பச்
சொன்ன சொற்படி. சன்னது பத்திரந் தொடுத்து
மன்னும் யானையுந் தந்தடி வணங்கினன் வாழ்த்த
இன்ன வன்பர்கொண் டேகினர் குருமரு விடத்தில்.

(சுடு)

எய்தி யாரியர் பதந்தொழு தவையெலா மியம்பிக்
கைத ரும்பத்தி ரத்தொடு கரியையுந் தந்தார
மைத ருங்கரி யன்றுதொட் டங்குமா னும்
பெய்து காதிடை யின்புட னமர்ந்தது பேணி

(சுக)

தொலைவில் கானகம் பகலிடைச் சென்றெங்குந் துருவி
இலையொ டிந்தன மடத்துக்கு வேண்டுவ வேண்டி
நிலையில் வந்தநக் குவித்தரி நேயருண் மிச்சி
மலையெ னக்குவி வனவன்றி யுன்பதில் வாழ்ந்து.

(சுஉ)

களிறு செய்வது கண்டவர் களித்ததி சயிச்சுப்
பிளிறு வெங்கரி தான்பெறு பேற்றினப் பேணி
வெளிறு னேன்முன்பு செய்தவ மேதென வியந்து
குளிறு மாலரி பஜனைகேட் டமர்ந்ததுட் கொண்டு.

(சுக)

இன்ன வாறுபற் பலபகல் கழிந்தபின் ரசிகர்
தன்ன தாரியர் விடைபெற்றுத் தடினிக ளாடத்
துன்னு மால்கரி மேற்பல பொருள்களுஞ் சுமத்தி
நன்ன ரன்பர்க ளுடன்சென்றார் நாமங்க ணவின்று.

(சுக)

செல்லு மார்க்கத்திற் றிருடர்க ணலிவுகள் செய்ய
மல்லல் யானைகண் டிவரரி நாமம்வாய் வழங்கார்
புல்லு ழுர்துழாய் மணித்தொடை யாதலாற் பொருது
கொல்ல லாமெனக் கொன்றதங் கவனாக்கோ பித்து

(சுடு)

ரசிக ரானவர் பின்புல வுந்திக ணண்ணி
உசித மாங்குருக் கேத்திரம் போகவு முன்னி
வசியி லாரரு ணுவதி நகர்வழிக் கண்டு
கசியு மன்பின ருடனங்குத் தங்கினர் கலந்து

(சுக)

மூன்று நாளுற வந்தக ராளுவோன் மூர்க்கண்
ஆன்ற வுன்மத்த னவிந்தன்பாற் சிலர்வினாந் தண்மித்
தொன்ற லேநம தூரிடை வைணவத் தொகுதி
ஏன்ற தோர்கரி யிலக்கணஞ் சிறந்ததோ டென்றார்.

(சுஎ)

கேட்ட மன்னவ னக்கரி மேன்மயல் கெழுமி
காட்டு வேந்தனுக் காங்கரி நல்கென நவின்மின்
கூட்ட மாயினர் நல்கில னோன்மிகக் கொடுமை
பூட்டு கென்றுது தரையவண் போக்கினன் மாதோ.

(சுக)

தாத ரோடினர் செப்பலும் வைணவர் துன்னி
சுதே னேவிவ னுன்மத்த னீதிவா யிசையான்
யாது செய்வதென் றெண்ணினர் தாதரை நோக்கிப்
போது ழுதுதும் பால்வயி ணவரன்றிப் பொருமா

(சுக)

என்ற போதந்தத் தூதர்மெய் யெனவதை யெண்ணார்
துன்றி னூர்கரி தலைக்கொளத் துளவொடு நாமம்
இன்றி வந்தவர் தமைக்கண்டு கரிமுனி வெய்தி
நின்று சேறலும் பயந்துபோய் நிருபனுக் குரைத்தார்.

(௫௦)

அரசு னன்றென வாதுவ னொருவனை யழைத்துப்
பரசு வைணவ வேடத்தை நீயுடல் பரித்து
விரசி யானையைக் கொண்டொவ வணவவன் வினாந்து
புரசை யானைமுன் போயினன் வைணவம் பூண்டு

(௫௧)

கபட மாயிவன் வந்தன னெனக்கரு தியுமவ்
விபம வன்சொலு நாமத்திற் கிசைந்தெகிர் நிற்க
நிபமில் யானையை வாதுவ னேர்ந்தனன் கொடுநி
ருபன்முன் சென்றிடக் கூடத்திற் புருத்தென வுரைத்தான்.

(௫௨)

கூடத் துய்த்தலும் யானைசா துக்களைக் குறித்து
வாடி யிங்ஙன மெய்திய தேயென் வருந்தி
நீடு நித்திரை யுணவதில் லாமலே நின்று
வீழிற் றோரொழு நாளிடை வைகுந்த மேவ

(௫௩)

அப்ப டிக்கரி யானபின் ரகிகரு மறிந்தே
ஒபபி லன்பரோ டிப்படி யறுதலா காதென்
றெய்ப்பி லாதரி பஜனைசெய் தெங்கணு மேகி
வைப்ப தாகிய தீர்த்தங்க ளாடினார் வாழ்ந்தார்.

(௫௪)

ஆக சரித்திரம் கூட்குச் செய்யுள் துளாடக.

ரகிகமுராரிபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

மீராபாயிசரித்திரம்

இந்துஸ்தா னதேசத்திற் பெரியவுதே யபுரமென விசைகொ ளுருண்
டந்தச்சீர் நகரத்திற் கரசன்விண்ணு பக்தியுடை யவன்றன் பக்கல
வந்துற்ற வகிதிகளுக் கன்னதா னஞ்செய்தும் வருநல் லோலா
முந்துற்றபு புகிததுச் சேவைசெயும் ராணுவா முதல்வன் மாதோ. (க)

ஓ "பால மூர்த்திடைத்தன் னகத்தில்வைத்துக் குறைவிலுப சாரமான
11 தி னோ புரிந்தவ் வரிபிரசா தத்தைநன்கு கினமுங் கொள்ளும்
பூபாலன் பின்புசித்து வருமயற்கோர் புதல்விமணி போற்பி றகக
மாபால னஞ்செய்தக குழவிமகு மீராபா யெனும்பேர் வைத்தான். (உ)

அன்னகுழ வியையெடுத்துக் கண்ணனடி யிற்கிடத்தி யன்பு செய்து
நன்னர்வரு நாளுக்கு நான்வளர்ச்சி யாகமிக நன்கு போற்ற
மின்னுகுழ வியிலுருவ லாவணியங் கண்டுநந்தை மிக்கக் ளிக்க
இன்னபடி வருநாங்கண் ணன்கோயிற் கப்பெண்ணை யெடுத்து வந்து. (ங)

மகுடகுண்ட லங்களொடு மணிமுத்து மாலையைஐ யந்தி மாலே
நகுதுளவ மாலைகவுத் துவமான மணிமாலே நவில்கே யூரம்
உருமொளிகேர் பொன்னுடை யிடையணிநூ புரம்விளங்க வுற்ற கண்ணன்
நெகுபுனைக முகவொளியு மைம்படையுங் கண்டுதரி சித்து நின்று. (ச)

தினந்தோறும் திவ்வியமங் களமூர்த்தி சேவைசொன்ன படிசே வித்து
மனந்தாவி லன்புகொள வருதந்தை தாயுடனே வருமீ ராபாய்
எனுந்துய வனிதைபுமக் கோபாலன் சேவைதனி லீடு பட்டுப
புனந்தோயு மயில்பொழியும் புயல்கண்டா லெனமகிழ்வு பொங்க லாகி. (ரு)

எனக்கிந்தக் கண்ணனன்றி வேறொர்புரு டனைவேண்டே னென்ற வண்ண
றனக்கன்பு பூண்டிருக்கத் தந்தைமனை வியினிடத்துச் சார்ந்து மாதே
மனக்கின்பத் தருமகண் மணப்பருவ மேவியதுன் மனங்கொ ளாயென்
வனக்கன்னி தனக்கினிய வரன்வேண்டு னாகுகென வலிந்து சொன்னான். (க்)

அவ்வாறு தந்தைதன தன்னையுடன் பேசுகின்ற வதனைக் கேட்டுச்
செவ்வாயின் மீராபாய் தந்தைவயின் வந்துதந்தாய் செப்பக் கேண்மோ
தவ்வாதி யானோருத் தமபுருடன் றனைக்குறித்துத் தங்கு கின்றேன்
எவ்வாடு வெனினைவீர் தினந்தொழும்பு சிக்குங்கோ யிலனே யாமால். (எ)

அந்தக்கோ பாலனுக்கே யென்னையர்ப்ப ணஞ்செய்யு மதற்கோ னாயம்
சிந்திக்கா தெனைத்தருக வெனவுனாக்கு மகள்வார்த்தை தேர்ந்து மன்னன்
எந்தக்கா லத்தெவர்தாம் விக்கிரகத் தனைமணந்தா ரிசைகோ பாலன்
இந்தக்கா லத்தர்ச்சா ரூபமதாய் விளங்குகின்ற னிணங்கு வாறோ. (அ)

ஆதலா லிவ்வுறுதி தனைவிட்டுப் புகழ்குணங்க ளனைத்துங் கொண்ட
நீதன கியவரச குமாரனைத்தேர்ந் தேமணக்க நினைத்தி யென்ன
நாதனர்ச்சா ரூபமதா யிருந்துரிஜ பத்திக்கொண்ட நாமதேவர்
போதுகென வருகின்ற னுடனுண்கின் றுன்விபவம் பொருந்தி மாதோ. (ஊ)

ஐயவிர்த்தக் கலியுகத்தி லர்ச்சாரு பம்விபவ மாகித தோனறும்
மெய்யறிதி லாயோநீ பலவுண்டு நிஜபக்தி விளங்கிற் றானால்
வையதுகர் கோபால னெனக்குமெய்யாய் விளங்குவனீ மறுத்தல் வேண்டாம்
செய்வவனுக் கர்ப்பணமென் றுணாசெய்தான் மகளனார்த்தை தேர்ந்துமன்னன்

சிறுவயதி லரிபஜனை புராணசிர வணஞ்சிறந்த திவ்விய ஞானம்
பெறுமகளை யதிகயித்திக் கோபாலன் றினையுனக்கென் பிரியத்திநதேன்
நிறுவியவுன் மனைகொடுபோய் நிததநிஜ பாவமது நிரம்பப் பூசை
உறுதிகொண்ட படிபுரிகென் றுணாத்திடீ ராபாயி யுகந்து கொண்டார். (௨௧)

கண்ணினத்தன் மனையில்வைத்துத் தினமுமவிடி யற்காலங் கடி தெழுந்து
தண்ணியீ ராடல்செய்து நிக்கநிய மக்கிரியை தனையுஞ் செய்து
புண்ணியநற் புனல்கொண்டு கோபாலந் கபிடேகம் பொருந்தச் செய்து
வண்ணவஸ்தி ராபரணங் சளும்பொருத்தி யுபசார வகையுஞ் செய்து. (௨௨)

புசித்து வீணைகைக்கொண் டரிசுணங்கன் பலபாம ப் புசுழ்ந்து போற்றி
நேரித்துச் சாதுக்க டமையழைத்துப் பிரசாச நிவேதித் துபயின்
பாசித்துத் தான்புசித்துப் புராணசிர வணஞ்செய்து மாண்ம ஞானம்
வாசித்து மாலரிதன் குணனுபவ பிரபர்சம வகுக்கு நாளில். (௨௩)

அப்பதியிற் சிலகும் ல தூபபுத்தி யுடையரிந் வரசன் கன்னி
பற்பல்புரு டர்களிடையே பாடுகளோ டாடுசலம் பயில்கை தன்னால்
இப்பதிதன் குலத்துக்கோ ரிழுக்கமென வறிகின்ற னில்லை யென்று
செப்பலுணர்ந் தரசன்முனி வாய்மனைவி தனைநோக்கிச் செப்பு கின்றான். (௨௪)

இது காறும், சிறுவயதா யிருந்ததனால் வைணவரோ டிருக்கச் செய்தேன்
முதுஞானம் வினைந்தாலும் யெளவனத்திற் புருடொடு முயல்வ தாகா
ததுதேரு ராரிகழ்ந்தா ரெனையதன வினிவரனை யனைவ தாச்செய்
வதுதானுத் தமமென்றுன் மகட்கைந்து சொல்வதனை வகுத்தி யென்றான் ( )

அன்னைமகன் மனைவந்து மகளேநீ மணங்கொள்ளா தமைக் லாலே
உண்ணிய ராரிகழ்ந்தா ரிகழ்ந்தனை யுனதுபிதா வோபொ ருமல்
என்னையுனை மணஞ்செய்து கொள்ளும்வகை யிசைத்தியென் விசைக்கவந்தேன்
முன்னையினை வதைவடித்து நல்லவரன் றனைமணக்க முயறி யென்றான். (௨௫)

கண்ணனன்றி யுலகிலுள்ளோர் பிதாக்களெனக்கருதுமென்றன்கருத்தைந் போய்
அண்ணனாக் குணாசெய்யனு மவருறுதி தனையறிந்த வன்னை தான்போய்
மண்ணுலகா ளரசனுக்குச் சொல்லவவன் வைணவரால் வாய்த்த திதென்
றெண்ணி யினிமகனைக்கொல் லாதிருத்து மேலிகழ்ச்சி யெய்து மென்றான். ( )

மனைவினை அழைத்துவிடங் கலந்தசோற் றினையுளித்துன் மகனைக் கொல்க
வெனலு மவள்கணவன்சொற் கடக்கமாட் டாளாகி யிசைந்து நஞ்சு
தனைவிரவு சோறுகொண்டு மகளிடஞ்சார்ந் துனதுபிதாத் தானுன் செய்கை
யினையு கவா தடுநஞ்சு மிடுசோறுண் பிக்கவென்னை விடுத்தா னென்றான். (௨௬)

அழுதுசொல்லுந் தாயுராகேட் டந்தமீ ராபாயி யன்னே நன்று
வழுவினரி பக்தியினால் யான்மடி த லென்றுமா தவன்முன் வந்து
தொழுது நின்று கண்ணநின் பக்தியினால் யான்மடிந்தாற் சொலாரோ நின்னைப்
மழுதுமழு வதுமென்றுன் பூசையினி யார்புரிவார் படலா னேனேல். (௨௭)

எனப்பலவா நியம்பினைந்தி யான்பூசை புரிவதுனக் கிச்சை யானால்
முனைப்பிரக லாதனர விடத்தாற்சா வாதுசெய்த முகுந்தா னீயென்
றனைச்சாவா திருக்கச்செய் யாயோவென் றேத்தியன்னை தராமுன் வாங்கி
மனத்தார்வ முடனுண்டா ருடனேமா தவன்பச்சை வடிவங் கொண்டான் (உ௨)

விடவமுதுண் டுங்கன்னி வீயாமற் கண்ணனுரு வேறு பாடாய்
இடல்கண்டு தாய்வியந்து கணவனிடஞ் சென்றியம்ப விதுமெய் யோவென்
றடலரச நவணைகி மகளையும்பார்த் துக்கண்ண னுன் பச்சை
உடலையும்பார்த் ததிகயித்துக் கண்ணுநான் விடமுண்ண வினைச்செய் தேனே. ( )

தருமாவென் றனுதபித்துச் சாவுடாங்க தண்டனிட்டுத் தனது கன்னி
மிகுமன்னை மிகவியந்து மகன்காலில் விழுந்தெழுந்து மிகத்து தித்து
நெருமுன்றன் மகிமை யறி யாதுசெய்த பிழைபொறுத்தி யென்று நேர்ந்து
புகுதந்தை தனைவணங்கி நின்றற்கண் ணன்கருணை பொருந்தி னேனே. (உஉ)

எனுமீரா பாயிதனை நோக்கி யன்னே யான்விடச்சோ றுனையுண் பிக்கப்
புனிதநிறம் வேறான கண்ணனை யேயினிது புகழ்ந்து போற்றி
அனகன் முன்னை வடிவாக வமைத்தியெனப் பிதாவேண்டு வதனைக் கேட்டு
வனிதைகண்ணன் றனைவணங் கிப் புகழினதன் விடப்பாலை மாந்தி னேனே (உ௩)

நிறம்வேறா யினையோநீ யதனாலே யின்றுமுன்னை நிறமே யாகி
விறல்வேந்தன் றனக்கருள்க சேவையென வேண்டுதலும் வீமலன் கன்னி
உறவேண்ட றனையுட்குது கூளஞ்சிறிது பிச்சைநிற முறுத லாகப்
பிறவுடலெல் லாமுன்னை வடிவாகி யதிகயிர்க்கப் பிறங்கி னேனே. (உ௪)

ராணுவேந் தன்கன்னி நிமித்தமாய்க் கண்ணனரிந்த நன்மை செய்ய
மாணத தூர்ச்சனருஞ் சாதுஜன ருந்தெரிந்து மகிழ்ந்து போற்ற
நாணுளுங் கண்ணனின்னு மவ்வாதே விளங்குகின்ற னவிலங் கன்னி
ஆணதன் கருணையா லான்மறா னம்விளங்கி யமார்தா மம்மா. (உ௫)

ஆகச்சரித்திரம் கூறுக்கு செய்யுள் சூகூ

மீராபாயிபுருவடி-கடனே ஈரணம். அ

— — — — —

முற்பிறந்து.

தாசி கான்ஹேபாத்ரா சரித்திரம்

பண்டரி புரத்தின் நென்பாற் பகரொழு கோசு தூரம்
கொண்டமங் சளவே டத்திற் குடியிருப் பவனோர் தாசி
உண்டவ னுமஞ் சாமா வவன்வயிற் றுதித்தா ரோர்பெண்
கண்டவர் வியப்ப நாளுங் கவின்மிக வளருங் காலே. (க)

நாமந்தான் கான்ஹே பாத்தி ராவென நவில் வதாக
மாமையிற் குறுதல் கண்டு வானவர் மகளிர் நாணம்
தாமிக வடைவ ராளுந் சகத்தவர் தமக்கு நேர்வே
முமவ ருண்டோ நாட்டி யக்கலை யனைத்துந் தேர்ந்தார். (உ)

இளமையிற் பாடி யாடு மெழிலெலா மரம்பை யாகி
வளமைசோ வான நாட்டு மாதாக னறிந்து மெய்ச்ச
உளமயி லுனைய கன்னி யெளவன முறுத லாகக்
கிளமைய டன்னை நோக்கித் சாடொன்று கிளத்த லுற்றார். (ங)

சொற்றவ னிடத்துந் றுலுண் கோலமோ டாடல்பாடல்.
நற்றலா பனக்கு வேண்டு கலமெலா கலகு கிற்பான்
முற்றறி மடனே பேசு வருகென மொழிதல் கேட்டு
மற்றவ ரீதற்சொங் வாடின் மறுதனை ருனாக்க லுற்றார். (ச)

எனதெழிற் ககிக மான வெழிலுள புருடன் றன்னை
மனதிலில் ஸ்ருமப லனறி மறறையோ தமைவி ரும்பேன்
உனதைய யுடை ய தாயே யெனவய ருறையுங் காலே
யினதையுக் கிரம்பர் கற்கு வினைந்தது கிருநன் னானே. (ஊ)

தாளமிர தங்கம யனை சாபரிசாக் கியப தானை
நீளகா நிரமாத த ரா நிமலந் னுமம் பாடித்
தோளணி துவை உதான்வாழ துள்ளில்பண டரிக்கு மேவ
யானை சண்ணா கண்டு மறறவா தமைவ னைங்கி. (கூ)

யுரிசுரு காம சீர்தத லுஞ்சொலுந் தாச ரோநீர்
மருயுவ செங்கு யென்ன மற்றவா புண்ட லீகாக்
உருளசெயும பாண்டு ரங்க னமாந்தபண் டரிச்சென் றோத
நருமா னுனைய கான்ஹே பாத்திரை செபபு கின்றார். (எ)

நீரபுகல் பாண்டு ரங்க னழகெங்க னிகழ்த்து கென்னச்
சோவறு கமல நரப னழகினைசு சுருகி யாலும்
வேரிமுண்ட கத்தோ னாலும் விளம்புதற் கரிய தென்று
சாரரி தாசா சொல்லத் தாசிபுத் திரியார் சொல்வார். (அ)

தாசரோ நீர்கொண் டாடத் தக்கபாண் டுரங்கன் றன்னை
வேகியான் சரண டைந்தால் விரும்புகிற் பாறோ வென்ன
மாசிலார் மதுரைக் கூனி வணக்கமு மகிழ்ந்து கொண்டான்
ஏசிலாக் கண்ண னாக வெய்திய போதி லென்றார். (க)

நானராஞ் சோகா மேன னொன்பவர் முதலி யோரைத்
தானருள் செய்து காத்த தயாரிகி பாண்டு ரங்கன்
ஆனதா லுன்னைக் காப்ப தரிதன்று மாதே யென்ன
நானமுன் டாகித் தாம்வாழ் நன்மனை விவைவிற் புக்கார். (இ)

தாய்தனை நோக்கி நான் பண் டரிதனைச் சார்ந்து மின்வென்
நீயிவ ணிருத்தி யென்று நிகழ்த்துசா துக்க னோடு
மேயினன் வீணகொண்டு விமலகீர்த் தனங்கள் பாடித்
தூயரோ டாடிச் கொண்டு தொடர்ந்துபோ யவிடஞ் சேர்ந்தார். (௨௧)

தளிதளிற் புருந்து பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித் தேத்தி
முளரியந் தாளில் வீழ்ந்து முருந்தகோ விந்த நின்சீர்
தெளிசுந் ருணாக்கக் கேட்டுச் சிறியவென் சாகித் தீமை
விளியவிட் டென்னை நம்பி மேவினேன் சரணந் தாழ்ந்தேன். (௨௨)

ஆதலா லங்கி காரஞ் செய்தெனக் கருளல் வேண்டும்
நீதயா நிதியன் றோவென் றுணாத்தனர் நிமலன்பாத
மீதுதன் றலையைச் சார்த்தி விழியினீர் பணிப்ப நின்று
மாதுதி பலபு கன்று வதிந்தனர் சினக ரத்தில் (௨௩)

அப்படி யிருக்க வோர்நா னொருதுரா சார னன்னா
மெய்ப்படி யெழிலைக் கண்டு வியந்திவன் போல முன்னடோ
இப்படி மீதி லோர்பெ ணென்றுபே தரியை யாளும்
மைப்படி யுளமி லேச்ச மன்னவன் றன்பால் வந்து (௨௪)

வேந்தபண் டரியின் கோயின் மேவின னொருபெ ணன்னான்
மரந்தளி ரனைய மேனி வனப்பினை யென்சொல் கேளுன்
நீந்துத லரிதி யார்க்கு நிரம்பெழிற் கடலுட் பட்டால்
வாய்ந்தனை யறிதி யென்றான் மற்றவன் வியந்து சொன்னான். (௨௫)

தூதரை நோக்கி நீர்போய்த் துளவினோன் கோயில் மேவம்
மாதரைக் கொணர்க வென்ன மற்றவர் வினாந்து சென்று
ஸ்ரீதரன் கோயின் மேவுங் கருடதம் பத்தைச் சேர்ந்து
மாதவன் கீதம்பாடி வதிபவர் தம்மை நோக்கி (௨௬)

உனையெங்க ளரசன் றன்பா லுறுகென வுரைத்தாளின் றே
சினகரம் விடுத்தங் கேநீ சேர்க்கேக் கிரஞ்சே ராயேல்
நினைவலிந் தங்கே கொண்டு நேர்குவோ மென்று சொல்ல
அனையவ ரரியைத் தாழ்ந்து வருவெனென் றவருக் கோகி (௨௭)

மாதவன் கோயிற் கர்ப்ப கிரகத்துட் புருந்து மன்னன்
ஹாதர்கள் வெளியே நிற்கச் சுவாமியை வணங்கிச் சென்னி
மீதுறக் கைகு வித்துப் புண்டலீ கவர தாமேற்
போதகந் தனக்கா பத்தைப் போக்கிய புனித சீலா (௨௮)

நின்னடித் தொழும்ப தாக நேர்ந்தவென் றன்னை வேந்தன்
றன்னிடத் துய்த்தி யேலுன் றினைப்பணி சாது சங்கம்
மின்னிட நகைப்ப தாக விளையுமே யறிகி லாயோ
என்னந் றுதிகள் செய்யு மின்னுரை யினிது கேட்டு (௨௯)

கருணையங் கடலாங் கண்ண னுடனவர் கண்முன் றோன்றித்
தெரிவைதன் னாவி தன்னைத் திகழுந்தன் றுடையிற் சேர்த்தான்
அருகிலுந் சகரோ டிற்ற சாதுக்க ளினைவ ருங்கண்
டுருகினார் ஐயஜ யாவென் றுணாத்தனர் வியந்து நின்றார் (௩௦)

இன்னமும் பாண்டு ரங்க னெழிற் றொடை தனிலே யந்தக்
கன்னிசேர் குறிகாண் கின்றார் சேவைகாண் போர்க் ளெல்லாம்
மன்னவ ருடிலக் கொண்டு போய்த் தெற்கு வாச லோர்சார்
துன்னுறப் புதைத்தார் கோயி லர்ச்சகர் துதிகள் செய்து

(௨௧)

புதைத்தவன் விடத்தப் போதே யொருதருப் பொலிந்த தாக
மதத்தகோன் றுதா கோயிற் குட்புக்க மாத ரொங்கே
இதத்தவர்ச் சகலோ யென்ன வெழிலிவண் ணன்க வானிற்
பதித்தனன் மாத ராவி யென்னலும் பதரித் தூதர்

(௨௨)

உயிரிலா வுடிலக் காட்டு மெனவுடல் மரமாய் றற்ற
தயலெனக் கேட்ட தூத ரதிரயித் தவ்வா ருமோ
மயிலுடை னென மறைத்துப் பொய்யுரை வகுத்தின் தீர்நீர்
அயிலுடை வேந்தன் றன்பால் வருகென வழைத்துச் சென்றார்.

(௨௩)

போமவ ரினிய கந்த பொடியுடன் பிரசா தங்கொண்
டேமயில் கொண்ட வேந்த னிடஞ்சென்று நல்கலோடும்
ஆமதி லுரோமங் கண்ட தேதென வினைய ரச்சம்
தான்மிகக் கொண்டு சாமி தலையி லொன்று சொன்னார்.

(௨௪)

வேறொரு மயிரொன் றோ கில் வேந்தன்றன் டிப்பா னென்று
கூறிய வார்த்தை கேட்டிக் கோன்மயி ருண்டோ சாமிக்
கூறுசெய் முன்னஞ் சொலக மெய்யென வினையா கோயில்
காறும்வந் தறிக வென்ன வேந்தனுங் கடுகிச் சொன்னான்.

(௨௫)

நன்றுநா னழைத்த தாசி மெங்கென நடந்த தோத
இன்றதை யறிவோ மெனன வெய்தினன் றொடர வன்னார்
துன்றினர் சாமி தன்னைப் பலவகை துதித்து ரோமம்
ஒன்றி யுருயேல் யாங்கள் மமவதா மெனவு னைத்தார்

(௨௬)

உடன்வரு மரசன் கோயிற் குட்புக்குச் சாமி தன்னைத்
கிடமுட னோக்கும் போது சேதரன் மருடத் தின்கீழ்ப்
படிசுரு ளுரோமங் கண்டு பயந்தன னாகிமற்றை
வடிவுடன் கவானி லுள்ள குறியுங்கண் ளெம கிழ்ந்தான்.

(௨௭)

பலவகை துதித்துப் பாதம் வணங்கினன் பகர்ந்த வண்ணம்
இலகுறக் கண்டே னென்ன வர்ச்சகர் தமக் கியம்பி
நலவிழி களிலா நந்த நீர்வர நங்கை யிந்தச்
சலசலோ சனன்க வானிற் சாரவெத் தவஞ்செய் தாளோ.

(௨௮)

என்றனன் வியந்து சாமி யிணையடி தழுவி யேத்தி
நன்றுகொண் டாடி மாத ருடன்மர நயந்து கண்டு
பின்றையா னுணரா தேசெய் பிழைபொறுத் தருங்க வென்று
மன்றலந் துளவோன் பாதம் வாழ்த்தின னூர்போய் வாழ்ந்தான்

(௨௯)

உடலுறு மிடத்தி லுற்ற மரமின முளது காணக்
கடவதாய் வானோர் மற்றும் கலந்துள மரங்க ளோடு
படர்சிலை யாகி யங்கே பரவின ராய தன்மை
கிடமுறச் சேட னுலுஞ் செப்பொண தென்ப மாதோ.

(௩௦)

ஆக சரித்திரம் ௩௨ க்குச்செய்யுள் துளாகியது.
தாசி காண்ஹே பாத்ரிர திருவடிகளே சரணம்.
முற்றிற்று.

தாமாஜிபண்டி தர்சரித்ரம்

பேதரிமா நகராளு மவிந்தர்பிரான் மங்களவே டப்பேர் பூண்ட
நீதமிரு வளம்பதியைத் தனதான்கைக் குள்ளாக்கி யதற்கு நேரில்
ஸ்ரீதரன்நன் பஜனையிலே சிறந்தவராய் மனம்விரக்தி திகழ்வோ ரான
சாதுவெனுந் தாமாஜி பண்டிதரா லகிகாரந் தழைக்க வைத்தான். (க)

பண்டிதர்தங் குடும்பமுட னவ்வூரி லிருந்துதம்மாந் பார்க்க லாக
மண்டதிகா ரந்தனைச்செல் வேட்டத்திற் கொண்டுதினம் வருத லான
தொண்டருக்கு மதிதிகட்கும் பூசையன்ன தானமிகச் சுரந்து நல்கி
விண்டுபஜ னையுஞ்செய்து வெருகாலங் கழித்தினிது மேவு நாளில். (உ)

பஞ்சமிக வந்ததனற் சிவகோ டிகளெல்லாம் பசிபொ ருமற்
றுஞ்சலா வதையன்றிச் சோறுணக்கிட் டாதுமிரு துன்ப நேர்ந்த
நஞ்சறுகா லத்திலுயர் பண்டரியி லிருந்தொர்மறை நல்லோ னிந்த
விஞ்சபுகழ்த் தாமாஜி பண்டிதர்வாழ் வீட்டிற்கு மேவினானே. (ங)

இன்றுமக் கழுதுதப்பா தேகிடைக்கு மென்றுபசி யாலி னைத்துத்
துன்றுமறை வேதியினைப் பண்டிதாசத் பாவமுடன் ரொழுது நீர்ப்பாய்
நன்றுபன லாம.வினா வாய்வருக வருதுணற்கு நன்கென் றோதச்
சென்றுமறை வேதியினும் புனலாடிப பண்டிதர்வாழ் மனையைச் சேர்ந்தான். (ஈ)

வந்தவுடன் சன்மானஞ் செய்தொருதம் பந்தியிடை வதிய வைத்து
முந்துபல விதமான வுத்தம்போ ஜனம்படைத்து முயல்சங் கற்பம்
நிந்தனையில் லாதுபுரோ கிதர்கூற வேதியரை நோக்கி நீவிர்
நந்தலிலாப போஜனஞ்செய் யுங்களைனப் பண்டிதர்தா நவிலும் போகில். (ஐ)

பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியன்கண் ணீர்பெருகப் பரித பித்துக்
கொண்டிறுதல் கண்டசுக லருந்திகைக்கப் பண்டிதர்முன் குறுக வந்து
விண்டடிய னோநீரோ னழுகின்றீ றொனக்கேட்க வேதி யன்றான்
அண்டெனது குடும்பமெல்லா நாலுநா ளுபவாச மானதாலே. (அ)

இங்குணும்போ தவாநினவு வந்தழுகின் றேனென்ற னென்னக் கேட்டுப்
பொங்கழலி விடுமெழுகு போலுருகிப் பண்டிதர்மற் றவனைப் போற்றி
துங்குடும்பந் தனக்காண்டுக் குறும்பொருள்க டருகின்றே னெனது வன்று
மங்குதலில் லாதுசெய்து போஜனமுண் பித்தெவரு மகிழ்வ தாக்கி. (ஊ)

தக்கணைதாம் பூலமது பெற்றெவரு மாசிரிகச் சாற்றிச் செல்ல
மிக்கதொரு பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியற்கு விளம்பு மாறே
தொக்கபொதி களிற்றாளி யங்கனக்கச் சுமையேற்றித் தொடர்ந்து கொண்டு
புக்குமனை யிடைச்சேர்த்து வருகவென ஐழியர்க்குப் பொருந்தச் சொன்னார். (ஐ)

ஊழியர்தாங் கொடுபோந்து பண்டரியின் மேவவங்கே யுற்றோ லல்லாம்
சூழுறவந் துற்றவெல்லாஞ் சூறையா டினர்கொண்டு சுமந்து சென்றார்
வாழ்வருளத் தாமாஜி வடிவாகிப் பாண்டிரங்கன் வந்தா னென்று
தாழ்வறுசீர் மறையோன லாழியரார் நடைசெய்யத் தகாத தாகி. (ஐ)

கிடைத்தனவு ரார்கொன்னக் கூகுவென் றலறி பழு கின்ற பார்ப்பான்
உடைப்பொருளோ விவையென்னப் பண்டரியிலுள்ளவர்க ளொருங்கு கூடிப்
புடைத்தழுகின் றேயுனக்கித் தானியங்கள் யார்கொடுத்தார் புகறி யென்னப்
படைத்தபுகழ்த் தாமாழி பண்டிதரார் கிடைத்ததென்று பரிந்து சொன்னான். (1)

யான்செய்வீன தானியங்க ளெலாங்கொடுபோ யிற்றேயென் றிரங்கிப் பின்னு
வான்செய்புகழ்த் தாமாழி பண்டிதர்பாற் றிரும்பிவர ஏதுமை யாலே (ம்)
ஊன்செய்யுடம் பினைத்தமறை யோரொல்லா மவன்பின்னே யொருங்கு கூடி
மீன்செய் கடல் போலொலித்துத் தாமாழி பண்டிதர்வாழ் வீட்டைச சூழ்ந்தார்
வந்துநிரம் பியதுகண்டு பண்டிதரம் மறையோர்க்கு வணக்கஞ் செய்
முந்தியவே தியொல்லா மாசொல்லி யாமுழுது மிடியின் மூழ்கி
நைந்துயிர்போங் காலமதா னீர்தீர வுதாராதயா நலமுள் ளோரகீர்
நந்துதலில் லாதுசமா ராதனஞ்செய் பவரென்று நவிலக் கேட்டு. (12)

அடைந்தவெங்கள் பசினோய்கீர்த் தருளுமென வவாரசொலங்கி னவார்த்தை கே
மிடைந்தபுகழ்ப் பண்டிதரங் கவர்களைநன் குறவீருத்தி மெலிவு நென்மின் டு
குடைந்துவண்ட ரிளபாடு மலர்த்தலஞ்சூழ் பண்டிரவாழ் கோபா லன்முன்
உடைந்துறச்செய் பசினோய்கீர்த் தருளுவா னென்முனைக் குட்புகுநகார் (13)

தமதுதரம் பத்தினியை நோக்கியன்னங் கிடையாமற் றளர்ந்து வாடி
நமதுபண்ட ரிக்கணுள்ளார் வந்துமொய்த்திங் கிருக்கின்ற ரவர்க்கு நங்காய்
உமதுகுறை தீர்ப்பான்கோ பாலனென்று சொல்லிவநதே னுறுகண உரா
தெமதிடத்தி லொன்றுமில்லை யெனமறுத்தா லவர்களெல்லா மிறந்து போவார்.

ஆதலா னம்மிடத்திற் றானியங்க ளேதுமில்லை யளித்தற் கிப்போ
தேதுசெய்து மெனவினவக் கற்பின்மிக்கார் கொழுநர்முக மினிதி னேனக்கி
நாதொயெவ் விதத்தேனும் வந்தோர்சந் துயாகீர்த்த னலனென் றேர்த
மாதரார் தமையோக்கி மன்னனுறு பொருளுளது வழங்க லாகும். (14)

வழங்கிலென துயிர்போகும் போனாலிங் கிவாகனெல்லாம் வாழ்வ தாகும்
முழங்கிவர்தம் பொருட்டெனயிர் விடுதன்மிக நன்றென்று முன்னுதின்றேன்
கழங்குபயில் கைமானே யிருத்தியென வெளிவந்து கலந்து மொய்த்துத்
தழங்குமறை யோர்முதலோர் தங்கனைக்கூய்த் தானியவைப் பதனைச் சார்ந்தார்

கதவுதிறத் துங்களுக்கு வேண்டுவகொன் றுங்களென்று கழறி விட்டார்
பதறிவந்தோர் கொள்ளுகொண்டு பண்டிதரை மிகவாழ்த்திப் பகலோர் மாதம்
மிதமிலதாய்க் கொடுசென்றார் பஞ்சத்தால் வருந்துயிர்கள் மிடியுந் தீர்ந்த
ரிதமுமரி பஜனைசெய்து பண்டிதர்கண் ணைமறவா நினைவோ டுற்றார். (15)

வேறு

வழுவலி லரசன தாக வாய்பொருள்
முழுவதுங் கொள்ளையின் முடிய விட்டதோர்
பழுதறு பண்டிதர் தமக்குள் ளேபணி
கெழுமிய வொருவனுற் கிளர்ந்த தோதுவாம். (16)

புண்டிதர் பார்த்திபன் பொருளைப் பல்படி
கொண்டுபோ கக்கொள்ளை விடுத்தல் கொள்ளையோ
அண்டிய யான்சம்மா விருக்க லாகுமோ
பண்டிதர் வேலிறை பொறுப்ப ளெவ்வை. (17)

எண்ணின் பொருளெலாம் போன விவ்வகை
அண்ணலுக் கறிவுற வரைந்த னுப்பினான்
நண்ணிய வதுதெரிந் தவிந்தர் நாயகன்
ஒண்ணுமோ விதுசெய வெனவு ருத்தனன்.

(உ0)

எனதரு ளாணையில் லாம விங்ஙனம்
வினபவன் றனதுயிர் வதைத்தல் வேண்டுமென்
றினையவர் தமைப்பிடித் தணுக வீரரைத்
தனதுரைத் தீட்டொடு சார வேவினான்.

(உ1)

பண்டிதர் பால்வினாந் தடுத்திப் பார்த்திபன்
கண்டினைத் தீட்டினைக் காட்டி நீர்வினாஇ
அண்டெசல் வேண்டுமா லரசன் டாலெனச்
கொண்டன ரோகிடக் கடுத்தித் கூறினார்.

(உ2)

கூறின விரர்சொற் கேட்டிக் கொமகன்
ஆறுசெ யாணையின் பரம டைந்திடத்
தேறினர் பண்டரி சேர்த்து நாசனே
வீறின யாடொழு தேக வேண்டினார்.

(உ3)

வீரருக் கின்னுரை விளம்பிக் கொண்டுதாம்
சேரி பண்டரி புரத்தைச் சேர்ந்தனர்
சார்தரு சந்திர பாகைத் தண்புனல்
ஆர்வமோ டாடினர் கோயி லன்மினார்.

(உ4)

சன்னிதிக் கருடதம் பத்தின் சார்புற
மன்னினர் வணங்கினர் செங்கன் மேல்வது
பொன்னினு யகனது பாதப் போதினைச்
சென்னிமேற் சேர்த்துக்கை குவித்துச் செப்புவார்.

(உ5)

ஞானநல் லுருவபொன் னாத நாடுநுந்
தீனத யானவா பத்தைத் தீர்ப்பவ
வானவர் நாயக வெனவ முத்தினார்
மான்மணி மேனியை மகிழ்ந்து புல்லினார்.

(உ6)

சென்னியின் மேற்கரஞ் சேர்த்து நின்றுமுன்
உன்னது சேவைபென் முடிவி லுற்றதால்
என்னது பவம்பரி சுத்த மெய்கிய
தன்னது முனதரு ளாமென் றோதினார்.

(உ7)

காதன துருவெலா நயந்து நோக்கினர்
ஆதரம் பெருகவுள் ளமைவு செய்தனர்
காதலிற் கண்கணீர் ததும்பக் காறொழாப்
போதுகே னெனவிடை கொண்டு போந்தனர்.

(உ8)

திருமக ணிலமகன் முதல தேவிமார்
மருவுறுங் கோயின்முன் வந்து நின்றுமுன்
கருணையம் பிராட்டிதன் கமலத் தாள்களை
வெருவற வணங்கினர் வேண்டு கின்றனர்.

(உ9)

பிரமருத் திரோந்திரர் பேண சீயுமோர்
வரனது கருணையே வடிவ மாயினை
தரமதா கியதிரி புவனந தாங்குவாய்
உரனிலே னுன்வயி னுரைப்ப தென்னெனா

(௩௦)

மற்றைய தேவிமார் தமையும் வந்தித்துச
சொற்றனர் துதிபல சொல்லிப் பின்புமுன
முற்றமார் வினைதைதன மைந்தன் முன்னுநீஇப்
பொற்றுணை யடிகளை வணங்கிப் போற்றுவாரா.

(௩௧)

தலைசிறை வாலுட லென்னத் தக்கவே
நிலைகுலா மறைகணின் மேனி லாவுவோன்
அலைகுலா யதில்வள ரமல னுண்போ
திலையுனை யலதுவே னுளத்திற் கேய்வதே

(௩௨)

உளத்தினுக் கமைவதென் றுற்றுப் போற்றினே
களத்துவெண ணிலாவணி கனக மேனிடான
வளத்துநீன் கோயிலை விடுத்தா மாருதி
விளக்குநீன் கோயிலை மேவிப் போற்றினா.

(௩௩)

மேவிய வுயிர்க்குயி ராய மேலவன்
ஆவியைக் காணவல் லவனென் றல்லவோ
தீவினை யறநினைச் சேவிப் பார்சன்சஞ்
சீவிதந் தருன்கிர ண் சீவி யேயெனா

(௩௪)

அங்குநின் றும்புறம் போந்தம் மன்னவன்
வெங்கடு வீரரோ டேக மேவினா
அங்குபண் டரிநகர்ச் சனங்கள் யாவருப்
பொங்கினர் கண்டனர் பொருமி விம்மினா

(௩௫)

விழியினீ ராறெனப் பெருகி மேலெலாம்
வழிவுற வெங்கடம் வறுமை நோய்தெநீஇ
அழிவதில் லாமலே யாவி காத்தவர்க்
கெழிலிவண் ணன்செய லென்னை யெய்துமோ.

(௩௬)

என்றனர் பற்பல வியம்பிச் சூழ்ந்தனா
துன்றினர் வரவிவர் தொழுது பண்டாரிப்
பொன்றிரு நகாவலம் போந்த மன்னன்பா
சென்றனர் கண்ணை யுளத்திற் சேர்த்திடே.

(௩௭)

வேறு.

இன்ன வாறிவ ரோகுமுன் னேதைய
துன்னு பண்டரி நாதன்று னுக்கெனப்
பன்னு பண்டி.தர் பற்றறச் செய்திடா
தின்னு நானிங் கிருக்க வமையுமோ.

(௩௮)

மோன மாயிவ ணெய்திடி ன் முன்னையோ
ஆன வன்பர்கள் பாலனை யாதுமில்
தீன ரக்ஷக னென்பெயர்ச் சேருமோ
நன மெய்திடி மப்பெயர்க் கென்றோ.

(௩௯)

ஆம்ப ரம்பமு தாகித்த லையறக்
ரம்ப லக்கயி ருக்க முத்தினில்
ரம்பு கோவண ராலம வினமாய்
வெம்பு மோதம கையில்வி ளங்குற.

(சும)

அமத ளிற்செருப பரவாப பண்டிதர்
புமது கிட்டிநி சபுததொ தந்ததாம்
பமகொள் பத்திர முங்கையிற் பாங்குற
பமவி ளீலமவ முமலெ முந்தனன்.

(சுக)

வெட்டி யானென வெடங்கென வெட்டிவேற்
கிட்டி நின்றுகி ளாகம லாசனி
முட்டி லாவருண் மூர்த்தியி தென்னேந்
பெட்டி நாணம்வி ளங்குகின் ருயென்றான்

(சுஉ)

பெவ தேவன்றி ருமக டன்றீ
பெ தென்றறி யாயுந தன்பினன்
சாப லன்மிதச் சுண்டின செய்வதற்
பெவ லாளர ஐழத்தன ரோகுவார்.

(சுக)

பெமது புலன் ளாந்நலி வைச்செய்
பெமமை யோங்குது தீங்குதெறுபயிற்
பெமமை யாபறு நாணமெ னக்கிலை
சம்மை நமவயிற் சாத்தினா சாபிலை

(சுச)

பன்று சேர்பொரு ளெய்கிய சாளிகை
பன்று தனறில மீதுற நண்ணவே
சென்று பேதரி மாநகர்ச் செம்மறன்
முன்றி லெய்கி வரவுமொ ழிந்தனன்.

(சுரு)

வாயில சாப்பவர் செல்லவம் மன்னவன்
மேய வன்றனை மேவுக வென்னலும்
பேய ஐழக்கபு குந்துமுன் னேசலாட்
வய வேசெய்து நிற்கவென் னென்றனன்.

(சுக)

பண்டி தர்தரு பத்திர மேயிது
கொண்டு வந்தது கோணுன்பொ ருள்களே
சுண்டி கொள்கெனக் காவலன் சுண்ணெங்
அண்டு வோரினெ முத்தும் றிந்தனன்.

(ருள)

மேய நின்பெயா யாசென வெவ்வராப்
பாய லன்விடோ பாநாக னென்றனன்
ஆய பத்திரத் தாகிய தென்னெனில்
வய பஞ்சம தில்விலை யேறவே.

(சுஅ)

சானி யங்கொ லாம்விலைக் குத்தந்து
மேனி றைந்தவி ராகனெல் லாம்பையு
ளேரி ரம்பவ டக்கியென் வெட்டியான்
பானி னக்கனுப் பரப்பட்ட தாதலால்.

(சுக)

முழுதுங் கொண்டுர சீதிமு றைப்படி
யெழுதி யுய்க்கவெ னக்கென்றி ருபபசைப்
பழுதில் மன்னவ னோர்ந்துப டர்பொருட்
குழுவ னைத்துந்த ருகெனக் கூறினான்.

(௫௦)

வெட்டி யான்வினா வாகப்பொ ருட்பையைக்
கொட்டி யெண்ணிக்கொ ளுமென டைத்தலுங்
கிட்டி நின்றவ ரெண்ணிக்கி டைப்பது
முட்டி லாதுகொண டாரர ஈன்முனே

(௫௧)

லக்கத் தைம்பத்து ளாலாயி ரமெனத்
தொக்க தானவி ராகனை லாந்தொகத்
தக்க தோவொரு பையெனத் தானெனார்
மைக்க நம்புயல் போல்பவன் மாயையால்

(௫௨)

எண்ணி யெண்ணிக்கை யோசலிப டெய்திட
நண்ணு றும்பொருள் யாவை ப நலகினை
ஒண்ணி ற்ப்படையெப பொக்கியத்த துய்யெ
அண்ண லாமையி ளுலமை உடனய்

(௫௩)

கன்ன டண்டிழக்க ணக்கென ஸூகி
சொன்ம திபுய்ளிற் றுதனா யேலிநன்
நன்ன யத்தநீர் நலகுவு தோகிலேன்
என்ன நன்மையெ ஸூகிய பின்னரும்.

(௫௪)

செல்ல வேண்டுகி டுதா ளைகள்செல் லையின
புல்லு கெனறா திதுமபொ ருந்தவே
ஒல்லே தீட்டினன் றந்துயில் லக்குடன
பல்வ ளங்களுந் தந்தனை லாத்தியன்.

(௫௫)

வெட்டி யானுக்கும் வேண்டுவ தநதுந்
கிட்டி மங்சள வேடமெ னக்கிளா
மட்டி லீசனன் றென்று மகிழவுடன்
விட்ட பண்டிதா வாழமனை மேவினான்.

(௫௬)

மன்னன் றந்தவ ரிசையெ லாமனை
துன்ன வுய்த்துர சீதுந்தெ ழுத்தகும்
பொன்னெ னத்தரு பொற்பினர் தம்வயின்
நன்ன ரங்கையி னல்கின னேகினான்.

(௫௭)

பண்ட ரிநின்று வந்தவப் பண்டிதர்
அண்டு வீரோ டண்மினர் பேதரி
மண்ட வேந்தன றிந்தெதிர்வந்தனன்
கண்டு ளன்புக னிந்துத ஸூவினான்.

(௫௮)

நீர் னுப்பநி ரம்புபொ ருள்கொடு
சார வந்துத னந்தரு வெட்டியான்
நேனா திரந்தில னோவுமை நேர்ந்தியான்
நீர நங்கும்ர சீதுட னென்றான்.

(௫௯)

என்று பண்டித னோயெனக் கின்பொருள்
துன்ற நீரொழு தும்பத்தி ரந்தனை
நன்று காண்கென நல்கினன் பண்டிதர்
அன்ற தாலமை வானத றிந்தனர்.

(சூடு)

நானெழுதிய தோவிது நன்றுநன்
நாண காரிய மையலிவ் வையகம்
பொன கங்கொள்பு ராதன பொய்யிலார்
ஞான நாயக வென்றுந வின்றனர்.

(சூக)

பொன்னின் மாமரு டம்புனை யுந்தலை
சன்னி லேபழங் கந்தைந ரித்தனை
மின்னு செம்மணி மாலேமி ளிராகனம்
பன்னு கம்பளப் பாசந்த ரித்தனை

(சூஉ)

சங்கு சக்கரந் தாங்கிவி ளங்கிய
செங்கை யிற்றடி. சேர்த்தினை தேசிகப
பைங்க லிங்கமு டித்தனா பற்றினை
மங்க முக்கும லிகோவ ணத்தையே

(சூரு)

தேவா தாமுந் திருவடி யாகிய
பூவி லேசரு மச்செருப புப்புக்
மேவி னாய்வினை யேன்பொருட் டிற்றுகாப
பாவ மேவிய வாராதைப கரந்தனை.

(சூசு)

நிலையில் காமநி ரம்படி யேனொரு
தலைக டிக்கத்த னப்பைசு மந்தனை
அலைகு லாவிய வாழியின் மேலோரால
இலையி லேதுயி லேய்புரு டோத்தயா.

(சூரு)

பற்ப நாபப சுந்துள வம்புனை
பொற்ப பத்தனா யென்றும்பு ரப்பவ
நிற்ப தாகிநி லாவியொர் பண்டரிக்
கற்பகக் கனி யேசனைவக் கற்கண்டே

(சூசு)

எனப்பி தற்றின னோங்கினர் கண்கணீர்
துனக்கு ரற்கம்ம நின்றுது ழாய்முகில்
வனப்பி னிற்கருத் துற்றும் யங்கினார்
நினைப்பி னைக்கண்டு கொண்டநி ருபனே.

(சூஎ)

ஆதி யாவரு மாச்ச ரியங்கொடு
சாத ரூபந்த னைக்கொடு வந்தவன்
மாத வன்மது சூதன னேயெனத்
நீதி லாதுதெ ரித்தில முன்னையே.

(சூஅ)

சாற்று மத்தொகை யாவுமொர் சாளிகை
ஏற்ற தோதலை தானவை யேற்குமோ
தேற்ற மேதெனத் தேர்கிலம் பண்டிதர்
ஆற்ற லானத வத்திங்ங னுயதே.

(சூக)

என்று தேறியி றைஞ்சிப்பு கழந்திட
நின்ற பண்டித ரோவென்னி மித்தமாய்
மன்ற லந்துள வோன்வ ரலாயதால்
நன்ற தன்றித்தொழிவென நாடினார். (௭)

வேந்த னேயெனக் காகவி திதொழில்
ஆந்த கைத்ததன் ருதலி னீவிடை
போந்த வெற்கரு னென்றுபு சன்றிட
எந்தல் கேட்டங்கி யமபுகினை ருனரோ. (௭௧)

கேளும் பண்டித ரோகிள ரும்மல
ராளி னாதனும் மாளென வந்தனை
நீளு ஞானத்தி னீர்நிம லன்றனைக்
கோளுங் கண்களிற் காணக்கொடுத்தோ (௭௨)

ஆத லாலுமைப் போல்பவ ராருளா
தித லாதெந்தி றத்திடை நீருறல
காத லேதொழில் கைக்கொண்டி ருமென
மேத கச்சொல்லி னுன்மிக வேண்டினான் (௭௩)

வேண்டல் பண்டிதர் வேண்டில் ராகியப
பாண்டு ரங்கன் பதிக்கிளி தெய்தினா
ஆண்ட மாலக்கண் டார்வமிக கன்பினிர்
பூண்டு தாள்களைப் போற்றிப்பு கலுவாரா. (௭௪)

தேவ தேவதி ருமக னாயச
பாவி யென்பொருட் டாகவொர் பார்த்திலை
மேவ வைக்கண் டைந்துன்வி ளங்குறு
சேவை தந்தனை சேவித்தி லேனெனா. (௭௫)

கண்க ணீருகப் பாதங்க முவினர்
மண்கொள் வாமன நின்னை மறக்கிலா
தெண்கொ ளும்மெனக் கேனெதிர் தோன்றினா
தண்கொண் மேகவு ருக்கொடு தானெனா. (௭௬)

உற்ற பண்டித ருண்மைதெ ரிந்தவக்
கொற்ற வன்பண்ட ரிவந்து கோதினும்
பற்ற தாகப்ப ரமனைக் கண்களால்
மற்றுங் கண்டும கிழவ ருள்கெனா (௭௭)

வேண்டல் செய்யவி ளக்கஞ்ச டர்மிகத்
துண்டல் செய்தெனத் தோமறு பண்டிதர்க்
காண்ட மாலின்ன ருளுருக் கோனெனக்
காண்டல் வேண்டுங் கருத்துவ ளரந்ததே. (௭௮)

காதல் விஞ்சின ராகிக்க மலக்கண்
மாத வன்றனை வாழ்த்தினர் பன்முறை
ஸ்ரீத ரன்முனர்ச் சென்றவு ருவுடன்
போதல் செய்தனன் மன்னனும் போற்றவே. (௭௯)

கண்டு பண்டிதர் கண்ணி நதருள்
மண்டு கின்றகிவ் வண்ணம் தோவெனப்
பண்டரீகப பதங்களைப் போற்றலும்
தொண்டர் தம்மைத்த ழிஇத்தொழப போயினான்.

(அ)

போன பின்பர சன்புகழத் தொண்டரை
நான தேசிக ராகந யந்தவர்
பான லம்பொறு பண்பில னைச்செலத்
தேன லம்புசெ முந்துள வோன் டொண்டர்

(அ)

சூழிம்ப மும்வரக் கொண்டர சாலவரும்
இடம்பை யேதுமி லாதருள செய்தவன்
நெய்ம்பொற் பாத நினைவு விடார் விண்ணத்
தொடும்பொற் கோபுரப பண்டரி துன்னினர்

(அ)

இன ராகிய பண்டிதர் சீரொலாம்
துன்னு பண்டரி யோர்செரித் தேதுதி
பன்ன நாம பஜனைசெய் துற்றனர்
மன்னி ராவும் பகலும்வ ழாமலே.

(அ)

ஆக சரித்திரம் கூங்கு செய்யுள் துஅசாயக.

தாமாஜி பண்டிதர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று-

மிருத்யுஞ்சயபக்தர்சரித்திரம்

சாந்தப மணியென நாமஞ் சாற்றுக
வாய்ந்தவன் பேதரி நகர்க்கு மன்னனாய்
நோந்துள வவிந்தனந் நகரி னீன்பகல்
சேர்ந்தர சாண்டவாழ் தினத்தி லோர்கினம்.

(க)

தன்மனை யாளொடு தனது மாளிகை
மன்னுமே லுபரிகை வகிந்து மான்மதம்
துன்னுசந் தனகந்த புட்ப முந்தொக
நன்னயச் சுகசல்லா பத்தி னண்ணினான்.

(உ)

மனையவ ளொடுமுதிர் வாழைத் தீங்கனி
சீனையுரித் தினியசர்க் ககாக்கு னேயதை
நனிமிகத் தோய்த்துண்டு நண்ணுந் தோல்களை
இனிதெதிர் சாளரத் தேயெ றிந்தனன்.

(ங)

எறிவதற் கீழ்விழுந் தோலெ லாமொரு
வறியவன் கண்டெதி றெடுத்து வாய்ப்பெய்து
நறியதென் றுண்பதை நன்கு கண்டனன்
வெறிமம முலங்கமுழ வேந்தன் நேவியே.

(சு)

கண்டதைக் காவலன் றனக்குக் காட்டலும்
மண்டல வேந்தனில் வறிய நெப்படி
அண்டினன் காவல்சே ரகத்து னேயெனக்
கொண்டகோ பத்தொடு கூவி னுனனோ.

(சு)

காவலர் தமைவரக் கண்டிக் கள்வனின
கேவர விடுத்தவர் யாரென் றெற்றினுள்
ஆவயின் வறியனை யவர்கள் கைக்கொடு
நோவகை சாடினா நொருக்க மற்றவன்.

(சு)

அடிகளைப் பொறுத்தன னைக்க லாயதை
முடி கொள்கோன் கண்டனன் வியந்து முன்னுறத்
தடிகிற வீரனாத் தடுத்துக் கிணைக்
கடிதுதன் முன்வரக் கண்டு கூறுவான்

(சு)

இவ்விடை ஒருமுனைப் பிடித்தென் னேவலா
நைவகை செய்திட நலவு ருதுந்
எவ்வகை சிரித்தனை யியம்பு கென்னலும்
அவ்வா சன்றனக் கறியக் கூறுவான்

(சு)

உரித்தெறி தோற்சுவை யுணவி னேயது
மரித்திடத் தக்கதோர் வருத்த முட்சுவை
தெரித்தினி திருக்குநீ சோவ தேதெனச
சிரித்தனை நெனப்பினுஞ் செப்பு கின்றனன்.

(சு)

நின்மனைப் புறம்புநா னேர வின்னது
துன்னிய துள்ளுறு முனக்கென் குழுமோ
என்னலும் விரக்திமிக் கெய்தி யேந்தரான்
பொன்மனை விடுத்தனன் புறம்பு போந்தனன்.

(சு)

வேறு.

அனாசோடு மனைவிமக்க ளானவெலாம் வெறுததுவன மணுகி யோர்பால்
தனாசார் விருந்துதெய்வந் தனைப்பணிப்ப தெவ்வாறு ஜனநந கிரந்து
கனாசேர்வ தெவ்வாறு கருத்தறியா வெனக்குவழி காட்டு மாசான்
உனாசார்வ தெவ்வாறென் றெண்ணியங்கே சிலகால முழலுங் காலே.

(சு)

பண்டரியி லாடியெகா தசித்தினததி லரிசேவை பண்ணற் காகத்
தொண்டர்சில ரவ்வனத்தின் வழியாக மிருதங்கந் தொனிககத் தாளம்
மண்ணறயாழ் வீணைபல வாசிக்க ஹரிநாமம் வருதகி யேத்திக்
கொண்டொருவர்க் கொருவர்தழிஇ வணங்கியன்பு பெரிதாறக் குழுமி வந்தாா
கருடனெடுங் கொடியோடு போதுவதைக் காவலன்றன் கண்டு சாரவோா
அருகிலவந்துமுன்வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சாதுசங்கத் தன்பு கூர்ந்து
மருவுமின்றுசுதினமிந்த வகைவருவார் தமைக்காண வாய்த்த தாலென
அருளுமனத் தொடுகடி யவர்கேரும் பண்டரியூர்க் குவந்து வந்தான்.

(சு)

பந்துநீலாப் பாகைதனிற் றேய்ந்துபுண்ட விகர்தமையும் வணங்கிப் போற்றி
பந்தநெடுங் கெத்திரத்தை வலம்வந்து கோபால னமருங் கோயில்
முத்துநின்று சாதுஜனஞ் செயுநா மீர்த்தனத்தை முயன்று கேட்டுப்
பந்தமற் றோதமையும் பணிந்துரு மானந்தம் படிந்து சொல்வான். (108)

பலதீர்த்தம் பலதெய்வங் களைக்கண்டேன் கேட்டேனிட் பாரி லிந்த
பலகொளும்பண டரிபோலெங் கணு மில்லே நிலாத்துண்ட நேர்ந்து மூழ்கின்
பலமயம் மாணம்விட்டு மகிழ்வொரு ருக்கொருவர் வணங்கச் செய்யும்
பலவறுதுற் புத்தியுள்ளோ னுயினும்பண் டரிசேரி னுகித னாக்கும். (109)

பூர்வதநன் மையைச்சேர்ந்த தீர்த்ததல மகிமையை யா ரிசைக்க லாகும்
செவ்விதெனப் புளுகும்பிக் கருடதம்பத் தருகில்வந்து சென்னி தாழ்த்தான்
அவ்வயிற் கட ம யசாதுக் காவணங்கித் தழுவியபின் பழகார் துள்ளே
தவ்விய பூர்த்துடனே செங்கலின்மே னிலவுசெழுஞ் சோதி தன்னை. (110)

பணகாரிகர் துறநோக்கித் தழுவியிரு தாட்கமலங் களிற்கீழ் வீழ்ந்து
பல்கொளும்வா மனபகித பாவனவுத தமபுருட வரகோ பால
பணகொன்சுவை யாரிபுட கேசபரந் தாமபாண் டொங்க பார்க்கத்
தனகொளரு ளருவவுன திசைகேட்டு வந்துபைம்பொற் சரணந் தாழ்த்தேன். (111)

சுகரங்கை யாவுனது வடிவென்மனத் தனில்விளங்கித் தழைக்கச் செய்வோர்
பக்கல்கிடை யாதுழல்கின் றேனுணர்த்தும் போதகரைப் பார்ப்ப தாகித்
தகபாடு பெனதுமறே ரதங்கூட நீயேதண் ணருள்செய் தான்வாய்
மிக்கதிது செய்யுளவும் விடேன்கோயில் வாயிலென வேண்டி வீழ்ந்தான். (112)

வீழ்ந்துஜல பானமுதல் வேண்டாதங் கேகிடக்க விரும்பி வேதத்
தாழ்ந்தபொரு ளாம்விமலன் மூன்றாநா ளிரவிலவன் கனவில் வந்து
குழந்தகலி யாணபுரத் துறைசகஜா னந்தசவா மிகன்பாற் சென்று
வாழ்ந்திடநல் லுபதேசம் பெறுகெனவி வேகசிந்து வழங்கிப் போனான். (113)

போனவுடன் கண்விழித்து வேந்தனரு கேயுறுபுத் தகத்தை நொக்கி
ஞானவிவே கசிந்திதுவோ வெனவியந்து பாண்டரங்க நாத னை
கீனதயா ளன்கருணை யாலென்னைப் பாலனஞ்செய் தானென் றெண்ணித்
தானதையே காந்ததலந் தனிவிருந்து படித்துமன னஞ்செய் காலே (114)

கனவுசனை நினைந்துகலி யாணபுர மேகலந்து கமலக் கண்ணன்
அனகவடி களைவணங்கி விடைகொண்டு குருவிடஞ்சேர்ந் தவனாத் தேடப்
புனிதரிலா திருந்ததினாற் பண்டரிக்கு மீண்டுவந்து பொருந்து நாளில்
புனியருகு காந்திகையே காதசியிற் பண்டரிவர் தெய்தி னாரே. (115)

எய்தியதே சிகாதமைக்கண டுகனவி னியலோத வினிது கேட்டுப்
பொய்தவிருந் குருமகிழ்ந்து வேந்தனுக்கங் குபதேசம் பொருந்த நல்கி
மெய்தரும்பே ரதுமிருத்தி யுஞ் சயனான் றேவிளங்க விளம்பப் பெற்றோர்
மைதவிர்நா ரணபுரத்தை யணுகியங்கே கேட்டதனை மனனஞ் செய்து. (116)

தெளிந்தசா க்ஷாத்காரஞ் சேர்ந்துவிஞ்ஞா னத்திதியிற் நிகழு நாளில்
மிளிர்ந்தவெவ்வு ரினிலொருந் கமர்வரா யனானலம் விளங்கு பேரார்
ஒளிர்ந்தமிருத தியுஞ்சயனைக் கண்டசர ணடைந்துபதே சத்தை யுற்றார்
குளிர்ந்துறுநாட் சங்கமிந் திரோட்டொரு சமுச்சியெனுந்மங் கொண்டோன்

தன்சாதி யானபவ ராயனெரு துலுக்கனுப தேசஞ் சார்ந்தான்
என்சாலுஞ் செருப்புபுதி தென்றாலுந் தலையினமிசை யேற்ற லாமே
கொன்சாலு மிவனடக்கை கூடாதென் றிகழ்வதனைக் குறித்த சித்த
ரின்சார்பு வந்து சொல்லச் சீடனுள் திடமாக வியம்பு கின்றான். (22)

மதபேதி சொல்வதனை மனத்தெண்ணு தென்வாத்தை வழியே நின்று
நிதம்ராம பஜனைசெய்தி யெனவுறுதி நிலைகூறி நியதி செய்தாரா
சிதமான பூதியணி ஜங்கமரா ஜன்பேர்கா சிபதி யென்போன்
சததூறு ஜங்கமரைக் கூடவைத்துத் தானுண்பான் சால நாளும். (23)

வேறு

சீருதி னத்தி லெல் லோரு முண்பதாய்
மருவு பந்தியி லசனம் வணசறி
பெருக வேபரி மாற லானபின்
நிருப னன்னவர்க் குறாநி கழ்த்துவான். (24)

நீவிர் யாவரு நினையுந் தேவுக்குத
தாவில் பூசனை சமையு மென்னலும்
ஒவி நேவனுக் குடன ருத்துவான்
மேவு தங்கனம் விரவு பூட்டையே. (25)

திறந்து நோக்கினர் தேவைக் கண்டிலர்
இறந்த தெங்ஙனே யெனம யங்கினா
மறந்த பூணதூல் வருவ வீழ்த்தியோர்
சிறந்த வேதியன் நேடு மாறுபோல் (26)

மயங்கி நாணுடன் வருநதி யாவரும்
தயங்கி விங்கமில் லாத தன்மையால்
தியங்கி யாம்பிராய்ச் சித்தஞ் செய்வதாய்
முயங்க லாயதே முழுது மின்றெனா. (27)

அனைவ ருந்தினைத் தழுது செய்திடா
நினைதல் கண்டுகோ னென்னை யென்னயாம
புனையி லிங்கமெங் ககன்று போயதோ
நினைகி லோம்வகை யெனநி கழ்த்தினா. (28)

அதுவி னாயகா சிபதி யையமீர்
இதுவி ராவுதற் கேதி யாவதே
சதுரர் தூஷண தனில்வி ராயகீ
செதுத னாலுமன் நெனநி கழ்த்தினான். (29)

துலுக்கன் பாற்பவ ராயன் றுன்னினான்
கலக்க னன்றதன் நெனக்க ருத்துளே
குலுக்க நீள்வசை கூறி னேன்முனித
தலக்க னென்னவே சமுச்சி கூறினான். (30)

அவ்வி தத்தினீ ரைறந்து ஸீடோனில்
செவ்வி பெற்றவத் தேசி கோத்தமர்
ஓவ்வி டத்திலுற் றுரைத்துக் காண்மெனத்
தெவ்வி னைத்தெறும் வேந்தன் செப்பினான். (31)

கொசுத பவர டந நிசிக
நிலி சதுரீக ர வரும
நிலை ம ரகெழி து தந ருச
யி டு ருநைச னி ட ம ரு

(3)

டந ச 4 ருநை ர ட
த நத மெ நாபுக ச 4 மெ ருநை
வ ட நத ந யிரை ம ம ம ட துநுள
வெ நக லீ க மெல ஸ ப ட னை மெ

(4)

யளவ் மெல்கை கருது கிரைநை
எ 3 சமெயெ ரு நவ் னை சமெய
அளவ் யு 3 பட்டெ ரு நரு 3
த ரு 3 ருநை மெ ஸ ரு 3

(5)

அளவ் (3) ருநை 3 லீ
சுரு 3 டு நை ரி ச 3 ரி 3
ரு 3 க ரு 3 ரு 3
தரு 3 ரு 3 ரு 3

(6)

3 ரி 3 டு ரு 3 ரு 3
சுரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3

(7)

ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3

(8)

ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3
ரு 3 ரு 3 ரு 3

(9)

யு 3 ரு 3 ரு 3 ரு 3

ரு 3 ரு 3 ரு 3 ரு 3

ரு 3 ரு 3

கினமு மிங்கொரு தெய்வவே தியன்வந்து தீம்பால்
மனமு வந்துதந் தேருகின் ருனதை மாந்திக்
கனமி சும்பசி யின்றியுந் தன்னெனக் கழற
ஜனக ராகியோ ரகிசயித் துன்னினர் தாமே

(6)

மைந்த னன்மையைக் கண்டிந்தப் பாணுவே மகிழ்ந்து
தந்த னன்பரு கற்குப்பா லென்றுரிச் சயித்து
வந்த நன்மையாற் பாணுதா செனப்பெயர் வகுத்தார்
அந்த மைந்தரை யழைத்துக்கொண் டகம்வந்து சேர்ந்தார்.

(68)

சேர்ந்த தாய்தந்தை கினகர னேயிர்தச் சேயை
ஈந்த னனென்று பாணுவை யேத்தின ரிருக்க
வாய்ந்த தந்தையிம் மைந்தர்க்கு வேதநூல் வகுக்கில்
ஆய்ந்தி டாதுமுன் போற்செயிற் செய்வதே தாமே.

(72)

விதியி னாவதே யாமெனப் பெண்விசா ரித்து
வதுவை செய்துவைத் தனர்பின்பம் மைந்தாபொன் மண்ணன்
துதியில் விஞ்சின ராயுறத் தந்தைதாய் துளவோன்
பதிய டைந்தன ரிவொரு தொழிலிலும் பயிலார்.

(76)

மிடியி னாற்றுகி லனமில் ராகியும் விமலன்
அடிம றந்திலர் பஜனைசெய் திருந்தன ராக
நெடித றிந்தபந் துக்கள்வந் தவொடு நேர்ந்து
முடிவி லின்னலைக் குறித்திது செய்கென மொழிவார்.

(80)

உமது தந்தைதாய் குடும்பம ஸ்ரீணமுன்செய் துற்றா
அமைய நீரது செய்கிலீ ராயரி பஜனை
சமைதி ரேற்குடும் பச்சமை தாங்குவார் யாவர்
எமதுணாப்படி கேண்மென விசைவுற வியம்பி.

(84)

சதவி ராகன்யாந் தருதுமற் றதுகொண்டு தானே
விதவி தங்களாய்க் கொண்டுவிற் றதில்வரு விபவம்
நிதமு முண்பதற் காகநீர் கொள்கென நேர்ந்தார்
அதனை வேண்டிபோ திகெனப் பின்னரு மறைந்தார்.

(88)

ஈங்க ளாவணத் தருகுறக் கடைவைக்கச் சமைத்து
ஈங்க ளம்பெறு பாணுதா சருக்குடை மாறும்
ஈங்க லில்லதோர் பாஷையைக் கற்பித்துச் சீலைக்
ஈங்கு விற்பதோர் விலைகளின் வகையறி வித்து.

(92)

வாணி பஞ்செய்து வருவதின் மெய்சொலின் வாராப்
பேணு மூதியம் பொய்சொலின் வரும்பெரி தென்னத்
காணு வாய்முதற் றருமவர் தங்களை நோக்கிக்
கோணி லார்தலை போகினும் பொய்சொலக் குறியேன்.

(96)

மெய்யி னால்வரு மூதிய மிகச்சிறி தேனும்
உய்வதற்கு போதுமென் றுரைத்தன ருற்றோர்
ஈசுமெ னச்சிறித் திவன்பிச்சை யேற்பதே சமைவான்
ஈசுமெ னச்சொலைக் கேட்டுரு னிவனுக்கென் வகுத்தல்.

(100)

என்று சொல்லும்போ தொருவன்வா ணிபத்திற் மிவன்றான்
நன்ற நிந்திடி னமையொப்பா குவனென நலிலத்
துன்றி னோரொளஞ் சரியென்று தொழில்செய வைத்தார்
அன்று தொட்டிவா உண்பிஞ் செய்கிட வமைந்தார். (உடு)

மாங்கு வோராவிரி லின்னதே கிரயமற் றதற்குப்
பாங்கு தாகிய ஸ்பமின் னதுசரிப பட்டால்
பீங்கு ஸாதுகொள் ளுங்களை னேலயல் சேர
நீங்கு வீனென்று ராமநா மஞ்சொலி நிறைவார். (உசு)

தொள்ளு வோரிவர் பொய்சொலா மொனநனி குறித்து
லின்ன மவ்வில தந்துட னொருது வினவி
என்னி லுருளோர் யாவருந் கொன்டதா யியன்றா
உள்ள வாறிவர் வாணிபத் துச் பழைக்க. (உஉ)

மாடு துங்கடை களிற்செய் மாண்பு மின்றி
லாடு வாமழுத் காறுகொண் டுனதுசொல் லாமேல
நாடு தும்பிவன் றுணைமப்பல் போனமை கம்பா
நீடு நாண்முண்டி பொய்சொல்ல லாலென நினைவார். (உங)

வேங்கை சாந்தத்தை மேவினுங் கொலவதற் கென்பார்
நங்கு லோபியு தாசின முறிற்பொருட் டகன்பார்
வீங்கு சாரணயாத் தினாசெய டமவுவா னியின்
ஆங்கு மேபர தாரத்தை யடைவதற் கென்பார். (உச)

என்ன வாயதா லிவனில்வந் தெய்தியு தின்னல்
நன்ன ரிங்ஙவன் றனக்குடி காஞ்செய் நமக்கு
மன்ன லாயது பெருங்கடன் செய்வதென் மாற்ற
இன்ன காலையி லென்றொஃ கொயில்போ யிருந்தார். (உடு)

பாணு தாசரோ கடை வைத்துப் பகாந்தன ரிருக்கல்
ஆன காலையி லந்தவூர்க் கரூ கரி தாசர்
ஞான நாமசங் கீர்த்தன நடத்துகின் றுரென்
நேந வின்றிடக் கேட்டனா போவதற் கிசைந்தார். (உசு)

கோயில் கூடிய கூட்டத்துள் ளாகனைக் குறித்து
மேய வின்றெகா தசியரி கீர்த்தனம் வினைப்
போயிங் கியான்வரு மளவுமென் கடைதனைப் போற்றி
நீயி னோதரல் வேண்டுகென் றிரந்தனர் நேர்ந்து. (உசு)

உனக்கு யாங்கடை வைத்துத் தினமதை யலது
கனத்த வுன்கடை காக்கவு மாள்களோ யாங்கள்
மனக்கு வந்தது சொல்லி நீ போதரின் மடிகள்
இனத்தை யாங்கள்காத் துறுவதில் லெனமறுத் திசைத்தார். (உசு)

மடிகள் போதரில் யாங்கள்பாத் தியப்பட மாட்டோம்
திடம தாயென வயற்கடைக் காரர்கள் செப்பப்
படங்கள் போயிலெ னிருக்கிலெ னென்றுபாண் டிரங்கள்
மாடம் மலர்ப்பத நினைத்தனர் வருத்தினர் போனார். (உசு)

போன பானுதா சங்கரி கதைகளைப் புகல
ஞான மிக்கனர் கேட்டனர் நயந்தினி திருக்கல
ஆனகாலயி லயற்கடைக் காரர்க ளவர்தம்
பான லந்தருங் குதியாயின் றனையறப் பண்ணி.

(௩௦)

ஒட்டி விட்டுள புடவைக ளனைத்துமோர் மடுவின
மாட்ட மிழத்தினர் மருங்கின்றிப் பிணியகல வகையில
வாட்ட மிக்குள நமக்கிந்தச் சமயமவாய்த ததென்று
கூட்ட மாகியங் கிருந்தவர் பின்னருங் குறித்தாரா.

(௩௧)

வந்து பானுதா சென்பவன் மடிமுத ளேக்கி
நொந்து போனபின் மடுவிடை நூக்கிய வெல்லாம
சொந்த மாகக்கொள் வோமென்று தூஷித்தங் கிருந்தாரா
அந்த வேளையிற் பாண்டிரங் கன்செய்த தனையவாம

(௩௨)

என்னி டத்தன்பு மிக்கவன பானுதா சென்போன
தன்னு டைப்பரி தனையவிழத தேகவிட் டுததாம
மன்னு தூசக ளனததையு மடுவிலவீழத தினரீ
தென்ன நீதியென் றெழுந்தன பண்டரிக சிறைவன

(௩௩)

மேய்ந்து கொண்டு பரியின்பால வினாந்துவந துகளனை
வாய்ந்த நன்களத் திடைத்தனபொன நமபர மாட்டித்
தோய்ந்து நக்கொடு பானுதா சுறுவழி தோன்றி
ஆய்ந்தி ருந்தன னவாகடி ஷிப்பதை யறிநது.

(௩௪)

முனிவு கொண்டவாக் குளமடி மூட்டையும பொருளும்
இனிய வாசியுங் கொள்ளிபோ கக்குறித விடலும்
நனிநெ ருங்கின கள்ளர்வந் தவையெலா நாடித்
தனித னிக்கொடு போயின ரவாகளைச் சாடி.

(௩௫)

ஆவ ணத்தின ரனைவருங் கூடின ரலறிக
கூவெ னக்கத்திக் கொண்டநாம பானுதா சலுக்குத்
தாவி ஐழத்தி னுடனமக கேகெடல சாரநத்
தோவெ னச்சிலர சொல்லுவா வருந்தின ருளைவாரா.

(௩௬)

நாஞ்செ யுங்கரு மத்துக்குத் தக்கதாய் நமக்குத்
தோஞ்செ யும்புத்தி தோன்றிய தெனச்சிலா சொலவாரா
வாஞ்சை யற்றரி தாசனாய் வாழ்பவன் றனக்கி
யாஞ்செய் நஷ்டததுக் கெதிராஷ்ட மியைநதது மன்றி-.

(௩௭)

இலாப மாயுதை யடிகள்பட் டனமென்பா சில்லோர
விலாவ நக்கத்திக் கூவுத லூரினமே வற்றோர
எலாருங் கேட்டில ரீதென்னை யெனச்சொலவாரா சிலர
யலாருங் கேட்கில ராகவே யியற்றினன் வீமலன

(௩௮)

இன்ன ராயின ரிங்குறப் பானுதா சென்போர்
அன்ன ராத்திரி நாழிகை யிருபத்தா றளவும்
சொன்ன மாலரி கதைகளைக் கேட்டுக்கு முார்த்தி
நன்னராய்ப்பிர சாதமும் பெற்றனா நயந்து.

(௩௯)

அரிதன் ஞ்சனா வணங்கிக்கொண்டகத்துக்கு மேவ
வரும் மார்க்கத்தி லொருமறையவனொருவாசி
கரனி லேபிடித் துக்கொண்ட நிற்பதைக் கண்டார்
அருகி னிற்சென்றக் குதிரையைத் தமதென வறிந்தார்.

(சஉ)

உடன்பி மத்திருந் தவன்மறைந் ததையுநன் கோர்ந்திவ்
விடனி லேநம தயத்தைக்கொண் டுற்றவ றொவனோ
திடனி லோர்கிலே மெனப்பரி தனைக்கொண்டு சோ
மடனு னோர்கண்டி மருங்குமூத் தழுதனர் வருந்தி

(சக)

பதறு மன்னவர் தமைக்கண்டு பாலுதா சென்னே
கதறு கின்றனார் கழறுமி னெனவவா களுந்தாம்
சிதறு செய்கையுந் கர்வரா லுட்பட்டித் தேகம்
உதறு செய்கையும் ய-ஹைம் வருவரு துரைத்தார்.

(சஉ)

என்ன லுந்தழ விடுமெழு காயரி தாகர்
உன்னி யைக்கொண்டங் குறைந்தவ ள் பார்த்ததா ரதியே
தன்னையல்லது வேறு றொன்றிற் கயித்துப்
பொன்னி னுயக னிற்சொழில் செய் வதென் பொருட்டோ.

(சக)

அப்ப டிக்கவ ளாகு " னிசுதொழி லயாதல்
செப்ப மோவென லுறுதல் தயாகனை " செவ்வே
ஒப்ப நோக்கிதம் பொருணவகட முளவச லே
வெப்ப றுந்துய மடையணி னெனத்திடம் வினாற்பி.

(சச)

மடுவில் வீழ்த்திய தமதுநோ கிகண்டோவாரித்
கொடும ரச்செய்து பங்கிட்டங் கலங்கெலாங் கொடுத்தது
வங்கி றம்பொரு ளுணைத்தையு மய்வகை வழங்கி
விதிந் செய்தனர் பரிமையு மவர்கொள விரும்பி.

(சரு)

இருவ கைப்பற்று மில்லவ ராய்மனைக் கேகித்
திருவி ளையகன் பணியைந் திறந்தன ரிருந்தா
மருவு மனைவர்ந் திரங்கினா தருபொருள் வாங்கிப்
பொருவ ரக்குகம் பந்தனைத தாங்கு சல் புரிவாரா.

(சசு)

கண்டி தேண்மதி நண்ணுமே காத்தி நாளில்
மணல் வீணையுந் தாளழு மண்கொண்மத் தளமும்
கொண்டி கோஷிக்க நாமசங் கீர்த்தனங் குறித்துப்
பண்ட ரிக்குவந் தாடுதல் பாடுதல் பயில்வார்.

(சஎ)

பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித்தா னந்தா லாஷ் பந்தம்
ந்ண்ட கண்களில் வரவணங் கித்தழிஇ நினறு
வேண்டு தோத்திரஞ் செய்வர்தம் மனைமக்கள் விரவ
ஆண்டு நோக்கினர் யாவரு மவர்தமைப் புகழ்வார்.

(சஅ)

வேறு.

பண்டரியெ னும்புரியில் வாழுமொரு பார்ப்பான்
மண்பொருள் வேண்டியம னத்தினர்பு றப்பட்
டண்டிபல தேசமும டைந்தனர்செ லும்போ
தேண்டிசையு மெய்ச்சுமொ ருழிப்பதியெ திரந்தார்.

(சக)

புறப்பதியின்பெயர றைந்திவர வித்தி
யாநகர மென்றதனி னுட்புகுத லாகிக்
கோனதக வாசலிடை யிற்குறுகி நின்ற
தாண்டைத லைபபுகித னக்கறிய வைத்தார்.

(௫௩)

வாசலுறு லோரரச னுக்கறிய வைத்த
மாசிலிவ னாக்கொடுசொன் மன்னரிடை யுய்த்தார
காசிலிவ னாத்தனெகா கண்டவுடன் மனனன்
நேசமிரு பூசனைபு ரிந்தனனி ரம்ப

(௫௪)

எங்கினிகு ருந்தடைகி ரீவிழைவ சேது
பொங்கருள்கொ டென்னரிடைபு கனறருள மெனனப
பங்கமில்ப ராமணரோர பண்டரியில வுத்புன
இங்குமது தாரகுண மேவினவி வந்தேன

(௫௫)

என்னவர சன்வினவி யின்பமிக லாகி
மன்னுமறை யோரதமைவ ணங்கிழை நோக்கி
நன்னரல ராடியினி நான்யவவு காளி
தன்னிடம்வி ராவுவனீர் சாரமவ மென்றான.

(௫௬)

நல்லதென வேயரச னோடுந டந்தான்
வல்லவொரு காளியுறை கோயிலை னோது
பல்லமலர் வாக்கமொடு பறபலபொரு ளுங்கொண
டெல்லையிலி யம்பலமு முநசுவெழி லாக

(௫௭)

செய்யுமுப சாரமுமு தஞ்செய்குந் தபா
யையையதனை வந்தனைபு ரிநனைவ ருகுமு
துய்யபிர சாசமது தந்தமகிழ தோன்றல
மையறுமொ ராசனம திறநிகழ மன்னி

(௫௮)

பண்டரிபு ரத்துமறை யோனானனி பாநத்தியான
அண்டமொரு தேவநிக ரானதெய்வ தத்ததை
கண்டதிலே தேட்டதிலே காளினியி லெங்கும்
உண்டெனவு னாபபதுள தோவெனவு வொத்தான்

(௫௯)

வெள்ளியையு ருக்கிமெழு கிச்சுடர்வி ரிக்கும்
பள்ளிகிகர் பாழிவிரி பாமிசையி லுண்டோ
விள்ளுமும தாரிடைவி ராவியுறு தெய்வம்
எள்ளுதவி லிவ்வளவு பீடெழிலொ டெனடோ

(௬௦)

நீனமறை யோர்கள்வழி பாடுசெய நின்ற
தானகட வுட்கணிக ளேதுடைக ளேது
ஞானமறை யீருமது நல்வினையி னாலே
மானமிகு தேவிதனை வந்துதரி சித்தீர்

(௬௧)

நன்றுபணி வீனொந ராகிபனு னாக்க
ஒன்றுமறை யோரதுவி னுவலுமு டன்றார்
என்றுமுள பண்டரிய னோனெழிலே நோக்கர
கிந்துமொர் காளிபெழி லேபெரிய தென்றாய்

(௬௨)

வெள்ளிய ஓ ஓன்மெழுதி மேவுமிது வென்றும்
 ஓன்ள்ளி பொ னுலினிது ஞந்நிமணி யீட்டம்
 அள்ளி ரிசை யாயியுள னண்டர்புகள் தச்சன்
 எள்ளி ஓன்ம தூனாயினி ியெதிர்க் வென்றார்.

(கஉ)

வேறு.

அந் சந் மரங்க னெல்லா மைந்தரு வாகி நிற்கும்
 பொருந் பரற்க னெல்லா ம பொலிந்தா மணிக ளாகும்
 தங்குறு பசுக்கள் கா ம சேனுவாய்த் தழைத்து லாவும்
 வங்குறார் செழிக னெல்லாந் துளசியா யியல்வ தாகும்

(கக)

சாதுசற் சணாக ளாண மாலரி தாசர் கூம
 மோதுமத் தளதா ளங்கண முதலவாத தியமுழங்க
 மீதுயா பண்ணகாரிக கொடியின்னி விளங்க வெங்கும்
 சதுவர் காமசாகோத தனங்களை யொழிவி லாதே

(கஉ)

சுந்தர பாதை யென்று தவழுவதோ தெய்வ மாறு
 லாசதைத சரிசிபு போகண முததராய் மருவு வாகள்
 யிரதைசோ விமலன் கோயிற கருடகம் பதசின் மாடி
 சுந்தா வரமபை மாதா தொசுவரி தாடு வாகள்

(கக)

வாசலிற் காண் ம பாடி லிவ டு தருவா மிக்க
 சேசுடைத் தேவ தேவ ள் ினசு யாளன் செவ்வே
 காசினி முழுதுங் கடி க் கலங்கவன் பாலின் வேலை
 மாசுணசு சயனன் பூமேல் வளாதிரு மகட்டுக் கேள்வன்

(கக)

புண்டலீ கருக்குண டான பொருவறு ஞான பக்தி
 கண்டபுண டரியிற் செங்கன் மீதுநின் றிடையிற் கைகள்
 ஆண்டு வைத்துத் தாசாக் காமிக் கணக னெல்லா ம
 விண்டி டத் தானே கீர்த்து விளங்குவன் வேலா ட னல்கு

(கக)

ஆபழி க் கமைத்த திய்ய மங்கள மூர்த்தி டான
 ஒபாந வடிவை நோகுகி முடி வுறா துலக மீன்ற
 பொற்புறு திருவ நாணம் பொருந்நுகின் முளோர கோடி
 வெப்பறு சுடரின் சோதி விமலன்மேன் முடிக்கு வேள்கும்

(கக)

இருபுய மீலகண் மீதே யெழுந்திரு சுடர்க டம்மிற்
 பொருதனே ராகச் சோதி மகரகுண டலங்கள் பொற்பப
 பருமணி வெயில்பொ ருமற் பதுமைபைந் துளவமாலைத
 சருநிழ லமரநது வாழ மறுவகுத் தழைத்து மேவ

(கக)

மேருவைச் சூழ்ந்த சேடன் றலைகளா யிரத்து மேவி
 எருறு மணிகண மின்னி யிலங்குறு சோதிபோல
 நேரிசூட் கேயூர்த்தி னிறைந்துசெம் மணிகண் மின்னச்
 சேருறு நிலவு பாணு வெணவளை திகிரி சேர

(கக)

பொன்னுடைச் சோதியெங்கும் பொலிதா மருங்கிற் சாத்தி
 மின்னுபல் கலன்க ளோடு விளங்குதே ஜோம யத்தின்
 மன்னிய மூர்த்தி தன்னைச் சேவிக்க மகவா னுதி
 பன்னுமூப் பத்துமூன்று கோடிபண் ணவர்கள் வந்து

(கக)

சமயம்பார்த் திருக்கின் றூரச் சாமன மூர்த்தி நாமம்
அமைவுறப் பகலு மெல்லு மிடைவிடா தமர்ந்தே காந்தத்
துமையவன் கொழுந னுன்னிப் பழித்துக்கொண் டெறுகின் றுன்போற்
கமலநான் முகனும் வேதங் களுமந்தக் கமலக் கண்ணன். (எஃ)

குருமணிச் சொருப ரூப குணவிபூ திகளை நாளும்
வருணித்து முடிவு றுது மருவுகின் றூர்சி ரங்கள்
ஒருசகத் திரங்கொள் சேட னுகந்தவை யுரைத்துத் தாலம்
இருபிள வாகி நாணி யென்செய்வ தெனநிற் கின்ருன். (எக)

இன்னபாண் ரெங்கன் போலோர் தெய்வமு மெழில்கொள் சோதி
துன்னுபண் டரியைப் போலோர நகரமு நிலாத்துண் டத்தின்
மன்னுதிர் த் தமுமீ ரோமு புவனத்து மில்லை மன்னு
நின்னதா ராதனைக்கு நேர்ந்துள சக்தி தானும். (எஉ)

பண்டரி புரத்திற் கோயிற் பணிவிடை செய்கின் றுனீ
கண்டறி யாமை யாலிக் காளியைப் பகழந்து சோன் றாய்
அண்டிவந் தறிகென் றேழ் ராமநா மத்தி னண்ணல்
மன்றெறு கோபங் கொண்டு மறையவா தம்மை நோக்கி. (எங்)

என்னதா ராதனைக்கிங் கேயாசசெய் வசதை நின்றை
சொன்னவுன் றினையிப் போதே கொல்லவே வேண்டிஞ் சூழந்தால்
மன்னுறும் பிரம னறத்தி யாதலால் வருத்தி நின்னை
நின்னதூர்க் கனுபப வேண்டி நிகழத்திய மறைவல் லோனே. (எச)

பொன்மய மாகத தோன்றும் பண்டரி புரமென் றுயநீ
யென்மனோன் மணியைத் தாசி யென்னவுஞ் சொன்னு யிவ்வா
றுன்மன மஞ்சா தேன்பொய் யுரைத்தனை யெனக்கோ பிகக
நன்மறை யவரும் வேந்தே நண்ணிநீ காணக வென்றா. (எடு)

மறையவ னேநீ சொன்ன வகைமெய்யே யாகி லுன்பின்
அறைதரு பண்ட ரிக்கு வருகின்றே னவ்வா நின்றேல்
குறைவுசொல் லுனைத்தண டிக்கா மல்விடே னென்று கூறி
முறைசெய்மந் திரியை நோக்கி யெழுகமுன் படையோ டென்றான். (எசு)

இயம்பல முழங்கச் சேனை யெழுந்துடன் படர வேந்தன்
நயந்தெரி மறையோர் கூட நண்ணவே தியரு நாடிக்
கயந்தனைக் காத்த கண்ணு நிற்பெயர் கழறி யெங்கும்
வியந்திடச் செய்தி ரந்தென் குடும்பத்தை விழைந்து காப்பேன் (எஃ)

சாதுக்க ளுனையு முன்றன் மலத்தையுய் வருணித் துற்றார்
ஒதுற்ற படியே வேந்தற் குரைத்தன னுண்மையாகப்
போதுற்ற வேந்தற் கந்தப் படியிங்குப் பொருந்தல் வேண்டும்
மாதுற்ற மார்பா விந்தக் கலியின்மண் மயமா யார்க்கும். (எஅ)

தோன்றுகின் றுற்போல் வேந்தன் நனக்குமே தோன்று மாகில்
சான்மவ ருளாயும் பொய்யா யெனக்குந்தன் டிப்ப துண்டாம்
தேன்றரு துளவி னானே தீனத யாளா வாபத்
தேன்றிடிற் காக்கு மீசா வென்றுளத் தேத்தி வந்தார். (எஃ)

எங்கனு நிறைந்தோ னன்னு ரிரங்கினர் நடுங்கித் தண்ணைப்
பொங்குறத் தோத்தி ரித்துப் போதுவ துணர்ந்தென் கீர்த்தி
ஆங்கிறைக் கோதும் வேதி யனைத்துன்பத் தழுத்த லாமோ
செங்கம லத்தி னுளே யென்றனன் செப்பு கின்றான். (அ௮)

வித்தியா நகரா யாளும் வேந்தன்வே தியன்சொல் வார்த்தை
சத்திய மோகாண் பேனென் றுரைத்தனன் சார்த லாலே
மெய்த்திற மாகச் செய்ய வேண்டுமென் றேலெ னக்குப்
பத்தபா லனெனெ ன்றோதும் பெயர்பழு தாகிப் போகும். (அ௯)

வேதியன் றனக்குந் தண்ட முறும்புரா ணம்வி னம்பும்
நீதியும் பொய்யா நம்மை நேர்ந்தவன் பருந கைப்பார்
திதிலா யெனலும் லோக ஜனனியாந் திருவு நாதன்
பாதமீ துறவ ணங்கிப் பாக்கிய மெனவுட் கொண்டான். (௮௨)

கொண்டவக் கணத்தின் முன்னோர் கூறிய படியே பொன்னாய்ப்
பண்டரி விளங்கிற் றந்தப் பார்த்திபன் வினாவி லுர்ச்சார்
அன்றோ போதிற் சொன்ன வேதிய ரதிக வச்சம்
மண்டுறப் பாண்டு ரங்கன் மலரடி வழுத்தி வந்தார். (௮௩)

மாதங்க மேறிச் சார வருமந்த ராம ராஜன்
ஏதங்க எல்லா தங்ங னியன்றபண் டரியை நோக்க
வேதங்க மயத்திற் கோடி விண்மணி விளங்க லென்னக்
காதங்கன் பலவுஞ் சூழக் கவிண்மணி விளக்கங் கண்டான். (௮௪)

வேதிய னங்குச் சொன்ன விதத்திலெண் மடங்க தாக
நதியல் கின்ற தென்றி யானையி னிறங்கி யச்ச
மீதிடக் கூட்டி வந்த வேதியர் பதம்வ ணங்கி
ஆதியி னீர றைந்த ததுவுண்மை தானென் றேத்தி. (௮௫)

தெரிகிலே னுமைக்கோ பித்த பிழைபொறுத் தருள்செய் கென்ன
விரிபுக் முரசே நின்போல் விளங்கறி வினர்க்கு மெய்யாய்ப்
புரிபுரா ணத்திலுள்ள பொருட்படி யுறும்ற்றோர்க்குச்
சரிவரா திலங்கு மிந்தக் கலியுகத் தன்னி லென்றார். (௮௬)

என்றுதாஞ் சொன்ன வாதே யிருடிகே சன்பு ரிந்தான்
நன்றுநன் றெனக்கொண் டாடி நர பதிதானம் வீணை
துன்றுமத் தளந்தொ னிக்கச் சுருகிசே ரிசைகள் பாரடி
மன்றுதி தாச றோடு வரவுடன் றுமும் வந்தார். (௮௭)

எங்குமைந் தருவின் சோலை யதிலியல் பறவை யெல்லாம்
தங்குபாண் டிரங்க னுமஞ் சாற்றிவீற் றிருக்க மஞ்ஞ
பொங்குறு நடனஞ் செய்யப் பொலிசிந்தா மணியின் சோதி
வெங்கனல் சுடுமென் றஞ்சி யெகினங்கள் பண்ணைமேவ. (௮௮)

காமதே னுக்கன் பைப்புன் மேய்ந்தெங்குங் கவினப் பொற்ப
தாமவை யெல்லாங் கண்டு வியந்தன னகருளாக
லாமமா ளிகைக டங்க மயத்தின்மா ணிக்க மின்னப்
போமவன் கண்கள் கூசப் புலியும்பொற் சோதி போர்ப்ப, (௮௯)

வேதகோட் டங்கனோர்பால் விமலகீர்த் தனங்க னோர்பால்
தாதர்க டமுவு லோர்பால் தான்மிசைப் பணித லோர்பால்
காதலோ டாட லோர்பால் கவன்றிய மியம்ப லோர்பால்
கேதனன் திகழ்வ தோர்பால் கெழுமுவார் குழுவ லோர்பால்

(கூ)

பற்பல தீர்த்தஞ் சூழப் பரவறு சந்த்ர பாகை
அற்புத வெள்ளத் தாடி யானந்த பாஷ்பம் பொங்கப்
பொற்பமர் விமலன் கோயிற் சன்னிதி முன்பு போத
நிற்புறு மிந்தி ராகி தேவாக ணெருக்கங் கண்டான்.

(குக)

நெருக்கத்துட் புகுந்து போந்து நெருங்கிய வரம்பை மாதா
திருக்கற வாடல் பாடல் சிறந்துறு கருட கம்பத்
திருக்கையில் வந்து தாழந்தங் கெழுந்துசன் னிதிக்குட் போம்போ
துருக்கொடெண் சித்திமாத ரூழியஞ் செய்தங் குற்றார்.

(கூஉ)

அவருடன் ஞான்பு சிக்கு மம்பிகை கெழுமித் தானும்
உவமையில் பணியின் மேவி யுறுதலுங் கண்டி தென்ன
நவமென நோக்கி யம்மே யூழியஞ் செய்து நண்ணல்
எவனெவ ணென்னக் காளி யென்றுமென் பணியீ தென்றான்.

(கூங)

பின்னுமிப் புண்ட லீகர் பெருந்திரு முற்றத் துள்ளே
மன்னுமென் றனைப்போற் றூசி மாதாக ளநேகருண்டு
பன்னுறு தீர்த்த மெல்லாம் பாவையா வடிவ மாகி
என்னுடன் பணிகள் செய்வா ரித்தல் மகிமை தோவாய்.

(கூச)

என்றவ னுணாக்கக் கேட்டு மன்னவ னினிதுட் செல்லத்
துன்றுநா ரதரோ டண்மித் தும்புரு விசைகள் பாடத்
தன்றுணை யில்லா வாயில் ஜயனெடு விஜயன் காதது
நின்றன ரவனாத் தாழ்ந்து நிமலன்வாழ வுறையுட் சென்றான்.

(கூடு)

வளரொளி மிளிர்த்து தேஜோ மயவடி வாகி நிற்கும்
கிளர்தயா நிதியை நோக்கிக் கண்கணைர் கெழுமச சோதி
அளவளாய் விரவக் கூசி முகிழ்த்துத்த நங்கை யாலத்
தளர்வறு மறையோர் தம்மைப் பற்றினன் சார நின்றான்.

(கூசு)

நின்றவன் விழித்து நோக்க நெடியமாலுடனே நீண்ட
தன்றளி மேனிச் சோதி தனைமறைத் தழகு சார்ந்த
முன்றிரு வருவங் கொள்ள முகிழ்த்தகண் விழித்து வேந்தன்
பொன்றிரு மார்பன் றன்னினக் கண்டனன் புகழ்ந்து போற்றி.

(கூஎ)

அடிமிசைப் பல்காற் சேவித் தானந்தக் கடலின் மூழ்கி
நெடிதுடல் புளகித் துக்கண் ணீர்மல்க நின்று நாதன்
வடிவனைத் தழுவிப் பல்கால் வழுத்தித்தன் மருங்கு நின்ற
முடிவில்சீர் மறையோர் தம்மை நோக்கினன் மொழிய லுற்றான்.

(கூஅ)

அடியெனைப் பவித்தி ரஞ்செய் தாண்டசற் குருவே நீர்செய்
படிதனக் கியான்கைம் மாறெப் படிச்செய்வே னீவீர் சொற்ற
நொடிதனக் கநேக கோடி பங்கிங்கு நோக்கி னேன்யான்
நொடியெனைப் பவத்தை யுஞ்சா பல்லிய மாக்கிக் கொண்டேன்.

(கூஆ)

திரிபுவனத்து மில்லாச் சீர்கொள்பண் டரியை யுஞ்சீர்
விரிநிலாத் திங்கட் டெண்டர் தன்னையும் விமல னான
சரியமா மேனி கொண்ட கண்ணையும்தான் காணப்
பெரிதுத வியசீர் சாலெம் பெருமவென் றடி. ௪௪ வீழ்ந்தான். (௮)

அப்பொழு தரசற்காக வவிரொளி யான வெல்லாம்
சுப்பிலாக் கலிகா லத்திற் சார்ந்துள படியே யாக
ஒப்பிலன் னதையும் வேந்த னுவந்துபார்த் ததிச யித்து
மெய்ப்புள விதுவு மிந்த விமலன் னன் விளையாட் டென்றான். (௮௧)

சுற்பக மிருக்கத் தாழ்ந்த கள்ளியை விரும்பு வாரோ
பொற்புறு காம தேனுப் பொருந்தவாட் டைக்கொள் வாரோ
எற்பவ னத்திருக்க விளக்கையு மீட்டு வாரோ
சிற்பர விமல னிற்கத் தேவொன்றைத் தேடுவேனோ. (௮௨)

(வெறு)

என்று ளத்திடை யெண்ணியக் கோமகன்
குன்ற மேந்தித் குளிர்மழை காத்தவ
மன்ற லந்துள வார்மணி மார்பவென்
ஞென்ற நன்புக ழோதித் துதித்தனன். (௮௩)

ஐய நின்னிடையாள்பெற லென் டொளில்
துய்ய வென்னகர் ஈவந்து தோன்றியே
மெய்யனாகி விளங்கியி ருந்தருள்
செய்ய வேண்டின னென்னும் ஸ்ரீதரன் (௮௪)

நின்ன தெண்ணி றைவுற நின்னகர்
மன்னு வேன்வரு மார்க்கத்தில் வைத்தியேற்
றுன்னு நேனின்னிற் றேரும்குக் தோன்றினால்
பின்னு மிய்விடைப் பேர்குவ னென்றான். (௮௫)

வேந்தன் கேட்டுமி கவுநன் றென்றதற்
கேய்ந்து பல்படை யேந்துநர் தம்மொடு
வாய்ந்து தேரிடை வைத்துவி மலனைப்
போந்து தன்னக ரிற்பொலி யச்செய்தான். (௮௬)

இடைத டுத்துள வர்ச்சக ரின்றிறம்
அடைவு ருதமர்ந் தாவ்வ ரசனூந்
தடையி லாதுப சாரமே லாந்தகப்
படையைந் தானுக்குப் பூசைப் யின்றான். (௮௭)

வேந்தன் றுன்செயும் பூசையை வேண்டிப்பொன்
காந்த னிங்குறக் காக்கட கத்திங்கள்
சார்ந்தே காத்தி தானுறப் பண்டரி
போந்து ளாரரி தாசர்பொ லியவே. (௮௮)

நாற்றி சைக்கணு நண்ணியு ளோடொலாம்
போற்றப் பண்டரி நாதனைப் பொற்பொடு
தோற்றக் கண்டிலர் தோன்றல்கொண் டேயது
சாற்றக் கேட்டுத்த ளர்ந்துச லித்தனர். (௮௯)

ஆவியற்ற வுடலென வேயயர்ந்
தோவி றுன்பக்க டலிடை யுற்றனர்
தேவில் கோயிற்க ருடகம் பந்திகழ்
ஆவ யிற்பொலிந் தாரமர்ந் தாரமோ.

(௧௦)

புண்ட லீகர்க்குத் தந்தவ ரம்பொய்யாய்
அண்ட யாவொன் செய்தனர் கோயிலை
விண்டு போகவிப் போதுசே விப்பதென்
கண்டென் னேசெய்வ தென்றாக லங்கினர்

(௧௦௧)

வித்தி யாநகர் சென்றுவி மலனை
இத்த ராதலத் தெய்துவிப் பாரொவர்
மெய்த்த புண்டலீ கன்மேல்வெ ருளியோ
அத்த னிங்ககல் வாகவென் பார்சிலர்

(௧௦௨)

சாது சற்சனர் தங்கண்மேற் கோபமோ
மாத வன்செல வாய்த்ததென் பார்சிலர்
ஏதில் ஐருற வுள்ளமி லாமையோ
சே ரன்செல்ல லானதென் பார்சிலர்

(௧௦௩)

நாமெ லாநல மில்லவ ரேயென்றே
போம தாயிற்றெ னப்புசல் வாரசிலர்
காமன் ருதையை நாம்வநது காண்பதே
நோம தானதெ னதுவல் வார்சிலர்

(௧௦௪)

வித்தி யாநகர் சென்றுசே வித்திட
மெய்த்தி யானத்து மேவினே மாயினும்
அத்தி செய்யவஞ் சாவர சன்செயும்
பத்தி ரத்துறு மேயெனப் பன்னுவார்.

(௧௦௫)

இன்ன வாறிவ றெண்ணிய யர்வுறத்
துன்னி யங்குறு ரூரிய தாசர்தாம்
அன்ன தோர்வித்தி யாநகர சென்றுபொன்
மன்ன னைக்கொணர் வேன்வல்லையானெனா.

(௧௦௬)

எழுந்து கொண்டு வருகில னேலங்கே
விழுந்தென் னாவியை விட்டிடு வேனேனாச்
செழுந்தண் பண்டரி நீங்கினர் சென்றனா
அழுந்து துன்பத்தி னார்வித்தி யாநகர்

(௧௦௭)

அங்குள் ளானாவி னவினர் பண்டரி
தங்கு நாதனை யிவ்வர சன்கொணர்ந்
தெங்கு வைத்தன னென்னவங் பூருளார்
வெங்கண் வேந்தன்ப யத்தின்வி ளம்பிலர்.

(௧௦௮)

சிலரை நேசித்தி ராசிய மாயிவர்
நலமு ளைத்துவி னவந ரபதி
சூலம் னைக்குள்வைத் துக்கொடு பூசனை
இனஞ் ழிச்செய்தி ருக்கின்ரு னென்றனர்.

(௧௦௯)

பூசை செய்து மறையோர் போது
தேசில் ஈவலி யற்றின நென்பதும்
சேசு தாசால் தவிக-னிசிறு
சாதி லன்றிர விறசெல்ல லாயினா

(1120)

புருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1121)

சாதி ரா-கனப கண்டப னிதனா
புண மனடுடு மேவிதக முவின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1122)

பொருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1123)

புருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1124)

சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன
புருபு-கருகிபுருது திகரா

(1125)

புருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1126)

புருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1127)

புருநகரினா யானவி ராவிடை
பிரபஞ்சப இயல்பாயின
புருபு-கருகிபுருது திகரா
சொம்பாணடுங்க கன்னிடஞ் சாரகன

(1128)

இவ்வி தத்திவா பன்னலெல லாமவினாச
செவவி மிககதி ருமக னாயகன
வெவவி னைக்கிகல வேந்தனன பாலெனை
வவவி டத்தனி வந்தன நென்பன.

(1129)

இவனெனைத்தனிவைத்தியல் பூசையில்
உவகை யுற்றில னோங்கிய பண்டரிக
கெவகை யெய்துவ நென்றிர வுமெல்லும
கவலை கொண்டுசி றையிறக ரநதுளேன

(நாந்)

இங்கு நானவநத நாணமுத லென்னுயிர
அங்கு துமமிடத தாதும தனபினுல
தங்கு மென்கணிக நானவரை சாரகிலீர்
கங்கு லும்பக லுமமுமைச காணவே

(நாந்)

நீவி ரங்குநி ரந்தரம் வநகேனைச
சேவை செய்கடன நீரககவென னுலொலா
தாவ தேசருத தாகவ ராதுறநீ
கோவெ னபுகன முனகணக னீருச

(நாந்)

பரிதி தாசாப ரிந்துகண னீருச
சுருதி நாதனைத துன்னசத முலின
கருதி யினனக புறுகல சாலுமோ
வருதி யெனபின ரொனதுவ குத்தனா

(நாந்)

நன்று நாளைக்கு நானவரல செடருவே
என்று தனகமுத தினமணி மாலையை
துன்று தாசாக முததிடைச ருட்டியே
ஒன்று நின்வயி னென்னவு னாகசந

(நாந்)

அமல னன்னது ரைசதலு மனநும
கமல பாதமவ ணங்கிக ருசதினில
விமல னைக்கொடு வேணம வெளிவந்து
தமதி டஞ்சென்று சாரநதன ராசவே

(நாந்)

வாயி றேறுமவ குத்தகதவுசன
மேய பூட்டொடு மேயின முனப்புபோல
ஆய பின்னர லரியெ முநதனை
தாய கோவுநது யிறுநந தானரோ

(நாந்)

நானஞ் செயதவகு நண்ணின னாதனுச
கான பூசையி யற்றிதநீ பாரகி
தானி யற்றுறு போதிறச நானகதனன்
பானி லாமணி மாலையப பாததிலன்

(நாந்)

யாரொ தெதன ரிமமணி மாலையைச
சோர பொபபித துனனின ரிவலிடை
நீாவ குத்திகொ னுநெடு வாயிலகாப
பாரா நோக்கிய ரசனவே குண்டனன்

(நாந்)

காவ லாளாக லங்கினா கண்டிலம்
யாவ ரோவவ்வி யேகின ரொன்னலும
நீவிர் சென்றங்கு நேடிக்கொ ணாகென
ஏவி னுன்னவகுண டெயகிய மன்னனை.

(நாந்)

சேமக கொண்கி சிந்தனா காக்கை
 உம சிந்தனா மாகதிக காசாபால
 காடிச கண்டனா நனமணி மாலையச
 ச பெபற்றி கா காங்கொடு வந்தனா. (நாசு)

சுது டேடக ரிசுரி ரு -
 டேடக ரிசுரி ரு -
 மோ - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 யாது செய்கில் நெனப்பசி ரு - ருதா (நாசு)

கண்டு வீதிபற ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

பற்றிச செனறயா பா - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

காடிச கண்டனா நனமணி மாலையச
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

எனா காருயிக ரு - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

ஒருக காருயிக ரு - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

செனறு ரி - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

எனா வுன்னிய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

எனா மூதகிலுன மாலைய யிட்டனை
 ரு - ருதா மாலைய ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா
 ரு - ருதா மோதலு நிகழி ரு - ருதா (நாசு)

என்றெ ணங்கம்ப டியவி றைஞ்சினர்
ஒன்று காவல றோடுவெ ளிவந்தா
அன்று வெங்கழு வேற்றவ ணுகலை
நன்று காணவுற் றாநக ராமரோ.

(௩௩)

யாருங் காணவி ருங்கழு வேற்றிடச்
சாரும் போதென்று தாசர்ஜ நாதத்தன
கூரு றுங்கழு வேற்றினுங் குணடலம
நேரு மென்றலை நீவிழச செய்யினும்.

(௩௪)

இன்ன மெவ்வித லுறுக ளெய்தினும்
நின்னை யான்மற வேனெனு ரீடுறா
தன்னை யோர்ந்தவா தங்கிட முநதெரீஇப
பின்னை கேள்வனக ருனைபி றங்குணை.

பார்க்க வக்கழுப பசசென்று றததளிர்
தாக்கி நன்குத லைசதுச்செ ழிசது
கோக்கிக் காவல றோடிது வனறனா
காக்கு மன்னவன் பாலிகக ருததையே.

(௩௫)

வேந்தன் கேட்டுவி யந்துவி னாந்தவந
தார்ந்த வம்மரந் தன்னைக்கண் டாயவுறா
தேய்ந்த தாசனா யிவ்வகை செயததால
வாய்ந்த தாலப ராதம றுகவே.

(௩௬)

என்ன வுன்னியி ரவிய டியனா
மன்னத் தாழ்ந்துவ ணங்கியம் மன்னவன்
உன்னி நோக்கிடி லும்வயின் யான்மிகத்
துன்னு நீளப ராதததைச் சூழ்த்துளேன்.

(௩௭)

சாமி யன்னது தன்னைப்பொ றுக்கவென்
றேமி குத்துப சாரமி யம்பித்தன்
றோமில் மாமனை தன்னுட்டு லங்குறு
மாமி னாயகன் பால்கொடு வந்தனன்.
வேறு.

(௩௮)

வரலுந் திருமா மகனு யகனார்
சரணங் களில்வீழ்ந் துதழீஇ யினர்காண்
பரமன் னவரைப பரிவோ டிதழீஇத்
திரமன் னுறுசொற் சிலசெப பினனே.

(௩௯)

நன்னு டருநா யகனுக் கடியாய்
என்னுல் மிகுதுன் பமதெய் தினைநீ
மின்னார் தருபண் டரிமே வவெனை
இன்னே கொடுசெல் லுகவென் றனனே.

(௪௦)

அதுகேட் றுமன் னவனா வலுடன்
மதுகு தனைவந் துவணங் கியிவன்
கனலா தவனே குகருத் துனையோ
இதுவோ நினதின் னருளென் றழுதான்.

(௪௧)

இறைவன் முகநோக் கியெழிற் நிருமால்
அறைவன் னுனிலா சுறுமே லதனைப்
பொறைகொண் டிறைகின் நிலனைன் றுபுகன்
றுறைகின் றைசந் யுணர்கின் நிலையே.

(ராசுடு)

முன்சொன் னதிகந் துமுயங் குறுதற்
கென்சின் னையுதப் பதிவின் றளவு
நின்செஞ் சதனத் திடைநின் றதுமுன்
றன்சந் றடையா லினிந் தகவே.

(ராசுடு)

உனதுள் றுறவென் னையிருத் தியுகந்
தெனதின் நிருநா மயியம் பினையாய்
மனதின் னலறத் தனிவா முதியென்
றன்வின் மணிதா சர்பனின் துறவார்.

(ராசுட)

ஒருநா ளுனையெவ் வகைகொண் டிறுவேன்
திருநா யசெப் பகவென் னலுமால்
வருவே னுறுசத் துமதென் றுவருத்
துருவேர் சிறுசெப் புறவுற் றனனே.

(ராசுடு)

கொடுபோ கெனவண் டகுலங் களெலாம்
படுமோ டுடையா னொருகைப் படுசெப்
படுமா றகமெய் திடதென் னையெனத்
தடுமா றிலந்தா சர்கொணர்ந் தனனே.

(ராசுட)

கொண்டார் வருதாற் பொறிகொண் கன்மலர்த்
தண்டா மறாதன் பதிதா சநிலல்
பண்டேய் தருபா சுவதர் வதனம்
கண்டே மகிழ்கொன் கைநலந் ததனோ.

(ராசுடு)

இன்றே சுதினம் பெரிதின் பமெனக்
கென்றோ வருமென் றவெனய் தினன்யான்
நன்றே மிகுபண் டரிநன் னகரம்
சென்றோ ரிறையுந் திரியே னினியே.

(ராசுட)

வேறு.

இப்படி யவரோ டுள்ள தியம்பினன் வருமார்க் கத்தில்
ஒப்பில்பத் மாள மென்னு மூர்ப்புறத் தணுகுங் காலே
அப்புறத் தலரி தாச ரிரங்கினான் முகந்கம் மாளை
வைப்புறு செப்புக் கீழே வைத்துநீ ராட லானார்.

(ராசுட)

மடுக்கறை யினிற்செப் புக்குள் வைகிய பாண்டு ரங்கன்
படுத்தசெப் புடைத்துக் கொண்டு பழுவடி வாசி நின்றான்
அடுத்தநீ ராழத் தாச ரங்குவந் தவனை நோக்கி
எடுத்ததெ னிந்த ரூப மெனவவ னியம்ப லுற்றான்.

(ராசுடி)

இரீவியின் ரூச ரோந் ரிங்குநின் றேகி யங்கே
பாவுபண் டரியி லுள்ள பரமசா துக்க ளுக்கு
விரவின் தறிவித் தாலவ் விமலர்கள் வந்து தேர்மேல்
வரவெனை யேற்றிக் கொண்டு வாத்திய முழங்கச் செல்வார்.

(ராசுட)

என்றுபாண் டிரங்கன் கூற விரவிதன் ருசர் தாழ்ந்து
நன்றெனப் பண்ட ரிக்கு நண்ணிநா காரி கம்பம்
துன்றுசா துக்க னுக்குச் சொல்லினர் சொல்லக் கேட்ட
மன்றலந் துளவோ னன்பர் மகிழ்ந்தன றொழுந்து வந்தார்.

(௮௭)

பற்பல வியங்கள் பொங்கப் பன்மணிக் குலங்கன மின்னிப்
பொற்புறு தேருங் கொண்டு போந்தனா பத்மா ளாதில
நிற்புறு பாண்டு ரங்கன் றன்னைநேர் கண்டு தாழ்ந்தே
அற்புதன் மேனி தன்னை யன்புடன் றழுவிக்கொண்டார்.

(௮௮)

பரமானந் தத்துண் மூழ்கிப் பரமனைத் தோமே லேற்றித்
திரமான பண்ட ரிக்குட் சேர்ந்தவ ளெல்லாந் கூடிச்
சுரமான கீர்த்த னங்கள் சொல்லிக்கொண்டாடி க் கொண்டே
உரமான வாத்தி யங்க ளொலிக்கவந் துற்றா மாசோ.

(௮௯)

சந்திர பாகை வந்து சாந்தசம் பிரமந் தனை
இந்திரன் முதலாந் தேவ றோவோ சொல்ல வல்லா
மந்திர மறையோ கூடி மதிசதுண்ட நீரி ளூட்டித்
தந்திர மறைகோ ஷிக்கச் சடங்குக ளெல்லா முற்றி.

(௯௦)

பாண்டிரங் கனைத்தேர் நின்றும பல்லக்கி லேற்றிச் சொண்ட
வேண்டினர் கோயில வந்து விமலனைப் படிட்டை செயதா
நண்டபி ஷேக மெல்லா மியற்றின ரலங்க ரிததா
நீண்டதோ ருபசா ரங்க ணிரம்பசசெய் துறப்பூ சித்தா.

(௯௧)

நாமசங் கீர்த்த னங்க ணனிமிக மூழங்க நல்லோ.
சாமகா னங்கள் பாட மங்களா ரியுந் தாங்கி
மாமகள் கொழுநற் கேற்ப வந்தனை புரிதா நின்றா
யாமதை யுணர்த்த வென்ன வறிவுள மெவாகரு மீதே.

(௯௨)

அங்குவந் துள்ள நல்லோ மனைவரும் பானு சாசா
பொங்குபத் தியைக்கொண்டாடிப் புகனறமற் றிவரா லையன்
இங்குவந் தமர்த லாயிற் றென்னச்சாக் களாவ முங்கித்
தங்குமூ ரார்க ளெல்லாந் தனித்தனி மகிழவு கூர்ந்தா.

(௯௩)

பின்னரு மன்ன வார்க்கம் பேசும்பல் கார வார்க்கம்
நன்னரங் கமைத்து நந்த னந்தனுக் கூட்டி யார்க்கும்
வின்னியோ கங்கள் செய்து தாங்களு மிதப்ப வுண்டு
பொன்னிறக் கமலை கேள்வன் பொன்னடி போற்றி நின்றா.

(௯௪)

வழிர்ண் டாண்டு கான்போ யெய்திய விராமன் றன்னைச்
குழையி லயோத்தி யுள்ளோர் கண்டெசந் தோஷித் தாற்போல்
வாழிய பாண்டு ரங்கன் வார்க்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்தா
ஊழியுந் கெடாத பண்ட ரிக்கணுள் ளோர்க ளெல்லாம்.

(௯௫)

ஆகச்சரித்திரம் நன்குக்குச் செய்யுள் உத்குசு

பானுதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

— — — — —

சரம் பில்டைப் பண்பு ரத தைட ான சுகம சி மாதிதசு சாதரி
 ரேயசம பிசுன ஸமபெறு ம ார ரு சி பண்ட ச ஸபேர
 சூயமா மலையோ சிருதசு ரொபாற் ற ினி ஸ பிசுவே சநாசு
 மேயவச் சநாசித ன்ணாம ஸம் சாபட ப சி துட ா வணங்கின ி ரம்பி(சு)

என்றாரா தம்மைச் சநார்த்தனா நோங்கி மீ வியந்திட வயவ தொழி ன
மறையுந் சிறிது ஞானமோ பெரிநாய் வாய்க்ததென் றுவாதமக் கரி ம
துனபதத தகதென் பாலினி டிருகிதி சுமநதுட னெனயருள சுரகங்
முனநரி மகநியாழ்முனி வரரா லருபபெருத் துருவாபோன் முயலவரா, (சு)

திருவொடுக பகுதிக்கு சற்றூரு சேவை யிடைவிடா தியற்றுவார் துயிலிற்
பரவியே யவாதம் பாதுககள் பிடிப்பா பரிசுதுதாம் பூஸைங் கொடுப்பார்
விரவுதாம் பூலர் தினுறமிழ் போதும் படியாக மேத்துவா விருடபி
வரமிசு மவாபு சைக்குவேனெ டென வழுதற வுதவுவா மாதோ. (எ)

தேசிக ருண்ட பின்னருச் சிவ், ட மருந்துவார் சிறுதொழில் பலவும்
ஆசறத் தாமே யியந்துவா ரடைதி யாவையு மறிந்தசத் குருதாம்
சேசமா மிவனோ மானிட னல்ல னிறைகுணத் துத்தம் தேவன்
தாசனய் நமக்கு வந்தன னென்று சாற்றருங் கருணையிற் றழைத்தார். (அ)

ஏகநா தாநீ வருகென வழுத்திங் கெனக்குப்பன் னுன்களு மேவல்
வாகுடன் புரிந்து கொண்டிருப் பாயேல் மற்றுனைப் பெற்றதாய் தந்தை
சோகமாய்த் தளர்ந்து மூப்பிடை வருந்தி வறுமையாற் துன்புறு வாரகள்
புகையா லுடைபுண டந்திடல் வேண்டு மெனவவர்க் கருள்செய்வ சூனா. (க்)

தந்தைதா யுடையுண் பெறவினும் புதல்வன் ழுன்குரு சேவைசெய் வதினும்
உடந்துசம் மதரா யிருந்தனர் பின்பு ஜனார்த்தன ருனனியிங் கிவனுக்
கிந்தமா மடத்தோர் சேவகத் தமர்த்த வேண்டுமென் றவர்தமை நோக்கி
முந்தொரு கணக்கு வேலைச் செய்து வருகென முயன்றன ரிருந்தார். (௨)

முன்புதாஞ் செய்யும் பணியினும் வழாமற் கணக்கெனுந் தொழிலினுமுயன்றே
அன்பொடு தினந்தோ ழுங்கணக் கெல்லா மாரியர் தமச்சறி யச்செய்
கின்புற வருநா ளொருகினை மொருகா செண்ணிடைப் பிழைக்கராத திரியில்
மன்பெற விளக்கு வைத்துக்கொண் டாய்ந்து வாய்ந்திடா திருப்பதி னாலே. ( )

உடன்மிக வருந்தித் தாகமிக் காசி யுமுபுனல் பருகிடா துழன்று
கிடமுணர் குருவுக் குறாப்பதென் னென்று சிந்தையைக் கணக்கிடை றுவததுச்
சடமதை மறந்தாய்ந் துறைநகிட வெளியிற் சயனங் செ ள் ஐநராத்தன றொழிது
மிடமுறு மேக நாதனாக் காணு தெங்கென மடத்தினுள் வந்தார். (தம)

வந்தவ ளோக நாதனாப பார்த்து மற்றவ ராய்வதை யுணர்ந்து
முந்தவ ருணரா மற்பினர் வந்து நின்றனா முயல்கணக் கதிலே
சிந்திய காசு வந்தது தெரியச சிரித்துக்கை கொட்டினா மகிழ்ந்தார்
அந்தமி தவத்தோ ரதுகண்டு முன்வந் தவர்தமை நோக்கின மறைவார். (௨௩)

யாதினைக் கண்டு வியந்துநீ சிரித்தா யெனவின விடத்தலை நிமிர்ந்து
மீதுற நோக்கிக் குருவேன வறிந்து துணுககென வெழுந்துதான் விழுந்து
தீதறு கணக்கின் றொகையிலோர் காசு சிந்திய ததுதினைத் தேடி
வேதனை யுற்றிப் பொழுதுணர்ந் தின்ப மேவியா னைகத்தன னென்றார். (௨௪)

ஆரிய னவற்சொல் வதுதனை வினவி யன்னவர் தம்முக நோக்கி
ஒரியல் காசு தேறும் விலையத் துன்சித்தம் லயித்திடச செயலபோல்
சீரிய கண்ணன் நிருவடி. களிலுன் சித்தஞ்சோ வறினுறன ஐனமம்
நேரிய தாகு மென்றினி துனாகக் கணக்கத் தவாமன நெகிழ்ந்து. (௨௫)

நாதனோ யீது வாய்த்திட வெனக்கு கசைமிக வுளதும்ற் றதுவிப
போதுற லாயிற் றினிக்கிரு தார்த்த னாயினே னெனனரி புகழ்
முதுணர் கின்ற ஐநார்த்தனர் மகிழ்ந்து நன்றுநீ மொழிகணக் கென்னச்
சாதுசற் குருவார் கண்ணனென் றோதக் கேட்டதிற் றங்கிய வுளத்தார். (௨௬)

பிரபஞ்ச விவகா ரத்தினை மறந்து பின்பவர் பாற்றத்து வத்தின்
வரவொடு செலவை வகுத்திடக் கேட்டு மாசிலாத் தேசிகா வியந்து
திரநிலை யுபதே சம்பெற விவன்றான் றெளிந்தன னென்றறன் சிறந்து
கரமதாற் றழுவித் தாரகமறையைக் கருணைகொண் டொசெய்தார் கவின(௨௭)

அதுமுத லேக நாதரம் மறையை யனுசந்தித் தாரியர் பணியும்
கதுவின் ராகி வருமவர் செயலைக் கண்டி.ந்த வுலகையுத் தரிக்க
மதுவிரி துளவ னேயிவ னாக வந்தன னெனமிக மதித்துக்
குதுகுவித் திவற்கு நங்குரு சேவை கொடுத்திட வேண்டுமென் றெண்ணி(௨௮)

ஏகநா தர் யென்குரு சேவை யெய்திடச் செய்வென்மற் றவர்தாம்
வாகுறத் தமது வடிவினை மாற்றி வருவார் யவொன மதித்தற்
காகநான் பேசும் வகையினு லறிதி யபேதமாய் வணங்குதி யவர்தாம்
ஓகையோ தெவு வதுவெதா யினுநீ யுவந்தினி துண்கவென் றுரைத்தார் (௨௯)

பாக்கிய மென்று கேட்டவர் வணங்கப் பின்பொரு தினத்திற்றம் பணியில்
யோக்கியர் தம்மை யழைத்துக்கொண் டொருகா னுற்றன ரங்குறுவரிற்சி
லாக்கியர் தத்தாத் தினாயர்பட் டாணி டெவராய் நாணுகத் தேறி
வாக்கியப படியே வந்தன ருணர்ந்து ஜநார்த்தனர் சீடற்கு வகுப்பார். (உ௨)

என்றரு சாமி வருகிறார் பார்நீ யெனைச்சொலச் சீடரு நோக்கி
மின்கதிர் வாளைக்க கொண்டொரு துலுக்கன் வினாபரி மேல்வர வவனை
நன்குரு சமக்கென் நிவருரைப் பதுதா னன்றதென் மெனமன நாடா
திற்பிலர் நின்றார் குசினாமேல் வந்தோ ரிறங்கினர் ஜநார்த்தனர் பணிந்தார் ( )

அஞ்சலி பத்த ராகியே நின்ற ரனருயை புத்திர ரவனோ
டெர்ராலில் மிலேச்ச பாஸஷயிற் பேசி யெனக்குறு பசியுள தென்ன
விஞ்சிய சமது தவத்திறை சமைத்து மிளிர்மணி யிழைத்தபாத் திரத்தில்
செஞ்சுலைய யாறுஞ் சேர்ந்தபோ ஜனத்தைச் சேர்த்தினி திருவரு முண்டார் ( )

நகர்தரும் பொது ஜநார்த்தனா சம்மை நோக்கியிச் சிறுவனோ டெண்ணத்
சகமன முனதெற் சாப்பிட லழையு மென்பதைக் கேட்டேக நாதர்
பகர்துலுக் களுட டென்பபயக் குணப் தென்றயல் பரிந்தன நோகத்
திகழமும் மூர்த்தி வடி யின ருண்ட திரிசய மாய்மறைத் தனனோ (உ௩)

மறைந்தபி னேக நாதர்தங் குருவின் மாவெங் தவரடி வணங்கி
விறைந்தமெய்த் சவக்கிர் குகினாமே லேறி நேருறு வோர்தமைக் குருவென்
றறைந்தனி ரவரிவ டுணுகலு மிலேச்ச ராயின ரிருக்கமற் றவனோ
மறைந்தினி துண்ட டொன்னெனச் சநார்த்த நருமினி துணைசெய்வார் மாதோ

முன்னனோ சொன்னே னென்குரு வடிவ மாறினர் முந்துவா டென்ன
அன்னதை மறத்தா யத்தவக் கிரிதன் புத்திரர் தமையெவ ராலும்
தன்னிட லரிது மற்றவர் நிரோது வாய்வ ரச் சதைதனைக் கழுநீர்
வன்னவ ளறினத்தா யநேகயோ கங் ளரியற்றினு மியற்றலா மின்னும். (உ௪)

அனைத்தாய் ருளமு மறியினு மறிய லாகுமேழ் கடலைநீர் திழனும்
நினைப்பொழு திடையே நீத்தலாந் திரிகா லமுமுணர் திறலையும் பெறலாம்
நினைப்பருந் திரிமூர்த் திசன்வடி வாய நிமலனைக் காண்பதோ வரிதித்
தனைப்பெரி டவரை யநாயாச மாகக் கண்டிந் தவிர்த்தனை தகவோ (உ௫)

அயினு மினியிங் கவருநில் வணங்கி யருள்பெறு கென்னலு மிசைந்து
மேயினர் மடத்துக் கவருட னுறையப பின்பொரு தினத்திலவ் விமலர்
நீயினுங் காட்டிக் கென்னொடு வருதி நிமலனொவ் வருக்கொடு வரினும்
சேயினே யனையா யுனக்கெச்ச ரிப்பேன் றெறிந்துகொள் கெனக்கொடுபோனார்

உற்றவக் காட்டின் மலங்குபக் கிரித னுருக்கொடு காமதே னுவுடன்
செற்றமி றத்தாத தினாயாவந் தணுக ஜெநார்த்தன ரவனொகிர் சென்று
நறுறுனை யடியை வணங்கலு நாதர் நன்குறத் தழுவின ருணவு
பெற்றிட வேண்டி மெனச்சநார்த் தனரும் வருபசப் பால்கலம் பெய்து. (உ௬)

உணவமைத்துவ வவரிவ றோடுமுன்பொழு திச்சிறு வனைநீர்
கொணர்க கம்மோடு கூட்டியுண் போமென் றருள்செயச்சநார்த்தனர்குறிப்பின்
அணவுமுன் றனக்கென் குருவெனச் சொன்ன வவரிவர் தாமென வழைக்க
நணுகினர் நிற்க வத்திரி புதல்வ ருடனுண வருகென நவின்னார். (உ௭)

அஞ்சியே யருகு கின்றிடு மேக நாதர்து மங்கையா லெனையு
விஞ்சுறு பிரசா தந்தரு கென்று விளம்பிட வதகிரி புதல்வா
தஞ்செவா யுறற போனகந் தன்னைத் தங்கையாற் கொண்டாற் சரலும்
செஞ்செவே தம்முள் னொயிற் றொண்டார் ஜநாநதன ருந்பெறு சீடர் ( )

இருவருப் புதித பின்பணு சூழையீ றற்புக திராநாந் சரம
கிருமுக நோக்கி யிசகிற பின்னை யாரொனா நாதகர லென
அருகுற வலையிற் சயருரு பாநச துபெந் துதந் துயிற் றொ
கருணைசே ராந் தனைன லொதந் துபெந் துதந் துயிற் றொ ( )

சுருதிராந திராநாந் பாலேத துகளநத் தண்டாநெதந் ததவாய
மருவிய நவந் தமாசிட பாக வசப்பொரு ளாபுமா கிடதால
தெருளுறப் பிராகி ருதமொழி சரிநிற செய்வவல லென னொ
பெருகிய ராமா யணததையு மினிமை பெறசெய்யவல லென னொ ( )

இன்னமும் றாநி ருததநாந் தஞ்செய்ய வல லென னொ
சொன்னதைச் சாவ னிசைய லொலா க துடா யுசரியம றொவா
என்னந் தவாந் தவாதீல மெற்கை யெதறின ருளுடைய மறைநாந்
அன்னது கண்ட ஜநாநதன ரோக நாதரைப் பாரதிலி சரொவா ( )

உன்னிடத் தெனது குருவருள் சுநதா ருலாதவா ருளபி ருசா
தன்னையென் செயதா யெ ளவயி தறையிற றிடசென் னொ
என்னசெய் தீனந் யெ ருமநம் வருந் யெந்நிறு வாயிடையிருந்
மன்னுதம் பலததைத் தையிடை யுமிழந்து மறறவா வாயிடையிடையா ( )

அவாகரம் பற்றிச் சொண்டெம் மடததைச் சாணின் பின்பு றுஞ்சு
தவனனு மொளியு முயிருட றுடைய சரிபகலக தெனத நிற லந்து
புவனமுண்ட ருள்வொ ளும ருத தனவடந் புந் துசொன றொன றொ
தவனனி மிருந்த ஜநாநதன ரிவனபாற பணிகொள நுககதன றொந் ( )

சீடரை நோக்கி யினியுணா சென்று செயததகு லில்லறகு சே
நீடுந் ராடல் சந்தவந் தீனதே ததாசசின் நிதயநை வேதயம்
கூடுறு மகிதி பூசனை யாதி குறைவறச செயதுறல வேணும்
மீடுறு கரும் மெனவிச ழாபற பிரபருச நடைபிற ழாமல ( )

உனக்குமெய்ஞ்ஞான முறினுஞ்செய தொழுக லுடனரி பாலனை கய விடாடே
கனக்கரு மேனிக் கண்ணலுன கணமுன காணவந தருள செயல் னென்று
மனக்கினி தாக வாழ்தகின ரபய சாமவா தலேமிசை லவததே
அனுக்கிர கஞ்செய் தனுப்பின ரோக நாதாதம் ழாமனை யடைந்தா ( )

வேறு

விருத்தரா கியதந்தை தாயாதமை வணங்கவவா விரும்பிச சேனய
அருத்திகூர் தெதெதனைததே யுச்சிமுகந தானநத மடைய லொ
பெருத்தமா தவரான குருநாநா சொன்னபடி பிறழா தன்பு
பொருத்தநா டொறுஞ்செயுதித கியகரும் வனுஷ்டானம் போற்றிச் செய்து ( )

தேவதார்ச் சனைமாதா பிதாச்சேவை முதலவெலாம் பெரிது செய்து
மேவலா கியசகல வுயிர்களையுந் தம்முயிர்போல் விரும்பிப் போற்றித்
தரலிலாத் தமதகத்தி லுறைபாண்டு ரங்கனைச்சாஸ் திரோக்த மாக
ஆவனகூர் தேதினமும் பூசித்துப் பலதுகிக ளறைந்து வாழ்சதி. ( )

லலன் செந்து சாண்டாங்க மரகவணங் கித்தனவ மாயிர சாதம்
கலந்தவர்க்கெல் லாங்கொடுத்துத் தீர்த்தமுந்தந் ததுதாமுங் கைக்கொண்டுண்டு
நலங்குலவு வேதியரோ டினிதுண்டு பின்புபுரா ணகால கேஷபம்
துலங்குறச்செய் திராத்திரியி லரிட்த்த னங்கன்செய்து துயில்வ தாவார் (சுடு)

அப்படியாய் வருமவர்தஞ் செயலறிந்தோ ரவதார புருஷ னென்று
செப்பவயர் குருகுரு லநேககபி ரசனாகனாள் செய்ய லாடார்
ஒப்பறமக் கவிகளைக்கேட் டியரசாது சச்சனங்க ளுதப்ப தாடார்
இப்படியாய் நடனதுவருங் காலத்தி லொருந் தினையின் மேலி. (சுக)

ரகுநாதன் வான்மிகி வடமொழியில் மாயாணத்தளைச் செய்சான்
வெருவாகி யதுபொருள்நான் பரிசா டுடையர் விபுல யோர்க்குத்
தருமாறு பொருள்விளங்கப் பிராடுருசுத் தனிற்செய்தி யென்று சாற்றிப்
புகுபோது துயில்விழித்துக் கணவியுரை பொருடெரிந்து புத்தி கொண்டார் ( )

வடமொழியா மாயணத்தின் பொருண்முதுந் தெளிவாக மனகி லோர்ந்து
திடமுறவே பராங்குசந் தனிற்செய்து வருநாவிரி றிய தான்
விடமனைய வயல்லிட்டான் வடமொழியா மாயணத்தான் விளங்கி நிற்க
மடனினவன்பி ராகிருதத் தியற்றுவுகென் விசேஷமென வருசசொல் வாறாய் ( )

தினமுந்நியி கழந்துவாச் சொழ்ப்பிரா கெழுசரா மாய ணத்தில்
வினதைசுதன் பிடர்வருவேன் லிதகிறப்பல் கொண்டுவலி லேக நாதர்
கனவிடைந் திப்பொழுது துயிலொழித்தி ராமனது கதையைப் பாடு
கெனவுமுன்றன் மதுமொழி களைக்கேட்டு விருப்பமுளே னென்றங் கூறி. ( )

மெக்கடும் லேகணியுங் கொண்டுவந்து மருங்கில்வைத்து மறையத் தாசர்
நிசிக்காலத் தினில்விழித்து நேரொழுதுங் கருவிகளி னிலைமை கண்டு
சுசித்தாக வெழுதுகெனச் சொன்னவனைக் காணுமன் மிகவி யந்து
முசிப்பேது மில்லாம லிராமகதை துனையெழுத முயலுங் காலே. (சுடு)

தனித்துமகேத் தீர்த்தினின்றுந் சதாநிதேய் கடளுவுஞ் சமய மாக
இனிந்தவனே குறும்வேக மனததிடைக்கொண் டவசரிக வெய்திப் பாய்ந்து
சினத்திகழு மயல்லிட்டான் றனிமுற்றத் திடைவிழுந்தார் சிலம்பல் கேட்டு
மனத்துணர்ந்து முன்றிலிடை மூர்ச்சித்துந் திடந்தவனா வந்து கண்டான். (சுக)

இன்னவகை வந்துவிழுந் தானென்று தெரியாம லிறைம யங்கி
அன்னவா தங் கரத்திருந்த காகிதத்தை வாங்கியதி லறைதல் பார்த்து
மன்னுமிந்தச் சமயத்திற் பரவசரா யனுமனென மதித்துப் பாய்ந்து
துன்னவிற்கு விழுந்தனனென் றறிந்துகொண்டே கநாதர்தமை நோக்கிச் சொ

என்னிவனார் வந்துவிழுந் தீரென்ன வவர்பேசா திருத்த னோக்கித் த்லவான்.
தன்னுளத்தி லனுதாபம் தான்பிறந்தங் கவரையவ தார மூர்த்தி
என்னவுணர்ந் திவனாரெடு காளாய்வி னேயிகழ்ந்தே நென்வு ணைந்தே
அன்னவனா யெடுத்தினைத்துக் கொடுபோந்தங் கவர்மனையி லமரச் செய்தான்.

உடனேக நாதர்தெளி வுறலாகிப் பழையபடி யெழுத லுற்றார்
திடனான வதுதெரிந்த வயல்மனையா னவாடியிற் சென்னி தாழ்த்து
மடனான வெனதுபிழை பொறுத்தருள்க வெனவழுத்தி மனைக்குச் சென்று
சுடனானே னிவரிடத்தி லுபதேசம் பெறல்வேண்டுஞ் சரத மென்று. (சுக)

ஒருகினமற் றவர்கிருவா ராதனவீட் றெங்கால முணர்ந்து சென்று
திருவினரோ யுமதுசெய லறியாம விசழ்ந்துவந்தேன் நீமை தீர்த்து
மருவுமெனக் குபதேச மருள்கவெனத் தாசர்சற்று மவுனத் துற்று
வருமவனை நோக்கியுனக் கானருநத் தனையடைந்து மருவு கென்றார். (௫௦)

அம்மறையோ னுமையன்றி வேறொருவ ரிடத்திலுறே நெனவ றைந்து
செம்மையுட னவாடிக்கீழ் வணங்கிநிற்க வவ்வருதது செய்கை நோக்கித்
தம்மனதி ல்வன்றக்கோ னலனென்று கொண்டவற்குத் தக்க தாக
நம்மிடத்தி லேநானைச் சுதினமதா னீராடி நண்ணு கென்றார். (௫௧)

அவனலதென் றேகியபின் மதகத்து ஞுறைவோனா யடைய நோக்கிப்
புவனமக னாயகற்கு நாளைநு மஞ்சனஞ்செய் புனலெ டுது
தவிருகிநான் வேண்டிடினு நீவிர்ஜலங் கொண்டாது தாடித்தி றென்ன
இவர்மொழிந்து வற்புறுத்தி யிருந்துமறு நாட் கால யெழுந்தி ருந்து. (௫௨)

நீராடி மாலடிதஞ் சென்னிவைத்துப் பாண்டொங் டநிலநற் கேற்ற
ஆராத னஞ்செய்யத் தொடங்கியபோ டயலவீட்டா னருகில வந்சொ
சாராக மனையிலுள்ளோர தமைநோக்கி யின்னமுமரு சனநன் னீனோன
காராம லுறைகின்றீர் கொடுவாரு மெனவுகாகுத் தவிராகி ருந்தார். (௫௩)

கண்ணனது நாமஜப தியானத்தி லிருந்துபின்பு கனம் மறது
நண்ணியங்கே யிருப்பவனை நோக்கியிவ னலந்செரிவோ மென்று நாடிப்
புண்ணியநீர் கொண்டுவர விங்கொருவ ரும்மில்லையோ புதறி றென்ன
அண்ணியதம் மனையுள்ளோ ரொருவரும்பே சாகிருநதா மவனு முற்றான். (௫௪)

பலவாறு புனல்கேட்டுங் கொடுவருவா ரில்லையென்ப ிரிது தாமே
சலமாக வுபதேசம் பெறவந்தோ னுங்காண நயந்தோர டையு
சலமேந்திக் கொடுபோந்து நீர்முகநது வினாந்துவந்து கருதும் புகைத்
சலனாடு செயத்தொடங்குஞ் சமயத்தி லிவனவாகுச சாற்றலாளுன். (௫௫)

அடிகளே யெனக்குநல வுபதேச மருள்கவென வவரி வன்றன்
படினமனம் புனல்கொணரக் கருதாத தன்மையகந் கார மன்றோ
கொடியனிவன் றனக்குமிக வுபதேசந் தனையினிது கூறலாமோ
படிசரியன் மெனனினைத்துச் செம்மாப்போன் றனைநோக்கி ிலாவ தானா ()

மஞ்சனநீர் கொடுவருவா ரிலரானார் நீயுமதை மனதிற கொளனா
கிஞ்சிருந்தா யதனாலே யுபதேச காலநனி யிகந்த தாயிற்
மென்செயலா மெனவவனு மெழுந்துதன தகஞ்சென்றா னேக நாதா
ஞ்செயலுக் கொருசீடன் வேண்டிமோ வென்பபுகை நடத்தி யுற்றார். (௫௬)

வேறு

இனியசற் குருவே யான ஜநார்த்தன றோக நாதர்
புனிதந் தந்தை தாய்பாற் பொருந்துநா ளவனாக் கூவிக்
னினிவன் னவர்மு கத்தைக் கண்களி கூர்ந்து நோக்கிப்
புனிதரப் புறச லீபப் பருப்பதத் திடையோர் பாங்கர் (௫௭)

நீரிய தீர்த்த மென்று சொல்லுமேற் புனித மாய
நீரிய வதன்ச மீடாந் சிந்தைக்கும் விழிக்கு மின்பம்
நீரியுன் மார்க்கண் டேயர் தலமொன்றுண் டாங்க நேகர்
நீரிய சரியைப் போற்றி யடைந்துளோர் சாக்ஷாத் காரம் (௫௮)

அன்ன புண்ணியத்த லத்தை யன்புட ன்போ யன்மி
மன்னுரு ரியதீர்த் தத்தின் மனமொரு மித்துமூழ்கிப்
பன்னுபாண் டெங்கண் றன்னைத் தியானித்துப் பயில்வா யானால்
உன்னுமவிட் டலன்றன் சேவை யுனக்கெளி தாகவுண்டாம்

(சுடு)

தரிசனங் கிடைத்த பின்பென் னிடம்வந்து சார்தி யென்று
பெரியவ ருணாக்க நாதர் பெருங்களி கூர்ந்தா ராகி
அரியசற் குருவைப் போற்றி யவர்விடை பெற்றுச் சார்ந்தார்
பரிவுடன் சலீபமென்னும் பருப்பத மதனை மாதோ.

(சுக)

நித்திய நியமமுற்றி நேரில்கு ரியதீர்த்தத்தில்
பத்தியின் முழுகிப்பானு வருகிசை முகமதாகச்
சுத்தியி னிருந்து சிந்தை யொருமித்துச் சுருகிக் கெட்டா
தத்தியிற் றுயிலுங் கண்ணன் றனைத்தியா னித்தன்பாகி

(சுஉ)

பரவச ராணபோதப் பருப்பதத் துறுமோர் பாம்பு
தரவுண வமைந்த தென்று சார்ந்தவ ருடலைச் சூழத்
திரமிசு மேக நாதர் தேகத்தின் பரிசுத்தாலே
அரவதற் குணவி னிச்சை யகன்றதங் கவருக் கன்பாய்

(சுங)

தொண்டசெய் வதனுக் கெண்ணி யவர்தலை மீது தோன்ற
மண்டுபெ விரித்துத் தண்ணை வரப்புரி கவிகை யாகக்
கொண்டு லாகி நாதர் கொளுந்தியா னத்தி னின்று
வின்று போது நீங்கி யோகத்தில் வெயிலைப் போக்கி

(சுச)

தினந்தொறுங் கவிகை யாகச் செய்யுடும் விரித்திவ் வாறவ்
வனந்தனில் வரச்ச லீப மலையடி வாரத் துள்ளோன்
மனம்பரி சுத்த னாகி மலைவந்து தவஞ்செய் சாது
சனங்களுக் கின்பா னாந் தருமவ னை லாலே.

(சுரு)

ஏகநா தனாயம் யோகத் தெழுபொழு தடிவ ணங்கிப்
பாகமா கியவிப் பாலைப் பருகுமி னென்று வேண்ட
ஆகநன் கென்றன் னான்ற னன்பினுக் குகந்துட் கொண்டார்
தாகநீங் குறநா னாந் தத்துவத் தனனோர் நாளில்.

(சுசு)

மிக்ககா லையிற்பால் கொண்டு நாதர்பால் விரைவிற் சென்றான்
தக்கயோ கத்தி லன்றார் பரவச ராகிச் சாரச்
சக்கிரி முறைவ ழாது தலைமிசைப் படத்தைத் தூக்கித்
தொக்கநன் னிழலுண் டாகக் கவிகையிற் றோன்றக் கண்டான்.

(சுஎ)

என்னிதி யோகத் துற்றோர் தமைச்சலாய்த் திண்டற் கேய்ந்த
துன்னிடி லெவ்வா ருமோ வெனப்பரி தாபத் தோடு
தன்னிரு கரமுந் தூக்கித் தலைமிசைக் குவித்துக் கொண்டு
பொன்னிவர் மார்பா தின தயாரிதி யேபூவ் கண்ணா.

(சுஅ)

இச்சம யத்தி னீவந் திவனாக்காப் பாற்றல் வேண்டும்
நச்சராத் திண்டு முன்னே யெனநனி புலம்பிக் கூவ
அச்சமி லன்பர் கூவு மவன்குரல் கேட்டு நோக்கப்
பொச்சமி லரவு தானே விலகிப்போ யிற்று மாதோ.

(சுஆ)

எண்ணீர் கூச்ச லிட்டா யென்றவன் றண்ணைச் சேட்டார்
அன்னவன் வணங்க யைய வராவுமைச் சூழ்ந்து துந்தம்
சென்னிமேற் படந்துக் கிக்கொண டிருந்தது தெரிந்தச் சத்தால்
உன்னிடக் கூவி னோனென் றுரைத்தன னேக நாதர்.

(௭ -)

ஹரிபதத் தியானி யைக்கண் டஞ்சுவான் யாறு மென்று
தெரிகிலா யாநீ யென்று திறந்தகண முகிழ்த்துத் சுய
கரிசுரல் கேட்டுக் காத்த கருணையங் கண்டே னாபபண
டரிபுர விட்ட லாஸ்ரீ தாழ்நி பாண்டு மங்கா.

(௮)

உனதரு னருவங் காணற் றுன்னியிங் குறுகின் றென்றார்
எனதுள நிரம்பு காத லினினைற வேற்றல் வேண்டும்
பனகமென் ஈயன வென்று பற்பல வாகப்போற்றிக்
கனலுறும் வெண்ணெய் போலக் கரைந்துளங் கனந்து வேண்ட.

(௯)

வேண்டலுக் குவந்தப் போசே விட்டலன் சுருண் டபம
பூண்டுசங் காதி பஞ்சா யுதங்கனும் பொருந்தப் பொன்னார்
நீண்டவம் பரமுந் தோன்ற நீற்றி னேக நாதர்
காண்டலு மெழுந்து காத்தும் பணிந்தனா கரங்கள் கூபி.

(௧௦)

வணங்கினர் தம்மைத் தாச்சி மகனெமார் பிறந்தருத் தாய்போல்
குணங்களா லுயர்ந்த வள்ளன் மார்புறத் தழுவிந் கொண்டான்
இணங்கமுன் னினைவிந் கேறச யாண்டுமெப பொழுதுங் காப்பேன்
அணங்கற வெனச்சொல் போதி லயாரின்று கண்டோன் றுனும்.

(௧௧)

கண்ணன்பொன் னடியிற் றுழ்ந்து கைகவித் தெழுந்துந் தாய்
திண்ணமாய்த் தவயோ டங்கள் யாசொன்றங் செய்யா டியாரிங்
கண்ணிய வேக நாதர் சேவையா லயனே யாழ்
விண்ணவர் காண்கி லாத மெய்யருள் வடிவங் கண்டேன்.

(௧௨)

என்றவன் றுனும் பல்லா தேத்தமால் கருகலத் தண்ணெய்
நன்றவன் றனையு நோக்கி மறைந்தன னெதர பரகம்
ஒன்றந் சிரமேற் றாங்கி யும்முடையருளி னெலே
பொன்றயங் குறுமார் பாணைக் கண்டன னென்று போற்றி.

(௧௩)

விடைபெற்றுத் தன்னார் போனான் விரும்புபா லீந்து பின்னர்
தடையற்ற வின்ப மேவிச் சகார்த்தனர் தம்புற் சென்றார்
அடைவற்ற மகிழ்வி னோடு மவாடி வணங்கிப் போற்றத்
தொடையுற்ற மாப்பிற் சேரத் தழுவின ரருள்சு ரந்தே.
வேறு.

(௧௪)

வியன்மி கக்குரு விடைதரத் தம்மதார் மேவி
நயமு டைத்தென நனிமகிழ்ந் தவரரி நாமம்
பயில்க ருத்தின ராய்வரு நாளிற்பண் டரிவாழ்
புயனி றத்தின னெண்ணின னிவரிடைப் புகுவான்.

(௧௫)

என்னு டைப்பஐ னையிலீவ னிடைவிடா தென்னைத்
தன்னு ளத்திடை நினைப்பதுந் தவிர்ந்துறான் பூசை
மன்னு றத்தினம் புரிந்துவாழ் பவன்மன மதிக்க
நன்னு ளத்திக்குலத் தொருவனாய் நணுகுவ லென்று.

(௧௬)

வந்து தேவதி ரியிலுனார் தமைக்கண்டு மறையோர்க்
கிந்த வூரில்யார் போனா மிடுபவ றொன்ன
அந்த ஆருனோ ரோகநா தரைச்சொல் வவர்பால்
முந்தி யங்கவர் தமைக்கண்டு பணிந்தனன் மொழிவான். *

(அடு)

தின ணன்பர தேசிய நாதனீர் செவ்வே
போன கந்தரு யோனொக் கேட்டங்ங்நுப் புருந்தேன்
ஆன வென்றனக் கண்டனா திரந்தரு வீரோல்
யாளி ரந்தர மும்பணி விடைசெய்திங் கிருப்பேன்.

(அக)

எந்த வேலையு மடியிலா தியற்றவ னென்ன
அந்த வார்த்தைகேட் டிச்சநார்த் தனரருட் டீடர்
முந்து நீயெவ ணிருப்பா மொழிநின்பே ரோது
வந்த நீயுரை யெனப்பரு லோத்தமன் வழங்கும்.

(அஉ)

எனக்கொ ருருமி லென்பெய ரோகண்டி யாவென்
மன்கி ளைந்துனோர் யாரொனத் தேடினன் வந்தேன்
புண்ப்ப சுந்துமா யவனடி யீருமைப் போலோர்
எனக்க ருத்தினர் தமைக்கண்டி லேனெனக் கழற.

(அங)

ஏக நாதர்கேட் டினக்கிவ ணிருந்திட விச்சை
வாக தாயுறிற் றடையின்றி வசிக்கலா மென்ன
மேக மாநிறத் தினைசீற் குவந்தங்கு விரும்பிர்
போக மீதென வவர்மனைப் பணிசெயப் புருந்தான்.

(அச)

பூட்டு கோமய மெடுத்தவை குவிவுறப் பொருத்தல்
வீட்டிக் குப்பைக ளகற்றுதன் மெழுகுதல் விளங்க
நாட்டு பாத்திர வகையெலா நன்குசெய் தமைத்தல்
சூட்டு தோதவத் திகள்வீரார் பாயுறத் துவைத்தல்.

(அரு)

காவ டிக்கணீர் கொடுவந்து பெய்தவர் கருதும்
தேய பூசைக்கு வேண்டுப கரணங்க டேடித்
தாவின் மஞ்சன நீர்தரல் சந்தன மிழைத்தல்
மேவு நன்மலர் தொடுத்தபைத் தல்விளக் கேற்றல்.

(அக)

தாசர் தம்மனை வியர்சொலும் பணிதகச் சமைத்தல்
ஆச றத்தயிர் கடைசல்வே ராய்வெண்ணெ யமைத்தல்
நேச மிக்குறப் போனக வகையட்டு நிறைத்தல்
போச னஞ்செயுஞ் சாலசுத் தஞ்செய்து பொருத்தல்.

(அஎ)

பன்னி யார்தமை யின்னமென் பணியெனப் பகர்தல்
மன்னு பூசைசெய் தானபின் வருமறை யவனோ
மென்ன தாசரு முண்டிடப் போனக முதவல்
நன்ன ருண்டபின் சுத்திசெய் தமையநீர் நல்கல்.

(அஃ)

பின்பு சந்தன புஷ்பதாம் பூலங்கள் பெறவே
அன்பு செய்தளித் தானபி னெச்சிலா மடைகள்
துன்பு ருதெடுத்த கத்தயல் கொண்டபோய்த் தொகுத்தல்
இன்பி னோடுண்ட விடமெலாஞ் சுத்திசெய் தியற்றல்.

(அஃ)

இவையெ லாமமை வெய்திய பின்றை கால்கை
கவையெ லாமற்ச் செய்துகொண் டொருபுற நணுகிச்
சுவையெ லாமமைப்போனகந் தானுமே துய்த்தே
அவையெ லாம்புரா ணஞ்சொல வசதிசெய் தமைப்பான். (க௮)

இரவ தெய்திய பின்புசெய் வனவெலா மியற்றிப்
பரவு தாசருண் டானபின் படுக்கையு மமைத்துக்
கரவி லாதுகுற் றேவலுஞ் செய்துகண் டியிரும்
விரவிலானபின் ருனுண்டு துயில்செய விழைவான். (க௯)

இன்னவாறுநா டொறும்புரிந் தியலுறு நாளில்
அன்னதாசர்தந் தந்தைதாய் விண்ணுல கடைந்தாரக்
கென்ன செய்வதோ வவையெலா மியற்றிமு ற்ருன
பின்ன ராண்டுபோய்ப் பிதிர்ந்தினம் வய்ந்தது பெருக. (க௭)

தெரிந்து தாசரவ் வுர்மறை யோகஞ் சேர்ந்து
திருந்து நாணியெம் மகத்திடைச் சிரார்த்தமா தவினால்
அருந்த வந்திட வேண்டுமென் றனைவர்க்கு மியம்பிப்
பொருந்து தம்மகம் புகுந்திருந் தாரநாள் போக. (க௯)

விடியல் காணுமு நெழுந்துபோய் வெள்ளநீ ராடி
நெடிது தாஞ்செயு நித்திய கருமங்க ணிரப்பி
ஒடிவில் பூசையு முளுற்றிமே லுபரிகை யிருந்தார்
மடிவில் வீதியிற் புலையனும் புலைச்சீயும் வந்து. (க௯)

குப்பை கூட்டுறு போதிவர் வீட்டினிற் குலவும்
ஒப்பிலட்டிலின்மணத்தினை யோர்ந்தந்தப் புலச்சி
தப்பி லாததன் பதிக்கந்தமணத்தினைச் சாற்றி
எப்ப டிக்கிந்தப் போனகந் கிடைக்குமென் றிசைத்தான். (க௮)

தரும சீலரந் தணர்க்கலா மைக்கது தருமோ
அரிவை யேநமக் கெச்சிலா யினுங்கிடைத் தக்கால்
பெருக நாஞ்செய்த புண்ணிய மாமெனப் பேசி
மருவி யெச்சிலுந் சிரார்த்தமின் ருதலால் வராது. (க௯)

வீணி லேனவற் றிச்சைந் கொள்கிறாய் மின்னே
காணு ருதெச்சி விலையெலாங் குழியிடைக் கவிழ்த்து
மான மூடுவொன்றந்தப் புலையன்சொல் வார்த்தை
ஏன வேயுப ரிகைதனி லிருந்தவர் கேட்டார் (க௮)

இறங்கித் தம்மனை யாள்வயின் வந்தெழின் மின்னே
பிறங்கு வீதியிற் குப்பைகூட் டுறுமவன் பிரியை
நிறங்கொ ணம்மனைக் கறிமண்ம் விரும்பின ணிரம்ப
அறங்கொ ளந்தணர்க் கடுவதை யவட்கிடல் வேண்டும். (க௮)

என்னக் கேட்டந்தப் பத்தினி யாரகத் தியற்றும்
அன்னத் தோடுகாய் கறிமிக வுளவவற் றவட்குச்
கொன்ன வாரிடின மிருந்தவை தோஷமா மின்றே
முன்னு முற்றவ ருறவினர் தமக்கெலா மிடுவாம். (க௯)

எங்கு முள்ளவன் ஜநார்த்தன னாதலா விச்சை
தங்கு நின்றவர் தமக்கிட்வித் திருத்திசெய் வதுதான்
பொங்கு முத்தம மெனவவர் வெளிப்புறம் போந்தே
அங்கு நின்றவப் புலையனுக் கறிவித்தா ரம்மா.

(௩௩)

நிங்கு லத்தவர் யாவரு மிவண்வர நிகழ்த்தி
நன்கு மற்றவ ரொடுன்மனை யாளொடு நண்ணித்
தன்கு நப்புகித் திடுகவென் றருள்கொண்டு சாற்றப்
புன்கு லத்தவ னப்படி யெகொண்டு போந்தான்.

(௩௪)

தெருவில் வைத்தவ ருணும்படி சேர்ந்தருத் திரரால்
பெருகு காய்கறி யன்னமெல் லாம்பெரி திடச்செய்
தொருவில் கண்ணனுக் கர்ப்பண மெனவுணச் செய்து
பொருவி லந்தனர் தமக்குய்த்த புஷ்பதாம் பூலம்.

(௩௫)

சுகந்த சுகந்தன் தந்துபோ கும்படி சொல்ல
உகந்து மற்றவ ருண்டபோ ஜனத்தைப்போல் யாங்கள்
ஜகந்த னிற்கண்ட தில்லையா முழுதபோ ஜனமே
துகர்ந்து னோமென நுவன்றனர் வாழ்த்தினர் போனார்

(௩௬)

புலையர் போனபின் நெருவெலாற் சாணியாற் புதுக்கி
உலைய லாவகந் தன்னையுற் சுத்தநன் குளுற்றி
அலகில் பாத்திர வகையெலாம் வினக்குத் தலைமத்துக்
கலைக ளுந்துவைத் தாற்றிடை முழுகிக்கா வடி யால்.

(௩௭)

புனல்கொ ணர்ந்தறு ஈவைக்கறி போனகம் புதுக்கி
நினைவி லந்தனர் வருவதை யெகிக்கொண்டி நிற்க
அனைய வந்தன ரிவணியன் றனவெலா மறிந்து
மனையி லேசிரார்த் தம்மென நமக்கெலாம் வகுத்து.

(௩௮)

புலையர்க் கிட்டனன் போனக மிதுபொருந் துறுமோ
தலைமை யந்தனர் தமக்கென முனிந்தனர் தழன்று
நிலைமை கெட்டவ னகத்துணத் தகாதென நிகழ்த்தி
மலைவு செய்தவர் தலைமவிசா ரித்திட வந்தார்.

(௩௯)

வேதி யர்க்கெனப் போனக மமைத்துத்தி வினைசேர்
சாதி யீனருக் கிட்டனை கருமசண் டாளா
நீதி யற்றவெம் புலையரோ பிதிரர்நின் றனக்குப்
பேதி யாதசாஸ் திரத்திற்குப் பேதநீ செய்தாய்.

(௪௦)

என்று னாத்திட வேகநா தருமவர் தம்மை
நன்று நோக்கிவந் தனத்தொடு நவிலுவார் நாடி
இன்று மக்கெனச் சமைத்தபோ னகமண மெகிபோ
நின்று வீதியிற் புலையனேர் துகர்ந்தன னதனால்.

(௪௧)

அனைய போனகந் தனைமிகு தோஷமென் நகற்றி
மனையெ லாஞ்சுத்தி செய்துவே மேவகுத் தலைத்தேன்
வினையெ லாந்தெறு மந்தனீர் மிகைபொறுத் தருளி
எனையர் தங்கரு மத்தினை முடித்திகொன் றிசைத்தார்..

(௪௨)

துவல வேதிய ரவர்திரு முகத்தினை நோக்கி
நவிலும் வேள்வியி னமுகினை நாய்க்கிடு மாறும்
தவல ருநதுழாய் தீனமே துஞ்சாராத துதலும்
உவமை யாகவே யுஞ்நீறினை யோன மயவமானம்.

(ரூ)

வேறு.

எனவு றைத்தங் கவனேக வேக நாத ருண்ணெந்து
மனையிலுறப் பணிபுரியங் கண்டியா மருங்குவநது
வினைதெறுவீ ருளச்சேது விசனமடை, ததுபே ல
நினைவு கொடிங் கிருக்கின்றீ றொனவற்கு நிழ்சதுகின்றோ.

(ரூக)

பிதர்தகினத்திற் கவலையுற்றுப் பேதுறுத ஸ்ரீமது
மதிப்புளீர் வேண்டியககால வாராரோ பிதுசகனெலலாம்
திதித்தினமிங் கடைநதுண்பா சிதைவினறி மெ னறுசெபா
முதுக்குறைவி னுருணாநது முடிவுபெறும் படை நனைநதா

(ரூஉ)

நல்லதென்று சொன்னவனை நனிகோகதி நீயிங்கு
வல்லபிதி ரருக்குணவு வாய்ப்பவிலை களைப்பரப்பி
மெல்லமுது பரிமாறு கெனவிளம்பிக் கண்ணென
அல்லறவிர்த் தருள்பரமான் மாவையகத் துறநினைதது.

(ரூங)

தென்புலத்தோ ரிவணவந்து சோநதமுது செய்தருளி
இன்பமுறக் கருணைபுரி கெனவேண்ட வீண்டவவாக
கன்புகொடர்க் கியபாத்தி யாசமன முநதநது
பின்புறச்செய் தாதனத்திற் சநாததனனா யம்பேணி.

(ரூஉ)

கண்ணனுக்கர்ப பணமெனறே கநாதாசொல்லிச சங்கதப
நண்ணுபுன லுதவுதலு நனகருநதி ஞாபிதிரா
புண்ணியநீர் தந்துணும்வாய் பூசியவ்வை தாளமப்ப
பண்ணியபின் றருவனவுந் தக்கணையும் பரிநதளித்தா.

(ரூஉ)

வீடுறும்ப் பிதிர்க்கடமை நோக்கியிங்கு மிருநதுளா
சேடமதைச செங்குதென்னை செபுகெனன வேபிதிரா
கூடுறும் மிட்டொடு கூடியினி துணகவெனறா
ஆடுறமவ் வார்த்தையினை யகன்மறையோர கேட்டி தெனனே

(ரூஉ)

அதிசயமென் றவணவந்துள் ளகத்திலயன மறையோரவ
தெகிாமொழிதந் துறுவோராயா ரறிதுமென விற்புருந்து
புகியவவார் தமைநோக்கப பொருநதுமவா தமைநோக்கிப
பிதிரருட னேமறைந்தா ரதைப்பார்த்த பிராமணாகள

(ரூஉ)

வியந்துவெளி வந்திவாமா னுடரல்லா விணடுருவ
லயந்தனிலவந தவதரித்தா ராதலினு னயநதபடி.
இயைந்துளது கருமாபி மானமகி லீண்டியயாம
அயர்ந்தவமா னததையுற வவாபிதிர னணுகியுண்டா.

(ரூஉ)

இத்தினத்தி னமக்குவருந் தகணியுங் கிடைப்பதின்றாய்த்
தத்தினதே யினிநானைச் சாந்திவர்பா லெல்லோரும்
ஒத்துறச்செய் பிராய்ச்சித்த முஞ்நிறியுற வாணற்றான்
சத்தியமாய் மானநிலை தருமெனப்பே சிப்போரார்.

(ரூஉ)

ரீங்குவே கநாதர்தம திவ்யதொடு நேந்துண்டார்
 ஓங்குமறை யோர்முறா ஓதயத்தி லேகிரண்டு
 தீர்சறுகங் காசேரஞ் சோந்தேக நாதர்தமை
 ஆங்குவர வறழக்கவவ ரணுகியவரீ சனைப்பணிந்தார்.

(1120)

சனாயின்மறை யோடுநீ லேயைழைத்த காரியமென்
 சனாபுமென் மறையோர்க ணேற்றம்மா லுளதவறுக்
 கிளையுமறை முறைபபம யே பிராய்ச்சித்த மியற்றிவந்த
 புரைதவிர்க்க வறழத்தெனப புலவவர் பொருந்தாராய்.

(1121)

முண்டகலோ சனைருளென் முன்னிற்க மற்றெனக்கோர்
 தண்டமுமவேண் மயதில்லை யெனச்சாற்றத் தருமறையோர்
 டண்டவரே ரீர்சொல்லும் வார்த்தைமெய்யே யானாலும்
 விண்டவெம துணைக்குநல வீறுதந்து பிராய்ச்சித்தம்.

(1122)

செய்துகொள்ளு வீராசிற் றேகசுத்தி யாகுமென்று
 மைதலிரு மவாமனஞ்சம் மதமாகச் செய்துகங்கை
 யெய்திமுழு குறச்செய்து பிராய்ச்சித்த மியல்காலை
 உய்தருவான் நிரியம்ப சசுட்டுந்தொ ருவன்வந்தான்.

(1123)

உந்தவனம் மறையோரை வளங்கியவர் முன்னின்றே
 இந்தநக ருறுமேக நாதொட ரிசைமினெனச்
 சந்தமறை யோடியோள் யினவுநின்று சாற்றென்ன
 அந்தமறை யோற்றெனது வரலாற்றை யறையின்றான்.

(1124)

குட்டநோ யெனக்குவந்து கொடுமைசெய்ய வதனாலே
 இட்டநாந் திரியம்ப கேச்சுரனை யினிதேத்தித்
 தொட்டநோ யகலும்வகை சுரந்தருள்செய் கெனத்துயின்றேன்
 நடமாடுமபரம னண்ணினனென் கனவிடையே.

(1125)

கருதுதே வகிரியி லேகநா ததொன்றொ விண்டிபத்தா
 மருவுகின்றோர் பிறிர்ந்தினத்தில் வரம்பில்புல யருக்கெல்லாம்
 பெருகவன்ன மிட்டனரச சுருத்தத்திற் பெற்றுண்ட
 ஒருவனது சுருத்தத்தை யுணக்கருளி னேயகலும்.

(1126)

மற்றவரைப் போய்க்காண்டி பெனவகுத்து மறைந்ததனால்
 உற்றனளில் கவர்தம்மை யடைந்துய்ய வேண்டியெனச்
 சொற்றனங் கதுகேட்டித் துகளின்மறை யோரொல்லாம்
 எற்றெனநன் கதிரியித்தி தென்னையென வறையின்றான்.

(1127)

பனவர்களுக் கமைத்தனைப் பறையர்களுக் கிட்டதனால்
 புனிதமுறு புண்ணியமென் றுணத்தெந்தப் புகழ்துலோ
 எனவனுரைப் பதுபொய்யே யெணவவரிற் சிலர்கரத்திற்
 தினவறுபுண் டனக்கத்தம் வேண்டுமோ வெனச்செப்பி.

(1128)

எகநாத ரதுசெய லெல்லோருங் கண்டோமே
 வாகதா யின்னமென்ன வியற்றுவரோ வாய்பேசா
 தேகணிநாற் பார்த்திடுங்க ளென்றேக நாதர்தமைச்
 சோகமற வந்தவற்குக் காட்டியிவ னொனச்சொன்னார்.

(1129)

ஆயனோ யாளியுடனேகங்கை நீராடித்.

தூயவர்துன் பேவந்து சுவாமிக் பிதிர்த் தினத்தில்
நேயமா யோர்புலையற் கிடும்பலத்தை நிகழ்த்துமெனக்
கேயுவே யளித்தி னொளி லெனதுநோய் தீருமென்றே.

(நாந்)

திரியம்ப கேசனுரை செய்தனனென் றுரைசெய்யப்
பரிவினெடு நீர்கேட்ட பழகொடுத்தே னெனப்புனலை
விரிகரத்தி னிடைவிட்டார் ஜனார்த்தனர்தம் மெய்ச்சீடர்
இரியலா யினகுட்ட கோயெல்லா மிறைப்பொழுதே.

(நாந்)

கோய்தீர்ந்து சரீரமெல்லா நுவலரும்பொன் னெளவீச
லாய்நின்ற வேதியனைக் கண்டவாக ளதிகயித்து
வாய்நின்று ஜயஜயவென் றெல்முழங்க வாழ்த்தினர்கள்
மாய்கின்ற செயலினராய் மனம்வருந்திச் சொல்கின்றார்

(நாந்)

கருமாசா ராபிமா னிகளாகிக் கருதினெமைப்
பொருவார்க ளிலைபுகழும் பிராமனோ த சமொன்று
பெருநுள மிருமாபப்புப் பெற்றிருந்த தேசுற்றம்
தருமாறு யிற்றுநல்ல ஞானமில்லாத் சன்மையினால்

(நாந்)

என்றுதங்க னைத்தாங்க ளேயிகழ்ந்து கொண்டறிவு
துன்றுஜநார்த் தணாசீடர் தமைநோக்கித் தோன்றியனீர்
பொன்றிருமார் பினனன்றி மனிதரல்லீ ரொன்புகழ்ந்து
நன்றுமையா மறிந்துகொண்டோ மென்றுபின்னு நவிலுகின்றார்.

(நாந்)

பனிவரைக்குப் பனியுறக்கால் விரியினுற பறப்புதலும்
இனியவரு தினுக்கினிபபை யேற்றுதலும் போலும்கும
புனிதமுறும் பிராய்ச்சித்தம் பொருத்தியது பொருத்துமோ
தனிமிகுசத் குணரோயென் றுறப்போற்றிச் சாற்றுகின்றார்

(நாந்)

உமதுபிதிர்க் கண்ச்சிரார்த் தத்திலுற வழைச்சுவர்கள்
அமுதுசெய்யச் செய்ததும்யா மடையக்கண்ட னனிவரை
எமதிடையே பரிசுத்த மியற்றியதுங் கண்டோமுந்
தமதுமகத் துவமிகவற் புதமென்று தகத்துதித்தார்.

(நாந்)

அவரையவ ரகம்புகுத வழைத்தேகி யவர்கொடுக்கும்
தவறுதக் கண்பெற்றுத் தகவாழ்த்தித் தங்கடங்கள்
பவனமடைந் தனராகி யிவர்பனவ பத்தியிலும்
எவமிலரி பத்தியிலு மிருந்தவொன் றினிதிசைத்தார்.

(நாந்)

வியன்மிகு துவரை வாழோர் வேதியன் றனக்குக் கார்கொன்
புயல்வணக் கண்ணன்சேவை பொருந்தாற வனுதபித்து
நயமிரு தவத்தைச் செய்து நாடொறும் வருங்கால் ராதை
இயலுருக் குமணி யென்போ ரிருவரு மணக்கட் டோன்றி

(நாந்)

நீவிரும்பு கின்ற கண்ண னிகழந்தே வகிரி தன்னி
லேவயி ணவசி ரோம ணியெனவா மேகநாதர்
மேவுறு மகத்திற் கண்டி யாவெனு நாமமேவித்
தாவிலீ ராருண் டீழி யஞ்செய்து தங்குகின்றான்.

(நாந்)

நீயவ ணேகி யெங்க ணினைவின்றி யிருக்கு மந்த
மாயவன் றினையழைத்து வருகெனச் சொல்லு மன்னுன்
ஆயவூர் விடுத்தத் தேவ கிரியில்வந் சேகநாதர்
மேயவிற்புருத லோடு மேவுதா பதனைக் கண்டு

(ராசுடு)

வந்தனை புரிந்து நல்லா சணத்திடை வைகச் செய்தே
எந்தவூ ரிருந்து வந்தீர் வந்தகா ரியம்யா தென்ன
அந்தமா தவத்தோன் கண்டி. யாவின்னக் காணவென்ன
முந்தவன் கங்காதீர்த்த முகந்துறப் போரு னின்னம

(ராசுக)

மற்றிறைப் பொழுதி லிங்கே வருவனென் றுணாக்கும் போதில்
சொற்றவக் கண்டி. யாவூர் தோளிற்சா வடி. யோ டங்கே
உற்றன னுறைத வத்தோன் றனைக்கண்டு நாணமுற்றுச்
செற்றமி லேக நாதர் மனையிடைச் சென்று சோந்து

(ராசுஉ)

பனிரண்டு வருவதக் காலம் பரிவின்றி இங்கிருந்தேன்
தனியினிப் போதி லெங்கே யிருந்திந்தக் கடன்கா ரன்றான்
நனி தொடர்ந் திருவந்தா நெனமன நலிவதாகப்
புனிதரத் தவனுக் கீதோ கண்டியாப் போந்தா நென்றார்

(ராசுங்)

தாமத மின்றிக் கேட்ட தவனெழுந் தோமச் சென்று
ளேமரு வுகின்ற கண்டி யாவின்ன வணங்கப் போசு
தாமரி லேகி யாரா தனவக முற்றுத தோளில்
ஆமுறு கின்ற காவை யிறக்கிவைத் தவன்ம ஹந்தான்.

(ராசுச)

கண்டியா வெளிய ராமற் கரந்திடத் துபசி சற்றே
அண்டியங் கிருந்துட் புக்கு கோக்கிக்கா னும லையன்
தொண்ட னேற் கருள்செய் யாமற் போயின நெனத்து ளக்கம்
கொண்டுசீழ் விழுந்த முங்கிக் கோவெனக் கதற லானான்.

(ராசுரு)

கதறல்கேட் டேக நாதர் கடுகிவந் ததனைக் கண்டேன்
பதறுத லென்று கேட்க வவரது பதத்தில் வீழ்ந்து
முதனடந் துள்ள செய்கை மொழிந்திட வேக நாதர்
விதனமோ டவனை வாரி மார்பிணத் திதுவி ளம்பும்

(ராசுக)

தவத்தினி லுயர்ந்தீர் நீர்செய் தவமதே தவம தாகும்
பவத்தியல் பொழிக்குங் கண்ண நெனவரிந் தவனைப் பார்த்து
நவத்திரு வடியிற் றுழந்தீ ருமையொக்கு நல்லோர் யார்பான்
அவத்தஞ யாண்டான் றன்னை யாளென நினைந்தி ருந்தேன்.

(ராசுஎ)

அவனிடை மிகுந்த ஸூழி யத்தினைப் பெற்றே நென்று
தவவனு தாபத் தோடு செளரியை நினைத்தி ரங்கிப்
புலனநா யகனே பூமேற் பொன்மண வாளா தொண்டர்
எவமதைப் போக்குங் கண்ண வெணப்பரி தபித்து நைந்தார்.

(ராசுஅ)

ஆறிரண் டாண்டு காலவளவதா யநேக மாண
வேறுவே றூழி யங்கள் வேண்டிய தியற்றப் பெற்றேன்
கூறுகோ மளசு ரூபம் வருந்திய கொள்கை யேதோ
மாறிலுன் மலர்க்க ரங்கள் வருங்கிக்காய்த் ததுவே யென்றார்.

(ராசுக)

உனதுமெல் ஸடிகள் கன்றத் தோளிடைக் காவுறுத்தப்
புனல்கொடு வரப்பெற் றேனே புகல்பிரா மணரூ பங்கொண்
டெனதகத் திருந்து நினை யறியாத வீன னானேன்
பனலரும் பாவத் துக்கு மாளெனப் பரவி னேனே

(ரூரு)

என்றின விதமாய் நைந்தா ரிதுதெரிந் தவர்தந் தேவி
கன்றிய மனத்த ராகிக் கலங்கிவீழ்ந் தழுது சோரந்து
குன்றினால் மழைத் தெத் கோவிந்தா தேவ தேவா
உன்றனை யறியா கியாங்க ளுழியம் பலகொண டோமே.

(ரூருக)

இனையராய்ப் புலம்புகின்ற வியல்பறிந் தத்த வசதோர
அனையவர் விடைபெற் றேகி னானதன் பினன ரன்பர்
மனைவிய ரோடு தாமு நாடொறும் வருந்திக் கண்ணன்
றனைநினைந் திரங்கி நைந்து தளர்வுறு காலந் தன்னில-

(ரூருஉ)

ஒருபக லேக தாத நுறங்குற ஞான தேவா
மருவுறு கனவிந் றேன்றி வளரள காபு ரிகடட்
பெருகுமென் சமாதி வந்து நீதரி சிததுப் பேணி
அருகுறு மஜானு வென்னு மரத்தினவெ ரணுகு மென்னை.

(ரூருக)

சாரும்வேர் தனையோர பக்கத் தொதுக்கியென் சமாதி தன்னை
நீர்பல மாக மூடி வருகென நிகழ்த்தப் போனா
சீருள வேக நாத ருடன்விழி திறந்தா ராய்ந்து
நேரின படியே யந்த வளகையம் பதியை நோநதார்.

(ரூருஉ)

இந்திரா யணியென் றேனும் யாற்றினீ ராடிச் செய்யும்
சந்தியை முடித்துச் சித்தே சுரன்றனைத் தாழ்ந்து சென்று
வந்தனர் சமாதி தனனில் வசசிரா சனத்தின மெவும்
சந்திர ஞான தேவா தமைக்கண்டு தொழுது போற்றி.

(ரூருரு)

அத்தரு வேலா யோராபா லொதுக்கின ரகற்றிப் பின்பு
சித்திரக் கதவை மூடிக் கல்லினாற் செறித்துச் சாந்து
மெத்தியே வெளிப்பு றத்திற் பழம்படி யியற்று வித்தா
இத்திற முஞ்று கின்ற விடத்திற்சீ தானே ராமல்.

(ரூருக)

தாசரோ டடைந்து னோரும் பசியுடன் றங்கத் தோந்து
நேசமாய்ப் பாண்டு ரங்கன் வணிகனாய் நேர்வ வெல்லாம்
ஆசறக் கொண்டு வைத்தங் காடியி லிருக்கக் கண்டு
மாசறு மேக நாதர் மகிழ்வொடு மருவு வோனா.

(ரூருஎ)

இக்கடை தன்னில் வேண்டு வனவெலா மியையக் கொணமின்
சிக்கென வென்று செப்ப விரண்டுவே தியர்கள் சென்றப்
பக்கமார் கடையில் வேண்டு வனவெல்லாம் பற்றிக் கொண்டு
தக்கதோர் விலைகொண் டய்ப்போஞ் சற்றிரு மென்று செப்ப.

(ரூருஅ)

வணிகனிப் பகல்முற் றுங்கா றிருப்பனும் மாடு போய்நீர்
தணிவறச் சமையல் செய்து சாப்பிட்டு வம்மி னென்றும்
அணிகிக் தேக நாதர் தம்மையா னறிவே னன்னார்
இன்னிதனை யறியார் வந்த செய்தி கேட் டிங்கு வந்தேன்.

(ரூருஅ)

பலசரக் குடனே யென்றும் பகரக்கேட் டுரி ரண்டு
நலவடி தன்னைப் பேர்த்து நடந்தனர் திரும்பிப் பார்க்க
இலகுறு வணிகன் றன்னைக் கண்டி ல ரகிச யித்து
வலனுறு மேக நாதர் வயின்வந்திச் செய்தி சொன்னார். (அகஉ)

வினவிய வேக நாதர் மிகக்கம்மு குரல ராகி
மனதினிற் றுயரத் தோடு நமக்காக மாத வன்முன்
நனிமிக வருந்து கின்பு னேயென நயிந்து நைந்தார்
பணவர்தாங் கொடுவந் துச்சைப பதிப்பறச் சமயல் செய்தார். (அகக)

சமையலங் காணப்பின்பு சார்த்தவ னோடு தாசர்
அமைவுறப் புகித்த பின்ன ரன்றிரா வங்கிருந்து
நிமலனும் பாண்டு ரங்க னுமகீர் தனநிகழ்த்தித்
திமிரநீங் கியபின் னந்தச் சமாதியைச் சேவைய செய்து (அகஉ)

அங்கிருந் தகன்று தம்மூர்க் கணுகுண ரிரிநா மங்கள்
பொங்குறப் பஜித்துக் கொண்டெய போதுந்தங் குருவை யெண்ணித்
தங்கின ராதலாலே ஜலத்தோடு ஜலஞ்சேர்ந் தென்ன
மங்கலில் லாத கீர்த்தி ஐநார்த்தனா தாமாய் வாழ்ந்தார். (அகக)

வேறு

ஒருதி னத்துறுஜ நார்த்தனர் பூமிந் ருள்ள ளாவுஜட மூடரை யெல்லாம்
திருநி றத்தவன தன்பர்க ளாகச் செய்ய வெண்ணியுறு நாதரை நோக்கிப்
பெருநி லத்திலுள கீர்த்தம னைத்தும் பெட்டின் மூழ்கிடவ ணுள்ளவ ருய்யக்
கருநி யச்சுதன தொண்டுகழ் க றிக் கண்டு நிச்சரண டைந்தவர் கட்டு (அகசு)

நன்றனுக் கிரக மின்பினி யற்றி நண்ணு கென்றுசொல நாதர்ம கிழ்ந்து
துன்றுசற் குருவை நீங்கும னத்துட் டென்பு சற்றுடைய ராகிவ ணங்கிச்
சென்று றக்குருவி னல்லிடை பெற்றுத் தீர்த்த யாத்திகைகு றித்தனர் சென்றார்
ஒன்று மொவ்வொருத லங்களு மங்கே யுற்ற தீர்த்தமும்வ ணங்கினர் மூழ்கி. ( )

ஸ்ரீத ரன்றனது கீர்த்தன மோதிச் செறிவு கொண்டஜட மூடரை யெல்லாம்
காதல்கொண் டரித னன்பர்க ளாகக் கருணைசெய் தருன்பு ரிந்துக லந்து
மேத கும்படிநி ரிந்தனர் கோதா விரிந திக்களையி லேமன ரம்யம்
ஆதல் செய்யுநக ராகிய பிரதிட் டான மேவியொரு சார்வில மர்த்தார். (அகசு)

அங்கு நாள்பலவ மர்த்திட வெண்ணி யரித னுமமியல் கீர்த்தனை செய்து
தங்கு றும்பொழுது கேட்டவர் யாருஞ் சாற்று வோரையவ தாரபு மானென்
றெங்கு மிங்கிவரை நேர்பவர் யானென் றேத்தி யோதுமரி கீர்த்தன நாளும்
பொங்கு மன்பிடுகு கேட்டனர் மேவப் புகலு நாதர்தனி யென்றுபொ ருறாய்.

விட்டலன்புகலு வோரோடு கூடி மேவு கீர்த்தனைவி ளம்பில வர்க்குக்
கிட்ட ருஞ்சிரம மாறுமெ னுவோர் தீத வேதியனு ருக்கொடு மேவிக்
கொட்ட கங்கையுறு தாளம்வி ளங்கக் கூடி நாதர்முது கின்புற நின்று
முட்ட றும்படிதொ டர்த்தவ னோடு மொழித ருங்கவிமொ ழிந்தன னுற்றனர். ( )

உற்ற நாண்முதலு ணாப்பன கேட்போ ருடனும் றந்துபொ ருளின்மய மாகப்
பற்ற லாகிவரு நாள்களி லோர்நான் பகரு நாதருயர் கண்ணஜ யந்தி
நற்று முற்சவந டத்திட வேண்டு நாமெலோ ருமென நண்ணிய திச்சை
மற்ற தற்கிசைவு செய்ய்மென வவ்வூர் வாழ்வ தாகிவின வுந்தன வான்கள். ( )

கிளரு முற்சுவம தற்குறு சாமக் கிரியை யாவும்வினா விற்குவி வாக்கத்
தளர்வில் ஞானமிகு நாதர்தெ ரிந்து தமதுசற் குருவு மேவுற வேண்டி
வளர்வ தானவுயர் பைடண முறவோர் மறைய வன்றனையனுப்பவவன்போய்த்
ஞானவமா லெனவி னங்கும வர்க்குத் தொழுது சொல்லலுமி குந்தன ரின்பம் ( )

தங்கு மிப்பமொடு வேண்டுவ கொண்டு சார்ங்க பாணிபுகழ் சாற்றுவ லாகிப்
பொங்கு மயிலுயர் நாதரிருக்கும் புரநெ ருங்கவரு போதெதி ரேநேர்
நிங்கு தீரவருள் செய்து தத்தாத் தினாய னாபபுகுஜ நார்த்தனர் தேர்ந்து
கொங்கு றும்பதும் பாதம்வ ணங்கிக் குறைவி லாதவாகு ணவகன்பு கழந்தார் ( )

புகழு கின்றவரை மார்பொட ணைத்துப் பொருவி லாதவனு னகருது சீடன்
திகழு ஞானநல னுக்குயர் காதல் செய்து நானுமவன் வாழ்மட வாசற்
கிகழ்வில் பாலனென யானினி தெய்தி யேசது கோத்தனமவி னுயு ரின்பம்
தகவி ணங்கியுறு கின்றன னென்று சாற்றி நாதாவயி னோட னா வந்தார (ளஎஉ)

நன்னயத் தொடவர் சந்திதி நின்று நாத ரோயுது நற்குரு வந்தார்
என்ன வுட்களிது றும்பவெ முந்தங் கேக நாசாகுரு வினம னெய்திக
துன்ன ருட்புகழ்கள் சொல்லிந யந்தித் தூர ரீவரவு செய் ததை யுன்னில்
முன்ன டொத்தவமி யற்றின னென் னொமொழியவந் தவர்த ஸ்ரீஇயுண்மகி ழுந்தார்

வந்த சற்குருவை யுட்கொடு சென்று மணிம யத்தவிசி ருக்கவ மைததே
ஐந்த மெத்தபதி னேருப சாரத் தடைவு டன்பதம்வி ளக்கிய திராதம்
முந்த வுட்கொடுபி னுற்சவ மேவ முயல்வு செய்துபல சம்பரம மாகச்
சந்த மெய்ச் சுருதி யோரினி துண்ணச் சமைவு செய்துவிப வம்பெரி தாக ( )

கண்ண ணைத்தவிசி நணனுதல் செய்து கருதுசற் குருவை யும்புடை வைகப்
பண்ணி நாதரொதிர் நின்றரு ளிக்கோ பாலன் மெய்ச்சரிதை பன்னுத லுற்றார்
உண்ணி லைத்தகுரு வோடது கேட்க லுற்ற யாவருமி கக்களி யெய்தி
அண்ணி மற்றிவரி யற்றுக தைக்கின் பமைவு கானமொடு தாளமி சைத்தே ( )

உதவி யானசக பாடிகி டைத்திங் குறுதன் மிக்கநல னென்றுவி யந்தார்
முதல்வ னுக்கினிதி றாதி செய்து முந்து பின்புபிர சாதமு நல்கி
இதம தாயினவி தங்களி யற்றி யெட்டு நாளளவி னும்பக லெல்லாம்
பதநல் வேதியரு ண்ச்செய்தி ராவிற் பதும் நாபனுயர் கோத்தனை பாடி (ளஎசு)

ஒன்ப தானநவ மித்தின மன்றங் கோங்கு பாகவத மோதிய கண்ணன்
இன்ப லீலைகனெ லாம்வினை யாடி யெய்து றுந்தசமி யன்றிய மெல்லாம்
அன்பு மேவுறமு முக்குதல் செய்து ரணிய தாகவலம் வந்துறு கண்ணன்
முன்பு மேவுமட மெய்தவ ஷைத்து முந்து மாரதியெ ட்த்தினி தாக. (ளஎஎ)

யாவ ருக்குமிய லும்பிா சாத மீந்த பின்புபுரு சற்குரு நாதர்
தாவ ரப்பிரிய நாதரை நோக்கித் தனிய னானசக பாடி யுனங்கிங்
கேவ ரத்தவமி யற்றினை யோமற் நிவனி யம்புமிசை யின்கரை கண்டோன்
ஆவன் மிக்கசது ரன்புரம் வேறே யான தன்றியமை செய்கைக ளொன்றே. ( )

இப்ப டிக்கியலு தம்மிரு வர்க்கு மென்று மேர்பிரிவி லாம லிருக்க
ஒப்பி லச்சதனை வேண்டிது கின்ற துள்ள மெற்கெனவு னாத்தனர் நாதர்
தப்ப றத்திகழ்வு றுஞ்சக பாடி தன்னை நோக்கியும் தூதொது பேபொன்
தெப்பி கிற்கவென லுர்நில யில்லைத்தெரியுநல்லவரி டத்துறை கிற்பேன் (ளஎசு)

விட்ட லன்பெயரொ னக்குது மைப்போன் மேவு நல்லவர்கி டைத்தில ராதல்
இட்ட தும்வயினி சைத்துறை கின்றே னேது மாயையிலே யென்றலு நாதர்
மட்ட றுங்களிது ளும்பின் றொன்றும் வசிமி னென்னிடையெனச்சொலி நாணன்
கிட்ட லும்பரம சற்குரு வானோர் கிளரு நாததாயி ருத்திய கன்றார். (ராஅ௮)

வேறு.

பின்பேக நாதர்கினங் தோறுமரி கீர்த்தனங்கள் பேணிப் பாடி
ஆன்போடங் குறுகாலம் பண்டரியி லொருமறையோ னருள்வி டோபாத்
தன்பால் னச்சகுண வுருக்காணத் தினத்தோறுஞ் சந்தர பாகை
இன்பானீ யம்படிந்து தினமுமரி திருநாம மேத்தி வந்தான். (ராஅ௯)

வருமவனுக் கருள்பெருகிப் பாண்டிரங்க னவன்கனவில் வந்துநீ யென்
அருளுருவைக் காணநினைத் தாற்பிரதிட் டானநக ரடைந்து நாதர்
பெருகுமரி கீர்த்தனஞ்செய் பொழுதுசுக பாடியாய்ப் பின்பு நிற்பேன்
தெருளவுணர் கெனவுடைத்தான் விழித்துவியந் துடனவ்வூர் சென்றுசேர்ந்தான்

சென்றமறை யோனைக நாதர்கதை செயுஞ்சுமயம் சேர்ந்தன் னார்பின்
நின்றசுக பாடியைக்கண் டுடன்வணங்க வவ்வுருவ நீங்கி நேமி
மின்றயங்கு சங்கிலங்கு திருக்கரங்க ளொடுமுகூடம் வினங்கக் காதிற்
றுன்றணிசுண் டலம்விளங்கக் கேயூர் தோள்விளங்கத் தோன்றி நின்றான். ( )

நின்றநருள்பீ தாம்பரனை நாதரொடு சூரோதாக்க ணிலவக் கண்டு
நன்றுஐய ஐயவென்று சாஷ்டாங்க மாகவொளிர் நளின பாதம்
ஒன்றவணங் கிப்பலவா றுண்மகிழ்ந்து போற்றினு ருடனம் றைந்தான்
அன்றடைந்த வேதியனு மனைவருமந் நாதர்திரு வடிகள் போற்றி (ராஅ௧)

பன்னிரண்டாண் மெக்குவிடோ பாவந்து சுகபாடி யாகப்பாடி
மன்னினனென் றுலுமது மகிமையெவர் மகிதலத்தில் வருத்த வல்லார்
நன்னிலையி லொன்போற்ற நாதரருள் பாண்டிரங்க னம்பால் வந்து
துன்னினன்மெய் வருத்தவெனச் சொலியயந்து வியந்துதம்மூர் துதித்துச் சேர்

வேறு

[ந்தார். (ராஅ௧௧)]

வாழ்நா ளொருநா ளேக நாதர்பால் வசிப்போ ராகித்
தாழுமுத் தவொன் போர்மற் றவரசாண் டாழ்ந்து சாமி
குழுதும் வாக்காற் பாக வதஞ்சொலக் கேட்க வேண்டி
ஆழுமெ னபேனைடி திர வருள்கவென் றினிது வேண்ட. (ராஅ௧௨)

நன்றென வேக நாதர் நாடியுத் தமதி னம்பார்த்
தன்றுதொட் டினிய பாக வதம்படித் தருத்தஞ் செய்து
துன்றிய நாளி லோர்நா டொழ்த்தகும் பாண்டு ரங்கன்
குன்றலின் மறையோ னாகி வந்துநா தரைக்கும் பிட்டான். (ராஅ௧௩)

வணங்கநின் றவனை நாதர் மார்புற வணத்திருத்தி
இணங்குதும் பேரொ ளுரொன் னெனநிலே யில்லை வாழார்
குணங்களா லுயர்ந்தி லொன்பேர் கேசவன் குல்லை வீசு
மணங்கமழ் மார்பன் சீர்த்தி யாயபா கவதந் தன்னை (ராஅ௧௪)

வாசித்துப் பொருள்சொல் கின்றீ ளொன்பலர் வருத்தக் கேட்டு
நேசித்துக் கேட்க வந்தே னிரந்தர மென்று கூற
யோசித்துக் கேட்க வந்த துத்தம மிகநன் றென்று
பூசித்துப் படித்து வந்தார் தினந்தொறும் பொருந்த வோர்நான். (ராஅ௧௫)

இரவிரு சாமஞ் சென்ற பின்னரீ ரிருவர் தேசாந்
தரர்மறை யோர்வந் தேக நாதரைச் சார்ந்து கண்டு
பரவிய தான வெங்கள் பசிதவிர்த் தருள்க வென்ன
வரவின ருளையைக் கேட்டு மனைவியாங் கிரிஜா பாயி (ராகு)

தனையழைத் திவர்க்கு ணைத் தருகென வினாவிற் கூற
மனைவியார் சமைக்கக் காட்ட மிலையென வருந்திக் கூற
இனையவீ டெல்லாங் காட்ட மாயுற விலையென் று யோ
நனைவிரி குழலா யென்று நண்ணுமுத் தவரைக் கூவி. (ராகு)

இந்தவீட் டினபபி ரித்து விறகிடக் கீதியென்றார்
முந்தவர் பிரிக்கக் கால ந்ருமே யெனமொ ழுந்தார்
சந்தரநாதர் கேட்டு வினாவுகொன டினிது தூங்கும்
சந்தமால் கட்டில் போழ்ந்து தந்துடன் சமைத்தி யென்றார். (ராகு)

கட்டிலாம் விறகு கொண்டு கணவர்சொற் பமச மைத்துத்
திட்டமாய் வந்தோ ருண்ணத் திருத்தியெய் துடன்ற மூலம்
கிட்டெகக் கணையு மீயக் கிடைத்தவர் நாதா தம்மை
மட்டற வுவந்து வாழ்த்தி விடைபெற்று வழிக்கொண் டாரோ (ராகு)

சிலபகல் கழிந்த பின்புசி ரார்த்தம்வந் துற்ற தாகப
பலமறை யோர்க்குங் கூறிப பண்புடன் சமைத்தி ருக்க
நலமிரு நாத ருள்ள நாடுதற் குன்னி யாங்கு
வலதிரி மூர்த்தி யானோர் பகீரக் ளாகி வந்தார். (ராகு)

நாதரைக் கண்டுமிக்க பசியொடு நாங்கள் வந்தோம
ஆதரித் தன்ன மிட்டெம் பசியவித திக வொன்றோ
காதலி யாராக் கூவிக்க டிதன்ன மிடச்செய் விததே
ஒதரு முபசா ரத்தோ டெனச்செய்தா ருண்ட பின்பு. (ராகு)

தக்கண தாம்பூ லந்தந் தனர்பின்னு முபச ரிக்க
மிக்கமூ வருமின் புற்று வருணபே தம்வேண் டாரொன்
றொக்கமற் றவர்க்குத் தங்க ளருவங்கள் காட்டக் கண்டு
தொக்கவர் தமைச்சே வித்துத் துதித்தன லோ நாதர். (ராகு)

அவர்துதித் துறுபோ தெய்து மன்னவர் பகீரக் ளாகி
யவனபா லையிற்ற மக்கங் கன்னமிட் டதனுக் காகத்
தவநனி துதித்துத் தாம்பூ லந்தமக் கின்ப தாகப
பவளவாய் சிவப்பக் கொண்டு பாங்குற வமரும் வேலை.. (ராகு)

நாதர்வீட் டென்ப தாக நணுகுறு மறையோர் கண்டு
ஜாகியி லிழிப கீரக் டமக்கின்றோ தனந்தந் தாயால்
நீதகாய் மறையோ னாக வெனச்சினத் தொடுநிந் தித்துட்
போதரார் போய்நாட் டாண்மைக் காரன்பா லிதுபு கன்றார். (ராகு)

அவ்வநி காரி யேக நாதரை யழைத்துச் சாதி
செவ்வனில் பகீரக் ளுக்குச் சிரார்த்தத்தி லன்ன மிட்டார்
ஒவ்வொ யாவர்க் கேனு மெனவின வுறலு நாதர்
வெவ்வே பசித்து வந்தார்க் கிட்டன னைந நீவீர். (ராகு)

அதுபொறுத் தருளி வேறே யமைத்துன சுசிய தாகக்
கதுமெனச் சிரார்த்த முற்றிக் களித்துண வேண்டு மென்று
துத்செய வவன்கே ளாமற் சொலுஞ்சிரார்த் தத்தில் வந்தும்
பிதிராண் பாரேல் யாமும் வந்துணப் பெறுது மென்றான். (௨௮)

எம்பிதிர் வந்துண் பார்ந் றொய்துமென் றுடன் கொண் டேகித்
தம்பதி தனிற் பி துர்க்குஞ் சார்ந்தவர் தமக்கு மன்னம்
பம்புறப் படைக்கச் செய்து பிதூக்களைப் பார்த்து வேண்ட
நம்புறு பிதூர்கள் வந்து ாதாபு சிக்கப் பெற்றார். (௨௮௧)

உண்டன ரமுது கண்டா ருடனுறு மறையோ ஁ல்லாம்
வண்டமர் துளவி னானே நாதனாய் வந்தா னென்றுட்
கொண்டனர் பயந்து தாமுங் கூடவிண் டனர் பின் பார்க்கும்
கண்டலி னாதர் தாம்பூ லந்தத்து விடையுந் தந்தார். (௨௮௨)

இரவுற ஹரிதன் கீர்த்தி யேத்தியா ரதியுஞ் செய்து
பரவுறு பிரசா தந்தந் தனர்வினும் பண்பி னோர்க்கு
விரவுமவ் லூரில் வாழ்வேண் வேதியன் கிர்வுண் தாசன்
திரமொடு காளி தன்னைச் சிந்தித்துக் கவிசெய் வோருய். (௨௮௩)

நாத ரால்வான் மீகி நவின்றரா மாய ணம்போல்
சேரபா கிருதந் தன்னிற் செய்தனன் யுத்த காண்டம்
நேரதா கியபோ தோர்ந்த நிறைமறையவொல் லோரும்
சேரதாய் வியந்து நாதர் பாத்சென்று செப்பு கின்றார். (௨௮௪)

காளிதன் வரத்தி னாலே கவிஞ்ஞய்க் கிர்வுண் தாசன்
நீளிரா மாய ணத்தை நிகழ்பிரா கிருதந் தன்னில்
கோளிருங் கவிசெய் கின்றான் கூறுமக் கவிக்கு நேரில்
கேளிளோ வென்றார் நாத ரபிபுகழ் கிளத்து கின்றான். (௨௮௫)

நன்றுநன் றெனம கிழந்தா றொருநின் நள்ளி ராவில்
சென்றுறு கிர்வுண் தாசன் கனவிடைச் சேரு நாளை
ஒன்றுத யத்து னக்கு மரணமுண் டாகு மோர்தி
என்றன் காளி கிர்வுண் தாசன்கண் விழித்தெ முந்தான். (௨௮௬)

புரிவுறு கிரந்த முற்றும்புரண மாகு முன்னே
பரிவுறமரண நேர்வ தேததைப் பாது காத்தற்
சூரியதொன் றுண்டோ வென்னு யோசித்துப் பலவு முன்னிச்
சரிவரா தேக நாதர் பாத்செல மக்க தென்னு. (௨௮௭)

செயும்பிர பந்தங்கொண்டு சென்றுறப் பரித பித்துத்
துயிலவர் விழிக்கச் செய்து துணைச்சரண் டாழ்ந்து வேண்டி
உயும்வகை யியற்று மீது முடியுமு னுகயத் தாவி
நையமுடி வுறுமென் றெய்திக் காளியே நவின்ரு ளாதல். (௨௮௮)

சுறைவுறு தினை நீரோ முடித்தருள் கூரு மென்றான்
மறைவல நாத ரன்னான் வரைந்தபுத் தகத்தை வாங்கி
முறையுற ளோக்கி யன்பின் பொழிகவி நனிநன் றென்னு
நிறைவுற லொருவர் வாக்கே லினிதென நிகழ்த்தி யீது. (௨௮௯)

முடிவுறு மனவுங் காலன் முந்துற னும்மு னீவீர்
கடிமனை செல்க வச்சங் கடிந்தென்று கூறக் கேட்டு
நெடிதவ ரடியிற் றுழந்து நிரம்பவா னந்தங் கொண்டு
விடியுமுன் மனைக்குள் வந்தான் விரும்புதான் முடிக்க லானான் (உாடு)

வேறு.

தாவில்கரு நாடகதே சத்தின்மிசுந் தனவானோ வணிகன் குங்
மேவியபண் டரிநாதன் றனக்கன்பன் மிகுதருமன் விளங்க லாகித்
தேவியலி லனைத்துநிரம் புறவிடோ பாவருவந் திகழ்சொர் னத்தால்
மாவியல்பு பெறவமைத்துப் பிரதிட்டை செயசுகதினம் வகுததி டுந்தான் ( )

அக்காலத் தொருதினத்தி ராத்திரியி லவனகனவி லருள்வி டோபாப
புக்காசி நேவகிரி தன்னின்மிகு பத்திரோன் மணியாய்ப் பெ ர்த
தக்காரா கியவேக நாதரிடை நீபுகுநது தருநி யான
மிக்கான விக்கிரகத் தனையலையே லுனக்குமிசு துணை மேவு. (உகஉ)

எனவுறாக்க வணிகன்விழித் தெழுந்துதுய ருறவெய்கி விடிநத பின்றன்
கனவுநிலை தனைமறையோக் குறாக்கவவ ரிக்கனவு கண்ட வானே
தினமொருமூன் றுந்தெரிந்தா லப்படியே நாதரிடைச சோதது கென்றார்
அனவிதமே மூன்றுதின முங்கண்டான் கனவுடனே யவாபா லெய்தி (உக௩)

விக்கிரகத் தனையெடுத்துக் கொண்டு சென்று நாதாமுன்பு விளங்க டைத்துத்
தொக்கவொரு மூன்றுதின முங்கண்ட கனவுதனைச சொல்ல நாதா
தக்கதொரு விக்கிரக செளந்தரியந் தனைநோக்கிச் சந்தோ ஷிதது
மிக்கவன்பு கொண்டதனை மாற்பொடனைத் துகுறித்து விளம்புகின்றார் (உக௪)

கருணைநிரை யறுகடலே கண்ணாபாண் டெங்காகா குத்தா நீசெய்
தருளுவதை யெவாநிறம்பப் புகழுறுவா னொன்பபலவா றுய்த்து திதது
மருவுநல முகூர்த்தத்தி லவ்வாராக் கறிவிதது மகிழ்நசோ டுபுகு
தெருளுமதைப் பதிட்டைசெய்தி டொட்டுபசா ரமுமபுரிந்து திகழ் நோக்கி. ( )

வெண்ணையக்கைக் கொண்டுநின்று விட்டலநியைவிழுங்கவேண்டுமென்று
கண்ணபிரா னைத்துதிக்க வுடன் செவ்வாய் நிறத்தருந்தக கண்டார யாரும்
எண்ணநிரம் புறுகளிப்போ டினிதுஜய ஜயவெனநன் கேட்திக கண்ணன்
றண்ணளிகன் றெனவியந்து நாதனாயும் போற்றிசெய்து தாமுந்து நின்றார். ( )

பின் பெல்லோ ருந்திரண்டு மூர்த்திதனை வலமவந்து பெரிது போற்ற
அன்புகொடு பிராமணசந் தர்ப்பணஞ்செய் தடைவொடுதக கண்தாம் பூலம
இன்புபெற வுதவினார் நாதர்வணி கன்புரிந்த யாவங் கண்டு
தன்பதிவிட் டலனொருகா லேனும்வந்து புரியுமகோற்சவங்கொண்டான் ( )

எண்ணியுட் னேகநா தனானோக்கிப் பணிந்துதுதித் தென்னூர்க் கெய்தி
நண்ணியவிட் டலன்றனக்கு நாயகியா முருக்குமணி நங்கை தோன்றப்
பண்ணியறி விக்கின்றேன் கண்ணபிரான் றனைக்கொண்டு பரவென் னூர்க்குப
பண்ணியோ வந்துமணம் புரிந்தருள வேண்டுமென்ப புகல நாதர் (உாடு௮)

மகிழ்ந்துதன்பா டாகவுடன் வணிகன்விடை பெற்றவரை வணங்கிச் சென்று
மிகுந்தசெனத் தரியமுற வருக்குமணி விக்கிரகம் விளங்கச் செய்து
தருந்த முகூர்த் தம்பார்த்து நிச்சயித்து நாதனுடன் தன்னார் நாதர்
புகுந்தருளச் சொலியனுப்பி னுன்றெரிந்து நாதருளம் பூரிப்பாகி (உாடு௯)

மங்களவாத் தியமுடிங்கச் சகலபரி வாரமுடன் வரவி டோபா
அங்கனுறத் கொடுவணிக னூர்க்கருகு மேவவவ நெதிர்கொண் டண்மித்
தங்கன்பரி சனங்களுடன் சகலமரி யாதைகளுந் தழைக்கச்செய்து
பொங்கமகிழ் வுடனழைத்துப் போந்துநிய மித்தமனை புருதச் செய்து (உஅஉ)

ரிச்சயித்த முகூர்த்தத்தே சகல சம்பிர மங்களுடனியதி மேவப்
பச்சைமுதில் வண்ணனுஞ் செம் பதுமமலர் மகளுந்தம் பதிக ளாக
இச்சைபுற மணம்புரிந்து பிராமணசத் தர்ப்பணமு மியற்றி நாதர்
அச்சதன்றன் கீர்த்தனங்க டி. னந்தோறு மொருதிங்க ளளவுஞ் செய்தார். ( )

வினவியவவர் தனிலுள்ளோர் ஞானபத்தி மிகமேவ வணிகன் பெண்டி
தனமுதலி யனவுதவக் கொண்டபரி வாரங்க டழைத்துச் சூழக்
கனமிகும்ப கனகோஷ முறச்சீதர்மேற் றம்பதிகள் கவினவேற்றி
மனமகிழ்தம் மூர்க்குவத்து பதிட்டைசெய்து கீர்த்தனங்கள் வருத்தி வாழ்த்தார்

வேறு

வாமுநா னோர்நாட் டம்பால் வசிககுமுத் தவனா நோக்கி
வேழமுன் கூடவ வந்தோன் பண்டரி மேவி யாரும்
சாழும்விட் டலன்றன் பாதத் தரிசித்து மீளுங் காலும்
கேமுலா வுறவி வாகங் கெழுநியிப் குறைத லான (உஅ௩)

விட்டலன் றனைப்பூசித்து வருகென விளம்பி நாதர்
முட்டி. ல்சா துக்க னோடி தானமத் துளமு முங்கத்
தொட்டவீ ணையின்மா னும் துளங்குறத் துதித்துச் கொண்டு
கிட்டினர் சந்திர பாகை கிளருந் ராடுங் காலை (உஅ௪)

அங்குள பாண்டு மங்க னர்ச்சகர் வேசமாகிப்
பொங்குறு மண்பின் மிக்குப் பொருந்துறு மேக நாதன்
தங்குமிங் கெண்ணைக் காண வந்தனன் சந்திர பாகைத்
துங்கர் ராடு கின்று னாதலா னீவிர் சூழ்ந்து. (உஅ௫)

யான்வெளி வரும்போ தெய்தும் யாவையும் விளங்கக் கொண்டு
தான்முறை யெதிர்கொண் டேத்தி துவன்மரி யாதை யாவும்
மேன்மிகப் புரிந்த ஐழ்த்து வருகென விளம்பக் கேட்டு
நான்மறை யவொல் லோரு நன்றுநன் றெனவி யந்து. (உஅ௬)

அகிலகா ரணஞ் நாத ஞ்ணையின் படிதப் பாமல்
சகலவாத் தியமுங் கோவந் தரவிரு துகளுஞ் சூழப்
புகலருஞ் சந்திர பாகை பொருந்தினோர் தமைக்கண் டேத்திக்
ககபதி நாதன் சொன்ன படிதனைக் கழறக்கேட்டார். (உஅ௭)

பரமவா னந்த ம்பாடிப் பாண்டிரங் கனைப்பல் லாறு
சரதமாந் துதிகள் கொண்டு சகலசம் பிரமத் தோடு
வரமிகு புண்டலீகர் மலரடி வணங்கிப்போற்றிப்
புரம்வலம் வந்துமேவிப் புள்ளர சுறுதம்பத்தில். (உஅ௮)

அங்கமோ டாட்டுந் தாழ வணங்கின ராகிக் கோயிற்
செங்கண்மே னிலைசெய் தாளுஞ் சீதரன் றனைச்சே வித்துப்
பொங்குமா னந்தக் கண்ணீர் பொழிதரத் தழுவிப் போற்றிச்
தங்கினர் நானுள் காறுந் தரிசித்துக் கொண்டு மேவ, (உஅ௯)

சுதிர்த்தசித் திதியி லேயர்ச் சகன்கணு வேச மாகி
முதுமறைப் பொருளேயான விட்டல மூர்த்தி யின்று
சுதுமெனப் பானுதாசன் கதையைக்கேர்த் தனங்களாக்கிப்
புதுமைசெய் தேத்து கென்னப் புகன்றன னாதர் கெட்க.

(௨௩௦)

வீனவியா னந்தங் கொண்டு மேவுதங் குலத்தோ ரான
தினகர தாசர் கீர்த்தி தெரியக்கோத் தனங்க ளாககிப்
பனகசத் துருகம் பத்தி னடரின்னு பாடிப் போற்றி
அனக பிர சாதந் தந்தவ கருள்பெற்றுத் தமமூர சென்றா.

(௨௩௧)

வேறு

சென்றி ருந்துதி னந்தொறு மால்புக
மென்ற பாகவ தம்பக லெய்துற
மன்ற வோதி வருமிர வின்கணமா ல
நின்ற கீர்த்தன நீதியிற் பாடுவா.

(௨௩௨)

ஆன நாளொரு நாளவர் தமமுகம்
மான வேதிய னுமவடி வங்கொடு
ஞான கேசவ நாமம்பு னீனந்தவா
தான மேவித்த யங்குறும் விட்டலன்

(௨௩௩)

பார்த்திங் கெய்தின னாண்டுப னிராண்டு
தீர்த்த யாத்தினா செல்வ னினியென
வார்த்தை கேட்டுவ னங்கிசசென் றெங்கணு
பேர்த்தும் வந்துமைக் காண்பபெ ரிதருள்

(௨௩௪)

செய்க வென்னநன் றென்றுடன் சென்றனன்
ஜயன் பின்புதி னந்தொறு மாங்கவா
மெய்யன் போடுவி ளம்புபு மாணமும்
தெய்வ கீர்த்தன முஞ்செவி சேரவே.

(௨௩௫)

வெளியி ருந்துசத் பாவிக னாகியும்
எளிய னானரா னாவேன்பு லையனும்
களிகொ ளும்மவன் காதலி யும்வி னாய்த்
தெளிம னத்தினர் செல்வழி யாவையும.

(௨௩௬)

சூப்பை போக்கிச்சுத் தப்படுத் திக்கொடு
தப்பின் மெய்ப்பொரு ளேயிவர் தாமென
ஒப்பி னாதரை யுன்னித்தி னந்தொறும்
கிப்பி யத்தவ னாத்நரி சித்துளார்.

(௨௩௭)

இன்ன வாறவ றெய்துறு நாளொர்நாள்
அன்ன வன்றனை நோக்கிய வன்புணர்
பன்னி விட்டல னேயிந்தப் பாரொலாம்
நன்ன லம்பெற நண்ணின னாதராய்.

(௨௩௮)

என்ப துண்மையி னுலவர் யாமினி
தன்பி னுட்டி முதொரு வேளாகொண்
தன்பு மாவொ னினங்கு லத்துடன்
மன்புபுகும் பதம் வைகுவ மென்றனன்

(௨௩௯)

எனவி னூவிய வன்பெரி தின்பமாய்
அனகர் தாந்தனி யாயுறு போதெதிர்
நனய மேவவ ணங்கின் கேத்தியெம்
இனமெ லாமப வார்க்கத்தை யெய்தவே.

(௨௪௦)

ஒருதி னத்தென் பவனத்தி லுற்றியான்
தருச வைக்கறி தம்மொ டுணவுணப்
பெரிது நீரருள் செய்கெனப் பேசினான்
தெருளி னூவ நன்பினேத் தேர்ந்தனர்.

(௨௪௧)

நின்க ருத்தின் படி. நிறை வேற்றுவேன்
நன்கெ னச்சொல நாதனைக் கைதொழுஉ.
தென்க ருத்துநி றைந்ததென் றில்லவன்
புன்க ணீங்கப்பு கன்றன் போயரோ.

(௨௪௨)

வழுத்தக் கேட்டும கிழந்து மறுதினம்
தழைத்த வன்புத கச்சமை யற்செய்து
பழுத்த ஞானப்ப ருணிதர் தம்மைநீ
அழைத்து வாவென்ற றைந்தன் னன்பற்கே.

(௨௪௩)

நாதர் நானந டத்திவ ரும்வழிப்
போதல் செய்துவ ணங்கிப் புனாயிலீர்
ஒத னஞ்சமைத் துற்றது னற்குநீர்
காதன் மேவிவ ருகை டிதென்றான்.

(௨௪௪)

தனிவந் தார்நன்றெ னப்பின்பு சார்சரும்
புனித வேதியர் கேட்டுப்பொ ருதுளம்
முனிவு கொண்டு புலையனின் முந்தினீர்
இனித ருந்தற் கிசைந்ததிங் கேற்குமோ.

(௨௪௫)

இசையு மற்றிதற் கேதருந் தண்டதும்
மிசைசு மத்திட வேண்டுமென் றுரதற்
கசைவி லுள்ளத் தறுபகை செற்றுமெம்
பசைய றுத்தரி பத்தியில் விஞ்சினேன்.

(௨௪௬)

பரம சீலனி வுணப்ப றையனென்
றுரன்மி கத்தெளிந் தீருணாக் கத்தகா
திரவு கண்டுநன் றென்றன் யானதைத்
திரனு ளீர்கமை செய்தருள் கென்றனர்.

(௨௪௭)

வேண்டல் கொண்டில ராய்மறை வேதியர்
பூண்ட தண்டம்பொ றுக்ககி லீனொனில்
நீண்ட ஜாகியி னின்றறுங்க ழிப்பமென்
ருண்டந் நாதர் தமையழைத் தேகினார்.

(௨௪௮)

பெருகி யாற்றிடை வைத்துப்பி ராய்ச்சித்தம்
தருவ தானத குதியெ லாங்கண்டு
மருவு ராண வெனுமவன் மம்மர்கொண்
டருகி யோடி மனைவிக்க றைந்தனன்.

(௨௪௯)

கேட்டு மற்றவ ணுதர்கி டைத்துநம்
வீட்டு ணொனி வித்தினம் வீவது
கூட்டு வேணெனக் கூற வவனவன்
மாட்டு மேவுவ ருத்தம கற்றுவான்.

(உரு)

நாதர் தினத யாளர்நம் வேண்டலிற்
காதல் செய்தருள் கிற்பர்க லங்கனீ
போதல் செய்கில ணென்னிற்பொ ருந்தியாம்
வீதல் செய்குவ மென்றுடன் மீண்டனன்

(உரு)

சிந்து விற்றண்டஞ் செய்வித்துக் கொண்டொழை
முந்து ஞானமு திர்வுறு நாதாபால்
வந்து கண்டுவ ணங்கிவ ருகென
நொந்து கூறநன் றென்றுது வன்றனா

(உரு)

வருவ ணென்றுண் மகிழ்ந்து திடமுறீஇ
மருவி னானக மெய்திவ ரும்வழி
கருதி நோக்கின னாகக்க களாயுறாஉம
பொருவில் வேதியா கேட்டுபு முங்கினா.

(உரு)

முன்னா நீயிர்மொ ழிந்ததற கேதண்டம
நன்ன திக்களா நாடிச்செ யும்பொழு
தின்ன மும்புகல் கின்றனி ணெங்கணமுன்
என்ன செய்வ திதற்கென வெண்ணினா.

(உரு)

ஆகிச் செய்வ தனைத்தும்பு ரிந்தந்த
யோகி யைக்கொடு வீட்டகத துய்த்தயிரா
போகி யற்றிலும் பொய்சொல்கி லாரிவா
ஏகி யற்றுவ ணென்றகங் காத்தனா

(உரு)

மேவு நாதர்தம் வீட்டிடைத் தாஞ்செயும
தேவ தார்ச்சனை செய்துபி ராமணாக
காவ தாமமு தாதியுஞ் செய்வித்துத்
தாவி லன்னந் தகவருந் திபயின்பு

(உரு)

சொல்ல பாகவதந்தொடங் குற்றவவ்
வெல்லை ராண வெனுமவன் கூப்பிட
வல்லைப் பின்பு வருகிறே னீமுன்பு
செல்லுகென்னத் திடஞ்செப்பிப்போக்கினா

(உரு)

போக்கி வீட்டல ணைப்புந்தி நேருற
ஆக்கி நீசன தன்புரி றைவுறச்
சீக்கி ரத்தருள் செய்கென வேண்டினா
ஊக்கிப்பாகவ தஞ்சொல லுற்றனர்.

(உரு)

நாதர் வேண்டலை நன்குதெ ரிந்துடன்
சித ஶன்புலை யன்மனை சென்றனன்
காத ணுதரு ருக்கொடு கண்டனன்
பாதுபுகைய மேத்திப் பணிந்தனன்

(உரு)

ஆதனத் தமர்ச்செய்து பசரித்
தோத னத்தைக்க றிகளு டண்மனை
மாத ருத்தகொடுபரி மாறச்செய்
சாத மதகினை ருத்தினை னுண்ணவே

(உகூடு)

இங்கு நாத ரிருத்தல்செய் கின்றனர்
அங்கு நீசன யர்வதி யாதெனத்
தங்கு நிற்புற மற்றவர் சாதினா
தெங்குங் காத்திருந் தானொண்ணி லாமரோ.

(உகுக)

எண்ணி நீசன கத்திடை யெய்திடங்
குண்ணு நாசரு ருவினைக் கண்டனர்
ஒண்ணு மோவி தெனவுடன் றோடிகள்
நண்ணு மில்லடை நாசலாக் கண்டனர்

(உகூஉ)

சுண்ணிப் பாகடி தம்மினைக் கின்றனர்
புண்ணி புன்குலடி தானமு துண்கிரூர்
பாண்டித் தேர் நிவர்கிலை யென்றபோய்
மீண்டு பன்முறை கண்டிவி டத்தனர்.

(உகூக)

நிலையிற் பாகடி தஞ்சொல்லு தேயனா
புலையன் வீட்டிற் பொசித்தினை நெப்பாடி
குலையக் கேட்பதென் றேப்பாங் கூசினா
ஆலையப் பெற்றுள் ளகத்தங் மாறினா.

(உகூச)

விண்டு சாசர் மகிமைவி ளம்புதற்
கண்டு மோவென் றறைத்தேக நாசலாக்
கண்டு பூசித்தும் கைதொழு தேத்தினர்
மண்டு த்தி மறைவர் யாருமே.

(உகூடு)

வேறு

அவ்வுரி லொருமறையோற் கரும்பெறலாய்ப் பரிசுக்கல
கையாய்த்த ததுகொண்டு கனகஞ்செய் துறுகுடும்பம்
உய்வாறாய் வருகாலத் துறுமனைவி யொடுபுதல்வன்
நைவாக விறத்தனர்மற் றதனிலுஞ் நண்ணினாய்

(உகூகூ)

காசியாத் திணைசெலற்குக் கருதியுறு பரிசுக்கல்
மூசுவழி தனிற்றவரு மெனக்கொடுபோ தற்குமுன்னுன்
ஆசிலவ ரிடத்திடைவைத் தகலமனத் தெண்ணியொரு
மாசுமிலர் நாதனா மற்றவர்பாற் கொண்டசென்றான்.

(உகூ௭)

சென்றவர்த் மடிவணங்கிச் சிறந்தபரி சக்கலிது
நன்றுதரும் யாத்தினாபோய் நான்வருங்கா றம்பிழையா
தொன்றவறு சுகத்திடைவைத் துதவுகெனக் கையிற்கொடுக்க
அன்றவினை நோக்கியிஃ தாற்றுறுகற் களிலொன்றே.

(உகூஅ)

யாதிதற்கு மேன்மையென உவனிரும்பைப் பொன்னுக்கும்
மாதகவுள் ளதெனவன்ன மாட்சிபெற்ற தோவிதென்று
கோதறயாத் தினாமேவக் குறித்ததலந் தீர்த்தமெல்லாம்
தீதறநீர் போய்வருநி றொன்றுவிடை செய்சருளி

(உகூஆ)

மற்றவன்கண் காணநீரு மாலியம்பெய் குப்பையிடைப்
பற்றுறவீ சினரதனைப் பார்த்திஃது வழுவுறுமேல்
நற்றவனோ தரத்தருவ தெனவணங்கித் தானடந்தான்
குற்றமறு நீர்த்தமெல்லாங் குறுகியன்பு கொடுபுடிந்தான்.

(உ௭௮)

தூரண்டி யாத்தினாயு முளுற்றியபி னம்மறையோன்
சீராரு நாதரிடை வந்தவர்சே வடிவணங்கி
ஏராரு மெனதுபரி சக்கல்லை யீமினெனக்
காரார்மே னியனன்பர் காணவெறி குப்பையிலே

(உ௭௯)

கண்டெடுத்துக் கொள்ளுமெனக் குப்பையிற்றே டிக்காணான் .
மண்டுகிர மத்துடனே மனத்துயர்விஞ் சினனாகி
அண்டினனாக் கேட்கநீர் வருமளவு மானகுப்பை
கொண்டுபல தரமாற்றிற் கொட்டினமிங் குறத்தேடில்

(உ௮௦)

கைப்படுமோ யாற்றிடைப்போய்க் கண்டெடுத்துக் கொள்கவென்றா
அப்படியோ வெனமறையோ னனாமிருந்து நாதரைப்பாரத்
தெப்படியா னுய்வதென விரக்கமனத் துள்ளவராய்த்
தப்பறயாற் றிடைக்காண்போஞ் சதுமறையீர் வருகவென்று

(உ௮௧)

கூய்க்கொடுசென் றுற்றினிடைக்கு ளித்தொருகை நிரம்புகற்கள
வாய்ப்புறக்கொண் டிவற்றிலுங்கல் யாதென்ன வம்மறையோன்
தேய்ப்புறத்தான் கொணவெந்த விருப்பினிற்றேய்த் தொவ்வொருகல்
லாய்ப்பார்க்க வவ்வளவும பரிசுக்க லாயினவே

(உ௮௨)

மிகவியந்து நாதலாவிட் டலனையென் றகம்விரும்பித்
தகவணங்கித் தனக்கொருகற் றுண்வேண்டு மெனக்கொண்டே
அகமடைந்தான் கொண்டகற்க னனைத்தையும்மாற்றிடைவீசிச
சகபதித னன்பர்நதி மூழ்கியகந் தாஞ்சார்ந்தா.

(உ௮௩)

வேறு.

மற்றோர் தினத்தல் லிடைச்சோர ரோர்நால்வா வறது
கற்றோர் மடத்துட் சிலவொண் பொருள்கைக்கொ டேக
லுற்ற ருடனல் வருங்கண் டெரியாம லொடல்
அற்றார் டுடவிக் கொடுநாதர் தூங்கங்கு வந்தா.

(உ௮௪)

நாட்டந் தெரிந்து தியானத் துறுநாதர் தம்மை
சீட்டன்பு கொண்டு பணிந்தா ரவணிற்றல் கண்டா
நாட்டங்கொ ணீவி் கொவொன் செயவந்தி னொன்னக
கேட்டங் கவர்யாந் திருடற் கிவண்கிட்டி னேமால்.

(உ௮௫)

துரிசின் மடத்திற் பொருடொட் டனந்தொட்ட போதே
தெரியெய் விழிக டெரியா திவண்சேர்ந்து பெற்றோம்
பெரிதெய் விழிக னுமைப்போற் பெரியார்க னுண்டோ
அரிநிங் கணுக் கெனத்தேர்ந் திலமாகி வந்தோம்.

(உ௮௬)

வந்தோம் புரிந்த பிழைதேவர் மன்னித்தல் வேண்டும்
முந்தா தரங்கொண் டெனப்போற்றி மொழிந்த போது
செந்தா மரைமேன் மகன்சேர் மணிமாற்ப னன்பர்
மகனென விகனைக் கருக்கக் ககலெனம் வேண்டாம்.

(உ௮௭)

நீர்வேண் டெவதே திவணுள் ளதினேர்ந்து கொண்மின்
சோரீ ரொனமற் றவர்நாதர் சொல்வண்மை நோக்கிக்
கார்மே னியனீப் பொருவீர் நடுக்கங்கு றன்னில்
நேர்வீ ரொக்கன்ன மெம்வெம் பசினீங்க வென்றார்.

(உஅற)

உடனே கிரிஜா பாயிதன் றுயிலை யுணர்த்தி
மடவாய் வினாவிற் சமையற்செய் துவந்த மால்வர்க்
கிடவேண்டு மன்ன மெனப்பெண் ணரசென்னு நங்கை
கிடமாக நல்லுண்டி யட்டிட் டினி,கின்பு செய்ய

(உஅக)

அந்தப் பீரசாத முண்டன்பு மிக்காங் கவர்க்கு
முந்தைக் கெடுதுன் மதிநங்கி யம்மூர்த்தி தன்னால்
பர்த்தப் படுபாச நீங்கத் தையபண்பு பெற்றுச்
சீந்தைக் கிதமாய் விடைபெற் றுடன்செல்ல லாரார்.

(உஅஉ)

வேறு.

மறமுற்று தினங்க ளவயர்ந்து மன்னனால்
உற்றதண டச்சிறை யறைந்து போனகம
பெற்றிலன் பலவிதப் பீழை யாலுயிர்
முற்று மும்பல னாய்மோச னம்மெட்டி.

(உஅங)

வெளிவரும் பறையன் மெல்லென நடந்துசீர்
ஒளிவரு நாதர்தம் மடமு னோர்புடைத்
தெளிவில் னாய்க்களைத் துத்தி கைத்துறக்
களிதருங் கண்ணை தன் பர் கண்டனடி.

(உஅச)

இருட்டினி விதென்கறுப பாண சென்றுபோய்த்
தெருட்டர மானிட னெனத்தெ ரிந்தெவன்
பொருட்டிவ னுற்றது புகறி யென்றனர்
மருட்டெவம் பசியினால் வாய்கி றந்திலன்.

(உஅரு)

கையினுற் பசியெனக் குறித்துக் காட்டினன்
மையிலா ருணவிலா துவன்ம யங்கினுன்
கையின னுனக்குண நல்கில் விக்கியிங்
குய்விலா னுவனென் றுளத்து ணார்தனர்

(உஅசு)

சக்கரை கலந்தபா றன்னை வள்ளத்தில்
கைக்கொடு வினாந்தவன் கண்வந் தூட்டினர்
அக்கணத் தவனினி தருந்திச் சோர்வெலாம்
உக்கண னுகிநல் லுணர்வு கூடினான்.

(உஅஏ)

நாதரை நோக்கினான் பறைய னன்மதி
வீதலாய்க் களவுசெய் மிகையில் வேந்தனால்
நோதலாந் தண்டனை துணிக்கப் பட்டியிர்
சாதலாந் துன்புறீஇத் தளர்த்துற் றேனரோ.

(உஅஅ)

இத்தரு ணத்தெனைக் காத்த ளித்தநீர்
மெய்த்தளர் வகலுநா ளளவும் வேண்டியென்
னைத்தனிக் காத்திரோ லலகில் புண்ணியம்
உத்தம மேபெறு வீரென் றேதினான்.

(உஅஈ)

உனதிசை விற்படி யுறதி யிங்கெனக்
கனமிரு நாநர்கட் டொக்கக் கண்டார்ப
பனொலாம் பறையனுக் குபச ரிப்பதை
மனமிதப் பொருள்களாய் வசைசெய் தேளினா.

(2௬௮)

அப்புல யன்பின டநேக நான்வனா
மெய்ப்புகழ் நாதருச் சிட்ட மேவியுண
டொப்பறு ஞானநல் லன்புண டாகியே
தப்பறு விடையின்யாத் திணாகஞ்ச சாரநதனை

(2௬௯)

வேறு

ஒருநா ளவாநா னமுருநு றுறுவான
வருமா நகின் றலையை கியதாம்
அருமா மறையா னெனும்ர க்குசுகுண
டிருமா நிலமேத துநலம் பெறுவீர்

(2௭௦)

என்றே தனருக் கொடுவந தெதினோ
நின்றே வாகளுந் குநிரம் பவனம்
நன்றே யினிதிட் டலநங் களெலாம்
குன்றே யெனநின் றுருவிந் ததினே

(2௭௧)

பறையன் பெறவிட் டபலத தினைபா
குறையின் றுபெறத தரினோ கொடியே
நிறையும் பரிசுத் தநிலா வுவுனென
றறையும் பொழுதன் பொடுதந் தனனே .

(2௭2)

உடனெ யதுதிவ் வியரு பமுநீஇத
திடனா யவர்கே வடியைப் பணிவுற
றிடனார் துதியெண ணிலசெய் துவிடை
கடன்மே விமறைந் ததுகண்டனனோ-

(2௭3)

முன்னு தனாநிந் தைமொழிந் தபல
பன்னுன் மறையோ கன்பயந் துவியு
தின்ன மொழிபே சறகா தெனவே
நன்னு தனாயேத திருந் தனனோ.

(2௭4)

வேறு

பின்புல மொழிப்பாக வதம் தண்ணைப்
பிராகிருத மகாவா கவுமபல லோரகடும்
அன்புதரும் ஹஸ்தாம் லகதூ றண்ணை

யப்படியே மகாவா கவும மைததுத
தன்பொருவில் சுகாவ்ந்தகத்தை மகா வா கசு
சமைத்துமநே கம்மபங்கங் களுந் நேகம்
இன்பமிரு பதங்களுஞ்செய் தனரந் நாத

நிவையெல்லாந் தெரிவுந்க்கேட் டடறிஞா யாரும்

(2௭5)

மிகவுமா னந்தமடைந் தனார்மற் றங்கோ

வேதியன்பா கவதம காவைப் பெற்று
மகிழ்வுகொடு தினம்பாரா யணஞ்செய் துற்றேன்
மகிழ்வுதரு காசியாத் திணாக்குச் சென்று

சகவுசருங் கங்கையினீ ராம யாங்குத்
சகுமணிக ரணிக் கட்டத் தனிலுட் காந்து
புகழ்வஹம்பா கவசம் காவை முன்பு
பேற்பாரா யனஞ்செய்தான் புனிதமாக.

(உகூஅ)

அப்போதம் லுரிலுறு சந்திரத்தா
லறிவுவல்ல சன்னியா சிக்கு கபயில்
சுப்பாத டீடர்நா னஞ்செய் தற்குச்
சார்ந்த விருவரும்பாக வசை காவை
ஒப்பாத வினவிமிக வஞ்ச வத்தா
யள்ளதிது வென்றதனை யுடையோன் றன்னை
மெய்ப்பாக நோக்கியித்தக் கிரந்தஞ் செய்த
மேதக்கோர் யாவரென வினவப் பார்ப்பான்.

(உகூக)

நலமிரு தேவகிரி தன்னில உழுமோ
நாதர் செய்த தென்றுணாக்க ரூலந்தன்னில்
இலகியிது பிரகிசுத மானால் யாரு
மினித்தேவ பாலைபாடா கவதங் கேளார்
புலமுறவென் றுளங்கொண்டு சமதா சனபாற்
போ யுணாக்கச் சன்னியா சிக்கு கோப
வலமுளதா யிதுசெய்த வனைய மைத்த
வாயடக்கித் தண்டிக்க மனகிலெண்ணி

(கூா)

நாதருக்கோர் கம தம்வரைத் திரண்டு டீடர்
நண்ணியவ ரிடைக்கொடுக்க நல்கலோடும்
மேதகவோ ரிடைச்சென்று நொடுக்க வாங்கி
விரித்ததனை வாசித்து நன்குதோந்து
நாதரா கியவுத்த வரைக்கூடியக் காசித்
தலங்கண்டு வரவேண்டுஞ் சாருங்காறும்
நீதமொடு நான்செய்யும் விண்டு பூசை
நெறிமறையோ ருண்டிபுரா ணாலட்சேபம்.

(கூாக)

பகலியற்றி யிரவிலரி கீர்த்த னங்கள்
பாடிவழு வாதுவரல் வேண்டு மென்று
தகவுரைத்துத் தமையழைக்க வந்தோரோடு
சார்ந்துகா சிக்கங்கை தனினீ ராடி
அகமகிழ்ந்து பூசைசெய்து தியானத் தற்றா
ரழைத்துவந்தோர் தமதாசா னருகிற் சென்று
புகலமடத் தழைத்துவந்து வையி னென்று
புகன்றுதொடர் முந்துறு டீடோடு.

(கூாஉ)

நல்கு பிச்சை பெறப்போன னிருவரும்போய்
நாதர்வரக் கூய்மடத்தி னண்ணச் செய்தார்
மல்கிவரு டீடர்முத நோக்கியாசான்
வந்தனன்முன்னோர்கவியை மழுங்கச் செய்தோன்

ஒல்குறவொவ் வொருவருமை யைந்து குத்தா
யோங்கியுறக் குத்துமின்பின் னுறுகின் றேனீர்
செல்கமுந்தி யெனவினாந்தவ் வண்ணஞ் செய்யச்
செலுஞ்சீடர் தம்மிற்சிற் சிலர்யோ சித்தே.

(கா ௩)

குருவுரைத்த படியே போயவன் வருத்தங்
கொள்குத்தி லுயிர் போனாற் கொலைப பாவநான்
வருமக்கன் றேவதனா லவனை நோந்து
மற்றவன்ற னியலறிந்து செய்யத்தக்க
கருமமியற் றுறவோமென் றொருங்கு கூடிக்
கவிநாதர் முன்பு வந்து கண்டபோது
திரும்கிமூம் விட்டலன்றன வடிவமாகத்
தேசொடு தோன்றினர் கண்டு திகைத்தாராகி

(கா ௪)

பயபக்தி மிகத்தெளிந்தட் டாங்கமாகப்
பாதபது மம்பணிந்து பலலாதேத்தி
நயமுற்ற குருசேவை செய்து நாளு
நண்ணுறுமப் பொருடனையே நண்ணினோ நாம
முயலவற்றென் றின்பநல மானவாரி
மூழ்கியுல குக்கெல்லா முதன் முகுந்தா
கயமெய்க்க வருமூல நாதா கண்ணா
காகுத்தா வெனத்துதித்துக் கருதி நின்றா

(கா ௫)

புறத்திவை யெல்லாங்கேட்டு நின்றங்குளனே
போகாத வொருத்தன்போய்ச் சன்னியாசிக்
கறத்தடிய வனுபபியபே றெல்லாருமபோ
யனுகிய நாதன்றண்ணைப பணிந்துபோற்றி
விறப்பொ டிருந்தன றொன்னக் கேட்டு நாதன்
மேதினியோர் தனைக்கண்டு மெய்ச்சு மாபோல்
சிறப்பிவருஞ் செயவசியஞ் செய்து கொண்டான்
செய்கை நன்று நன்றென்ன மிகச்சினந்தான்.

(கா ௬)

நீமுன்போய் நானிருக்கு மாசனத்தை
நிறையச் சுற்றிலுந் தினாயிட் டிருத்தியென்ன
ஆமன்போ டவனோடி யவ்வாறாக
வமைத்திருக்க வேறுவழி யாய்ச் சன்யாசி
தோமின்றி யுறையுமடம் வந்துட் புக்குத்
தொண்டனிட்ட திகைக்குறறு மாசனத்தில்
தீமண்டு சினத்தொடிருந் துரப்பிநாதர்
திருமறையோர் குலத்துமிகச் சிறந்தோனாகி.

(கா ௭)

உத்தமமெய்ப் பதமான சன்னியாச
முறவகித்துக் கொண்டுளயா னுண்கபட்டு
வீத்தையைச்சே ருழித்துநினைத தண்டித்தோட்ட
மேலினே னெனச்சாந்த விமலரானோ

சுத்தபலித் திரமதூர வசனங்கொண்டு
சுவாமியுமைத் தொழுநின்றேன் பாலனேன் யான்
மெத்தமகிமைத்திறத்தும் பக்கன் மேவ
வினாபுதழைத்து வரச்செய்து முகங் காட்டாமல்.

(நா.அ)

கிணக்குளிருந் தறச்சினத்துப் பேசுமாயான்
செய்த ஞற்றம் யாதுளதேற் பொறைசெய் தீணமே
வினாக்தமல முகந்தெரியத் தோற்றஞ் செய்ய
வேண்டுமென வேண்டி ஞர்வினாய்ச் சன்யாசி
உரைத்த சுருணச்சொற்க ளாற்கோபம்போ
யுறுசாந்த குணஞ்சித் தினாயைநீக்கி
வலாக்கு நிகர் குணநாதர் தம்மை நோக்க
வனமாலே யணிகண்ணன் வடிவாய்க் கண்டான்.

(நா.க)

கண்டபயந் துறவியந்து நாதர்பாத
கமலத்திற் சாஷ்டாங்க மயப்பணிந்து
தொண்டுகொள வோவந்தாய் கண்ணு வென்னத்
துதிசெய்து நிற்பனவிற் கண்ணரூபம்
விண்டு தேவ கிரியுறு நாதராத
விளங்குதல் கண்டிவ் வேகநாத ரூபம்
கொண்டெரந் தாமனே வந்தானிந்தக்
குலையங்க ளீடேற வெனக்கொண்டாடி.

(நா.உ)

அருகில்வந்து பாதங்க ளிரண்டுங் கைக்கொண்
டறிவிலேன் பிழைகள் பொறுத்தருள்கவென்றுள்
ஞருகினிலங் கிடந்தானை நாதர்தூக்கி
யுறநிறுத்தி நிலையிலுயர் வீரீர் கொண்டை
பெருகநினைத் துபபணியத் தகுமோ வென்று
பேசியுப சரித்திருக்கச் செய்தார் பின்பு
முருகுமழர் பொழியும்பா கவதங் கேட்க
முன்னுகின்றேன் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான்.

(நா.கஉ)

நாதரன்பு கொண்டுனாசெய் கவிகளெல்லா
நவிலக்கேட் டித்துறவி யவச மேவி
ஓதவரை மிகப்புக்கழந்து நீவினொன்பா
லோங்குதையை செய்துநன்ன ருறல்வேண்டுஞ்சின்
மாதவன வெனவேண்ட விசைந்து நாதர்
மருவினர்கீர்த் தனபுரா ணங்கள் பாடிப்
போதவுணர் துறவிபா கவத மவ்வூர்ப்
புகன்றறங்கேற் மக்கருதிப் பொருந்தச் செய்தான்.

(நா.கஉ)

பண்டிதர்க் டெரிந்துநம தாசான் றன்னைப்
பாரோரை மயக்கியவப் படிம யக்கிக்
கொண்டிணசே வாடிவணங்கக் கொண்டாளுதன்
கூறினபா கவதத்தை நாமெல்லோரும்

அண்டியத னைப்பறித்துச் சென்று கங்கை
யாற்றிடைவீ சத்தகுமென் றறத்து ணிந்து
மண்டினர் போய் மடந்துறவி தனைவ ணங்கி
மறைக்குலத்தெங் ஁ளுக்கெல்லாம் வாய்ந்த சாமி

(௩௧௩)

நாதன்செய் பிராகிருத கிரந்தத் தைநீர்
நன்றென்றங் கேகரித்த லாரியத்தில்
மேதருபா கவதகிரந் தசதுக்கேது
மேன்மையத ன்றவிதனைக் கங்கை யாற்றில்
ஆதரமில் லாதெறிந்து விட்டான் மேவு
மனைவருக்குஞ் சம்மதமா மெனச்சன் யாசி
நீதமறை யவளோயா னும்மங் வாறே
நினைத்தேன்மற் றிவர்முகமுன் னோந்த போது

(௩௧௪)

கண்ணனை யிவர்வடிவா யவத ரிததுக்
காசினியை யீடேற்றக் கலந்தா னென்றென்
றெண்ணமதிற் றேன்றவிளங் குகின்ற ரீங்கே
யிவராத லானீவி றெல்லா ருஞ்சோந்
தண்ணலிவ னாப்பணிந்தா ளாவதனறி
யயர்வதுவே நிலையென வவாகேளாமல்
தின்னநினை வுடனேக நாதா முன்பு
செறிந்தபத்த கததைவலிந் தெடுத்துக் கொண்டு

(௩௧௫)

சென்றாற்றி லெறிந்தனரப போதுகங்கை
சேசசெறி கங்கணங்கொள் செங்கை நீட்டி
நன்றாத ரத்துடனேற் றுக்கொண டாள்பெய்
நான்மறையோ ரதுகண்டு நனிப யந்து
பொன்றாத ஞானநலம் பெறநம் மாசான்
புகன்றதுமெய் மெய்யென்று போந்து நாதர்
முன்றாளிற் பணிந்துபல துதிசெய் தெங்கண
மூர்க்கருணச் செய்கைபொறுத் தருள்க வென்றார்.

(௩௧௬)

சிலமறையோர் சென்றாற்றில் விழுந்து நீந்திச்
செறிகங்கை யங்கையிற்புத் தகத்தைக் கொண்டு
வலதுறவி பாலணுகித் தந்து சாமி
வகுத்த துஞ்சொன் மறைமொழியே யெனக்கொண்டாட
கலநாதர் தமக்காளாய் நீவிரெல்லா
நண்ணுங்க ளெனத்துறவி நவின்ராண் கேட்டுப்
பலமறையோ ருந்திரண்டு நாதர் பாதம்
பணிந்தெம்மை யீடேற்று மெனப்ப கர்ந்தார்.

(௩௧௭)

துறவியோடங் ழூரிலுள மறையோ றெல்லாஞ்
சூழ்ந்தேக நாதர்தமைப் பூசித் தேத்த
வந்தினை யு மதுதெரிந்து நாதர் வேத
வோமூங்கங்குள் ருமறையோர் தாச னென்னைத்

திறமிசூர் பூசிக்கத் தகாதி சன்பாற்
பெய்கிரந்த மிதைப்பிய முறிப்பூ சிக்கப்
பெறனன்னென் துணைக்கவின வியவெல் லோரும்
பெரிதுமகிழ் வுற்றவராய்க் கிபந்தந் தன்னை.

(௧௧௮)

யானேழுது கேற்றிப்பல் லியங்க ளேங்க
வெழிலிகோத் தனங்குடும்பு புகழ்ந்து சூழ்ந்து
சேரின்னென வயிாமலாகன வசுரித்து னுற்றிச்
சொல்லியமர் அலங்காரம் சொடரும்போது
லேயையர்கள் வழி பிற்பெய் புபசா ரங்க
னேற்றேழு நாளளவும் வலம்வந் தோதை
வானேற்ற வெட்டாருண் மடம்வந் தெய்தி
மறையோர்போ ஜனமுஞ்செய் துறம கிழ்ந்தார்.

(௧௧௯)

அன்றிரவி னைதாரி கீர்த்தனங்க
ளறையக்கேட்டினவருமா னந்தமேவி
நன்றியலு மாறதிசெய் தானபின்பு
நலந்தருசீர்ப் பிரசாத நல்கப்பெற்றுத்
துன்றிரண்டோ டிமண்ணோ ளளவுஞ் செய்யத்
தொடங்கியவுற் சவமுடித்து நாதர் செய்த
வென்றிதரும் பாகவத மெவருங் கற்று
விளம்பியதி லானந்த மேவலானார்.

(௧௨௦)

வேறு

துறவிதன் முகமனெடு பலமறையோர் சூழ்ந்துநல் விடைதரப் பெற்றுத்
திறநல நாதர்வரு வழித்தாசோ பண்டிதொனாந் திருநாம
மறையவரினைய வயதின்நிற் றத்தாத் தினாடனாக்கனா தம்வணங்க
நிறையுறுமனங்கொண் டெறிவினர்தம்மை நீத்தொருதனவின நோந்தார். (௧௨௧)

சருகுகள் புசித்துப்புரவபி மானந்த விரந்தவர் தமைத்தியா னித்தங்
கிருபது வருடகால மேவுதலு மிரக்கமுற்றனர்தத் தந்தைரடா
அருளுருக்காட்டியருளினார் கண்டாமடைந்த மா உய்விய சீரம்
பெருகருதனார் கவிதனும் பாடிப்பிரபலராயினார் பெரிசெ

அன்னவர் நாதரருட் செயன் முன்பே யறிந்தனராதல் உதா
பொன்னடிவணங்க நாதரும் வலங்கிப்பெருந்துற வொருவருடையருவர்
நன்னலங்கொண்டு சமுவினர் மகிழ்ந்ததை நோக்கி நா நடந்தென்
பன்னகசாலை மேவவெண்டு மெனப்பகாந்தினி தழைத்து வந்தருத்தி. (௧௨௨)

அருக்கிய முதலாகிய வுபசார, மனைத்து நன்கியற்றினரருந்தத்
திருத்தி செய்தான பின்னரநாத்தி வசுபுங்கிரந்தஞ் சிவவணித்து
மருததினு மினிய கீர்த்தன மிரவில் வழுதுறக்கேட்டுள மகிழ்ந்து
பொருத்துற வொருமாதத்தளவிருக்கப் போற்றினர்நாதர்தாம் பொருத்தி. (௧௨௩)

பண்டிதர் முகத்தைப்பார்த்தருணதா பார்த்தனறன சாரதி ஜயந்தி
அண்டிய தூக்குச் செலவிடை நல்கியாய்கு நீரும் வரல்வேண்டும்
கண்டியாமகிழ் வென்றினி தீணந்தார் கருது தேவகிரியை யறுகால்
வண்டியமுனவோன் ஜயந்திமேவுறு முன்சிவிகை மேற்பண்டிதர்வந்தார். (௧௨௪)

வந்தவர் நாநர் மடத்தின் முனவருங்கான மடத்தின் வாசற்படி மருங்கே
மைந்துரு சூலபாணியாய்த் தத்தாததிரையா நிற்கக்கண்டு மனதில்
முந்துறு வியப்புக்கொண்டு பல்லகை விடம் றங்கித் தனி முன போய்
அந்த மெய்க்கருவின் பதங்களில்வணங்கி யையவிங்குத்ததெனென்றார். ( )

தழுவினருலகத்தனை யீடேற்றத்தானவ தரித்தனர் நாநர்
வழு வலி விவர்தமன் பீனுக்கன்பாய் மடத்தின் வாசற்படி காத்துக்
கெழுமினர்தமை முன்பறி வுற்சென்று கிளத்தது சாணனாகி
பொழுதெலாமிங்குத்தங்கு வனிவர்தம்புனித மெய்தவஞ் சோலப்போமோ ( )

அளவில் ஜென்மங்கடொறுந்தவம் புரிததாக்கன்றி மற்றிவா தரிசனமவே
றுளா பெறலாமோவுது புண்ணியத்தாலுற்றனைய வாசரிசனத்தத்
கிளகியிங்குறுதிடென வுரைத்துட் போயேச நாசருக்கிதை யிசைத்தநா
தனரவருத்த தாத்தரையாகேட்டுடனே சாரசெகாசொண்டனா நாநர் ௩௨

ஒருவருக்கொருவர் வந்தன ம புரிநதாலிங்கு முறுற்றின ரொருநக
மருவுறப்பற்றிக்கொடு மடத்துக்கு வங்க பின் பணடி தா தமமைப
பெருகுப சாரத்துடன் முகருத்திப பின்புராணஞ் சொலிக்கங்குல்
திருமருமார்பன் கீர்த்தனஞ் செய்தார் பணம தா செவிமதித்திருந்தார் (௩௨)

கண்ணனுற் சவஞ்செய்துறு மந்ருநது சளித்தருணதாசம் வீடைபெற்
றண்ணினர் தம் பாஞ்சாதம புகழையனு சினந்துதித்தல செய்தமாநதா
புண்ணிய நாநர் மடத்துன் வாசவாசருப போலுணங்குரைவற பூட்டி
நண்ணினா புராண கீர்த்தனம் பகலு மிரவினு நடசகினை நாநர். (௩௩)

வேறு

ஒருதினத்தோங்கு கோதாவிரிபுன
மருவினராழ னா வருமமமாசுத்தகில்
பெருகுதுன் மார்க்கனோ துலுக்கன பேசரும
கருவையவர் தமைமதி கருத்திலான் (௩௪)

எகசிலையுமிழந்தனனேக நாநாமேல
அச்செடற்குச்சின மடைவதினறியே
பிச்சனிங்கிவன் செய்யுப்பிழையிற் பேசொண்த
துச்சவெங்கதியுந் இச்சுழல்வனே யேனா. (௩௫)

அருள் சுரந்திவனை யெவ்விதத்திலாவது
தெருள்பரி சுத்தனாகச் செயசகிறி
திருளறு மனத்திடை யெண்ணி மீண்டு போய்
மருளறு நதியிடை முழுகி வந்தனா (௩௬)

நித்தியஞ் செயு நியமங்கள் யாவையும்
அத்தினத்தியற்றி யோராள்வசத்தமு
தத்தினைக்கொடுத்தானனுக்கச்செய்து தாம
||த்தியிறுலுக்கன்றன் பவனமெய்தினார். (௩௭)

எய்தியங்கவன் றனைக்கண்டிப்போனகம
வையக நயகன் மகிழவுகொண்டுணச்
செய்தது நமகிழ சிறந்துகொள்கெனப்
செய்ததுவிருளத்தினார் புகலும் போதினே. (௩௮)

இனிய சிறகுணம் வறகெடதி நாதரைப்
பரிசுடென்று வளங்கொடுப்போதுதான்
தனிசுரடுசுகி மேறறுப்பவந்ததை
நனிநீனைசுகஞ்சரி இவல்லகிணறுனரோ

$$(F_1, F_2, F_3)$$

சட்டசபைகளானது க. தொட்டுன மகதனு
சட்டறுதலுமசசிறி சேனுகா மியா
பொட்ட மேலுரிசுததற்கொல குருது
புட்டமெனவினுதி பூட்டமு சேர படு

(१५६६)

வ. திசுநு ரொலநீரா து மதுபு பு
சிரச சூழலகிடைசு செபபுவே ரெவ
ரெ ச சிகசுநு சவகதுய ர சனை பா ர
ததியிலேன பழைபொருசெ சான தென

(१४१२)

சோசல சண்டமபுரிநகினிமை செ (ரண
பு கண்ணெண்ணிலை முனிவற்றிறந
(1) சௌநகர அருள் இட பிசு கோகட்டு
செ மகெ வாசலெட்டை சோசல ராபிரெ

(॥ ॐ ॥)

இனி பட்டைக்கீர் ராஜாசேகரன்
எனக்கனியை—என்
பிணாக்கனியை—ம—ம புர ம ருநாக்க
சனாக்கனியை—எனக்கனியை—எனக்கனியை—

(५५५)

(60)

டினிடை 7 7 ணைக்கி ருந்ருந்ரு
 அனபுர கோ வீரபுர ருந்ரு
 மனபுர செல ருந்ரு
 முனபுர ருந்ரு முந்ரு

(庚 子 丑)

[illegible]

(கூழ்)

மணல் எதெனென்றோடும் மகவினை
 னென சரடென நுகர்நின்றி ர்பவினாந்
 கண வுந்கொற்ற வெந்சகீண சுதுசகவ
 டெனந்ரும டென ஓவ கய கொடு போமகிடு.

(15 分)

மகவை 1974-ம் ஆண்டு முதலான காலமாக
புதிதாய்வு செய்து புதுப்பணிகளை மேற்கொண்ட
புதிதாய்வு செய்து புதுப்பணிகளை மேற்கொண்ட
புதிதாய்வு செய்து புதுப்பணிகளை மேற்கொண்ட

(நாசுத)

சார்பப் பள்ளி சீரமைப்பெற்றவதொன்று
நேரக்கணக்கெடுத்தமுன்னாங்கவள
சேரக்காதிபுலக்கிட்டுமெனத்தெரிந்து
மாதத்தண்புனலாழ்வதெய்க்கிரா

(ந.ச.நி)

வேறு.

திரியம்பக மெனுமூர யறிகழ் வேதிய னொருவன்
மருவும் பிணிதொழு நோயொரு வகையானு மடங்கா
தொருவுஞ் செயலினியே தெனவுறுகாய் கணிகந்தம்
வருவெம்பசி தெறவுண்ட வண்மருவும் பசுபதியே. (௩௪௪)

தூணெ யென்று எரிவருடங் களொர்ப் னிரண்டு தொலைந்தே
அணையும் பொழுதொரு நாடியில் கணவின கண்டைந்தான்
பிணையொண் மழுவுடை யோனுறு பிணிதோ வகை சொன்னான்
இணையின் நியல கோதா விரிநதியின் களாயினிலே. (௩௪௭)

மருவுந் திருவொடு நீடு தெவகி ரிபபதி வளாவோ
அருளன் புளொரு நாதாதம் வயின்னடினை யாகிப
பெருகன் பொடொர் சிறுவன் படுவெயில் வெங்கதிா பெயரத
தருநன் கதுபெறில் விண்டிற விரும்பிணி யெனவே (௩௪௮)

தாயில் வேதியனுடனே சிவனார் சொல்வகை குழவுற
மெயில் மன்னு தெவகிரிப பதியது சேரவெழுநது
வெயிலுங் குளிரவுறு மூரிடை மேவித தனிநாதா
பயிலும் பவனஞ் சார்ந் தகம்பாத்தா நெகிபாரான (௩௪௯)

தேடிக்கொடு கோதாவிரி தீரததயலே நீர்
ஆடிக்கொ டிருப்பார் சமில்யாா நாதனொன்பபாற
கூடிக்கொடுநீ ராடுநா தமை வேதியா குறிக்க
நாடிக்கொடுவந்தா நெதிகண்டான் முகநன்றே. (௩௫௦)

உள்ளங் கனிவாய் நாதனா யுறுவந்தனை செய்து
வெள்ளங் கொளுநெடு வேணியனுனாயும் படுமெலிவும
கள்ளங் தெறுவோ றோரவுறக் கழற்க களாயின்மை
கொள் ளன்பொடு புரிபுண்ணியங்கொடுத்தா ரவன் கொளவே. (௩௫௧)

பிணிவிண் டுடல்புனிதம் பெறலானுன றுதிபேசிப
பணி வொன்றின் னதுபார்த துளபாப்பா முழுதார்த்தா
எணிவிங் கிவாநிகாவோ ரொவொன்றா ஜயஜயவென
றணிகொண்ட உனேகத தனிமடம்வந் தனறறவோர். (௩௫௨)

வேறு

ஒருதினத்துத் தவொன்னு மறையவோ முதலான வண்மைகூர்ந்து
மருவுறுபா கவதொல்லாம் வந்தேக நாதாதமை வணங்கிப்போற்றித்
திருமகன்கா தலனன்பீர் நீரியற்றும் பாகவதந் தினமு முமமால்
அருள் விரவி யுளாசெய்ய யாம்வினவ வேண்டுமென வன்பின் வேண்ட. (௩௫௩)

நன்றென்று தனிநாதர் பாகவதஞ் சொலத தொடங்கினு ரந்நாளே
குன்றென்று குவிமுலைக் கோதாவிரியுங் கேட்போருட் கூடிவந்து
மன்றென்றல் வாகனனு மயங்குமதி ரூபலா வண்ணியத்தோ
டென்றென்றுமணிக்கலன்களிலங்குமலங்காரங்கொண்டெதிர்சார்ந்தோர்சார்

தனியிருந்து வினவிமற்றங் கொருவரிடத்தும் வார்த்தைதான் பேசாமல்
புனியுரும்பு கண்களொடு நாதனாப்பார்த் தன்புமிக்குப் பகவன் கோத்தி
மூனிவிரும்பி யிவ்வாறே நாடோறுங் கேட்டுமுடி வாகுங் காறும்
கணிசெய்தித்து மீருவது கண்டோர்கள் வியந்திந்த நங்கையாரோ. (௩௫௪)

இந்த நகரிற் கண்டிலேந் தெரிவே மெனவினவி யெழுந்தந் நங்கை
முந்தவுடன் றொடர்ந்துபோய் நங்கை கோதாவிரியின் முழுகக்கண்டு
தந்தமனத் ததிகயித்திந் நங்கைகோதா விரியாந் தையலையென்
றந்தணர்தம் பிரான்பக்கலடைந்து வணங்கிப்போற்றி யறியச்சொன்னார் ஈடுசு

வினவேக நாதருங்கள் பாக்கியத்தா லேகோதா விரியென் றோர்ந்தீர்
கனமேவுந் தவயோக ருமையொப்பா ரில்லையெனக் கழறக்கேட்டோர்
மனவாய்மை யொருங்குபெற நீரியற்றும் பாகவத மகிமை கூர்ந்த
தெனநாடோ றும்புகழ்ந்து பாராயணஞ்செய்தங் கியல்வதானார். (௯௫௭)

வேறு.

பரவரி தாசொல்லாம் பயபக்தி செயற்குத் தக்க
குரவர்தம் மடத்துக் கோர்சார் குடியிருப் பவனென்றேனும்
நரஹரி நாமங்கேட்க நயந்தில னாகநாதர்
விரவரு நரதேகத்தை வீண்செய் கின்றானேயென்று. (௯௫௮)

நம்மடத் தருகுசார்ந்து நமிற்கல வாமனானும்
செம்மையுற் றிலனும்போத றகுவதோ வெனச்சிந்தித்துத்
தம்மனத் தன்புகூர்ந்தன் னுன்றினத் திருத்தவேண்டி
அம்மடத் தமருநாளி லொருதினத் ததரினேக்கி. (௯௫௯)

குடிமையோய் சுகமோ நீகொள் குடும்பமென் றவனைத்தாமே
நெடிதள வளாவ வன்னு னிகழ்த்தின னெல்லாங்கேட்டு
மடிமையி லுனதுவாழ்க்கை வழிகழிக்குங் காலத்தோர்
கடிகைவிஞ் சுறச்செய் தாழிக் கரண்கதை கேட்கவேண்டும். (௯௬௦)

எனவலிந் துணைக்கக்கேட்டோ னெனக்கொரு கணப்போதேனும்
தினமொழி வறுவதில்லை யெனத்திரு மாறனும்
நினதுறு பணிக்கண்ணேனு நிகழ்த்துகி நிரம்பவென்ன
மனமனை விமக்கண் மாட்டே வாட்ட்துறும் விவகாரத்தும். (௯௬௧)

நீருறா நாமங்கூற நேர்வுறு தென்று நாதர்
ஒருதல் சிறிது செய்துள் றுவந்தவன் முகத்தைக் கையாற்
சேருறத் தடவியன்னன் நிருந்துற வொரு சுலோகம்
நேருற வரைந்து தந்து நீயிதை யேனுந் தேர்தி. (௯௬௨)

என்றுதம் மடத்துக்கெய்தி யிருந்தன ரவனுக்காங்கே
நன்றுமெய்ஞ் ஞானமேவி நாதர் நல்கிய சுலோகம்
ஒன்றுறப் பாடமாகி யோர்ந்ததன் சாரத்தாசை
துன்றுறீஇ மறுநாணாதர் சுகத்துறு மமையநோக்கி. (௯௬௩)

வந்தடி வணங்கிச்சாமி மற்றுமோர் சுலோகந் தீட்டித்
தந்தருள் கென்றுவேண்டத் தகவொரு சுலோகம் பின்னும்
முந்தென வெழுதி நல்க முகிழ்கரத் தினன்கொண்டேகி
மைந்துறப் பாடஞ்செய்து மதித்ததன் சாரந் தேர்த்தும். (௯௬௪)

குடும்ப ரக்ஷகமுஞ்செய்து கொண்டுநண் பகலிற் சென்று
நெடுங்கதை வினவியல்லி னோர்த்தரி கீர்த்தனங்கள்
விடும்பரி சின்றிக்கேட்டு விவேகஞ்கி யதையோர்ந்து
கொடும்பவங் கொடுப்போரன்பு கூர்ந்தவன் நனக்குப்பின்னும். (௯௬௫)

சகத்திர நாமந்தனைத் தாம்வரைந் துதவிநாளும்
நிகழ்த்துதி நீரீலாடி நியமத்தோ டெனமற்றனனா
மகத்துவ நாமந்தனை வாங்கியவ் வகையே வாழ்ச்சி
அகத்தெளி வுடன்மற்றெல்லா மறிந்தரி தாசனாண் (௩௪௩)

வேறு

பன்னரும் புகழ் படைத்தவர் கோது பாயியென் றொமக னைப்பெறலாகிப்
பின்னரோ ரரியெனுஞ் சுதன்மேவப் பெற்றுமற்று மொருபெண் மகவீனரா
அன்ன புத்திரி தனைத்திகழ் கங்காபாயி யென்று பெயராக வழுத்தது
நன்னர் மேவு மிரு பெண்களையுஞ்சீர் நண்ணும பதிகனாடி யளித்தாரா. (௩௪௪)
ஹரியெனும் புதல்வா கலவிபயின்றே யாறு சாஸ்கிரமும் வல்லவராகப்
பெரிதியன்று மணமுஞ் செய்து வாழப் பெற்றபின்ன ரரிபண்டிதா கலவி
தெரிவுறுந்திற னறிந்துமதித் தாரசேரு மூரினையாவரு மந்தப்
பரிசுகண்டதின் மிகுந்த பிமானப் பண்பராயின பிளாகிருத்தே (௩௪௫)

ஆயவொண் கவிகள் கற்பதுமால சீரான சீரச்சன முறாபபதுமாக
மேயதத்தை செயலுக் குகவாராய் மேவுமக்களொரு மூவரிலினைய
சேயிராக வனையங்கு விடுத்தது தேவிதன்னொரு நுமக்களு மேவப்
போயுயர்ந்த தலமாகிய காசிப் புரிய மாந்தன ரிராகவ ணென்போர். (௩௪௬)

தந்தை தந்தை வயினைப் புகுந்து தருகியான பணிவிடைகள் புரிந்து
விந்தையாக ஹிகோத்தனை பாடமேவு போதிருகரத் சிருதாளம்
சிந்தை யன்பு பெருகக் கொடுகொட்டிச் சோந்து பாடியொரு நாதர் புரிந்த
நிந்தை தீர கவிகள் யாவுமுணர்ந்து நிகழுவ தாயின செலாரு மறிந்தே. (௩௪௭)

நன்று நன்றினை யபிள்ளை செய் செய்கை நாதர் நாம நவிலத் தருவோரோ
என்று துன்று புகழ் கூறுவதாக வினைய பண்டிதரொ நாடனி னாதா
முன்றுலங் கடிபணிந் தடியேறகு முடிவின் ஞானவுபதேச மினிச்சீர்
ஒன்றறும் படியனுக் கிரகிக்க வுண்ணயத்தி னொனவோ தினர்மாதோ. (௩௪௮)

மிக்க பாலனுரை செய்வதை நாதர் வினவியுட்களி மிகுந்தவர் செய்கை
தக்க தென்றுளம் விரும்பி யவர்க்குத் தருகியான வுபதேச முறாததார
தொக்கநான் சிலகழிந்த பிளாதர் துவளு மூப்புநமை நண்ணின தானம்
பக்கலிற் புதல்வரின்றி யிருக்கப் படுதனன் மையது வன்மென வுன்னா. (௩௪௯)

காசியம் பதியடைந்தனர் மேவக்க ரிசிலாதவரி பண்டிதா நேரோ
தேசின் வந்தடி பணிந்துத் மில்லிற் சேரவேகொடு செலீ இயமரச்செய்
தாசில் பூசனைகள் யாவுமியற்றியன்பொ டுண்டியும் ருந்தவ மைத்தார்
பேசி மைந்தரொ டிருந்தனர் சின்னாள் பெயர்வதாக வொரு நாட னினாதர். ( )

மைந்தர் தம்வதன நோக்கி யெனக்கு வார்த்திகப் பருவம் வந்துள தானீ
இந்தவேலையி லெனைப் பிரியாதென் னிடையிருக்க வமையும் மதனானீ
தந்தமைந்தரி ருவனாயும் விளங்கித் தலனிருக்க விடைதந் தெனுடன் சார்
நந்த ணன்னுனைய லாதினி வேறார் நண்ணுகின்றனொருமுனவின்னா. (௩௫௦)

தாதை கூறு முறா தன்னை மதித்துத் தனையரான ஹரிபண்டிதா தாதாய்
மேதை நீரான்மனம் வேண்டியவாரேவினைவுசெய்யிலுமுடன் றொடர்வுற்றென்
வாந்த தீரவருவே னென மைந்தர் மற்றதென்னை யெனலும் பரரன்னம்
நவந்தவிண்ணெல் பிராகிருத்தத்துத் தோன்றுதல்களை நம்வாய்கொடுசொல்லல்

ஆனமற்றிவை விடுத்திலும் மோடமருதற் கென்மன மமையு மெனக்கேட்
டுன மற்றதவ யோகர் சலிப்பின்றுண் ணகைத்துன் மனமொப்ப நடப்பேன்
ஞான மிக்கசதனே யெனமேவ நன்கழைத்து நடந்தினி திற்தம்
தான முற்றன ருறைந்தபின் மைந்தர் தந்தையைத் தவி சுறத்தனி வைத்தே. ( )

வடமொழிக் கணுயரும் பாபந்த வகைவினுவ வசனித் தனர்வந்தார்
கிடமுறத்தின மிவாறு நடத்தத் திகழுமூரிலுள செவ்வியர் யாரும்
மடனிடைப் பழமமார்க்க மகன்றோர் மார்க்கமேவிய தெனத்தினி யுற்றார்
சடநிரப்புறம ஓரிலொரோழைத் தையல்பார்ப் பனிதனோய்த புதற்க்க. (௩௭௭)

வேண்டி னொரு சகத்திரமானவே தியர்க்கன மிடப்பிணி தீர்த்தான்
தூண்டி னுள்ள மிடப்பொருளின்றிச் சோர்வுகொண்டு சிலநாள்கடொலைத்தான்
ஈண்டி னுடனது சற்குரு வின்பா லெய்தி வந்தீனசெய்தெண்ணிரப்பத் [வே
தேண்டி னுடெறு பினிக்குமுன் வேண்டுஞ்செய்கையைச்செவிநிரப்பினன்செவ்

பொருளிலாமை கொடுத்தும் மம யேன்முன் பூண்டநல்விந தமோம்ப லிலாமை
தருவதேயுது தனக்கென செய்கென் சாமியென்று தளரத் தவர்தாமும்
கருணைகொண்டி மடவாய் சுருதிக்கட் கட்டுனாற்ச தொருபய மொர்துறு
பருணிதற்கு நிகராவனொவேத பாடகன்னவ னொர்பத்து நூளுனால். (௩௭௯)

நிகர வெய்துவ னேர்யக் கியகர்த்த னிகழமற்றிவ னேராயி ரமானால்
தகவொ ணாந்தினை யும்வென்ற வனைன்ற குழிதேந்தியி னுயிரமானால்
அகல்கொள் வையக மளந்தவ னன்பஹ வனந்தநலவன்ப ரிலமிக்கோர்
இகழ்விதை ரடமொரு வருணச்சோறிதி வேண்டுகை யுனக்கினி தெய்தும். ( )

அன்றியும் பெறுதி வேண்டுவ வெல்லாமயர்நி போதியென வகமகிழ்வாகி
நன்றிசொல் குருவை நன்குவணங்கி நாதர்தம்மட நயந்து புருந்து
முன்றினின் மடி பணிந்து துதித்தான் முன்புகொள் வீரதமுற்ற மொழிந்தான்
ஒன்றியென் மகனிடத் தூறாமேவ வுய்க்கிலெய்து வெனைன்புக வுய்த்தா. ( )

நாதலோவரு நாரியைநோக்கி ஈற்குணத்த ரரிபண் டிதொந்தை
நீதமேவி நலனே சுருகாசி நீடியாத்திரா புரிந்தபி னெங்கும்
ஓதனைங் கொளுவ தில்லை யெனப்பே ருறுதிகொண் டெறகிறு றொனவோத
மாதரங் கவன்மிகப் பரிதாபம் வாய்ந்து நாதரடி வந்துவணங்கி (௩௮௨)

தும்மகற் குளமிரப் குதவில்லை நுவலினன் கருள்சுரந் தினினீனோ [தத்
செம்மையுற்ற வெனதெண்ண நிரப்பத்தேடல் வேண்டுமென வாடல் கொடோ
தம்மனத் தருள்சுரந்தொரு நாதர்தனையர்தம் முகம்விரும் பினர்நோக்கி
ஆம்மனைக்கு நிகரான விமாதி னகமகிழ்ந்திட வியற்றுதல் வேண்டும். (௩௮௩)

நீயுநின் மனமிசைத் தூறாயென்ன நெடியகாசிதனி னேர்ந்தது வீணே
போயதென்ன மகனே யிவளில்லம் புக்களிப் பனவெலாங் கொடுநீயே
நேயமோடுதி யேலவண் வந்துநின் கருத்துமிவடன் குறையுஞ்சர்
ஆயதென்ன மிசைவேனென நன்றென்ற வரிசைந்தனருளம் பிசகாமல் (௩௮௪)

மறுதினத்தி லரிபண்டி தரந்த மாதர்வீடு புனலாடினர் சென்றே
அறுசுவைக் கறியோடன்ன மமைத்தார வடரும் பொருளனைத்து முறக்கொண்
டுறகவென்றுதனி நாதறா மேவவுடனழைத்து வருவழி யிடையன்னை
செறுவினைப் பகைகுர் தம்முக்கோக்கித் தேவரீ ரினிதுணற் கொருநானே. ( )

நல்லநல்ல பலகார மமைத்தேனா னிடப்பெரிது நீருணவேண்டும்
அல்லலா னகலவென்னலு நாதரங்கு நான்மிசையு மமயமதிற்சீர்
புல்லலான பலகார மனைத்தும் போடுகென்றவன் பொருந்துறவந்தார்
இல்லமேவவுசி தாசனமிட்டங் கினிதிருத்தி யுபசார மிழைத்தான். (௩௮௬)

தந்தையுண்ண ஹரிபண்டிதர் தாமே தங்கரத்தறு சுவைக்கறிசோறு
முந்தநின்று பரிமாற மிசைந்தார் முகினிறத்த னடியா ரதுபோதில்
அந்தநாரி பலகாரமெலாமிட் டான்வினாந்த வையுமுண் டனராக
மைந்தனா ரதுதெரிந்து சினந்தம் மாதைநோக்க வவர்மா முகநோக்கி. (௩௮௭)

சாமிநீர்தைய புரிந்தருள் கென்னத் தானுணைத்தனள் பிதாத்தபு செய்கை
ஆமிதைப்பி னருசாவவனென் னாவங்கடங்கியுறு கின்றனராக
நேமியானடிய ருண்டுகரங் கானி மலராயொருதமகன் முகநோக்கித்
தோமிலாதபடி யெச்சிலை மாற்றச் சொல்லினா ரவர்செயத் துணிவுற்றே. ( )

அந்தவோ ரிலையை யங்கைகொ டேகியது கிடசதுழி யெறிநதவர் மீண்டு
வந்தமைந்த தலசத்தி முடிப்போர் மற்றுமோரிலை கிடந்தது நோக்கி
விந்தைகொண் டதையுமங்கை கொடெய்திவெளியிலேவிழுவெறிந்தனர் மீண்டு
முந்தவந்தவ ணடைந்செகிர் நோக்க முன்பு போலிலை கிடந்தது கண்டார். ( )

அதையு மங்கை கொடுபோய் வெளிவீசி யணுகி நோக்கினா பழம்படியாகச்
சிறைதலிலா திலைகிடந்தது சீரத்தீர்வுசெய்யினு மனேகமதாச
உதயமா தலையறிந்து கைகால்க னுறவருந்தி மிகவுட ருமொறி
இதயநொந்தி வளாயித்தனை நாளாய்சனம்சமென வெண்ணகிலேனே. (௩௯௦)

உலகமோதலையு முன்னகிலாமலுற்ற குற்றமிக வுண்டென வெண்ணிச்
சலசலோசன னடிக்கினி தன்பு தந்திருந்தொரு தந்தைதனக்கோ
அலகில்வர் தனைபுரிந்து கணீரோ ராறுபோல வரவுமஞ் சலிசெய்து
நிலவநின் றுலக குருவெனலாக நிறையுதும் பெருமை யறிகிலனந்தோ. (௩௯௧)

கல்வியா லெனைமதித்திது காறுங் கருவமுற்றவென துறுபிழையெல்லாம்
வல்வினைப்பகைளுரோபொறைகொண்டெனமிரங்கியருள்செய்ம்மெனவேண்டச்
செல்வநாரணனதன்பர் வினாவிச்சிறியமென் னகைசெய்தென் சிறுவாரீ
இல்விராவுமிலை இத்தனையும் கொண்டேகி யேகிமிகவெய்ததனையன்றே (௩௯௨)

இனியிராதி விலைகொண் டெறிவுற்றா லென்றுகூறலு மெடுத்தெறி வுற்றே
புனிதமாக வவிடஞ்செய்வந்தப் புவைசந்தன சுகந்தமடைக்காய்
பனியமென் மலர்தரக்கொடு நாதாபணி மடக்கொடி தன்விடை பெறலாகி
நனிதிருந்து மகனோடு மடத்தை நண்ணமேவு மரிபண்டிதர் சொல்வார். (௩௯௩)

ஐயநீர் முனனொனக் கருளிச்செய்ததை விடுத்தது பிராகிரு தத்துச்
செய்தமைந் தவைபடித்து முறைத்துத் தினமுமாலரித னுமமிசைத்தும்
உய்வதானபடியே யினிதென்று முறநடத் துனினொனத் தனிவேண்ட
நையலென்றவை நடத்துதலானாந் நாதர்மைந்தரும் வினுவியிருந்தார். (௩௯௪)

வேறு

அவ்வுருக் கருகொரு கிராமத்திற் கணக்கனென லானபார்ப்பான்
தெவ்வான மிடியி லகப்பட்டவனுக்குப் பிறந்த சிறுவர்தம்மில்
செவ்வாயி னுணைபேசா லுமையனா யொருசிறுவன் சொந்த்தொன் பாணன்
முடிவானே பேசுவதில் லவனையின்றவன் வருந்தி யிடும்பைகூர்ந்து (௩௯௫)

அருண்மகிமை களிற்றிறந்த நாதாராற் காவலியெனு மந்தச்சேயை
வருகவென வழைத்துவந்து பாதமுன றோகிடத்தி வணங்கிப் போற்றிப்
பெருகருளீ ரிவன்பிறந்தொன் பதுவருட மாகியும்வாய் பேசானுலை
மருவுமிடி யுளயாளு செய்வகை யேதில் கிவளைவைத்து வளர்ப்பீ ராகில் (நகக)

புண்ணிடமும் புகழுமுகக் குண்டென்று விடுத்து மனைபோன பின்பு
நண்ணியடி மைப்பின்னை தாய்தந் தைகளை நாடான் மடத்தி னண்ணி
உண்ணி புண றெகாலத் தொருதினத்துத் தமர்புகை யுளுற்றி மாலை
எண்ணியவுன் னத்தினராய் யேகாததத் தினிதிருக்க வெழிலிரமன். (நகக)

முன்னணுகிப் பிராகிருதத் தியற்றுராமா யணத்தை முடித்துப் பேர்தான்
மன்னியபா வார்த்தாராமா யணமென்றிதி யெனமறைந்தா னாதர்
பொன்னிறத்துப் புரவலனைப் போற்றியது நடத்திவந்து போர்க்காண் டத்தில்
துன்னியாரற் பத்திரனடத் தியாயவரை யாகமுன்பு தோன்றக்காவலி (நகக)

சுனையழைத்துச் சூலமறை வேதியரும் புடைகுழத் தருவித் தன்னார்
முனையெனக்குப் பரந்தாம மேவுருநான் முற்றியது முனைக்காண் டத்துப்
புனைவுறுசதுங் குறைவெல்லா நிறைவேறப் புரிந்தெவரும் போற்றலாக
வனைவுறுசதுத் தரகாண்ட வரையுமென லேகணிமைக் கூ டிந்தார். (நகக)

முங்கைதலை மேலப்ப கரமமர்த்தி யருள்செய்தார் முருந்தமம்
ஆங்கவனப் பொழுதேதான் வணங்கியெழுந் தவொதிமே யமர்ந்திருந்து
திங்ககலோ ரத்தியா யுஞ்சொன்னு னைதயெவருந் செவியிற் கேட்டுப்
பாங்கொரு நாத்திருக் கவிகளென வுழையனும் பாடுகின்றான். (சா)

திதுபுதுமை யெனமகிழ்ந்தா மறுகினத்திற் பரந்தாம மேகநாதர்
கதுவுறுவ லெனக்கேட்டுச் சாதுஜன றொருங்குவந்து கலந்தாராக
விதுமுகச் சுந்தரநாதா மறுகினத்து விடிவேல் விட்டலனறன்
பதுமபுரங் களைப்போற்றி வீணை தாளங்கள் கொணப் பாடியாடி. (சா)

ஹரிதாச ரனைவருமவ் சமுருழப் பகவானுமங்கள் வாழ்த்திப்
பெரிதாவ பீமலா சந்தனம் பனிநீ ரிறைத்தனாகன் பெருக்க் கோதா
விரிகாழ்ப பல்லியங்கண மிகமுழங்கப் பிரிவோர்த மெல்வுதாததுப்
புரிச்சுமைக் கவிகாலத் தெதுவேத சாரமெனும் பொருளென பீரோல். (சா)

அசசுதன்ற னுமசங் கீர்த்தனமே யென்றெவரு மறிவுறப் போதித்து
மெச்சுறஜீ வகாருணிய மேவியுறை வீரொனவும் விளம்பிப் போற்றி
சுச்சுறுபாம் பணையாற்கு மங்கனா ரகிசெய்து நடத்திரத்தில
கிச்சுவனர் வேதியர்க்குத் தோக்கவந் தனம்புரிந்து கிளாநது நீரில. (சா)

இடையளவு மிறங்கிநின்று திருமலை யிதையத்து ளிருத்திப்போற்றி
அடைவுறுவ தாயினர் பரந்தாமம்வாய் திருநாமங்கள்வாழ்த்த
மிடைவதுகண் ளெசகல சஜ்ஜனரும் பரிதபித்து வேதமோதும்
நடையடைவே நாதர்சரி ரத்தைக்கோ தாவிரின் னதிதிரத்தே. (சா)

மைந்தரரி பண்டிதரார் றகனஞ்செயவித கியற்றமவகை யெல்லாரு செய்
தந்தமறு தினத்தெலுமபு களையெடுக்க வதினமுனைத்தோ ரசுவதத்
முந்தவெழு வதுகண்டு வியந்தேக நாதரிதாய முனைத்தானொன்று
தந்தமனங்களி சிறந்தவ குககோயி லொன்றியற்றித் தருதியாக (சாந்)

நாதர்நிபு பாதுகையைப் பிரதிட்டித் தெல்லாரு கயந்த பூசித்
தாதரம் விஞ்சினராகிப் பகலிடைப் புராணகா ல்கேஷ்பஞ்செய
தேதமற் விராதிரியி லரிகோததனமபலவு மிசையிற் பாடி
மாதவங்கள் புரிகினரூ ரினனமுந் தோந் தறிமினுயர் மகிவ லலோரோ (சாந்)

ஏகநாதசுவாமிகள் இருவழி களேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௩௬-கரு செயுள் ௩௬௭௭

— — — — —

புறநாடு

மாண்கோலிபோதலே சரித்திரம்

தாமண மென்னும்பாலே காட்டுமா நகரிற்சார்ந்த
 தீமையில் லாதோர் நான்காம் வருணத்திற் சிறந்த சான்றோர்
 கோமளப் பருவத்தேமாண் கோலுபோ தலையென் றோதும்
 நாமராய்த் திருமாலன்பு நலக்கின் மிகுந்ததல்லோர் (க)

அன்னவர் குடிப்பேர் ஜக்தாப பென்பவ ராகவாழ்வார்
 பன்னிதாங் கற்பில் விஞ்சு பவர்மம தாயியென்பார்
 முன்னய தீனயர்நல்ல குணவயி ராக்ய முன்பர்
 நன்னயப் போ மாஜி யென்பவர் நலங்கொள்பாரி. (உ)

சற்குண ராசியாம் பாசீரதி சாற்றிந் நால்வர்
 ஷோற்பிர பஞ்சவாழ்க்கை தொடர்ந்தமா விரக்தராசி
 அற்பகற் பாண்டிரங்க னமயிடை விடாதுபோற்றும்
 சற்பயன் பெற்று வுழுவார் நாடொறு கவிவுராமல். (ங)

வீட்டி டை வேண்டிங் காறு மிகுத்தன தானியாதி
 றட்டி னா பசுக் கூட்டத்தா டெவற்றிலங் குறைவுரூரில்
 காட்டுமாண் கோலுபோத லையெனு நாம நல்லோர்
 வேட்டெகாத சித்தா றும் விளங்கு பண்டரிக்குச் செல்வார். (ச)

நியகி சபராமற் சென்று நின்மலச் சோதியான
 புயனி றவண ணன்றனைத் தரிசித்துப் புகழ் புகன்று
 நயனங்கள் விழித்து மற்றை நாடெவாத சியில் வேள்விச்
 செயன் மலையவாக்கு மற்றைத் தீனர்க்கு முணவு நல்கி. (ஐ)

பறுதினம் மாலேகாட்டில் வந்து வாழ்வாரிங் வறு
 குறைவற தெநிநாள் காறுங்கோதின்றி நடத்து நாளில்
 வேறுமையாய் மேகஞ் சாமகால மேமி குவதாக
 வறுமையாற் சனங்க ளெல்லாம் வருந்தின பசிரோய் கூட. (ஊ)

போதலே யென்பா ரன்னபசி மிகு புழுக்கங் கண்டு
 சாதலி யாலா டோக்கிக் காசினிச் சனங்க ளெல்லாம்
 புகுந மின்றி போவ நாஞ்சுகத்துறு தனன்றோ
 போகலா யெனவுள்ளத துக்குறித் தறங்கூற லானார் (ஏ)

ஆதலித் தமக்குச் சாலையறு சமயத்தார்க் குண்டி
 ஶதுவார்க் குணவாவுக்கு வாபுறை சிலறச் சோறையம்
 சீகிறின் பண்ட நல்கலறவைச் சோறிடுதல் சேயைக்
 கோதற்ப பெறுமா செய்தல் குழுவியை வளர்த்தல் மாதோ. (அ)

அன்பொடு மகப பால்வார்த் தலறவையாம் பிணந்த கித்தல்
 துன்பிலாத றவைத்தூரியஞ் சண்ணநோய் மருந்தோ
 மன்புற வண்ணனோ தியாடி காதோலை கண்ணின்
 வன்பு நோய் தீர்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் மாதர் போகம். (ஈ)

விறர் துயர் காத்த நண்ணீப் பந்தல்பேர் மடமியற்ற
நறுமலர்ச் சோலைவாவி யாவரிஞ் சதறி நண்ணும்
மறுவற விலங்கிற் குண்டிமாளி லேறய்த் தலாவி
பெறவில்லை கொடுத்துக் காத்தல் பெணமணம் புணர நல்கல. (௧௦)

இன்ன மூப்பத்தி ரண்டிலியல் வனவேற்பச் செய்து
மன்னுநிற் பாவந் தேய்ந்து வனரு மெய்ஞ் ஞானந்தன்னால்
துன்னுறும் பிறவி வெந்நோய் தொலைந்து நம்பாணடுரங்கன்
பொன்னடி புருதலாகு மெனவிசைவுறப் போதித்தார். (௧௧)

கணவனார் புகலக் கேட்ட கற்புடை மனைவி யாரும்
குணமிசு கருணை கூர்ந்து குவலயத் துயிராகட் கெலலாம்
உணவுற நடத்திவந்தாரு ஞற்றுறு நாளின் வீட்டில
அணவுறு பசுக்க ளெல்லாமற் தணர்க் களித்துப் பின்னும். (௧௨)

உளதன தானியங்கள் யாவையுமறமு ஞற்றிக
கிளரணி யாடையும் விற்றற நெற்கெழும லாலே
வளர்பொருளின் மையாக வருந் துதலினறி நாளும்
துளவணி பாண்டுரங்கன் றுகிபல புகன்று கொண்டு. (௧௩)

பதிமகன் மனைவியோடு பலபிரயாசைப் பட்டும்
அதிதிகள் பூசைசுன்ற ராயவா வைநு நாளில்
மதிசுல திலகனான மாலவர் திடந்தெரிந்து
துதிகொள்மாண் கோஜிபோத லேமுனர்த் தோன்ற நின்றான். (௧௪)

கண்டவர் பாண்டுரங்கன் கழற லைக்கொண்டு போற்ற
விண்டுவுங் கருணைசெய்து விலகின பின்புகண்ட
தொண்ட றோடரி தினந்தாஞ் சென்று பாதந தொழறகுப்
பண்டரி புரத்திற் கேடும்போது தம்பன னியாரும். (௧௫)

செலவுக்கு வேண்டலான பொருள் சிறிதேனு மின்றி
நலிவுற்று மனம்வருந்தி நன்குடுத துடையு மின்றி
மெலிவுற்ற கலையினோடு விறகு விற்பேனு மேமம்
நலமுறக் கொண்டோனைத் துவாதசி நடத்து கிற்பாம் (௧௬)

என்றெண்ணிச் செல் லுமாரக் கத்திடை விறகுகள் பொறுக்கி
நன்று தன்றலை மேற்கொண்டு நாதன் பண்டரி புரந்தாம்
சென்று நீண்மறுகில் விற்றுவருபொருள் செங்கை கொண்டி
மன்றலந் துளவமாலே மகிழ்ந றோடுற வழுத்தி. (௧௭)

நதிமதிப் பாகைவந்து நானஞ் செய்தங்குச் செய்யும்
விதிகொள் சங்கற்பஞ் செய்ய வேதி யன்றனக் கோர்க்காசு
துதியொடு கொடுத்துப் போற்றித் துளவபீர்நி வேதனங்கள்
மதிவிலையோர் காசுக்குள் வாங்கிச் சன்னிதிக்கு வந்து. (௧௮)

விட்டல மூர்த்திதன்னை விழைவொடு பூசைசெய்து
கிட்டினர் தழுவிக்கொண்டு கீழ்ப் பணிந்தெழுந்து போற்றி
மூட்டி லாதன்றி ராச்சென் முழுதரி தாசரோடு
மூட்டி லீர்த்தனைகள் செய்து வதிந்தனர் கண்விழித்து. (௧௯)

விடிபொழு தெழுந்து சென்று விதுத்துண்டந் தனி வீராடி
மடிக்கொளும் பொழுதுமாண் கோலிபோதலே மனைவியாரா
நெடிதுற நோக்கியின்று நிரப்புவேதியர் பூசைக்காம்
படிபொரு ளிலையே யேதுசெய்வது பகர்தி யென்றார். (உ௦)

மகிழ் நரஃதுரைப்பக் கேட்ட மனைவியார் செலவு செய்து
மிகுதியாங் காசுதந்து வீசனாச் சேர்மா வாங்கித்
துகிலிடை முடிந்துநாத னூர்கரங் கொடுக்கத் தொண்டர்.
ஜெகபதிதனைத் துதித்துச் செங்கை கொண்டங் கிருந்து. (உ௧)

அறுசுவைத் தாயவுண்டி. யருந்து வேதியர்க ளிந்தச்
சிறுசுவை மாவைக் கொள்வரோ வெனச்சிந்தை செய்தார்
உறுபொழு திவர்தம் முள்ள முணர்ந்த ஸ்ரீ பாண்டரங்கன்
மறுவிலா விருத்த னுன மறையவன் வடிவாடொண்டே. (உ௨)

தலையிலே பழைய குல்லாத் தயங்குறத் தடிக்கைக் கொண்டு
கலையிலா சனாக்குக் கோவணத் தொடுகட நடுங்கி
அலைவுறத் தொண்டர்தம் பாலனு கின்ன மெள்ள மெள்ளத்
தொலையில் சீரன்பர் சம்மை நோக்கினன் சொல்ல ஹற்றான். (உ௩)

நீர்வெகு நானெனக்கு நிரப்பறத் தருதலாலே
சார்தரு நானு மன்னம் புசித்திங் குச்சார்ந்து மக்கே
ஏர்பெற வாசிகூறி யிருக்கின்றே னிந்தவுர்க்கு
நேர்பவர் செல்வருக்கே நெடும்பொருள் கொடுப்ப தன்றி. (உ௪)

தினனா மெனக்குச் சோறு மிகுகிலர் சிறிது மத்தால்
போனக மீன்றி நாளும் புழுங்குறு மெனக்கு தும்பால்
ஆனதோ ருணவே தேனுமரு ளுதிதொன்று கூற
ஊன மிலன்பர் கேட்டங் குவகைகொண் டென்ன லானார். (உ௫)

வேறு.

இம்மாவையைய மெனவாங்கி யுண்ண வெதிர் வார்கள் யாரி வுலகில்
செம்மா மலர்க்கு ளுறையவாள் விளங்கு திருமார்பனே யிவ்வடிவின்
நம்மா டடைந்த தெனவே முடிந்த துகின்மாவை நாணமிகவே
ஆம்மாத வப்பன வனங்கை பெய்துந் மதங்கை கூப்பி யறைவார். (உ௬)

உமதங்கை பெய்த வெறுமாவை மன்றியுள தேதுமில்லை யுதவற்
கெமதன்பு கூரவரு நாதரோ நீரினி துண்மி நென்ன வினவிச்
சமதங் கொடந்த மறையோ னுகந்து தனதங்கை கொண்ட முதுறுந்
சமதன் பினீயு மிது நேர்கிலாது சலியன்மி நென்று புகல (உ௭)

தருமன் பரிந்த வெறுமாவை யன்புதக வண்பொன்றல் சதமோ
வருமிந்தவே தமறையோ ரொனத்த மனதின்க ணுன்ன மறையோன்
உருவங் கொள்வேத முதல்வன் றெரிந்தி துதவன்போ யிடயான்
கருதுங் கணின்று தலம்வாய்கி லாததின மென்று முன்பு கழறி. (உ௮)

இவிடத்திலே நலடை தட்டியட்டி தனையுண்ப நென்று புகலத்
தவறற் றவன்பர் மகிழ்வா யடுப்பி லெரிமூட்டல் கண்டு தலைவன்
நவமிக்க தானமதி துண்ட மூழ்கி நனைவுற்ற தூசினுடனே
அவிடத்திலேநல டைதட்ட லாகவறி வுற்றுருக்கு மணியும். (உ௯)

அடைதட்டுகின் தகிழை ம்ரு நேரவமை வுற்றவோர் கிழவியாய்
நடைமெத்த நொந்துமுடை மிக்கு நைந்து நவிவுற்றொர் தண்டு பிடியாப்
புடைகிட்டி நின்று தலைவற்கி யன்ற புதுமைக்கு நன்கு நகைசெய்
திடை விட்டிடாத வெணைவிட்டு நரிவடைதட்டு கின்ற தெனையே. (௩௦)

நானீது செய்து தருகிற்பெ னென்று நவிலக்கை தந்தருகு சார்ந்
தானாதல் கண்டி தொருவற்கு துங்கவமையாத மாவிரு வரோ
நோதை வெய்யபசி தீர துங்க லெனவன்பர் நொந்து மகிழ்வு
தானு குதம்பதி களுண்ப தாயதக விற்குவந்து றுதலும். (௩௧)

அம்மாத வக்கிழவி கொண்டமானை யடைசுட்டு வைக்கவமலன்
எமமோடு நீருமுணவம் மினென்னவெ திரன்பர் நீவிரிநுவீ
ரும்மாத ரங்கொடு ணலான பின்னருச் சிட்டமீ யினுகாவேம்
செம்மாத வத்தி னொமாலுகந்து திருவோடருந்து மளவே. (௩௨)

ஆகாச வீதியதிலே நிறைந்த மலரான கித்தர் முனிவர்
வாகான தேவர்பல ருந்திரணங் மறையால் வழுத்தி வழியே
யோகாதி செய்து மழுதுண்க வென்னிலுக் வாதவிந்த வொருவன்
மாகாதலோடு சிறிதேனு முப்பிலடை தட்டியட்டி வணிலே. (௩௩)

மனையான ருக்குமணியோ டொரன்பர் மனதுக்கு கந்து துகர்தல்
ளனையே யெனக்கொடிவி னோத நோக்க வினையற்ற வேகன் மலரங்
கனையோட ருந்தியதின் மிச்சிலன்பர் கரமீந்து கண்முன் மறைய
அனையார நிந்து ஜகதீசனான வமலா வெனத்துதி செய்தே. (௩௪)

இல்லா னொடையனுகர் மிச்சிலுண்ட விடைகால் கைசுத்தி புரியா
நல்லார் வணங்க வருகோயில் வந்து நளினைக்குரண் பன்னிதான்
உல்லாசமாக நிலைநிற்றல் கண்டவுழை தான்வணங்கி யொருவா
பல்லாரு நோக்கமறை யோனுருக் கொள்பவனுகி வந்தபடியே. (௩௫)

பாலாழி வந்ததிரு வுந்தொடர்ந்து பரிவோடு கூடவுலகில்
மேலானசெல்வர் பலருஞ் செய்புசை விழையாது மிக்க விழைவாய்
நோலாத வென்றன் வெறுமாவை யட்டு துகர்தந்து மிச்சிலுதவிக்
கோலாகலஞ் செய்தனையே யெனக்கொர் குறைவில்லை யென்றி விடையே. (௩௬)

இதுவோ நினைது செயலென்றுகூற வினையின்றி நின்றவிமலன்
முதுவே தியர்க்கு நிதிரா லநேகர் முயல்கின்ற பூசை யிடைசெல்
வதுநானு முண்ட வரில்யாரு மென்னை மதியா திகழ்ந்து விடுவார்
அதுநீ யறிந்து கொளவேண்டுமாகி லடைவே தெரிப்பே னெனவே. (௩௭)

வேறு

நன்றெனத் தொண்டரு நயந்திருந்தனர்
அன்றொரு நிதியுனோ னாயி ரம்பெயர்க்
கின்று சோறளிப்பே னென்றிசைக்க வந்தனர்
துன்றினர் போனக சாலை துன்னவே. (௩௮)

ஆயிரம் பேரையு மாய்ந்தெண்ணிக் கொடு
மேயின போதொரு விருத்த வேதியன்
ஆயிர்த வன்பரை யழைத்துக் கொண்டவன்
போயினன் பண்டரி புரத்து நாதனே. (௩௯)

போன பின்பிவர் தமைப்புறத்திருத்தி நீர்
மேனனி விளைவினோதங்கள் காண்டெனத்
தானகம் புருந்தந்தத்தன மிக்கோனைக்கண்
டானவென்பசிக்க முதளித்தி யென்றனன்.

(சுடு)

என்றலு மிங்கமு தீருவோரில்லை
துன்றுதி நீபுறத் தென்று சொல்லலும்
நன்றொ ராயிர வர்க்குநல்கு மிவ்விடை
இன்று சோறென லுணக்கேற்கு மோவென்றான்.

(சுக)

நாதன ி துளைத்தலு நல்குவோன் கணக்
கேதமின்றா யினபின்ன ரொய்கினை
நீதனியே யுறினின்னைப் போற்பலர்
போதுவ ராதலாற் போபு றத்தென்றன்.

(சுஉ)

என்பதற் கிசைகிலா திறைவ னாங்கிழ
வன்பசி மிருந்துளேன் புறத்து வாய்த்திலேன்
அன்பக மென்றற் கோரிலைக் கண்ணமியே
துன்புற விருந்தனன் சோற ருந்தவே.

(சுங)

கண்மொ தனமுளோன் கடுஞ்சி னத்துடன்
அண்டு தன்னாழி யர்தமை யழைத்திவன்
மிண்டுசெய் கின்றனன் வெளியிற் போக்குமின்
தண்டு கொண்டடித் தெனச்சாற்றி னாரோ

(சுச)

சாற்றலுங் கிங்கரர் கிழவன் றானையும்
ஊற்றமில் கையையுஞ் சிகையை யும்பிடித்
தாற்றலி னுரப்பின ரொடுத்து வந்தயல்
ஏற்றின ரிட்டன ரிரக்க மின்றாரோ.

(சுரு)

வெளிப்புறத் திடுதலும் விமலன் மெள்ளவே
களிப்பில னெழுந்துடல் களைக்கச் சென்றனன்
தெளித்திவ னாயிரம் பேருஞ் செவ்வையாய்த்
தளிர்த்துணப் போசனந் தந்தபோதிலே

(சுக)

சண்டமா ருதம்வந்து தாக்கி மண்டுகள்
மண்டவோ தனமெலாங் கெடுத்து மாற்றலும்
உண்டிலர் மறையவ ரொன்றுந் தாமெழுந்
தெண்டிசை மருங்கினு மேகி னாரோ.

(சுஎ)

இவையெலா நோக்கியங் கிருந்தபோதலே
நவையறு முகந்தனை நோக்கி நாயகன்
செவையினீ கண்டுள திறத்து லோகமா
மெவையு மாகுல மிகவிசைந் திருத்தலே.

(சுஅ)

அல்லது தீனரை யாத ரிப்பவர்
நுல்லைநீர் நன்மன மிசைந்து ளீனான
வல்லையினும் வெறுமாவை வாங்கினேன்
ஒல்லையி னடைசுட்டி மன்பொ டுண்டனென்.

(சுக)

எனவுரை பண்டரிக் கிறைவன் வார்த்தையை
மனநல ரானமாண் கோஜி கேட்டுநின்
றனதுமா மகிமையை யறியத் தக்கதோர்
கனமுனோர் யானொனக் கைகள் கூப்பினார்.

(௩௨)

துதிபல புகன்று தாடொழுது தொல்லைமால்
அகிபிரி யத்துடன் விடைய ளித்திட
வந்திரு தாமணஞ் செல்ல வந்தனர்
பொதிதரு வனத்திடைப் புக்க போதிலே.

(௩௧)

தாகமிக்கின் புனல்பெருகத் தாம்பெறா
ஆகமற் றங்ஙன மடைத லைத்தெரி
மேகமொத்தவ னுருக்குமணி மின்னொடு
வேகமுற்றவர் குலவேட மேவியே.

(௩௨)

வருவழி தனிலொரு மனையுஞ் செய்துகொண்
டிருவருந் தயிரடை யினித மைத்தவர்
மருவுறு மனையொடு வருதல் கண்டுநீர்
பொருவுறு பண்டரி புரத்தின் மேவியே.

(௩௩)

மீளரி தாசரா தலினெம் வீட்டிலும்
தாளுற வெய்தியாந் தருவ துண்டுமிந்
நாள்பவித்திரம் பெறவெமக்கு நல்கிடும்
ஆள்பதி சென்மினென் றடைவிற் கூறினான்.

(௩௪)

அவ்வுரை போதலே மனத்த மைத்துநீள்
இவ்விடை மனையொடு ஜனங்க ளோபெற
ஒவ்வுதல் யாமொரு நாளு மோர்ந்திலேம்
எவ்வியல் புதுமையென் றிசைந்து சென்றனர்.

(௩௫)

சென்றந்த மனையிடைச் சேர்ந்தி ருந்தவர்
நன்றுறத் தருவன மிசைந்து நண்ணுசோர்
வன்றவண் டர்ந்துசெல் வதற்க மைந்துசெல்
கின்றவர் திரும்பினோக் கினரிற் கண்டிலர்

(௩௬)

என்னிது புதுமையென் றெண்ணி யாம்புனல்
உன்னியே வருவது தெரிந்தவ் வுத்தமன்
பன்னியோ டுவ்வயிற் பயின்று தீர்த்தனன்
மன்னிய தாகத்தை யெனம கிழந்தனர்.

(௩௭)

தாரும் தம்பன்னி யுஞ்சகங் களுக்குயி
ராமந்த நாதனை யன்பு மிக்குறப்
போமந்த வழிதொறும் புகழ்ந்து கொண்டிபோய்க்
காழுந்து தாமணங் கலந்தி ருந்தனர்.

(௩௮)

வேறு

தொல்லை மாலரி தாசனார் தினந்தங்கள் சோளக்
கொல்லை காத்தன ரிருப்புளிப் பறவையின் கூட்டம்
ஒல்ல வந்து தின்றிடச் சிறிதோட்டி லருவப்பா
எல்ல யில்லவ னுறைகின்ற நெவ்வு யிரிடத்தும்.

(௩௯)

ஆதலாற் பசிபறவை கடர்தனன் றுமென்
நேத மின்றியங் குறுமவர்களுக் கெலா மின்பாய்ப்
போதருங் கதிர்தந்துள மகிழ்வுறப் புரிவார்
ஸீ தரன்றிரு நாமமே வாய்சொலத்தி கழ்வார். (௬௦)

இருக்கு மவ்வுழைத் துணைவியா ருணவுகொண் டெய்திச்
சுருக்கி லன்புட னூட்டினபின் பவர்துணி வாய்ப்
பெருக்கி னீவதும் பறவைகழின் பதும்பேணு
துருக்கு மன்புடனு றுவதுந் தெரிந்துகொண் டொப்பார். (௬௧)

ஜயநீ ரிங்கு வினைவதெல்லாம் பிறர்க் களித்தால்
செய்ய கோலுடை யரசற் கெப்பெடிப் பொருள் செல்லும்
நையலின்றி நாமுண்ப தெப்படி நனியவீர்
உய்யவேண்ட லீனொனக் கழந்தோருரை யுரைப்பார். (௬௨)

ஈண்டி ருந்து நீரினி றுந்தங் கைக்கொ டவீரோல்
பாண்டிரங் கன்ற னுணையுண்டு மக்கெனப் பகர்ந்து
வேண்டுகொண்டு சென்றார் தமதில் லிடைமேவத்
தூண்டு மன்பின ரிருந்துழி நடந்தது சொல்வாம். (௬௩)

இணையி லீண்டரி செல்கின்ற யாத்திரைக் காரர்
அணைவதா யவர்தம் முகநோக்கி நீரந்நான்
உணைவ தின்றி யெங்களுக் குணவுத வினீரும் போல்
துணைசெய்வோ றொவொனப புகழ்ந்திடு தலுந் தொண்டர். (௬௪)

அம்ம விங்கிவர் ஸீ ஹரி தாச னென்றன்பு
விம்ம மற்றவர் தரன்பணிந் தேத்தினர் வியந்து
தும்மை யிற்குறப் பெறுவதற்கென் மூன்னை நோற்றேன்
செம்மை சான்றவரோ யெனப்பல் படி செப்ப (௬௫)

கேட்ட மற்றவர் தம்மிலோரந் தணன்கிட்டி
வாட்ட மற்ற னல்லன் பினோயெனவாழ்த்தி
ட்ட முற்ற சோளக்கதிர் களில் சிறி தீந்தால்
நீட்ட முற்ற வென்பசி தெறுமெனறன னின்றி. (௬௬)

போதலே யவன் புதன்றது கேட்டு நங்கையால்
ஈதலோ தகாதில் லவன் சொல்லின லென்று
கோதி லீரும் தங்கையால் வேண்டுவ கொண்மின்
பேதமின் றெனக் கூறின ரின்மை பேணுராய். (௬௭)

விடைகொண்டங் கவன் வேண்டுவ வினாவின்றி கொள்ள
அடையும் யாவரு மன்பரை வேண்டின ரடுத்துத்
தடையிலா தெமக்குங் கதிர்தந்தருள் வீரோல்
மிடையும் புண்ணியம் விமலன்ற னருளுமேன்மேலாம். (௬௮)

என்றுகூறுவோர் தமக்கெலா மின்னுரையியம்பி
நன்று வேண்டுவ கொண்மென வுரைத்தனர் நயந்து
துன்றுவோ றொலாம் புருந்தனர் சோளக் கொல்லைக்குள்
அன்று வானரமது வனம்புக்க தேயாக. (௬௯)

கதிர்களென் பணசிலவு மில்லா துறக் கண்டு
முதிரு மாசைக்குத் தக்க கொண்டே கினர் மொய்த்தே
எதிரி நெய்து வேர்யாவருங் கண்டு மற்றிவருக்
குதிர்தலாயிற்றுள் ஞுணர்வென்ப தாயின றொருங்கே.

(எ௮)

விரக்தி யுற்றன ரிவனொலாய்ச் சிலர் வியப்பப
புரத்தி லுற்றவர் பற்பல புகலப் போத லெதாம்
தரத்தினம மகன்முதலினர் நமைப பழிசாற்றி
உரத்து ஞுற்றுவரஞ் றொனவூர் செலா துறைந்தார்.

(எ௯)

கொல்லை மாட்டுறைந் திடவிவர் குமரனா குறித்து
வல்லைவந்து சோளக்கதிா யாவுமாயந் துறுமல்
வெல்லை கண்ணெத்த ஞுருடனோர் புறத்தி ருக்கக்
குல்லைமாலையான டியவர் குமரனா நோக்கி

(எ௯)

ஈக்கடா முணவீட்டி டிந்தேன் பிறரினையத்
தாக்கியே கொளததக்க தாந்தன்மை பேற்றாரா
தாக்கு மப்பொருள் பிற ரபகரிப பதாயமையும்
தீர்க்க மாதலாற்றே டுறும் பொருளெலாஞ் சிறக்க

(எ௯)

கல்ல பாத்திரத்து தவினா ளினைநாய கன்றன்
வல்ல தாந்தையக் கிடமதா யமைவஞ் சேத
சொல்லலான வீதறிகிலா தேன்று யரத்தைய
புல்லலாயின யெனமனந் தெளிந்தனா புதலவா.

(எ௯)

தந்தை தாள் களிலுடன் பணிந்தெழுந்தனர் தாழநதே
எந்தை நீர்நமதில் லிடைவருக வென்றியமபி
முந்தை யாதரங் குறைவிலராயக முநகிச்
சின்தை நைகிலா தாய்க்கு மற்றவை யெலாந் தெரிததார.

(எ௯)

மைந்தர் கூறிய வகைவின வியம மதாயி
அந்தமில்லவ னுணை வைத்திருந் துந்தம் மன்பர்
சின்தைசெய் கிலா தீதலைவிடாது செய்திறந்தான்
விந்தையென்று கொண்டுள மிகக் களித்தனா விரும்பி.

(எ௯)

அன்ன கொல்லைக் கேழ்விராகனந் தீர்வையையளித்தற்
கென்ன செய்வர் மற்றிவனொன்ச் சிந்தையு ளினைந்து
மன்னலாகிய பின்னர்வாய் தாக்கொள்வோன் வந்து
முன்னர் நின்றமான் கோஜியைக் கேட்டனன் முயன்று.

(எ௯)

ஆய தாசரு மகத்திடை மூன்று விராகன்
மேயதாயதைக் கொடுவந்து தந்துநால் விராகன்
சேய தின்றிநானைக்கு நான் செலுத்துவே நென்னப
போய் னன்னவன் போனபின் போதலே யென்போர்

(எ௯)

அந்தவூரி னாகாய் யென்றுரைக்கு மந்தணிபால்
ஈர் அநால்விரா கன்வட்டிக் காய்வழங்கென்ன
ஈக்கமற்றவு னுணைக்கீவேனென மெரழியச்
நெருந்தாமாழைக் கெய்தின ரிருந்தனர் துணிவாய்.

(எ௯)

கடன்கொடுப்பவ னூருளோரிவர் செய்கை கழறத்
திடங்கொளத்தெரிந் தீந்திடின முதல் சிதைத்திடுமென்
றுடன் படற்குள மின்றியே யுற்றன னுறைய
மடங்கொல் பேரறி வுற்றவர் வந்தனர் மறுநாள்.

(அடு)

அம்மையேபொரு டருகென வவனெனக் கொருவன்
பொய்ம்மை யின்றியே கொடுவந்து தருவதிற் பொய்த்தான்
மெய்ம்மை யெய்தற் கென்செய்வே நெனக்கொடாள் விளம்பச்
சேம்மை சேருளத் தோரக மீண்டனர் சேர்ந்து.

(அக)

மனங் கலங்கினராகித் தம்மனைவியை நோக்கி
இனங்கிடைத்தில பொருளின்த ளூரிலே யிதனால்
தனங்கொ டெய்துவன் பிறநகா சார்ந்தியானென்று
வனங் கடந்துபோய்த் தனம்பெறு மூருக்கு வந்தார்.

(அஉ)

இங்கிராதிவர் போனபி னூருளோர் யாரும்
தங்குபோதலே தனந்தரா தெங்ஙனே சார்ந்தான்
கொங்குலாந்தொடை மன்னவ னேவலர் குறித்துப்
பொங்குவானொனப் பயங்கொடென் றேபல புகன்றார்.

(அங)

அதுதெரிந்துவந் தரசன்ற னேவலாவர்தம்
பதியின் வாயின்வாய்க் கசவடைத் திலச்சினை பதித்து
நதியி னீர்நெருப் புட்புகா தியற்றினர் நலிய
மதிசூலத்துறு கண்ணை திறிந்தனன் மனத்துள்.

(அச)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டரிருவிராகன்
தட்டிலாதுகொண் டரசன்ற னேவலர் தம்பாற்
கிட்டி நின்றுபோ தலேதந்த திதுவெனக் கிளத்தி
முட்டி லாதளித் தேகினன் பண்டரி முன்னி.

(அரு)

போதலே மறுநாள் பொருளீட்டியூர் புகுந்து
தீதிலேவலர் பாற்பொருட் செலுத்திடச்சென்று
கோதினும் பொருள் கொண்மெனக் கோவினே வலர்நீர்
நதலாம் பொருளும் வெட்டியான் றந்தானென்றார்.

(அசு)

என்றபோதி லீதென்னென வீட்டி னுக்கேகி
நன்றுதம்மனை முதலியர் யாராயு நணுகித்
துன்றுவெட்டியான் வயிற்பொரு டந்ததார் சொன்மின்
இன்றெனக்கென யாந்தந்திலோ மெனவிசைத்தார்.

(அஎ)

மீண்டவ் ளூர்வெட்டி யான்ற்றினக் கண்டனர் வினவ
ஆண்டவ் வெட்டியான் யான்செலுத்திலே நெனவறைய
எண்டியார்பொருள் செலுத்தின றொனமனத் தெண்ணி
வேண்டு மென்னிடர் தீர்க்க வந்தனன்கொலோ விமலன்.

(அஅ)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டெனதிடர் விலக
மட்டிலான்ற்றின யன்றியார் பொருள்கொண்டு வருவார்
கிட்டி ம்பொருட் டிவ்வகை கேசவன் வருதற்
கொட்டி யான்செய்த தவமெது வோவென வுன்னி.

(அக)

பரமன் றன்னருட் கிரங்கினர் பரிந்தனர் பயந்து
வரனீர்விழி மாதவ கேசவ முகுந்த
நரஹ ரீயென நாமங்கள் பலசொல்லி நடந்து
விரவென் னுபத்திற் குதவினை பண்டரி விமலா. (கூடு)

புலயனாகி நீ வரும்படியெனற் பொருந்திற்றே
அலகிலாபபுக ளையனே நினககென வயாபோ
துலகளந்தவ னெதிர்வநது தோனறின னுடனே
நிலவுமன்பர்கண் டடிதொழத் தழுவினனிமலன். (கூக)

தழுவு நாதினை நோக்கி நால்விராகனீ தந்தாய்
வழுவிலாதவை யுனக்கெங்ஙன வாழ்த்தது வகுக்கென
றுழுவலன் பினா வினவலும் விட்டலனுனகரு
நழுவினுடரு வேனென்று பொருளென நவினருன். (கூஉ)

நன்னரவ்வுரை கேட்டலுங்கல்லென நகைத்தாரா
இன்ன வாறுகொலோபுரிந்தாய் ஜகதிசா
அன்ன வேழை தனபொருளை நீ யேனகன வயாநதாய்
மன்ன வட்டிக்கியானகொணா பொருளை மறற வட்டா. (கூங)

கொடுத்துத்தீர்ப பெனின்களவினை யெனவன பா குறிகக
வடுத்த விரந்தவா தமக்கருளாதவளவைபபைக
கெடுத்த முழிப்பன னீாதரி லெனறுமால் கினத்த
அடுத்தமாலுனாக கெதிரசொல வஞ்சின ரமாநதாரா. (கூச)

அஞ்சு மன்பரு னுடையினறி யினித்தளா வாவா
விஞ்ச வென்றுகொண டவாகொல்லேச சோளநல வினைவு
செஞ்செ வேயுறச செய்தனை சென்றனை நிருமால்
மஞ்சசேர்நக ராரது கண்டனார் மதித்தாரா. (கூரு)

அழிந்தசோளமிப படிவினை வாயின தந்தோ
பொழிந்தகன்மழை விலக்கி னேனறன தருள்பூண்டா
வழிந்த வன்புடைப போதலே யெனபபுகழ வழுதக்க
கழிந்த பேரதி சயத்துட னிருந்தனா கலந்தா. (கூசு)

மனைக்குள் ளாகிய களஞ்சியங் களுமிக மலிய
அனைத்துந் தானிய நிறைந்துள வெமபிரா னருளால்
இனைத்தும் போதலே யென்பவா கண்டியாசகாகரு
நினைத்த வாறுகொன் கெனக்கொடுத தாாமகிழ நிரமப. (கூஎ)

வேறு

கொடுத்து மாலரு ளால்வினை கொல்லையை
அடுத்துக் காத்திருந் தாரரி நாமங்கள்
தொடுத்த வாய்சொலச் சோர்வற் றிருந்தனா
விடித்துக் காதல் வினைவதில் லாமலே. (கூஅ)

ரானே ராசென நாட்டெவ் ழுரினை
ஆளுவோரிவர் மாதல ராகுவார்
முனுமன்பர் முஹதமெ னப்பெயர்
புனாஹு நல்லவர் கொண்டம னையுடன். (கூக)

வானடைந்தபின் மற்றவர் புத்திரர்
நனமண்டுதுன் மார்க்கரிருவரும்
ஆனதங்குடும் பச்சமை யாற்றிலார்
மானமின்றி மறந்திருந் தாரோ.

(ந)

அவரவ் வாறிருக் கின்றதினிலவர்
தவறிவாழியஞ் செய்தென்றுஞ் சார்பவர்
எவரும் ஹாசி யெனப்பெயர் சாற்றிடக்
கவர்கொ ளக்குடி காத்துவந்தாரோ.

(நக)

அக்குடிக்கழிவின்றி நல்லன்புதான்
மிக்குநாளும் விளங்கச்செய்கின்றவர்
கொக்கு வாய் கிழித்தான் பெயர் கூறுவார்
இக்கு நேரென்றிரவும் பகலுமே.

(நஉ)

ஆயசெய்கையராய் வரும்மையார்
மாயனாமம் வழுத்தினராய்க் கொல்லீ
மேயதூயர் விளம்பும் பஜினைய
நேய மோடவணேர்ந்து வினவுவார்

(நக)

நாளுமிப்படி நண்ணி வினவுவார்.
ஆளுமோர் தினமன்பு மிக்காகியே
மூளுமன் பின் மூகதர்மருகனார்
நீளுஞ்செவடி பற்றி நிகழ்த்துவார்.

(நச)

ஐய நான் பராதினத்த மரினும்
செய்ய கண்ணெடு மாலடி சேர்வகை
மெய்யர் நீர் செயவேண்டு மென்றே துதி
உய்யு மாறுபல வுரைத்தாரோ.

(நந)

ஆசிகூறலறிந்துடன் போதலே
தாசிமற்றி வடான் பராதினையாய்
நேசியா நின்ற தானெடு மாலடி
ஏசிலேது செய்தே பெறுவாளென.

(நசு)

மாலன் பார்பணி செய்து வழுத்திநற்
காலந் தன்னிற் செங்கண்ணெடு மால்வளர்
கோலங்காணக் குறையுடை யான்பிறர்
பாலடைந்து பணிவிடை செய்வதால்.

(நஎ)

பாடுவாசியின் மற்றிவடம் மனம்
ஒடு மாறுசெயற் கரி தென்றுனி
நாடுமிங் கிவளுக்கித நல்கிடா
திடு கொண்டிறிலோ பிழை யென்றென.

(நஅ)

ஆசியா மம்மையார் மூகநோக்கி
நேசி நாளு நிமலனை நெஞ்சிடை
ஏசிலா விரதஞ் செய்தெகாதசி
ஆசி லென்னிலடைந் தரிநாமங்கேள்.

(நஆ)

இன்ன வாறெழு கற்குனை யேவுவோர்
நன்னர் நல்விடை பெற்று நடத்தியேல்
பொன்னினுதன் பதம்புரு வாயென
அன்ன ஹாசிக்கடை விதங்குறிஞர்.

(௩௦)

நல்ல தென்றவர் பாதநளினங்கள்
சில்லலோகிச் சிரமிசைச் சேர்த தித்தம்
மல்லல் சேரகம் வந்தொழி வின்றிமால்
புல்லநெஞ்சிற் புரிந்து வாரரோ.

(௩௧)

மனையி னாழிய முஞ்செய்து மாலரி
தினமுணர்ந் துபவாசஞ் சிதைவுறு
தனைய ராத்தி ரிப்போதிற்தம் மாண்டைமார
நினைவினல் விடையீய நிகழ்த்தியே.

(௩௨)

கொண்டுபோதலே வாழுங் குலமனைக
கண்டுவோரோடு கூடியடைந்தவர்க
கண்டு பாதம் வணங்கிக்க சிந்துளம
விண்டு கீர்த்தனம் பாடவின வியே.

(௩௩)

ஹரி தினந்தொறு மிப்படிக்க கண்டரும்
பெரிய மாதவருங் களிபேர்கிலாக்
கரியமால் புகழ்கேட்டுக் களிப்பினிற்
நிரிபிலாது வரவோர் தினத்திலே.

(௩௪)

புறத்து மாய புரத்தினின்றும் வரு
திறத்து னோரி லொருத்தனைத் திங்குசேர்
உறக்கடித்த துரக முலந்தனை
இறக்கக்கண்டங் கியாவருங் கூடி னூர்

(௩௫)

நாலு ஜாமமு நன்கந்தப் போதலே
மாலினும் மகிமை சொல்கின்றத
னாவினான் பிழைக்கச் செய்வ தாகுமோ
ஏலநாமறி வோமென வெண்ணினார்.

(௩௬)

எண்ணியச் சுவத்தைக் கொடங்கேகினார்
புண்ணியத் துயர்கின்றவொர் போதலே
பண்ணினார் திருநாமம் பகரிடம்
நண்ணினன் கிருக்கச் செய்து நாடினார்.

(௩௭)

ஹரியினும் முதினு நல்லது
பெரிதியாவரும் பேணிப் பசித்திடற்
குரியதாத லின்கை புடைத்துத் தமக்
கரியனும் கழறுமி னெனநனர்.

(௩௮)

என்றுபோதலே கூறவங்கி யாவரும்
நன்றவாறு நடத்தின ராயிவண்
துணர்நகின்றவன் சொல்கில னாமமும்
துணர்நக கொட்டிலனைன வோகினார்.

(௩௯)

அணவ னோருரை கேட்ட ரவாற் செத்த
பிணமெனத் தெரியாது பெரியவர்
குணபந் தன்னைக் குறித்து யிருள்ள தென்
றுணர்வு தோன்ற லுறாக்க லுற்றாரோ.

(1112)

மனிதராகப் பிறந்தவர் மாலரி
புனித நாமத்தைக் கைகொட்டிப் போற்றுதல்
இனிதிதிற் பெரிதில்லை மற்று கையால்
நனிபுடைத்துக் கைநாமங் தளோ தென்றார்.

(1113)

சுனது தாசர் சுவந்தனை நாமங்கள்
இனிதுசொல் கென்றிசைத்தலு மவவுழி
வினவுவாரொடு கூடிவிரியுறும்
பனக மெல்லிண யான் பரிவாகியே.

(1114)

பேசு கென்றபடி பிணம் பேசிடா
தேசம் மாவறி லென்பெயருக் குமென்
றாசருக் குந்த வறுறுமென்றுநன்
னேசமுற்றி யமனை நினைத்தனன்.

(1115)

நினைபுமுன் யமன்வந்து முனிற்றலும்
அனைய னான நோக்கிய ராத்தொடும்
இனையனாவி பெறவினி திகென
முனைவன் முன்னுயிர் தந்தருண் முற்றினான்.

(1116)

ஆவிபெற்ற வனையனெழுந்துதன்
னாவி னாலரி நாமங்க ளோதிக்கை
மேவுமன்பொடு கொட்டி விருப்புடன்
றாவிலா நடஞ்செய்தனன் றாசர்முன்.

(1117)

கண்ட யாவருங் கைபுடைத் தானந்தம்
கொண்டு நன்கு வியந்து கூத்தாடினார்
தொண்டருந் தெரிந்தபு துளங்குற
விண்டுவைக் குறித்தின் பின் விளம்புவாரா

(1118)

சுவமெனத் தெரியா மற்றக வுடன்
புவன நாயகன் பேர்புகல் கென்ற சொல்
அவமிலா திவனாவி பெறச் செய்தாய்
நவமிதென்னை நளினை தன்னுதனே.

(1119)

யாதுந் தேர்வதில் லாதுறு மென்வயிற்
கோதிலா வருள்கொண் டுவிளங்குறும்
நாதனே யைவர்க் காகநயந்துபோம்
தூதனே யெனக்கண் புன லாவினார்.

(1120)

தூவிக் கீட்டிசைச் சூரியன் றோன்றுமுன்
மேவுமா ரதிவிட்டல னுக்கெடுத்
சாவலிற் பிரசாத மளித்திட
யாவரும் பெற்றக மகிழ்வாகியே.

(1121)

ஸ்ரீபக்தல்லாமிர்தம்.

உலகத்தை யுத்தரிக்கும் பொருட் டிவண்
நிலமனந்த வனேயிந்த நேயராய்
இலகு கின்றன நென்றவரைத் துதி
பலபுகன்று பதியுறப் போயினார்.

(நாகு)

வேறு.

ஹாசிப் பெயராரிப் படியாஞ்செய் கைகள் யாவும்
நேசத்தொடு கண்டுஞ்சொலு நெறிநிற்பது கொண்டும்
மாசற்றியல் வாரிப்படி வருடம்மொரு மூன்று
காசற்றற மூகதம் பெறுகாண்ப் பருவத்தார்.

(நாகு)

தமிலாகிய பாகம்பிரி வாகற்கமை தருவார்
நமிலாகிய வடிமைப் பணிநாளும் புரிகிற்பாள்
தமியாள் பகல் கூடானது தன்னாற் பணிகொள்வார்
எமிலா நொனவிலை செய்வதற் கிசைந்தா ரிருவருமே.

(நாகு)

அவ்வண்ண மறிந்தே பணி ஹாசிப் பெயரார்தாம்
செய்வண்ண மிவன்றான மைச்சேர்ப்பார் செவியோரோ
உய்வண்ண நடக்கா தெனவுள்ளிற் றுயருற்றார்
மெய்வண்ண முறைப்போர் வயின்மேவிப் புகல்கின்றார்.

(நாகு)

அய்யே பெனையாள் வோர்தமிலாம் பல்பொருளெல்லாம்
மெய்யே பகிர்கிற்பா ரெனைவிற்புப் பொருள்பெற்றுச்
செய்வார் பகலெனையும் விலைசெய்தா லெனைச் சேர்ப்போர்
உய்வாம் வகை யுதவா நொனக்கு தனலெது செய்வேன்.

(நாகு)

என்றார் விழிகளி னீர்வரவினைத் தேயவரி ருதாள்
நன்றா யுறப்பிடித்துக்கொடு நவிலன்னை பிதாவோ
டொன்றா கியகுருவுங் கடவுளு நீநொன வுற்றேற்
கின்றா கியதுமை நீங்கிட வெனக்கென்றி ரங்குற்றார்.

(நாகு)

இரங்குற்ற துகண்டும் பிரிவெய்திற் றெனல்கொண்டும்
தரங்கத் திடைத்துயில் வோனொடு தாசர் தனிநோக்கிப்
புரங்கற் பிதமதன லெதுபுகு மோவது புகுநீ
அரங்குற்ற ஞர்கொளலாற் பயன் யாதாமெனவரைந்தார்.

(நாகு)

அவ்வாறவர் புகலப் பணிஹாசிப் பெயரார்தேட்
டிவ்வாறுநா செய்யாதுமை யான்றான் பிரிவுறுதற்
கொவ்வாதுள விலைதந் தெனை யுய்யக் கொளுநீநோ
தவ்வாதென வவர்கான் மிசைத்தாழ்ந் தாருளந் தளர்ந்தார்.

(நாகு)

அனையார் தளர்வது கண்டரி தாசர்க்குள மமைவாய்
இனையாடனை விலைகோடலுக் கில்லைப் பொருணம்பால்
பினையாது செய்வோ மென்றனர் பேதுற்றனர் கொல்லை
நினையா யினும் விற்றுக் கொளறகு மென்றுரை தருவார்.

(நாகு)

நீயஞ் சலைபூர் செல்லுதி நின்றின் வருவேன் யான்
னயுங் கிரயங் கொண்டென வபயந் தரவெரியும்
நியண்டின வின்மேன் மறைபெய்தா லெனத் தெளிந்து
சுதனஞ் சென்றனர் மனநோ வதிலாமல்.

(நாகு)

பின்மைத்துந ரூர்க்கே கினர் பேசும் ஹரிதாசர்
வன்மைக்கொடி யோரா மிருவனாயுந் தனிநோக்கி
நன்மைச் செயல்புரிதாசியை விலைசெய்திட நாமும்
தன்மைச் செயல் கேட்டுற்றன னீர்சொல் விலைதருவேன்.

(ராசுடு)

என்ற நுணாகேட்டா ரிருவருஞ் சம்மத மெய்தார்
குன்ற நெடுங் கோபங்கொடு கொள்வான் வரலானீர்
பின்று விலைகொடு தும்வயிற் யோம்பிற் ருக்கேல்
இன்றாயினும் விலையீகுது முறவாயினி றொனலால்.

(ராசுசு)

எனவே யிருவருஞ் சொல்வதை யிற்குள் றுறைஹாசி
வினவாமுன னொனதுழின் விசித்ர மிதுவென்று
மனவேதனை கொளலைத்திருமால் தாசரு ணர்ந்தே
தினலே னுறு கின்றயென வெல்லோர் முனுமிசைப்பார்.

(ராசுஉ)

விலைதந்துனை வாங்கற்கு விடோபாவை விடுப்பேன்
பொலியுந்துதி புரிந்தென்றுடன் மமதூரகம் புக்கார்
உலைவின் மவணுறுவோ ரவருளாயின் படியுறுமோ
தலைவென்க டலமர் வானுளா லென்றன ரார்த்தார்.

(ராசுங்)

உடனே முகதம் புத்திர ரிருவோரு முடன்று
படநாகனை யுடையோனடி பரவப பெறுதாசர்
கிடனாய் விலைதந் துய்ப்பதின் முன்னம் விலைசெய்வோம்
மடநாரியை மெனவாங்கு நர்தமைத் தேடினர் வாய்க்க.

(ராசுசு)

பகரும் விலையது தானிரு பத்தைந்து விராகன்
தகவின் பொடுதருவோன் கிடைத்தான்றன் வயின் ஹாசி
மகர்தம் மொடுபொருள் கொண்டென் வழங்கிச் செலுகென்றார்
முகமுன் பரிவாயோ வெனவலறிச் சிலமொழிவார்.

(ராசுரு)

என்றேசிகர் மொழிதப புவதிலை யாமென வெண்ணி
நின்றே னுயிர் கொண்டிங்ஙன நிலையாயிது காறும்
அன்றாகு வதாகின்ற துனடியார் மொழியதுதான்
குன்றுவகை காப்பாய் வரைக்குடையாயென வழுதார்.

(ராசுகு)

ஆனைக்கு முன்வந்தாய்தொள பதிக்காடை முன்றந்தாய்
சோனைப புயல்காத்தாய் மலைமிதக்கும் படிசூழ்ந்தாய்
மீனைப் புரைகண்ணு ணிறமேவச் சுதவெனவம்
மானைத் துதிசெய்தார் பலவகையா யதுபொழுதே.

(ராசுஎ)

புகழ்பண்டரி புரம்வாழ்வுறு புனிதன் னொருபனவன்
கிகழவேட மொடவண் வந்தயல்செறிவோர் பலர்தெரிய
கிகழ்கின்ற தென்னென ஹாசியை நேர்ந்துன் குருநின்னை
இகழ்கின்றிலர் வருகென்றென னொணையேவின னொன்றான்.

(ராசுஅ)

தனைவாவென வழைக்கத்தெரி தாசித்தொழி லார்தாம்
முனைமேவுறு பனவன்கழல் முன்வீழ்ந்தடி பற்றி
எனயாள்குரு வுடைமெய்யென மகரோடினை வாக
அனையான்மக ருடன்ஹாசியொ டுடனேமறை வாளுன்.

(ராசுங்)

வேறு

போதலே யெனுக்தாசர் புகன்றபடி தனதுதிருப
பாதமே வுறப்பிரிந்தான் ஹாசியைப்பண டரிந்தான்
நீதமெய்ப் புதல்வருட னெனவியந்தார் நிற்குண்டோ
பேதமேயீ தென்றுபொருள் கொடுத்தான் பேசுற்றான் (நாடு)

முகதம்புத் திரளோர் முந்துற வென்பொருள் கொணமர்
தகவிலுங்க டொழுத்ததனைத் தருகின்றி லீர்தனால
அகவின்பிற் கொளும்பொருளை யளிக்கவெனக் கேட்கவவா
மகர்தம்மோ டாசியையாம் வழங்கினபின் பொருள்வருமோ (நாடு)

ஹாசியை மாண்கோழி யழைத்துப்போ யிருப்பதனால
தாசிலிலை யவர்கொடுக்கப் பெறுகியெனச் சாற்றவவன
மாசிலைவர் கொடுபோகக் கண்டிலன்யான் மறறவாபரல
பேசிலிலைப் பொருள்கொள் லெப்படியென்று பிணங்கினான் (நாடு)

இங்குவழக் கிவ்விதமா யிருக்கமுன்போம போதலே
தங்குமிடத் திருந்தித்தத் தருகிதனைத்தன கேட்டுப்
பொங்குமன்பு கொடுபாண்டு ரங்கவுனைப் போற்றமுன்
அங்கு நடந்திவ்வண்ண மழைத்தனை யோவென மகிழ்ந்தான் (நாடு)

அக்காலத் தவ்வூர்ச்சார பதிலிருக்குமோ புலயன
மிக்கார் பாற்றினமடைந்தங் கவரடியை மிகப்போற்றி
இக்காலத் தெனக் குபதேசித்தருள் வேண்டி மெனத்
தக்காரோர் தினமவனை நோக்கி யொன்று சாற்றுகின்றார். (நாடு)

யானுப தேசித்தருள் வகிலை யெவாசகு முபதேசம்
தானுரைக்க வல்லார் பாற் சார்கெனவவன மறுத்தும்
தேனுருக் குந்துள வினனுக்கன் புறுவீர் திரஸகரியர்
நானுமக்குப்பணி செய்யவுபதேச நல சென்றான். (நாடு)

ஆனற் பண்டரி நாதன்றினைபடைவீற் கேட்கின்றேன்
தேனற் பைந்துள வலங்கற் தேவன்விடை தருவானேல்
மேனனுன்றனக் குபதேசித்தருள் வேனென விளம்பி
மீனன பாண்டிரங்கன்றனை யுளத்துள் வேனென டனா (நாடு)

தேவாதி தேவா பண்டரி மேவுந்திருத்தலைவா
ஓவா திங்கிவனுபதேசிக்க வென வுரைக்கின்றான்
தாவாத் வுபதேசந்தரவுனக்குச் சமமதமோ
வவான படி நடக்கின்றே நென்ன விதைஞ்சுதலும். (நாடு)

பாண்டிரங்கன்தறிந்து பக்தருளந் தனிற்றேன்றி
வேண்டிமன்பு நல்லறிவு விரக்தி குரு விசுவாசம்
நன்றி மவர்க் குபதேசஞ் செயலாசை யிரக்க மின்மை
நீன்றோ புறய்களவு கட்டாமல்கொலை நேருறுதலொடு (நாடு)

தேசிகன் சொலுளத் தமையாமற் பிறர்க்குச் செப்பதலாம்
ஹாசினனின் கிவற் குபதேசம் வழங்க லாகாது
நீதிநி கிங்கிவனை யறிதர வேண்டினி கழ்த்து கின்றேன்
அகி னுபாயத்தை யெனவு வார்க்கருள் லாயினான். (நாடு)

நீருழு மோரெருத தனை நீசனிவனாற் கொன்று
சீருது துங்கினைஞரொடு சேர்ந்துண்க செய்யு மிதை
யாருமறிவுறச் சொல்லே லெனவவற்கு வற்புறுத்திப்
பாருமெனவே தாசர் பரிந்து நொந்து பகர் கின்றார். (௩௩௩)

உயிர் வதை செய்கிற தேதுக் குணத்தை யுண்கிறதேதுக்
கெயிறு கரிக்கிறச் செய்தோ யெனக்கிது நன்றன்றென்ன
வயிறு நிரம்புறவுலகை வாரியுண்போனெனதுரையைச்
செயிரில் பிரமாணமென விசுவசித்துச் செய்வதனால். (௩௩௪)

கொலைப் பவமும் புலாலுண்ணுங்கொடும் பவமு முமையடையா
நிலைப்புறயான் சொன்னபடி. நிகழ்கவெனச்சொலி மறைந்தான்
கலைப்பிலுள மாண்கோஜி புலையன் முகங்கண்ணுற்று
மலைப்பிலென் சொற்படி. நடக்கிறீயே நன் மாணக்கன். (௩௩௫)

நடப்பதே தெனிலெனது நல்விடையைக் கொலை செய்திங்
கடப்பிறர்க்குத் தெரியாமலளித்து வெளிப்படுத்தாயேல்
திடப்பட வுன்றனக் குபதேசஞ் செய்வே நெனச்செப்ப
மடப்புலைய னன்றென்று விடைவதைத்து வழங்கினனே. (௩௩௬)

விடைக்கறியைச் சமையல்செய்து விரும்பு முறவினனோடு
தடைப்படலின் றுயுண்டார் தாசரப்போ துடனுண்டோர்
கடைப்படுமிக் கொலைசெய்யா தவரிவரிக் காலத்தி
னிடைத்தகளைக் கொலைசெய்தா ரிதுநன்றோ வெனவகன்றார். (௩௩௭)

புசித்துறவோ ரஃன்றபின்பு போதலே புலையனைநீ
நசித்தவிடை யெலும்புதோ னண்ணுகொம்பு குளம்பெல்லாம்
விசித்தெனது கொல்லையிடைப் புதைத்தியென வினம்புதலும்
வசித்தவனப் படிச்செய்தான் மறைவாக நிசிதனிலே. (௩௩௮)

விடிந்தபின் ரப்புலையன் விருந்துண்டோர் தமிலேதும்
தடிந்ததிலன் றானென்றோ ரகம்புகுந்தோர் சார்பி ருக்கப்
படிந்தவவ்வில் லான்கண்டு பறையனுள்வந் தானென்று
கடிந்தவனை நோக்கியில்லுள் வரலாமோ வெனக்கழற (௩௩௯)

சுண்டாள னுங்களுக்கு மெனக்குமென்னை தான்பேதம்
கொண்டாளும் விடையை நென்னற் போதலே கொலைசெய்து
தண்டாதுங் களுக்கெல்லாம் விருந்துசெய்யச் சாப்பிட்டார்
எண்டானெவ் வளவுமின்றி யெனையிகழ்வ தென்னென்றான். (௩௪௦)

என்றலுமய் வில்லகக்கி லெல்லோரு முறக்கடி
நன்றலது செய்யாமெய்ஞ் ஞானமுள மாண்கோஜி
இன்றிவன்சொல் வதுபிசகென் றார்சிலர்மற் றவொருது
துன்றுமிடத் திலையென்றார் சிலர்துணுக்குற் றார்சிலரோ. (௩௪௧)

இப்படியெல் லோருமனக் கிசைந்தபடி தாம்பேசி
அப்படிச்செய் வாரோமற் றவரிடம்போ யறிகுதும்யாம்
பொய்ப்படியு காதுனுரை பொருந்துகரி தானுண்டோ
எப்படிநீ மெய்க்காட்ட லெனப்புகல வவன்புகல்வான். (௩௪௨)

என்னுனாதான் பிசகாம வின்றேமெய்க் காட்டுவனென்
றன்னவருக் குணசெய்ய வனைவருங்கேட் டகங்காரம்
துன்னியிந்தப் போதலேசெய்த துண்டேற் கொலைகுழுவோம்
மன்னன்மை யொறுத்தாலும் பொறுத்துமென மனத்தமைத்து (௩௩௨)

ஆயுதபா ணிகளாகப் புறப்பட்ட டச்சதனையுளத்
தேயுறக்கொண் டிருவிழியுந் திறவாம லிருக்கின்ற
மீயுயர்மாண் கோழிமுன்னே வந்துணையாம் வீக்கவந்தோம்
நீயுனது கண்டிற்று நோக்கென்று நெறுக்கினார். (௩௩௧)

விடைவதைத்து விருந்துசெய்து ராசாரம் வேண்டுவதோ
தடையறச் சொல்கெனக் கேட்கத் தாசருங்கண் டிறவாமல
அடைவறவென் விடையதனை வதைக்கவருள் செய்தோமென்
புடைநெருக்கித் கேட்பவர்க்குப் புகல்வதென்னை புகலென்பார். (௩௩௦)

உன்ன லுண்டான விபத்தினைப் போக்கி யுதவுகெனப்
பொன்ன தன்றினைத் துதித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு தாமிருக்க
அன்ன லொல்லாந் மெமைக் குலப்பிரஷ்ட ராக்குமுனக
கென்னாகும் விழிதிருவாதிறை வையெண்ணுறி லென்பார (௩௨௯)

பலவிதமாய் வைதவரைப் பறையன் முகந்தனை நோக்கி
நலவிடையை வதைத்ததற்கு மெய்க்காட்டு கெனநலில
புலயனவர் தமைவாரீ றொனவழைத்துக்கொடு போந்து
நிலவனாயுட் கிடப்பவெல்லா மெடுத்தது வெளிபுற நிறைத்தான். (௩௨௮)

அவையெல்லாந் தகருறுப்பா யமைந்திருக்க விடைவதைத்தோன்
இவையென்ன புதுமையெனத் துணுக்கமுற்றங் கேங்குநின்றன
உவைகண்ட வுறவினர்பொய் புலையனுரைத் தானிவன்மேல்
நவைகொண்ட தெனவவன்ற னுயிர்வதைக்க நாடினா. (௩௨௭)

போதலே யெருதுளதோ வதுதெரிது மெனப்போநது
மாதோ றுளநிலையை நோக்கலு மற்றது நிற்க
ஏதடா புலையாநீ யெனதில்லுட் புருந்திலவ
நீதநீ புகன்றதனா னினைவதைத்த நீதமென்றா. (௩௨௬)

அனைவரு மவ்வாறந்தப் புலையனுயிர் தனைவதைக்க
நினைவுகொளத் தெரிபுலைய னிலைதளர்ந்து நடுக்கமுற்று
மனையுறுமாண் கோழிகடை வாயில்வந்தோ வெனப்புலம்பி
எனைவதையா தினித்தையசெய் தீடேற்ற (௩௨௫)

அரிதாச ருறவினரை யாதரங்கொண் டிறோக்கிப்
பெரியோர்நீ ரிவனிழைத்த பிழைபொறுக்க வேண்டுமெனத்
தெரியாதி யாமும்மைச் சீறிவைத் பிழைதுமுளம்
தரியாமற் பொறுத்தருள்க் வெனவணங்கித் தாம்போனார். (௩௨௪)

அருள்செய்த பெருமாய் நவருளத்துக் குட்டோன்றி
மருள்செய்த புலையனில தெரிந்தோ வெனவருக்கத்
தெருள்செய்து ஜகதீசா தீனத் யாளாவென்னைப்
பெருள்செய்து நீயியற்றும் புதுமைக்கோ ரளவுண்டோ. (௩௨௩)

எனத்துதிகள் பலபுகலுந் தாசரன்புக் கிரங்கியருள்
புனத்துழாய் முகினைகைத்துப் போயினான் போனபின்பு
மனத்திலொரு வருத்தமுமில் லாமலந்த மாண்கோஜி
இனத்துடனே களிசிமபப விருந்தனரக் காலத்தில்.

(௩௩௨௮)

வேறு.

புருடரிற் நிலகர் போதலே யென்போர்
கருடனைத் துவச மாபுள கண்ணன்
அருடலைக் கொள்பவ ராயினபோதோர்
வருடமுற்றுநனி மாரிவ றந்த.

(௩௩௨௯)

வித்து வித்திடுத வின்றிவிலங்க
மைத்து விண்ணிலொரு மாமழைபெய்ய
வத்ததிக்கண் விளைவாமெனவெண்ணி
வைத்த வித்தையவர் மைந்தர் விதைத்தார்.

(௩௩௩௦)

பொழியு மாமழை மிகப்பொலிவாக
அழகலாய்விதை யனைத்துமவிந்த
பழுதிலாதவரி பக்தர் தெரிந்து
வழுவிலாதுகடன் வாங்கினர் வித்தே.

(௩௩௩௧)

வாங்கிவைத்தினிது வைகும்நாளில்
ஒங்குபண்டரியி னுற்சுவநோக்கத்
தீங்கிலாசஹரி பக்தர் திரண்டே
ஆங்குவந்தவரை யண்மினரம்மா.

(௩௩௩௨)

வந்ததாசரை மகிழ்ந்திவர்கண்டு
முந்துசென்றடி வணங்கிமுருந்தற் .
குந்து மன்புமிக வுள்ளவர் சேர
எந்தமாதவ மியற்றினனென்றார்.

(௩௩௩௩)

என்றபோதவ னெதிர்த்தவர் தம்முள்
ஒன்றொர் வேதிய னிவுத்தமர் தம்மை
நன்றுயர்த் தின னயந்து நலீர்நீர்
துன்றுபஞ்சமிதி லேசுகமாக.

(௩௩௩௪)

எம்மை யாதரவு செய்திடல்வேண்டும்
செம்மையாக முன்பு செய்ததுபோல
வெம்மை தீரருள் விளைப்பவர் தும்போல்
இம்மை யிவ்வுலகில் யாருளொன்றான்-

(௩௩௩௫)

வினவி யன்பருள வித்தை யிவர்க்கோ
தனமதற்குதவில் வேறில் விதைக்க
மனமினைக்க விலையென்பது மாறே
எனவுளத்தெணி மகாரா யிசைப்பான்

(௩௩௩௬)

தனிவி டத்துற வழைத்தரிதாசர்க்
கினிது னற்குள நம்வித் தலதின்ரூல்
அணைய வித்தினை யளிப்பத னுனீர்
மனமனுக்கமு றன்மின்ன லமைந்தர்.

(௩௩௩௭)

உயிரிலாநில னுறச்செய்து வித்தை
பயிரதாக வெகு பாடுகள்பட்டால்
முயல்வ தான முயல்வுக் கமைவாக
அயர்வு தீர வருளும் பலனம்மா.

(நாகு)

ஆவியுள்ள வுடலாக விதைக்கில்
மேவுமிக்க பயன்மெய்த் துனியின்றித்
தாவில்மற் றிதிலுமே வாரிதாசர்
மாவயிற்றிடி ல் உரும்பய னென்றே.

(நாகு)

ஆதலாலிவ ணடுத்துள ரான
சாதுசற்சனர் தமக்குளவிததை
நாதலேநல னெனச்சொல வந்தப
போதலே புதல்வர் பந்தியிசைந்தார்.

(நாகு)

உள்ளவித்தையவ னுற்றவருக்குப்
பொள்ளெனத் தரலும் வாங்கினர் போனா
விள்ளு மற்றிவா நிலத்திட விததுக
கொள்ளு மற்றொருவ னைக்கொடு வென்றா.

(நாகு)

வாய்ப்பவே கடன் வழங்கு மவன்றின்
பேய்ப்பரங்கி விதையைப பெறநல்கப
போய்ப புனத்திடை பொருந்த விதைத்தா
காய்ப்ப வீதறி கருத்தா சிரித்தா

(நாகு)

இவரி லூர்முதல்வ னென்றென யாகரு
தவிர்கி லாமலுள தானிய மெல்லாம.
கவரு மாதருத லாயினா காததற
கெவருளா ரிவரை யன்றியி லென்பா

(நாகு)

இன்னுமிட்டுள பரங்கி யெனுங்காய
தன்னைமற்றும் வருதற் கிசைவானோ
நண்ண்பெற் றகல நல்குவதன்றி
என்னைமுற்று மிவரிற் பயனென்பார்.

(நாகு)

உறுநிரப் பினர்கள் யாருமொவொன்று
பெறுதலுக் குரிய தாகுமெனப்பின்
மறுவறக்கிளரும் வன்பயிரைப் போய்த்
துறுவனோக்குவ மெனச்சொலுகின்றார்.

(நாகு)

சிலபகற்கழிதல் சென்ற பின் வந்து
பலரு மற்றவரிடம் பயிர் தன்னை
நலமுறத் தெரிதல் செய்த தினன்காய்க்
குலவுவோர் பலமுறித்தனர் கொண்டார்.

(நாகு)

பற்றியங்கதை யுடைத்தனர் பார்க்க
உற்றகோதுமை களாயதனுள்ளே
முற்றி தென்னென வியந்து மதித்தார்
பெற்ற மேய்த்த வோர் பிரானருளென்றார்.

(நாகு)

அதை யறிந்தோரகிகாரி வியந்தே
இதை யிமண்டலீ கனுக்கிது போதே
சிதை வதின் றறிவுறச் செய்வனென்று
விதை விரைந்தெழுதி விட்டனன் மாதே

(௨௩)

அரசனாகிய வலிந்தனறிந்து
விரசுமிங்கிது வியப்புள தென்று
பரசு கண்ணனது பத்தரை யன்றே
முரசிணங்குகடை முத்துக வென்றான்.

(௨௩௧)

எவலாளர் கடிதேகி யவைக்கண்
மேகலாகவ வரைப்புகு விக்கக்
காவலோனவ ரடைந்தது கண்டி.
யாவதீதி வணியம்புக வென்றான்.

(௨௩௨)

யாது நானறிகிலேனி வியற்றை
மனீ சரன்மெரி வனென்றனர் செப்ப
ஒது முன்பவனுருத்திவன் வஞ்சச்
சூது னோனெனமனந்துணி வற்றான்.

(௨௩௩)

இன்றிவன் றனையவிந்த னெனச்செய்
தொன்று விப்பெனென வுன்னியுளத்தில்
நன்று கோவின திறைச்சியை நண்ணும்
சொன்றி யோடுறுதல் செய்திவர் துய்க்க.

(௨௩௪)

வைத்தபோ தவைமருத் துளவத்தோன்
மெய்த்த சீரருளின் மெல்லி யபூவும்
பைத்த பைந்துளவு மாயினபார்த்துச்
சுத்தொன்றுடன் வியந்து துலுக்கன்.

(௨௩௫)

மனதுளேமிகு பயங்கொடு மாமால்
தனது தாசரடி தாழ்ந்து துமக்கென்
இனிது வேண்டிஹவ தீருவனென்னப்
புனித சீலொதும் வேண்டிலர் போந்தார்.

(௨௩௬)

இரவு நன்பகலு மோவுதலின்றிப்
பரம நெஞ்சுற நினைந்துறு பக்தி
திரமதாகிலை செய்துற மூட
நரமும்யுவுறுத னண்ண விருந்தார்.

(௨௩௭)

மாண்கோஜிபோதலே திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௩௭-க்கு செய்யுள் ௩௩௩௩௭௭.

முற்றிற்று.

பகிரம்பட்டர்சரித்திரம்.

புகழ்தரு பைடண புரமென் றேதுறும்
நகர்தளி லாறுசாஸ் கிரமு நன்குதேர்
சகவினர் வேதங்க டம்மில் வல்லவா
பகர்பெய றோதெளிற் பகிரம் பட்டோ. (க)

பலபண வருக்குதால் பயிற்ற வல்லராய்
இலகுதன் னகத்திலெற் பகலு தாசனன்
குலவுகோத் திரமுறக் கொண்டு நாடொறும்
புலரியிற் கங்கைபோய்ப் புணலி னடுவார். (உ)

செய்ததும் ஜபவனுங் டானஞ் செய்துத்
தியப்பகன் மனைக்குவந் தேய்கை வேத்தியம்
நயத்துவை சுவக்கட வுளுக்கு நல்கிவே
தியக்குழு வருமவ றோடு சேர்ந்துண்பார். (ங)

பின்புறு புரணநூல் பேணி வாசிப்பார்
அன்புட னிவ்வகை யமையு நாளிலோர்
நன்பக லுண்ணுங்கா னல்குந் தேவியை
இன்புட னோக்கிவி னோத மெய்தவே. (ஈ)

சாய்கறி களுக்குபபுக் கலத்த லின்றியென்
ந்யமை செயலெவ னிகழ்த்து கென்னலும்
ஆயவ னீர்கிழ மாகி யுஞ்சுவை
மேயது வேண்டுமோ வெனவி னம்பினான். (ஐ)

கேட்டலும் பட்டரக் கிளர்ச்சிக் கேங்கினார்
வாட்டமிக் கெழுந்தந்த மனைவி தாளிடைப்
பூட்டி ய கரத்தொடு வணங்கிப் போங்குற
நாட்டினை தாயென நலின்றங் கெண்ணினார். (அ)

அறுபது வருடமா கியுநம் ஜன்மந்தான்
வறிதென லாயிற்றே யினிமற் றேனுமிப்
பிறவியீ டேறிடப் பெறுதல் வேண்டுமென்
றுறவயி ராக்கிய முறுத லாயினார். (ஊ)

வனத்திடைப் புகிலிந்த மறைவல் லோரொலாம்
இனத்துறக் கூட்டிவந் திடுவ ராதலாற்
கனத்தவிக் குலத்தினைக் கடந்து வேறொரு
மனத்தினுக் கிசைசூல மருவுவோமெனில் (ஆ)

இம்மறை யவநமை யெய்தி டாரொனத்
தம்மனத் தெண்ணியுஞ் சன்னி யாசமாய்ச்
செம்முதல் பரமஅம் சத்திற் சேருதல்
நம்மகத் துறினுயர்ந் தோர்ந கைத்தலாம். (஁)

ஆதலா விழிஞல மாத னன்றெனக்
காதலி தனைவிடுத்திந்தர் கட்டுகலாம்
மேதகு குருவென விளங்கு வோன்வயிற்
போதா லாயினர் புகலு கின்றனர். (௨)

உங்குலத் தியாழறி னலமுண் டாகுமோ
பொங்குறுங் குரான்வயிற் புகல்வ தென்னென
எங்குலத் துறிலுமக் கிளிமை யுண்டதான்
அங்கிருந் திங்குறல் பொருள பேட்சையோ (௨௧)

நீர்மிக யோக்கியர் நெறியெ லாந்தெரி
வீரும தின்குலம் விடுத்த னன்றன்று
சார்தரல் பொருணசை தானென் றூற்பொருள
சேர்தரும் வகைசெய்வே னென்று செப்பினான். (௨௨)

உம்மத மொருவகை யுளவென் றெண்ணியான
சம்மத மாயின தன்றிச சார்தலின்
நம்மனத் திலைபொரு ணசையென் றோதினார்
தம்மனை வியைவிட்டுச் சார்ந்த பட்டோ. (௨௩)

அவர்மனத் திடத்தினை யாய்ந்த விந்தாத்
தவகுரு சுன்னததுச் சமைத்துப் பிரஷ்டனாய்
எவமுறச் செய்தன னிவர்தஞ் செய்கையின
விவரம்தறிந்தனர் வேத வேதியா. (௨௪)

பட்டளைத் திருத்தலெப் படியென் றெண்ணிக்கை
விட்டன ரிவரிழி மிலேசச னாகியே
கெட்டதை யறிந்திவன் கெடற்குக் காரணம்
இட்டான் மனைவியா லெசைசொல வார்சிலா. (௨௫)

ஆயினு மவளிழித் தறைத லாகுமோ
தியவற் சொல்லினுஞ் சினக்கக் கூடுமோ
மேயவிங் கிவனென விளம்பு வார்சிலர்
ஏயது பித்தமிங் கிவற்கென் பார்சிலா. (௨௬)

பாலியிங் கிவனைப்பார்த் திடினும் பாவமாம்
நாவினிற் பெயாநவின் றூலுந் தோஷமாம்
திவினை யோன்மனை திரு முன்னோ
ஆவியை விடினல மாமென் பார்சிலர். (௨௭)

இன்னன மூரிலுள் ளவரி யம்பிடப்
பின்னரப் பிரஷ்டனம் மதத்தும் பெற்றிலான்
நன்னரை நவையென நாடியோர்தினம்
மன்னுகங் காநதிக் கணக்கண் வந்தனன். (௨௮)

அக்கணா மருங்குறு மந்த னுணர்பால்
புக்கியான் பிரஷ்டனாய்ப் போத லாயிற்றே
«நிசுநான் மறைதெரி வேந்த றோயெனச்
சுவிசை கிராமுருத வழுது சாம்பினான். (௨௯)

இருபிறப் பாளந் துலுக்க ரின்மதம்
மருவின தாற்பய ன் வந்த சென்னென்
சருவமென் மூண்வினை தன்னிற் சாதியை
ஒருவன் தன்றிமற் றொன்று மில் லென்றான்.

(௨௦)

கன்றென விளங்கினர் நாற்ப பிராய் சிந்தித்த
இன்றுமெய் திணக்குத லினியி தென்றுகொண்
டன்றவர் தக்கன வன்றறி யாதன
என்றுதச் சேர்த்தன ரிசைவு கொண்டோ.

(௨௧)

அத்தரு ணத்திலே யவிர்தர் யாவரும்
ஒத்தார் கங்கைநீர்க் கனாக்க ணெழு வு
தித்து உக் கணைமறை யவரி லெய்கிட
எத்தி மத் தமைத்துவீ றொன்ற ிகட்டினர்.

(௨௨)

வேதியர் தமைவந்த விர்தர் வேட்டதற்
சோதவன் பிரட்டைந் யுற்ற வேதியர்
நீயிற் றுலுக்க ரெய் நிய நித் தோனில்
குகிரிற் றையுள காணக் கென்றான்.

(௨௩)

என்றவ ரோடுதா தாடி ியசுவர்
கொன்ற சி பின்பிராய் சித்தரன் செய்துடன்
என்றினா தங்களை நோக்கு புலனார்
அன்றுதோல லுளம்கில் சுரத்துக் கேடு என்னார்.

(௨௪)

தோல்வளர் கிலவதாற் றுலுக்க ியவ னறி
மேல்வரு வேதிய நை வில்லைநான்
சுரல்பெருந் தருகியி றொன்ற சாற்றிட
தால்வள மார்பினர் கவல்கி லென்றார்.

(௨௫)

வேதிய னுமமன் மிலேச்ச னுய்மலன்
சுதியி லுமெனக் கலிசுது மார்த்தகந்
பொரு வேர்த்தமை நோக்கிப் பேரந்தரன்
சுதசா கியிலுள னெனவி ன்வினார்

(௨௬)

அத்தரு ியாரன் வுதனம் பார்த்து
எழின்மறை யவென்ன வெனக்குச் சுன்னத்துச
சுழிபுன தேயெனச் சொல்ல மற்றவர்
இழிவுறு மித்தனென் னீறசிப் போயினர்

(௨௭)

பின்னருஞ் சிலர்தமை ிகாக்கிப் பேதைமை
துன்னிசேறன் காட்டிடத் துலுக்க னென்றனர்
மன்னுறு துலுக்கனேற் செவியில் வன்றொனை
என்னுள தெனமனக் கியக்க மெய்கினர்

(௨௮)

கியக்கமோ டவனங்குந் சிரித லைக்கண்டு
மயக்குறு பித்தனென் றுளாவ முங்கினர்
அயர்ப்பிலன் றனக்குள னவயந் தீர்த்தருள்
நடக்குறு யாமொன நாடு கின்றனன்.

(௨௯)

வந்தன னோர்வட வாள மென்னுமூர்
நந்தலூ ரினிலொரு நாக நாதன்
மந்தமி லருந்தவத் தவனாக் கண்டனன்
முந்தினன் வணங்கினன் மொழிவ தாயினான்.

(௬௮)

சொல்லுநான் மறையவ னோது லுக்கனோ
நல்லநீ மறைகுடி றென்ன நல்லவர்
வல்லதங் கைத்தடி கொண்டு மாமயல்
புல்லினோன் றிலைமிசைப் பொருந்தச் சாடினார்.

(௬௯)

சாடலு மூர்ச்சையாய்த் தரணி வீழ்ந்தனை
ஈடறு தவத்தின ரிவன்ற னையத்தை
வீடுறத் தொலைத்துநல் விவேக ஞானத்தை
நீடுறப் பொதிக்க நிசச யித்தனா.

(௭௦)

அருகுறு சீடனா நோக்கி யக்கணத்
துரலுட னுலக்கைகொண டிவரச் சொல்லின
மருவலு மதிலவன் றன்னை மாட்டி யே
உருவற விடிக்கவென் றுனாசெய் தாரரோ.

(௭௧)

சீடர்க ளப்படி யேசி தைத்தனர்
மூடுதோ லெலும்பொடு தசைச மூலமும்
கூடியொன் றுயறக் குத்தி மொத்தையாய்
ஈடுறச் செய்தபி னிருந்த வத்தினர்-

(௭௨)

அந்தமொத் தையையொரு பாவை யாக்கியே
இந்தனைச் சிதைகளை யடுக்கி யேயதில்
வெந்திடும் பழிவைத்து வினையெ லாங்கெடச
செந்தழ லிட்டனர் சேர்ந்து னோரொலாம்.

(௭௩)

கண்டதி சயித்திடக் கனிந்து வெந்தபின்
மண்டருந் தவத்தின ரதனை வாரளி
கொண்டதங் கண்களாற் குளிர நோக்கினர்
அண்டுரு மவுனமாயமர்ந்த தாகவே.

(௭௪)

எரிந்துறு சிதைகளை விலக்கி யானாநீ
தெரிந்துனா செய்யெனக் சென்ம மாறினோ
அரிந்தசன் னத்துறிற் றுலுக்க னாமென்பாம்
விரிந்தகா திறுறோனை மேவி லிந்தென்பாம்.

(௭௫)

இரண்டியில் லாதபோ தெதனைச் சொல்லுவோம்
தெருண்டதே சிகர்க்கெனச் சிந்தித் துற்றனர்
மருண்டுறு வதுதெரி மாசி நேசிகர்
திரண்டெத் துறுநாயார் செப்பு கென்றனர்.

(௭௬)

அதற்கும்பே சாதவ ரிருக்க வாரியர்
சிதைக்குளிட் டெரித்துநற் றெளிவ தின்றென
இதத்துடன் சிதையினின் றெழுப்பி மாகதீர்
வினாக்கமெய்ஞ் ஞானத்தை மேவச் செய்கனர்.

(௭௭)

பட்டர்மெய்ஞ் ஞானத்தைப் பெற்றுப் பற்றறு

நிட்டையோ டானந்த நிலைய ராகித்தம்

இட்டநே ருன்குரு விணைம லர்ச்சரண்

தொட்டிற வணங்கினர் துதிமி கச்செய்தார்.

(சஉ)

முன்னொரு நாமர்டா வொண மூர்த்தியை

இன்னமு துணச்செய்தார் ஞான தேவென்போர்

ஆன்னிறக் கவரிவே தஞ்சொ லச்செய்தார்

பன்னரு மதிசயம் பலசெய் வாருளர்

(சக)

ஹரிதன தாசரி லான போதிலும்

எரிபுகு விததெனை யின்ன செய்தவிப்

பெரியவர் போலெவர் பிறருண டென்றவர்

விரிபுகழ் பற்பல விளம்பி நின்றனா.

(சஉ)

நாகநாத சித்தர்தா நல்க நல்விடை

எனெனத் தருதல் பெற்றவ ரிணைச்சரண்

வாகுறத் தொழுது பண்டரிக் கணவந்தனர்

மேகமா நிறத்து விட்டலினைக் கண்டனர்.

(ச௩)

கண்டு கண்ணொடு மனங்குளிர்த்து கண்கணீர்

மன்றெத் தொழுதனர் தழுவி வாழ்த்தினர்

விண்டென் குணவ னுபவத்தின் மேவினர்

தொண்டரோ டுணங்கினர் கவிகள் சொல்லியே.

(சச)

பகிரம்பட்டர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் கூடிக்கு செய்யுள் கூடகூடக

முற்றிற்று.

கணேச நாதர்சரித்திரம்

* — — — — — *

பீரணிபாலே காட்டெனு நாட்டைச் சேர்ந்தோர் சார்

சாரசமென்று முச்சனி யென்றுஞ் சமைவாக

ஊர் களிரண்டுண்டாயவை சேர்வோ ரொருவாத

பேரறி வோர் வைராக்கிய சீலம் பிறழா தோர்.

(க)

ஞானகணேச நாதரெனும் பேர் நலனோர்கெள

பினமதொன்றே யன்றியொர் தூசும் பேணு தோர்

தினதயாளனை வ்டோபா சீர் சேர்வ

தான நலஞ்சேர் கீர்த்தன நாளுமறை கிற்போர்.

(உ)

ஆரணியஞ் சென்றே பகலெல்லாமமர் கிற்போர்

பேரணி பூருட் கங்குலடைந்த பின் வந்து

சேணி மாறனு மகவின்று திரிவுற்றுக்

கோரணி யின்றி நேருறு பிச்சை கொடுவுண்பார்.

(ஈ)

புகழி, கழுன்னாதவருறு ஞானிற் புலியானும்
திகழ்வினனென்னுந்தக வினனான சிவராஜன்
ஜகமகனா தன்வளர்வுறு மோர் பண்டரி சாவான்
அசமகிழ்வோடு வருமளவிவர் சேறிவுற்றான். (ச)

காண நயந்தான் வந்திவர் தம்பாற் கடி துற்று
மாண வணங்கித்தானவரேவு மாடுற்றுப்
பேணரு ஞானம் வடகவி பேசும் பேச்செல்லாம்
ஏணவா தம்பாலினிது தெரிந்தங்கின் பாணன். (ந)

பலரும் விரும்பும் படி புகிதான பரியங்கம்
நலமுற முந்தியிவா துயில் செய்தனை நென்று
குலவவர் முன்றனனிரு கரமும மன்பொடு கூப்பிச்
சலனமிலா தீரோருகின் மெனனிற் சயனித்து. (ஈ)

அடியின யாளவருள் செயவேண்டும் மென வேண்ட
முடிவறு சீலாவனுபசார முகமன்கண்
டொடிவற வுள்ளமிகவு மிரங்கியுலனுய்த்த
வடிவறு பல்லக்கதனிடை யேறி மனை வந்தான். (எ)

வந்த பினந்தரத்திரி மலரால் வளைவிததுக
கந்த மிகுந்த பஞ்சுனை சேரங்கநதன் றால்
தூந்த மிலென்ன நன்குதுயினறு துகா கிழ்பீர்
எந்த முளத்துக்கினிதுற வென்றங்கிறை சொன்னான். (அ)

வினவுகனேசரிது விழைவுற்றோ மோவென்று
மனது சலித்தம மன்னிரவுக்கு மாறின்றி
முனருறுகிற் கும்பரல்கள் பொறுக்க முடிவேந்தன
இனவெதனுக் கென்றதனை வினாவவிவர் சொன்னான். (ஊ)

ஹரிபெயொண்ணற் கெனவுடனே யவ்வரசன்றான்
திரிகள் கொளுத்தித் திகழ்வுறு தீபஞ் செறியச்செய்
துரிய படுக்கைக்கணுற விடுத்தபுற முற்றத்
தெரிதரலின்றித் திரை திசை தோறுஞ் செறிவித்தான். (இ)

வலையுள சுப்பட்டுறு மிருகம் போன்மன நொந்திந்
நிலைப லெப்போதென நினைவுற்று நிறைகிற்கத்
தொலைவில் பரற்கள மளிபரப் பித்துயில் வுற்றான்
மலைவறு கெ ற்றந்தரசன் விடிந்த வுடன் வந்தான். (ஐ)

வந்து கணைச நாதரை வந்தித்தனை முற்றும்
சிந்து பரற்கள் முழுவது நோக்கித் திகழ்வோரை
இந்த விதத்திற்றியில் வகை யேதுக்கென நாதர்
அந்த விதத்திற்றியில் வதுவே நன்றக மாறு. (ஐஉ)

மெத்தெனிடத் தினித்திரை மேவின் மெய் சோரும்
அத்தனை நத்தும் புத்தியுறுகிவகரசே நின்
இத்தம் விரும்பற் குற்ற சுகத்தின் செயலுக்காய்
இத்ததுயர்க் கட்டத்துறல் வேண்டு முடனென்றான். (ஐங்)

ஆயதுகேட்டுப் புரவலன் மிக்கவனு தாபம்
மேயவனாகிச் சுகம்விழை யானாய் வினவென்ற
தூயனாவேணடித் தெழுதருள் பெற்றுத் துவைத்தார்
மாயவ னுமஞ் சொல்லொழிவ்ன்றி மகிழுவற்றான. (௨௪)

பின்புகணேச ரவ்வயினின்றும் பெயர்வுற்று
முட டுறதானத் தெய்தமுதந்தன் நிருநாமம்
ஆர் புடனேகித் தம்பதமேவு மவர்சென்னி
இன்புறவங்கை வைத்தவுட ன்மற் றவொல்லாம் (௨௫)

உலகவியற்கை பலவுநிதிகள் ஞாயா ளானம்
இலகநிலை பற் றரியடியாரா பெழிவற்றார்
நிலவுறவிர்வா ஞெருவருடையதா னிகழ்கிடக
மலமற முத்தூற் றறுபதுடன் வாய்ப்புற்றார். (௨௬)

வாய் ததவற் கெனபீ னத்தொடுவயிராக் கியசீல
ராய்த்திசு ழானம் ஞானமுடைத்தா யிராமம்
தேய்த்துள நாவா ராயினாவ்வூ செருகிற்போர்
தூய்த்தலா செய்புஞ் செட்கையைநோக்கிச சொல்லர னர். (௨௭)

இவர்க ளுற்றோ ரிவனொ ளான றென்போரும்
இவருறுவோரை மயலுறுவிப்பா றென்போரும்
இவாதிசுழபண்டரி யிலு ள்வா னேயெனபோரும்
இவரதுசேவை பவமசல்லிசுரு மென்போரும். (௨௮)

ஆயினயாரு மிவ்வகைபேசி டவர்தம்பால்
மேயினர்கண்டார் சுகமரசசாா மினிர்கிற்கப்
பேயினசாவி முலைவழியுண்டான் பெயனோதும்
வாயினோர் ருமவயின்வந்த வறையெல்லாம். (௨௯)

சீட. னெனக்கொண் டிதவுபதேசஞ் செய்தும்பின்
ஓடிவரச்செய் வதினவருக ளுள்ள வில்வாழ்வு
கேடுகின்ற தாகலின்யாஞ்சொல் கிறவாறு
நீடுறநீர்செய் தருளுதல்வேண்டு நிலையாக (௩௦)

அதுவெனையென்னி லான்மவி வேகத் தவராகக்
கதுவுதமக்குச் சகலபிரா னிகளுமொன்றால்
இதுமுசனீகி ருபைகொடுதாருக் கட்டுகெல்லாம்
முதுவுபதேசஞ் செயுமெனநாதர் மொழிகின்றார். (௩௧)

அப்படியேசெய் கிறெனென வேதன் னருகாகக்
கப்புடனின்ற சுகமரத்தைக் கண்ணுற்றே
ஒப்பறலுண தாரகமறையை யணாசெய்தார்
செப்பியதைக்கண் டோரவர்புரன்பீ துணாசெய்வார். (௩௨)

மானிடருக்கு நீருபதேசம் வாய்ப்பச்செய்
தானபினம்மா னிடர்குணம்வேறா சூதல்கண்டோம்
சுனமில்ம்மா மரமுபதேச மெய்துற்றுத்
சாணுளர் வேறானதனுக்கென் றகவென்றார். (௩௩)

அன்றுகிடத்தொட்டியுடன் கையுமைக்கு
நன்றுபடைத்துக் கொண்டமரத்துக் கெடும்நண்ணி
இன்றுநமக்கா கியபிரசாத மிவைநீயுண்
கென்றுகொடுத்தார் மற்றவர்கண்முன் நேநாதர். (உச)

தருதலுமந்த மரம்விடராகத் தாங்கண்டு
செருகினரம்மா மரம்விடர்முடித் திகழ்கிற்க
அருளுயாரும் கண்டெயந்தா ராய்நாதர்
திருவடிகளில்லீழ்ந் தினிதுதுதித்துச் சேவித்தார். (உரு)

மறுவிலகணேச நாதரானோக்கி மகிதன்னில்
உறுவருமைப்போ லாருளர்யாஞ்செய் துளதீமை
சிறிதுமுளத்தெண் ணுறுதலிலாமை செயுமென்று
பெறுவிடைபெற்றுப் போயினர்பாதம் பெரிதேத்தி (உச)

ஆரணியத்தில் மாலரி சீர்த்தனஞ் செய்து
போரவிருக்கும் போதொருநாள்மெய்ப் புகழ்கேட்கச்
சாரவடுத்தார் நால்வருணத்துத் தமொல்லாம்
நேரவரைக்கண் டோருளாசொலவார நிகரில்லார். (உ௭)

கூடினயாரு மால்பெயர்கூறிக் கரதாளம்
போடுமினென்ன வந்தவொல்லா ரும்போட
நீடுறுமறையோர் போடலராகி நீயின்
ஈடுறவெம்மைப் போடெனயாம்போ டேமென்றார். (உ௮)

என்றலுநாதர் நீயிர்சுமா விருங்கோளும்
மன்றயவாலிங் குறுசிலபோடு மெனமாதே
ஒன்றியகற்க ளொன்றுட னென்றுற் றுறுதாளம்
பின்றுதலின்றிப் போடலியந்தே பேசுற்றார். (உ௯)

உயிற்றுக்கள் போடுதருள முணர்கிற்கில்
செய்யறு நாதர் மகிமையி னுமிச் செயலினனோ
மயர்வறுசேர்சான் மகிமையையுணரவல் லோர்யார்
அயர்வறவென்று மறையவரனுதா பங்கொண்டே. (௬௦)

நாமபராதி யாயினமிந்த நாதற்கென்
நேமுறலின்றி யிருகைபுடைத்தே யீறில்லான்
தோமறுநாமஞ் சொல்லினர்கண்டு துதிநாதர்
தாமிகவானத் தங்கொடுமால் பஜனைசெய்தார். (௬௧)

பின்புயர்மாலுக் காரதிசெய்து பிரசாதம்
அன்பினர்யாரும் பெறுமவகைநல்க வவர்போனார்
துன்பறுநாதர் முன்புவிடோபா வுந்தோன்றி
இன்புடன் பஜனைசெய்திநாளு மினிதென்றான். (௬௨)

பண்டரிநாதன் கூறியவாரே பழுதின்றித்
தொண்டருமால் பஜனைசெய்துநாளுந் துதிசெய்தே
அண்டமவர்க்கின் னருளினராகி யருள்செய்து
கொண்டுபயின்று மகிழ்வொழிருந்தார் குறையாமல். (௬௩)

கணேசநாதர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௬-க்குச்செய்யுள் ௬௬சுராடுச.

முற்றிற்று.

சேசவசுவாமிசரித்திரம்

பவமுறா தவிராக நீடியபரம பத்திரோமணி
 புனனி துறந்தேசம் யாவையுமேபுத் துறுகின்றகே
 சவசுவாமி யொர்கால் விஜாபூர் தனிப்புருந் தரிகீர்த்தனம்
 நவமதா யுறவைந்து வெந்தமுறூப பணின்று நவினறனர். (க)

பாதுசற்சனர்வை திகந்திகழ் பண்டிதர்த் தனியந்தனர்
 ஆதிநால்வருணத் தருமவண்வந்து கேட்குந் தாகவப்
 மோதுகே சவசாமி தாமருள்போது மேவிய சீடர்சீர்
 வேதியர்க்கு ஞாயர்ந்துனோடொர் விருத்ததைத் தனிகூவியே. (உ)

இன்றெகா தசிவிரத மாதவின் யார்க்குநற் பிரசாதம்யாம்
 நன்றளித் திடல்வேண்டு நீகடைநண்ணுசர்க் ககாசக்கொடு
 சென்றுகொண்டிற்று கென்னவேயுறு சீடராவண மேவினார்
 அன்றுசெட்டி யுறங்கிணைதுகண்டெ முப்பின ரல்லிலே. (ங)

எழுவதாயின செட்டியைக்கடித்த சுக்கொடு சர்க்கரை
 பழுதி லாதென லுங்ஈடைச் சூள்விளக் கிலாகிருள்பற்றுற
 வழுவி நாவிகொள் சுக்கெனக்கொய்வந்து வேண்டுவ நல்கிணை
 தழுவுசர்க்கரை யோய்சீடடைநோக்கி மற்றிது சாற்றுவான். (ச)

இன்றுசந்தை யிணங்குமவ் வயினேகீ யுற்றன நென்மகன்
 துன்று கின்றில னுதலா லரிகீர்த்தனம் புகல் சூழல்வாய்
 ஒன்று கின்றிலெ னீயிர் யானினி யுதவு சுக்குகளுங் கொடு
 சென்று வந்தவருக்கெலா முண நல்கெனச் சிலத்தனன். (ரு)

நீர்கொள் சுக்கவ ணேருவோர்ப்பெற நல்குதற்கு நிரம்புற
 தார நானற்ற சுக்கையுங் கொடுசெல்லு மென்றவ னல்கலும்
 தேர்கிலார்தரு நாவியைப்பெறுசுக்கெனக் கொடு சேர்ந்தனர்
 மாறஞர்மகிழ் தாதையாகிய வாசுதேவ னறிந்தனன். (ர)

இன்று நேர்பிர சாதமுண்பவர் யாவரும் மரணங் கொள்வார்
 தின்று சாவுறி லரிபெரும்புகழ்வினவலாலிவர் செத்தனர்
 என்று நம்வயி நெய்துறும் பழியன்றி யும்மிது மூலமாய்
 ஒன்று கின்றிலர் கீர்த்தனங் கொலைசெய்வ தென்றுல கத்துனோர். (ர)

கீர்த்தனம் புகல்சாது சற்சனர் தம்மையும் புகழ்கிற்கிலார்
 ஓர்த்த நங்கிரு நாமமானது தாரகம் மெனலும் பொயாம்
 கீர்த்த தன்றிது வென்று நாவி செறிந்த சத்தினையுண்டனன்
 நேர்த்த கேசவ சாமிராத்திரி நாலு ஐாம நிரம்பவே. (அ)

வீணைதாள மிர்தவகநாதம் விளங்குறப் புகல் கீர்த்தனம்
 கோணையின்றி நடத்தியா ரதிகொண்டல் வண்ணனு வப்புற
 ஷ்ணையின்படி செய்து பாகவதர்க் கருட்பிரசாதமும்
 ஸ்ணையம்பெற நல்கிணை ரவார்நன் கருந்தி நடந்தனர். (அ)

புலரி சரவெழுந்து செட்டியு நாவியைப் பொதிவுற்றபை
குலவு முன்னவிழ் வற்றிருந் ததுகண்டு நெஞ்சு குலங்கி
அலகில் மாதவர் சுக்கெனக்கொள நலகினை னிதையல லவ்வா
ந்வ பொத்தினைபோ மடிந்தனரோ வருந்தி நலிந்தோ

(7)

அன்ன வாறவர் சாவுறும் படிசெய்து பாதகனுயினேன்
என்னை யிவ்வித மென்றறிந்தவர் யாவருங் கொலை குடையார்
இன்னலாகி யிறந்தபின்னரும் லொளவாதியை யெய்துமா
துன்னுமோசம் வினைந்ததே மிகநன்றி தென்று துளங்கினேன்

(8)

இகபரத்திவை யெய்தினே னெனவனு தபித்தினி யெனா
உகவி யற்றுதல் செய்யவேண்டிய தென்றுனிக் கடைபிட்டு
அகநிரப்பின லீதிவாய் வரலான போகில லுரிலே
தகவ ரற்றுறு குரலிலாமைதனைத் தெரிந்தக முன்னு

(9)

அந்த ராத்திரியிற் கதைக்குறான போதமி லொருவரை
எந்த நற்பிரசாத நுமவயி னீத்துளானெ லும்மவா
முந்து சுக்கொடு சாக்கொப பிரசாத நல்கினா முற்றயும
வந்தவர்க் கவையுண டெனாமென வணிகனுண் மகிழ் பெய்யு

(10)

சுடு மயான மடைநது செத்தொருவரும் வராமெ துணிந்துகண்
டமெ நாவியினு விறப்பதி லாமைசெய் தவருழிகை
தொடும விட்டலனை யெனததெளிவுற்று நெஞ்சு துடிப்பில்
நெடும் வியப்பொடு மீண்டுதன் கடைநோநது மாலடி போற்றினேன்.

(11)

வைகறைக்க னெழுந்து கேசவ சாமி வாரியின் முழுகிய
குய்கருத்தொடு தாந்தினந்தின மொழிவிலாதுயா பூசனை
செய்கனத்தியல் விட்டலனறிரு மூர்த்தியைத் தெரிந்தத
மெய்கறுத்து விளங்க நோக்கியதென்னை யென்று மெல்தக

(12)

திண்ணன் யாவையினுந் செறிந்து விளங்குகின்ற தெனோ மய
கண்ணினின்று கறுத்துறற்கென சாரணம் மென வேகவன
றெண்ணன் மேவிய போது செட்டி யெய்தித்து கேசவ சாமி
அண்ணன் சேவடி தாழ்ந்திராத்திரி யான செய்கையை யோதுவான.

(13)

தாமியற்றுறுகின்ற மெய்க்கதை கேட்க மேவுவர் தாமுனை
காமினுக்கலிப்போது நுமமுடை யன்பொன கடையண மி
நீமிக்கடி திக சுக்கென நாவிதந்து நிகழ்த்தொணுத
தோமி யற்றினெனன் குணர்ந்தி லெனென்று துன்பொடு சொல்லினேன்

(14)

நாவிசுக்கெனவே செய்தான ளினின்கு நாயகனன்கு செய்
யாவியுற் கடிதாவி போவர்களுண்டயாவரு மாதலால்
பூலிப்படியோ தெரிந்திலனாய் யற்றிய போக்கறப்
பாவி யெற்க பராத மேது பணித்தி ரென்றடி பற்றினுன்.

(15)

கேட்ட கேசவசாமி கண்களினீர் சுரந்து கிளர்ந்திட
வாட்ட முற்றழகந்த மூர்த்தியை நோக்கி மாதவவாமு
நாட்டி தினதயான பக்தர்கள் வற்சலாகருணா நிதி
நீட்டி பண்புரி விட்டலாவெனை நென்னலாண்டருணின் மலா.

(16)

சுருது நின்றிரசாத முண்டவர் சம்மையுங் கழியாத நின்
வருளையுந் கழித்தளித்தனை விட நுகர்ந்து கறுத்தனை
ஒருவரின் பெயரோது பின்னையு முமைதனைப் புணரொருந்
சுருவியுந் புணரெறந்கிலா தங்கடந்திற மாறிலா

(20)

நென்னையுந் யெவ்வள வான தானிற மாறுதல்
பன்னுநல லமுதுக்கு நோயது பறநடும் பருதிக்கருள்
துன்னலும் பனி மாமதிக் குடல்வொத்தலுந் துணையாகுநின்
பொன்னடிக்குறு தாசனுக்கணி பூணந் வினையாடினாய்.

(21)

என்க ணின்னருள் செய் துநின் னிறமாறன் மாறுத லேய்கெனப்
புன்க ணுந்நிவர் வேண்டுகின்றது புந்திகொண்டு புராதனன்
தன்கணுந் கறுப்பகன்றொளிர தங்கு முன்னுரு வாயினன்
முன்க ணின்றது நோக்கினோகன் வியநது போற்றினர் மொழிகுவார்.

(22)

நிகழு மிக்கலி யகமதிற் றுடவுளை வகிப்பது நேயமே
புகலின் மற்றிலை யெனநெந்நகை புடைத் தொலித்தனர் பொங்கினர்
தகவதைக் கண்ணோக்கு செட்டியும் னுதபித்தனார் சார்பு
திமயற் களகன்றுகேசவ சாமிதன் கணிருந்தனன்.

(23)

வேறு.

வெரிநாமன் சிரவணிப்படுத
பெரிதானந்த மதென்பிரான்
விரிசிரின்புற வினையாசற்
குரியாருந் கிடமுறுதகிலா.

(24)

கேசவசுவாமி சிருவடிகளே சரணம்.

சுகசசரித்திரம் ச 4-கரு செய்யுள் ஈகுகாஎஅ

முற்றிற்று.

கோமாயியம்மாச்சரித்திரம்

சீர்பபதில் லாவடை யுத்ததல் செய்துசேர்
என்பபவன் தொறுமிரந் துணநெய்சி
திர்ப்புறந்துப் பலதீனியே யொரு
பார்ப்பன விதவை கோமாயி பாயியே.

(1)

என்பதங்கி யாவரும் புகல்வேற்பவர்
இன்புசெய் பண்டரி யாத்தினாக் கென
வன்பிரக மாய்க்களை வழிந்து போம்
துன்பறு சர்கிரபாகை துன்னினர்.

(2)

தீடிய பெருங்கிணைக் கண்டு நீந்தொணை
தோடுமிந்நதி கடந்துறுவ தெவ்வனின்
ஞாழி மாதஞ் சுத்தத் சமியாயதே
நாடி மேகாதசி நாளையல்லவோ.

(க)

எனவுளத் தெண்ணினரி னைந்து பாண்டிரங்
கனையடி வணங்கிடக் கருது சிந்தையேன்
றனை யெவரக்கரை சேர்க்கத் தககவர்
முனயிரங் குதலுட னெனவு மாழ்கினார்.

(ச)

எதிருறு மலர்களை யோடத் தேற்றுவோன்.
கதிமுகங்கொண்டு நீயெனை யுமக்கரை
பொதிவுறச் சேர்க்கெனப் புகன்று காசிலை
துதிகொளன் றோடமீ தேறத் துன்னினோ.

(ஞ)

கண்டவ னீரிடைக் கவிழ்த்துச் சென்றனன்
மண்டு நீரிடைத்து கினைந்து மாழ்கினர்
அண்டிய களாயிவர்ந் தரற்ற லாயினர்
வின்றறு பெருங்குரல் கொண்டு விம்மவே.

(சு)

ஒடமுய்ப் பவரவ ருறுக ணைக்கினார்
நாடியோய் கிழவி நீகாச நல்கினால்
ஈடுறுநதி யினக்களாய் னேறலாம்
வாடி.லென்பய னெனவாய்ப் பச் சொல்லினார்.

(ஏ)

காசிலை கொஞ்சமாவுண்டு கைக்கொண்டு
பேசெனை யக்கரை சேர்க்கிற் பீடொன
மாசறுது திபலவருக்க மற்றவர்
சீசியென்றி கழந்தனர் சிறிதிரங்கிலர்.

(ஐ)

காசுதந்த வளையக் களாயிற் சேர்த்தனர்
மாசில்கோமாயி தாந்தளி வருந்தினர்
ஆசிலிக் களாநின்று மக்கரைக் குற
ஏசிலே தொன்றுமில்லா திரங்கினார்.

(ஊ)

தேவர்தந்தேவ பாண்டிரங்க தேசுடன்
நீவதி கின்ற வித்தலத்தி னேருனா
யாவருங் கழுந சித்தத்த ராயினார்
ஆவயின் வருவதெப்படிக்கியா னென்றார்.

(ய)

உன்னடி. சேவிக்க வுற்றுளேன் றனக்
கென்னிடையுறு வந்தெய்தல் கூடுமோ
பொன்னியல் மார்பினே யெனப்புலம் புறச்
தன்னிகர் தானலா தானறெரித் தனன்.

(ரு)

தோணி யய்ப்பவ னெனத்தோன்றி யமனைநீ
பாணியைக் கடந்தந்தப் பாரஞ் சேர்நியேல்
ஆணியாயுனக்கு நானமைவன் வாவெனக்
காணியே.தொன்றுமில்லாதகைம்மையார்.

(ருஉ)

என்னிடைக் கொஞ்சமா வுண்டு காசிலை
நின்னிடைத் தரக்கொடு நீந்தி யக்கரை
துன்னிடச் சேர்ப்பை யேற்றோடர்வ னின்னுடன்
பன்னிடு கென்னலும் பரமன் கூறுவான்.

(107)

யானிவண திக்கரை யேறவெய்து வோர்
நீனர்களா யுறிற் சேர்ப்பெனக் கரை
நானெதும் வேண்டலே னதியின் பாலுறு
வேனடைவோரை யக்கரைக்க ணேற்றவே.

(108)

யென்றலு மம்மையாரொம் பிரானருள்
நன்றென வியந்துட னயந்து தோணியோய்
இன்றிராயாம மொன்றெய் திற்றாதல் யான்
மன்றவும் விருத்தை தூர்ப்பலை வருந்தினேன்.

(109)

குளிர்பொறே றொருது கிலன்றிக் கூறையே
றெளிமையி னில்லை மற்றிது நனைந்திடி.
அளியன் யான்செய்வதே தென்னவம்மை நீ
நளிர் புனல் காலுரு நணுகென்றோ ளென்றான்.

(110)

தோளிடையே யேற்றினன் றூக்கிச் சென்றனன்
நீளிய புனலொரு நிமிடத்திற் கடந்
தோளிய கரைமருங் குய்த்து நின்றனன்
தாளினு நீருறநனக் கின்று கவே.

(111)

நின்றபேரரு ஞடையவனை நோக்கிற்
ஒன்ற நின்காலிடைப் புனலுரு திவண
துன்ற லெவ்வீதத் தெனவம்மையார் சொல்
மன்றலந் துளவமால் வகுக்கின் றானோ.

(112)

இவ்வயிற் றோணியுய்ப் பவரலேன் பவப்
பவ்வ நீந்தச் செய்ய்படகு காரன்யான்
எவ்வயி னிருந்தியா றொய்தினுங்கரை
செவ்வயிற் சேர்ப்பெனீர் சிறிதுருதென்றான்.

(113)

கேட்ட கோமாயி நீயைய கிட்டியென்
மாட்டு பகாரமோ மழையிற் செய்தனை
ரட்டி மென்னிடத் துளமாவை யேற்கென
ரீட்டலும் வாங்குரு னிமலன் கூறுவான்.

(114)

எவ்வயினும் பொருளேற்கி லேனதால்
துவதசித் தினத்திலிம் மாவைச் சுட்டடை
கவர்மனப் பிராமணர் கையினலகென
உவமையில் லானுரைத்துடன் மறைந்தனன்.

(115)

மறைந்தபின் மையார் மணிவண்ணன்றனைச்
சிறந்தபொற் கோயிலிற் சென்று சேவித்துப்
புறந்துயின் றெழுந்துறு புலரிதன்னிற் போய்
அறந்திகழ் சந்திர பாகை யாடியே.

(116)

வந்துப் வாசமாய் மாயவன்றனைப்
புங்கியுள் பொடுதொழுது போற்றினார்
அந்த வேகாதசி யிரவிலன்பு னோரா
முந்தரி கீர்த்தன மொழியக் கேட்டனா.

(2௬)

காலையிற் சந்திர பாகையைக்கலந
தேல நீராடினர் களையி னெய்தினா
சாலுமன்று றுதுவாத சிமற்றூதலால
நாலு மாமறை யவாகரு தவ நாடினா

(2௭)

உப்பொடுப ருப்புமற்றென்று மிலலைநங்
கைப்படி யுறுவெறு மாவைக்கைக்கொள
எப்படி நல்குவ தென்றி யோசித்துத
தப்பறு மறையவா தமமை நோக்கினே

(2௮)

ஜயமீனென் வயினருள செய்தி யானறரும
நொய்ய விமமாவதை தும்மில் யாரொனும்
கையுறப் பெறுமி னென்றுகாக்கக் கண்டொ
தைய லாரரு குருதயலிற் சார்ந்தனா.

(2௯)

ஒருவருங்கைக் கொளா துறுதல் கண்டு சீ
மருவு பாண்டுநக பக்ததனா வாழலிப்பவ
அருமறையவாக் குணவளிப் பதினறியான
கருதுமித்தின முணவெங்கன காணகு டுவன.

(2௯)

எனவருந்தின ருறவிவாத நிச்சய
மனிலைகண்டு பாண்டுநக மாணா பாட்ட
பனவடிவங்கொடு பாக்க முணவநது
தனதருளவர் பெறச்சாறறு கின்றனன.

(2௯)

அம்மை யான்றாப பலன் கிழவ னுணதால
செம்மை சோது வாதசித்தின மின்றுண பதற்
கும்மருங் கெய்தினே னெருகை மாவெனும்
தம்மி னென்றவர் தரச்சாறறி னுணரோ.

(2௯)

கேட்ட கோமாயியார் மகிழ கிளாந்துளே
வாட்ட மின்றும் வெறுமாவை நல்குமுன
காட்டலர் துளவினா கடும் பசிககுண
ஒட்டடை சுட்டி நீருதவு கென்றனன்

(௩௦)

அடைசுடற் கிடமிலை யசகத னுனெனும்
நடைதெரிந்துடன் விறகுணன் ருய்ந்து கொண்
டிடையழல் மூட்டின ரினிது சுட்டடை
உடையவன் கைதர வுண்பதாயினான்

(௩௧)

அருந்துமுன் மலரின்மே னங்கை யவ்வயிற்
பொருந்தினன் மூப்புடன் புனித மங்கலம்
திருந்து மோரநுணி யாகிச் செவ்வையாய்
விருந்து நீருண்பதோ லெனவிடுக தென்றான்.

(௩2)

அருகொருசுமங்கிலி யண்மி னுளமமே
மருவுதுந் தானையி லிருக்கு மாவையும்
தருகசுட் டெனப்பிரான் சாற்ற வம்மையார்
பெருகின துகிலின்மா விருக்கப் பேணிநூர்.

(கக)

கண்டடை சுட்டுடன் கையி னகலும்
ஒண்டொடிச் சுமங்கிலி யும்வந் துறறதும்
பெண்டவ மெனப்பிரான் பெரிது பேசியே
உண்டனன் மூமரை யுறையு மாதுடன்.

(கச)

பின்பிரு வருங்கைகால் பெரிது சுத்திசெய்
தன்புடன் மறைத்தன ராக வம்மையார்
இன்பொடு ஈாமுமங் கருந்தி டேகினூர்
முன்புறு முரகரி பெயர்மொழிந்தோர்.

(கரு)

கோமாயியம்மாள் திருவடிகளே சரணம்.
புகச்சரித்திரம் ௧௧-க்குச் செய்யுள் கூடலாய்க

முற்றிற்று.

லதீப்வா பக்தர் சரித்திரம்

வேறு

கீதை பாகவத முதற்புராண மிக்க கேள்வியோர்
திதிலாத பரமபக்த வைணவச் சிகாமணி
ஓதிராம பஜனையே யிராப்பகலு னுற்றுவோர்
கோதிதென்ற விந்தரான குலமதத்தை விட்டனர்.

(க)

ஹரிதனக்கு நித்தநேம மாய்மிருந்த பூசனை
பெரிதியற்றுவார் லதீபெனச் சொல்கின்ற பெயருளார்
திரிதலாகி யதையறிந்த விந்தரான தீமையோர்
துரிதரா யடைந்துதங்க ளரசன் மாசொல்லுவார்.

(உ)

நங்குலத் தொருத்தன் வேறு நாமமோதி நன்றதென்
றங்குளுற்று பூசைசெய்வ தாயினு னவன்றனைத்
தங்குநங் குலத்துமேவு மாறுநீ சமைக்கநின்
பொங்குமாணியா லெனக்கருத்திலாத புன்மையோன்

(ஈ)

மதவிரோதியான மற்றவன்றன் மாமனைப்புகுந்
தீதமதான கைத்தெலா மியற்று மின்கள் கொள்ளையென்
றுதவுமேவ லானருக் குணப்ப வன்னர்யாவரும்
கத்தமொடெய்தி யவரகத்திருப்பை நின்றகண்டனா. (ச)

காணுமுன் னோபுகுந்த கடுமையா வையுங்குலைந்
தெணுசாந்த ராயிரங்கி யேவின்வந்த தங்களைப்
பூணு தாங்களே யிகழ்ந்து பொருமிராஜ சேவைதான்
மூணுகின்ற தன்கெட்ட தென்றுதாம் வருந்தினார். (ரு)

இனிமக்கொணாத சேவையென்று பாகவதமுதற்
றனிசெய் கீதை சிரவணித்து மிவர்கனென்று தங்கினா
து னியிருந்த செய்கைகேட்டி வேந்தனெஞ்சு துணனென
முனிவுகொண்டு நேரொதிர்த்து மோதுகிற்ப நாமெனா. (சு)

வினாவின்வந்த போதிலிங்கு வீட்டுளே லதிபுஷா
புரைதவிர்ந்து னோர்கண்முன்பு பொருவில் பாகவதமதை
நிராபிருநதை யருகிருந்து நித்தமுந்தெ ரித்தலபோல
உனாசொல்கின்ற தாயிருக்க வுற்றவேந் துணாந்தனன். (௭)

கண்டுநாமு மிறையிருந்து கேட்டுமென்று காவலன்
மண்டுவோர்க னாடனிருந்து மாடுமுற்று நோக்கினான்
அண்டுசார்பெ லாமெழுக்கி யதிகசுதத மாய்மணம்
கொண்டுமேவு புஷ்பஜாதி யுங்குலங்க லாகவே. (அ)

சுவரொலந்த சாவதார முந்துலங்க வெழுதிய
நவமெலா முணர்ந்துகண்டு நரபதிக்கு வெருளிதான்
இவர்தலாகி யும்மிராதை கண்ணனுக்கு வெற்றிலைப்
பவர்மடிப்ப ளிக்குமோ வமதையுமுன்பு பார்த்தனன் (க)

பார்த்துடன்றுபகவனும் மோதுகின்ற பண்பராம்
தீர்த்தர் தம்மை நோக்கியிங்கி தென்னை செபபு கென்னலும்
சீர்த்த ராதை கண்ணென்று செபபராதை கையிலென்
ஆர்த்த தென்ன மகிழ்நனுக்களிக்கும் வெற்றிலை யென. (௩)

துணைவி நல்கு சுருள்கொளா திருப்பதேது சொல்கெனப்
பிணைவிநோத மாயுணாக்க வவர் பரிந்து பார்த்திபா
இணைவி தோர்தி யென்றெழுந்திரண்டு கைகளுங்குவதி
தணைவியான மிகு தயாளவன் பரன்ப வச்சுதா. (௩க)

ராதை நல்கு சுருள்கொளா மனீ யிருத்தனன்கதோ
ஏதை யின்றியம் புகிற் பெனென வினாந்து சுருளியம்
போதை வென்ற வாய்வயிற்கொள் போற்றெனக் கிரங்கி யென்
ரோதை கொண்ட சங்கிடங் கொணா தன் முன்ன ரோதினார். (௩உ)

தீனராயிருந்து வேண்டு செய்கை கண்டு சித்திரத்
தான கண்ணனு மிரங்கி யருளின்வாய் திறத்தலும்
மோனராதை வாயிலீய முன்பிருந்த பைஞ்சுருள்
மோனதக்கணத் தெகிரந்த புரவலன்றிகைக்கவே. (௩ங்)

ஒலியப் பெணங்கையுற்ற சுருள்மடிப்ப துறவுறான்
மேவி நிற்க நாதன் வாயு மூடவேந்து மிகவியந்
தாவியுற்ற தெவ்விதத்திலோ வியத்திலென வகம்
தாவினற்ற வத்தினோ ரடிக்கண் வந்து தாழ்ந்தனன். (௨௪)

நீரியற்று பஜனையே நிலைத்ததும் முணிலை தனை
ஒர்வதற்று துமை வருத்த வந்த நானுஞ்ற்று மென்
தீர்வில் குற்ற நீர் பொறுக்க வென்று செப்பி யேகினுன்
ஆர்ச வத்தரரிதமும் மோதியங்க மர்ந்தனர். (௨௫)

லதிப்ஷா பக்தர் திருவடி.களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சாந-கூகுச்செய்யுள் நூதளாஉவவு

முற்றிற்று

சந்தோபாபக்தர் சரித்திரம்

ராஞ்சன மென்னு மூரின மஞ்சந்தோபா வென்னத்
தாஞ்ச துரங்க சேனை சுழைத்திடத்தன சம்பத்தில்
காஞ்சன பதியை நேராய் வாழபவர் காவலன்பால்
ஆஞ்சனர் தம்மின் மேலாயிடு கரித்துறு வதானோர். (௧)

ஒரு தினந்து காராம் ஸ்வாமியுடைய மெய்க்கதையைக் கேட்டுக்
கருது மிக்குடும் பவாழ்வங்காயமும் பொய்யேயென்று
மருவு நிச்சய நன்றானம் வாய்ந்து வைராக மென்னப்
பெருகு மண்டபத்திற் கோர்துணையினர் பிறவி வேண்டார். (௨)

இனியரை நிமிடமேனும் வீண்பொழுதி யற்றலாகா
தெனவுளத் தெண்ணித்தம் பாலிருக்கு முழியனா மாய்
நனியு மதிடங்கள் செல்க வென விடை நல்கி வேண்டும்
தனமினி தளித்துப் பின்னந்தணர் தமை யழைத்த வர்க்கு. (௩)

தம்முடைத்தன சம்பத்து முழுவதுந் தத்தஞ் செய்து
கைம்முள நான்கதான கலங்கந்தம் மிடையிற் கட்டிச்
செம்மு நாண் சிறிது மின்றிச் சேரி கீர்த்தனம் வாய்
விம்முறப் பாடியாடி வெளி வந்தார் விமலராகி. (௪)

பீமரதி நதிக்கூலத்தோர் புறம் பிறங்குகின்ற
தாமலை யேறிக் கூட்டின் விடுபட்ட தான கிள்ளை
மாமரத் தேறிகைவல் போலவு மலர்கிலாத
தாமரை யகத்து வண்டு வெளியுற்ற தெனவுநதநகி. (௫)

பரவசராகிக் கண்ணன் பஜனை செய்திருக்கத் தோநது
கிரவவரன்னை மிக்க துயரத்துட் செறிந்து சேயா
தரமுற வெணக்குண்டா மோர்தனையன் வைராக முற்றுபு
புரமகல் வாகி வெற்பிற் போயினனே யென்றேங்கி (௬)

வடிவினிற் குணத்தின் மிக்க மருதியை யலங்கரித்துப்
படிமை யுற்றவன் பாற் செல்ல விடுத்தது மேற்பாடித்து மோகம்
நெடிதுறீஇ வருவனென்று நிச்சயித்த வண்புரிந்து
கடிமனை தனிவிருந்த கற்புடை மருகி யானா. (௭)

சிவிகையிலேற்றி யுய்க்கச் சென்றனா துணைவா சம 1700
அவிர் மலரடி வணங்கி யருகுற விழிகள் மூடி
தவிர் கிலரரிதியானத் தனிவறு வோரா விழித்து
செவி மிகுமனைவியானா நோக்கினர் செபபுகின்று (௮)

என்னிடை யேன் வந்தாய் நீ யிங்கு ழுதினி மீண்டோசுருத
துன்னு தியென்ன வன்றோ துணைவா தம்மடி வணங்கிப்
பன்னருங் குணத்தீர் தும்மை யல்லது பறறிலாதால
பொன்னடி பிரிதலாற்றே நெனவவர் புலம்பல கேட்டு. (௯)

ஹரிபதம் வாவலான் மற்றவா வெலாம விடுத்து வந்தேன்
சுரிசுழனி யுமவ்வாறு றுதியேற்றன்னு கென்ன
அரிவையார் தாமுமவ் வறமை குவனென்ன வன்பா
தெறிகை நின்று கில்பு நெல்லாந தீர்த்திங்னி ருத்தெனபு. (10)

இருவெனச் சொன்னதே போதும் மெனவின் புளருந்
மருவிடைக் குடுத்தநான்கு முளம்வைத்து மற்றையாவு
கருதுவதின்றி வீசிக்கணவ றாரு கிருந்தா
திருமகனாதனும் கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டு. (11)

சிலபொழுதகலச் சந்தோ பாவுக்குப் பசுசெறிந்து
நலமனை வியனா நோக்கி நாரிநீ யூக்குட் சென்று
பலருளருறவோர் நட்போர்தங்களைப் பார்த்தது வென்கா
திலகு மொவ்வோர கத்துமரை யடைக்கதிக மேற்கேல (12)

வாங்கின வருகி யென்ன மயலறுகற் பின்மிக்கார
நீங்கரு மரிதியான நினைவினர் தமைவணங்கி
ஒங்கி யவழகுந்தேச முருவமு மாறிவேறாய்த்
தாங்கின தாலிமுண்டு தவிரவெல்லாந் தவிர்த்து. (13)

பூங்கமலத்தை நேரும் பொன்னடி பரலுறுத்த
ஆங்கு நின்றார்க்குண் மேவியகற் தொறுமைய மேற்றுத்
தீங்கு நாத்தனார் தந்தங்கை வாழின்முன் சென்று
யங்கியவன் னாமம் புகழ்ந்தனர் பிச்சை கேட்டார். (14)

அன்னதோர் குரல்கேட்டில்லுள மர்ந்தவ டெரிந்துவாயின்
முன்னமர் வோர்பாலோடி வந்தழு துறமுயங்கி
நின்னது செல்வமெல்லா நீங்கினை பல்லக் கின்மேல்
துன்னுறும் பூவின் மென்காறுகள் படலாய தென்னோ.

(௨௫)

நினததி ஸ்பலா வண்ணிய மெலானெகிழ்ந்து பிச்சை
வினவுவோர்க்கீ யுங்கையும் பிச்சை வேண்டுவ தாயிற்றே
எனமனந் தளர்ந்து தெய்வச் செயலிப் படிக்கு முண்டோ
கனவு லகத்திலென்றுங் கதறினாள் பதறி வீழ்ந்தாள்.

(௨௬)

அழமவடன்னே நோக்கிக் கற்பினுக் கரசியாரும்
பழுதிலென்றலை வர்மிக்க பசியுட னிருப்பர் மின்னே
எழுக் கால்விடுக வென்ன வேங்கின னெழுந்துட் சென்று
முழு அடையி ரண்டு நெய்சர்க்கரை தகக்கொடு முன்வந்து.

(௨௭)

கொடுத்தலு மரையடைக்கு மேற்கொளிற் கொழுநர் கோபம்
அடுப்பரில் வளவுவேண்டா மெனமறுத் தறையக் கேட்டு
விடுத்திடற் கரியவென்பா லிரண்டடை வேண்டா மென்று
தடுப்பது தருதியன்று கொள்கெனத் தந்துட் போனாள்.

(௨௮)

வலித் தவடரு மிரண்டும் வாங்கிக்கொண்ட விடம்விட்டு
நலிந்திடர் செய்யுங்காட்டின டந்துவந் தாவிநாதர்
பொலிந்துறையிடமுற்றன்னா புசித்திட வேண்டலோடும்
மெலிந்தில் ரரிதன்னுமம் விடாதுரைப் பவருங்கண்டு.

(௨௯)

என்றுவந் தவற்றிரண்டு முழுவடையாயிருக்கத்
தோற்றிவை முழுமையாகக் கொண்டந்த தேன்சொல்லு கென்னா
சாற்றினர் நடந்தவற்றை யவர்பரி தாபத்தோடு
மாற்றி நீதந்தோர் பக்கல் வழங்கினை வந்தா லுண்பேன்.

(௩௦)

அல்ல துண்ணே னென்றோத வருந்ததி யனையார் மீண்டு
மெல்லடி வருந்தத் தந்த மெல்லியல் மனைக் கணவந்து
சொல்லினர் மறுத்த செய்கை யடைகளைச் சுருக்கிற் றந்தங்
கல்லிடை மழையும் பெய்ய மீண்டன ரணுகும் போது.

(௩௧)

வருவழி தன்னிலாறு மழையினிற் பெருகிமண்ட
மருவினர் கண்டிவ் வாற்றைக் கடந்துபோம் வகையே தென்றும்
புருட ருண்ணுது மிக்கபசி பொருந்துவரோ யென்றும்
பருவர லுற்றுடைந்து பாண்டிரங்களைச் சிந்தித்தார்.

(௩௨)

நாதனுக் குதவாப பேதைநாரி யென்றாரு மெள்ளப்
பாதகமெது செய்தே னோபக் தரக்கூக கோபாலா
மாதவ முகுந்த கேசவாவென மாழ்கி நிற்க
ஞீ தரன்றெரிந்து நீந்துவோ னுருக்கொண்டு சேர்ந்தான்.

(௩௩)

மாதனானோக்கிந் னோன்வருந்து கின்னீ னென்றோத
நாதரக் களாயி லுற்றார் நானவர்க் குணவு நல்கப்
போதரும் வழியிலா றுதடுப்ப தாற்புங்கி நொந்தேன்
நாநுற்ற ருணமென்னை புன்றங்கை யென்ன வெண்ணி.

(௩௪)

அக்கரை சேர்ப்பையாகி ஸரிய நல்லு தவியாகும்
தக்க வுத்தமனே பெண்ணச் சவுரிநன் றென்று தோளில்
மிக்க கற்புடைய மாதையேற்றினன் வினாந்து சென்றப்
பக்கமுய்த்தழைத்துக் கொண்டு பதியுறை பாவஞ்ஞ், சென்று. (௨௫)

கண்டனையா நீகாதற் கணவனா யென்று காட்டி.
விண்டனன் மறைந்துபோனான் விட்டலன் போன பின்னர்
ஒண்டொடியார் தந்நாத நுறைமருங் குற்றார்கண்டு
தொண்டரிம் மழையிலாற்றைக் கடந்த தெவ்விசஞ் சொல்கென்றார். (௨௬)

பதிதமக் குற்றவாறு பத்தினியார் பகர்ந்தார்
மதிமுக மடந்தாய் பாண்டுரங்கமாலுனக்கு வாய்த்தான்
எதிர்கில நெனக்கன்னான்வந் தெகிருறு மளவு முண்ணேன்
வதிகுவ நென்றிருந்தார் மற்றநாள் ராஞ்சணத்தில். (௨௭)

திகழுமோர் பரம பக்தனாகிய செட்டி. காணக்
ககபதி நாதனான காகுத்தன் கணவிற் றேன்றிப்
புகழுடைச் சந்தோபாத் தான்பொருந் துறுபசியைத் தீர்க்க
நிகழறு சுவைச் சோறிட்டா னினக்குறுஞ் சுகாதமென்றான் (௨௮)

மறைந் தனனாகச் செட்டி. விழித்தனன் மனத்துணர்ந்து
நிறைந்தவின் சுவைச்சோறட்டு நிகழ்த்து சந்தோபா மேவி
உறைந்துறு மருங்கிலெய்தி புளபடி யுரைத்து நாதன்
அறைந்த வாறுண்க வென்னவ வரடி வணங்கிச்சொன்னான். (௨௯)

சொன்ன வன்றனை நோக்கிச் சொற்பனத்துன் முன்வந்தான்
என்னருகேன் வாராம லிருக்கின்ற னிருமுகேசன்
அன்னவன் சேவைநல்கு மளவு நானுண்ணே நென்றார்
மன்னர் பின்னவன் போனானார் மற்றவா திடத்தை நோக்கி (௩௦)

உடலன்ன மயமேயாகுங் கலியுகத் தென்ப தோரார்
கடவுளைக் காண்பான் வேண்டிக் கருது நிச்சயத்தைக் கண்டு
புடவிமாமகள் மறைநன் பொருந்தினன் சகுண ரூபத்
துடன்வரக்கண்டு சந்தோபா மகிழ்வொடு பணிந்தான். (௩௧)

வேறு.

எழுந்து தோத்திரஞ் செய்தலு மபய மீந்திடையர்
கொழுந்து போய்மறைந் தனனவன் குணங்களுட் கொண்டும்
அழுந்து மன்பொடு நாமகீர்த்தனவ முதுண்டு
செழுந்தன் ராஞ்சண மென்னு மூர்தினந் தொறுஞ்சென்று. (௩௨)

பிச்சை யேற்றுண்டு பிறங்கலில் வதிதர முழுதும்
கொச்சைத் துன்மதியான வோரந்தணன் குடும்பத்
திச்சை மிக்கவனந் தவிரிடைக் குடியிருப்போன்
செச்சையந் தனத்தேவி தன்னுடன் நினந்தோறும். (௩௩)

சண்டைசெய்பவ னாயவனெ திருநா தத்தால்
அண்டையேய் வனத்தடைந் துறுகின்ற சந்தோபா
கொண்டகோலத்தைக் கொள்ளுவேன் குடும்ப நீக்குறுவேன்
விண்டபோது நீயென் செய்வை யெனப்பயம் வினப்பான். (௩௪)

கணவ னோடெதிர் பேசறி லென்னைக்கை விடுவான்
அணவு ருதுகை விடி லென்ன செய்வதென் றடங்கிக்
குணநலன்வர வொருநினம் பிச்சையைக் குறித்துத்
தணவின் மற்றவடன் முன்வந்தா ரரிதாசர்.

(௩௫)

கண்டு மற்றவ ளவரிரு கால்களிற் பணிந்து
கொண்டகேள்வ னென்னுடன் நினம் வீண்வம்பு கொடுத்துச்
சண்டைசெய்வது தவிர்கிலன் மறுமொழி சாற்றில்
அண்டு நும்மைப் போலாவ னென்றுநாக்கு நனாளுல்

(௩௬)

நானென் செய்வது சாமி நீர்நவில் கென நவின்ருள்
ஞானமிக்க நல்லவரது கேட்டுன் றறகுதன்
மானமற்றுது துறவியாகுவ னெனவகுத்தால்
ஆனவப்பொழுதே துறவெய்தென வறைதி.

(௩௭)

பின்னை நான வன்னைக்கு மந்திரஞ் செவிப்பெய்து
நன்ன ராண்டுகைக் குரங்கென நின்வய நனுக
மின்னை நேரிடை செய்வென னுறாசெய்ய மின்னாள்
அன்னதாசர் தந்தாள் பணிந்தானந்த மடைந்தாள்.

(௩௮)

ஐயநல்கக் கொண்டா சிரமத்தினை யடைந்தார்
மெய்யர் போனபின்னத் வேதியன் மனைமேவித்
தையலே னின்னஞ் சமையல்செய்யத்தடை பசிதான்
வெய்ய தாயிற்று தவினுன்னை விடுவென னுறாத்தான்.

(௩௯)

சொன்ன கேள்வனை நோக்கிநீ துறவுறத் துணிந்தால்
இன்ன மேன்றடை விராந்து செல்கென வியம்பினன்கேட்
டன்ன வந்தனைக் கோபங்கொண் டிவளிவ்வா றறைந்த
பின்னர் யாமிவ னுறில்வரு மோதகும் பெருமை.

(௪௦)

இனியிங் கெய்தொண தென்றொரு செம்புகை யேந்தி
நனிசெறிந்தகாட் டுறுசந்தோ பாவயி னனுகித்
தனி யிருந்ததும் போற்குடும் பத்தினைத் தவிர்ந்தேன்
புனித றோயும்மை விடுகிலே னெனப்பல புகன்றான்.

(௪௧)

இதமதாழுப தேசஞ்செய் வீரானக் கென்பான்
வதன நோக்கியான் றனியென வாய்ந்தது துணியிவ்
விதவி ராகங்கொள் வோருனைப் போலெங்கு மேவார்
உதவு நிற்குப தேசித்தற் கையமென் னென்றார்.

(௪௨)

என்று செம்பொடு கலையுடுத்துச் செல்வதேற்ப
தன்றுசோர ராற்கவர் வுணுமாசலா லகற்றித்
துன்று கோவணத் தொடுசுரக் குடுக்கையைத் தூக்கிச்
சென்று நீநறும் புனல்கொண்டு வாவெனச் செப்ப

(௪௩)

நன்றெனச் சுனாக் குடுக்கையைத் தூக்கிநீர் நாடித்
துன்று கோவணத்தொடு சென்றான்பின் பரிதொண்டர்
சென்றவன் கலையைப் பலதுணியுறச் சிதைத்தார்
அன்று செம்பையு மோர்குழிவிழ வெறிந்தனோ.

(௪௪)

போன் வந்தணன் பசியொடு புனல்கொடு போந்தான்
ஆனபோகிவர் மனைவியுந் தாமுமா யங்குப
போன கம்மென நிம்பவெங் காய்களைப் புசித்துத்
தான்மர்ந்துழிப் பசியெனைத் தபிக்கின்ற தென்றான். (சுரு)

பசியென்றான் வயிற்றா மருந்துற்ற வேபபங்காய்
புசியென்றே சிலவள்ளினா தருதலும் புகலவான
கசிவுறுங் கசப்புற்ற காய்களைக் கருத்துடனே
மிசைவதெப்படி யெனசசொல விளம்புவாரா மேலோரா. (சு.ஈ)

துறவு கொண்டுள நமக்கருஞ் சுவைக ளேதுகருத்
தெறு பசிக்கெது வாயினுந் தினபது செறிவே
அறிதி யென்னலு மந்தண னுலரடை யேனும்
பெறுவெ னென்றுற வேபபங்காய் கிடைத்தது பெரிசே. (சு.அ)

நன்ற தென்விதி மனைவிடுத தெனபெற நடந்தேன
என்றுதேம்பின னழுதன னென்செயவ னென்று
கன்றுவோன்றனைத் தொண்டாகண டென்னைநீ சுருகி
நின்று தேம்புகி யெனவவ னுளபடி நிகழ்ததும் (சு.ஐ)

உம்மை நம்பினான் வந்ததற குணணவேப பங்காய்
இம்மையிற்கிடைத் ததுபசித் தீயெரிககிறது
பைம்மை யாய்க்குளிரா நலிகின்ற தாடையும் பறந்த
தேம்மை யெவ்வினை யியற்றின ளேவிவை யெய்த. (சு.க)

மனைவியைத்தினம் வருத்தின வினைவந்து வாய்த்த
தினையவிப படியினி யுமதிடை யிருப்பேனேல
முனைவன் பாசத்தான் மனைவியைத் துறந்ததே மோசம
பினையுங் கோவணத் தோடெஙவன் வீடெய்தப் பெறுதல. (ரு.ஐ)

நான் மிகுத்தது பசியிலுங் குளிரிலு நனறே
ஆண் மனைக்குநாண விடுததினி தேகினு மனையாள
மாணுறுத்திய துறவியா னவனவரலாமோ
நீண்மனைக்கென நேர்ந்துளோக குறாததேனை நீப்பாள. (ரு.க)

என்செய்வேனிதற் கென்றன னிரங்கின னழுதான
தன்செய்கைகண்டு மாதவரான சந்தோபா
மின்செய் துண்ணிடை மனைவிதன் னுடன்றினம் வீனே
கொன்செய் வம்பிழுத் துச்சணடை செய்வது குறியோ. (ரு.உ)

எகிருரைத்திடி லென்னைப்போற் காட்டிற் கெய்துவனென
றகிருறுத்துவ தும்மழகோவிலை யாகா
முதிர் நலத்தினை யேலின்று முதலுன்றன் மூர்க்கக்
கவியினத்தையும் விடுத்திநீ மனைவியுட்களிப்ப. (ரு.ஈ)

உன்னைக்கொண்டுபோ யுன்மனை யாளுறவாக
நன்னர்ச் சேர்த்துவே னென்னலு மந்தண னயந்து
துன்னச் செய்வதும் பெருமையே நானின்று தொடங்கி
முன்னச் செய்சண்டை வம்பிவை செய்கிலேன் முழுதும் (ரு.சு)

இதுமெய்யென் றுறுதிப்பட விசைத்தனன்கேட்டு
முதுதவத்தினர் பொழுதுபோயின பின்பு முன்னிக்
கதுவுமற்றவன் மனைவர வழைத்துப்போய்க் கடுகி
விதுமுகத்தின ளேயெனவழைத்தனர் விரும்பி

(௧௮)

உன்பதிக் குபதேசஞ்செய் தினிதுற வுன்றன்
முன்பழைத்து வந்தேனினி யுன்வச முயங்க
அன்பனைக் களிப்புட னழைத்தின்புற வமர்தி
வன்புறாத்திடேற் கோவணத்துட னவன் வருவான்.

(௧௯)

அவனுடுத்திட வஸ்திரந் தருகென வறைந்து
தவன் முகத்தினை நோக்கிநீ யினியுளந் தளரால்
எவமறப்புண ருன்மனை யாட்கித மியல
நவமுறுத்தினேன் மனைக்கடை யென்றனர் நல்லோர்.

(௨௦)

சாமி தும்முரை தவிர்கிலே னென்றழி தாழ்ந்து
மாமின் போல்பவன் மனையகம் புருந்தனன் வரலுந்
தோமில் வஸ்திரந் தந்தனன் சுவையமு திட்டாள்
ஆமில் வாழ்ந்தனன் மனையொடு கலகமில்லாமல்.

(௨௧)

இவ்விதஞ் செய்துதம் மிடமேய சந்தோபா
வெவ்வின் மதிமாத மேகாதசி மேவச்
செவ்வி சேர்திருப் பண்டரி யாத்தினை செல்லத்
தவ்வில் வீணையாழ் மிருதங்கஞ் சச்சரி தாளம்.

(௨௨)

கருட நன்கொடி யுடனரி நாமங்கள் கழறி
மருவியாடுத லுடனிரண் டாயிரம்நைப்
பொருவின்றற்ச மித்தின நரசிங்க புரத்தின்
அருகுசார்ந்தன மங்குறு நதிமழை யதனால்.

(௨௩)

பயமிகப் பெருக்குந் ததுகண்டு பண்டரிபோய்
இயலுருக் குமண்பதி தன்னைநா மெங்ஙன்
நயமுறத் தரிசனஞ் செயலனை நண்ணுறுமோ
அயாவறக் கடத்திடு மொருபுலி நேராமோ.

(௨௪)

என்றியாவரு மினைவுறு போதுசந்தோபா
நின்ற நீருடன் மானங்கொண்டெப்படி நீந்திச்
சென்றுகாண் பதத்திருமகள் கேள்வனைச்சேரத்
துன்றுமென்னுடன் வருகசீரரிபதந்துணையாய்.

(௨௫)

அளித்தல் செய்யினு மழிப்பது செய்யினும் ஹரியே
ஒளிப்பருங் கதியென நம்புபின் நெனவுரைத்துக்
களிப்பொடுந் தியிலிறங்கினர் முன்செலக் கண்டு
தெளிப்புடன்செல்ல லாவினர் யாவருஞ் சேர்ந்து.

(௨௬)

செல்லமாதவன் கச்சபமாகியுட் செறிந்து
புல்ல நீர்கனைக் காலள வாயது போவோர்ச்
கல்லலின்றி யாவரும் ஹரிபஜனை வாய்க்கொண்டு
மல்ல னீர்நதி யக்களாயேறினர் மகிழ்வாய்.

(௨௭)

கீரையணந்தர் தாசனாப் புகழ்ந்துதாங் கருதும்
புளையின்பண்டரி புரம்புகுந் தம்புலிப் பாகை
வினாயு நீர்படிந்துற்ற புண்டலீகரை விரும்பித்
தரைவிழுந்தடி பணிந்து கோயிற்குளே சார்ந்தார்.

(கூடு)

சார்ந்துளோடொடு புகழ்ந்துகொண் டேருசந்தோபா
நேர்ந்த மாலடி கண்டுசேவித்து நின்மலினை
ஆர்ந்த வன்பொடு தழுவியாலிங்கனஞ் செய்து
கூர்ந்த நாமங்கள் பலசொல்லித் தோத்திரங் குறித்து.

(கூசு)

ஐய நீயுல கத்துளவன்பருக் கெல்லாம்
மெய்யனாகிப்பல் விதத்தருள் புரிகின்றாய்மேவி
உய்ய நின்புகழ் சேடனும் வருத்ததற் குறுமோ
மைய நெஞ்சினேன் சொல்வதெவ்வாறென வாழ்த்தி.

(கூஎ)

ஆமையாகியின் றுளாயுங் காத்தனை யருளால்
பூமின் னாயகா நின்னடிப் போதிடைப் பொருந்தித்
தோமி லாதுற வருன்கென மாலருள் கூர்ந்து
நீ மிடைந்தெனை நீங்குரா திருக்கென நிகழ்த்த.

(கூஅ)

சலசலோ சன்னருள் வழிவேண்டிசந் தோபா
குலவுதம் மனைவியொடு மெய்ம்மகிழ் கூர்ந்தங்
குலவுநாயகன் பெரும்புகழ் பற்பலவோது
நலமிருந்தனராய் நனிவாழ்த்துநர் நாளும்.

(கூக)

சந்தோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம்சங்குச்செய்யுள் ஈதுளாகுக.

முற்றிற்று.

நீளோபாபக்தர்சரித்திரம்.

மாவின்புறு பிம்பளநேரியில் வாழ்வர் நீளோ
பாவென்பவர் யானெனதென்ப தில்லாத பண்பர்
மேவன்பொடு மாலரிசீர்த்தனம் வேண்டுகிற்போர்
நாவின்புற முந்தடியார் கதைநன்கு னாப்போர். (க)

குடும்பத்தினைத் தம்மதென்றே யுளங்கொண்டிலாதோர்
தொடும்பற்றிலயா சிதவிர்த்தியிற் றுன்னல்கொண்டு
நெடும்பற் றறுமா லடியார்க்கு நிரப்பினர்க்கும்
இடும்பத்தி கொண்டே குடும்பத்தை யு மின்புசெய்வார். (உ)

இத்தன்மையரா யவர்கன்னிகைக் கின்மணந்தான்
ஒத்தன்று களத்திரந் தாசனா யுற்றநோக்கி
வித்தம்பெரு குற்றவர்நங்கினை மேவுகிற்போர்
அத்தன்மை யருக்குநா மேழைக ளாதலாலே. (ங)

எவ்வா றுறழ்வாகுதலே ளனமெய்து மென்று
செவ்வாய் திறந்தோதலுந் தாசரச் செய்திகேட்டுக்
கைவா ரணங்கூப்பிடச் சென்றவக் கண்ணனுண்டு
தவ்வாது காத்தானுதற் கென்றனர் தங்குநாளில் (ச)

மணநாட்டு முன்னாட்கிழ வேதியனாகி மாயோன்
வணராக் கையிற்கொண்டுள ஜீரண வஸ்திரத்தில்
உணவாக் குதற்கேற்றன சிற்சில வய்த்தல்செய்து
தணவாத் தனகீர்த்தனஞ் செய்பவர் தம்முன்வந்தான். (இ)

கண்ணுற் றவர்தம்மை நானுர்ப்பலன் கைத்தீனின்
நண்ணுற்றன னுண்டி செய்கைக் கிறை நல்கல்கொண்டு
பண்ணுற்றுண வீதல் செய்தாற் பசிநீருமென்றான்
எண்ணுற்றவர் வேதியன்றான் பணிந்தி துணைத்தார். (ஈ)

நீளோது நல்கன்மியான் பண்டரி நின்றமாலுக்
காரா தனஞ்செய்தமு தீவனிங் கண்முகென்னக்
காரோத வண்ணற் கிடும்போனகங்காய் பசிக்கு
நேராகிறை யாதலினென் வயிரோ நிரம்பா. (ஊ)

வயிரூர நானுண்பதற் கெய்தினனென்ன வாழ்கைக்
சூயிர்போ லுறுகின் றவர்தம் முகநோக்கி யுற்றோர்க்
கியல்வாக நீயட்டமுதீ வயிரூர வென்ன
மயினேர்பவர் நன்றெனவுண்டி செய் மாலைவந்தோன். (அ)

கற்பாறுயர் சாலியன்னீர் கரங்கொண்டு வந்த
இப்பாக மென்பண்டதும் பெணமணத்திற் கிசைந்த
அப்பா லுறுகின்றபல் பண்டமோ டாகவைத்தால்
ஒப்பாயிடும் போனகம் யானினி துன்பெனென்றான்.

(க)

வாங்காதுறில் வேதியர் போனக முண்ணமாட்டார்
தீங்காயுறுமென் றவனீந்தன செங்கைகொண்டு
பாங்காய் மணத்திற் குறுபண்ட மூடாக வுய்த்தார்
நீங்காதரி கீர்த்தனஞ் செய்பவர் நேயமிக்கார்.

(ஃ)

கனவேதியன் மாலடியார் தமைக்கண்ணெனவே
தனமானதை யீதிர் முனுண்டு பின்றான்சமைக்கும்
அனமானதை யுண்குவனென்வயி ரூரவென்றான்
வினவா வவர்நன்றென நல்கினா வேண்டியுண்டான்

(ஃ)

இல்லா டனேநோக்கி நீ சீக்கிரத் தெய்த வுண்டி
நல்லாய் சமைக்கென் றரிதாசரு நன்குகூற
வல்லார் முலைமா மயிலன்னவர்மற்ற வாறே
தொல்லா தரத்தட் டிடவேதிய னன்கு துய்த்தான்.

(ஃ)

அடியாரு முண்டானபின் ராத்திரியாக வையன
ஒடியாத வன்புள்ளவர் தம்முகநோக்கியுங்கள்
கொடிநே ரிடைப்பெண் மணநாளை நோ கூடலாலே
நெடிதா மணவேலை யெல்லாஞ்செய நோநதுநின்று

(ஃ)

ஐதா மணமுற் றுறுங்காது நன்காற் றியுண்ணற்
கெய்தா தரங்கொண் டெனென் மனமொன்று கூறப்
பொய்தான் றவிதாசரு நன்றெனப் போற்றலசெயய
மைதானெடுங் கங்குலுஞ் சென்றது காடெவாய்ப்ப.

(ஃ)

உடனேயெழுந்தா னுயர்மாட முற்றுமவிளக்கித்
கிடனமெழுதிப் புனற்காவடி கொண்டுசென்று
குடனார் தரநீர் நிரப்பிக் கொடுவந்து வீட்டில்
கடன்யாவு நிரப்பினோர் காரியஞ் செய்திருந்தான்.

(ஃ)

அப்போது மாப்பிள்ளையுங் கேள்களைஞ் ஞாறுபேரும்
மெய்ப்போ டுறவைத்த பண்டங்களில் வேண்டல்கொண்டு
நெய்ப்போ னகம்வந்தவர் யாரு நிரம்பவுண்ண
ஒப்போரி லானட்டினி கிட்டனனொளார் நான்கும்

(ஃ)

பலகார வர்க்கத்தொ டெண்டானபின் பற்றுமெச்சில்
இலையா வையுந்தா னெடுத்துய்த்தபி னெச்சின்மாற்றி
நலபாகடை சந்தன புஷ்ப சுகந்தநல்கி
உலகோர் வியப்பப்பணியாவு முருற்றிரின்றான்.

(ஃ)

முதுவே தியன்றாழ் விலன்செய் பணிமுற்றுமோர்ந்து
மதுவார் துளவத்தினன் ருசர் மினங்களித்தே
எதுவோ துதிர்ந்தும் பெயொன்றலு மெய்துபார்ப்பான்
கதுவார்முன றோதினன் விட்டலெனென்று தன்பேர்.

(ஃ)

பின்னும் பெரியீர் துமக்கன்புறு பெண்மணத்தில்
துன்னும்வயி ரூர நானுண்டனன் சோர்வுதீர்த்தேன்
என்னுங்கிழ வேதியன்மேற் பரிவெய்தி யன்பர்
மன்னுங்கலை யொன்றவர்க்கீய மனங்கொ டற்றார். (௨௧)

ஐந்தாந் தினத்தெய்திய கேள்களெல் லாருமேக
மைந்தார் கலையொன்று கொண்டிய மற்றோனை நேடி
நந்தாவிடோபா விடோபாவென நன்கூவ
முந்தா தகல்வற்றனன் வேலைமுற் றம்புரிந்தோன். (௨௨)

காணாமையி னோர்ந்துணர்ந்தா ரிவன் கண்ணென்று
நீணுகலைப் பள்ளியன் பண்டரி நேமிநாதன்
மாணதரங் கொண்டு நம்மிற்பணி வாய்ந்துசெய்தான்
வீண்பராதிரி யானேனென விம்மலுற்றார். (௨௩)

தாங்கா திரங்குற்றவர் நித்திரை சார்ந்தபோது
பூங்கார் முகில்போல் பவனன்றிராப் போதிலன்றார்
பாங்கார் கனவிற்றனி வந்திடைபற் றுகைகொள்
நீங்காதுற நின்றனன்பேரருளா னிறைந்து (௨௪)

உம்மன்பினுக் காதர மிக்குளே நென்றுமுண்மை
இம்மண்ணுல கத்தவார்ராண நானிங்குறிற்பேன்
செம்மன்புட னெப்பொழுதும் மெனச்செப்பியத்தம்
கம்மன்னுற வைத்தருள் செய்தனன் காதல்கூர. (௨௫)

துண்ணென் றெழுந்தார் தனிநோக்கலுஞ் சுவாமியந்த
வண்ணமெதிர் நின்றனன் வந்தனை செய்து வாழ்த்தி
எண்ணுந்திருநாம சங்கீர்த்தன மென்றுமோதி
கண்ணன்கழல் பூசைசெய் துற்றனர் காதனீட. (௨௬)

அங்கெய்து மவ்விட்டல மூர்த்தியை யாதரித்துப்
பொங்கும் வருடந்தொறும் பங்குனித் திங்களபூணத்
துங்கந்தரு கண்ணபக்கத் துகியைத் தினத்தில்
எங்கும்புகழ்ந் துற்சுவமெய் தியதின்று மாதோ. (௨௭)

நீளோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சசுக்குச்செய்யுள் ௩௩௩௩௩௩௩.

முற்றிற்று.

உத்தவசித்கனர்சரித்திரம்.

தத்துவனுட் பொருண்முற்று முணர்ந்தவர் தாரூர்வாழ்
உத்தவசித் கனர்மெத்த விரக்தவுளத் தோர்மா
பத்தரனேக கிரந்தமுடித்துள பண்போர்சீர்
சித்திரைசுத்த பிரதமை தினத்திடை சேர்வுற்றார். (௨௮)

பேதரி யென்றுசொ ளுரிடைவந்து பிறங்காழி
நாதனகீர்த்தன நன்குமுலாச நலஞ்சார
ஒதலுமெய்கினர் கேள்விகொளப் பெருகொண்ணாண்
போதனர் பத்தர் பல்ஜாதிரலோர் வருபொற்போடே (உ)

கேட்டு வியந்து மகிழ்ந்தவ சத்துள் கினர்ந் திந்த
நாட்டு மிராமநவ மிவரை வைகுதிர் நல்லீடொம்
மாட்டு மெனத்துதி செய்ய மறுத்திலர் வைகுற்றார்
கூட்டு மிடங்களெலா நிறைவாயணி கோடித்தா. (ங)

ராமபிரானை நலம்பெறவைத் தனர்நன் றாய்மால்
நாமநலங்கிழ் கீர்த்தன மன்பின வின்றேத்தித்
தாமவிழாத் தினமும் புரிவுற்றனர் சதுராக
மாமறையோ ருணநாளுநன் மூரல் வழங்குற்று. (ச)

உற்சவ முற்றுகினத்தி லியம்பலவுஞ் சேர
மெய்ச்ச முழக்கி விகங்க நெடுங்கொடி மின்னச்சீர்
அச்சுத மொமுலா சமதாக வறைந்தேத்தி
நிச்சயவன் பொடி புரம்வலம வந்தனர் நெடிதாக. (ரு)

வலம் வருபோதவ ணெய்தும சீதிடை வைகுற்றார்
நலமில் விந்தர்களைத் துறுதுற்றுவர்நணுகுற்றோர்
பலனாய் நலிவுபடுத் துவமென்றுனால் பண்ணிக்கொண்
டலமரல் செய்வகை யாயின ரவரதி காரத்தால். (சு)

கீதியிலாத வுண்மத்தவ விந்தர் நெருங்குற்ற
வேதிய ராதியர் மேலுருள் சாணிகள் வீசுற்று
மோதினர் கேதனமுங் கொடுவீண முழங்காமற்
காதினர் தந்தமீர்தங்க முடைத்தனா கடிவுற்றா. (எ)

தாசராலோரு நடுங்கின ரோடினர் சாராமல
நசனை நாடுறு முத்தவ சித்தனரிற் சென்று
பேசின ரிங்கு நடந்தவை கேட்டவர் பேராமல
ஆசறவைகிய ராமபிரான் முனடுத் துற்றா. (அ)

கேசவ வாமன தினதயான கிர்பா மூர்த்தி
நேசமொ டின்றிரு நாமநவின்னுறனேர் வின்றோ
கூசறினஞ் செய்வதெனுன துள்ளிது கொள்ளாயேல்
நீசர் நெருங்கி யுணன்பரை மோதலுனேர் வேயோ. (க)

பத்தர்களுக்குறு தீமையகற்றுறு பண்பாலே
உத்தம பத்தர்கள் பாலனனென்ப துணர்ந்தோர்கள்
நித்தமூ நின்னை யவிந்தர் திறத்தினை நீக்காதா
மெய்த்துறு பேர்பமு தாயினதின்றென வெகுள் வுற்றார். (ங)

அங்குறு ராமபிரானையொர் மாடமகிற் சேர்த்துப்
பொங்குமலங் க்ரதமெங்கு மழித்தல் புரிந்துற்றார்
தங்குறு மவ்விடை சார்வுறுமாருதி தானேர்த்து
விவ்விவ் கோபமடைந்தன னன்பர் கிறக்காலே. (ஐ)

ராம பிரானது தாசனா யிங்வன லிந்தோனாச்
சாம்வகை செய்குவ நென்றும் சீதுதனைத் தீண்டத்
தாமதரான வலிந்தர் செய்தீவினை தன்னாலீ
தாம்வகை பென்றய லுற்றவொர் ஞானப கீரானேன். (௨௨)

முனிவுட னெய்திய மாருத புத்திரன் முகநோக்கி
இனி திருகைகள் குவித்து முனின்றெளியேன் வாழும்
தனிமனை யொன்று தவிர்ந்து நீர்செய்வது தான்செய்க
பனித மருந்தருள் வீனொனவன்பொடு போற்றுற்றான். (௨௩)

போற்றுதல் கண்டு துலுக்கர்கள் வந்திது போதென்னே
தோற்றுப கீர்மயல் கொண்டனனென் றெதிரோ சொல்லச்
சாற்றுப கீரவர் தங்களை நோக்கிம சேதைத்தான்
காற்றுத வுந்திறலோர் பொடிசெய்குவர் கண்முன்னே. (௨௪)

ஆதலினீவீர் வினாந்தய லோடுக வெனவன்பால்
ஓத லுணர்ந்திலர் துஷ்டர் பகீர் முனுனாக் கின்றார்
தீதற நின்றம சேதையிடித்தல் செயற்காமோ
வாதமகற்கவனைப் பெறுதாதையு மாட்டானே. (௨௫)

என்பதறிந் தெதிர்மாருதி வெஞ்சின மெய்திக்கண்
முன்புறுகின்றம சீதினையோர் கையின் மோதாமுன்
பொன்பிறழ் மேருவிடிந்து விழுந்தது போல்வீழ
வன்புனா யைந்துறு துறுதுலுக் கர்மடிந்தாரோ. (௨௬)

வேறய னின்ற துலுக்கர்கள் கண்டுவினாந்தோடிக்
கூறினர் தம்மது கோவயினின்று கூ கூ வென்று
மாறில ராகிய வந்தர்வணங்குற மன்கேட்டிச்
சீறின னாகவயிற் றுழைநோய் நனிசெம் மிற்றே. (௨௭)

போதரு நோய்மிகவுந் துயர்செய்தல் பொறாணுகிப்
பூதல மீதுபுரண்டுப கீரனுமார் போனா
மேதக முன்ன ருனாத்த துணர்ந்து வியந்துள்ளே
காதரம் விஞ்சின னுத்தவசித் கனர்கண் வந்தான். (௨௮)

அன்புடனன்கு பணிந்து புகழ்ந்தடி கேணும்மைத்
துன்பு செய்தோர்களெலோரு மடிந்தனர் சுவாமீ நீர்
இன்புடன் மாருதி தன்னையி வேளையிர் தெம்பால்
வன்புற நன்கருள் செய்வகை செய்மென வந்தித்தான். (௨௯)

உங்கண லுற்சவ பங்க நடந்ததை யோராமல்
எங்களை யாள்க வெனப்பொரு ளெண்ணிலவா யீந்தான்
அங்கப ராதமதாக மனைக்கணடைந் துற்றான்
பங்க மிலுத்தவசித் கணர்பின்பு பரிந்தாராய். (௩௦)

தாளமிர்தங்க நல்வீ ணையுடன்றிரு மாறாசர்
நீளமுழங்குற நின்றது வாதிசிறிறைவாக
ஆளரி நாமமியம்பிய ஆர்வலமாகித் தாம்
மீளரு மின்பு சிறப்ப விருந்தனர் மேன்மேலும். (௩௧)

உத்தவ சித்தனர் திருவடிகளே சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் சடு-க்கு செய்யுள் நததுஅசுவக
முற்றிற்று.

நாபாஜிபக்தர்சரித்திரம்

காசினகர் தனிப்பத்தி ஞானவயிராக் கியத்திற் கனிந்த சீலர்
ஆசிலரா மாணந்த சாமிதனக் கணந்தானந்தச் சுவாமி
மாசிலடியாரான ரவர்தமக்குப் போகாரி தாசர்வந்தங்
கேசிலடியா ரானுரிவர்க் கக்கிரஜி கிலஜியென்போர் சீடர்

(க)

ஆனதில் மூத்தவ ரானவக்கிரஜிய னுதினமும் விரக்த ராகி
ஊனமிலா விண்டுபக்தி யுடைய வராயரி குணங்க ளுணக்கிற் பாராய்
ஞானமிசூசாந்தி தயைக் காதாரராய்ப் பிரபோதனியு நாடும்
ஈனமிலாப் பத்மஹஸ்தியும் முதலோர்க் கரிபத்தி யினைப்போதித்தார்

(உ)

சிரவணமே முதலான நவவிதபக்தியு மொவ்வோர் திறத்தோர்க் கீந்து
பரவவரை யீடேறச் செய்தவராயி ருப்பவாக்குப் பதுமை நாதன்
வரசகுண ரூபத்தை நினைத்தபோதெல்லாஞ் சேவைதந்தாள்வான்
திரமுடனிவ்வா றிருக்கவத் தேசமழை யின்றிச் சிறுமை கூடா.

(ங)

உணவுதகங் கிடையாமன் மிகுந்ததுயரு றும்போதங் லூரிலேயோரா
குணவதிதன் பிள்ளைக்குச் சோறின்றி மிகுந்த துயர்கொண்டு சார்ந்து
தனவில் களாயிற் சேயை வைத்தாற்றில் விழுந்திறந் தாடனிமை யாஞ்சேய்
அணவீனையைக் காணும்பசிவருத்தக் கோவென்றே யலறும்போது

(ச)

அக்கிரஜி தாசரங்கே நீராடவந்தனர் கண்டலறிப் பிள்ளை
யிக்களாயி லிருப்பதென்னை யெனவிரங்கிப் பிள்ளையரு கிற்சென் றேங்கித்
துக்கமுறு கின்றினையே னெனக்கேட்கத் தாய்தன்னைச் சோறுகேட்டேன்
மிச்சபசியா லென்னை விட்டகன்றா ளெங்கேயோ வெனவினம்ப

(ரு)

வினவிய வக்கிரஜி யென்போர் மிக்கக்ருணை கூர்ந்து புனலாடி மீண்டத்
தனையனுடன் வரவழைத்துப் பயப்படே லெனவுரைத்த தன்மையாலே
புனைபெயர் நாபாஜி யெனப்பொருந் திற்றுப்பின்பு மடங்கொண்டு போந்தார்
அனைவர் மடந்தனின் மேவும்பெரியோர்க் கெச்சிலுண்டு வளர்வ தானார்

(சு)

அக்கிரஜி தினம்புரியு மர்ச்சனையே முதலான வனைத்தும் பார்ப்பார்
தக்கவெளிப் புறத்திருந்து வரும்பெரியோர் தமையெல்லாஞ் சரணந்தாழ்வார்
மிக்கமடத்தினி னடக்கும் பாகவத முதலியவும் வினவு கிற்பார்
புக்கவிவர் நடக்கையினுற் சஞ்சித கர்ம்மங்க ளெல்லாம் பொடிந்துபோக.

(ஏ)

மெய்யறி வுண்டா யுலகத்தெல்லோர்த நினைவறியும் விவேகியாகி
ஐயமறத் திரிகாலங் களுந்தெரிய வல்லவ ராயண்ட மெங்கும்
எய்து செயலுந் தெரியலாயினார் மெனனமாயிருக்கு நாளில்
இபாய்யறு சேரக் கிரஜியொரு தினத்திற் கங்கை நீராடிப் போந்து.

(அ)

விண்டுபூசனை செய் தாரதிசெய்து விமலனடிவிரும் பித்தாழ்ந்து
கொண்டு பினரவ்விடத்திருந்து நாபாஜி தனைக் கூவியுள்ளே
அண்டும் வகையொரு வரையும் விடாமல் வெளிப்புறத் திருக்கவாணை செய்து
மண்டு கதவடைத் தொருகம் பளம் போர்த்து மானச பூசனையின்மேவி. (௧)

சித்த மொருதன்மை யராய் ஸ்ரீ ஹரியைத்தியானிக்கத் திருமால் வாரா
தத்தினத்திலுளம் வருந்தித்தியானித்துத் தியானித்தங்கயர் வதாரூர்
இத்த குதிதனை வெளியிலிருந்த நாபாஜி தெரிந்தின்று சாமி
அத்தியிலோர் வணிகனது கலமுழுகலாகு கின்ற வதனை நோக்கி. (௨)

துவரை நகருறு வோனை யெனது கலமுழுகாமற் சூழ்தியானுற்
கவரின் மனத்தக் கிரஜிக் கைந்திலொன்றிக் கலத்திலுள கனக மீவேன்
தவறுதல் செய்யேனென்று வேண்டினுவ்வணி கனது தன்னுலோர்
உவமையு மில்லான் சென்றானு மக்கிலா பங்கிடைத்தற்குன்னி மாதோ. (௩)

ஆதலினீர் சற்றுமுலாத மைந்திருக்க வெனவோ தவவரவ்வாறு
மாதவனை நினையாமற் சற்றிருக்க நாபாஜி மறுத்துங் கூவி
மேதகையிரிப்போது கலங்காத்துக் கண்ணபிரான் மீண்டானியர்
போதரு மாரினையு மெனவக்கி ரஜிதியானிக் கக்கண்ணன் போந்தான். (௪)

பொன்னுடை நனைந்திருக்கச் சார்ங்க தரன்றோன்றுதலும் புகழ்ந்து போற்றி
மின்னுருந் திகிரியினு யிந்நேர மெங் கன்றாய் விளம்பு கென்ன
மன்னுழி முழுகாமற் கலங்காத்து வந்தேனவ்வணி கனுய்ப்பான்
தன்னு பொருளிலைத் திலொரு பாகங்கொண்டு மடந்தனக் குநேர்தி. (௫)

செலவுனக்கு மிகுதியாயிருக்கின்ற தெனக் கூறிச் செய்யும் பூசை
நலமுடிந்த வுடன் மறைந்தானளினை நாயகன் பின்பு நனியியந்தங்
கிலகு சுதவைத்திறந்து நாபாஜிதனை யுள்ளே யெய்தக் கூவிச்
சலசமலருறை வாற்குந் தெரியாத தறிந்த தெங்வன் சாற்று கென்றார். (௬)

நகை முகராய் நாபாஜி சாதுக்கள் பிரசாத நானு முண்ட
வகையதனாலுந் தேவரீர் சுருணை வசத்தாலு மனத்துணர்ந்தேன்
தகைமிகு சீர்க்கண்ணனது செயலை யென வக்கிரஜி தயவு கூர்ந்து
மிகைநலஞ்சேர் நாபாஜிமுக நோக்கி மறைப்பொருளை விளம்புகின்றார். (௭)

ஹரிசுணங்களே புகழு மதிலும வனடியர் புகழடைவிற் கூறில்
சரிமுகச் சங்கேந்து மவனுக்கு மிகமகிழ்வுண்டாமிது தோன்றாது
விரியு முலகத்தவர்க் கிம்மறைப் பொருளையுனக்கு நான் விளங்கச் சொன்னேன்
தெரிதி யென நாபாஜி யக்கிரஜிபாத மலர் சேவித்தேத்தி. (௮)

தேசிகராணைப் படியே பக்த சரித்திரம் குவாலேர பாணை
மாசில் பிரகர்த பாணையிலும் வழங்க நாடோறும் வரைத் தலானுர்
ஆகிலிவர் வராவது கேட்டத்தேசங்களிலுள்ளோ ரவரைப்போற்றி
ஏசில் சிவவணஞ்செய்து மனைஞ்செய்தும் புகழ்ந்து மிருக்கலானார். (௯)

நாபாஜி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௪௬ க்கு செய்யுள் நூத ஆசாசம்

நானகதாசர் சரித்திரம்.

வேறு

நீமொனானியாய் நெடிய வைராக்கியம்
கூடுவோரரிதனா மந்தினங் கூறுவார்
நாடு பஞ்சாபு தேசத்துளார் நானகர்
சூடுபேர் மிக்க சம்பத்துளார் துஞ்ஞார். (5)

ஆசையா லாசையு மளவிலா மோகமும்
மாசு சேர்டம்பமும் வளர கங்காமும்
நாச மேய் கொலையு நன்மார்க்க நண்ணுமையும்
நீசமாகிய வெலாநிறை தலானினைவிலே. (6)

அத்தகைப்பொருள் கணல் வழியிலே யமையுமா
உய்த்தல் செய்திடருறா துவண கேதனனுடைச
சுத்த நாமந்தினஞ் சொல்லவுத் தேசராய்க்
கைத்தினால் விண்டுவுக் காலயங் கட்டினார். (7)

அந்த நாடான தவிந்தர் நாடானதால்
இந்த மாகோயில் கண்டேவரு மிசைவுறா
நிந்தை செய்துறு மவர் நினைவை நானகர் தெரிது
நைந்து மாமனமிக நாடு வாராயினார். (8)

துட்டராகிய துருக்கக் குரோதியர் துணிக்
திட்ட விண்டாலயமினை செய் தேவாலயம்
நட்ட மாகச் செய்வார் நான் மறைக் குலரையும்
தொட்ட சற்சனரையும் தொலைவு செய் வாரரோ. (9)

ஆதலாலிவர் கடம்மரசனுக் குரை செய்து
மாதவன் சினகரந்தனையு மாய்க்கும் முனம்
சேதமாகும் வகை செய்து நாமே யென
ஏதமோடந் தவாலய மிடித்தாரரோ. (10)

அத்துருக் கர்க்கு வப்பாக மதிது கட்
டித்துலக்கஞ் செய வந்தெலா மேசினார்
அத்தையோர் நானகரதையு முன்போலிடித்
துத்த கர்த்துச் செய்தார் தொலைவில் கொல்லுகளரோ. (11)

கைத்தெலா நானகர் கழியுமா செய்ததால்
பித்தராயின ரெனப்பெரிது கண்டோ ரெலரம்
தந்தம் வாய் வந்தவா சொல்லியத் தாசரை
மெய்க்க நிந்தனை செய்துக்கலரை கேர் வினவலார். (12)

சிலர் துணிந்தினைய நீர் செயலெனோபகர் கெனச்
சிலர்கள் சங்கரணையுஞ் சிலர் கண்ணகணையும
சிலர் முகுந்தினையு நேர்சிலர் பதங்கினையு மோர்
சிலர் களிந்திரணையுஞ் சிலர் செழுந்தழையும.

(௧)

கடவுளென்றழி தொழக் கருது கின்றனரினும்
புடவி யிங்கிதின் மதம்பல படப் புகலுவார்
அடைய நன்கென விசைசுத்துறவி வாறயர்கிறேன்
மிடை மினென் கொல்லை முற்றியு மெனா விசை செய்தார்.

(௨)

யாவரும் வினவி யின்னகை செய்தாராகவே
தாவரும் பொருளெலாஞ் செலவு செய்தனர் மகிழ்ந்
தோவருஞ் சுத்த சாத்து விகைவரக்கிய
ராய்வருங்காம மாதிய வெலாமறல் செய்தார்.

(௩)

அறிப கீரலது பைராகி பென்றறி யொணுச்
செறியுமோ வேடராய் ஸ்ரீ தரண் சிந்தையிற்
பிறவுறு துறவுடற் பேணு மாணங்கழீஇ
நெறிகொளான் மாவுறுஉ நிலையிலே நிலவினார்.

(௪)

வெ லோனுத் தமைச்சாணெனா பெய்தினால்
ஆவதாமவகை யவாகருள செய்வாராயுற
மெவனோ செயலெலா மிடைய விந்தாக ஞ்ணர்ந்
தாவறி ருமபிர்ரோ பாயிராகியோ

(௫)

இனையனென் றறிகொணா திவனிலந் திடலெனே
நினையின்மந் திரமுநீஇ நிலைகவிராதனை னதால
புனைவினுண மருளுடன் புளங்கிளுன் பொருளெலாம்
சுளையகன றிடமனத தளர்வினெங் குறுகிளுன்.

(௬)

இந்தஃ ரிப்பலோ ரொய்துகின் றனாதனம்
விந்தநேர் குவையினிங் விதமியற் றினர்கொலோ
தந்தகொல் லையினுறுஞ் சனாகளாக் குதவியே
முந்தினன் ஞானியாய் முழுதும்விட் டணனோ.

(௭)

என்றுபற் பலரொலா மெனையசொற் சொல்லினும்
துன்றிராக் கதிரினேர் சுனகன்வாய்க் குறையெனா
நன்றுநா னகொணி நாடொறுந் தமதுளே
மன்றலா துளவினான் வாழவை குற்றனா.

(௮)

வேறு.

இவ்வகை யியலுகின்ற நானக ரியல்புநோக்கி
வெவ்விய துருக்கொல்லா மிகப்பொரு தரசன் பாற்போய்
ஒவ்வநங் குலத்துநற்றோ னங்குலத் தொழுக்கந்தீர்ந்து
தவ்வினன் றிரிகின்றனென் றுரைத்தனர் சாற்றக்கேட்டோன்.

(௯)

எவலா ளொருவன் றன்னை யேவிநீ குலத்தொழுக்கம்
ஓவலின் றுகநிற்க வுனாக்கென வுனாக்கக் கேட்டோர்
மேவுமண் ளென்றேபற்பல் விதங்கலம் பொன்னுமொன்றே
தாவிலாப் பணிகள்வேறு தன்மைய வாதல்போல.

(௧௦)

தனிமறை யுனாக்கும் விண்டு மயஞ்சகத் தென்றுதந்த
நனிமொழிப் படியேதெய்வ நாயகன் வினங்குகின்றான்
முனிவிறெய் வங்களாகப் பலவகைமுயலுஞ் சாதி
இனிலுந்தெய்வங்களாலும் பேதமின் றேனுங்கேண்மோ.

(௨௬)

துலுக்கர் சிப்பியர் குலாலர் புலையர்தோல் வினைஞரான
நலக்கபீர் நாமர்கோரா நயம்பெறு சோகாமேளர்
விலக்கரு ரோகியென்போர் விண்டுவே கடவுட்கெல்லாம
சொலற்கருங் கடவுளென்று சூழ்ந்துநற் றெண்ட ராளு

(௨௭)

ஆதலா லாதித்தெய்வம் விண்டுவே யாமென்றெண்ணி
மாதவன் றுளுட்கொண்டு நாமநான் வழுததுகின்றேன்
ஈதறி கென்றோர்பாட்டை யெழுதினரவன்கை யீயத்
துதன்போ யரசன்கையி லீந்தெதிர் தொழுது நின்றான்.

(௨௮)

உய்த்தவக் கவியைநோக்கி யுளமகிழ்ந் தரசனுய்த்தோரா
சுத்தமெய்ந் நிலைமைதன்னைச் சோதிக்க நினைவுகொண்டு
மெத்தவுந் கோபங்கொண்டான் போல்வெளிக் காட்டிவாய்
இத்தலத் திருக்குமென்சொ விகழ்ந்தனன் மறுத்தலாலே.

(௨௯)

கைப்பிடி யாயன்னுனை கொணருங்கள் கடி தினைநனை
ஒப்பறு படாணி யீனாஞ் ஞாறுபே ரொருங்குசெல்லத
தப்பிலர் தம்பாலே வினுவார் தாமுஞ் சூழ்ந்து
பற்பலா யுதங்களோடு நானகர் பதிக்கு வந்தா.

(௩௦)

உள்ளற முயலும் போதுள்ளுறைநத நானக ரறிந்து
புள்ளிவர் வோனை யெண்ணப போந்தனர யுதவீரா
தள்ளருங் கடுமை பூண்ட சததிர வததிரங்கள்
கொன்னியின் வீசி யெய்யத் குலைந்தனர் படாண் களெல்லாம.

(௩௧)

பயந்து போயரசன் பக்கல் பார்த்திப நாங்கள் சார்ந்தோம்
ஐயந்தரு மயுத வீரர் சார்ந்தன ரவரகத்துள்
வியந்திடப் படைகள் கொண்டு வெளிவந்தெம் மேல் வீசறறா
அயர்ந்தெதிர் நிற்க வஞ்சி யடைந்தனமும் பாலென்றார்.

(௩௨)

அன்னது கேட்ட வேந்தனட்ட சித்தியும் பெற்றோரை
நன்னயந் தெரி விலாதோர் நவில்வது கேட்டு வீணே
இன்னல் செய்தன மென்றெண்ணியனு தபித்திரண்டு கையும்
துன்னு வஞ்சலித்துத் துதித்துட னெழுந்து வந்தான்.

(௩௩)

நானகரகத்துள் வந்து நயந்து சாஷ்டாங்கமாகத்
தானடி பணிந்து மிக்க சாதுவாய் விளங்கு தும்மை
யானொரு றத்தினேனே யாயினுங்கிருபை கூர்ந்தஞ்
ஞானமிக் குடைய வென்னை நாதகாத் தாள்க வென்றான்.

(௩௪)

வேண்டி. னன்று தித்தன்றோர் தம் விடை பெற்றுச் சென்றானாக
ஆண்டன செயல்களெல்லா மறிந்தன ஞரிலுள்ளார்
கீண்டன கீர்த்தி யெங்கு நிமலரை யடிவணங்கிப்
பூண்டன ருபதேசங்கள் பொருள் பல தருதலாறார்.

(௩௫)

வருபல பொருளுங்கொண்டு சாது சர்ச்சனர்க் குவாய்ப்பத்
தரும முதிட்டு வந்தாரவர் மடந்தங்கு சீடர்
பெருகினரிகத் திலாசை பிழங்கிலராயிருந்தார்
இருவர் சூத்திரா மர்தாளு வென்பவர் தேசிகர்க்கு.

(௨௧).

உடல் பொருளாவியர்ப் பணஞ்செய் திவ்வுலக வாழ்க்கை
விடல் செய்து தேசி கோத்தமனா விடார் சேவை செய்து
மடனறு மவர் தம் வார்த்தை வழி வந்து கருணை பூண்டார்
திடமுடனீவ்வாறாகச் சென்றன சின்னான் பின்பு.

(௩௨)

ஊனமில்வாழ் வென்றுன்னி யுற்றனர் மடத்தி லீதும்
நான மற்றகிலு மென்ன வெண்ணினர் மடத்திருக்க
நானகர் சூத்திராவை வைத்து மர்தாளு நண்ணத்
தேனமர்துள வோளுமஞ் செயினரழைத்துச் சென்றார்-

(௩௩)

நிலைபெறுங் கண்ண விக்கிரகந்தனை நிலையிற் பேர்த்துக்
சூலைவுற மாட்டெலும்பைக் கூட்டிக் குபுறக்கிடத்தி
அலைவு செய்தனர் மக்காவி லெனவகத் தெண்ணிச் செய்யாள்
தலைவனைக் காணவேண்டிச் சார்ந்தனர் வழிக்கொண்டம்மா.

(௩௪)

சார் தரு வழியிலோராளுனது ஜலமிக்காகி
ஆர்தரக்கண்டா ரோர் காலலக் நிரஞ்சன மென்றோதி
நீர் தனினடந்து சென்றா ருடன்வரு சீடர் நேரார்
வார்தரு கரையினின்றார் மனத்துறு பயங்கொண்டம்மா.

(௩௫)

தேசிகர் தமைக்குறித்துச் செங்கை எரிரண்டுங்கூப்பி
ஆசில்சீ யாயோ யானும்முட னடையுவுஞ்சிக்
கூசியிங் குறுவேலும்மைக் கூடுறத் தகுமுபாயம்
பேசியங் கழைத்துக்கொள்க வென்றுபே துற்றார்மாதோ.

(௩௬)

பேதுறு சீடர்தம்மை நோக்கினர் பிரளயத்தின்
மீதுற நின்றுகொண்டு வேண்டிசத் குருதியானம்
போதுற மனத்துட்கொண்டு போதரு கிற்பையாளுல்
தீதுற வின்றிச்சார்வா யென்னொடென் றினிதுசெப்ப

(௩௭)

அவர்சொன்ன படியேயாசா னைத்தியா னித்துக்கொண்டு
புவனம்ங் கிடையளாவப் போயினர் நடுவினின்ற
தவரிட மிவர்கலைக்கா லளவுறச் சார்தலாக
எவமொடிவ் வாற்றுநீனான் னிடையள வாயிற்றென்னே.

(௩௮)

அலக்கிரஞ் சனமென்றோதா மையினல வோவென்றெண்ணி
நலக்குரு நினைவைவிட்டு நானகர்போனடந்து
செலற்கது செப்பநீர்தான் நிராகழுத்தளவதாகச்
சொலற்கருங் குருவேயாற்றி லமிழ்கின்றே நென்றுசொன்னான்.

(௩௯)

திரும்பினர் நோக்கியாசான் றியானமேன் விடுத்தாயென்ன
விரும்பினர் குருதியான மேவலுமுன்போ லாக
அரும்பெறற் கணாபோய்ச்சேர்ந்தா ரணுகுதே சிகரன்னார்க்குக்
கரும்பிர சம்போற் கொள்ளக் கனிந்திதோ பதேசஞ்செய்வார்.

(௪௦)

ஓடரா னோராசான்றான் செப்பிய வழியே செல்லல்
நாடரு நலமதாரு நவில்வழி நடவாராகில்
கேடது வாருமென்னக் கிளர்ந்தது நன்றென் றுசான்
பீடமர் கமலபாதம் பேணினர் வணங்கினின்றா.

(௩௯)

பின்னிரு வரும்போய் மக்கா வருகுந் பேசவ்வுரார்
மன்னுமாட் டிறைச்சிசோறு விற்பகிந் துக்கள்வந்தால்
துன்னிடா தகற்றறப் பிவரிற் கொலைகுழ்த லனீனோர்க்
கின்னன வழக்கமாக விருப்பதை யிவரறிந்து

(௪௦)

மக்கமா நகரிலுள்ளோர் கண்ணுக்கு மறைவதாகப்
புக்கிரு வரும்போய்க் கோயிற் புகவுறு முஜாவர்கண்டு
தொக்கதெவ் வாறிங்கினனோ எனவியப புற்றுத்தோன்றம்
மிக்கவர் தம்மைநோக்கி நீவிர்யாரெனவினாவ

(௪௧)

உற்பத்தி லயத்துக்கேற்ற காரணமாகியோங்கும்
சிப்பராஞ் சோதியாகித் திரிருண சீதமாகிப்
பற்பல்வியா பகமுமாகிப் பகிரிரா மயமுமாகித்
தற்பர மாகிரிந் தெதுவது தான்யா னாகும்

(௪௨)

அடியனாக் காத்தற்காக வவனியில் யாருங்காணிய
வடிவொடு வந்தேனென்ன முஜாவர்நா வழங்குமாற்றம்
முடிவுறப் பரிணை யீந்தால் மொழிதல்சத தியமாமெனை
மடிவறு தாசரோது பரிணைநீர் வருக்கவென்றா.

(௪௩)

இந்துக்கள் வணங்குதற்கா யியற்றுவிட கிரக மிங்கு
முந்துற்ற ததனைமண்ணிற் புதைத்தன லுது முன்போல்
வந்துற்று நிற்கச்செய்வீ ராயினீர் வழங்குமாற்றம்
மைந்துற்ற தென்னச்சொல்ல நானகா மனத்துட்கெண்டா.

(௪௪)

கண்ணனை நினைத்துக்கீரக் கடலுறு வோனே பூமேல்
நண்ணுமங் கைக்கின்பா கருணரிதி நளினநாபா
எண்ணுறு பக்தவற்ச லாவிய லான்மராமா
மண்ணுல களந்துகொண்ட வாமனாவென்றுவாழ்த்தி

(௪௫)

அடியனே னுரைத்தவார்த்தை யவமுறு தவிந்தர்காண
நெடிதெழுந் தினிதுநின்று நிலைதரல் வேண்டுமென்னப்
படியளந தவனன்பர்க்குப் பரிந்தெழுந்தாழிசங்கம
வடிவுறத் துலங்கி நின்றான் மனத்துப் சாரமெல்லாம

(௪௬)

செய்தனர் கண்டுபோற்ற முஜாவர்மற் றதுதெரிந்து
மெய்தனி னடுங்கியஞ்சி நானக ரடியில் வீழ்ந்து
பொய்தவி ரன்புகொண்டு போற்றிநீ றோமெய்யான
தெய்வமிங் குதித்துவந்தி னொனத்துதி செய்தல்கேட்டு

(௪௭)

அங்குநின் றெழுந்துவெற்பின் சாரல்க ளனைத்துநீங்கிப்
பொங்குமோ ராற்றின்பாங்கர் போந்தன ரங்கோர்வெடதன்
தங்குதன் சேனையோடு நதிக்கரை தன்னிற்சார்ந்து
சுந்ருமே வாற்றைநீந்தத் தகாதவ னாகியுற்றான்.

(௪௮)

தாசனாக் கண்டுபோற்றித் தாழந்தடி வணங்கிமிக்க
நேசமுட்கொண்டிவ் வாற்றை நீந்துதற குபாயஞ சொலக
மாசறு மடி கேளெனன மற்றவா காயித்ததால
காசறு கலலைசெயதங் கவனகர தநதுவேநதே

(சக)

நியுன சனிகததோடு நோங்கிதன் மேலே யேறிப்
பாயுநீ ராற்றைத் தாண்டு கெனப்பகாந துறுதனடோ
மேயுறக காங்கடநது வினா துறுத தனரவ வாற்றை
ஆயுமவ வரசனீந்தக கலலையயாற்றிவிட்டு

(ரு0)

எய்தின ரோறவேற யாவாசரு மிடமுண்டாகி
மையிலபுட பகமானமேல வந்தது நதியின மீதாயப்
பொய்யில தத்தகலைய புவல னனிகததோடும
கையற வினறியாற்றிப் காவரது சோநதான மனனே.

(ருக)

தீரமவந தடைநதவேரனை கிந்தையின மிகவியநது
காரண புருடொன்று கூடுகின னவாதம பாதம்
சாரவீழத் தெழுநதுபோற்றிச் சாமிநீ ரோயெனகரு
நாரண னுருவங்காணச் செய்யுமி னெனந வினறான.

(ருஉ)

நிராமய னாகியெங்கு நீற்றைதநின மலனைநேரே
பராவற்ச காணவேனமற் பரமசக குருவைப்பற்றி
விராவறு முபகேசு சா விளங்குறக காணலாமித
தராதலந தனிமறமுன ருலுநதெரி தரலகடாது

(ரு௩)

எனபது கேட்டவேநக னிவவுனா மெய்தா னெனன
அனபனா வணங்கிச் சென்ற னணிநகா சீடரோடு
பின்புநா நகாவருமபே தவவுழிப் பிரமனபோலும
இன்புறு தவசதான ஷோரக கொயதக கண்டு

(ரு௪)

வணங்கின பவனாபோகி வந்தகோ ரக்காசொல்வா
துணங்குது னன ரி வீரர் துமமகத துவங்கன பாராய்
திணங்குற வெளியிட டுளரீ ரினறரித் துவாரந தனனில
கணங்கொள நாலிலக் கம போகலநதுறராமாகோ

(ரு௫)

அனைவரு மரிசனஞ்ச சாதலா லவாகட்கெல்லம
புனைவுன வளித்தலவேண்டு மென்றனா புகலக்கேட்டு
நின்னவினீர் முன்னாச் சென்றங் கவருண வுணற்கு நேர
முனைவோ சொனமினெனன முந்தினா சென்றாமாதோ.

(ரு௬)

நானக ரவாமுன சென்று நாலிலக் கம்பேருக்கும்
போனகந தரலமுண்டு புகழநதன ரிருக்கும்போது
வானக மாககமவந்த கோரக்கா மற்றெல்லோருக்கும்
நானக ருங்களுக்கு நல்குவ ருணவின் நென்றா.

(ரு௭)

சேரநீ வாருமெனனச் செப்பநா னகரெங்கட்குப்
போரநன குணவளித்துப் போயினரிப்போதெனனத்
தீரராகியகோரக்கா மிகவியந்திருக்குஞ் செவ்வி
நேரநா னகாவந்தநத் நிமலனா வணங்கினின்றார்.

(ரு௮)

நின்றநா னைகாக்கண்டு கோரக்கா நெருமன்போடு
துன்றமார் புறவீணத் துச்சுக்கு மவடிவங் கொண்டு
நன்றிவ ணுற்றோர்க்கெல்லா நலகனீர் விருந்துவந்திற்
நென்றரி தாசரும் போலுல கிடையொருவ ருண்டோ.

(௩௯)

கண்டிலே நெங்குமென்று களித்தனர் ககண மாரக்கம
அண்டினர் சென்றார் செல்ல நானகர் மடமடைந்து
தொண்டனோ டிருந்துமன் றற்றுழாய வனாமஞ் சொல்லிக்
கொண்டனர் வாழ்ந்தார் நானுங்குளிர் மகிழ்சிறப்ப மாதோ.

(௪௦)

நானகதாசா திருவடிகளேசரணம

ஆகச்சரித்திரம் ச-எ-க்குச்செய்யுள் ந.சூ.கா.

முற்றிற்று.

பிளோமாபாமி சரித்திரம்

வேறு

சாதுசர்சனர்தம் மிடத்தன்பு மிக்கவர்தாம்

ஒதுபாகவதம் வினவுறுஞ் முடையார்

ஸ்ரீ தரன்பெருங் கீர்த்தனத் தன்பு செய்திறத்தார்

பூதம்பாவை யிலுந்தயை பொருந்திய பொற்பார்.

(க)

ஹரிதியான மேயன்றி வேறென்றையு மறியார்

பெரிய காகியில் வளர்பவர் பெயர்ப்போ மாபாய்

தெரிய மங்கலியார் தினங் கங்கை சேர்ந்தாடல்

புரிவர்தம்மகத் தொருகண்ணன் மூர்த்தியைப் பொற்ப.

(உ)

அர்ச்சித் தெத்துவர் தினமும் பாகவதங் கேட்பாராய்

இச்சித் தா னந்த பாஷ்ப மோடவச மாயிருப்பார்

குச்சிற் கெய்தின நொருதினம் பசிமிகக் கொண்டு

மெய்ச் சிச்சாது சஜ்ஜனர் வரக்கண்டனர் விரும்பி.

(ஈ)

வணங்கியங்கவ ராசனத்துற வகம் வைத்து

துணங்கலி ன்றி மற்றிவருணை முகிட நோக்கில்

இணங்கு ம று பாகவத சிவண மின்றிரும்

உணங்குவார் பசியால் வினவுறச் செல்லுவோ மேல்.

(உ)

அன்றியும் வருசாதுக்கள் சேவை கிட்டாமல்

இன்றுநாளை ராதியாயி துவறா யியற்றும்

நன்றதாகிய சுகிர்தமெல்லாங் கெடனண்ணும்

என்று தம்மனத் தெண்ணினர் செல்லுறாதி ருந்தார்.

(ஊ)

வயது பத்துள னானதம் மகன்றனை நோக்கி

நயமொடின்று போய்ப் பாகவதந் நன்கு வினவி

அயர்விலா தெனக்குவந்து நீயுரைத்தி யென்ற னுப்பி

மயர்விலா தரிநாமங்கள் வழுத்தி நீராடி.

(கூ)

வந்துபோனக மட்டுவந் துவவயி ணவர்க்கு

முந்துபாத பூசனைசெய்தம் முளரிநீர்கொண்டு

தந்துசோட சமா முபசாரமுந் தகவாய்

உந்துபோனக முண்ணச் செய்தார் மிகவுவந்து.

(எ)

உண்டபின் கரங்கால் சுத்திசெய்திடவுஞற்றி

மண்டு சீதளச் சந்தன மருவுதாம் பூலம்

விண்டு தாசருக் கீந்து பசரித்தனர் விரும்பி

அண்டி னான் மகனவனுடன் ருமுமுண்டாராய்.

(ஏ)

மத்தியானத்தினமகனை நீகேட்ட பாகவதம்

உய்த்தயான் வினவுறச் சொல்லு கென்னலு முரைத்தான்

மெய்த்தகோ ருலத்துறு நந்தகோபற்கும் விரும்பு

மைத்தகண்ண சோதைக்கு மோர்குழந்தையாய் வளர்வான்.

(ஐ)

அன்னையோர் தினந்தயிர்கடை போகினி லழுது
தன்னியந் தரவேண்டினான் கடைதலைத் தவிர்ந்து
மன்னு மங்கவன் பால்கொடுத்தவன் மனத்தில்
உன்னினான் வினோதஞ் செய்வடுப் பிற்காயும்பால்.

(10)

பொங்கிமேல் வழிவறத் தழுன்மிகும் படிபுரிய
அங்கிமிக்க தாய்ப்பாணியிற் பாலெலா மழன்று
தங்குபாணியுட் சிறிது மில்லாமலே தவிர
நுங்குபால்கருகியதறிந்தமலனை நூக்கி.

(101)

சூழ்வந்து நோக்குறு பொழுதுள தயிர்த்தாழி
சாடிவீதியிற் நவழ்சிறு பாலடைத்தான் கூடல்
நாடிமற்ற வருடன் சிதறிய வெண்ணெய் நயந்து
கூடியுண்டனன் கொள்ளைசெய் தாயிடைக் குறுகி.

(102)

பாலெலாஞ் சிந்திப்போயவே யெனவுளம் பரிந்து
சாலமீண்டனன் கண்டன ஞுடைதயிர்த் தாழி
ஏலும் வெண்ணெயுந் தயிரும் போயின வெனவிரங்கி
மாலின் மேலுடைத் தானென மனங்கொதித்தனளே.

(103)

இனையன் போற்புரி வாருலகத் தெங்குமில்லை
மனைக டோறுமிப்படிச் செய்வா னெனவுள மதித்தங்
கணையர் சொல்வதும் பொய்யன்றித் தீங்குசெய்பவனை
நினைவி லேபய முறமிகத் தண்டிக்க நினைந்தான்.

(104)

கையிலோர் பிரம்பைக் கொடுகண்ணன் பாற்கடுக
ஐயனோடின னடிப்பளென்றச்ச முள்ளவன்போல்
வெய்யகோபமோ டவன்றனைத் தொடர்ந்தனன் விரைந்தான்
மையல் சேருறு கோபிகள் கண்டனர் வகுப்பார்.

(105)

ஆதியே மிகவன்பு செய்த தினடங் காமல்
தீதிலே மிகச் சிறந்தன னிவனென்று சினமுற்
ரோதினார் முனம் யாங்கள் சொல்லுவதெலா முன்னாய்
கோதியாவு நீயுந் தெரிதர வின்று குறித்தான்

(106)

எரிதழற்க ணெய்யு குத்தெனக் கோபிக ளியம்பத்
தெரியசோதை மிக்காள் சினங்கொண் டவற்றேடி
இரிய மற்றவ ணெங்குங் காணு தொளிந்திட்டான்
ஹரியை நேடினன் காண்கிலாள் மிகவயர் வற்றான்.

(107)

சோர்வு கொண்டன றுடன் மிகவருந்தித் துண்டத்தில்
வோர்வு சிந்திடத்தாய் நிற்பதைத் தெரிவிமலன்
சார்வு வந்தன னிற்குமற்ற வன்றனைத் தாய்கண்
டோர்வு கொண்டன றுரலிடைப் பிணித்தடித் துரப்ப.

(108)

கண்ணன்றன் கரம் பற்றின ளீர்த்தனன் கடுகி
நண்ணுங் கோபிகளுடன் நனதில் லிடைநணுகி
அண்ணன்றன் மருங்கைப்ப வோர்தும் பிணைய விழ்த்துத்
கிண்ணம் யா க்கனடும்ப பற்று மாகுநச் சிரிகா.

(109)

வேறு தும்புகொண்டெற முடிந்தைசக்க மீண்டதுவும்
பாறு வோனிடைக் கேலுறா திருந்திடப் பரிந்து
நாறுதாம் பலநாறு நூரூயிர மசைத்தும்
ஈறு முனிடைக் கேலுறா திருப்பவென் செய்வாள். (உ௨)

கைசலித்தனை கடுத்துய நறுவது கண்டு
வைய முண்டவற் கிரக்க முண்டாய் வனைபாசம்
செய்ய தாமிடைக் கேலுறச் செய்தலும் பிணித்து
வெய்ய தாமுர லோடனைத் தரைத்தனன் வெறுத்து. (உ௩)

உரலிற் கட்டலுங் கோபகன்னிக ளெலா முருத்தித்
தரமிழைப்பது தக்கதிங் கிவற்கெனச் சாற்றிக்
கரமிகப புடைத்தார்த் தனர்கிரித் தனர்கண்முன்
முரகரித திருமால் பிணித்தாள் முகமுன்னி. (உ௪)

சினபாவ மாயினி யிந்தத் தீத்தொழில் செய்யேன்
ஆனவிப்பிணி யவிழ்த்தருள் செய்யென வழுது
தானுரைத் திடவதற் கிரங்கா தந்தத் தாயும்
பானலேய் விழிக் கோபிகைகளு மகம் படர்ந்தார். (உ௫)

என்றுதன மகனுரைத்தலு மெதிர்பிளோ மாய்ய்
அன்று கணகனீர் பெருகுற வழுது கண்ணையார்
சென்று கட்ட விழப்பாபொன மனஞ் சிதறுற்று
நன்று தாழியின் பொருட் டிங்ஙனவி வுறுத்து வதோ. (உ௬)

தகவி தன்றுதாய்க் கெனமனஞ் சலித்தனா தளர்ந்து
மகனை நோக்கிநான கோகுலஞ் சென்று மாதவன்றான்
மிகவருந்து முனிடைய பிணிய விழ்த்துடன் மீள்வேன்
அடமிருக் கெனப்போ முனராவி தீர்ந்தனரோ. (உ௭)

மாதவா பிணிய விழ்த்திட நானிதோவந்தேன்
பேதுறா யெனப்போ முனராவி பேர்ந்தந்தச்
சீதரன் வயிற்சென்றதை யவரகஞ் சேர்ந்த
சாது சஜ்ஜனன் கண்டிதாச சரியந்தா நென்றார். (உ௮)

தாயினும் மிகத் தண்ணளி கொண்டு பிரோமா
பாயி கண்ணனை நினைத்தடைந்தான் பரந்தாமம்
ஆயிலிங் கிதற்புத மெனவானந்த மகத்தின்
மேய போதலா னாவினர் துளவொடு விண்ணோர். (உ௯)

கண்ம யாவரும் வியந்தனா களித்தனர் கண்ணீர்
மண்ட லாயினர் ஜயஜயா கரமாய் வாழ்த்தி
ஆனடு தண்ணனைக் காங்குரு மங்கண் முற்றற்றி
விண்டு தாசனாய் விளங்கினன் புத்திரன் மேன்மேல். (உ௧௦)

பிரேமபாயி திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சஅ-க்குசெய்யுள் நூலகாஉயஅ

முற்றிற்று

எதுகுறை நேரிட்டதோ வெண்ணிவிட்டுநீ யேகற் கெனுவிரங்கி
மாதையருடன் கண்கணீர் பெருகயா னின்னைவந்தனை செயாத வனியின்
மீதியிர் கொடுத்தி டேனென்று பற்பல படி விளம்பிப் புலம்பு தலுறும்
போதுமாமன் மாமிபுருட னுற்றேனீ புலம்பு கின்றனை போனதால். (க)

என்று பற்பலவித சமாதான மோதியுண் கெனுமதற் கிசைவுமுமல்
துன்று மென்சாமியைக் காணுது ஜலபான முஞ்செயே நென்று துவளா
அன்று முதனா னாள்வராயு முபவாசமாயி னனாந்த தானநாளின்
ஒன்றுமுதயத்தின் முன்னேருக்கு மணிநாத னுவருளத் துறுதியோர்ந்து. (ட)

கல்வியவருக் குரைசெய் தேசிகன் போலவர் கனாவில்வர் தவர்கையுறப்
பல்விதமு முறுபேழையைத் தரவிழித்ததைப் பார்த்துச் சினாபாயியார்
வல்லீனாவுடன் சென்றுநானஞ் செய்துடன் வந்துமால் பூசைசெய்ய வரசன்
செல்வியர் தமைக்கண்டு பேழையி லிருந்தன சிதர்ந்து நதிசேர்வு செய்தேன்.

அவையெலாஞ் சேரநீர் முழுநியெவர் கொண்டுதந் தாரிவட் கென்று மகிழ்நன்
நவையற வியந்தி வடன் மனநிலை தெரிந்து ஜகநாதனே யருள்செய்த தாம்
இவையவது வேறில்லை யென்றனாது பித்துட னிசைந்து மாலடியனான
குமைமகிழ்வு கொண்டுள சினாபாயியோடு மகிழ்கூடி வாழ்வுற்ற னனளோ. ௨௨

சினாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

அகச்சரித்திரம் சக-க்குசெய்யுள் ஈசுக்காசு

முற்றிற்று.

சமர்த்த ராமதாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

வேறு

கங்கைக்கஞ்சகோ சுக்கிப்பாற் சாம்பெனக் கருதார்
தங்குற்றோர் குலகருணிக ரில்லறஞ் சார்ந்தோர்
துங்கத்தார் பரமார்த்தத்தைச் சாதிக்ருந் துணியோர்
பொங்குற்றன் பொடுசாதுக்கள் பூசனை புரிவோர்.

(க)

ஆயுநான் மறையந்தணா திலகாத் நாமம
தேய்வில்குரி யாஜிபண்டித ரவர்மகிழ் தேவி
வய்வதாம் பதிவிரதகி ரோமணி ரோணு
பாயிமற் றிவரிருவரும் பானுவா ராமுன்.

(உ)

எழுந்து நித்திய கருமங்க ளியற்றிந் ராடிச்
செழுங்கதிர்க் கடவுளைக் குறித்தென ணிருசெயலின்
மொழிந்தபூசனை முற்றியா தித்தவிர் தயத்தை
அழுந்துமன்பிற் பாராயண மாற்றியபின்பு.

(ங)

ஒருமையானநெஞ் சுடன்பரி தியைப்பெரி துன்னி
மருவுதிர்க்கவந் தனமொரு சகத்திரம் வகுத்துப்
பரிதிநாமமோர் பன்னிரண் டாயிரம் ஐபித்து
வருவதாயினர் பன்னிரு வருடமிய் வாறு

(ச)

பின்னரோர் தினமவ்விதப் பூசையிற் பிறழார்
மன்னுபோதெதிர் வந்தன னருளின்மாத் தாண்டன்
பன்னு குரியாஜி பண்டிதரின்பொடு பணிந்து
துன்னுதம் மிருகரங் குவித்தெதிர் நின்றுது தித்தார்.

(ஊ)

இரவி யுண்மகிழ்ந் துனக்குவேண் டியவர மென்பால்
கரவிலாதுகே னெனச்சொலக் கதிர்நனை நோக்கி
விரவுநின்றரி சனத்தின்ப மிகவினை வற்றேன்
பரவுமென்மனை யாள்மகன் வேண்டினன் பரிவாய்.

(ஈ)

அருளுகென்னலும் ரோணுபாயி யுமடிவணங்கிக்
கருதுவேணடிடக் கதிரவன் களிமகிழ் சிறந்து
மருவுவாரிரு புத்திரர் துங்கட்கென் வரத்தால்
இருவர்தம்மின்மூத் தவனென தம்சமா யியல்வான்.

(ஏ)

இல்லின் வாழ்க்கையி லெய்திமற் றவனெந்த வறமும்
நல்லநீதியு நடத்துவான் பரம்பொரு ணண்ணி
அல்லனங்கினை டவன்விறன் மாருதி யம்சம்
புல்லலாய்வயி ராக்கியசீலஞய்ப் பொருந்தி

(அ)

ஞானமேபிர பலமுற ஞாலத்தை யெல்லாம்
தானுத்தா ரணஞ்செய்வ னென்றருள்செய்து சார்ந்தான்
வானமெய்தலு மிருவரு மானந்த மருவி
மேனவின்றுள படிதினம் பூசனை வினைத்தார்.

(க)

இரதசத்தமி யுற்சுவ மேழுநா ளியற்றி
விரதமாய்க்கதிர் வாரத்தில் வேதியாக கருத்திச்
சுரதமாய்வரு காலத்திற்கருவயிற் சார்ந்தார்
சுரதமேவிய றேணுபாயானசுந் தரியாரா.

(ங)

மதிநிரம்பநற் றினந்தனின் மைந்தர்வந் துதிக்க
அகிகவன்புட னவர்க்குக்கந் காதர னென்னும்
துதிநி ரம்புபே ரிட்டுநா டொறும்வனாத் தேழாண
டெகிர நன்குப வீதமென் மணமினி தியற்றி

(ஃ)

வித்தை கற்கவுஞ் செய்துபின் விதிபபடி. மணமும்
உத்தமத்தினத் தியற்றினர் பின்புறோணு பாயி
சுத்தநற்றினந் தனிந்பெற்ற சுதருக்கு நாமம்
வைத்ததாயது நாரணனெனவழங் குவதே.

(ஃஉ)

இளவலானவச் செய்க்கிறை வாலிருந் ததுகனை
டளவளாவினர் வியந்தனா தந்தைதா யாடோ
வளம்வி ராவொளி யோன்சொன்ன மாருதி யம்சம்
கிளர்வதாயது சிறிதென வெண்ணிவா கெழும

(ஃரு)

வெளியிடார்மறை யாகவே கொண்டுளம விளங்குத
தெளிதுநாடொறும் வளர்த்தனா சேயையச் செய்யும்
களிதுளம்புற வளர்வுழி யனாக்கண மேனும்
எளிகிராதினி தாடல்செய் தெங்கணுந் தீரியும்.

(ஃச)

திரிதல்கண்டந்தச் செய்தனைப பெற்றதாய் சிறுவா
மருவியெங்கணுந் திரிதரே லகத்துளே வளாதி
வெருவினீவெளிச செல்விற்பூச சாண்டி. மேவுறுவான்
ஒருவனஞ்சுதி யெனப்பய முறவுரைத திடலும்.

(ஃந)

உரைத்ததாய்முக நோக்கிப்பூச் சாண்டியெங் குறுவான்
வினைத்தும்ற்றவன் றையெற்குக் காட்டுகி மேவில்
இரைத்தொ ரோயறை யாற்கொன்று விடுகிறே னென்னச
சிரித்துத்தாயந்தச் செய்தனை மார்புறத் தினைத்து

(ஃசு)

மிக்கவன்பொடு வளர்ப்புழி யடிக்கடி. வெளியே
புக்கலைந்தினி தாடல்செய் தகம்புகு பொழுது
தக்கதாய்வெளிச் சென்றிடே லெனவெளிச் சார்தி
இக்கடுந்தொழி லென்னெனச் சேயினி திசைக்கும்

(ஃள)

மனையிலேயினீ துறமன மெனக்குவந் திலதென்
றனைமுன்சொல்லலுந் கல்லெனச் சிறித்தந்த வன்னை
நினைபு மென்முலைச் சொற்கணிரம புற நிரைத்துப
யினையுமப் படியே வினையாடுறப பெயரும்.

(ஃஅ)

ஆண்டைந் தாகலும் வித்தை கற்கச் செய வாண்டொன்
நீண்ட வெவ்வகைக் கலைகளுங் கற்றுணர்ந் தியன்றார்
நீண்ட தூண்மண நிரப்பின ராண்டொடோழ் நிரம்பப்
பூண்ட முன்னவர் புத்தியிற் சிறந்தனர் பொருந்தி.

(௨௧)

மனையந் தனிற்ருறைவற நடத்தினர் வந்து
தினமுஞ் செய்கடன் செய்து வேதாத்திய யனமும்
அனக நீடரி பூசையு மரிய தீர்த்தனமும்
இனியியற்று வர் தந்தை தாயே வலுமியல்வார்.

(௨௨)

பன்னரும் பரமார்த்தமுந் தெரிந்தனர் பரவி
பன்ன ரோங்குறு நாளிலோர் நாளச் சுவர்ச்சத
வினாடிச் சுணுற்றி ராமநாமஞ் செப்பு கிற்
முன்ன மெய்தினன்ற சரத ருலத்துறு முதல்வன்.

(௨௩)

கிரீட குண்டலந் திவ்ய பீதாம் பரங்கெழும
மரிய மற்றைய வாபாணங் களும் வயங்க
வரிய கோதண்டத் தொடு ஜனகன் மங்கை மருவ
உரிய தம்பியு மனுமனுந் தொடர் வுற வுறவும்.

(௨௪)

கண்டு கண்களி கொண்டிட ன் வணங்கினர் கருதி
மண்டு தோத்திரம் வழங்கின ருடல் பரவசமாய்
மொண்டு பெய்தெனக் கணகனீருடம் பேல்லா மொய்ப்ப
அண்டு கின்ற வானந்தத் தோடருகு நின்றனரே.

(௨௫)

நின்ற போது கோதண்டக்கை நிமலன் மாருதியை
ஒன்ற நோக்கியிங் கிடனெனை யுள்ளத் திலொருங்கே
நன்று கொண்டதின் ராமிராம தாசனென்றி வனுக்
கின்று பேரிட்டே னென்ற பயந்தந் தேகினாலு.

(௨௬)

பின்பு வீழ்வர் வந்த பின் பிதாவவர் தம்மை
முன்பு சென்ற நீயிது வரை முயன்ற தென்னென்ன
இன்பு கொண்டங்கு நடந்த தெல்லா மினிதிகைத்தார்
அன்பு கொண்டு பண்டிதர் மகன்றனை யினி தீணத்தாரா.

(௨௭)

தந்தையின் புறத்த் கும்பத்திரச மெனுங்கிரந்தம்
சிந்தை கொண்ட மைத்திராம நவமியொன் பான்றினமும்
விந்தை யாயுந் சவஞ்செய்து நித்தம் வேதியர்க்கு
முந்தை யோர் முறைபோஜனஞ் செய்வித்து முடிவில்.

(௨௮)

பத்தெனுந் தினம் லலிதமாய்ப் பதிவலம் வந்து
சித்தெனும் பரமார்த் தத்தின் மனந்தினஞ் செறிந்து
பித்தெனும் பிரபஞ்சத்திற் நேகத்தைப் பெயர்த்து
வித்தெனுந் திருமாலரி பஜனையில் விழைந்தார்.

(௨௯)

என்றுமிப்படி யிடை விடாதுறவி வரினவல்
தூன்றும் பன்மரந்தொறு மினி தேறினர் தூங்கி
நின்று பல்வினை யாடல்கள் புரிந்தனர் நிகழ்வை
நன்று தாய் தெரிந்திவ்வித நன்றன்று நந்தா.

(௩௦)

யாதெனும் தனதானிய மீட்டினு லன்றோ
தீதறுங்குணத்துத் தமவனி னையைத் தேடி
நீதநன் மணஞ் செய்த்தகு மென நிகழ் மறுநாள்
ஆதவன்வரு முன்னெழுந் தூரநு காண.

(௨௬)

நெற்களந் தனிற் சென்றவனெருங் குறு பொதியில்
ஒற்க மின்றென்றைத் தூக்கிக்கால் வேகத்தினோடி
இற்கண் மேவுதிண்ணை யில்வைத்துத் தாயைக் கூய்தோ
எற்களைந்தது செய்த நென்காணுதி யெனறா.

(௩௦)

என்னு முன் குடியான வனிவர் பின்னே யெய்தித்
துன்னுதாய் தனை நோக்கி துஞ்சத் நென்னெற் பொதியைத்
தன்னுரங்கொடு தூக்கி வந்தனனொரு தமிழன்
பன்னு கின்ற தென்னிருவா தூககற் படாத தென.

(௩௧)

துவலுமக் குடியானவன் முகந்தனை நோக்கித்
தவலறுங் குணமான நாமாயணசாமி
சவலமின்றி யேன் சலசல வெனப்புலம்புகின்றாய்
அவலமின்றுன தேற்கொடு செலகென வறைந்தார.

(௩௨)

எனலுமக் குடியானவன் சிலா தம்மோ டெடுகக்
அனநெனற் பொதிக்கிழொரு பொதியுற வதுவும்
பினரெடுப்பது மன்றியும பொதியி ன ஈழப்பெரிது
துனலறிந்தனர் தூக்கினா தூக்கினா துவண்டார.

(௩௩)

வியந்து மற்றிவரோவ வதார மேதகசோர்
உயர்ந்த வுத்தம ரெனவ வருபய சேவடி யை
நயந்து போற்றினர் சென்றனர் பின்பு நாரணரும்
பயந்த நெற்பொதி மனை யகப்படுதினா பண்பாய.

(௩௪)

அந்த நல்ல மயத்திற் பண்டிதர் வர வவாதம்
சுந்தை தேர்வுற நெற்பொதிச் செட்கையைத் தெரிதது
மைந்த னேவவதாரி யென்றியம் பினா மாதா
தந்தை கேட்டுளம் வியந்தனர் மணஞ்செயச் சமைந்தார

(௩௫)

தருந்த கன்னிகை தனை வ்சார்த்தனை தாவா
துகந்து நன்மண மண்டப முதலியவுஞ்ற்றித்
திகழ்ந்த மஞ்சளந் தேவதா பூசையுஞ் செயது
மகிழ்ந்திரண்டு நாளாறுவினர் தம்மொடு மறுநாள்.

(௩௬)

மங்களஞ் செறிபல்லிய முழங்குற மாலை
பொங்குகின்ற கோதுளிலக்கினந் தனிற் புனைந்து
தங்கு கின்ற மண்டபந் தனில்வது வரர் தம்மை
இங்கிதம் பெற நிறுத்தின ரியற்றுவ வியற்றி.

(௩௭)

இருவர் நாப்பணிற்றிரை யிட்டி மறை யவரெல்லாம
மருவி மங்களாஷ்ட கஞ்சொல மாடுதம் பதிகள்
ஒருவிலாகிகள் கூறியகூடையினி துய்க்க
வருபுரோகிதர் வகுத்துறு மங்களாஷ்டகத்தில்.

(௩௮)

சாவதான மென்றடிக்க கடிசாற்று தறன்னை
மேவு நாரணசாமி கேட்டருகின் மேவறுவோர்
தாவிலாமுக நோக்கிச் சாவதான மென்றுரைப்ப
தாவதி யார்க்கென மைத்துனர் வினோத மாயறைவார்.

(௯௧)

இன்று தொட்டு நுங்காலிலே பவபந்த மென்னத்
துன்றுறந்தனை விழுகின்ற தினிமனஞ் சோரா
தொன்று கின்றது வேனெடு துந்த மக்கெனவுரைக்க
நன்றறிந்த நாராயணசாமி யுண்ணடுங்கி.

(௯௨)

என்னைத் தாய் தந்தை யானவர் பவ பந்தத்திடுதல்
தன்னைப் போதற்குக் கொள்வது தருவதன்னைப்பூ
மின்னைத் தோய் நிறத்தானடி யுட்கொடு வேழ
முன்னைக் காத்தருள் பவன்றினைப் பல துதி மொழிந்து.

(௯௩)

அங்கு நின்ற திலிரை வுடன் வெளிச்செறி வாகிப்
பொங்கு பாசவக்சானிடைப் போய்ப்புக்கு மறைந்தார்
இங்குறைந்தவர் யாவரும் பின்பொடாந்தேகி
எங்குங்கண்ம லர் நாமமிந் கனாருரிடையே.

(௯௪)

தாயுந் தன்னை மாற்றி லமரபிடைத் தளர்ந்து
வாயுந் கண்களும் வறளிட வழுதனா மாழகிச
சாயுந் தன்மையாய்க் கதறிநயவர் தம்மை
ஏயும் பல்கினை ஒரு மெய்த்தாற்றி னறிந்தி.

(௯௫)

சுத்தமிற்புசுந் தாயுந் தன்னை யுந் தளர்ந்து, ராம்
கொந்து சோராவதைக் கண்டுமுன்னவ மங்கு, வவல்வார்
இந்தநாரணன் மாருகி யம்சராயிசைந்து
வந்துளானவ னுக்குநீர் மனைஞ்செய மதித்தீர

(௯௬)

தனா லவென்புறத் தென்புற வடைந்தான்
சுதுற னெடு நங்குச் சென்றவ னு மேதினியை
நீதமாய் வுத்தரிந் வந்தவனென்றே நினைமின்
நெகண்ங்குமின் சிலதினத்திங் கவனுழைவான்.

(௯௭)

என்னக்கேட்டார் மெய்யென லொருவிதத் திரங்கல்
தன்னை நீத்தநாயுந்த நாரணசாமி
முன்னர்ச் செய்யின யாடல்கள் யாவையு முன்னிப்
பன்னிக்கொண டிருந்தாரங்குப் பற்பல நாளும்.

(௯௮)

வேறு.

வீலயகப்பட்டமானவ் விலைப்பி மறையுமாபோல்
கூலிரிப்புறதம் முள்ளங் களித்துக் கானகத்துப் போம்போ
கூலியுறத் துழுவையென்கு முதலுயிர்க் கூறுசெய்து
கொலையுறத் தவன கண்டிங் கூசுற தினிதுசென்றார்.

(௯௯)

சென்றவர் பரிதாபக் கமர்ந்துவை ராக்யசீலம்
துன்றினர் மனங்கனிந்து சுவாமியை நினைத்தெப்போது
நன்றரு ளெனக்குச்செய்வா ளொன்றி நயந்துபோற்றி
பன்றிற தெனின்மிக்க மாருகி தனைத்தியானித்து.

(௧௦௦)

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

பலவிதத் துறப்புக்குந்தும் பரிந்துதன் னருகிலவந்து
குலவருள் புரிகிலாத கொள்கைகண் டியானேசேவன
நிலவுறு சுதத்திலவைக நினைப்பதி னுலேநேரார்
உலவைதன் மகனொன்ன வன்னின னொருபாற்சென்று.

(சக)

கொடிகளை யறுத்துவந்து குதிக்குமேற் சாலிற்கோத்து
நெடிதொரு மரத்தோர்கொம்பி னேருறப் பிணித்து
முடியது சீழதாகத் தூங்கிமா ருதியைமுன்னிப
படிபுகழ் தரநின்றோருக்கு வீரதிகள் பலவுஞ் சொலவார

(ச௧)

கடல்கு ளப்படியதாகக் கடந்துஜானகியைக கண்டு
சுடரன் விலங்கை யூட்டித் தொடுகிரா னுவியாகி
படர்நெறப் போய்ச்சுளுவி பருப்பதங் கொண்டாட
அடன்மிகு திரடோள்வீரத தஞ்சனை சிறுவீனொன்ற

(ச௨)

அடியனாக் காத்தற்காச வல்லவோ நிலதருநநாளும்
முடிவற விருத்தினன்சீர் முந்தகா ருசசுனமமை
நெடிதிதை மறநதுளீரோ ன்னொன பலவாநேதகிக
கடிதென்முன் றோனறிலீரேற காயததைக் கழிப்போன

(ச௩)

அவ்வன வனுமனோந்தங் கவருறு சீனபாவம்
செவ்விதிற் றெரிந்து காலிற் சோசதுறு பிணியைத்
வவ்வியார் பீணகக்கண்டு மகிழ்நதடி வணங்க யாங்க
திவ்விய வபங்கததேத்து நாரண சாமி தேர

(ச௪)

நோக்கியஞ் சனைதன் சிங்க நவனுந்யேவென னமைய
ஊக்கனை பிறந்துளாயிங் காதலா னனகதிராம
பாக்கிய மினிதுண்டாகப் பண்ணுகின்றே னவா வென்று
நீக்கில தங்கைகொண்டு நீன்பஞ்ச வடியைச்சோநதார.

(ச௫)

பொழுதுபோ யின்போதங்குப் பொருந்திய ராமகுடைய
முழுகுதல் செய்துசெய்யு நியமங்கண் முடி ததுககொண்
நழுவிவ தன்றிராம நவமியா தலினலலோசம
குழுநனி வந்துகடிக் கோதண்ட பாணிகோயில

(ச௬)

பிருதங்கந் தாளநல்யாழ் வீணகின்னரி முழங்க
வருதுங்க வனுமனீண்டு வளர்கொடி விளங்கபபாடல
அருடங்கு மாடலோடு மமர்வது தெரிநதங்கோபால
கருதங்கு வந்தோர்மீளுங் காறுமனனினா துதித்து

(ச௭)

நவமியுற் சவங்கொண்டாடி நணுகின னொலராஞ்செல்ல
அவளவி லனுமனார் நாராயண சாமிதன்னைக
கவர்கொடு கோயிற்கர்ப்ப கிரகத்துட் கலநதுகாமா
பவர லங்கிரீதத்துற்ற பரமனைப பணிநது பாரசது.

(ச௮)

அடித்தலத் திறைஞ்சியேத்தி யன்புமிக் கிருகை கூப்பிப
படித்தனர் புகழ்ந்து நிற்கப் பரமனங் கருளிப பார்த்து
முடித்தன சேதுகாத்து முயலுநீ யாதிச்செய்கை
பிடித்திவன் வந்தாயென்னப் பிரான்முக நோக்கிச்சொலவா

(ச௯)

பின்னர்தான் என்னைமத முற்றமற்றிவினைபுள்ள
வையொசோததகூட்டி வந்துள்ளென்று கூறல்
வையுசனறிப்பேசும விமலினை கண்ணிறகாடா
உலகநாணாரசான்றனருளபெருநூதலாலே

(五五)

கிடைக்காத சாற்றின்மேயுறா தெறி மருங்குலு என்ன
செவ்வெட வழியற பூநகிச சேபகநுன செடது காத்தி
இரு ளனவு மெ றுநகீகாக சினிது செ கிரதநிற னைவை க
கொட ருட வநுனசெட தரங்கே டு வுப தேசுட செபதான

(57D)

பித்திரி நினைவுகளை - விவரத்தை உட்புகழ்ச்சிதான்நினைவு
பாட்டுகள் அல்லது நகர முகப்பிடாரை
உச்சரிப்பதற்கு உதவியாகவும்
முக்கிய குறுக்கே கொண்டு போகும் துறைமுகத்தையும்கொண்டு

(கக)

பிட்டு ரு த ச ட கா ட ட ட க பி ரி சு ரி ன ன ட ர ண ம
 உ ம வ ரு த ச ப ஈ ச ட து ர ட ட வ னு லை க ட ன ன க
 ச வ லீ ரி ட ன ரி ஈ ச ர த ரு ச ட ன யி டே டே டா
 ர ண ம து ரி து ரி லு ட ர ஹ க ட ட வ க ண ர

(42)

பிரண்டை ந ருளது 6 2 ஈசுரமுல் 7 லை 2
 உரை ந டு 6 ரு 8 ரு ந ஈசுரமுல் 7 லை 2
 உரை 6 டு 6 ரு 8 ரு ந ஈசுரமுல் 7 லை 2

$$(\mathbb{F}_q/\mathbb{F}_p)$$
[illegible]
$$\left(\begin{smallmatrix} \text{O} & \text{O} \\ \text{O} & \text{O} \end{smallmatrix} \right)$$

தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்
தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்
தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்
தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்
தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நாட்டில்

(5 ⑤)

தொண்டியர் மனம் சுமார் செழுந்த
 மாணவ சூதாசன மனவனநகருடையார் மனமளி
 என்னு க்குநீர் கெடாதி சாமிநிறைபெறோம்
 தொண்டியர் மனம் சுமார் செழுந்த

$$(\mathfrak{F}_\pi \mathfrak{F}_\pi)$$

நாட்டின் சமூக நலத்துக்கு உதவிக்காக அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் சமூக நலத் திட்டத்தின் கீழ் கட்டப்படும் தொகைகளை மிகவும் குறைவாகவே கட்டி வருவது கவனத்திற்கு வரும். மேலும், சமூக நலத் திட்டத்தின் கீழ் கட்டப்படும் தொகைகளை மிகவும் குறைவாகவே கட்டி வருவது கவனத்திற்கு வரும்.

(५६)

[illegible]

(5-2)

பின்பிருவரு மிராம பிரானடி வணங்கிப் போற்றி
அன்புகொண்டங்கு நீங்கியணு கினர்தாங் களிக்கண்
இன்புற விராமகாதை யினிதுமாருதி நன்கோதத்
துன்பற வ்வினிகேட்டுச் சுகானந்தக் கடவின்மூழ்கி.

(௬௬)

தாசரன்றிர விராமநாமசங் கீர்த்தனங்கள்
நேசமோட மர்ந்துபாட யாவரு நிரம்பக் கேட்டுப்
பூசனைபுரிய நாளும்புரிந்தனர் பஜனை யோர்நான்
வாசநான் மலரோனாகு மாருதி வழத்து கின்றார்.

(௭௮)

நானுனைத் தொடர்ந்து பன்னாண் யந்துட னுறைந்தேன் மேல்யான்
வானுயர் சேதுக்கேகல் வேண்டு மென்னலும் வந்தித்து
மீனுயர் கொடியினுனை வென்றதற் சமைப் பிரிந்து
யானுறச் சகிக்கி லேன்பின் னடைகுமெ னென்று பின்னும்.

(௭௯)

தின நல்வசனத்தோடு திகழ்பஞ் சுவம யிற் றீர்த்தன்
ஆனதும் வசத்திலன்றோ வெனையொப் புலித்த தன்று
தானமை வவ்வாறுகச் சாமீர் றெனைவிடுதது
மெனணுகுதல் வழக்கோ வெனவிளம் பினர்நற்றாசர்.

(௮௦)

என்றவர்தம்மை நோக்கி யெனைக் குறித்தினைதல் வேண்டாம
மன்றலந்துளவோனானை வருவி பீடணருக காகத்
துன்றினை யிருந்து காக்கச்சொனபடி சூழதல் வேண்டும்
ஒன்றி நீனைத்த போதங் குறுவன் யானுன் பாலெனா .

(௮௧)

பின்னரு மிராம தாசகே ளெனப்பிழை யொன்றில்லா
நின்னடைந்த வருக்கெல்லா நீயனுக் கிரகஞ் செய்ய
மன்னு தென்றிசையை நோக்கி வருதி நீ ஜனகி கேள்வன்
றன்னை யுள்ளிடை விடாம லெனுமவர் தமை வண்ட .

(௮௨)

தழுவி நன்காசி கூறிச் சதாகதி தனையர் தம். ாற்
கெழுதலு மிராமதாச ரதுமுதலெதிர் நாடோறும்
வழுவில ருதய நானம் வகுத்தரி பூசைசெய்து
தொழுது பின்னைய மேற்றமறை யவரோடு தாய்த்து.

(௮௩)

இரவரி பஜனை மாறாதி யற்ற நாகிக மென்றோ தும்
புரமரு வினரு மவ்வூர் பொருந்துறு வோருங் கேட்டுத்
திரமிகவன்பு கூர்ந்து சீரரி நாமஞ் செப்பற்
குரமிக லானார் மற்றை யவரிலுத்தவ னென்றுள்ளா

(௮௪)

மறைக் குலத்த விராம தாசர்தஞ் சரணம் வாய்ந்து
துறைப்பட வவர்தஞ் சேலந்துணிந்த னுக்கிரகஞ் செய்தார்
முறைப் படுத்தவர் பற்றற்று முழுதுந்தே சிகர்தஞ் சேவை
இறைப் பொழுதகல் வுறமலி ராமனைப் பஜித்து வந்தார்

(௮௫)

ஒருகினத் திராமதாச ருன்னின ராஞ்ச னேயர்
திருவுரு வமைக்க வாதசேயவ ணடைந்திம் மூர்த்தி
மருவுறத் தாயியென்று மற்றகிற் பிரவேசித்துப்
பெருநூற விளங்க லானார் பேணின ராமதாசர்.

(௮௬)

வேதியர் சூழ்க்கட்டி விதிவழி மூர்த்தி தன்னை
நீதியி னிறுவியன் பிணிமலமஞ் சணநீராட்டல்
ஆதிய சோட சோபசாரமு மமையச் செய்து
தீதிலது றசமா ராதன நன்கு திருத்திப் போற்றி. (௭௯)

இரவுற மருத்தின் மைத்திரின் கதை ராமகாதை
பரவு கீர்த்தனத்திற் பாடிப்பரிதி தோன்றுது காலத்தில்
விரவுமார கி செய்திந்த விதத்தினந் தொறு நாடாத்தி
வரலறிந் செவரும்வந்து மாருகி சேவை செய்வார். (௮௦)

இவ்வகை வருநாளுந் தவளையழைத் தின்று தொட்டுச்
செவ்வை சேருத யந்தன்னிற் நீர்த்த நீராடிப் பூசை
எவ்வ மின்றறறி வாயுவின் சுதற் கூறிந்பிச்சை
கைவரக கொண்டு நேருமதிதியர் களுக்கு மிட்டி. (௮௧)

நீயுழுண்டிடை விடாம னெழ யமால் பஜனைசெய்தி
எயுனைச் சாணமெய்து மவர்க்கினி துபதேசித்து
வாயுறுதியி னென்றோத மற்றவர் சரணந் தாழ்ந்து
தாயுற முருள் கொண்டென னுட்டங்கி நீர் நடாத்தல் வேண்டும். (௮௨)

உமதரு ளன்றியேதுமு னுற்றுச் சென்னைக் கூடா
தமல சற்குருவை யென்னவவர் நன்னொருகி கூறிந்
தமநிசி தனிலெழுந்து சார்ந்தனர் தென்பாற் கானம்
ரிமல வுத்தவ ருறக்க நீத்துச் சற்குருவை யேடி. (௮௩)

கண்டிலர் வருந்தித் தேசிக ருறுநேர் காறுநேர்க்கிங்
கொண்டுரைப் படிநடந்து கொடுவந்தாரி ராமதாசர்
மண்டுறு காட்டிந்போந்து மால்பஜ னையைவிடாது
சுண்டுத லின்றியாங்குச் சரித்தமை தனைச்சொல்கிற்பாம். (௮௪)

வேறு

உதிருகின்ற சருகொடு பழங்களிவிதுண்டு நித்தினாயு முற்றபோ
தெதிர்வுகொண் டொரிட்டமெய்திவன் மிருக மெவைகளும் மருகிவினியதாய்
முதிரு மன்புகொடு வினவிநன் பஜனைமொழிதல் கொண்டுற முயங்கியே
துகிகொள்கின்ற பலதலமெலா மருவியங்கு மால்பஜனை சொலியுமே. (௮௫)

புகழ்ஐரா டெனுமொரு ரடைந்துவளி புத்திரர்க்குரிய கோயில்போய்
மகிழ்வுடன் பெரிதுசேவை செய்து விடைபெற்று மாவுலி நகர்க்குவந்
திக்குவில்கண்ண னதிமூழ்கி நேமமுமியற்றிமா ருதியை யெண்ணலும்
திக்குவந் தனர்த தா கதிக்குரிய சேயர்தாசர் தரிசித்தோ. (௮௬)

ராமசேவை தனிலிச்சை யெற்குளதெனப்பன் மூன்று திருவக்கரத்
தாமமூல மறையதைத் தனித்துறைதலாகி மூன்றனாகொன் கோடிநீ
நேமநே ருருவியற்று வாயெனி னினக்குநேரு நிமலன் னெனாத்
தாமறைந் தனர்ப்ந்ராம னைக்கருதி மறை ஜபித்தனர் தனித்தோ. (௮௭)

ஊனுறக்க மிலராய கோரதவ மின்னவா நிவருளுற்றாரன்
சேணிருக்கு நகரிந்திரற்கு நனி சிந்தையிப்பயம் விராவிநீன்
மாணுடைக் குருவைநோக்கி மண்ணுலகில் வழுவினற்றவ மியற்றுவோன்
கோணினைப்பெரிது குறித்தியாவனவ னெனவினாவவிடை கூறுவார். (௮௮)

உத்தரிக்க வலகத்தை மாருதியுதித்திராமனை யுளத்துளே
வைத்தருந்தவ மியற்றுகின்றன ஞானத்தெரிந்து தனிவாசவன்
மெய்த்சலித்தவ முடிக்கினம் மிலெவன்மேவு மோவென வெருண்டுதான்
அத்தவத்தினை யழிக்கமோ கினியை யருகழைத்து நினைவறைகுவான். (அக)

சத்தியம் சமதுபெற்ற நீயுலகுதனை மயக்க வலையல்லவோ
இத் துனத்தின் மணி லெய்திரா மனடி யெண்ணு வோனுனை யிணங்குறும்
பித்தி யற்று கென வேவியைங்கிண பிடிக்கு மாறனை யழைத்து நின்
சித்திரப் பொழிலெனச் செய்தய்வன மதைத் தவள்கிதைவு செய்கென. (அஉ)

ஏவமன் மதனவ்வன மெலாமினிய வாசம் விசி நிறை வெயதுறப்
பூவலர்ந்து களிபொதிய வாவி புனல பொங் மந்தவளி பொலிய முன்
மேவமென்குயின் மதிக்க வினகுடை விளங்க வணடொலி விராவமென்
காவகங் கொள்க முகுதவுபாளை மிளிகவரி வீசி யொளி கவினவே. (அக)

அன்றிலோர் புடையரற்ற மென் மலர சோகு திவிக்கைகடாக மென்
மன்றன் மேவி யொளிர் சண்பசந் திகழ மல்லிகைக் கடிமனம் பெறத்
துன்றிரும் பொழிலிரா வெணசசெறிய விரா செய்தாழை மடறுன்ன நீள்
வென்றி செய் மகளிரான சேனை நனிமேவ மென்கினி விராவவே. (அஉ)

வேழவில் வளைவு மேவ நாரியிடை விரவு பூவிகிசை மைங்கிஞன்
ஆழமார்பிலொரு ராமதாசா மிஸசயனுதி யெய்தனை வேளையில்
யாழ தின்னசையிம்ப மோகினிபு மெய்கியாக வொளி பொங்கணும்
குழமம்மர் மகிழ் துன்னலாம் வடிவு துவன மினினைட சுருபசவே. (அக)

தன தடங்கிளர்வு தழுமுகம் பொலிவு தங்க மென்னடை ததும்பவட்
வனமிருந்து பிரமாதி தேவரு மயங்க வின்னிசை வழுத்தின
அனகரங்க வையறிந்து சடமுணகை யாகியேது மனமசைவுரு
துனலுறந்த மதியோச மாநில யீடற்றிருந்தனா முடெருக்கவே. (அக)

கண்டு மேவிய விரிஞ்சனா தியர் கலங்குரு நிலைமை கருதுதற்
கண்டு ருதிது வொரற்புதற்புத மெனபபுகழ்ந்து தவராக மேல
மண்டு பூமழை பொழிந்து போயினர் மன் மதனுமோகினியு மாழகியே
விண்டு சென்று மகவான் முனேதலை குனிந்து நின்றனருள் வென்கவே. (அரு)

நாணி யிந்திரனு மங்கிருக்கவிவண் ராமதாசர் வளிந்ததாப்
பேணி யுன்னுற வெதிாந்துளார் பிரமனாக மேதகவு பெற்றுளோர்
மாணியானவவர் தாள் வணங்கி யுறவந்த தோதலு மகிழ்ந்து நீ
ஆணியாணியுலகுக்கு நிற்குரகு நாதன்ரணைபுள தாகவே. (அக)

என்று கூறியுயராசி நன்கனி களிருவரும் மினிது துய்த்தபின்
ஒன்று மாருதி செலத்தவம் புரிதலுறுதலாயினா முடொப்பவே
நன்று பன்னிருசம் வற்சரங்கழிய நவிலு மந்திர நலத்தொகை
சென்று தீர்வுறலும் ரகுசுலத்திலக நெய்திறுண் மகிழ் சிறக்கவே. (அக)

குண்டலஞ் செவியவங்க மாமகுட முடிசுலாவ நகை முகநிலா
மண்டலங் கவினமார்பி லொணமணி வயங்குறப்பயுவ லயமுடன்
வண்டலம்பு தளவஞ் செறிந்து மணம் வரமினைமபடையு மருவலோர
தொண்டலங் குறலு முன்பு கண்ட படி கண்டி கொண்டுமகிழ் குவவே. (அக)

தாசர் தாசரதி தான்பணிந்திடலு மவனா மாப்புபதியத் தழீஇ
நேசமோ டவர்சரீரம் யாவுநிமிர் கைகளால் வருடி நின்மலத்
தேசனாவ வருகுற விருத்தமகிழ் செறிவதாகி யிருவழியுநீர்
வீசலாக வொரபங்கமேகொடு விளம்பினார் துதிவினங்கவே.

(௧௧௧)

ஐனகிநாதனவர் பேசலிற் களிதழைத்து நீவிழைவதாயதை
வினவுகென்ன ரகுநாத வெப்பொழுது நினை யென்னுளம் விளங்கவைத்
துனது நாமமுரை சிவனென்ப பெரிது முன்னியான் கலிகளோதவுன்
றனதருங் கருணைவேண்டி மென்பதை யலாமலாசை பிறதானிலேன்.

(௧௧௨)

எனமகிழ்ந்து ஐகதிச னன் ஈய மிணிதுகந் தெவையு மறிவுறத்
தனதுகம்பு வறிவைக் கொடுத்தருள வவர்மகிழ்ந்து சரணந்தொழத்
கனகலா பரன்மறைந்து போயின னதன்பினே கருது தாசர்தாம்
வனமிருந்து தினமருவு கண்ணனதி மூழ்கிவந் தின்புரிந்து பின்.

(௧௧௩)

வேறு

அயனகர் சேர்ப்பி னொருமுகைசென்றன னாயமெடுப்புழி நீள்
ஐயரகுலீர சமர்த்த வெனககடை தங்கியுரைத்தருளி
இயல்வன பெற்றகி திருந றினல்கிமிது தியையெடுத் தனர்போய்
வியலடைசுட்டு நிவேதனம்ராம னடைந்து மிசைந்தபினே.

(௧௧௪)

மிகுதியை யுண்டிடு பொழுதிவிராமன் வியன்கதைகைக் கவியாய்த்
தொகுதிகள் செய்திலை கள் ளவையாறு புகப்பெய்து துன்னுநாள்
தகுதியின் விஞ்சினர் தாமுற லோடு தழைத்துறு சாதாரவாழ்
பகுதியின்வீறு சிவாஜியெனும்பதி பரவினன் வேட்டமோ

(௧௧௫)

பரவினன்யாம மோர்மூன்றுகாறு மலைந்து பசித்தவனும்
விரவிலவாய வொர்புகி விலங்குகளென்று மிகுங்களையோ
டுரமிலனும் வரும்பொழுதொரு சாரவையுற்றன மொய்ப்பனவாய்த்
திரமிகுதாச ரிருந்ததுநோக்கின னின்று திகைத்தனனே.

(௧௧௬)

ராமநாம நவின்றியனாவி னலங்கினர் மாபுருடர்
ஆமவாதேசுறு மேனியைநோக்கின னாச்சரியங்கினரா
மாமறு மார்பின னடியரிடத்தணி வந்தனை செயவெண்ணின்
தீமயவெம்புலி யாகியகண்டிடை சேரநடுங்கினனே.

(௧௧௭)

நின்றவிடத்தி னெடுஞ்சரணஞ்செய்தி நின்மலதைத் தனியான்
இன்றய னோக்குற வாய்ப்புள தாகிய வித்தின நற்றினமே
அன்றயர் மெய்த்தவம் யாதுகொலோவென வன்புமிகுத்தவனும்
என்றடை யப்படு காறும்விலங்குத லின்றவ ணின்றனனே.

(௧௧௮)

இவரருள் யானுற லென்றுகொலோவென வெண்ணி மனத்தினுளே
அவரடியங்கு நினைந்துபணிந்து தனகனகரன்மியுறு
துவரருள் கூடுவ தெங்கனமென்னவு சாவியி ராமமுதும்
கவர்துயில் கொண்டலன் விடியவெழுந்துறு கரும் முடித்தனனே.

(௧௧௯)

சிலபடை கொண்டுமெ னெய்துமிடத்தயல் சேர்த்து பழம்படியே
அலகறுவந்தன மவனாநினைந்தினி தாற்றியொர் யாமமுற
உலகமளந்தவ னிவரருள்கூர வுளுற்றவ னென்றுகொலோ
குலவுமெனக்கென வருபொழு தெழுதிலை கொண்டொரு வன்படர்வான்

(௧௨௦)

அதிலுளதொடர்பு படிப்பதுகேட்டர சன்களி மிக்கனறும்
நதிவரு மிலைபல வுங்கொணர் கென்ன நவின்றன னுழியர்பால்
பதியுரையின்படி படரிலைமுழுதாமெடுத்தன ரும்பபவெலாம்
எதிரொருபுத்தக மாசுவரைந்தன னினிதுபடித்தனனே.

(ராக)

கவியினரும்பொருள் கண்டுவியந்து கடைக்கணுறும்பெயர் சேர்ந்
தவிர்புலி கரடியொடமர்பவர்தா மிவரருள் பெறவேண்டுவதே
புவியிலரும்பொரு ளெனநனிபுந்தி பொருந்தின னம்புவியான்
சுவிதவிர் நெஞ்சொடு தினமவர் சாரயல சார்ந்தெகிர தாழவுறுவான்.

(ராய)

இவ்வகையரச னடக்கவமைச்சர்க ளெண்மரு மெய்திரிதம்
அவ்வகை செய்திற லரசனைநோக்கின னாயபிரா கிருதத்
துவ்வகையான கவிக்கண்மயங்கியொர் ஜாதிய லுங்கலவா
தெவ்வகை யோபயில் வோரிடமேக விழுக்கு தமக்கலவோ

(ராக)

கிடவுபதேச நலம்பெற வேண்டுகை செய்வொளிற் நெளிவாட்க
கடவுளர் பாணை செரிந்தவாய்மறை கருது ருலத்தினராய்
மடபதியாயவ ரிங்குளர்பற்பலர் மற்றவர் சம்மிடைநீர்
மிடலுபதேச நலம்பெறலேநலம் விடிக வனத்தினனா.

(ராம)

என்றுகணக்கிவி தங்களுரைப்பவெ லாமா சன்செவியிற்
றுன்றுதலின்றி முனஞ்செலுமப்படி யேதின முந்சொடர்நான்
ஒன்றுறுதாச ரிடத்தடன் மாருதி யொருகின் முறவவருக்
கின்றதுசெய்து பணிந்துறுபோதர சவ்வுழி யெய்தினனே.

(ராம)

எய்தியமாருதி மேனியின் வீசொளி யிருவிழி களுநிறைய
பெய்துறு பேரொளி யால்விழிகுசி முகிழ்த்திறை போநதபினா
ஐதடல்வீர ரகன்றனரவ்வர சக்கம்விழுத்தெகிர பாரத
துய்திறம்வேண்டின னஞ்சலியெய்கர னோடவ னுற்றனனே.

(ராம)

பற்பல நாளர சிப்படி யெய்து தலைபபர மற்சமயரா
நற்பரி வோடு தெரிந்தரு கெய்த நயந்து பணித்திடலும்
பொற்பமர் கோனரு கெய்தி வணங்கல் புரிந்து புகழ்ந்தனன் டான்
இப்பவ வேலை கடந்துய நன்குபதேச மியம்பு கென

(ராம)

அருள்பெற வேண்டினன் முகமதைநோக்கி யனுக்கிர கம்புரிவோ
பெருகர சாளுறு பெருமையை நீயொரு பேய்வடி வேனிடையோ
மருவுபதேச நலம்பெறல் பெற்றுறில் வையகம் யாவுநகை
தருமலவோபல தரணியர்குழவுறு சபையில் வணங்குவையோ.

(ராம)

என்னவெனங்க விலச்சையுறிந்பர மார்த்தம் தெப்படிநீ
நன்னர்விளங்க முடிப்பதுணக்கிசை வாகநலத்தருசோ
மன்னுறுதேசிக னாச்சரனெய்தி வழுத்துபதேசமுநீ
இன்னரசானுதல் யாவரு மொப்புற வெய்துமி தன்றிமனே.

(ராம)

கோவண மன்றியி லாதெவை யும்புவி யேகுளிர் மெத்தையதாய்த
துவணவஸ்திர மம்பரமாக மருஞ்செறி சோலை யெலாம்
காவணமாக விலங்கொடு பசுவிகள் காதல் செய்குநீ யாய்த்
தர்வணவங்கவி போலுளவென்வயி னீயடை யத்தகுமோ

(ராம)

என்று சொல்லப்பரி வெபகிடமன்னவா னவாகிரு வும கனிலே
 கருநாநாகி யெலாமுநாசற்குரு நாதசி காமணியே
 துரநபடம வாசகக் காக வுமைச்சர ணுற்றன்ன யான
 இரநுனாகிநிலி லோ வெனையாண்டருள கென்று துதித்தனனே (௩௩௮௭)

இன்னிக வுமபரி சுததகுணனென நென்று மநவகனிவாயத
 கவலியைநா பொன வாபயிசு ரகது தண்புனல டுக்கினைடாயப
 புரணியை டாளாவ னேவருகெனநா புநகிகளி க தரசன
 கருவியா சாசுரு நாதாதமபய நலா கொடு சென்றனனே (௩௩௮௮)

உள்ளமயிர கமுருட புன முதிநதேறா கிலேயோடு புதிது
 டுள்ள முடம கலச செபய னுடையின றிடைமேவியதைப
 டுள்ள வினா கசகிடெ துணுனமெய டு பரியச செயதுபின
 கனாடொ துணைடை மெவகிசது விளவுகுறு கோபியினுல (௩௩௮௯)

பிராமமு மிட நிதனசெய பரிககிர நகருமம
 துநா புரநிந டிநா நிபாமிலா தோறநின னகககொடுசோ
 மநாநிந டிநா புரநிந டிநா நிபாமிலா தோறநின னகககொடுசோ
 (௩௩௯௦) சக டால்நி துற்ற வணககினனே (௩௩௯௧)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௨)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௩)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௪)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௫)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௬)

கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால்
 கருவியோ மசக நநா நகசனி டாபிடா னனறெருகால் (௩௩௯௭)

ஹரியருளா லரசாண் டவர்போ லரசாளுவதிற் குறைவென்
புரிதனை நன்கினியுனதர சென்வயினிற் புக வ்யத்தனையேல்
உரியதுணக் கெனதேவ லுஞ்றுதுத லினியுனதாரணுகித்
திரிதலிலா தரசான்வ துதக்கதுசெய் கென வேவினனோ.

(௧௦௬)

தேசிக ரிவ்வகை செப்பலு மன்னவர் சேவடி உடப்பிடி
நேசமுறாதவ னாகிய மவர்நிய மித்ததை நீக்கிலனாய்ப்
பாச மிகுந்திரு கண்களி னீர்பெருகப் பதபங்கயமென
பூசிர மேற்கொடு தான்வளரும்பதி சென்று புருந்தனே.

(௧௦௭)

அன்று நகர்க்க ணிருந்து துயின்றரு னேதய மாம்பெ ிரு
நன்று விழித்துறு பத்திரபுட்ப நலங்கிளர் சந்தனமே
மென்றுகில் பூடண வர்க்க முடன்கொடு மேளமுழங் டு
துன்றுறு சேனை தொடர்ந்துற மாநதி சென்று துனைந்த.

(௧௦௮)

ஆடியகன்புன லானபின்னருண வாய் வை யத்தனையம்
நாடியுடன்கொடு தேசிகர் சமமுழை நணணி வணங்கு
நீடியவஸ்திர பூடணமயாவ லாபிபின் னிற்கவெலாம்
சூடிய தேசிக ரரசனை நோக்கினர் சொல்லுதலுற்றனே.

(௧௦௯)

மன்னவ நீயிவை யாவுமெனக்குவ குப்புகினிற் பிரியம்
துன்னலன் வேண்டல் னினியிவை செய்திட றுன்னு
என்னலும் வேந்த னியம்பிய சற்குரு வின்முக நோக்கி
பன்னரு தும்மது சேவையிலாதுப சிக்கமு துண்கில.

(௧௧௦)

ஆகிய விவ்வி ர த்தைதமுடிப்பது மருளென நாங்கெ
எகியொர்பூசை யியற்றின னாயுற விவர்தின மிப்படி
வாகியன்மன்ன னியற்றுவதற்கு மனத்திசை வின்றி
யோகிய னெஞ்சொடு வஸ்திர பூடண மொருவி யகனை

(௧௧௧)

மிகவெருதார மகன்றுவனத்தொரு வெற்பிடை யேறியி
தகமகிழ் ராமதி யானமுடன்பெரி தங்குற லாயினா
நகருறுகோ னுதயத்திலெழுந்துமு னண்ணுதல் போர்குரு
ககனம தெய்தின னங்கவனாத்தனி கண்டிலன விணடி

(௧௧௨)

நாடினன் வஸ்திர பூடணமவ்வுழி நண்ணுதல் கணமெ
வாடின னெய்கிய சேனையுடன்செறி வனமுழுதுங் கு
தேடின னேக்கில னிவ்வகைமூன்று தினம் பகலும் மிரவய
காடியல்வோனா யெதிரந்தில னாயிரு கண்கள்க லுழந்தனே.

(௧௧௩)

என்றுகொலோருரு சேவைகிடைக்குமெ னுமெலி வெய்கியினிச
சொன்றி கொளேனவர் சேவைகிடைப்பள வென்றுதுணிந்தவ
நின்றியல் கின்ற தறிந்துகனிந்துள நின்மலர் நேடரசன்
முன்றனி யெய்தினர் கண்டுமகிழ்ந்தடி முந்தி வணங்கினே.

(௧௧௪)

அடியில் விழுந்து புலம்பினகை வகங்களி கொண்டவனைக்
கடிதுத மார்பொ டீணத்தமுகண்களி னீர்களை வுற்றுறுபோ
தொடிவறு மன்பின நவருபயப்பத பூசை யுஞ்ற்றியையே
நெடிதுடி சேவை தினந்தொறும் யான்பெற நீரருள் கென்றனே.

(௧௧௫)

இவ்வரை வுற்ற வெலாமுணர்கிற்பன வேதின சேவையென
நீளெசொடு நிற்றியி தன்றிபுமென்றனை தேர்தொழ வேண்டுதியேல்
உலேவ நேடுது போதவ னெய்துவ னுறுசென வோதலுமன்
செய்ய வணங்க நக்ககண் டடந்தன னிவர்தனி யேகினனோ.

(நா.க)

வேறு

எஞ்சொருவன மோவிம்மாவுல் யெனுமூ ருருக ரணியமெய்தி
போகுவ கணநதி தீரந்தனிலொரு புறமேய் மரனெரு புடையேறி
ஆகும் பதியாமர் சிறுபிள்ளைகளுட னனுசிக் கவிபயில் வதுபோலும்
உருங் கரமுடன் வாபுந்தெரிவுற மயல்செய் சயலுறு மரனேறி.

(நா.சு.உ)

சாவிக் கினைக ஸ்ரீலாவ் ததொயினை தச்சிக்குதிபல தாஞ்செய்து
மேவித் தீரீவுறு போதிற் சிறுமகர் மேல்ஸ் ஈறுகலு மேலேற்று
மாவிய் புலிகரடிகள் கொண்குறு சிறுமகாமேல் விடலொடு மருள் செய்து
காவிற் கனிசுரு துகா வற்றவர் மிசை சற்போலுற வரிகவண் வீசி.

(நா.சு.க)

வினாயாடினார் கிரிவுறு நீன் செயல்களை விரவுரவர் தெரிவுறலாகிப்
வினாமார் கடவுகின் மகிழ்வாபுறு மிவர் பிறழ்வானர முனனொனவே கொண்
வினாயாடிப் பிபிற் றுலையா கனையம்பெற வருவது கண்டோர்
வினாயானிவன்வர தமு மானந்தனுடையதே மகிழ்வாயினிதுள்ளான்.

(நா.சு.உ)

முந்தச் சிறுவாபுடையோ பித்தினச வினாயினையல்வறு ஜன்மம்
முந்தச் சிதைவது படலாயின தெருபயனற்றென விகழ்மலபேச
முந்தக்கடி நகரிடைநீடு புகினொரு முன்றிற்பெரு வனமுறையே கொண்
முந்தப்படி கிரியொரு தாளிடை மடையொரு மூன்றட்டனரிசைவாக.

(நா.சு.க)

அப்போதர சிவரைத தேடிப் புடையுணுகிக் கண்டடிகளில் வீழ்ந்து
செப்போடை யினுற மெய்சுதேசிகா திருமாலுக் கோரடை சேர்வித்துத்
சுப்போவியாடைதா மொன்றுண்டர சந்திராரடை தயவதுகொண்டான்
சுப்போபோதுடை கொடுத்துயததானை பறுகளிகொண்டருள் விடைகொடு சென்

முந்தப் பித்தனனுக்கிரகம் பெற்றனனையிறை யென வெல்லோரும்
தொந்தத் திகழ்வுறலாஊர் நனிசிறு சுதகோடுற விரவினார் வாயால்
அந்தத் தசாதசுதனமஞ் சொல்லொழியாா கனி வினாயாடிச்சார்
சந்தப்பொழிலிடை யொருவன நெறிநனுதர மேலடிபடலுஞ் சோர்ந்தார்.

(1)

சுறைமேல் வீழ்ந்துயிர் போனா போல்வது சீனையச்சுவர் கடாந்தேர் வுற்
ற்றையேனும் முயிரிலசே நாகியிலெனவே வருவினரிது தேர்ந்தால்
முறைசேர் நகரதிகாரர் றெறுகுவன் முனிவாய் நமையென முனல் செய்து
குறையா நதி மணலிடையே கொடுகுழி பரியாவதின் முழுகுதல் செய்தார்.

(1)

குழியிற் புகவிவர்தமை மூடினார் செல்விறையோனருள் குருபரர் நாடிப்
பொழிலிற்றுகை செறிமலையிற் பிறபல புடையிற் கண்டிலன் வருபோதில்
வழியிற் பதிகணாவின் வுற்றிடவவர் யாரோமாயிதனை நந்தர்
சுழியிற் செறிகண நதியிற்றுறு மணலிடையிற்றுண மறைதொழில் செய்தார்.

(1)

எனவே யெங்கெனலும் மாவுலி நகரிடையே யென்றனரது கேளா
வனமோவினன் வருபொழுதார் தனிவளர் மகரால்வினை தொழிலது தேர்ந்து
மனமேய் வருவாடனெழு நாள் கழிவுறு சவரமுளெரியிடையதை செய்து
புனலேய் வது பொடிபுரிவோ முறையிறை புகமுன்னிது புரியோமானால்.

(1)

தண்டம் பெறுது மிவரசாலென்றனர் தாம் யாவரு மறைவுற வந்து
மண்டம் மணலது தோண்டித் திருவடி வங்காண் பொழுதவர் மலிசத்தம்
கொண்டங்கெழுவது கொண்டோடினர் செறிகொடுமாவனமொலிகுரல்கேளா
விண்டங்குயிரிலர்போன் மூர்ச்சித்து விழுந்தார் தேறினர் மீண்டம்மா. (௮௪௬)

எழுநாளாவது மணலுட் புக்கவ னிறவான திருமி வொலியேதோ
வழுவாவவனெவ னெனவே யதிரய மருவித் திருவடி சார் ன்செய்
முழுவான வனிவனெனவே கினர்நகர் முந்துற்றார் சிலா முடுகிய போய்த்
தொழுதாரிறை வையொருதே சிகரனும் வனம் சென்று சொலக்கேட்டான். ( )

அரசன்களிகொடு தாயைத் துருவுறு மொருகன் நெய்வை ரகமேகிய
பரசம் பரிவுட னடிசேவித் தவைபற்றிக் கொடுகுரு பநாசா
விரசம் புளாயில் விநாசா பத்தபோ சாகதிதரு விமலாவென்
றுரை செய்திரு விழியுரு நீரிருபத முறுவிததுக கழுவுதலசெய்தான் (௮௫௧)

உடனே யவனை யெடுத்தாகம் படுவுறவே தழுவின் றுறல செய்தார
திடமேவிய குருவரசன் சிறுவாகன் றெயன் மேவியது முணாந்தான் மூன்
விடமேவினா சொலவ திகந்தனதுள் வியந்தா னவாசொலும் விடைகொண்டு
கடமேவுறவ முதட்டித் தேசிக ருண்டே பிசுவது கட துண்டான் (௮௫௨)

சுருள் செய்தடையொடு பாகுந்தந்தடி. தொழுதுண் கருறுகெனவேண்டுக
கருதும் படிவரு நாளுண்டன் றுணகாக் கண்வருவெ னெனைத் தேம
பெருகுந் துயொழு நாளுற்றனை யதனலே குகிரகா பற் றாதென
றருளும் விடைகொடு சென்றான கரசன் முனிவர் வனமணு குற்றார் (௮௫௬)

அணுகுந் தினமதிலேதத்து வெனுமொரம பட்டன னைரரு குற்று
நணுகும் பவம் விளைபல பாசங்களு நாசன் செய்தொரு தனியேனும்
துணுகும் பொருளுணர் குருசேவை யிலுற துனிசெய் கன மையெ னென்று
கணுகும் புனலுற வடிசேவித் தெதிர் நின்ற னினையது கண்டாராய். (௮௬௧)

சிலநாள் கழிவுற லாகத் தந்தனர் சீனகூத திருமகள் கோனமம்
பலகாலும் பயிலுறமா செய்தன ரவனவ்வாறு படித்துற்ற
நலனார் தருமவறெடு சாதாருற நாழிக் கூயினர் கொடு சென்றேய்
தலனார் கோசுறு புறமார் நலபுன றனிளாடி னர் பலிதான செய்தார். (௮௬௫)

திருமால் பூசனை செய்போதுடன் வருவோன் மிக்கது பசிதோதற்காம்
அருகார் சோளம் தெனவே பிறர் பொருளாகா தெனறன் ரதுகேளான்
சுருளார் கழிக் ளொடித்தான் சிலகொடு னுன்னிச் சுட்டன னுறுபோதில்
பெருகார் பயிருடையவ னேக்கிக் கடிதுற்று வாய்வரு படி பேசி. (௮௬௯)

கையிற் கொடுவரு கோலாற் சடுகிற கள்ளற்றனை யுமவனறன்னேக்
கொய்யப் புகவிடு வோனென்ற ரிபலிகொண்ட றெழுணாயு நனிசாடி.
மெய்யிற் புடையுறவே செய்தேகினன் விமலத் தேசிகா உகை செய்தார்
உய்யப் புகுமொரு தத்துக் குருபரருக்குற்றிலுள முறகொந்தான். (௮௭௧)

தத்துப் படுதயர் கண்டேர குபதிதா சானவரவன் முகநோக்கிக்
கொத்துத் துளவின னன்பர்க்கின் பொடுதுன்புற் சரியன கொல்லைக்கண்
முத்துக் சகிர்க் ளொடிக்கும் போதுள சுகமே யுடையவன் மோதும்போ
தெத்துக் கித்தயர் படுகின்று யெனவெகிர் நின்றடி தொழுதிது சொன்னான். ( )

ஒடித்தே னடிபட வறுநீரடி. படவுறு மோருருபரோ யென்ன
நொடித்தாரிச் செயல்யார்க்குத் தெரிவுறு நுவலாதமை கெனவேதாசர்
தொடித் தோளரசனில் விடுத்தேதுரு வுறுதுதரக் சவணிவருந் தேர்ந்து
படித்தாரம், சிடைபொரு கோசுறு வழிபரதேசி கரணுகின னென்றே. (ராருக)

வினவிக்களி கொடுவேந்தன் புரமணிகென வேவிப்படை புடைமுழத்
துணமொய்த்திய வெ விதுள்ளப் புரவெளி துன்னிச் சற்குரு பதசேவை
நனருற்ற வரையொர் சிவிகைப புறமுற நகருய்த்தனன் வலம் வரலாகக்
கனமெய்க் கவரிக ளிருபான் மங்கிரகளுடன் றுனுமொர் கைவீசி. (ராசுட)

செறிகோ யிலினக முறவுய்த்தங் கொருசிற்காதன மீசையுற வைத்துக்
குறிசோட சவுபசாரத் தொடுபச பூசைத்தொழில் குறைவறமுற்றி
நெறிமாமறை யவொரு போலுணமுண நிகழ்வித்துறு மிகைதானுண்டான்
அறிதே சிகர்கொள வணிகோசிக முடனடைகாய் சந்தலர் பிறதந்தான். (ராசுசு)

கூடப்புகு மொருசுத்துத் தனையக மாகக் கொடுதனி முகநோக்கித்
தேடற் கருமடிகளின் வெந்துற்றதடிப் பேதுன செயல் செப்பென்ன
நீடச் செயல் வெளிசெய்யே லென்றருன் குருவுக்கஞ்சி நிகழ்த்தானாய்
வாடப்புரவல னுளதோ தாடெனில் வாழேனுயிர் விடுவே னென்றான். (ராசுஉ)

மன்னல் லுயிர் விடுசற்கஞ்சின னுளதோதத்தெரி புரவலனந்தச்
சென்னல் விளைவு செய்வோளிற் சினமுடன வனைத்துதரில் வரவேவித்
துன்னல் லிடைரகுபதி ஈர்த்தனகதை சொல்லக் கேட்டன னுறைபோதில்
முன்னல் விடைகொடு சென்றோரவனை முனிந்தாத்தனா கொடுமுன் வந்தார்.

வரல் கண்டவனையொர் சிறைதங்கிட விடுமென்றான் விழிவழி மறவேந்தன்
குரல் கொண்டி நெறிகுடியான வனிவனெனவே தெரிசுரு பரசாமி
முரல் கொண்டவனை யழைக்கப் புரவலன் முகநோக்கினர் மொழிதர வேந்தன்
நரல் கெண்டுவல வைவரல் செய்தன னவனைக் கட்டுறுதனை நசுழ்வித்தே. (ராசுசு)

இறைபோர்த் துறவி பனுஞ் சாலுவைதனை யிந்தங் கவனது கொல்லைக்குந்
றிறை தீர்த்தரு ளிதிவேந்தே யென்றன றிறையு மப்படியே செய்தான்
குறைபோர்த் துறுகிற கொல்லக் காரனை நோக்கிக் குருபரரினி ியுன்
தறைபோற்றிக் கொடுசந்தோஷத் தொடுதழை போவென்றனர் சபைதன்னில்

நிருபன் பால்விடை பெற்றின்று யிருய நேர்ந்தே னெனமன மகிழ்வாகிப்
பெருகுங் கடிமனை சென்றானவை றிறைபெரியோரொடு சகலரு நோக்கிக்
குருபுங்கவாதுகுண நன்றென மகிழ்கொண்டோ தினர்புகழ் தினமூன்று
கருதும் புரவலனாக மேவினர் நிசிகண்டேதத் தொடுகாடுற்றார். (ராசுசு)

வேறு.

விடியல் காண்டலும் வேந்தருள் குருபரர் மேய
படியை நோக்கின னுடையா பரணங்கள் பார்த்தான்
செடி கொ ணீள்பொழில் சென்றனா னொத்தெரிந் தெங்கும்
கடிதி னுடினன் கண்டன னெருபுடை காட்டில். (ராசுசு)

கண்டு தாழ்ந்தடி பூசித்து நின்ற காவலனை
மண்டு பேரரு ளொய்தனந் தனைநோக்கித்
தொண்டிசேர் திரியம்பகம் போய்வரத் துணிந்தேன்.
வணடுவாழ் தொங்கலா யெனவவனுடன் வருவேன். (ராசுஅ)

என்றுரைத்தன நரச நீயென்னுடன் கூடி
ஒன்றுறத்தகா தவிந்தர்தமிடுக்குள தூங்குத்
துன்றுறத் தருங்கலக மாதவிற் றெடமரசு
நன்றுறப் புரிந்திருக்கென நவின்றனர் பின்னும். (௩௪௬)

உத்தமத்தலங் களிலுள புனிதருக்குதவ
வித்தம் வேண்டுந் நல்கென வேந்தனோட்டகமா
மத்தகக் கரிவாசி மேன்மாடுக ணிரப்பி
மெத்த வாடை நல்லணி படை வேண்டுவ வெல்லாம். (௩௪௭)

தந்து தாழ்ந்தவர் தமைலிட்டப் பிரிவுறத் தளர்ந்தான்
நொந்துவாடலை யான்சென்று வரும்வரை துடங்கா
வந்து மாமகன்றினத தினம் புகித்து வழுத்தி
முந்து சூரிய குலத்திராமனை மனமுன்னி (௩௪௮)

தினமுமன்ன முண்டுறைக ியென்றுறச் செய்து
மன நமாமறை யவொடு வழிக்கொண்டு சென்றார்
தனது கோயில் போய்ச் சார்ந்தனன் வேந்தனுந் தாழ்ந்த
வனச மாமலர யினனேர் மாதவர் வழியில் (௩௪௯)

வேந்து நல்கிய பொருளின் வேதியர்க் குணவினைத்துப்
போந்து செய்வன செய்துதாம் பிச்சையே புசித்து
வாய்ந்த சேர்திரி யம்பக மென்னு மூர்வந்து
தேர்ந்து தானமுந் தருமமுஞ் செய்தனர் செய்ய- (௩௫௦)

அங்கு வாழ்மறை யவரிவாதம் வயி ன்ணுகி
இங்கு நீர்வ பனஞ் செய்து கொண்மி னென்றிசைப்பப்
பொங்கு மாதவர் செய்து கொள்ளா தரிபுகழே
தங்கு மில்லிடைச் செய்து கொண்டிருந்தனர் சார்நாள். (௩௫௧)

ஒருதினத்தினிற் றத்துவோடுறு வினையாடல்
கருதியங்கவன் குறிவைக்க மற்றதைக் கல்லால்
பொருதி னுரதைக் கண்டவர் யாவரும் புகழ்ந்தார்
தருதிறக்குறி தப்புற தடித்தன னென்று. (௩௫௨)

பின்னு மற்றொரு கற்கொடொர் பகழிபேராமல்
உன்னிவீசின ருடெறி பட்டுடன் வீழத்
துன்னும் வேதியர் தம்மை நோக்கினரிது சோர
முன்னிவீழ்த்தினன் காண்மி னென்றுற முறுவலித்தா. (௩௫௩)

கண்டவேதிய ரிறையுநேர் ஜீவகாருணியம்
கொண்டிலாதெதிர் கொன்றன னீக்கொலை யோனை
அண்டி நாமகா புருடனென் றறைவ தெப்படியோ
மிண்டு கொண்டவ னிவனெனப் பலபடி வெறுத்தார் (௩௫௪)

தாசர் பகழியைக் கைக்கொடு சதுமறை யவோ
நேசமின்றியா நெறிந்திதைக் கொன்றன னீவிர்
மாசகன்றமெய்கு ஞானத் தீர் புண்ணிய வழியிர்
பாசமிக்குளீ ராதலா லிறந்த பகழியின்மேல். (௩௫௫)

பரிவுசெய்துதும் புண்ணியத்திற் சிலபகுத்துத்
தருவிலோலிது பிழைக்கு நங்கட் கறஞ்சாரும்
கருதுற தெறியெனக்கும் வெம்பவங் கணாவாரும்
புரிதி றென்றனர் கேட்டந் தமறையவர் புகல்வார.

(௩௭௯)

இறந்ததைப் பிழைக்கச் செயராமற்கு மியலா
தறந் சழைத்துளே மாயி யு மெங்கனாலாமோ
பறந்த புள்ளை வீணேகொன்ற பதகனே யென்னச்
சிறந்த தாசர் ஸ்ரீ ராமனாச் செயத்தகா துளதோ.

(௩௮௦)

ராமநாம நன்மகிமையைக் காண்மென நவின்று
தாமங்கைக் கொண்ட பிழையை விடவுயிர் தழைத்துப்
போம தாயதுகண்டனா புகரர் வியந்து
நேம நீடவதாரி மற்றிவனெ ன நினைந்தார்.

(௩௮௧)

இவரை ராமதா சென்பதற்கைய மின்றென்றோ
அவர் தஞ்சேவடி பணிந்தன ரன்பொடு துதித்தார்
எவரு நேரிலா ரங்கொரு திங்கள் காற்றிந்நூ
பவநெடுஞ் சினைப்பஞ் சவடித் தலம் படர்ந்தார்.

(௩௮௨)

ஆங்கிராமனைக் கண்டடி பணிந்தெழுந்தன்பு
தாங்கியே பகிணுப சாரமுஞ் சாரத்
தேங்கு பூசனை செய்தறம்பற் பலசெய்தார
ஒங்கு வேதியர்க் கோதன மிட்டனரு வந்தார்.

(௩௮௩)

அன்றி ராத்திரி ராமகீர்த்தனம் புரியளவில்
வென்றி ராமனுக் கின்புமிக் கினுறா மேவி
நின்றி யாவர்க்குந் தெரிவுறா தவரை நேரலைத்து
நன்றி நேரித வசனங் கணவின்றுடன் மறைந்தான்.

(௩௮௪)

அனகர் பின்பு செய்தவம் ஜபமாதிய யாவும்
ஜனகி நாயக னுமசங் கீர்த்தனந் தனிலும்
கனம் விராவியதல்ல ரஞ்சண்டவன் கங்கைப்
புனனிலாத்தலை பொருந்தியுந் தாபம் போக்கிலனாய்.

(௩௮௫)

தசர தன்றிருத் தனைய னுமஞ் சொலித்தாபம்
பிசக தாயுற விளங்குகின்றன னன்பு பெருகி
நிசமிதே யெனத்தொரியி னென்றி யாவர்க்கு நிகழ்த்த
வசம தாயினர் யாவரும் ராம நாமத்தில்.

(௩௮௬)

நயன நீருக ராம நாமந்தனை நவின்று
ஜயஜயா வெனத்தழைத்து ராமன் மெய்த்தாசர்
புயலை நேர்திரு மேனியாற் காரதி பொருத்தி
வியனுறும் பிாசாத மீந்தனர் விடிவேலை.

(௩௮௭)

ஆழியான் றிருமகனுக் கட்டாங்க வந்தனைசெய்
தூழியுழி நீவாழி யென்றுறு வீடைபெற்றுப்
பாழிசேர னிகத்தொடு டாங்களி படர
வாழியென்ற ஶ்ராரொடுத் தவர்வணங்கினரோ.

(௩௮௮)

கூடவந்தவர் படாநெடுங் குழலுறத் தாசர்
நீடமர்ந்தவூர் புக்கிடு பிச்சைபை நேர்ந்து
தேடருந் திறலனு மனைப்பூசித்துத் திருந்தோர்
மாடமைந்தடை சுட்டிராமனுக்கு முன்வழங்கி.

(நா.கா.சு)

வேதியர்க் கமுத ருத்தித் தாமும் பின்பு மிசைந்து
நீதியிற்றிரு நாம சங்கீர்த்தன நிசியில்
ஒதிமுத்தின முற்றடைந் தவர்க்குப் தேசம்
தீதிறப் புரிந்தெய்து வார்தாய்தந்தை சேரூர்.

(நா.கா.சு)

கங்கைமா நதிக்கரைவழி ஜாம்பெனக் கழறார்க்
கங்கனோர் புடைய னிகத்தோடி ாங்கினராகத்
தங்கு மந்நகர்த் தலைவரும் ஜனங்களுந் தெரிந்து
நங்கன் வேந்து சிவாஜி தேசிகர் நணணிநோல்.

(நா.கா.சு)

நாமெகிர்ந்து கண்டினிது பூசித்தருணண்ணல்
தாமன்றோ செயத்தருவ தென்றெழுந்தனர் சார்ந்து
மாமன்றே சிகரடிக்குக் காணிக்கைகள் வைத்துத்
தூமனங்கொடு தொழுதனர் தூரத்தே நின்றார்.

(நா.கா.சு)

நோக்கி ராமதாசனா யிவர் நுதன் மருவுடையார்
போக்கில் சூரியாஜிபண்மதர் புத்திர ரலனோ
தூக்கில் யானொனத் துணிவுறு போதொரு பார்ப்பான்
நீக்கி யாராயுங் கிட்டிவந்தரு குறநின்று.

(நா.கா.சு)

வேந்தன்றே சிகராயினு நீரொவண்மேவி
வாழ்ந்துளீ றொங்குப் போகின்றீ றொவருள் வமவர்
சார்ந்துளேன் பஞ்சவடி யெனார் தலத்துளே னும்மை
நேர்ந்து காண வென்றனர் குறுமுறுவன் முன்னிலவ.

(நா.கா.சு)

சொல்ல வேதியன் சூரியாஜிபண்டி தர் தோன்றல்
அல்லவோ வருநீவீர் நாமாயணசாமிச
செல்வ றொன்றறிந்தே நெனவவர் சிரித்திருந்தார்
வல்லதாய் தந்தைவழப்பிரிவே நென்றான் மறையோன்.

(நா.கா.சு)

வினவு தாச றொன்றந்தை தாயென் வயின்மேவல்
கனமதன்றி யானேசென்று காண்பதே கருமம்
எனவெழுந்தனர் காணடையாய்ச் செல்வி வர்க்கு
முனர் வினாந்த லுர்த்தலைவன் போய்தந்தைக்கு மொழிந்தான்.

(நா.கா.சு)

இனைய புத்திர றொய்தின றொன்னலு மின்பம்
அனைய முன்னத் தராய்த் தந்தை தாயுடனவசம்
கினைவ தாயின ரப்பொழு தெய்தினர் சேனை
வனையவிற்புருந்தார் தமையனா முன்புணங்க.

(நா.கா.சு)

தாசர் தம்மை யத்தமையனார் மாற்புறத் தழுவி
ஆசுகுறிட வண்ணைதாள் வணங்கின ரன்னை
நேச நீடமார் புறவணைத் திருகண்ணி னீரால்
மாரின் மஞ்சன மாட்டினன் முகங்கண்டு மைந்தா

(நா.கா.சு)

எனமறந்து நீயித்தனை நாளெவணி ருந்தாய்
புனைவ தாயினை புகரில் கோசாயி வேடத்தை
நினைவதென் கொலோ வெனமிக லிரங்கின ணிற்கத்
தனையர் தந்தையை வணங்கினர் தழுவினர் தந்தை.

(௩௩௬)

ஆகிகூறின் றன்புறத் தந்தைதா யணணர்
மூசி நின்றதும் வயினன்பு மொய்ப்பது தெரிந்து
மாசிலாதவர் மூவர்க்கு முள்ளமா மயிலை
வீசிஔர பங்குகள் பற்றில முனர்விளம்பி.

(௨௩௩)

மூவருந் செரிக்கிங்கி வளங்குல முழுதும்
சாவரும் புவிதன்னிலீ டேற்றிடச் சார்ந்தான்
மேவருஞ் செயலா நெனமகிழ்ந் துள்ளம் வியந்தார்
யாவரும் புகழ்த்தக் கோர்பினைகூக் கெய்கினனோ.

(௨௩௪)

ஆறுமைந்து மாமனை யிடை யேற்றன ராகி
மாறுகொணமலர் தமமினை வருதலுங் கண்டோர்
விறுசேர் புவிவேந்தற்குத் குருவென வமைந்தும்
தாறுபிச்சை யுணமிசைவதே துணிந்தனர் துணிவோ.

(௨௩௨)

கடனமாவ யிராக்கிய மெனைவன் புகலந்து
முடிவிறோத்திர மொழிந்தனராக முன்றந்தை
மடிவின் மாமலற யவருண போதனம் வழுங்கி
நெடிது தகையோயொகி தாம்புலமு நிறைத்தார்.

(௨௩௩)

மின்னையான மற்றி ருவரோண்டனா பின்பு
கொள்ளை யானந்த மேவின ரிருப்புழிக் குறையில்
புள்ளையர் பவன்சார் சாத்தார் புகப்போதத்
தள்ளை தந்தையோ டண்ணருந் தாசனா நோக்கி.

(௨௩௪)

யாமு நின்வயினன் புடையரசனை நோக்கப்
போமுன் பின்வருவோமென நன்றென்று புனிதர்
தாமும் பன்மிசை யண்ணாத் தந்தையை யேற்றி
பூமுன் மங்கையைப் பொருவுதாய் சிவிகை மேற்பொருந்த.

(௨௩௫)

கொண்டு மூவர்க்குஞ் சேவை செய்தனி கத்திற் கூடி
மண்டு நீர்வளங் கெழுமுசா சார்புறம் வாய்ந்தார்
ஆண்டு தூதரா லறிந்து வேந்தனிகத்தோ டெதிர்த்து
கூண்டு கொண்டடி பணிந்தனன் பூசித்தான் களித்து.

(௨௩௬)

சந்தை தாயண்ணர் தமமையுந் தாழ்த்தன னின்று
முந்து நற்றின் மாதலா னும்முக நோக்க
வந்ததென்னுடை நற்றவ மென்றனன் வழுத்தி
மைந்தர் தமமையோர் சிவிகைமே லேற்றினன் வந்தான்.

(௨௩௭)

சாமரங்கொடு லீனின னகர்வலந் தந்து
காமரங்கனிந் திசைதாப பல்லியங் கறங்கப்
பூமடந்தைநேர் மங்கையர் பொலிவுடன் வாழ்த்த
மாமடங்கலில் கோயிலுட் கொணர்ந்தனன் மகிழ்ந்து.

(௨௩௮)

அயினி நீர்கொடு சுழற்றிப்பின் போர்புறத்தமைத்த
வயினகன்றசிக் காதனமேற்றினன் வைத்து
மையின் மணிக்கலம் பூட்டி நல் வஸ்திரம் வீணநது
கையினியற்றின னெண்ணிருமுகமனுங் கனிவாய்.

(௨௩௬)

மறையவர்க்கு நால்வருக்கு மினபோலுனம் வழங்கிக்
குறையி லுத்தமருண்ட வுணமிசசி லுட்கொண்டு
முறையி னனணனொ யிபாக்கதை மொழிந்திடச் செலுத்த
நிறையும் யாவருங் கேட்டின மகிழ்ந்தனா நிரம்ப

(௨௩௭)

பின்னா சாமிக் காரடி செய்தபின் பிரசாதம்
நன்னர் யாவர்க்குந் தரவவர் வாய்நதுபோ யினபின்
முன்னோடுதாய் உந்தைகண முகிழ்த்தினி துறங்கு
சொன்ன ராமதாசருந் குபசாரந் தான்றொ குத்தி.

(௨௩௮)

துயிலச்செய்தன னிவ்வகை யொருமதிது ன்னப
பயிலுமற்புத தாசாபாரசிபன் றின்பபாரசிபுன
வயினிற் சாந்தவென நறதைபோ டணணாமாதாரை
எயில் சுற்றோங்கிய லாமபுறச் செய்தியின நெனபு.

(௨௩௯)

எந்தல் கேட்டுடன் வஸ்திர பூண மேமம்
வாய்ந்த நால்வகைச் சேனைமற் றுதியவழங்கி
நேர்ந்த ஜாம்பெனு மூனாநா கொடையதாய் நரபயி
போந்தமூவர்க்கு மினிதநன் முகமனும புக்கது.

(௨௪௦)

சூரியாழி பண்டிதரது துணைவியார தமமை
நேரி னேக்கி யாவரு நிகாச கினறிலா நீரோ
பாரினோர் பராந்தருவரைப் பிரகலாதனாமா
சீரின் மேம்படலாகிய திறலனுமாரை.

(௨௪௧)

பெறுசு நீ திகியாதிசீ ரஞ்சனை யெனப்பேர்
மறுவிலாரொன ராமதாசரை வயின்வாய்ததீர
நிறுவி யெவ்வுலகையு முத்தரித தருணிமிததம்
தெறுவி றொவ்வினையு மெனத்துதிபல செபயி.

(௨௪௨)

திர்க்க வந்தனஞ்செய்தவ ராசிகள் செபப
ஊர்க்கண மேவுற வழிவிட்டு வந்தன னுரவோ
யார்க்குந் தேர்வுற தேகினர் ததது வோடியல கான்
சேர்க்குமாதையா பரணங்க ளவ்வயிற் றீரந்து.

(௨௪௩)

அரசு வேதியர்க் கருத்துபோ துண்டவந்தணன்மா
விரசமாவுலி யென்னுமூர் மேவும் வெள்ளறிவன்
பரசமூணனி யுன்பவ னக்கரம் பயிலான்
உரசு காதன்மிக் குள்ளவன் மணம்பெறு வொருவன்.

(௨௪௪)

இம்மண் ணுள்பவன் நனக்குத்தே சிகொன வியைந்தோர்
தம்மிடத்துப் தேசம்பெற் றுலது தன்னால்
செழ்வையாகிய போனகஞ் சித்திக்கு மரசன்
மெய்ம்மை சேர்நன்பு மேவிப்பொன் னீட்டலு மேவும்.

(௨௪௫)

என்று நிச்சயித் திராமதா சிருப்பிடந்தேடித்
துன்று வோன்புலி கரடிகள் சூழ்வுற நாப்பண்
ஒன்று வோர்தமைக் கண்டன னருகுற வொல்கி
நின்று தூரத்திற் றோத்திரம் பற்பல நிகழ்த்த. (உகக)

தெரிந்து தேசிக ரந்தண பயப்படேல் சேர்தி
புரிந்த வென்னுழை யெனவவன் போய்ப்பதம் போற்றப்
பரிந்துதேசிகர் ரந்தசென் பகர்தியென்னலுஞ்சீர்
விரிந்த தும்மருள் பெறவிங்கு மேவினே நென்றான். (உஉஉ)

எனலு மென்னரு ளாதுனக் கென்வரு மென்றார்
அனகர் நல்லலு ணுடையா பரணங்கனாதி
சனமு தும்மரு டருமியை யின்றியான் றளர்ந்தேன்
தினமு மென்றனை நேசிகர் சிரித்துபதேசம். (உஉஉ)

பெறற்குத் தக்கவ னல்ல நென்றுளங் கொண்டு பெயரத்
துறக்கமற்றவ னீருப தேசஞ்சொல் லீரோல்
இறப்ப னீங்கெனத் தேசிக ரிவன்கொடு மூர்க்கன்
மறத்தி னுவிடைய நீக்கினு நீக்குவான் வல்லே. (உஉஉ)

என்று நிச்சயித் துடனவற் கிதவப தேசம்
ஒன்றல்கி மற்றவன் றுணநோக்கி யொன்றுறாட்டார்
இன்றுதொட்டவா விகந்தின்ப துன்பங்க ளெகிரந்தால்
நன்றுதிதென நாடுகு துயிர்கட்டு நலனாய். (உஉஉ)

சாது சஜ்ஜனர் தமக்கன்பு செய்து நாடோறும்
போது போதுறு காலத்திற் புனிதரீராடித்
திதுறைய மத்துடன் பங்கொரிற் சேர்ந்து
கோது தீர்பிச்சை கொண்டதி லகிதிக்குங் கொடுத்து. (உஉஉ)

அட்டி ராமனைப் பூசித்து நிவேதன மமைத்து
மட்டிலிந்தநன் மந்திரந்தனை மனனஞ் செய்
துட்ட தும்பிடா துண்டுறி லிவ்வுபதேசம்
இட்டமாகிய பலந்தருந் தவிரிலீ யாதால். (உஉஉ)

என நன்றென்றவ னிருப்புழித் தாம்பிச்சை யேற்றுத்
தினமுஞ் செய்முறை செய்துண்டு சேர்ந்த தத்துவுக்கும்
அனகர்ந்தன ரன்புட னருந்தின னிருக்க
உனலருந்திறல் வேந்தன் வந்துற்றன னுங்கு. (உஉஉ)

தேசி கோத்தமர் தமதடி பூசித்துத் திருந்து
நேசமோடு கொண்டு வந்த நல்லுண வெலா நிறைக்க
மாசிலாத வருண்டு பின் மிருந்ததை வனத்தில்
மூசுவானரங்களுக் களித்துறு முதல் வனுக்கு. (உஉஉ)

சாமுனட்ட வப்பத்தின் மிச்சிலைத் தரத்தாங்கிக்
கோமுணுண்டு தன்னகர் சென்றான் குருடருள் கொண்டு
போமுன் கண்டங்குத்தங்கிய வேதியன் பொருமி
காமுன் கண்டதின்றிய வதிசய மென நாடி. (உஉஅ)

உப்பிலப் பத்தின் மிச்சிலா மெச்சிலை யுண்டான்
ஒப்பில் வேந்தனே யென்னில் யாம் பெறுவது முதுவே
தப்பிலாவி வரருளுபதேசந்தான்றருமோ
வைப்பினற் பயனென்றகம் வருந்தினனாகி. (உஉக)

மூன்று நாளுணவுறக்க மின்றாயிவண் முயன்றல்
ஊன்று வெம்பசி யாலுயிர்போ மென வுன்னி
ஞான்று தோறுமை யம்புக்கு நலிவுற நம்மால்
என்று முற்று மோவிது தகாதென்று தேசிகர் பால். (உஉ௫)

நின்று நானயலார் செல நீனைத்தின்றே னீவிர்
ஒன்று மிவ்விடத்துற மனமுறுகிலே நென்ன
நன்று நீயெனதுரைப்படி நடத்தி போ வென்றார்
அன்று தேசிகரவன் வணங்கின் சென்றான கன்று. (உ௨௬)

வேறு

எங்கு நல்லுணவு வாய்க்கு மென விசாரித்துக் கொண்டு
மங்குவான் போகக்கண்ட மற்ற வனவனை நோக்கி
தங்கு மிவ்வுருள்ளார்க்குத் தலைவன்றன் வீட்டில் ஞானம்
பொங்கு மோர் புருடனுக்குப் போனகம் வழங்கு கின்றான். (உ௨௭)

அவன்மனை தனினீ சென்றாலு சுவைச்சோறு வாய்க்கும்
தவமறை யவனை சேறி யெனலுமம்மனைக் குட்சாராந்து
பவருற நிறைவதான பந்தியிலிருந்துண்டின்புற்
றிவர் பெரியவனோ வாய்த்த வின்றுதான் சுதின மென்ற. (உ௨௮)

இந்த மாபுருடர் தம்பாலினிதுபதேசம் பெற்றால்
எந்த நாளினு நல்லுணவு யிசையு மென்றெண்ணி யாங்கு
வந்த மாபுருடர் தம்மை வணங்கி நன்குபதேசத்தைத்
தந்தருள் செய்தி ரென்றான வருந்தான யாரென்றான். (உ௨௯)

இல்லற மெனக்கின்றிந்த மாவுலியிருப்பதி யானே
நல்ல முதகப்படா மனர பதிதனதாசானால்
சொல்லனாக கிரகம்பெற்றார் சுவையுணக் கிடைக்குந் துய்த்திங்
கல்லறற் றிருக்கலாமென் றவரனுக் கிரகம் பெற்றேய். (உ௩௦)

வனத்தவ ரிருந்துபிச்சை வாங்கிவந் துப்பிலபம்
கனத்தவெம் பசிதீர்த்தற்குக் கால்வயி றுண்டிகாலம்,
தனைக்கழிக் கின்றாரன்னார் தம்மொடு கூடிவாழ
எனக்கிசை யாமல்யானும் மிடஞ்சர ணடைந்தேனென்றான். (உ௩௧)

என்பதை வினவியந்த யதியிங்க உலகத்துள்ள
மன்பதை தமையீடேற்ற மாருதி யம்சராகி
இன்புசெய் திறைவனுக்கு மெவர்க்குந்தே சிகரானோர்பால்
அன்பனுக் கிரகம்பெற்று மிவன்வினை யழித்ததந்தோ (உ௩௨)

எனநினைந் தவனைநோக்கி யொருவர்பா விதோபதேசம்
தனையடைந் தனைவேறேயோர் தவருப தேசங்கொள்ள
நினைவுற லடாததாகு நினைக்கவ ருபதேசித்த
அனையது தனையேபோற்ற லழிகிதென் றறைந்தா ரன்னான். (உ௩௩)

அவ்வுப தேசந்தன்னுற் பட்டினி கிடக்கலாற்றேன்
செவ்வியிர் நோநன்கு செழுமுப தேசமென்றான்
வெவ்விலை யவனன்னுனைத் தம்வயின் விலக்கவேண்டி
வவ்விய வுபதேசத்தை வழங்கினோர் வயின்வழங்கி

(௨௩௯)

வருகவென் றுரைத்தாரந்த மாதவர் மறையோன்கேட்டுப்
பொருவறு ராமதாச ருறைவனம் புருந்துகண்டு
பெருநகல் ஹணவுநல்கும் பெரியதே சிகரைப் பெற்றேன்
அருளுதும் முபதேசசூக்தக் கொடுவிடை யருளுகென்றான்.

(௨௪௦)

கேட்டவர் நன்றியிற்றிங் குண்ணப்போற் கினருஞ்சீடர்
நாட்டகப் பதிவரோவன் வாயிடை நன்னீர்பெய்து
கூட்டிய புனைக்கொண்டு கொப்புளித் துமிழ்கவென்றார்
ஊட்டின ஸீஸாவாயிற் கொப்புளித் துடனுமிழ்ந்தான்.

(௨௪௧)

உமிழ்தலும் பாரைமீதி லவருபதேசஞ்செய்த
அமிழ்நிலுந் ஈவையசான வக்கர மேழுமாரும்
கமழ்தர லாகிக்கண்மேற் காந்தின வெவருங்காண
இமிழ்கினை யுலகச்சின்று மிளியிட்டப் படிசெல்கென்றார்.

(௨௪௨)

தாசரோ வுகலுங்கேட்டுர் சார்ந்தனன் சாப்பாடிட்ட
பூசார் தம்பாளின்று புருந்தன புகன்றன்கேட்டு
மாசில ரந்தோராம தாசர்மந் துபத்தவராயின்
வீதினை யதனையன்றி வேறிலை யெனதகத்தும்.

(௨௪௩)

குருவுப தேசந்தன்னைக் கொப்புளித் துமிழ்ந்தீசா
அருகுறே லகறியென்ன வகத்துற முனிந்தார் பார்ப்பான்
பெருகவும் பயந்துநில்லா தகன்றனன் பெயர்ந்துபோனான்
கருதரு ராமதாசர் காட்டிற்சஞ் சரிக்குநாளில்

(௨௪௪)

அங்குபண் டரிக்குப்போரும் யாத்தினாக் காரரண்மித்
தங்குறப் படாநல்விடி தழைப்பச்செய் திறங்கியன்று
கங்குலிற் றுகாராம்சாமி கழறபங் கங்களாலே
பொங்குபண் டரியென்றோதும் புரத்தது மகிமையெல்லாம்.

(௨௪௫)

தாளமிர் தங்கம்வீணை தழைப்பக்காற் சதங்கையார்ப்ப
நீளாவத் தோடாடிப் பாடினர் நிரம்பக்கண்டு
கேளமை நல்லீர்யாண்டுச் செல்கின்றீ றொன்றுகேட்ப
மூளருந் தவத்திராம தாசர்தம் முகத்தைநோக்கி.

(௨௪௬)

யாங்குபண் டரிக்குச்செல்லும் யாத்தினாக் காரரொன்றார்
ஆங்கவ ரிராமயோகத் தமைந்தன ரிருக்கவந்தோர்
நங்கிவர் பெரியயோகி யொனத்தெளிந் தவர்பால்வந்து
பூங்கழல் வணங்கியைய போதுக வெம்மோடென்றார்.

(௨௪௭)

பண்டரி புரத்திலெந்கப் பரமனுன் னான்மற் றன்னான்
தொண்டரி லெவருக்கேது சூழ்ந்தன நென்றார்தாசர்
புண்டலீ கருக்குக்கண்ணன் போந்துநின் றவரோயாகி
கண்டபற் பலருக்கெல்லாங் கருணைகூடர் திலங்குகின்றான்.

(௨௪௮)

ஆதலா னீவிரொம்மோ டடைந்தவன் றினைச்சேவிக்கப்
போதுக வென்றுவேண்டப் புனிதராம் ராமதாசா
சேததன் கேள்வனேயென் குலதெய்வ மவனைத்தீர்த்தோர்
நாதனி னணுகுருதென் மனமிதற் கெண்ணன் செய்வேன். (௨௪௬)

என்றனர் வினவியாரு மிவர்கருத் திவ்வாரோவென்
றன்றவர் தமைவணங்கி விடைபெற்ற ரகன்றார்பின்னும்
ஒன்றரி தாசர்நோக்கி யுடன்வரக் கூவத்தாசர்
நன்றவ ணிராமனுண்டே னணுகுவ னும்மோடென்றார். (௨௫௦)

ஐனகிதன் கேள்வனேயவ் விட்டலன் ருனென் றற்றோர்
சொனவுளாக் கிசைவுரூம லிருப்பது கண்டுமுந்நோர்
மனநல முடையகற்பின் மாதர்போன் றவொன் றெண்ணி
நனர்விடை பெற்றுச்சென்றார் நளினைநா யகனதோந்து (௨௫௧)

தானொரு மறையோனாகித் தாசர்வாழ் சானஞ்சாரந்தான்
நானநன் கியற்றித்தாச ரடைசுட்டு நவிலிராமன்
போனாக் செய்செய்துண்ணும் போதுவே தியனைக்கண்
தேனலர் போதுபோலுஞ் சேவடி. கனைசேவித்து (௨௫௨)

இப்பிர சாதந்தனை யினிதுச் ருண்பிராகில்
ஒப்பிலாச் சனகிகேள்வர்க் குவப்பதா மென்றுவேண்ட
அப்பிரா மணன்கேட்டுக்கா னடைந்ததிந் திதற்கேயென்று
மைப்பிர ளயத்தின்மூழ்கி நனைந்தவன் திரத்தினோடே (௨௫௩)

பன்னிரு நாமஞ்சாத்திப் பலாசிலை களைத்தெத்துக்கொண்
டன்னவர் தம்பால்வைக வடைதந்து மிசையுமென்றார்
சொன்னவர் முன்பேகண்ணன் சுரமு திலுநன்றார்
தென்னவுண் டிராமதாசர் தம்மைப்பார்த் தியம்புகின்றான். (௨௫௪)

பட்டினி பன்னாற்றேன் பசிதெறப் படைத்தீ ரபபம்.
முட்டிலை யெனத்தாசர்க்கு முகமனன் குறைத்திருக்கக்.
கிட்டிய நீர்யாண்டுச்செல கின்றனிரிருப்ப தியாண்டு
மட்டினும் பெயரோதென்ன மறையவன் வருத்துகின்றான். (௨௫௫)

பண்டரி புரத்திற்பன்னாட் பயிலுவேன் குடும்பத்தோடும்
எண்டரு மெனக்குநாமம் விட்டல படவே யென்பார்
தொண்டரா யாத்தினாக்குத் தொகுமவர்க் கெதிரில்வந்து
கண்டவர் தமைக்கூய்ச் செல்வான் கடுகுவன் வருடந் தோறும். (௨௫௬)

ஆடிமா தத்திலேகா தசிமீ பித்ததாலே
நாடினன் வருவோர்கூவ நணுகின னணுகநீரும்
கூடியென் னுடனேவாரு மென்னக்கா குத்ததாசர்
தேடி.லன் ராமன்றனை யன்றிவே ரொருதெய்வத்தை (௨௫௭)

நானினிது வந்துகாண ராமனங் கிருந்துசேவை
தானினி துதவுவானேற் சார்குவெ னும்மோடென்றார்
தேனினி தொழுகுங் குல்லைத் தெரியலான் றன்பாலுள்ளான்
மாணினி தூர்வோனீன்ற மகனுமக் கிராமன் றன்னை (௨௫௮)

கூட்டுவான் வருகிறென்று கழறினன் மறையோனார்
கூட்டுள் மகிழ்க்கி ராமதாசர் தத்துடனேகூட்ட
வேட்டிடன் வரமர் க்கத்தில் விண்மி ப்பெய்துசேறும்த்
தாட்டுணை களின்முட்டைக் கத்தாசர்தீர்த் தளர்வுறாமல்.

(உருக)

மறையவன் முட்களெல்லாந் தன்கையால் வாங்கி
கறையயான் முன்றே செல்லக் கன்றுபின் ரெட்டருள்பொல்
நிறுதவர் தொடர்ந்தே கெடிதுபோய்ப் பண்டரிக்கு
முறைமுறை வருவோடே கூட்டியுட் போதமுட்டி.

(உருக)

இன்னியிங் கெய்துவோரை யழைத் தியான் வருகின்ற
பன்னியம் மறையோனேகப் பாண்டி க்கன்றன்
பின்னிய கிரங்கண்டு மிடிபுய னந்தங்கொண்டு
பொன்னியன் மாபிணைப் புட்டித்தனர் போரும்போ.

(உருக)

பல்லியமுழங்க கேடது பரவினராமப்பிரடி
பல்லியிலன்பர் கூட்டமான நீதவசமெய்தி
புல்லுவர் தொழு ராகி யொருவர்க்கங் கொருவர்போற்று
நல்லியத் செய்கை யெல்லா நபத்தவர் வியந்துசொல்வார்.

(உருக)

கூண்டவா நவசமாங் கல்லமிக் கோயில்பே.
முன்னாயா நெங்குங் கண்டகின் மெனமுங் குளி
பன்னகவையிடம் பதிடைவத் துபணிந்துபோர்நி
நன்னரங்கமரு மாஞ்சனே யரை நன்குநகண்டார்.

(உருக)

கூண்டடி தொழுது போற்றிக் காஞ்சுத்தற்கன் புசான்ற
கண்டகுமு மகிராமெனங்குள னியம்பு கென்றார்
பண்டய துவாபராந்தத் திடை பசுந்துள வக்கண்ணன்
கொண்டல் போனிதற் திராமன்ற நெனக்குறிக்கச் செய்தான்.

(உருக)

அன்று தொட்டின்று காறும் பேதமாய் வணங்கு கிற்போர்
நன்று செய்கண்ணனே யிவ்விட்டலனும் கொண்டான்
தொன்றுறு ராமனே கண்ணன் பதத்தொழுதி யென்றார்
முன்றுறு மருத்தின் மைந்தர் முயங்கினரழைத்துச் சென்றார்.

(உருக)

மாருதியுடனே சென்று வளரொளி விமானத்துள்ளே
மாருதியே நின்ற விட்டல நிமலன்றன்னைச்
சீருறப்பணிந்து நின்ற நெகரகுலத்திராமா
ஏருறு ஜனகிகேள் வாவெனப்பல புகழ்ந்து போற்றி.

(உருக)

நின்ன திராமருபம் யான்கண்டு நினைந்து போற்ற
நன்னரிங்கருள் செய்கென்ன நயந்தருள் பாண்டிங்கன்
தன்னருட்டம்பியோயி ஜனகியுந்தானுமாக
முன்னர் நின்றிலங்கித்தாசர் தமையுற முயங்கல் செய்தான்.

(உருக)

முன்பஞ்சவடியிற்கண்ட முறைகண்டு தொழுது போற்ற
அன்பாஞ்சலிக்குக் கண்ணவ்வகையான தேர்ந்து
பின்பங்குச்சார்ந்த தொண்டர் தாசரைப் பெரிதுபெணி
இன்பஞ் செய்திராமன்றனைக் கண்ணனாயிற்று சென்றார்.

(உருக)

சூறவிலாவன்ப ரெல்லாங் கூடினர் வேண்டு கின்ற
முறை நிலாவுதியிராமா வெனத்துதி மொழிந்து போற்ற
நிறைகுலாந்தாசரேத்து நிலைப்படி நிலாவி நின்றான்
மறை யெலாந்துணிந்து போற்ற வயங்குறு பாண்டரங்கன். (௨௬௬)

கண்டு தொண்டர் யாருங்காவிடைப் பணிந்திராம
தொண்டரைப் பலவாறாகத் துதித்தவர் செங்கை தங்கைக்
கொண்டனரரிதன்னும கோஷஞ் செய்தவரோடந்தப்
பண்டரி நகரைச்சூழ்ந்து வலம் வரும்பரிசு பார்த்தோர். (௨௭௦)

பரவசராகிக் கூத்துப்பயில்வதும் பரமனும்
திரமுறப் புகல்வதுங் கண்டுளந்தனிற் செறிந்தானந்தம்
விரவுறு ராமதாசர் விழிகணீர்த்தும பவிம்மிக்
கரதலந்தானங் கொட்டப்பாடினர் களித்து வந்தார். (௨௭௧)

கருடகம் பத்திற் சார்ந்து கண்ணற்காரதியுஞ் செய்து
தெருடரு தீர்த்தமான சந்திரபாகை சேர்ந்து.
புருடரிற் சிறந்தநாம தேவர்தாம் புளினத்துடு.
மருள் கெடப்பாடு நாம கீர்த்தனவகைகள் கேட்டு. (௨௭௨)

இரவொரு மூன்று ஜாமத்தளவு மின்புற்றிருந்து
பரம னுள்ளுவப்பதாச வாரதி பரிவிற் செய்து
வரபிரசாத நல்க வாங்கினர் மறுதினத்தில்
தரமிரு தாசொல்லாந் தாசனாப் பணிந்து போற்றி. (௨௭௩)

இன்றிராக் கதைநீர் செய்ய வேண்டு மென்றி ரந்துகூற
ஒன்றிய ராமதாச நறுசிறு வயதிலேயான்
துன்றிய வனத்திற் சேர்ந்து ராமநாமங்கள் சொல்லி
நன்றினி திருந்தேன் தன்னை நாமகீர்த்தனஞ் செய்கென்றால். (௨௭௪)

தாளம் யாழிசை யிராகஞ் சார்வுறப் பாடத்தக்க
ஆளலே நென்ற ரன்பர் யாவருமவரை நோக்கி
நீளராமனுக் கன்புற்றீர் நீர்சொன்னபடியே கேட்டான்
நாளநன்க மலம்போலு நயனங்கொள் பாண்டரங்கன். (௨௭௫)

இப்படி மகிமை யேய்ந்த நீரினி தெவ்வாறாகச்
செப்பினு மெமக்கானந்தஞ் செறிவதாம் பகர்கென்றன்றார்
ஒப்புறப் பணிந்துபோற்ற வுவந்துடன் ராமதாசர்,
மைப்புயல் போலுமேனி ராமனை மனத்திற் கொண்டு. (௨௭௬)

விட்ட லன்றன்னை நோக்கி விதவிதமாகப் போற்றி
மட்டறு கதை செய்தியார்க்கு மாதவ னுமந்தானே
இட்ட தாரகமா மென்னவியம்பி நிச்சயிக்கக் கேட்டோர்
உட்டழை வாகிக்கண்ணற் காரதி வுவப்பச் செய்தார். (௨௭௭)

வேறு,

மறுதினத் தன்மதி நிறைவாந்திதி
பெறுத லாலன்று பாண்டரங்கப்பிரான்
செறிமணிச் சுடர்த்தேரி லெழச்செய்து
செறிதரும் பல்லியங்க னெருங்கவே. (௨௭௮)

பரவுகின்ற கோபால காலா வெணும்
தரம தாமுற்சவஞ் செயச் சார்ந்தனர்
விரவுகின்ற கோபால புரம் விராய்
அரவ நீடுறப பாடின ராடினர்.

(உஎக)

கண்ண னுடுறு கந்துகந்தும் பிகோல்
நண்ணு கோணங்கி கொம்மியென நவில்
வண்ண நல்வினை யாட்டின் வகைசெய்து
வெண்ணெய் நெற்பொரியோடு நிவேதித்தார்.

(உஅற)

நிம்பராஜ ருள் பிரசாதநீ
டம்பரத்த ரடைந்து மனிதராய்
இம்பர் சிந்தின கண்டெடுத்துட் கொள
நம்பியாவரு நன்கினி துண்டனர்.

(உஅக)

உண்டபின்பு கண்ணன் னுடனோங்கு சீர்
மண்டு கீர்த்தனம் பாடிவழி யுறிஇக்
கண்ட நெய்த யிர்பார் கலங்கோல் பொத்துக்
கொண்டருந்தி நின்றாடினர் கூடினார்.

(உஅஉ)

இன்னும் பல்வினை யாடலொ டெய்தினார்
மன்னும் பண்டரி வந்தருட் கண்ணனை
மின்னுங் கோயில் விளங்க விருத்தினார்
துன்னுந் தம்வயின் யாவருந் துன்னினார்.

(உஅங)

கோயி லர்ச்சகர் கொண்டக தவிரா
வாயின் மூடிமனை புகலானபின்
தாயிலன் புறுதாச ரதிக்கன்பு
மேயினார் நல்விடை பெறவேண்டினார்.

(உஅச)

கண்ணன் கோயிற் கதவரு குற்றனர்
திண்ண மேய்கதவந் திறப்புற்றதாய்
நண்ணவுட் புகுந் தாயிரநா மன்றன்
வண்ணமா மலர்ப்பாதம் வணங்கினார்.

(உஅரு)

தீர்த்தன்னுளிற் சிரம்வைத்துப் பல்படி
ஏத்திராத வெனைத் தினங்காண்குரூன்
ஆய்த்துப் பின்றிய யருஞ்சிவாஜியாம்
பார்த்தி பன்னவன் பக்கல் புகும்படி

உஅசு)

எனக்கு நல்விடை யீகென வேண்டினார்
புனக் கொழுந்துள வோனருள் பொங்கிநீ
வனக்க ணீங்கியென்பால் வரலென் நென்றான்
உனக்கென் பாலரு னுற்றவன்றா மென்றார்.

(உஅஎ)

பின்னையும் பெருமானை வணங்கினார்
என்னைநீ பிரியாமலி ருந்தருள்
துன்ன வேண்டு மென்றார் சொலத்தோர் மிலான்
நின்னை யோர்கண் நீங்கிலன் யானென்றான்.

(உஅஅ)

ஸ்ரீபக்தலீலாமர்தம்.

நாதனேத நலங்கினா சாமனாப
பாதமன பிறபணிந்து விடைபெற்ற
நீதமேய் தததுடன் புரநீள வலம்
ஆதனசெயதரி நாமமயாந் தீ - ரா

(205)

போதுவார நரசிங்க புரநீளடை
காதலா நொடி றவங்கு கம நரச
திதுதீ பிசசைசெய சூ பசட்டை
ஒதிமாமனை யுண்பிததுண போதி - மை

(206)

விட்டலன் நொருநேதீய நன்கு
தொட்டரும் பசிபுறனுன் யானொ
அட்டரு பித மகக் மைநொரு
இட்டம் யாதெனறியம் பன் சாச - டே

(207)

தவிடுகொண் டன்ம பதூர
கிவிட நீருசு பி பிசிடசு
அவிடந சச்சாரு பிசு மடம
உவிடமராகு மராகு - ரு

(208)

இன்ற செய்யுங் கஞ்சொ
நனொ பிறை நாம மய
அனறுகொயி மமா சரி உசு
துனறுகொ மயிழம்பம் - ரு

(209)

மங்களு டிசெயதீய் நொரு
தங்கரும் பிசசாரு ச ம
அங்கு ணீங்கு மு ரு சா மரவு
பொங்கு னீவன்ம பிசு - ரு

(210)

அரசனா சிவாஜிய நிர்
விரசிணை நகிழமே விரசன
பரசமாண பரிசுதீய் ரு
புரசு நாரததனன் பரிசு - ரு

(211)

எனனைக் க நொரு பட்டினி நொரு
முனைசேர யு பிசசாரு முது
சன்னப பிறைநொரு சக ரு சாயன
பொனறுசு சிசாரு பிசு - ரு

(212)

பிசானன் பிசு கை தெ பூதூர செல்தீ
பன்னருங் குரு பாசினிவுடன்
அன்ன முண்டா ரு ரு ரு
உன்னருங் பிசு - ரு

(213)

அளவில் சே பட்ட நதொருநன்ச
உளநராதிபா தமநம் பட்டிக நீள
அளமெ லாங்கெ பிசு - ரு
கிளரும் விககிரசுங் கட்டுகந்தீரா

(214)

களைக் கொலசெய்து தொழங்குல
மாக்களைக் கடிந்தின் னலிவாட்டியே
பூக்களைச் சொரிந்தே புனிதந்தரு
காக்களைச் செறிகண்ணனி வந்தான்.

(உக்க)

லந்துதிரத்திறங்கின் னைகுபோ
சுந்தரவந்தன மீகத்தலைமன்
புதுமாய் பிக் காளியை டேயார் புது
தந்து மற்றதிற சாயகம் வீசினான்.

(கா)

விசிறுந் பயில்கின்றதை மெய்யுணர்
சேசிகோத்தமர் கண்டவன் முன்சென்று
பிசிலுமுக நேருற வெய்தலின்
சேசிறந்த தென்றெண்ணல் யோவினை.

(காசு)

வீழ்த்துப் பாய்ந்துயின் பற்றன் நிகப்பொரி
சுந்தரவன் வென்றபுது சேட்டவன்
சொந்தவன் ஸபத்தொடர்ந்து பின்பற்றுறக்
கடுத்தல் யார்க்கு மொண்ணாது நீர்காணவே.

(காஉ)

எங்கின்றேனம் பின்பற்று மென்றான்
செய்கென்றா ருடனெய்த லிழை
என்கொண்டார் பின்பு டுந்த கிப்பினின்
வெய்தண்டான் விபந்தானடி வீழ்த்தான்.

(காசு)

பூவிலே யாவதார புருடனே.
ஆவிர் நீரிந்து விற்பக் ராமென்றான்
சாவிலன் பாவன் னைத்தனும் கொடு
வீவினார் களை மெல்லி பிக்கினே.

(காசு)

எவ்முற்றந்து வார மியற்றினர்
மேவிநின்றவன் கண்டு வியப்பொழி
சாவின் முடைத்தானையும் வேந்தனும்
விதவினையெரோரம் பிற்பயுமே.

(காசு)

எனநடுங்கினனெத்தின் பன்முறை
தனது தானையுட் சார்ந்து தராபுடிக்
கனகர் செய்கையழிவித்து வேந்தனோ
யினனும் புகிக்கெய்தினனுத்தமர்.

(காசு)

அங்கு நீங்கினர் சாம்பளகடெ னப
பொங்கு மூற்ற புருந்தன்றி ராத்திரி
சங்கிராம கதைசெயச் சார்ந்துகேட்
டெங்கு மில்லதொ மற்றுமீசெழு.

(காசு)

அவசராயினர் யாவரு நேரிலாத
தவரிடத்துப் தேசந்தனைப்பெற
இவறினார்களர் சேவைக்கிணைத்துடன்
பவரினார்களர் பற்றலுற் றுக்கெலாம்.

(காசு)

எண்ணமுற் றவினிதி னியற்றினார்
நண்ணினார்சஹ பூரிலந் நாட்கதை
பண்ணினாரங்குப் பார்த்தவர் யாவரும்
உண்ணிலாவின ானந்த மூறவே.

(நாகு)

தேசபாண்டி சிறுவியக் காபாயி
தாசர் தாளிற் பணிந்தெனக்குததக்
நேசநல்லுப தேசநிரப்புகென
சூசகன்றுவி னாவவறிந்தவர்.

(நாம)

அடைவிலேயுப தேசமருளித்தம
முடையசாயித்தி யங்களுலாமுவள
இடைவிரா வநன் கீந்து பாராயணம
தடையி லாதென்றுஞ் செய்கெனசகாறறினார்.

(நாகு)

அன்னகன்னித னன்பினுக் காய வண
பன்னினாசில நாளமற்றவளுடன
துன்னின ரங்குநங்கிச சுராபுர
மென்னுமூரவா சீடாகள யாவரும்

(நாகு)

தேடிவந்து தெளிந்து கலந்தனா
கூடவூழிற் குலக ருணீகன்றன
ஈடின மக்கடத் தோபாவென்றும் புகழ்ப
பாடி லம்பாஜி பண்டி தனென்றுமே.

(நாகு)

இருவர் தாமுண்டவ ரிலினையவன
பெருகுசித்தப பிரமைகொண டானது
கருக நீன்பரி காரங்கடாயதந்தை
தருதல் செய்துந் திராதவன் றானாரோ.

(நாகு)

மணமு மின்றுற மற்றவன் ருய்தந்தை
அணவும் ராமன்ற னன்பர் பெருமைகேட்
ணெர்வின் மிக்கவர் பாதத் துறுத்தினுல
புணருந் தீதற்றுப போமென வெண்ணியே.

(நாகு)

ராமதாசர் நலங்கிளா சேவடிப
பூமலாந்திடச சென்னி பொருத்தியே
யாமளித்த மக்கட்கு ளினையவ
னோமனத்துப் பிரமைப னுளுற்றான்.

(நாகு)

ஏதுசெய்துமி கந்தில தன்னதத
திது தீர்த்தருள் செய்யுமென் றேததினா
ஆது கேட்டபங் கங்க ளொராரிலக
கோது தீர்த்துக் கொடுத்தனா பேரருள்.

(நாகு)

அவ்வம்பாஜி யறிவுமிக காங்கவர்
எவ்வந் தீர்மலர்ச் சேவடி கண்டெழிற்
பவ்வுங்கண்டப யோததி போலுளம்
கவ்வன்பாகிக கலந்தக லேனென்றான்.

(நாகு)

சமர்த்த ராமதாசசுவாமிகள்சரித்திரம்.

கண்டெய்தந்தை காகுத்தன் ஞாசர்பால்
அண்டுநீ யென்றவ ரிடையொப்புவித்
துண்டுநன்மையென் றுள்ளுவந் தேகினார்
தொண்டுசெய்து தொழுதிருந் தான்மைந்தன்.

(௩௧௧)

பத்தி ஞானவி ராகம்பல் கிக்கருத்
துத்தியானத் தரியுறவோங்கருள்
சித்தியாகி மகாமதியாய்த்திறற்
சத்தியேய்குரு தாளிணை நீங்கலான்.

(௩௨௦)

சாசராற்புரி கீர்த்தனந்தா மெலாம்
நேசமாய் மனனஞ்செய்து நித்தமும்
ஆசகன்ற கதைகளு மாற்றல்கண்
டேசகன்ற குருமகிழ் வெய்தினார்.

(௩௨௧)

பேசுதாசரைப் பேணி நன்கெய்தினார்
பூசுரேசரும் போற்றுங்கோ சாயிகள்
வாசுதேவரனந்தர் வளர்புகழ்
மூசுமேருத்தவர் முதிர் மாதவர்.

(௩௨௨)

ஐவராதியனேகர் நன்கெய்தினார்
எய்து காலத்தக்கா பாயியை யெழிற்
றெய்வ நாயகன்ஞாசர் செவேகண்டு
மெய்விராவவங்கொன்று விளம்புவார்.

(௩௨௩)

கல்லு முள்ளுங்கடுக்கக் கரடியும்
புல்லு மாவும் பொருந்துழிக் கேருவேன்
ஒல்லு மோவுடனீவரற் குன்றனார்
செல்லு கென்றனர் செல்வியெதிர் சொல்வார்.

(௩௨௪)

வித்தமாவி விளங்குடன் மூன்றையும்
தத்தஞ்செய்தும் வயின்சர ணெய்தினேன்.
அத்தஞ்சேரினு றும்மைய கல்கிலேன்
உத்தமக்குரு வேயென வுத்தமர்.

(௩௨௫)

அவளுளக்கருத் தாய்ந்துகொண் டாங்குநேர்
தவவிலாதபல் சீடருந் தாம்வரக்
ருவடுநீடுமோர் குன்றடைந் தாருற
இவர்தஞ் சீடனா யங்கொளந் கெய்தினார்.

(௩௨௬)

சிலிரிருந்தனர் தேசிகர் சேவையில்
அலர்வனத்தின்மிக் காழமு டையதாய்க்
குலவுமோர்துர வுற்றது கொள்கரை
பலவிருக்கம் பரந்துதுழைத்துள

(௩௨௭)

அம்மரங்களி னார்ந்தவி லைகடாம்
பம்மநாளும் பழுத்துதிர்ந் துற்றநீர்
செம்மலாற்புனற் சீர்கெட்ட தென்றவை
தம்மைநீக்கவெண் ணிக்கரை சார்ந்தனர்.

(௩௨௮)

சார்ந்திருந்துதஞ் சீடனா தாமழைத்
தார்ந்தபன்மரத் தாரிலை யாவுநீர்
சேர்ந்துதிர்ந்து புனல்மெடச் செயதனை
நூர்ந்துநீரிதொழிமினெனச் சொனார்

(௧௨௮)

கேட்டசீடர் கிணற்றின் மிசைக்கிளை
நீட்டமாகி கிமிர்ந்துன தன்னதை
நாட்டடிக்கண ருக்கின்ம ிசுதம்
மாட்டமர்ந்த குருதலை மன்னுறும்.

(௧௨௯)

துளிகழிக்கி னுடங்குங்கி னையுடன
இனியநீர்த்துர வில்விழு வோமெவச
தனிதனிக்கருத் திற்கொடு தாமுந்தன
நனியிருப்புழி நண்ணினை ஞானசெனே

(௧௩௦)

தருவடிக்க ணிருந்துதந் தேசிகா
அருளுமேவ லையாற்றுகில் லாபனைய
மருவிநின்றவர் வந்தவா தகரணி
வெருவினாதவம் பாஜி னம்புவான.

(௧௩௧)

ஏவுமேவ லிய ிதபான் ஞாழினை
மேவமாதவின மெய்யுணா வீரபுனல்
நீவிராட வெழுமென நினமல
தாவுமிக்கிளை தண்ணெத்து ணிசுநயன்.

(௧௩௨)

ஆடுவேன்புன லன்றிமற் றாடவே
கோடுதன்னைக் குறைசெனக் கூறினே
நீடுகூர்நவி யங்கொடு ந்ணமரத்
தோடுறுங்கிளை யுற்றவம் பாஜியா

(௧௩௩)

சாமிரீர்தருத் தன்னடி விட்டயால்
போமின் வெட்டுங் கிளைபொருந் தாதென
யாமிங்கன்றி யயற்செல்கி லோங்கிளை
சாமிடத்தற்று மாற்றுதி யென்றனை.

(௧௩௪)

என்றதேகிக லோல யற்றுவான
சென்றுநீன்கிளை சேர்ந்தடி யையத்தெறத்
துன்றுமக்கிளை யோடுது ரவிடை
ஒன்றுநீரு ளழுத்தவற் றானோ.

(௧௩௫)

விழ்தல்கண்டு வெருவியா ஹாவெனச
சூழ்தலாகிய சீடர்து ளங்கிளா
ஆழ்தரும்புன லாடிய தேசிகா
தாழ்தரும்புடை தாம்வந்து சார்ந்தனா

(௧௩௬)

அக்காபாயி யமுதிடு கென்றனர்
மிக்கார்கூவ வினாந்துவந் தையோ
புக்காணுழ்கிணற் றென்றுதம் புந்நயுள்
இக்கா ளத்தொன்று மெனலையி மொவ்னன்

(௧௩௭)

என்னுளந்துயர் கொண்டுகிங் கென்றனள்
சொன்ன தோர்ந்து துளக்கமி தேசிகர்
அன்னவன்றினத் தொட்டுநக் காவதென்
பொன்னையுனக் கேன்முயர் போக்கென்றார்.

(௩௩௯)

என்னடிமொன்றி யம்பலன் போனகம்
நன்னா நல்கவெல் லாரொடு நன்குண்ட
பின்னாவுந்து சிவாஜிமொ ருட்சகை
மன்னுதேசிகர் பாதம்வ ணங்கினான்.

(௩௪௦)

வணங்கிஔுணக்கா பாயிற் தனத்தை
இணங்குகோக்க முகமிறல் சூற்றதை
நிணங்கொள் வேலவன் கண்கிரி கழந்ததென்
குணங்கொள் பைந்தொடி கூறுகென் ருனரோ.

(௩௪௧)

நங்கைமூன்னர் நடந்தவெ லாஞ்சொலக்
சங்கைகொண் டரசன் சற்குரு வின்பால்
அங்நைகூப்பிவி னாவவச்சங்கொடு
பொங்கைமானகர் போயினன் போற்றியே

(௩௪௨)

ராதேர்ந்தய லூரின மெய்கியித்
திதுசெய்த வரைத்திறல் வேந்தனை
யாதுஞ்செய்கில னாய்த்தனபகிபுகும்
போதுநாஞ்செய்வ தேதென்று பொங்கிலூர்.

(௩௪௩)

துரவின் மூழ்கினர் சோதிக்கக்கண்டிலர்
பரவம்பாஜியைப் பாரிடந்தின்றதோ
விரவு பொந்து விழங்கிய தோசல
சரதுகர்ந்தன வோவென்று தாஞ்சென்றார்.

(௩௪௪)

தரசர்பின் புதந்தாசரோ டேகினார்
மூசவேறொரு மொய்பொழி லாறுநாள்
வாசமங்குவ திந்துபின் வந்தனர்
நேசனெயதுந் துரவிடை நேரவே.

(௩௪௫)

ஐயம்பெற்றுவந் தோரட்டுப போனகம்
செய்ய நீளிலே சேர்த்தன ரவ்வயின்
மையல் யானைச் சிவாஜியும் வந்தனன்
மெய்யர் பாதம் விரும்பித் தொழுதனன்.

(௩௪௬)

கண்டு நீயு முண்காட்டெங்கள் மாட்டென்று
விண்டுதாசர் விளம்பவவ் வேந்தனும்
மண்டு பந்தியில் வைகினன் பேரருள்
கொண்டு கூயினர் கூவத்தம் பாஜியை

(௩௪௭)

ஏனென்றான வனைக்கல்யாண நீ
தானியைந்தனை யோவெனத் தம்மரு
னானமைந்துள னன்னபடி யென்றான்
வாநயந் தெம்வயி னெழுந்தென்றனர்.

(௩௪௮)

கிணறு நீங்கிக் கிளர்குரு சாமிதன்
புணரும் பொன்னடி புக்குவணங்கினான்
அணவி யாருமதி சயித்தேத்தினார்
உணவு கூர்மகிழ் வோடினி துண்டனர்.

(௩௪௧)

வேணவாவினை மெய்க்குரு நீகலி
யாணமா வென்றறைந்த மொழிப்படி
ஏணதேய் கலியாண கோசாமியென்
முணமோ டழைத்தார்க் கெல்லாருமே.

(௩௪௨)

வேறு.

அன்னபோ தாண்டுச் சிவாஜி ராஜனும்தன்
தன்னருட் குருவினை நாடிச் சார்ந்தனன்
பன்னிய பழம்படி பரிந்து பூசித்து
மன்ன மாங்கனி நிவேதனம் வகுத்தனன்.

(௩௪௩)

அக்கனி களையினி தியார்க்கு ஈடுபயின்
றக்க தென்றருந் தினர்தாமுந் தாசராய்த்
தொக்குளோர் முகங்களை நோக்கிச் சோர்வின
திக்கடை யரசியானி யற்றவெண்ணினேன

(௩௪௪)

ஆதலா லிருந்தா சியற்ற வாதனம
மேதக வியற்றுமி னெனவி ன்ருவினோ
மாதக வுறவவண் மண்ணிற் செய்துந்
நாதனா யதன்மிசை நலத்திருத்தினா.

(௩௪௫)

அட்ட மந்திரிகளு மமைந்து சூழ்தரத்
தட்டறச் சதுரங்க தளமுந்தம் முளே
ஒட்டுற நியமித்தங் கொல்க நீள்கொடி
கட்டினர் மாருதி கவினத்திட்டியே.

(௩௪௬)

அரசனா லாங்கலங் காரம் யாவையும்
விரசுற நிகழ்வித்து விமலா முன்னதாய்ப்
பரசுக் காபாயியைப் பரிந்து கீர்த்தனம்
உணாசெயவு ஞற்றிப்பின் வேணுபாயியும்.

(௩௪௭)

கதைசெயப் புரிந்துபின் கலந்தெல்லோர்களும்
இதையமொத்தரி திருநாம மேத்தினார்
அதையுணர் வுற்ற சிவாஜி ராஜன்மற்
றெதையு மோர்கிலன் பரவசம தெய்தினான்.

(௩௪௮)

இருதின நினைவிலா திருத்த லோர்த்துதா
சருமிவ னினைவின்றித் தங்குவா னெனில்
மருவா செங்ஙனம் வழங்கு விப்பதென்
றருளுட னுள்ளத்தி லமைய வெண்ணினார்.

(௩௪௯)

தாவருதாச போதக் கிரந்தமொன்
ருவலிற் செய்யும் படிக்காரம் பித்ததை
மேவுகல் பாண கோசாமி வேண்டியங்
கோவற வெழுதவன்று தயந்தொட்டோ.

(௩௫௦)

மறுகினு முகய மாவதற்கு முன்னர்
கிறுதிய தாயகி லேந்தனீ திதான்
உறுவதேழ்த சகமு முதவி மன்னவன்
நிறுவற வுள்ளதகி னிய பித்தாரரோ.

(௩௩௬)

அரசன் பாராயணஞ் செய்ய லானபின்
புறாதபத்தெளிவு கூட்புந்தி பெற்றனன்
வரமரு டாசர்பின் மாறன் கீர்த்தனம்
திரமிகச் செய்து கொண்டரசுஞ் செய்தனர்.

(௩௩௭)

அரச னாயருள் வினையாட லாடி னார்
சுரையறு வேதியர்களுக்குப் போஜனம்
தரமுடன் சமைத்துப் பன்னிரண்டு வற்சரம்
விரசுற லாகவோதினத்தில் வேந்தனை.

(௩௩௮)

பார்த்து னூர்க்கே கெண்பபணித்தி ராமென
வாய்த்துள வருடங்கட மில்வ குத்துள
சீர்த்தியின் மிசுகுருக்கை செவ்வையின்
சீர்த்தபஞ்சகா ணமு நிரம்பவே.

(௩௩௯)

அமைம நாசலோசம் ராமாயணம் பெறச்
கமைபெறுகாலம் தருளியேறெரு
வெமைதரு காணகமே வக்காவலன்
செமையுறு நகரிடைச சென்றிருந்தனன்.

(௩௪௦)

ஆரியர் தருமவையினத்து நாடொறும்
சீரியதென்று பாராயணஞ்செய்து
நாரினிதுறவரு நாளின் மன்னவன்
சாரியல் புராணம் வாசிக்கச் சார்பவன்.

(௩௪௧)

வடமொழி வல்ல காகாவென் பண்டிதன்
அடலரசன் செய் பாராயணத்திலே
துடமிக நெடுவிரோதஞ் செய்தீமையன்
மடனறு தாசரைப் பழித்து வாய்ந்துளான்.

(௩௪௨)

அவன வாழாபுறலான நாளிலே
புவனியாளரசனிற் போந்திராமதா
சுவமையில் கீர்த்தன முரைத்து நிற்புழி
நவமிகப் பண்டிதன் கேட்டு நாடியே.

(௩௪௩)

பரமவானதன்ம பரவப் பாராததலும
வரமிகு தாசர் மாருதியின் வாய்ந்தனர்
அரசவைதனிலகி சயித்துப் பண்டிதன்
கமமுறக்கு வித்தவர் காலில் வீழ்ந்தனன்.

(௩௪௪)

விழுந்தவனெழுந்து சற்குருவை மெய்ம்மையாய்
மொழிந்தனன் பலதுதி மொழியத்தாசரும்
அழுந்துறப் புல்லியாறகி செய்தார் மலர்ச்
செழுந்திரு நாதனுக்கன்பு சேரவே.

(௩௪௫)

தேவினுக்கமை பிரசாதஞ் சோநதொ
யாவரும் பெறவினி தருளி வேந்தனாக
கோவறு மாசிகளுரைத்துப் பின்பொரு
மாவியல் காணசமுருவினாறோ

(75)

வேறு

பின்பிராமதாசரன்பு பெற்ற சீட யாரொடும்
அன்பினராம நாம நனகறைந்து சொண்டு சாம்பலாச
டென்புரங்கலந்தோ சாரிருக்கும் வெற்பிலேறின
இன்பொடங்க காமமொன்றி யுற்றினிருச்சே

(76)

மலையின மீதிலந்த மாமடஞ்சிறந்த லைகிய
துலைவிலாமலினனு மங்கணுற்றி ராமகாச பி
குலைவிலாச ஹாபுனொனு மூககந்து குறைவி
நிலையதாக நீடு மாளுசனே யரைப்பறாவின்

(77)

பகவில ராமபருணை செயது பாடிதாச போமெ
றிகவின்ன கிராதம் யாரு மிடைபுற்று வினவுமா
தகவினா கலயாணசாமி தான பழக்க டொடொறு
புகலவதான கவியினப்பு பொங்கியுறசோரே கிய

(78)

தாசா முனபுகை குவித்து நின்ற சாமிசாசனே
பாசநீள குடுமபவாழவு பற்ற நாளானைத்துளேன
நேசமின்றி நீக்கினது நீங்குப் மன்கி
லேசம் யானகன்று நனைம யெய்த நீ யெய்கென

(79)

என்று தாளமவனை நோக்கி யெகிர சொலாதிராம
சன்று நீடு சீடரோடு மந கோடி வியன புற
சென்று தங்கியுடனடை சவவன முகாடுமய்
கொன்று நீள விராடமோடு குருவரைக் குடியினா

(80)

உறுகுடுமபவிடா கடத்தியெனவுரைக் கவுற்றவன்
மறவினா சொல்கின்ற தெந்தவழியதேனு மருவுவே
சிறுமையே யெய்ச்சொலக் சொரிந்துதேகி கோதசம்
குறுகியிம் மரத்திலேறி வாவியேவு கொம்பே

(81)

வருதியெனன வவனவாறு மரமிவாது வந்தனன்
வெருவலோடு சொன்னகொம்பின மீதுகண்டு யெய்க
இருபதங்க ணலநீள விடுகியெ னறு கூறினா
மருவவனகை கோடுகொண்ட காலகண வாவியேல

(82)

தூங்கராம தாசாகண்டு சொடுனைத் தொடாந்ததோ
ஒங்குகோடு நீதொடாந் துளாயகொலென வுற்றவன்
தாங்குகோடு தனையே தொடாந்ததாசாத்து னேனென
நீங்குகின்றி லாயகுடுமப நீயிடித்திவ வாற்றோ

(83)

இடாகெடுக்க வேணவொ யென்றகருங்கன சொம்பினக்
தொடா தலவிட்டு விடுகியெனது தோமிலா ருறாததன்
படர்விடுதது நனமையெய்த வந்தபாவி யிந்தநீ
அடர்த்தலத்தில வீழ்வோ வடுததென நழுங்கினு

(84)

அவனமுங்கல் கண்டதாச ராழ்கடற்கு னமிழ்வுறு
திவனுயர்ந்த மலையெலா மிசப்பமுன்பி யற்றினோன்
கவலெகொண்ட நின்னைநன்கு காப்பனஞ் சிடேலெனத்
தவர்வீனம்ப னம்பியங்கை தாவுகொம்பை விட்டனன்.

(கௌக)

விட்டவன் குளத்திலீழ்ந்து மீள்கிலா தழுந்தினான்
பட்டனது கண்ம. றந்து நோக்கவன்கொ டர்விராய்
பட்டமாய்வி னங்கமற்றொர் மடமுனோக்கி மற்றதில்
பிட்டமான தாசபோத நிளிரியம்ப நோக்கினான்.

(கஅவு)

வ் சவ வந்து னோளையும் விராவுசீடர் பலளையும்
கனகதாரு வோடுகாம தேனுவங்க ஸ்துபூ
பனமுமுக துளவுமாவ ருக்கைவாழை யாதுயா
யினவிராவு கணியும்கேண்ட வனவுமிக்க வியல்பையும்.

(கஅக)

கண்டிவந்து கனகமா மடத்தினிற் கவின்கொன்றி
மண்டிமா மணிப்பொ ளை னாற்றினின்று வைகிய
தண்டிழாய்வி றத்திராம தாசர்தம்மை யுத்தொநி
தண்டிவோன் அணங்கி ன் னாமந்தபெம்பொ னடிகளே.

(கஅஉ)

ராமதாச சாரிசு கொண்கு கண்மை கங்கெனக்
காமர்சே வுட்குமுண்டி டிவ் வரை குவித்தனன்
அமவேலை தாசருக் கருட்டிற் தனுக்கிரகம்
தோமதேச நல்கினர் சுதக்கடற்குள் மூழ்கினான்.

(அகக)

அன்னவேலை வாவிவங் கொக்கனே யமர்ந்தவர்
யன்னுவேதி யாக்கொக்கன் கருதிநீ வினாந்தொறச்
சொன்னவோதை கெட்டிவேது யன்மனிதந்து துரிசமாய்த்
துன்னுநீ ரகன்றுவந்து தாசர்தான்க டொழுதனன்.

(கஅச)

தொழுதுநின்று சொன்னதொக்கி யின்னவாவி தோயுந்தநீ
பழுதிலாம லங்கடைந்து பார்த்ததென்னை பகடுன்ன
முழுதினே னவன் டெரித்த முறைமையோரு மறியவே
வழுவினாது டுறியாவர் மொழியருந்த மகிமையே.

(கஅரு)

என்றபொதி லங்கிருந்த யாவருந்தெ ரித்துநீர்
ஒன்றமே தி னேனைநன்கு வந்துபோற்றி னார்பினர்
அன்றவண் டிறந்துதாசர் சாம்பள்கட டுத்தமா
குன்றமேறி யமரகேடு கெற்றவன்நெ ரித்தனன்

(கஅசு)

குவினாயேறி வந்தமர்ந்த குன்றடிக்கண் லாகிமேல்
வதுதல்விட் டுறங்கியந்த மலையின்மீ திவந்துபோய்
முதிர்ந்தவத்தி னேரிருக்க முன்புகண்டு தொழுதுநின்
றதிக்குகாக மென்றுகையி னறியுமா ருணர்த்தினான்.

(கஅள)

அறிவதான நங்கையிங் ககப்படாது நீரிவண்
பிறிவதாயி னூர்விராவு சீடர்பிச்சை பெறுவதற்
கெறிகைவேலி னையெனமுன் யாரும்வந்து கூடினார்
செறியநீ ரிராஜனுக்கு வேண்டிமென்று செப்பினான்.

(கஅஅ)

புனைகப்ப டாதுவெற்பி ஸென்றனோர் புகன்றசொல்
வினவிராம தாசரிந்த வெற்பிறங்கி நீர்கொணர்ந்
தனர்கொடுக்கு மனவுமுற்ற தாகமோபொ றுக்கலான்
மனனெனக் கொடங்கொர்குச்சி கொண்மணணி லூன்றினு (1041)

ஊன்றிடத்து நின்றநீ ருடன்கிளர்ந்து பெருகின
தோன்றிவார் புனற்பெருக்கு கண்டுதொண்டர் யாரொடும்
ஆன்றமன்ன னுங்குடித் தருஞ்சுவைத் ததண்புனல்
ஏன்றதென்று வருதல்செய்த தாசர்தம்மை யேத்தினா. (1042)

புனிததீர்த்த மாயதந்த நீர்ப்பெருக்கு புவனிமேல்
இனியதாகி வாருகின்ற திதறுமந்த வின்புனல்
தனிலெலோரு மூழ்கிநன்கு சமையல் செய்து சாப்பிட்டத்
துனியமன்ன னூர்புகற்கு விடைசுரந்த னுபபினார். (1043)

மன்னவன் வணங்கியேக மற்றிராம தாசர்தாம்
அன்னவெற்பி னிற்சினு ளமர்ந்துபின்னொ ரரணியம்
துன்னலான காலமாரி சொரிவதான காலமாய்
நன்னோய்வி லாதுபெய்ய நனிநனைந்தி யாவரும். (1044)

குளிரினால் வருந்துபோது குணநலங் கொண்டங்கைதல்
ஒளிர்முகத்தை நோக்கியென் பசிக்குவேண்டு முணவெனத்
தெளிவினோ ருணாக்கவீர விறகுக்கொண்டு செறிமழைத்
துளிவிழாது துகில்பரப்பி முளரிசல்வி மூட்டியே. (1045)

பாயசஞ் செய்தேனாக வென்று பசிமிசுந்த தாசரைக்
கூடயபோதி லவரெனக்கில் கொஞ்சமேனும் வெம்பசி
ஆயதென்ற வண்டுறந்து மறுதினத் தொர ரணியம்
போயமர்த்தெனக்கு மிக்கபசிபுணர்ந்த தென்றனர். (1046)

பூரிசெய்தியென்று சொன்னபடி விளைந்து பூவையும்
மாரிதன்னின் முன்பு போல்வருந்திநன் கமைத்தபின்
சீரியோடை மிசைமினென்று செப்பு போதிவென்பசி
காரினாய காலதாமத்தினிற் கழிந்ததே. (1047)

என்றுமற்ற நங்கைதம மொடெய்துறாது மனம்வெறுத
தொன்று தன்மனைக் கணேகுமாறுநூற்றவு வள்விடா
தன்று தொட்டுமிக்க வன்புகொண்டு சேவையதுசெயா
நின்றுதானு மன்னபான நீக்கி நின்றலாயினான். (1048)

பூமிடைந்த மற்றொர்காடு புக்குநேர் கல்யாணகோ
சாமிதன்னை நோக்கியிங்கொ தனுவெனக் கியற்றிநீ
தாமிடுக்க தாகவென்று தாசர்குற நன்றெனத்
தோமிலானும்வேயினேய்து ரோணமொன்றுநல்கினான். (1049)

கொடுமரங் கரங்கொடெங்கு முலவியாடல் கொண்டிற
அடுமடங்கல் போலும்வேந்த னாஞ்சிவாஜி யருகிலே
நெடுமடங்கொ ளுதிபர்வந்து நீடுகாலம் யாமெலாம்
வடுமலைத் தனுக்கித்து வருவதாக வழுவியாய். (1050)

பெருவனத் துலாவுகின்ற பேயனான வன்றனைக்
குருவெனக் கொடவனெடு மிற்கொடு வனத்தி லுலகிராய்
கருதுமெம்மை யவமதித்து நீயிவாறு காடெலாம்
மருவந்தெ னாவனனை மதிமயக் குறுத்தினார்.

(சூகக்)

கேட்டேவந்த னென்றுநேர் கிளத்துறு திருந்தனை
மாட்டடர்ந்த மடநலோர்தம் வாயின்விராவு சீடனாக்
காட்டடைந்தி ராமதாச னியலறிந்து கடுகுமின்
நீட்டமின்றி யெனவனெரு நேடுவானெருங்கினார்.

(சா)

வரலறிந்து தாசரஞ்ஞ மருவுபுகழி களையெலாம்
உரவிலா லடர்ந்துகொன்றி ராசிராசியாயுற
விரவல்செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைவந்து கண்டுதம்
குரவர்பா லடைந்துஈற்று கொடுமைகூறி னாரோ.

(சாசு)

அதுதெரிந்து புரவலன்ற னருகில்வந்து வருகிறீ
சதுரனென்று பரவுகின்ற குருவின்மாடு தானென
முதுவர்கொண்டி பொழிலடைந்து முனைவிளங்கு தாசர்பால்
கதுவராம தாசர்சீடர் களைவிடாந்து நோக்கியே.

(சாஉ)

உண்டைவில்லி னுருவிகங்கம் யாவுநீவி ரொருமரத்
தண்டைசேர விடுமினென்ன வவருமேவி யதுசெயக்
கண்டையா நினைதுதேசி கண்விகங்க வேட்டைபோல்
பண்டையா ரியற்றினு னொன்பகர்ந்து பதறியே.

(சாந)

அரசனேடி ராமதாச ஈருகடைந்து மடநலோர்
விரசுகின்ற கானிலார் விகங்கவர்க்க முயிரொலாம்
பரசநின்ற நீபடுப்ப தென்பரர்க்கு நன்மைசொற்
றிரசமாக நின்விராக மினிதுமிக்க வினியதே.

(சாச)

எனவிகழ்ந்த போதிராம தாசரந்த யதிகளைச்
சினமிலாது நோக்கநன்மை தீமையான செயலெலாம்
அனகனான ராமன லடுப்பதென் றறைந்தனர்
வினவிமா மடங்கண்மேவு மவர்விளம்பு கின்றனர்.

(சாரு)

விற்கையொன்ற நீவிகங்க வர்க்கம்யா வையுந்தடிந்
தொற்கமின்றி ராமனீது னுற்றுகின்ற தென்றனை
நிற்குநன்றி தன்றென நிகழ்த்தராம தாசரச்
சொற்கிணங்க விப்பவங்கள் சூழ்கிலா தியற்றினேன்.

(சாசு)

ஆதலா லறிந்தநீயி ரருள்செய்திந்த வுயிரொலாம்
சாதனீங்கு மாறுஈற்றி லெனதுபாப முந்தபும்
நீதரோ யியற்றுகென்ன வவர்முனிந்து நீதியில்
பாதகரீ சொல்வதென்னை பரமராலு மியலுமோ.

(சாஎ)

ஏளிதஞ்செய் தெமையியம்பு மிதுதகாத தென்றலும்
காளியன்றன் மீதிலாடு கண்ணனன்பர் கடுகியே
மீளிமொய்ப்பி னரசைநோக்கி விறகுதேடி வாவெனக்
கோளின்மன்ன னதுசெயக் கொளுத்தியக் கினிக்கனே.

(சாஅ)

பக்கியைப் படுக்கவிண் பறந்துபோன தொன்றுபோல
அக்கினிக்கணிதிலானவனை யெல்லாம் கன்று விண்
புக்கிடந் தெளிந்து நின்ற புரவலன்நன் முன்புசாரா
தொக்கினத்தர் நாணியஞ்சி முழுகவிழந்து சொல்லுவர் .

(௨௩௩)

உயர்த வத்துளீரியற்றுமு மது மெய்மமை தோகிலோம
அயர் வடுப்பொறுத்தல் வேண்டு மெனவணங்கி யருள் பெற்றி
இயலிடத்து மேவினார் பின் லிடை கொடேந்தலேகிளு
முயல் வனத்து மேவு சீடர் லிட்டு நின் டின் மூழ்கி னூ

(௨௩௪)

பெறு

புண்ணியசல மென்றேத்தப பொருந்து கோல பு டு டு
நண்ணு வேகியனொருத்தன ராமதாழிடத்தில் வந்து
பண்ணி வந்தன நின்றேத்தி பரமசற்குருடே யானொரு
வண்ணியவூழிற் சத்தியுபாசனை மல்கு தாமி.

(௨௩௫)

யாவராயினும் மங்கெய்தி ராமநாமஞ் சொல்லாரேல
ஆவிபோங்காலத்தோது மதனை யேனுரைப்ப செல்ப
நாவினாற்சொல் வொட்டாமனலி வரிங்கிதனுக்கேது
நீவிர் செய்கின்ற தென்று நிகழ்கு கிடக சேட்டுத்தரக

(௨௩௬)

நகைபுரிந்தவ்வூர நண்ணி ராமநாமத்தை யாரும
வகை வகையாகக் கேட்க வழுச்சு கிக சீரத்தனங்கள் மிடி
தகைபெறு மன்பு சான்று தனித்தனியே வசமாகி
தொகை தொகையாக ராமநாமமே சொல்லுமாசெய்து

(௨௩௭)

அங்கு நின்றியல் கந்தூரடெனறறையு மததேசஞ்சென்று
தங்கி நாடோறும் ராமநாம கீரத்தனங்கள் சாற்றிய
பொங்கிய வூராரெல்லாம் போநதுள மசிபுநது ரோடு
மங்கலம் பொலியச் சிலலோர மனம்பரி சுத்தரகி.

(௨௩௮)

சரணடைந்தேத்த வனனா சமக்குபதேசஞ்செய்து
வரலுறு நாளிலவ்வூர் மருவிய பாண்டியாத்தான்
தரவரு புதல்வி மிக்கவிளமசொல் கயினி தனபோர்
விரகறி வேணுபாயி மேவிக கீரத்தனங்கள் கேட்டு

(௨௩௯)

தாவிலன் புளத்திற்கொண்டு தாசரை வணங்கிப் போற்றி
மேவியகரண மூன்று மிகப்பரி சுத்தையாகி
மாவிரதியரே யென்பால் வளரருள் சுரந்திப்போது
நீவிரேயனுக்கிடுக்கவேண்டு மென்றிரந்து நின்றான

(௨௪௦)

அவளது சத்பாவத்தை யறிந்து நீமறை வல்லோர்க்குத்
தவலரும் போஜனஞ் செய்கென மகிழ் தாசர்கூற
உவமையில்லவனாந் தாசரோதிய படிக்கமைத்து
நவரசம் பொலியராம நாமஞ்சொல் வோரைக்கூலி.

(௨௪௧)

கொண்டு போயு பரிகைக்கட் கோதிலாதனத்திருத்தி
மண்டிசோட சோபசார வகையெல்லாம் புரியத்தாசா
அண்டுறு மவளுக்கின் பாயனுக்கிரகித்தா ராங்கே
உண்டிறவாத சேயை யுன்னி னருளத்தின் மனனே.

(௨௪௨)

அஞ்சலிச் சிறுவருன்னு மளவையிற் சகுணரூபம்
எஞ்சலில்லாது தோன்ற வெதிர்த்தனரிருக்க நேரே
வஞ்சி நேரிடையாளன்னங்கறி பரிமாற வந்து
செய்குடரவன் மாணுக்கர் தேசகண்டயர்ந்து வீழ்தான்.

(சுருதி)

செய்குடரவன் தாங்கி வெருவினன் கரங்கைக் கொண்டு
மருகினை முகத்தை நோக்கி வஞ்சிச் செய்தனைக்கண்டு
சுருகலாடையச் சஞ்சொல் கென வேணுபாயி
வருகருள் குருவே தெஜோமயத் தொருபுருடர் தம்மை.

(சுருதி)

செய்குடரவன் சுவணமாக வயங்கு கோவணமும் புண
சாருகன் கொளிரக்கண்டு நோக்கங் கூசுதலாய்
மருக பரிகையில் வீழ்த்தே நெனவினம்புகுந் தாசர்
செய்குடரவன் மென் மீடா தம்மிலொருவருங் கோடை சேயை.

(சுருதி)

செய்குடரவன் கண்ணாகக் கண்டனை யிதனைத் தாசர்
செய்குடரவன் பாக்கியமே பாக்கியம் பெரிதென்று கூறி
மருகிற் கொண்டு வந்த வகையெலாம் வாயுமரத்
செய்குடரவன் பரிமாறென்றங் குவன்பரி மாறச்செய்து.

(சுருதி)

மருகியருள் செய்துண்டு மறைத்த பின் மருகியருள்
செய்குடரவனைச் சேவையோடு நிறைந்த வேதியருள் சொல்லாம்
செய்குடரவன் சாந்துந்தாடைய முந்தக்கூனடி நன்றாக
செய்குடரவன் சுரந்து பின்பு முந்தாட்குலாய்.

(சுருதி)

மருகியரு நாமசீர்த்தனைச் செய்தருளைப் பெற்ற
தெரியவ மற்றறிவுடைய செறிவுமும் பழுவஞ் சோந்தார்
பரிவுறுஞ் சேவையோடு வறி வேணுபாயி
பரிவினுக் கிரங்கித் தாசர்பாற் சொல்வோர்பின்பு சென்றான்

(சுருதி)

தெய்வத் தமைக்கண்ட வாய் திருவடி வணங்கி யைய
தாசியாய் தம்பாற்றுகேன் சார்ந்தினி திருப்பே நென்ன
மருகலார் நோக்கி நீயே வனிதையிற் சிறுமி யாதல்
எல்லியா னுல்லவங் காணமெங்கணும் வரலாகாது.

(சுருதி)

உன்னிடத் தருளால் யான்சொல்லுவதை நீயுறுதியாக
நின்னுளத் தனிற் கொண்டேகி நிகேதனத் திருந்துநாளும்
யின்னு கோதண்டபாணி விமைலரடியைச் சிந்தித்
தன்னவ னுமமோகிய மர்தியென்றனுப்பச் சென்றான்.

(சுருதி)

தாசர் தம்முரை மருது தான்மனை சார்ந்து நாளும்.
நேசமோட மலராமனினே வுடனிருந்தான் பின்பு
மாசறு சஹாபூர் தாசர் வந்தது தெரிந்து சென்று
காசறு தாசர் செய்யுங்கதை வினய்த்தன்னுள் சென்றான்.

(சுருதி)

சென்றவ ளிருக்கக் காந்தன்னைப் பெறுகிறலோன் நோந்து
நன்றல துனது செல்வி நடக்கை யென்ற வுடந்தைக்குக்
கன்று தலாகக் கூறக் கடிதுதன் மகளைக் கூவி
உன்றன தியற்கை யுருர் திரிவதோவெனவுடன்ருன்.

(சுருதி)

தாயுமவ்வாறு தன்பாற் சலித்தெதி றுணாக்கவேணு
பாயி யென்றனக்கு வாய்த்த பதியிறந்ததனு லன்றோ
மீயுயர் கதியை வேண்டி விமலசத்ருருவைப் போற்ற
லாயின னிதனாலே துபழியுள தாகாதென்றாள்.

(சஉக)

தந்தையார் மகள் சொல்வார்த்தை தனக்கிசை யாதுதால
நிந்தையா முன்னு லெங்கட் கெனமகணி ராகரித்தென்
நிந்தையில் விளங்கும் ராமனேதந்தை சீதையே தாய்
முந்தையே யெனவுட் கொண்டேனு மக்கென்னை மொழிவ தென்றாள்.

(சஉஉ)

அன்னது கேட்டதாயு மப்பனுமி வளிப்போதியாம்
சொன்னதற் கிசைவுறு தாற்றுணிந்து கொல்து நன்றென்று
துன்னு தற்கரிய நஞ்சுண்டும் தீர்தக் கொடுத்தாருனது
நன்னுதன் மயங்கித் தேர்ந்த நயந்து சந்ருருவை யெண்ணி

(சஉ௩)

இப்பொழு தெனக்கபாய மியைந்ததா லெகிர்ந்து நீரோ
தப்பறக் காக்கலெனது மெனமனந் தளர்ந் திறந்தான்
அப்பழு தறிந்து தாசராங்குவந் தருளினோர்க
வெப்பகன்று யிருண்டாகி விழித்தெதிர் ருருவைப் பார்த்தான்.

(சஉ௪)

உடனெழுந்தவர் சம்பாச முயர்ந்து சேவித்துச்சாமி
வீடதுங்கி யிறக்கச் செய்து மாய் தந்தை வேண்டா மன்றோ
மடனென்று மவரை நீங்கி நுமக்கியான் வழ்பாடாற்றல்
கடனென்று தொடர்ந்து சாம்பன் காட்டெனு நகரஞ் சார்ந்தான்.

(சஉ௫)

வசதி உற்றிருந்த ராமதாச பாடி மருந்தினை
முசளருத்திர ராமாஜிமுத நலத்தே, சாச
ஜசவந்தி வாகரப் பாஷாஜி யெனச் சஞ் சோசாமி
இசைவுறும் பெயர்ந்தொ ராஜிடர் சிலாக்கிவிடை கூறி

(சஉ௬)

சந்த மூரணுகச் செய்து தாமரை உதித்து
வந்தனர் நீங்குற மன் மருவுறஞ் சீடரோடும்
இந்திராயணி நீராடி யேத்தொரு ஞான சேவா
சந்தர சமாதிக்கெய்தித் தொழுநவர் தமைப்பு சித்து

(சஉ௭)

மூன்றிராவ வணிற்றங்கி முயல்கிர்த்தனங்கள்
சான்றவர் வினவப்பாடிச் சார்ந்தனர் கங்காநீர்த்
தான்றமை யேகநாத மடி நிலை யமைத்து நாளும்
தோன் றரசெனும் விருக்கந் துன்னினர் தொழுது வாழ்த்தி

(சஉ௮)

அங்குமூன் றிரவிராம கதைகளை யருளிச் செய்யத்
தங்குமவ் வேகநாதர் தாசர்முன் நெதிர்த்துதோன்றிப்
பொங்கு மாணத்தத்தோடு புல்லினர் விடையுநல்க
எங்கு நீடவரங் காபாத்தெனு நகரத்தைச் சேர்ந்தார்.

(சஉ௯)

நண்ணலு மாங்கிராமி ராமதாசெனு நல்லோராம்
அண்ணலார் சீடரோடு மணுகக்கண்டவரைப் போற்றி
எண்ணரு மவ்வூர் நீங்கியேகும் போதினிற்றிவூர்வாழ்
புண்ணியப் பயிணுபாயி புனிதர் செய்கதைகடக்கேட்டு.

(சஉ௯)

நெடிதுறு பாசமெல்லா நீங்கினன் விரக்திரூனம்
படிவுறலாகித் தாசர் பாதத்தைப்பணிந்து போற்றிக்
குடிவளர் தன்னார் மேவக் கொடுசென்று வுகியச்செய்து
முடிவுறு சோடசோப சரமு முயன்றுசெய்து

(சுருக)

எனக்குப் தேசநல்க வேண்டுமென் றிரந்து நிற்க
மனப்பி சுத்தந்தேர்ந்து மகிழ்ந்துப் தேசநல்கி
இனத்துட னவடன்னலீட்டி லொன்பது நாளிருந்து
கனத்தரி கதைகள்செய்து டாங்களி நல்கலந்தார்.

(சுருக)

உயிலை யனுமார்தோயி லடைத்துப் பித்திர்போற்றி
மேயபஞ்ச உட்கொய்கி மேவிராம சூண்டத்தோய்ந்து
தாயன் ராமமூர்த்தி தானவன் கோயில் சாந்து
நாயசோட சோபசார முய்யெய்ய தொழுதார் மன்னே.

(சுருக)

உங்கனை உஞ்சலோக மொமத்துச் சநந்தன்பாரிப்
பார்த்துளா மொருங்குட்ப பரமமன் ராமம்
உன்குறு முதயகாசா ணையுறு பிரதாசாமி
கோங்குமா ருடுசெய்யிடாரக்கு முடிபிரசாதந் தந்தார்.

(சுருக)

இப்பமக் காகமூன்று நாள்களா யிருந்துகாமி
மெய்ப்படி சமுய்யபொற்றி லிடையற்றுத் தம்மைத வீதும்
ஒப்பிலாச் சிவாஜிராஜ னுத்தியா ன்ஸ்தத்தேர்த்தார்
தப்பில்பல் வியங்கோங்க வறுமே தனத் தடைக்க.

(சுருக)

பேறு.

தனது தேசிகொய்து தேசியவாழ்தா னறிவுற்றுடன்
அனகர் பாலனிகங்கன் குழலா வந்தனா னடையாகவே
வனநெருங் குழியனும நன்கொட மளர்தல் கணிக வணங்கிவந்
துனலருந்த வோகர்தாளிடை புற்று வந்து வணங்கினன்.

(சுருக)

புசையாவு மியற்றி நீனிதல் பொருக் ளிற்றணி யாதனத்
சாணசுடர விராமதாசரை யமர வைத்தழ காசவே
தூசு நீய பல்லியங் கனொடி றுமைமச்சர்க ளெண்ணரும்
தேசை மேவிய சானும் வெண்கவரிக் குலங்கை சிறக்கவே.

(சுருக)

தொண்டி வீசி நகர்க்குள் வந்து குலாவு வீதியு லாவியற்
கண்டு தன்னரன் மனைகொணர்ந் தொருகவின் மணிப்பொல னசனத்
தனநிறம் படிசெய்து சோட சயகைகளா முபசாரமும்
மண்டு மாறு புரிந்து போன கவகையு முண்ண வழங்கினான்.

(சுருக)

தாசர்தம்மொடு கூடலாகிய சதுமறைத் குலர்தம்முடன்
தேசமோடினி துண்டியாவி னிகழ்த்தினு மரிகர்த்தனம்
தேசதா முதயத்தி லாமதி செய்து கீர்த்தனை வாழ்த்தியுல்
லாசமாக வெவர்க்கு நன்பிரசாத நல்கின ரமையவே.

(சுருக)

உடனெழுந்துறு சீடரோடு வனத்துறைந்து சினன் கழித்துத்
தடனெருங்கிய சாம்பன் கோரொனு மூர்புகுந்து தழைக்கநீன்
அடன்மிகுந் துளராம மூர்த்தியை யங்கமைக்க நினைத்துடன்
றிடனிறைந் துளவாயு மைந்தரை யெண்ணிராரான் செய்யவே.

(சுருக)

எண்ணருந் திறல்வாயு மைந்தொகிர்ந்து நின்றவ னேழு கோ
சண்ணுதரம் விராவு மூரில மந்த ராமநன் மூர்த்தியை
நண்ணி நீ கொடுவந்து தாபியெழு நவின்னு மறைந்தனா
கண்ணு தாசரி மாவினிற்றனியே புருந்தனா கவரவே

(4 5)

சென்ற லூரினொர் கோயிலிற் குளமந்த சீதையி ராமனே
டொன்றி லக்குவ னனும நென்பவனாககொ டெய்தின றுறையிடத்
தன்று வைகறை கோயிலிற் குளிலாமை தேறிய லுருளோர்
துன்று விக்கிரகங்களைக் கொடுத்துணனிற் றொவ்வொன்றை

(5 1)

தேடிவந்தொரு ராமதாச ரிபுடபிட தகனவ சோதலாண
பேடி ர்ருல காளு மன்னவெறு சூ மெய்க்குரு வாயுள்
நடி லிக்கள வைப்புரிந் திடே ருருமோ மிடையெகசொ
நாடி யொன்று நவின் திலா தலி நண்ணி டி சாநாசரே

(5 2)

வந்த யாவரும் வாய்திற டி றொன செ டொமைய
நந்தம் விக்கிரகாசரேகொக நண்ணி டி மைய வணி
தந்த மெய்ததிறல் டொன டி பரி டி தாப மகசா தாப
அந்த விக்கிரகங்களை சிறுமனையே டி சாநாசரே

(5 3)

ஆதல் கண்டு சுவார்கட் கிவனமாரே டி லுள்ளமென
ரோதல் செய்து டியங்கு சாசனா யுறங்கி துமைமே டி
தேதமாக விசுழந்தைப் பொறுமென்ற நி னநி டி தேசுதி
பாதநன்கு பணிந்துபொயினா பின்புசாநா பராவே

(5 4)

ஆலயஞ் செயவெண்ணி யுரின ராலமைத்தன டி யிட
சாலமங்கல நாடெரிந்து சூ ரிதசனிக் க மததடா
சூலவிக்கிரகங்களைப் பரிசு டி செய்த சூ டிசாசன செய்
கோலம் யாவு மியறநி டி சூ டி மிசாசன டி செய்சா

(5 5)

கோயின்மேவிய ராமனைக் களி ம டி ம விந் குளிராந
காயிருந்தது கண்டுதோசகிர டி மபி சதகன ராயுறத்
தாயிலனபு கொடவரு டி மறுதன் த செழுந்து சழ்வி யினன்
வேயின மன்னிய டி மனவிடத மடநதைப்பாடு விளங்குவான

(5 6)

அன்று ராத்திரி மண்டபத்தில ம டி தாளமும் லீலையு
துன்று மத்தளமுந் தொனிக வியாபு டி மறுதாசனம்
நின்றுபாடினா சேட்டையாவரு ர்மலராமனை நினைவுகொண
டொன்றினா பரவச மிராமுற வாக நேருத யாதிலே

(5 7)

மங்களா ரதிசெய்து சாமியை வாழ்த்தி வண்பிரசாதமும்
பொங்க வாவினா யாவரும் பெறநலகி யிவ்வகை புரையிலா
அங்களாவினா நாலு நாளள வாகவுற்சவ மானபி
தங்கலாகிய லூவலஞ் செய்து கண்ணமா நதிசாந்தனர்.

(5 8)

வேறு.

நதிக்கரை சாவனத் தமர்த்த நாளினிடைட் டாங்களியின யந்துமுரு
பதித்தவனு மானாயனறிப் பதினொரிடத் தனுமானாப் பதிக்கவேண்ட
மதிப்பினுயர் சாம்பள காட்டொடு சிங்கு புரஞ்சீர்ம் சூசகூபுர்
துதிக்கு முமரடி சாதார்பதகி சுசிராளே ஜராடா டேம்பி.

(சுருஅ)

நவகா வெற்பூர்ண பாகுவில் விளங்கத் தங்கையான யங்கிருத்தி
உயமையில் வேதோக்சமாய்ச் சோடசோபசா மங்களு னுற்றிப்போற்றித்
சுவலம் மிப்பதி னெரிடத்தே தேனுமோரிடத்தைச் சார்ந்த மந்த
பவனது மாறணப் பதினறு தினம்பூசித்தவர் தம்பத்திக் கேற்க (சுருக)

மனேறாத மேதது சித்திடாரு மிசற்கைய மில்லையென்று வாழ்த்திப்
பன்னுமிடை விடாதுகினம் பூசிக்கச்சம் பாங்கர் பாலுஞ் சீடர்
இனரி னுரிவ் ஷுரிவிருக்கவென நியமித்தவ் விடத்தை நீங்கிக்
கணவி ளுந் தோரிநாமங் கருதார் வாழார் கலந்து கருதலாக. (சுரு௯)

அங்குந் தங் பீர்த்தனை செய்தரி பந்தி மிதவித்தா ராகிப் பின்பு
பொருத்தன் சீடரொடு சாம்பா காட்டென்னு மூர்பொந்தங்கேழுந்
சங்க நிறுவிய கோயிற் சார்ந்தாரு சூலதிலகன்றனைக் கண்டேத்தி
மங்களஞ்சேர் ஸ்ரீராம நாரியுற்சுவர், சமீ பித்துவாய்க்க. (சுரு௧௦)

தெரிந்தடைவே நடத்தவெண்ணித் தொடங்குங்காற்சிவாஜியங்குத் தேடிவந்து
பரிந்துதன தாரியதைத் தரிசித்துப் பூசித்துப்பணிந்து போற்ற
விசித்திரப் புனதாக நவரி விழாவிண்ணேறும் விரும்பிக்காணப்
புரிந்தோன் பா னுனம்பத்தா நாளிலே ஸலிதம் பொருந்தச்செய்து (சுரு௧௧)

வேகியர் போனை முதலாகிய வெல்லாள் செய்துவிடை வேந்தற்கீந்து
திதிலாச் சீடருட னிருக்குங்காலனு மந்தையந்திசேர
கோதியலா தந்தவற்சுவம் புரியத் திருவுள்ளங் கொண்டிசம்மால்
அதியிலே பிரதிஷ்டை யாக்குபதி னேனரு மமைவதாக்கி. (சுரு௧௨)

பதினெரு ராமதாசாய் நானு நானுற்சவமும் பயின்றங்கங்கே
முதிரி சீர்த்தனைஞ்செய்து ராமநாமப் பெருமை மொழிந்து பல்லா
தென்கிரிவிருந்த நாமத்தை யாரெந்தத் தொழிலியற்றி யியம்மினெனும்
கதிதருஞ்சீர்த்தமாத்ரி நிஷ்டை கலந்தவனு முண்கின்ற கவளந்தோறும். (சுரு௧௩)

ராமநாமம்புகல் வானெனிலவனே நித்யஷுபவாசி நாளும்
தோமற நன்கிடை விடாதுயம்புவனேலவன் முழுட்செசொல்லு கின்ற
நாமம் லபிக்கிறதற்கும் ராமனருள் பெறுதற்கு நயந்து வங்குழ்
மாமகறது முதலிலடியாளுகியவர் தமருள் வாய்த்தல் வேண்டும். (சுரு௧௪)

மருத்து மகனருள்பெறு விடிவெந்தக்காரியமும் வாய்ப்புருதென்
றருத்தியுறு சகல சுரோதாக்களையும் பார்த்துபதேசஞ் செய்தென்றும்
திருச்சமுற நிலைப்பித்துச் சாரிக்காரதி செய்து திகழ்ப்ரசாதம்
பெருத்தவடியார்க்கெல்லா முதலிப்பின்பெயர்ந்து கோலாபூர் வந்தார். (சுரு௧௫)

அங்குமரிசுதை செய்து சந்திரகிரியடைந் தந்தமலையிலேறித்
தங்குதலாயினர் மூன்று மாதவரைகினமு மரிகதைகள் சாற்றிப்
பொங்கு கடலினை செய்த நளகபிதானுறை விடமும் பொருந்தக்கண்டு
மங்குறக் கோல்வாகுரனை வதைத்தமலர் மகடனையும் வந்தித்தேத்தி. (சுரு௧௬)

சவிராது பகுனமெனுந் தேவாலயந்தனையுந் தரிசித்தேத்திப்
புவிபோற்றும் ரங்கானம் பத்மாள மெனுஞ்சரோ வரம்புருந்து
செவிதாக நீராடியங்க கன்றுத்தரகிசையிற் சென்று சீர்சான்
றவிர் நீடுபஞ்ச கங்கையும் படிந்து மார்க்கண்டரடிக்கலாதி. (சுரு௧௭)

இமாசலம் ரத்தினகர மென்றிசைக் கத்தென்றிசையிலுள்ள தலங்களெல்லாம்
நமாவெனக்கண்டு சீடர் பலருடனு மரணியத்தினண்ணி யோர்சார்
தமாதரங் கொண்டுப்பாத சேவை செய்தக்காபாயிதங்கச் சீடர்
அமாடுணவு சமைத்திருக்கும் போதின் மாவலி நகரிமர்ந்த சீடர். (சௌக)

ஆனவுத்தவ கோசாமி வீணை மிருதங்கந்தானங்க ளார்ப்பப்
கானமுடன் கீர்த்தனை செய்காலத்திலெளரங் காபாத்தைச் சாக்கும்
கோணிக மவ்வூறிற் சிலபயிலக் கூடவுறை யனிகச்சோனும்
ஊனமிலாக்கதை கேட்டங்குறுவோரோம ருநது கேட்டுற்றபோது. (சௌ)

உத்தவ கோசாமி யெல்லாருங்கேட்ட ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியேசான்
மெய்த்த பாத்துவ மாதிகர்த்தாவென்றுறுதி பெற லினம்பசுக்கீடர்
பைத்தவணிகத்தலைவன் பொருள்கிப் படாணிகளைப் பாரததாநீவிர்
இத்தகுதிபுகல்வோனைப் பிணித்துச்சொண்டெய்து மிசைஎன்றுபோனான். ( )

தலைவனே வலும் வீரந்தர முத்தவ கோசாமி தனையிணைச்சி
குலைவுறக்கொண்டென் போகது தம்மணி கத்தலைவன் முன்னே யுய்த்துநிற்கத்
தொலைவிலனிகத் தலைவன் சாழையாக் கூய்ச்சுன்னர்து செட்டமா சொன்னான்
கலையு மனத்தினமாகி யுத்தவ கோசாமி யவன் சருத்தை யோர்நது. (சௌ)

இவனின்வாறி யற்றுவனே னமது குலாசார நுயிழ்வாமே யென்
றவனினின்றார் சச்சுருவாகிய ராமதாசனா யிவ்வாபத்தைப் போசு
குவதுமக்குக் கடனென்று பலபடி தோத்திரங் செய்ய வளக துணர்ந்தார்
பவர்பொழிலி லுறைதாசருட னெழுந்தார் செரிந்தம் காபாயி கூறும். (சௌ)

தேவரீ ரிவ்வினாவு கொடுபோவ தெருகென்னசு தெரிந்த த
மாவலிய துலுக்கர் கணமுத்தவ கோசாமி தனைவருத்தென்றார்
ஆவையின் மற்றதற்காகப் போகவேண்டிய தென்றகவன் சண்ணுக்குத்
தாவருந்தம் முருத்தோன்றி தெய்வினர் மாருதி ருபநதனைச் கொண்டாங்கே. ( )

மேவியுலகெலாந் நடுங்கவாழ்துச் செலுபந்தையு லெருண்டோர் கையால்
ஆவிபோகா தறையடி யனையர்ந்து சமயிழந்தவ கூறிலு தோன்றிப்
பாலிசெய்த பிழை பொறுத் தென்றிரு கரத்திற் சலாந் செய்யப் பரிந்து தாசர்
தீவினையோன் முன்பறியத்தேசி கோத்தம வடிவாய் த நிகழ்த்து நின்றார் (சௌ)

கண்டவனீர் கடவுள் லடிவென்ஹனோ னெனப்பலவுங் கழறிப்போற்றித்
தொண்ட னெனப் பாத்திற் றெழுது நற்கத் தாசரரு டோன்ற நோக்கி
மண்டலத் திலரி நாமகீர்த்தனஞ் செய்வோர்தமை யுமறை வல்லோரோ
டண்டிய கோக்கனையு மினி நீவருத்தேல் கோயில் கருமழிவு செய்யேல்(சௌ)

என்றவனுக் கினிதாக மதிசூறி யுத்தவ கோசாமி யென்போர்
ஒன்றவுடன் கொண்டனனார் கீர்த்தனஞ் செய்வயின் மேவியொரு நாளங்கே
நன்றமர்ந்து சாம்பள கோடுனு மூரி னண்ணியங் கிராம மூர்த்தி
மன்றன் மலர்ப்பதம் பணிந்தங் குறைசீடர் தமைநோக்கி மகிழ்ச் சொன்னார். ( )

நீவிருல கெலாந் சென்றங்கங்கே நன்கரி குணங்கணி ரம்பப் பாடித்
தாவிலது ஜடமூடர்தா முய்யச்செய்மி னெனத் தவறி லன்னார்
மேவின ரவ்விடங்க டொறும் பலருக்கு முபதேசம் விரும்பச் செய்தும்
ஒலில் புலமடங்கனையு நியமித்துத் தாசர் வழிபுறப் புரிந்தார். (சௌ)

வேறு.

அக்தாலமதிற் சீர்திகழ் பாகா நகரத்தில்
தக்கா றொனவுள ரானகூர் சாத்தம் பெறுசிலர்
மிக்கார் வயிராகத் திடையிரு ஞானமொ டன்பும்
தொக்காரவர் பெயர் செவ சாமியெனச் சொல்வோ.

(சஎக)

அன்றா ரினதாசர்க் குளவாரும் பொருமைகளைப்
பன்னாளும் வினாவி பாடபுகித் திறமேவி
என்ன லவனாப போய்ச்சரி சிங்கப் பலவீனம்
தன்ன லலம யாதே யொசத்தனாந்தா றொருசாமே.

(சஅம)

உலகத்தின யுய்யச் செய்வொளிர் சுற்றரு செவைக்
கிலுஞ் சுவமில் எனிய யான்செய்வதெ னென்னை
பலவங் கருதின ராகியொர் சிட்டுன்றனைப் பார்த்து
நலசாம்பன கோர்வாழ்வறு நயசுற்றரு பாவீ

(சஅக)

கொன்றிற் கிடைவரு றாயெ ருத தேர்த்து விசமசாய்
ஒன்றம்பல விண்ணுட்பம் றார்க்கொன்றுட னுகவி
துன்றும் வழிச்செலவுச் சலா பாடி தண்டிலந்துன்ன
அன்றங் சுவனும் சித்தனும் பாபபாசனைன்னான்.

(சஅஉ)

தம்மாற்புரி சாய்-டாங்க வந்தனந்தொல் கொள்சாற்றற்
கம்மா நசர் வருகாள் பிடினைத்துக் கருமரிசி
தெம்மாறு மிலலாமற் றொறலெய்திசுக்கடையிலாய்
இம்மா நகா வந்தாரியிருக்குமபி கோந்தான்.

(சஅங)

நீராம நனியமங்களு நிறை வேறினராகிச்
சீராமன தாயர் கோயிலிலுறு போசலன் சேர்ந்து
பாரார்வறு உட்டாங்குழ மிகுமன்பொடு பணித்தான்
நேராயுத வியபதிறமுனம் வைத்தெதிர் நின்றான்.

(சஅச)

நின்றான் முரகோகிப்பரு நீராருசவியதா
என்றேரெதிர் நின்றான் லனைய் சேசவசாமி
தன்முசனடைந்தேனவா தருபத்தி நிறுதும்
பொன்னுளடி கருக்கன்பொடு புனன்றார் பணிவென்றான்.

(சஅரு)

ராமன்பத தேயத்தினா நனி நன்றென வதனிற்
முமன்புறவரை வுற்றிடு தகவின்புற வோரந்து
துமன்பதியிடை முத்தின மவன் வைகுறச்சொல்லிப்
பூமன்னவனாகிப்பணி புரிவோற்குறபடி கன்று.

(சஅசு)

வருவேதியன் மகிழ் பல உஸ்திராபரணங்கள்
சுருமாபுரிந்தே பத்திரந்தாமொன்றெதி பெழுதி
ஒருகேசவசாமித்தினி தெதிர்வந்தன முரைத்தின்
அருளாலொரு வேளைக்குணுமது தந்தனுப்பினரே.

(சஅஎ)

விடைபெற்று மவ்வேதியன் மிளிர் கேசவசாமி
புடையுற்றிவர்புரி வுற்றன டாவந்தனி புகலா
இடையற்றில தொரு வேளையினுண வீந்தது மென்றான்
அடைவுற்றனர் மிகுமாமகிழக் கேசவசாமி.

(சஅஅ)

வேறு

சாசரருள் பெற்றறிவ தங்குகிவ்ஹை
நேசொனு நாவிதர் நெடும்பக லுமையம்
கூசமில் தேற்றினிதி னுணடுகுறி கொண்டு
மாசகல வன்பர்கள் வருத்திவரு போதம்.

(ச அக)

ஆகிய கிரந்தமதை யத்தியய னஞ்செய்
யோகியவர் தம்பெருமை யோநதவொரு பார்ப்பான்
நாகில்ஜய ராமனெனு நாமனைவ யாவும்
போகியுயர் பண்டித னடுத்திது புகன்றான்.

(ச கூய)

உம்மிலுயர் ஞானிய ரிலாமைபுணர் வுற்றும்
தம்மிலுறு வேனறிவு தங்கவுட்தேசம்
செய்ம்மினென நாவிதரை வந்தீனசெய் துற்றான்
இம்மிகை தகாதென விணங்கில ரிசைப னா.

(ச கூக)

நானிழி குலத்திலுறு நாவித னெசைசெம்
மானுகொ ணூலணியு மார்பினா குலத்தி
ஆனிர்பணியத் தருவதன் றதுவுமன்றி
யானுமுப தேசமரு ளத்தருவ தன்றன்

(ச கூஉ)

எனதுருரு வாகியியல் கின்றவரிடதகி
மனதொருமை யாயம வணங்கிபு டதேசம்
கனமதுற னீர்பெறுக வென்றுகனி வாகப
பனவனிடை யோதினர் பலாறவு னுரொப்பான.

(ச கூங)

திரிகரண சுத்தியொடு தேசிகரின் ரிகக
பெரியாநுமை யன்றியிலை யென்றமடி பேணிப
பரிவதிலை யாகிய வெனண்புயிறா பகைம்
புரிவதுறு மோவெனலு நாவிதா பொருந்தார்.

(ச கூச)

யாதினி யியற்றுவு தென்க்கிறிது னெண்ணி
வேதியினை ராமனடி யாாதமுழை மேவத
தீதில் தழைத்தருகு சென்றுருரு நாதா
போதிலினி தாகியவர் பொன்னடி வணங்கி.

(ச கூசு)

பண்டிதன் மனத்திலுறு பாவமதை யோசக
கண்டிதென வேதியர் கணிற்பெருவ தன்றிசு
தண்டிலுப தேசமிரு தாழ்வின னிடத்தோ
அண்டியுறல் வேதியர் குலத்தவத ரித்தோய்

(ச கூசு)

வெருஜன விரோதமிது வென்றுசில ரீதித்
தகுதிமொழி கூறினர் தடுப்பதை வினுவான்
தொகுதரு நலன்பொடு திதுத்தடி பிழத்து
நெருகருணை யோடருள னீரருளு கென்றான்.

(ச கூஎ)

அவனது மனத்திட மறிந்துருரு நாதர்
உவமையறு நாவிதரை நோக்கியுப தேசம்
இவனுற வளித்தியினி தென்றனரு டன்றம்
பவனமுற வேதியனோ டேகினர் பாணிந்தே.

(ச கூஅ)

நண்ணிவிதி யாயினி கிராமனம புசை
பண்ணியுப தேசு ளைறையபபகாதல செய்தாரா
6 நண்ணிமுகிர பண்ணி ணங்கு தரு சேவை
௭ பண்ணியிய னுளபாக திககணவா செனபுர

(சகக)

௭ ல்கொ சாமியு ௭ நகதினைய நண்ணத
சு ளை ராமனபா ௭ நகன மாகத
௭ மமததுவிக ௭ டகை ௭ முழநி
௭ விடவ ணிறுனப ௭ நகனவிய ளகத

(௫௮)

௭ லிரவு பாதுகை ளையவவிய னமைகதக
௭ ளையொ டாக ௭ நகநிணய முற
௭ ளையு னைமப ௭ நகசெனவயு ளை
௭ ளையது புரிநதுகு ௭ நகசிடையே

(௭௮௭)

௭ ளைய புரிநகைக ௭ ளையு ளையு
௭ ளையு ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளையு ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளையு ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய மிராமனரு ளையு ளையு
௭ ளைய னைபுகொ ௭ ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய தெரிநதுமறை ௭ ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு
௭ ளைய ளையு ளையு ளையு ளையு

(௭௮௭)

யாமிவ னகத்திலுண் வெங்கள்விழி காணத்
தோமிலொரு மெய்ச்செயல் விளங்கிலது தொட்டு
நாமிகைவ மென்றனர் நயந்துருந் நாத
சாமியிரு மென்றக துழைந்துஜய ராமன

(௫௮௪)

தன்னொடு புறத்துவர லுந்தகர தன்சேய்
துன்னுஜய ராமனது தோள்கட துலங்க
மன்னுகுரு தம்மிடையின் மாருடு விளங்க
நன்னர்விழி கண்டனர் நயந்தனர் வியந்தேச

(௫௮௫)

மாலையுடன் மாருதியை வந்திண்செய் துற்ற
மாலையொழி வித்துள மகிழ்ந்துதிதி தானும
மாலையுற முற்றியபி னுணர்மகிழ கந்தம
மாலையடை தககிணை வழுங்குகிழ வுறறா.

(௫௮௬)

வேறு

பின்யிராம தாசர் கொடுத்த பொருவனது
தின்யிலேறும் சொந்தம் உருமினடலொ
அன்புகொண்டு கொடுத்த மாதம் வினோ
முன்புவார மமர தச மெய் உருமினடலொ

(௫௮௭)

ஆவரணம் கொடுத்த தாய்
மேவலாசர் கொடுத்த வினோ
தேவலாசர் கொடுத்த மதுபுண்டி
தேவர் கொடுத்த நிந்தி

(௫௮௮)

என்ன தன்னுடைய நிராம கொடுத்த மேவலாசர்
அன்னதை விடுத்து கொடுத்த
துன்னினை மேவலாசரினது நுமுறைகுவேன
மன்னு குதகத்தென்னும் மேலேமன்ன வந்தனன.

(௫௮௯)

வந்திராமதாசர்தான் பணிந்துநிறக டன்னவா
முந்தென்னனர் பரமதால கொக்கேயி னுரதால
ஐந்திரண்டு நாளதான குதகம் மதுபுண்டி
இந்தநீவி ரினிதுசென்று சாமபங்கோரொ னகரிவே.

(௫௯௦)

தயரதேவ னவமியுற் சாருசெயச் சமைந்துநன்
கயர்கிராமுற் றுறுந்திண்கு லடைவெனங்கு யானொரு
நயமதாக விடைகொடுக்க நளறுநன் நெருவினாந்
துயர்குணத்தி னடியுமோடு நீருபனுரு னுற்றனன்.

(௫௯௧)

நண்ணுமேவ லாளர்கூட நவமியுற்சுவந்தினைப
பண்ணுநாடி னந்தினம் பராவுவேதியர்க்குண
உண்ணுகின்ற வதிலுமற்றை யெதிலுமொன்றும் வருவுரு
தண்ணு மாவி யற்றிமுற்று மனவின்மேவி னுரளோ.

(௫௯௨)

மேவிராம தாசர்கண்டு லலிதமா விழாவயாந்
தோவில் சந்தனர்க்கெலா முகந்துபோக விடைகொடுத
தேவிமேவு வேந்தனுக்கும் விடைகொடுத் திருந்தனா
தாவின்மன்ன னென்றுசிகந்தை தனிநினைந்து போயினான்.

(௫௯௩)

வேற.

பாளிக டெனூமலை யசனிற் பண்புசால்
சுரவருக் கொருமடங் குறித்துக் கட லுண்
விரவினரிருக்க நறநவரின மெவ் னன்
வரய்னி தழைத்தன்ன ிசா மனாவ

(ருஉக)

லனத்தறல வேற ம உ வேனை மாநகா
தனிற்புரி மடத்துற ிணைதககதோ
எனபபுரவலன் பணிநி ிசாதுளகசுர
வினத்தை யானடை ியிற்றல வேணகடு

(ருஉஉ)

என்றினி சேகதி னனி ிசந்த தாசனா
நன்றவ ணுறககொநி ிணணிவெந்நி ிட
ஒன்றல லரி ிசா யாசகிப புசுனை
மனந வெண்ணி ிணகி ம வருகநி ிசா

(ருஉக)

லிசக ம வேதிய ிசா னலினி
கலககமா தாசகா ிசா ிசா
விசககினை தாசனை ிசா ிசா
தலத்தயா தவருக ிசா ிசா

(ருஉஉ)

தேருவாழ வுறகத மாசு
வாருடனனைகடு ிசா
போகுறத தாதனை ிசா ிசா
யோகுறு பெருந்தவ ருடனிருகி

(ருஉக)

அரு தவகதுறு துறா ிசா ிசா
பெருந்தவா துமை ிசா ிசா
இருந்தபன் ிசா ிசா
வருந்திரும ிசா ிசா

(ருஉஉ)

சாவலனறெரித் தெ ிசா ிசா
வாவருமவா வுபசரித் தி ிசா
மெருந் தாசா ிசா
சாவருந் தவகதுறு துறா ிசா

(ருஉரு)

தாமதாசனா யெதிநோக்கி ிசா
தாமகிழுவாகச சாவலன ிசா
காமரு தாள்களிற ிசா
மாமரு மாபுற மகிழ ிசா

(ருஉக)

இவ்வகை வந்தசா துசகா ிசா
மெய்வகையுறத தழிது விடநகிருந்துழிச்
செய்வகை திருந்து மடை ிசா
பொய்வகை தவிர மறைய வாக்குப போஜனம்

(ருஉஎ)

தந்த பின் கங்குல்லாய சுவறில வேந்தனை
அந்த மிலருந்த வத்தறிஞா ிசா
முந்தரி கீர்த்தன மொழி கென ிசா
வந்தது நினைத்த தென்று வந்து மன்னவன்

(ருஉஅ)

நெறும் பகனினைச் சது நிறைய மேமகத்
நிடுங்குரு நாதரை யெழு சத்துச்சுரை
ஒடுங்கலி லண்டொடு பணிந்து சுரு சழீஇ
நடும்படி சதங்குகள் காலின்னணவே.

(௭௭)

வினந்தனன் மிருதங்கந்தாளம் வாய்ந்த யாபு
புணந்தெனா நின்றரி புகழ் விடுத்தான
வினந்தது வினவினரவா நோக நா
கனைந்துறப் பாடலேச்சுனி அசுகி.

(௭௮)

வேந்தனை யோரிடத் திருச் சுவர்விடை
சந்தனா லெழு பாயியைய னைத்துரை
வாயந்தரி கதை செய்வுகூழ் மற்றவ
ஆயந்தரி கீர்த்தனாச்சுரை மாககுகு.

(௭௯)

புலரியிலாறதி டரிக்கெனெழுது
நலனுற நற்பிரசுரந் துகி
மலர் மறுகினைச் சேர நலு மணை
குலவக்காபாயியைப் பாடச் சுவரே.

(௮௦)

அந்தமாபாயி கீர்த்தனம் செய்கு
பந்த மூழ்குறச் செய்பபதினா யியை
முந்து கீர்த்தனஞ்செய மொழிந்துலாம
மைந்து கோசாமிசை வகுச்சுச் செய்து.

(௮௧)

வைகறையாதி நிரபடி பந்தமுற
எத்துறு நிமிமாறாணா யியைசுத
ஐதரி கீர்த்தனம் செய்துது ய
மெய்தரு மங்கலாமி கோசாமிசையே.

(௮௨)

திருமகள் கேள்வனைப் புகழ்ச்செய்து
வரு ஐயராம கோசாமி வாழ்த்தல
அருள் கலியாண கோசாமி யன்புடா
பெருகுறக் கீர்த்தனம் புரியாப்பெயே.

(௮௩)

மேமநாபா கொசாமி சொலவுஞ்சி
ராமகோசாமிபு நலிச்செய்து பின்
பாமடிய வரெலாம் பாடச்செய்து பின்
நாமமாகிய துகாராமசாமிசை.

(௮௪)

ஹரிகதை புரிகென வருளவன் பினிற்
பெரியவா சமர்த்தரைப் பணிந்து பேசினார்
தெரியரி கீர்த்தன மவசுஞ் சோவே
விரிபுகழ்த் தாசரே யாகிமேவினார்.

(௮௫)

தாமுமப்ப ரவசந் தனிற்புகுந் தொளி
மாமுத லெழுந்தது மறந்து கீர்த்தனம்
நாமுத லுறநனி நவின்று நின்றனர்
ஆமுதற் காரண னங்குத் தோன்றினான்.

(௮௬)

சகனா ருசெதாநி சாநதா மமும
சா குணசக்யா நுகாரி ம சகநீரி
நிசகசகா நது சகார ரிநலி
புகுமிட ருதனா நு ருமலி ருதா

$$(\beta, \overline{\alpha})$$

வினாவினா 1998-ம் ஆண்டு
 1998-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல்
 1998-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல்
 1998-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல்

(இசுல)

7 4 7   4 2 7   3 5 5 5 5 5 5 5
 7   1 7 7 7 7 7 7 7 7   3 5 5
 5   7   1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5

(5 F 5)

7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530

(175)

[illegible]
$$(\overline{y} \pm \sigma_{\overline{y}})$$

10. 1. 78. 1. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

(३९५)

$\pi = \pi Y + \pi$ 4
 i $\frac{\partial}{\partial x}$ "   7   100218
 t $\frac{d}{dt} u(t) + t u(t)$ 7   1
(5   7   5   r   L   7   10   2)

(38)

[illegible] $(F \otimes K)$

சுற்றுலா துறை அமைச்சர் அவர்கள்
உள்ளிருந்து உறுதுணிவுடன் உறுதுணிவுடன்
பிரதமர் அவர்கள் முன்னிலையில்
சுற்றுலா துறை அமைச்சர் அவர்கள்

(546)

பதற வவ்வி மயனிப்பொ னன்கியா
நம்பல தற்று திவ்லக யோ னம னேன
பொறப் பென்னிடத் தவாபுகல் கிலாது போய்ச்
சிற்றப் னுறைசிறுத தேவு னண்ணி ஆ.

(७६-२)

என்றனன் வினவிய விராம தாசரும்
நன்றவா கருத்தென நனிநயநதுவேந்
தன்றனை நோக்கினா சகலசித்திபம்
ஒன்றரு முத்தியு முவப புரமலே

(258)

பாண்டு ரங்கன புதழ்பனன வேண்டுமோ
பாண்டு நீதருவதை யேறப்போ கொலோ
வேண்டுமா தேகினொன்று வேந்தந்
மூண்டுள நினைவொழி கெனமொழிந் தனா

(259)

தரணி காவல னவாதகவை பெண்ணினை
சரணிடைய பணிநது தன்பதிக்குச் சாரங்கன்
அரணியத் தடைநதனா சாராராதரித
திரணிய சறசனவி ரயிக் கெய்துயா

(260)

வேறு

வனத்திற செல்லுதன் மீண்டு சமசன் கடு ருசன்
மனகதுக கொத்தன படுவ வுருமொரு க ரி
கனத்த சறசன் கம ன முகடநிறையுமே கா
உனத்தரும் பெருந் தவரிடை நடு ருசுமறு

(261)

எதிரி னின்றன டாசா கண்டனை நீயாரோ
வதிவதெவவிடத் தெனவ ளாதமா மாயை
அதிநலத் தினிமமலையில் யானிரு ட சிங்கைய
மதிநலத்தினி கொக்களை க மிவண வந்தும்

(262)

திருமபி யெனமுகந் கனை டலி கொயிலிற் சோந்த
விருமபி யெனமிசை நீசோலுங் கவிவின வொச
அருமபு கின்றது காசு டுனா ருச கன்றகெனின
கருமபு நோகவி நாவல சடங்கைய கிளா

(263)

அமமை நினகமுக தணிமணி மாலையி னுருகு
வெமமையின் மணிசொண்டெனக்குச் செவிமேவ
செமமை சோகநிககன செய்திட்டனை யெனிர மெ
இமமை யேகவி செபபுட னினமிசை யெல்லா

(264)

மாயை நானையான புரிவெனென்றுரைத் தனா மன்றசாள
ஆய நாவலா மறுதினத் துல்லும மாயை
கோயின் மேயினா குமபிட்டு நிறறலுங் குறைபா
நேயமோழனி திட்டனள காதுகணி ரம்ப

(265)

விளங்கக் காதணி கொண்டெகிா நின்றநத் விமலை
உளங் களிகக் கனகவி சொல்விடை பெற்றா ருரவோ
களங்க மறறதம் மடத்துறக் காலையாச சகாகள
வளங் கதித்த வசசத்தி கோயி லினகம் வந்து

(266)

திறநது பொறகத் வினையக் நோக்கினா செவவே
நிறத் தயங்கிய மாலையினித்தில நானகு
குறைந் திருநதன் பயநதுபோய்க் கோனவயிற் கூற
அறந் திருந்திய வரசன் மறறவ நிலையுறமுன.

(267)

காவல் உயர்ப் புகக்கடுகின னிருக்க வக்கங்தல்
மேவலா யரசன் கனுவினிற் கவி விரும்பும்
ஆவலாய்க் கழுத்தணி மணிமாலை யினன்னு
தாவ லாமணி கொண்டு தாசர்க்குக் காதணி நான். (ருடுக)

இட்டுக் கேட்டனன் கவியர்ச் சகரை மிகவிம்மை
தொட்டிச் செய்திடே லெனத்திரி சூவிநேர் சொல்லி
விட்டுச் சென்றான் விழித்தக்கோன் சற்றை வெற்றில்
நெட்டுக் கொண்டிறை நிமலா பாலுடன் வந்து நேர்ந்து. (ருகய)

கண்டி தாசர்தங் கடுக்கினேன் களியளங் கலந்து
கொண்டு நின்றெதிர் வணங்கினன் கூறினன் கனாடை
அண்டு சற்சனா சமயக்கலாம் வியந்தன ராக
மண்டு மன்பொடு விடைபெற்று மாநகர் வந்தான். (ருகக)

வேறு.

பின்பொரு வைசல் பெருந்த மெய்யர்ப்பிழைப் பெய்தா
அன்பு ரொடணை லிருக்க விராமன சுவதாரத்
தின்பரி சோதினர் வெறபிலி ருப்புழி யிவர்தாசன்
பொன்பயில் வாணிகனொரு சுவதாசிரி பொருந்மீமல். (ருகஉ)

கப்பலின் உர்த்தக முற்றநெங்கிசை காநேகிச்
செப்பமுடன் செய்து மீள்வு ருப்பாது தெறுங்காலால்
அப்ப தனிந்கல் மூழ்குதலாகிய தப்போகில்
எப்படி யென்று மயங்கி வருந்தி யிளைத் தானாய். (ருகக)

தன்னி வியற்று முயற்சியினுவது தானின்றி
மன்னிய தாசனா வந்தனைசெயது மனத்தெண்ணிப்
பொன்னிறை கப்பலழந்தலி லாதுபகடிகோடு
நன்ன ரளித்தடி லுணங்கிலோர் பாகந்ருவெ னென்றான். (ருகச)

என்றவன் யேண்டலறித்தனர் பேரருளேய் தாசர்
அன்றது போது கலத்துற லாயதை யாழாமல்
துன்றவருங் கரைசெய்தனர் கோடுது னித்தாசர்
நின்றன ரீரநெடுந் துதிலோ டவனேன் கண்டான். (ருகரு)

களாயி விழிந்தவர் கான்மிசை வீழ்ந்து களித்தானாய்
விடைவிளி லெடுத்துள யேனையெழுந் தெனையே காத்த
புளாயி நெடுங்குரு நாதவெணப் புகழ்போற் றற்றான்
உளாயின் மறைந்தன ரினிதுவியந்தன னுறுநவ்வான். (ருகசு)

வேறு.

ஒருகணத்திலே யுடைநனைத் தொழுநீர் ரோடு
பெருகுமன் பர்பாவரும் வியப்புறப் பிறங்கினராய்
மருவ நேர்கண்டு வாமனசாமி மாதவத்திற்
பொருவில் சாமி துந்துகில் புரம்புனல் பொதிவ தெனே. (ருக௭)

கணத்தின் முன்னிலை யிங்ஙன மெங்ஙனங் கலந்தீர்
உணர்த் துமின்னென வாணிகனொருவன் குயர்ந்த
குணத்தினோன் சுவதாசிரி கப்பல் மூழ்குதலால்
புணர்த்து வேண்டினன் புணரியிற் போய்ப்புறங் காத்தேன். (ருகஅ)

நரலை நீரிடை நனைநதன னுடலுடை நானென
நிரலை பினரெட்டா கின்றவ ருந்நரவகி யமப
நிரலை நன்குன சாதுக்கணி மிடத்தி லிவாபோயி
வரலை யாரறிந்தே மெனவியநக ரா மதிதசா

(௫௧௩)

மறுகினததந சவாததகன வேணமய மாழை
தெறு புலத்தினா பாறசொடு வா க சேவ்சது
நறு நலத்தயா சற்குருநாதிர நான போற
மறுகலத்தனை நீர புகாட ஒற்றி ரிருந்

(௫௧௪)

கணகொன் மிசைப்பாணி செழிந் தேவகோ டிசெ
விண்டு மேவிந்ருமக்கு நான டி ந ன னி ர
கொண்டு வந்தனை கொணாய் உதவ துநி ச ர
மண்டு மன்பா கண்டி ரு பகிந்மக டெகு டு

(௫௧௫)

எனவியநதன ரிருப்பழி ருபுரெசு
கனதனவகளை யுத்தம பாசகிராப ரு
மனநிரம்புறச செல்வசெ டி சினறு ர வாஉசு ர
தனநிரம்புவை யெனவ்டை சுக்கன ரு ரு ரு

(௫௧௬)

பின்புசில நாட்க லீட வறங்க டி டு விந் டெ
பொன்பிரழு செழுமகட்டிச ச ன டெண்ட டு டு
வன்புகொடு கயரெண்ணிலி வ ருந்நா டு டு
முன்புவெடி வி ருந்நா டு டு ருமகட டு டு
பிழைந்த டெருநி. (௫௧௭)

பலகோடியருமிருங்குள டு டு டு டு டு டு டு
அலா பாணியா கையின மலையா டு டு டு டு டு
நலனிழ மலையிடைபா டு டு டு டு டு டு டு
புலமு மருந்நைய நீலகா டு டு டு டு டு டு டு

(௫௧௮)

தசமுக்கன போருறுகளை எடகாத ச ரெடு கரவ ருந்
வசமிருந்து வருகுண்டு ரு டு டு டு டு டு
விசைமிருந்த கணமழையால் வீ டு டு டு டு
தசைசிலைந்து விழுசேனைத்தலைவனது து டு டு டு

சேகங்கொளி கிரிகுப பிணைப்பி சென்றத தெரியசாசுதலான
வாசகங்கன வரைநது தங்கன மனநெ னுக்கனுபயிலும உலீமைதேற
மாசுங்ககொழு தேதது ம் உதபதீரமமலையில டு டு டு
மூசகங்கள் வழிவறவாய முக்ககு நெடுங்குருகுகள செயமுழக்கு நோததான

தெரிந்து தெளிந்த வரவக பாக்காவசெயதி யெல்லாநதிருந்து சோததி
அருந்தவத்தினிந்து பகோதமை வண்ணகித திருமபுகன வறிகை செயசான
பொருநகிய சேனைத்தலைவன ராமதாசடியில வந்து புகழ்ந்து போற்றிப் பிறை
பெருந்தவத்தீரமைப் புரக்கவேண்டு மென விடைபெற்றா பெயாநது போ

இதுதெரிந்து சிவாஜியண்ணலின் பிணைக்கோகரை காணசெழுந்து போருது
மதுவிரிந்த துழாய் நெடுமாலடியரது மகிமைதனை வியந்து வாழ்க்கி
கதுவின்னரூன் பசமவணங்கி ராமதாசவன முசகைசு கலிந் டு டு
பொதுவிகந்தனியி டு டு திற புகவதைசதுக்கொடு பே டு பு டு கிண டு டு

சிவாஜி ி ஸ்ரீ ராமன்சுரணர விந்தத்தைச் சேர்வதாக
அவாவியகாலஞ்சமீ பித்ததனால் விவகாரமனைத்து நீத்துத்
தவாது திடச்சித்தனாய் ராமரூபத்தனைத் தரித்து நெஞ்சில்
சுவாசசத்தோடொன்று செறியகூர்த்தைப் புகன்றிருத்தி யென்று சொன்னா.

பேசமுனே பிரமானத்தங்கிளர்ந்து பெருகியண்ணல் பெரியோர் போற்றும்
தேசசெறி சர்க்குருவை வணங்கியுடல் பொருளாவி தெத்தஞ்செய்தேன்
விசமருள் பெறுமுன்னே துமசருளின்படி நடக்க மேவுகின்றேன்
மூசபர தந்திரனாயெனப் பணிந்து விடைபெற்றார் முகேகிவந்து. (10௮8)

பலதான தருமங்கள் புரிந்து குருநாதனற் பணித்த நாளில்
தலம் யாவஞ் சம்பாநி யெனுந்தனை யன்றனக்குதவி முடியுஞ் சார்த்திப்
பொலன் மேவுமே சூந்தத்தலத்திலொரு புடையிருந்து பொன்மணுள்ள
நலனருந்திருமேனி சனைநினைந்து ராமனடி நண்ணி வாழ்ந்தான். (10௮9)

வேறு

அண்ணலான சம்பாநி கனத்தனார்
கெண்ணலான வினைகளெல்லாஞ் செய்து
நண்ணலாயினன் சற்குரு நாதர்பால்
பண்ணலாயினன் பாசம் பணிதலை. (10௮௨)

தந்தை தன்னை நினைத்துத் தளர்ந்தான்
அந்தலேலை நல்லாரிடா றற்றவன்
சிந்தை தேறத்தெருட்டி யுலகியல்
விந்தை கூறி மெய்ஞ்ஞானம் விளம்பி லார். (10௮௩)

அருள் செறிந்த நல்லா ரியராவனம்
தெருள்வதான சம்பாநி சிவாஜிபோல்
மருளொழிந்து தன்னார் யயின் மன்னினான்
பொருளுணர்ந்துறை யாதவபுங்கவர். (10௮௪)

தம்மை நேர்வுறு தாசவாக்கங்களை
அம்மை மேய்வழைத் தவர் தேர்வுறச்
செம்மையே யுனாசெய்தனர் மாகமாம்
கொம்மை தேய்மதி கூடு நவமியில். (10௮௫)

மத்தியானப் பகலில் வைகுந்தமாம்
முத்தியானுற முத்திய தாதலால்
சித்தியான பினண்ணர் தஞ்சேயின் சேய்
பத்தியான கங்காதரப் பண்பனை. (10௮௬)

கூவி யென்பத மேவக்குறித் கொவீஇத்
தூவிலாவ பிஷேகந்தனைச் செய்தென்
வீவில் சாம்பிரதாயம் விளங்குற
நீவிர் செய்தொரு நியமித்தனர். (10௮௭)

அந்தவப் பொழுதே யடியா லொலாம்
முந்தவங்கு முயன்றுத் தமையனார்
சொந்த நன்மனைக் கேவினர் தூதனா
இந்தவாய்மை யெலாரு மறிந்தோர். (10௮௮)

கூடினாருடன் சற்றின கொருற
நாடினார் குருநாதாக் கண்டதான்
சூடினாவை தன்னுறத் தாசர்தாம்
நீடினார் முகநோக்கி நிகழ்த்துவார். (நாசு)

ஹரிதன்மைம் விடா மலமைந்து நீர்
சொரிவ பிச்சை கொண்டுண்டு சுமந்து நீர்
சாரி மூள்ளதனை யுஞ்ச குணமாம்
கரியகோல வருவைக்கரு துவீர். (நாசு)

பூசை நீதி யியற்றிப் புரிசுவீர்
ஆசையாக விராம நவமியும்
தேசை மேவனு மந்த ஜெயந்தியும்
ஏசை யோவிய தாசரிங் கெய்துறில். (நாசு)

அன்பி னாதரித்தா ருயிர் மாட்டருள்
இன்புசெய்து விராக மிசைந் திரும
துன்பமாய பற்றற்றச் சுதன்புகழ்
என்பயாவர் சொன்னாலும் வினாவியே. (நாசு)

நேசமேமிக நீருநிகழ்த்தியே
தாசபோத கிரந்தந்தனையுமே
மாசடா நிடிமத்தொடு வாசித்துத்
தேசதாகத் தினந்தினந் தேறுவீர். (நாசு)

சாதிநீதி தவறுதலின்றியே
நீதிராம நன்னும நிகழ்த்தநா
மேதினிக் கணிவ்வாறு விராவிலு
பாதிநைந்தி ராமன்பதம் பற்றுவீர் (நாசு)

என்று கூறினர் யாவருங் கேட்டனா
நன்று நன்றென நண்ணி வணங்கினா
நின்றுநேர் பொழுதிற் புருனாகம்
ஒன்று சேயத்திருந் தொருவுத்சமா. (நாசு)

சீதைராம னினையவன் வாதசேய்
ஆதலாகிய மூர்த்திகளைக் கொடு
போதலாயினர் கண்டு பொருந்தரும்
காதல் மேவினர் கட்டுளைக் கின்றனா (நாசு)

இந்த மூர்த்திகளை யெழிற்பெட்டியில்
பந்தனஞ் செய்துவை மின்பயன் படும்
பிந்த வென்றுரை பேசினர் மாதவத்
தந்த நேர்கலியாண கோசாமிக்கே. (நாசு)

நாமஞ்சோதி நலங்கிளரும் பரந்
தாமமேவிய பின்புச மாதசெய்
யாம விவ்வுடலைத் தகனஞ் செய்து
தேமங்கே யொருகோயில் விளக்கியே (நாசு)

காங்கு மூர்த்தியு னன்குறிலைப்புறத்
தீங்குளுது செய்கென்றநான் செய்தனர்
ஆங்கு நின்று வினவுமனை வரும்
பாங்கு மாகவ மரபுக்கத்திலே.

(கூகக)

ஆசியாந்திதிதொட்டுறு மட்டமித்
தீகிலாத் திதிகாறுஞ் சிறப்புற
லெய்யர்க்குப் பகலின்நிசையம்
சேர்தி றாவி லரிகைச சொல்லலும்.

(கூக)

கேர வுற்சவஞ் செய்து நிரப்புகார்
சாரலான சம்பாஜியுற் தாழ்த்துற
அரமேவுஞ் சகாப்த மொராயிரம்
சேரிரண்டு முந்நாறு சொல்லாண்டிலே.

(கூகக)

வெச்சுறத்துன் மதிமாக வத்தியத்
திற்திறந்த நவமிதி தியிலே
சுழினைத் துருநாத சமர்த்தர் தாம்
விற்பெறிந்து விழ பொழு தெய்தவே.

(கூகஉ)

நீரின்மூழ்கி நிகழ்பது மாகம்
சார்வதாதித் தயாத ராகவான்
காரின்மேனி உருத்திறக்கணம் கொண்
டார்வமேவி நடிப்பதலாகவே

(கூகங)

மீமனை நிகிலாபுரித் தோன்மடா
காமம் தருணநிதியேமுத.
சோமனை மினிர் புகித்திருவுரு
மாமனை யிங்கு கண்ணிமென் கணமுனை.

(கூகங)

பென்று சேவை கிராய் நெடதுநீ
கன்று நின்னடி நண்ணிப் புரிதியென்
டுருன்று போற்பல வேரகினர் மெய்த்துது
அன்று கண்முனடித்தனை மாமனை.

(கூகரு)

மண்பிராமனைக் கண்களி கடந்தனர்
பொண்ணி நோகுரு நாதசுவாமி தான
அண்டு பிரமயாமலரைச்சிறம்
கொண்டு நோவார வச்சகுணத்திலே.

(கூகக)

ஜயஜயமரு வீரசுமனை
தியல்லதாயின கொண்டசைப பாலரும்
மயலிலாத பல்வான வருந்துதி
முயல மேவுமுண்டிரு முத்திரார்.

(கூகஎ)

மலரின் மாமழை பெய்தனர் வாழ்த்தினார்
அலறவாத்தியம் யாவு மற்றவயின்
நிலவரின்ற நன்னையருடலினைப்
புலருந்தாங்கியொர் பாங்கு வைத்தாரோ.

(கூகஅ)

அங்குள்ள தாசா பலருக்குலாவிய திதாசரானவ்வொ
நபகண களகணயி மங்குகூவவெனறு நனுகுருகிவாறு ய சா
பொவரும புகழகொளகுரு முன்பு வியி புகவாயினுரிடட + வ
தவரும பழ ககு நமைநோ வதாயதெ வேசலிகும விதயா

நாழுள்ள காலமனவும் பொறுதக நணுகிறற் மிக்கநலிவெ ா
நேமன்னுவாய கொடினை விற்புலயபி யிருகண்கனீர் ம ி
மாமல் குசேசு குருநாதசாமி மனிகைக குணந்ருளவெஸ்
லாமன்னி யே த்யுறு வாரகனாகி யளவற்றடைந்த வுரஸ் ம

வரசூடுசெய சந்த மகிலிச் சாநங்கள் வகையேபரப் பியதன்
நேசுரு செறிந்த ரூசுபியியாத நிம் வச்சிடதகி முறைமே
தேசங்கி மேவவியல விச்சபிணப் பின் ஸ்ர ஶ்ரதாகவசுயக
தாசவகை யினறி யுருமீமவு தாசபர சபகை ஸ்ரதோ

அலைக கிரடசி னக் ஸ்டீபிள்ஷன் ராஜினாட் ரி
கடமைப் புனைந்து நிர்நாயக கதுறா ஸ்ரீமதே ரி
தொடரக் க் க்ஷப பதி ஸ்டீபிள்ஷன் ஸ்ரீமதிராஜினாட்
படரப் புனைந்து ஸ்ரீ நிர்நாயக புந் தெரிந்தனரே

மின்மே வியூகம் உடனடியாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு, அதன் பின்னர்
தீவிரமாக காவலாளர்கள் கண்காணிப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு
செய்து கொள்ளப்படும். மேலும், காவலாளர்கள் கண்காணிப்பு மற்றும்
பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் போது, அவர்கள்
அவசியமாக உதவிக்கப்படும்.

எனதுகமட்டு மீயுய டு ராசி டுள்ளாகுது மிட டு
தனதுவிடாப பரதெ டு ராசி துளி மா மம டு
நனதுவினக நனியனபுடமவி டு ராசி துளி
பனதுன மோதுடா யறையா பக பகமேவது பிடுன

தவியொன்றுரைக்க வரைவுறுணர்ந்து சவியாணசாமி முஃ
 குவிகின்றவனபா மிகவும் வீடநது கொண்டாடி ளை
 தவிலின் படைந்த குருசாமி டேரா கங்காதரப் பெயரினா
 நவில்கின்ற ஜாம்பு நகா நின்ற கண்ண நதியின்கண் வந்த

தலியாணசாமி முதலான காவலரங்ககலந்து கதி
ஒலிமேவு கண்ண நகியின கணவந்து தழுவற்று வந்து சிவன்
யிலியாருமனபு கொடுவாழ்ச்சி யேற்றியியம லிமவந்து யு
பொலிவான் தாசருது மாதந்தகினைகிா முனபு குகதினரே (௨௦)

தங்காதரப் பெயரினா புருநு கமஸ்பொன்ன பண்டியா
தங்காசனத்தை யிருகண்கள் கணை சாஷ்டாங்கமான பண்ட
பொங்காத ரத்தினூடனே புரிந்து புரமங்கி கொண்ட புறமூர்
நிங்கா நிகேதனஞ்செய்து பாதகுறடங்குதேசு பெறவே. (சா. ௩)

சீதாமணாளன்நையான வளிக்கொர சிறுவனற்கழுவதுவனர
மாதாபனஞ்செய்துபசார மீரெணவகையும புரிந்து கின்மும
வேதாதி நாரருணவாதி செயது பகலப்பான பின்பு விதிடு
நாதர் தம்புபுனினிநான கீதகிதையோதி ஸபநதுகின்மாய (கூரடி)

எனினு ஸஞ்செய்தீனனோரு மன்பரோரு பேரர் தமையவர்தம்
பர வரநான மதிலையிடுகதிய பிசேகமன்ன நிறுவக
என டுந் து மவுதசாறமைநது நெழுமுற்ற கவகதாரை
உரியடப நிதது மவுமுறையி ளாசன விமலகுகின் மன்னியவரும். (சுரநாவு)

பாரம பிராக நிசமடபு ஸாச ரிசேவி நன்கினவராய்
எனநகலகது உயிராயிடு மநவமிபுறவ்
தாரவகம் உகபபச கசுநாசெய தாயிறசவரு செய்தினிதாய்
மல செலிகக உமலசநாந வளருறசவக தொடரவே. (சுரநாவு)

பல உதாரண சிறுபாசலது பணியுறகரு செய் சழகாய்
சகசுநி மல மடமே ஸபா ஸம பூமபயவசன
புலு ஸாச ரிசே சகாசா கிமேவ முற்று முறையே
பலுட ஸாச ரிசே ஸாச ரிசே மேவ மகிழகாணக எறநினாசே. (சுரநாவு)

சமர்த்தராமதாசுவாஸிகள்சரித்திரம்

புறநாவு.

மண்டலீகராஜன் சரித்திரம்.

இந்துத் தான மெனப்புக் தோத்தில்
முந்துபேர்மண்ட லீகொன்மொழி
தந்துபோற்றுவோர் வேந்துதழைத்தனர்
மைந்துசேருந் சுலசுடிணி மாதுடன்.

(க)

மண்டலீகர் வதுவை மனைவியார்
விண்டுகிழின் மேவிவருமவர்க்
குண்டி நல்கி யேகாதரி மென்றுரை
கொண்டநாளுப வாசங்குறித்துளார்.

(உ)

இடையமுதரி சீர்த்தனத்தின்புறு
நடையராயுறு வாரவர் நாயகர்
அடையவேதுமி லாதரிநாமமுன்
நடையராயுறு வார்செயலோர்கிலார்.

(ங)

கொண்டகேள்வரை நோக்கிக்குறித்துரை
விண் பிழசுனை செய்கிடவேண்டிமென்
றண்டியன்பொ கொங்கவாசுநூர்
ஒண்டொழி ப்பன்னி யார்க்கிதுரைசெய்வார்.

(ச)

புலனெலாந்திரி புத்தியுடையன்யான்
நலனுலாவுபத் திக்குநல் லேனல்லேன்
குலனுலாவுமின் நேயெனக்கோதிலா
மலர்மின்றானே யாருளமாழ்க்கினார்.

(ஐ)

இன்னவாறுற வோர்நினமேந்தலார்
முன்னுறித்திடைப் போதுறு மூரிதாம
மன்னலாயி யாமாவென வாய்சொல
நன்னோர்ந்தனர் நாயகியாரோ.

(ஊ)

மிருகளிப்புடன் மேவியுதயத்தில்
வெகுசிறப்பொடு விண்டுவைப்புகித்துத்
தொகுபிராமண போஜனஞ் சூழ்ந்துமாண்
நகுவிழாவு நடத்தத் தொடங்கினார்.

(எ)

தானஞ்செய்துற்ச வஞ்செய் தலையவர்
கோனறிந்திது செய்வதென் கூடெறன
ஞானராமநன் னுமதும் வாய்வரல்
ஆனதின்று துயிலிடை யன்போ

(அ)

என்றுதம்முடை வாய்வழி யெய்திடா
தின்றிராமநன் னுமமெழந்ததால்
நன்றுநான்மகிழ் கொண்டிடு டத்தினென்
மன்றலார்துள வோனுற்ச வமென்றார்.

(ஐ)

என்னக்கேட்டவ் விராமனென் வாய்வழி
மின்னலாய்வெளி யுற்றனனோவென
தன்னதாவி யவனோசார்தம
மூன்னிவிட்டனர் மூதுணர்வேந்தரே.

(1)

கண்டியாவருங் காவலனுண்ணிலை
கொண்டனோனெனக் கூறிவியந்தனர்
பெண்டிராய வரும்பதி பின்னரே
அண்டிவிட்டன மாவியை யன்றரே.

(1க)

மண்டலீகராஜன் திருவடி களை சரணம்.

ஆக சரித்திரம் நக-கருச்செய்யுள் சராசரி.

முறியிழை.

சரித்திரம் நக-கருச்செய்யுள் சராசரி.

புளபாயிசரித்திரம்

ஒருபிரதானிபுத திரியென்றே துற
வருபுளபாயி யெனபவா வளாசியி
பெருகுமுன்பா லிடநதொடங்கிப் பெட்டசால
திருமக ணையகன பூசை செய்குவாரா.

(2)

அன்புமிக் குறவரு மளவிலன்னவாக
கின்புசெய் நாயக னிறந்து போயினான்
பின்பவா தந்தைபா லடைநது பேதுரர
முன்புபோ னடதகினா முருந்தன் பூசையே

(3)

ஆயிடைக் காலஞ்சென் றவர்தத் தந்தையும்
போயின னிறந்துபின் பொருந்து தம்பமார
ஏயிருவருந்தமி விசைவுரூதுளம்
மாயிரும் பொருள்களைப் பிரிவு வாய்த்தவா.

(4)

இருவரு மிரண்டு கோட்டைகளை யின்பொடு
பிரிவு செய்து றப்பிளா பாயிமுன்னவன்
அருகு றப்பின் னவனளவளாய்ச் சில
வருகினி கொடுதமை யினவருத்தியே.

(5)

உளபொருள் யாவையுங் கொள்ளை போயுற
அளவில் போர்செய் தவமாக்கு போதவனை
வளர்ப்பிளா பாயி பூசனைக்கு வாய்ந்தவா
துளவமால் பேழையுங் கொள்ளைதுன்னிறநே

(6)

சக்திபூசை செய்யாமற் சாப்பிடார்
தக்தபூசைப் பெட்டி காணில்லாமையால்
கெக்கன ருளம் பரீது நேர்ந்த பின்னவன்
பக்தலா ஞய்த்தனர் பேழைபற்றியே.

(அ)

அன்னவன்றேடி நோக்கினன் மற்றுத் தெங்கே
தூண்டியதோ வெனச் சொல்லி விட்டனன்
மன்னிய வைந்துநான் வரையும் பூசியா
இன்னவி னீருமுண்ண கிருந்தனர்.

(ஆ)

அடியார் தந்திட நிலையறிந்து ஸ்ரீதரன்
நம்பியு கனவினி னேர்த்தொர் வேதியன்
புறையுருக் கொண்டவர் பூசைப் பெட்டியை
இணையறத் தந்தனன் விழித் தெழந்தனர்.

(அ)

பார்த்தனர் பெட்டியைப் பரிவு தீர்ந்துடன்
தீர்த்த மாடினர் தினந்த செய்யும் பூசையைச்
பீர்த்த மாறனக் கிணிகாசு செய்துபின்
பேர்த்த முதருந் தினர்பிழைப் பின்றாகவே.

(அ)

இப்படி சறிந்தன னினைய தம்பியும்
சுப்ப றுநுநோர் சாற்றத் தன்னுளே
சைப்புட னனுத பித்திந் தக்கையற
வெப்படித் கியற்றினெ லென வினந்தனன்.

(இ)

வந்து தன்றமை யனைவணங்கியான் செய்த
நித்திரைப் பிழையினை ஈபொறுக்கென
மைந்துற வேணடின ஹறு மன்னியே
சிறந்தயொன்றாய்த் தமக்கையிடஞ் சேர்ந்தனன்.

(இசு)

நான்புரிபிழை பொறுத்தருளக் நன்றெனத்
சான்பணிந்த வரனுக் கிரகந் தங்கமுன்
நேன்படி பெற்றன னாகந்து நித்தியம்
வான்பணி செய்திருவரு யகிழந்தனர்.

(இஉ)

பிளாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் இஉ-க்கு செய்யுள் சதுரோஅரசு

முற்றிற்று

ராமாபாமிசரித்திரம்.

வேறு.

சாசியிற் சந்தராஜ னென்றோர் காவலன் சாதுக்கள்
புசைசெய்வதின் மிக்கன்பு பூண்டுனோ னவனுக்கோர் பெண்
சேசுறு நிரமாபாயி மணம்புரி செல்வி சேர
எசிலா மணஞ்செய் வித்தா னெருவனுக்கியல் வதாக. (க)

மணமக னாகிவந்தோன் மாலரி பத்தி யின்ன
வணமென வறியான் செங்கண்மால் பெயர்நாவில் வையான்
புணர் விஷயங்சுளிர் செல்புந் தியனாகக் கண்டு
குணநலத்திர மாபாயி டாரஞர் கொள்வதானார். (உ)

முன்வினை யின்னவாறு முடிந்த தென்றனுத பித்து
மன்வெகு நாட்செல் காலே ரமாபாயி வயிற்றோர் மைந்தன்
துன்னுசத் குணனுப் வந்து தோன்றி னன்றோன்ற வீன்றார்
பொனமகிழ் காந்தன் னன்றைத் தியானித்தெப்போது முற்றார். (ங)

அருட்ரு கமலச் செங்குணையனே யெனக்கு வாய்த்த
தெருளிலாவ பக்தனுக்குன் சீர்தனைத் தெரியக் காட்டி
மருளறச் செட்டி நின்சீர் மலரடிக் கண்பனாக
வருநலஞ் செய்வதென்றோ வெனப பிரார்த்தித்து வந்தார். (ச)

ஒருதினங் கணவ ன்றன்னே நோக்கியுத் தமாக ளாக
வருவயிணவர் சாதுக் கடமை மனத்த லக்ஷியாமல்
சுருதுயிர் வதைசெய்யாமலி ருத்தனற் கருமமாகும்
மருவமை செட்டான் மீளாபர மமே வாய்க்கு மென்றார். (ஐ)

மனைவி யாரவ்வாரே தமற்றவ னுணர்ந்து கொள்ளா
நினைவுட னரிதினத்தோ ராட்டினை நேடிக் கொண்டி
வியைகொலை புரியவீட்டி ன் மேவின னதனைநோக்கி
இனைய கின்றயர் தன்னறன் றென ரமாபாயி சொன்னார். (ஈ)

சொன்னதுட் கொள்ளா தானின் சுவைதனக் கின்பு கூர்ந்து
நன்னர் சேர்தயை யில்லானாய் நனிது ராசாரன் கொன்றான்
பன்னியா ர தனைக்கண்டு பரித்திதற் கென்னை செய்வோம்
என்ன மிக்க ஞ்ருண்டாகி யெண்ணினரினை யசெய்வார். (ஏ)

இந்தவூதனின் மாலன்ப் பொய்கிய திலையோ வென்னச்
சிற்தை செய்தங்கோர் கோயிற் செறிந்திருந்தது தெரிந்து
நந்தல் செய்விடத்தைக் கொண்டு நந்தனுக் கூட்டித் தொட்டில்
முந்தறத் தூங்கவைத்தாருடன் மகன்முடி ந்து போனான். (அ)

மகனிறந்த தணையத்துன் மார்க்க னாதியர் செரிந்து
முகமிகவாழக் கோவென்றல றினரழுது முத்தக்
தகவுறு தாயேயான ரமபாயி தனர்வுராமல்
ஐகபதி நாமநாவிற் செபயியங்கிருந் தாராக.

(க)

கண்டவ ரவளாநோக்கி யுன்மணங் கலங்குமால்
அண்மன விதனை நோக்கிலாக் சரியந்தா னென்று
மண்முன ரழுதுசொல்ல மற்றல ரழிவுதான
பண்ட மென்றேனு மாயும் பரிந்தழிற் பயனென்னகும்

(க)

எனவவர் கணவற்றோளேச் சிறுவயிற் சாதல்
உனின் முறையாமோ வென்னவதற் கவருண்மை யானால்
பணகமெல்லினை சோகின்ற பரனருள் வானதற்கு
மனநல ரானகீர் சான்மாலரி தாசரானோ.

(க)

நம்மனைக் கெய்துவாரோ னண்ணு மித்தியார் தீரும்
செம்மலே யென்ன வெவ்வாரெ னவ்வான் வினவச சீர்சா
லும்மன நல்லோனாக் கூ ய்வந்தவாக் குபாசாரங்கள்
விம்முறப் புரிந்தன்னோ தம்பாத்தினை விமலசீர்த்தம்.

(க)

மைந்தன் வாய்ப் பெய்தாணந்த மகன்பிழைப்பா னென்றே
முந்தவன் வியந்து சென்று முகுத்தன் வாழ்சோயிற் சாரந்த
கந்தலி லடியார் தம்மையழைத்தக நண்ணச் செய்து
வந்தவர் தமைப்புகித்து வந்தித்துப் பாத்தீர்த்தம்.

(க)

சேயதுவாயிற் பெய்யவுட னந்தச்சிறுவன் னூங்கம்
மேயவன்போ லெழுந்து விளங்குற வியந்து சணநி
போயதெம் பொரும லெனாரான பயந்தநதிப் புளிதா தம்பல
ஆயது பக்தி யன்னாறக கனறது தியசெய்யை.

(க)

அதுமுத லவனல்லோ னயினுதினம் பாலுசெய்து
மதுவிரி துளவோன் பூசைசெய்வதில் வடிவா மல்
முதுநலச் சாதுசேவை முன்னின னரிதன காளை
கதுவுற வினவி மாறன் ருசனாய்க் கலந்து வாழ்ந்தான்.

(க)

ராமாபாயி திருவாழகனே சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் நுக-க்கு செய்யுள் ஸ்ரீராம, க

புற்றிற்று

ராமராஜர் சரித்திரம்.

— 178 —

பரமசித் துவிகார விராமவபா சகருமாய்ப்பகலுமல்லும்
தரமிதஃ ராமசரித் திரங்கேட்டுள் சதுராம் ராமராஜர்
அரண்மனையிலே ராமாயணம் பம்போ ரிராமருக்கோ ரஞர்நேர்வான
திரம்வினவி லரசனிடர்ப படலறிந்தி ராமஜெயஞ் செபபுகிற்பார். (க)

ராமவியங்கேட்டிச சந்திதாஷித் துவருவார் நண்ணுநாளில்
அமசினை தினமப உக்தும் புராணிதோர நாணேயா யரசர்தம்பால்
சாமருளும் புதலவையோய் ராமையுந் தனைமட்டுஞ் சாற்றுகென்று
நெகருசெய் தனுப்புவிக்க மகன் றதை சொன்னதனை நினைபபுரமல். (உ)

பாள்வடி தனிலினைய பெருமாளுஞ் சாணியும் பனிர்ருணட
மரசனநன் னிறதகாணும் வடியங்காண்மா ரீசன்மா ளென்றாகிக்
கூள்சமலர்த் திருமுன் லாக் கனடி வியநதிது தன்னைக் கவர்ந்து நல்கென்
றஞ்சனவண ணனுக்குகாகக் கவன் டொடாந்து சென்றம்மா எனப்படாதால். (ஈ)

மாயமீம் மாணென மதுத்துவா யம்புதொடுக்கிட மற்றதுதான்பட்டு
காயம் விழும்போகி லக்குமணவென்று கதறிவிழக் காதிற்கேட்டு
நேயாதிரு ஜானகியுன் றமையனுக்கே தோவவல நேர்ந்ததானீ
போயங்கே கணவரு கெனவினையோன் மறுத்துமவள் புகல்கேளாதால். (ஊ)

கூய்விழஞ்சா லெலிவமியே தேடியகன் றானந்தக் கொடி யமானை
எயவன்றா எனிபாட்வந் துனிமை சொல்ல விசையாட னியல்பு தேர்ந்து
பாயபன்ன சாலையொடு மண்ணகத்திற் கேளோற்றிப் படர்ந்தா னென்னும்
அயசமயம்! ஈர் டொசர்கேட்டு எங்கொ ட்த்தா ரவரமாடு. (ஐ)

படாகின்றான் றனைக்கொடர்ந்து பற்றுதற்குச் சதுரங்க படையுங்கூட்டித்
தொடாகென்று மந்திரிக்குச் சொல்லவ வனவ்வாறே தொடர்தலாக
அடர்நின்ற சேனையுட னரசருந்தென் கடலளவு மடைந்துமுந்நீர்க்
கடலொன்றித் தனிசெசெல்லு மரசர்மன நிலைதெரிந்து காகுத்தன்றான். (அ)

ஐனகிபுட னெனியவந்து சமராதியை நோக்கியிவட் களவுசெய்த
மனதில்வஞ்ச கனைக்கொன்று மீட்டுவந்தேன் போகற்கமன்றாவென்னச்
சினமிகத்து வேந்தரிரு நாதுண்டன் மீண்டிகரை சேர்ந்து நாதன்
றனதுபசங் களைவணங்கி நனிபுகழ்ந்து விடைபெற்றுச் சார்ந்தார் தம்மூர். (ஊ)

சாரந்துமுன்போ விராமசரித் திரங்கேட்டு வேந்தர்நகர் தங்குநாளில்
அர்ந்தநல்லன் புட னரியைத் தியானித்துப் பஜனைசெய்வா ரவர்நாமஞ்சீர்
சேர்ந்தநர ஹரிசாசர் தியானிக்கும் போதெல்லாந் திருமால்வந்து
நேர்ந்துதரி சனங்கொடுக்கு நிலபெற்றோர் நெடுமாற னவதாரங்கள். (அ)

ஒவ்வொன்றுந் தாம்வேட முற்றிச்சீட ரதற்கேற்க வருவங்கொள்ளும்
செவ்வியராய்த் துணைசேரப் பல்லியங்கண் முழங்கநடஞ் செய்வாரோர்நான்
வெவ்வியதோர் நரசிங்க வேடங்கொண் டாரவர்பான் மேவோர் சீடன்
வவ்விரின்ற னிரணியனும் மற்றொருத்தன் மகனாக வாய்த்தபோது. (க)

மகனொ டிரணியன்வாது செயவிட்டுத் தூணுள்ளே வதிந்தார் தரசு
மிகமுனிந்தெங் கணுமிருப்பா நென்னஹரி யித்தூணுண் மேவுவானே
தகவுடனென் றிரணியனா னேன்வினவி யெதிர்தூணைத் தாக்கவத்தான
அகமிருந்து வந்துகன கன்வயிற்றைக் கீண்டுகுட லனைத்தும் வாரி. (ங)

கழுத்திற்கு மாலையிட மெய்யேமாண்டான் கனகனானேனந்த
முழுத்தத்தை யனைவருங்கண்டோவென்று கூயலற முடிந்தோற் குற்றோர்
கிழித்தத்தை யரசிடஞ்சென் றுணாபபமற்றக் கேளிர்முக நோக்கி
கழித்தந்தச் சவந்தன்னைப பின்புநர் வருகென்று கழறக்கேட்டோர். (க)

அவ்வாறு சவந்தன்னை மயானத்திற் கொண்டுபோ யனலுக்கீந்தார்
வெவ்வாறு தனைவிலக்க நரஹரிதாசனாக்கவி வேடங்கொளவீர்
செவ்வாறு தனைநடத்துந் தசரதராய் துஞ்சீடர் சோகவேடம்
தவ்வாறு நடவாத ராமனுங்கை கேசியுமாய்ச் சார்திரொன்றார். (ங)

அப்படியே வேடங்கொண் டவர்கூத்துச் செய்யும்போதி லடலிராமற்
கொப்பின்புழு குட்டுங்காற் கைகேசி தடுத்துவனத் துடுகெல்லச்
செப்பியிரா மனையனுப்ப வரத்தாலே யதுதெரிந்து தசரதர்தாம்
இப்படியா யிற்றேவென் றிராமபிரான் நனக்கிரங்கி யினைநது நைந்து. (ங)

மகனேரா மாவுன்னைக் கான்விடுத்திங் குயிர்வாழ மாட்டேனென்று
முகமனுங்கி மூர்ச்சித்தா வியைவிடுத்தார் நரஹரிப்போ முந்துதாசா
தகவுடனக்கூத்தாடல் கணடிருந்த பேபொல்லாந் சாரந்து தாசா
மிகவருந்தி யிறந்ததுமெய் யேயென்று சோதிதது விம்மலுற்றார். (ங)

மாடங்கொ ளயோத்திபதி ராமனுக்கா யிறந்ததனை வழுத்தக்கேட்டோம்
வேடங்கொண் டிராமனினை மனம்லயித்துச் சாயுச்சியத்தை மேவும்
பீழற்குக்கண்டோமெய் யேயென்றங் கவர்பெருமை பேசலானார்
நீடன்பு கொடுராம ராஜருமா னுமங்க ணிகழ்த்தி வாழ்ந்தார். (ங)

ராமராஜர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ருசு-க்குச்செய்யுள் ஸுதாசுரதா

முற்றிற்று

ஒகரு சாவ்கார் சரித்திரம்.

—:௦:(௦):௦—

தீங்கு, த நன்னூன மும்பிளோமை யுஞ்சிறக்க
தீங்குசத் குணத்துத்தம லோகருவென்போர்
நீங்குடாதரிபஜனை செய்நேயர் நல்வணிகர்
தாங்குலாவுறமலைவி யார்கற்பி னிற்றழைத்தோர். (க)

அந்தவமமனை யாரவரு சாதுசஜ்ஜனனா
முந்துபூசனை செய்குனர் மோகமா மமதை
சிறைதவிட்டுயி ரனைத்திலு மிகுதயை சிறந்தோர்
இந்தமற்றிரு வரும்ஹரி நினைவினொன்றும். (உ)

எழையாங் குடிகளை மிகக்காவல் செய்தென்றும்
தாழவுருதுறு தினந்தொறும் பத்துப்பேர் தமக்கு
வாழ நலனன்ன மிட்டுவெந் தீவினை வாரா
ராழமீட்டுந் ராயிரு வருமினி திருந்தார். (ங)

இன்னவாழிவ ருறுபொழு தொருதினத் தெம்மான்
அன்னராமவர் தமைப்பரி சோதிக்க வமர்ந்து
நன்னராகிய சாதுரூபங்கொடு நண்ணி
மன்னுமோகரு வெங்கென்றா னவர்மனையாரா. (ச)

சந்தைக்கெய்தினர் வருவரிங் கிருமெனத் தாழ்ந்து
முந்துற்றசனை தந்தனரதுவினாய் முருந்தன்
நொந்துற்றேன்பசி யாலிடு வீரொன தும்மை
எந்தத்தேசத்து மியம்பிய தாலிவனென்றான். (டு)

என்றுபோஜன மிடுகென வாசனத்திருந்தான்
அன்றுதமமனை யகத்தரிசியி னொடுபருப்பும்
ஒன்றுமின்மையா லோர்ந்து தந்ததினைக் கொண்டு
சென்று நீள்கடை தன்னில் விற்றது கொண்டு சேர. (சு)

வேண்டுகும் பொருள் கொண்டு தம்மனை யகமேவி
எண்டு போனகஞ் செய்துவந்தோற் கன்னமிடலும்
ஆண்டிருந் தன்ன முண்பவனான் வெகுநாளாய்த்
தூண்டு வெம்பசி யாற்றொலை வுற்றனன்று வண்டேன். (ஏ)

அன்னே நியிடும் போனகத்தாற் பசியனைத்தும்
நன்னர் நீங்கின வெனச்சொலி நனிவயிரூர
முன்ன ருண்டனன் கால்கரஞ் சுத்தி முற்றியற்றிப்
பின்ன ரம்மனைக் குட்புகுந் தடுக்கெல்லாம் பிறங்க. (அ)

தன்றிருக் கரத்தாற் றொட்டென் பசிதெறுதாயே
இன்று தொட்டின தடுக்கலில் வேண்டுவ வெல்லாம்
சென்று தொட்டினையே லுறுமென்றுரை செப்பி
நன்றிருத்தி நல்லோர்க்க முதிட்டென நடந்தான். (க)

மறுதினத் திற்றம் பதிவரக் கண்டிவண் வந்தார்
தெறு பசிக்குண வீகென வொருபர தேசி
பெறுமடைக் கென்றனத்தை விற்றுப்பெறல் பெற்றே
அறுசுவைச் சொன்றியிட்டனெ னருந்திய பின்னா. (7)

சாது நம்மனை புருந்தடுக்கிணத்தையுந் தன்னை
மீதுறத் தொட்டெப்போது ன்வேணடுவ பொருள்கள்
கோதுறு துறுமடுக்கின் மற்றப் பொருள் கொணடு
போது சர்ச்சனர்க் கனமிடு கென்றனர் போனார். (8)

என்ன வோகரு வியந்தன ரிருக்கமே லோர்நாள்
மன்னி லூரகஞ் சாதுசர்ச்சனர் பலாவரனும்
அன்ன மீவதற்கேது மில்லா மறன்ன கத்துட்
னென்னுசாது சொன்னதை யறிவோ மெனத் துணிந்து. (9)

அடுக்கிணை யிடவிரா கன்மொத ராசில டுணுக
எடுத்துக் கொண்டேவ் ததுகொடங் கெய்த்நாடு கெல்லாம்
கொடுத்துப் போனக முண்டவர் போனபின் குறித்துத்
தடுப்பி நம்மனை வியாழக ளோக்கினா தாமே. (10)

நானிலாதபோ தெய்தினுள் சாதென நடேல்
ஞானநாயக னேயுன்மு னனுகி ன் னங்ாய்
ஊனமின்றியுன் முன்வந்த வுத்தம னென்முன்
எனடைந்தில னெனப்பரி சபித்தன ரிரங்கி (11)

பத்தபாலநு கோவிந்த வுயர்பரந் தாமா
மெய்த்த சீர்க்கரு ணநிதியெயென லேணம
மைத்த சோதியுன் றனைத்தரி சிக்குமா நயனம்
மெத்தவும் பசித்துள தெனக் கோத்திரம் வினைத்தார். (12)

அந்தவோ கருவன்பின்மிக் குடைமையை யறிந்து
நந்தகோன் மகன்சுவகு சக்காதொடு நாற்றோள்
விந்தைசேர் பொலனம் பரமேவு கிரீடம்
முந்துறு புராதிகள் விளங்குற முன்னாவந்தான். (13)

மயிலெருத் துறழ்மேனியன் முன்வரக்கண்டு
செயிரறுத்தவர் மாயவன் றிருவடி தாழ்ந்து
நயமுறுத்து சோடச வுபசாரமு நல்கி
மயர்வறப் பலதோத்திரம் வகுத்தனர் மாதோ. (14)

மற்றவர்க் கபயந்தந்து மாயவன்மறைந்தான்
சொற்ற வோகரு தம்மனை துன்னுவோர்க் கெல்லாம்
நற்று போனக நல்கினன் ஞானநாயகனை
உற்ற தம்மனை வியரொடு பஜனை செய்துற்றார். (15)

ஓகரு சாவ்கார் திருடி களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் டுடுக்கு செய்யுள் சதுக்காரகூட

ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர் சரித்திரம்

ஹரியனந்த வயிணலரெனும் பெயர ருளின் விஞ்சமயதி பதிமுனே
புரிய நின்றரிய நியனி ணங்குவரு புனிதன் பிற் மிகுப்தியிற்
பெரியர் விண்டு தினை வினாநிலம்படி பிராணி தோறு மருள்பெருகிமார்
சூரிய பூசையிடை விடுதலின்நி யிலுதுவ ரெங்குளவு முணருவோர். (க)

தயிவர் பூச புரிதலின் முயன்றுதுவர் ஜனரநேகர் கடமக்கிதம்
தயி நின்ற பிபத்தி நிகடையருள் வலியாய்ப் பலரும் வரல்செய்தார்
அகிலொருத்தனவருக்கு மிக்க பிரியத்த சேவைபுரி பவனவர்ப்
புகிளொன்றியிடு பிச்சைமாவொரு படிப்பேநீ இத்தினமும் வந்தரோ (உ)

சுந்தருத்தனது சன்னிதானமுற வைக்கமற்றவர் தயாமிகும்
பொற்கண்ணிறபெருகு பார்வையிற் பெருகிமா வெவாக்கு நிறைபோனகம்
ஒற்கமற்றுதவ நாளைநெக நெடிதுற்ற தாகியுற போர்நினம
சிற்றனத்தர் செரிமாமவின்பர் பல சீடரோட நகர் செர்ந்தனர். (ங)

அந்த ஸூரிலொரு புற மிருக்கு மளவரியனந்தரொரு டீடன்மா
எந்தவந் திடிவந்த பாதிலவன மாவின்பலர மெதிர்த்து நன்
குத்து மன்பொரு மரிந்தன அவணையுற்று நோக்கினருணர்ந்திவன்
சந்த தங்குருயின் பிஞ்சு சேவை புரிசஞ்ருணன் ருருதனக்கிதன் (ச)

நாளை நேரு முசடையுந் து படு மற்பவாயுடனே நண்ணினன்
நளவாயுளில் நெய்நிறத்தனரதைத் தெரிந்து விடை நேர்ந்து போய்
அளநின்றதன தாரியர் சரணடைந்திராம நலர்ந்து சொல்
கொனைவந்தனையுடன் கிளத்தியுயர் குருபணிக்குறைவு கொண்டுளேன். (ரு)

என்று தும்பணியிட்டு வெண்ணியுள வெந்திவாதெகிர் வதாயதே
நன்ற பாக்கிய சொசுத்தினைப்பெரிது நனி வெறுத்தழுதிரங்கினுன்
அன்றவண் சொடன ரரியனந்தர் பெருமாணிநைந்த வருளாலுனக்
கொன்று மில்லை குறையொன்றுரை மாண நாளையென்றுதுதியோதியே. (ஊ)

மறுதினத்துதய மாருமுன்னெழுதலாகி வண்புனல் படிந்து நன்
குறு வுற்றுவுரு சீடங் கொருத மருகிருக்கவுரை செய்துளே
நிறுவலுற்று நெடுமலை யுற்றனர் இல்லாவு வென்வரை யொடாழிபொன்
அறுவைகுண்டல கிரீடதுபுரமனைத்து மேற்பெற வனைந்தனன். (ஏ)

கருநிறங்கொளரி யெய்த வச்சகுண வடிவையன் பொடவர்கண்டு கொண்
ருகிமற்ற வடிவிடைலயித்துள முறைந்த போதிலே திருற்றனன்
மருவு சீடனுயிர் கொளுவதற்கு நமன் மாலுமன்பரு மனங்களித்
தொருவுரு துறலு மாழிமேலுமல் வதுந்தெரிந்து நெடிதுற்றனன். (அ)

மாமநேரமவனுற்று மங்கமய நேரிடாம லயர்வெய்தியே
போமதாயின நெழுத்திடர் தரியனந்தர் யோகிடை பொருந்தல் கண்
டேமமாயரு கிருந்த சீடனுயிரே குகாலமிகழ் வெய்தி நாற்
சாமமாயினது சாமியென்றுரை தரத்தெரிந்து கண்விழித்தனர். (ஆ)

கண்டிற் தத்தலு மெழுந்து சீடனவர் காலுறப்பணிவு செய்தவன்
அண்டேறப் பிறகு மறுதினத்து தயமான காலையிலெழுந்துடன்
பண்டெனக்கடி திரக்க வெய்தினது பார்த்திராம நலரதிசயம்
கொண்டிற் பில தெவ்வாறெனத்தனி வினவலங்குரு வினருளிநால். (௨)

யானகன்ற னனிற் பை யென்றினிதினே கிண்பிற கெழுந்து சீர்
ஞான நன்குடைய வரியனந்தரிடை நண்ணராம நலர் நன்குதேர்
மோனர் முன்பணிய விவரும் வந்தனை முடிக்க நேருடன் முயங்கினார்
ஆனபின் பரியனந்தரேது முடையன் பினுக்க வதியில்லையால். (௨௧)

உமது சீடனுயிர் காத்திர் நேரொருவரும் முமக்கிலை யெனத்துதித்
தமரராம நலரேயெலாம் வினையுமாழி மாலருளு மருளிநால்
நமரிலென்வினையு மென்னராம நலர் நன்றெனத்த மிடை நண்ணினார்
தமருடன்றிரு மனானம நனி சாற்றியங்கிவர் தழைத்துளார். (௨௨)

ஹரியனந்தவைணவர் திருவாடி களை சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் நூடு க்கு செய்யல்சூகாசமேசு

(பு.ந.ந.ந.)

ராமசந்திரபட்டர்சரித்திரம்

வேதசாஸ்திர நிபுணர் ரிபேகஷர் மண்பொன்கன் மணிவே நென்றார்
கோதறுமக் கிளிநேரத்திரம் புரிவா ரரிபஜனை குறைவதில்லார்
மேதகுதா பியென்னு நதிக்களையி லமளநே றொணவிளங்கும்
தித்து மூரதனில் ராமசந்திர பட்டொனும் பேர்கிகழ வாழ்வார்- (க)

அவ்வூரி லரசனுக்குக் குலகுருவாய்த் தாமிருந்து மருந்தல் பிச்சை
தவ்வாதா ராய்வரு நாளரசனது மனைவியவர் தமக்கே தேனும்
செவ்வாகப் பொருளுதவ நினைத்தவர் தந்தேவியனாச் சேரக்கூவி
ஒவ்வாத விலைபெறு நன்மணி யணிகளு தவியுவப்புடன் வணங்கி. (உ)

இன்றழ யேன்றருவ தினீர் வெறுப் பின்றிக் கொளல்வேண்டுமென்னவேண்டி
நன்றமுனே ஈனாப்புயிர்க் கவரீமீண்டு தம்மகத்தினண் ணக்கண்டு
துன்றுபட்டரிந்த வுபாதியை யேதுக்காக நீசுமந்து வந்தாய்
ஒன்றுகில னமைத்திரு மாலிப்பொருள் கடமிலாசை யுளத்துண்டானால். (க)

என்றுதிரு மாலடி யாரிவை கூறமகிழ்தார் சொல்வ திதமே யென்ன
அன்று கொணர் பூஷணங்க ளுனைத்தையுந் தம்மகத் தோமகுண்டத் தாழ்த்தித்
துன்றுமுபா திரகிதாராய்ப் பத்தினியா ரிருக்கு நிலைதுலங்கக் கண்டு
நன்றமகிழ் வுடையராறார் பட்டரிப் படிக்கு நடந்த செய்கை. (ஈ)

அரசனறிந்துதன்றனது குலகுருவாகிய பட்டரகத்துக் கெப்தி
விரசிய வரடி வணங்கியுமக் களித்த வணிகளெல்லா மீட்டு மீகென்
றுறாசெய்யவ வருணைவாய்த் திருமலை வேண்டுதலு முடனேயங்கு
வறாசெய் துறுமோ மகுண்டர் தனிலிருந்து புறப்பட்ட மணிப்பூ னெல்லாம்.

தாந்தரு போதிருந்ததிலுந் தகைமிகையா யவ்வணி கடயங்கக் கண்டு
வேந்தன் வியந்த வரடியிற் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மேவ
வாய்த வரசலைப் பார்த்துப் பட்டருன தணிகளெல்லா மகிழ்விற்கொண்டு
சார்ந்திடு னதகத் தென்னக் கொடுத்தது கொள்ளே னென்று வேந்தன் சாற்ற.

பட்டரந்த ஐரினுள் விரவலர் களாவவரைப் பரிவிற் கூவி
இட்டமுட னரசனது வணிகளெல்லா மினிதளித்து மகிழ் வியற்றி
வட்டமதிக் குடையாற்கு விடைகொடுத் துபாதி யிலராகி வாழ்ந்தார்
அட்டமகிடுகளோடு மறுபதி னுயிரர் மகிழ் நற்கன்பு கூர்ந்து. (ஏ)

ராமசந்திரபட்டர் திருவாடி களே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ஐசுக்கு சதுக்காருடிக

சுஹக்ஷா பக்தர் சரித்திரம்

ஆம்தா பாத்தென் றறையு மூர்தன்னிலே
மேம்சு ஹக்ஷா வெனும் பெயர் மேவியே
தாம் எப்போதும் ஹரித்யானந் தனிலே
வாம் உளத்தொடு வைகின் டேமயாம்.

(7)

தம்மை யோத்துறு டோடி கடம் டிடை
பொம்ம லுற்றிப்புறத்துறிந் டுத்திதா
கம்ம லுற்றிகங் கண்ட பொருளிலென்
றம்மனத் தொடசு தமாவா டோ

(8)

பெண்கள் போலுடை பேணி யடுத்தாரா
மண்கொள் பொள்ளிடை யாசையை மாற்றினா
எண்கொள் சிந்தையொரு மிகடுங்கனா
பண்கொள் வேயங்குடி லானடி பற்றியே

(9)

அன்னொண்ண மறிந்தலா மேன்மங்கை
தன்னதின் பன்சருண ரூபங்கொடு
மன்னலான தரிசனம் லாய்ப்புற
நன்னர் நல்கிவந்தான் டோளாங்கனம்

(10)

அந்த நாட்டிலக் காலத்திலே மழை
சிந்தலின்றி வறுமை சிறந்த
வந்ததாற் பயத்தோடன்மை வாட்புறு
நொந்தவாலு யிர்யாவு டுடங்கியே.

(11)

அன்னதோர்ந் தந்தத் தேசத்தா சன்றன்
மின்னிநன் மழைபெய்கிட மேண்டியே
துன்னு நறறவஞ் செய்யத் தொடருகிறான்
இன்னலோடு ணவின்றி யெழுதினம்.

(12)

ஆக மற்றையவன் கனவின் கண்வி
டுவக வந்தணன் வேடங்கொடு வந்து
மேகவண்ணன் சுவாகவாவின் மேவிநீ
மோகமின்றி வணங்குத துதிமொழி.

(13)

பேசின் மற்றையப பேடிசுருணயா
ஏசினன் மழை பெய்யுமதின மெனில
மாசினுலனு மாத்திரமும் மழை
கூசிப்பெய்வதில்லா துறுங்கொள் கென்றான்.

(14)

மறையவேந்தன் விழித்தவை மன்னினோர்க்
கறையக் கேட்டங் வவைவிலுள்ளோ ரொலாம்
இறையை நோக்கியா ராயினுஞ் சீதரன்
குறைவிலா வருள்கொண்டுமுவா டெனின்.

(15)

சீருளா னுலகத்தி லெல்லாரிலும்
நேருமாசலி னியந்தப் பேடியைச்
சாரு நிற்கது தாழ்வென் றெண்ணது போய்த்
சீருமாரி பெய்யாக்குறை தீர்ந்தெம்மை

(ம)

காத்தியென்று கழறிடக் காவலன்
போய்த் தொழற் கெண்பொருத்தினன் போயினன்
வாய்த்த பேடிதன் மாணடி தாழ்ந்துதன்
காத்தடிம புறவேத்தி நவிலுவான்.

(மக)

வன்கனவி லெதிர்க்கொரு வேதியன்
நன்குவந்து நவின்றதி யாகெனில்
புன்கணின்றி னுமைச்சரணம் புலில்
மன்குவாமழை பெய்யு மென்றனன்.

(மஉ)

அதலாஹம் மருளினி தெங்கன் பாந்
சேர்தல் வேண்டி மென்றேயிறை சொப்பினன்
கோதிலாரது கேட்டி லெவருந்த நி
கேசுந புருவேகாத்த மருகசுவா

(மக)

அஹம் பெண்ணு மலாது லகத்தர்க்கு
நாணுமாறு பிறந்த நலனிலென்
பேணு மில்லாழை வந்து பெருந்தகை
கோணு மாறில் ஞாய்க்குறை தீர்வே

(மச)

எனைவனங்கும் பெருமை யெற்கேன்றத் தாய்
இனைய யானென்று முற்றத் திறங்கிடைய
கனைவிகம் பின்னத்தன்ம கொண்டே கின்றார்
அனையர் நின்று மின்றாயிற்று மாறியே

(மரு)

மழை பெய்யாமையிலை வருத்தங் கொடு
விழிகள் மூடினர் மேவி மனத்துடை
குழியில் விண்ணை யுன்னித்தயா நிதி
எழிலிவண்ண வெனத்துதித் தெண்ணுவார்.

(மசு)

காவலன்றன் கனவிலோர் வேதிய
வெவடைந் தெண்ணிடை நண்ணு கென்ற நீ
மாயி சும்பு பெய்யாமல் வகுப்பது
மேவுனக் கறமீமா வென வேண்டினார்.

(மஎ)

பலவிதத்திற் பாணித்திவர் வேண்டியும்
சலதரம் பொழியா துறத்தாரு சினம்
குலவலாகி யின்றாழியுட் கொள்கிலேன்
மலரினங்கை மனனுனை யென்றென.

(மஅ)

மூக்கி லுற்ற முழுமாய் நின்று
போக்கிக்கை வளையைத் தகர்க்கப் புகக்
காக்க நின்றவக் கண்ணன் கருணையால்
மேக்கு நின்று மழைபெய்ய மேவிற்தே

(மக)

மழைகனத் துவரு ஷிக்க யாவரும்
தழையுளத் தொடத்தாசனா நோக்கியே
குழை வதற்றுக் கொண்டாடின ராகவீ
ொழுதினத் தளவும் பெய்ததே மழை. (௨௦)

பகலும் ராவும் விடாதுப யோதரம்
தகவ தாயந்த நாடுதழைப் புற
மிகவும் பெய்த துகண்டந்த வேந்தன்வந்
திகழ்வினத் தமனாத் தொழுதேத்தினன். (௨௧)

ஜயயான்றரு கின்றதை யாதரம்
செய்து கொள்கெனச் செப்பினன் வேண்டலும்
மெய்யர் யாதொன்றும் வேண்ட கில்லேனினி
பொய்ய தாமுடல் போக்குற வேண்டினேன். (௨௨)

ஆதலாலடை வாகச்ச மாதியில்
காதலோடுற வேகுழி கல்லியே
நீதரற்கு நினைகென வேந்தனும
கோதறக்குழி கல்லிக்கொடுத்தான். (௨௩)

தாசர் ஸ்ரீ ஹரிதன்னைத் தியானிக்க
நேசமாய் நெடுமாலு முன்னெய் தினன்
ஆசறத் தந்தனன் அபயந்தரத்
தேசம் யாவந் தெரிந்தவண் மேயின (௨௪)

வந்தெலோரு மலரொட பீர்ப்பொடி
சிந்த நின்றனர் சேர்ந்துள சாதுக்கள்
முந்து தாளமிர்தங்க முழங்கயாழ
தந்திதை வந்து தண்ணிசை பாடினார். (௨௫)

ஸ்ரீ தரன்றிரு நாமஞ் செழிப்புற
ஒதுபாட லொட்டின ராயுறத்
தாதர் வந்த ஜனங்களை நோக்கி யென்
திதிறினைக் கொள்வோர் ஜன்மந்தீர் வரால். (௨௬)

என்று சொல்வதை யாவருந் தேர்கிலார்
நின்ற போதொர நாதனெழுது வந்
தொன்றி யெற்குபதேச முரைக்கென
அன்றவற்குபதேச மளித்தனா. (௨௭)

மூக்கிற் குத்தினர் நத்தை முயங்குற
ஆக்கித்தங்கை வளையுமவன் கையிற்
சேர்க்கப் பெய்தன ராசியுஞ் செப்பினர்
ஊக்கத்தோடு சமாதியிலுற்றனர். (௨௮)

வளையுந்தும் வளைதுகிலுங் கொண்டு
களைகணையவர் சீடர் பொன் காதலன்
வளைவினமம் வழுத்தினர் வாழ்ந்தனர்
விளைவதாயிற்றின்றும் மந்த மெய்மையே. (௨௯)

ஈஹக்ஷா பக்தர் திருவடிகளை சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் ஞுள க்கு செய்யுள் சதகாஅம்
முற்றிற்று

பன்ஹாஜிரசபுத்திரர் சரித்திரம்

குஜராத்தி தேசத்தில டோகர பூரெனு மூர்க்குக் கோவாயேதும்
பிசகாத குமான் சிங்கு தனக்குமிகு பிரியராய்ப் பெயர்கிலாராய்
வசிஞான பன்ஹாஜி ரசபுத்ரர் ஸ்ரீ ஹரியை மனத்துட்கொண்டு
முசியாமற்றிருநாமமொழி வாராய்ப் பொய்யிலராய் முயங்கு நாளில். (க)

வந்துள தீபாவளியினிர் விற்பீ போற் சுவத்தை மன்னன் செய்தான்
முந்தரசனிடத்திருந்த பன்ஹாஜி நள்ளிரவின் முயன்றெழுந்து
தந்தணியில் கஞ்சகத்தை கசக்குதலு மரசனது தன்னைக் கண்டேன்
இந்தவகை யிப்போது செய்கின்றீனானக் கேட்கவிவர் சொல்கின்றார். (ஈ)

துவரைதளிற் றீபோற்சவந் திகழ்கின்றது துழாய்த் தொங்கலானுக்
கவனுளவற் ச சகராடை பூண்களால் லங்கரித்தாரகி செய்போதில்
உவமையிலா னங்கிதனி நெருப்புற்ற ததுதீர வுளுற்றல் செய்தேன்
தவலருஞ்சி ரோயென்ற ரதுகேட்டாச் சரியமிகத்தழைந்து வேந்தன். (ஊ)

இப்போதக் கண்ணனெந்த விதத்தாடை யுடுத்திருக்கின்றான் சொல்கென்ன
மெய்ப்போதர் பச்சையுடுப் பெனவிளம்ப ராவடா ஐர்க்கு வேந்தன்
தாபேது மிலனாை சட்டகஞ்சலின யுளுற்றான் நேர்வானாய்
அப்போ தேவரைந்துய்த்தான் லுவரைக்கோ யிலினேதாச் சரியமென்ன. (உ)

சட்டகனங் கெழுதியுய்த்ததைத் தெரிந்து கண்ண பிரான்னைக்குத்தேகத்
சிட்டஹ லொபச்சை யுடுப்பதிற் தருப்பூரத் தீபமியற்றும்போது
பட்டது தியதைக் கசக்கிய வித்தனன் பன்ஹாஜி யென வரைந்து சேர
விட்டனன் மற்றது கண்டு குமான் சிங்கு மிகவியந்து விளம்புகின்றான். (ஊ)

இங்கிருந்து மங்குளதை யறிய வல்லீர் நீர் திருமாற்கேற்ற தாசர்
உங்கள் பெருமையைத்தொரிய வல்லேனோ யானென்ன வுவந்து கூறித்
தங்குமவர்க்கிரண்டு கிராமந்தந்துஞ் சேவை தினந்தருதல் வெண்டும்
எங்களுக் கென்றினிதோ தஹரி நாமமோது கவெப்போது மென்றார். (கூ)

வேறு.

என்ற சொற்படி. நேயந்தலும்
நன்று நாம நவின்றயூர்
ஒன்றினன் புகலுத்தமர்
தன்றினார் துவரைக்கணை (எ)

பன்ஹாஜி ரசபுத்திரர் திருவடிகளே சரணம்.

புகச்சரித்திரம் ஐஅ க்கு செய்யுள் சதகாஅயெ

முற்றிற்று

ஜயமல்லராஜர் சரித்திரம்.

—:௦:(0):௦:—

மேடமெனு மூர்க்கரசர் விண்டு பூசையிற்றிறனும்
சோடசோ பசாரமுடன் பூசித்துத் தொழுது துதி
நீடவொரு ஜாமபரியந்த மொரு நினைவி னராய்
மாடெவரும்பூ ஜாகாலத்தில் வராதுற வகுத்தார். (க)

ஜயமல்லராஜ மெனத்திரு நாமந்தான் வினங்கப்
புயலென்னுந்திரு மேனிப் பொன்னு தன்றிரு நாமம்
நயமன்ன வெப்பொழுது முச்சரித்து நனியருவார்
தையமன்னு மற்றவர்க்கொர் தம்பி தனக்கிராச் சேய்தில். (உ)

சம்பாகம் பெறவேண்டித் தானவ்வுர் விட்டயல்ல்
அமர் வாணய்ச் சேனைபல வமைவாட்ச் சேசரித்துத்
தமயன் விண்டு பூசையிலே தானிருக்குஞ் சமயத்தில்
சமர் செய்து கோட்டை தனைத்தான் பிடிக்க வேண்டி னான். (ங)

சதுரங்க சேனையுடன் ஞன் வந்து கோட்டை தனை
முதிர்கின்ற சினத்தோடி முற்றுஞ் சுற்றிலும் வளைந்தான்
அது கண்டு ஜயமல்ல ராஜரஞன் பத்திரியும்
எதிர் சென்றத்தளத்துடனேற்றிக் கதிகமாய்ச் செய்தான். (ச)

வந்த வெதிரிநடைங்கார் மேற்கொண்டு வலிமிருந்தார்
அந்த விறவினை யறிந்து மந்திரியு மாசறைமுன்
தந்தவன்னை தனக்குரைப் பத்தாய் பகைஞ் னாவலியன்
இந்த வமையத்தென்னை செய்வதென வினைவுற்று. (ஈ)

அரசர் தமக்கறிவிக்க வேண்டிய தென்றறைகிற்க
விரைவுற்ற மந்திரி யிவ்வேளையவர் பூசையிலே
பரவுற்றாரெனச் சொல்லத்தாய் பரிவினுடன் வந்து
புரவலர்க்குத் தெரிவிக்கப்பூச புரிந்திருந்தவரும். (ஊ)

தாய்க்கு மறுமொழி சொல்லார் சாமளனென்றே சொன்னார்
வாய்த்த கருண நிதியு மிவனம்மை மனத்திடைவைத்
தாய்க்கொன்றுங்கூற மல மர்கின்றான் மனந்திரும்பான்
எய்த்தியலும் பூச முடிவளவு மெனவே யெண்ணி. (ஏ)

உடன் சகுண ரூபங்கொண்டொரு குதிரை தனிலேறி
அடர் செங்கை வாளுடனே யாயுத மெல்லாத் தரித்துத்
திடமன்னு கோட்டை வாயிற்கதவைத்திறந்து கொண்டு
படர்கின்ற சேனைதனிற் பாய்ந்தனை வரையும் பதித்தான். (ஐ)

சேனைவினாந் தோடினவச் செய்கையெல்லாங் கோட்டைமதில்
மேனினைந்த நகரர்கள் பார்த்துவியந் திவ்வீரன்
தானொருவன் யாரொதிந்த தளங்கனையெல் லாஞ்சாடி.க்
கானவழி வினாந்தோடக் கலக்கின னென்றுறப் புகழ்ந்தார்.

(௧)

வாசிமேற்கொண்டிருந்த வயவீரன் ஜயமல்ல
மாணொரு தம்பிதனை நனிசாடி யுறப்பிணித்துத்
தேசமிகு கோட்டைக்கு வந்துசெறிந் தமைச்சனிடை
ஆசறத் தந்தனன்மறைந்தா னவனையவன் சிறைப்படுத்தான்.

(௨)

பூசையடை வேழுடித்துப் புரவலனார் புறம்வந்து
நேசமிகு மந்திரியை நோக்க வவனிகழ்த்தினான்
தேசமிகு சாமனரு பத்துடனோர் திறல்வீரன்
ஆசையுடை யுடுத்தினனா யாயுதங்கள் பலதரித்து.

(௩)

குதிரையின்மே லேறிவந்து கோட்டைவா யிலுத்திறந்தங்
கெதிர்கின்ற சேனையெல்லா மிரியச்செய் தானபின்பு
முதிர்கின்ற கோபமுடன் முடுகியதம்பியைப் பிணித்துப்
பிதிர்வின்றென் னிடைத்தந்து பெயர்ந்தனன் மற்றவனெவனோ.

(௪)

தெரிசிலேன் தம்பிதனைச் சிறைப்படுத்தி நேனென்ன
அரசர்பிரான் நிகைத்தினசா மளன்செய்கை யெனவறிந்து
பாசியவென் பொருட்டாயிவ் வளவுபரி வுறக்கொண்டான்
வினாசெய் துழாயின னென்றுமிசூந் துயரமேற்கொண்டு.

(௫)

சாமனரு பங்கொண்டோன் றினக்குறித்துப் பலவிதமாய்
நோமளவ ராய்ப்புலம்பித் துதிகன்பல துவன்றுதம்பிக்
காமளவு சேவைதந்தா யானென்னவபராதம்
கோமளமேய்த் தோய்செய்தேன் சேவையெற்குக் கொடாதொழிந்தாய்.

(௬)

என்றரசர் புலம்புதலு யிவரநினைவெல் லாந்தெரிந்து
குன்றுகுடை கொண்டோன்ச குணருபங் கொடுதோன்றி
நின்றரசர் வணங்கவப யந்தந்து நேர்மறைந்தான்
பின்னையவர் தம்பிதனை வரவழைத்துப் பிணிப்பவிழ்த்தார்.

(௭)

தம்பியுட னவர்தாளிற் றுழந்தெழுந்துத் தகைதெரியேன்
வெம்பியென தறியாமை யால்வினைத்த மிகையெல்லாம்
நம்பிபொறுத் தருள்கவென நயந்துருக்கு மணிநாதன்
எம்பியுன்மு னெய்கினனே லெவருனக்கு நிகராவார்.

(௮)

நீவாய்த்த பாக்கியமே பாக்கியமென் றுறநிகழ்த்தி
மேவாத ரத்தினோடு வியன்மார்பத்துற வுணத்தார்
தாவாத வன்புகொடு வயிரமின்றித் தாம்வாழ்ந்தார்
ஓவாம லிருவருந்தா மோதனை வழுத்தியுற்றார்.

(௯)

வேறு.

உற்றவக் காலந்தன்னி லொருதச்சன் றன்னுன் முன்னோர்
சொற்றநூற் படியேகோயி நுலங்குயர் வாகக்கோலி
மற்றது தனக்குக் கர்ப்பக் கிரகமா மணியினலும்
முற்றயர் தங்கத்தாலு முதிர்சிறப்புள தாச் செய்து.

(௧௦)

௩௮

- அதிலொளிர் முகுந்தன்மன்னை யன்பொடு பிரதிட்டித்து
எதிர்செலும் வாயிலீன்றி யெவருஞ்செல் லாமலோங்கும்
மதில்சல வழநூலேணி வழிவயிற் றுனுட்சென்று
சதிதருமமலன்மன்னைக் கண்டுபூ சித்துப் போற்றி. (௨௧)
- சன்னிதி முன்னேயோர்சார் தங்கிவாய் மோனமாக
மன்னிநா ரணனை யுள்ளம் வதிதரக் கொண்டென் னுள்ளே
துன்னுமா தவனேயைவர் தூதனே துவவமாற்பா
என்னித யத்துக்கெய்து மிப்படி யென்கண்காண். (௨௨)
- வெளியிலு மகிழ்ந்துகாண் வேண்டுமென் றேதுதிக்க
களிகொடு முகுந்தனோ கம்புசக் கரங்கட்கம்வில்
ஒளிதரு கதைகொண்டொண்ணு லொடுமணி பதுமத்துப்பொன்
மிளிர்ந்தரு மார்பு செங்கேழ் விடுமணிக் குண்டலம்பூண். (௨௩)
- பொன்னுடை துலங்கப்பாதம் பொலிசிலம் பொலிக்கச்சென்னி
மின்னுறு கிரீடம்பொற்ப விளங்கினான் விளங்கக்கண்டு
தன்னுளத் தடங்காவின்பந் தாளுற முகுந்தன்பாதம்
மன்னுசெங் கரத்தாற்பற்றி மயிர் புள கித்துக்கண்ணீர். (௨௪)
- வார்ந்தவ சத்தனாகி மணித்தவி சதனிலேற்றிச்
சார்ந்தசோ டசோபசாரந் தனித்தனி நிரம்பச் செய்தங்
கார்ந்தபின் பரியங்கத்தி லமையக்கண் வளர்த்திப்பாதச்
தோர்ந்துகை வருடியென்போ லுளர்கொலோ வொருவொன்றா. (௨௫)
- எண்ணினன் சாமியோக நித்தினா யியல்வதாக
நண்ணிய வரசன்முன்போ னனுகிதூ லேணிமார்க்கங்
கண்ணிய வரன்யனைக்குட் கலந்துபின்னிவாருகப
பண்ணினன் பலநாளாகப் பலரும ிதறிவுமுமல். (௨௬)
- மற்றொரு தினத்துட்சென்று வந்த தூலேணிதன்னை
அற்றைநா ளெடுத்திடாம லயர்ந்துபோய்ச் சன்னிதிக்குள்
உற்றரி சேவைதந்தங் குறைந்தன னாகவன்னான்
செற்றமின் மனைவிவந்து செறிந்ததூ லேணிமார்க்கம். (௨௭)
- சென்றற்கு நோக்கக்கண்டாள் செறிபரி யங்கமீது
மென்றுயில் புரியுஞ் சாமி மெல்லடி வருடிக்கொண்டு
முன்றற்கு கணவன்மன்னை முகுந்தனைப் பணிந்துள்ளன்பு
துன்றுற வவசமாகித் தோத்திரம் பலவுஞ்சொன்னான். (௨௮)
- அவனையும் பணிவுந்தேர்ந்த வாரியன் மனமிரங்கித்
துவவரு கருணை நோக்கஞ் சூழ்தலு மரசன்கண்டிங்
கிவளெவ்வா றெய்தினுளென் றெண்ணிமற்றவனை நோக்கி
குவனையொண் கண்ணுயெவ்வா றெய்தினை யென்றுகூற. (௨௯)
- இன்றுதூ லேணிதன்னை யெடுத்திடா தெய்தினிரீர்
நன்றது கண்டுள்வந்து நானிந்தப் பேறுபெற்றேன்
என்றனள் வணங்க நன்மென் றிருவருங்கினந் தோறெய்திக்
கன்றது குணிலாக் கொண்ட கண்ணனைச் சேவித்துற்றார். (௩௦)

ஜயாமல்லராஜன் திருவாடி-களேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் நுகக்குச்செய்யுள் சத்யாஸூ

முற்றிற்று

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் சரித்திரம்.

யாரெ டீடத்திலு மேவி சுவாச மியன்றாய்
ஓவறுகால மெலா மரிபண்ணெ யொருவுகில்லா
சேவரு வாரவர் பத்தினி சுற்பினிலே மிக்வார்
தாவறு நிரமல சித்தமுடன் தனி தாம் வாழ்வார். (க)

ஆயவர் ஸ்ரீ தரபண்டித ரென்றினிசா நாம
மேயவர் யாரும் விகற்ப முறைக்கலு மெய்யென்னும்
ஆயவரோர் தினம் யாதா ஸர மெய்யுணிக்தாரா
மேயவர் பத்தினியார் பரிமேயுற வெய்துற்றார். (உ)

வாசியை யோட்டி யோராணியந்தனில் வருபோது
மாசியை சோரர்கள் வந்து தொடர்த்தனர் மார்க்கத்தே
ஆசிலா பத்தினியார் தொடர் வுற்றடை வாழைக்கண்
டேசிறர் வுற்றனர் பெஞ்சுதுணுக்கெனவே சொல்வார். (ங)

பொழுது மறைத்துறு போழ்து வுணத்திடை புக்குற்றோம்
பழகுது மென்று பயந்தன சென்றவர் பத்தாவைத்
சொழுது திரும்புவம் வந்தவுழிக் கொடைநைச் சொல்லக்
குருமின சோரர்கள் யாந்துணை யென்ற குறிக்கொணமின். (ச)

அஞ்சுகிலிரை நீருரை செய்வகிலைச்சம்
விஞ்சுதநீர் கிலம்யாமி உணுஞ்சொலின் விசுவாசம்
பெஞ்சுறவே பிரமாண மியம்புறினேர் வோமென்
பெஞ்சலிலாஹி நேயரியம்பலுமே சோரர். (ஊ)

உம்முடனெம்மியு மோவகிலாதுறை யோர் சான்றும்
செம்மலிராமனறிந்துற வெம்மிடை சிதகில்ல
வம்மினைச் சொல்லுஞ்சுகி புருடர் மனந்தேறித்
தம்மிடைத்தனர் பண்டிதரோடவர் சார்வாராய். (ஈ)

குறையில் பரம்பொருளாகிய வார்த்தைகள் கூறுற்றோர்
சிறை தொக வந்தவா பண்டிதர் தந்தலை சேகித்துத்
தறையுறவுங் கல்லுடை யெலாங் கொளருஞ் செய்தார்
பிறைதுதலார் பரி நிலவினராயது மின் பார்த்தார். (ஏ)

பகிவழி மோசை தெரித்து திரும்பினர் பார்த்தாரைச்
சுகிபுரி சோரருணை வெங்கொலை தாஞ்செய்தோம்
வதியிடை நியதை நோக்கினதாற் பயன் வாராதென்
றதிர்குரலாயுரை கூறலு மாதரசானோர் தாம். (அ)

நீர்கரி யென்றுரை யான் மவிராமனு நேர்ந்தானே
சார்கிலனே ஷென நோக்கின னென்றவா சாற்றாமுன்
சீர் கொளிராமனெடுந்தனுவைக் கொடு சேர்ந்தங்ஙன
நேர்களர் யாவரையுங் கொலை செய்தனனி மிடத்தே. (க)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் தம்மிடை வந்தருள் சேர்கண்ணுல்
மேதக நோக்க வெழுந்தனர் சான்றென மேவுற்றோன்
ஆதர மோடிவெனய்தினனம்மை யளித்தற்கென
ரோதினர் பத்தினியோடு வணங்கிட வுறாமன். (ஈ)

அவ்விருவர்க் கபயந்தரல் செய்தவா பின்பாக
வெவ்வன நீங்குறு காறும் வழித்துணை யாய்மேவி
எவ்விதமோமறை வாயினன் மறறி வருந்தோத்தம
செவ்வயினாடின ரரிபஜனஞ்செய்து திகழவுற்றா. (ஐ)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் திருவாடிகளே சரணம்.

ஆகசாரித்திரம் கூட்கு செயலுள் சூதுளையுள்

புறறிற்று

ஹரிபாளதாசர்சரித்திரம்

ஹரிபாளதாசர்சரித்திரம்

சாதுசுஜ்ஜனர்க்குப் பூசை தகச்செய்தவக வருககாடை
ஒதன முதலதான முனற்றரி பாள ரென்போரா
மாதனர் கால மெல்லா மாதவனாஞ் சொல்வோர்
திதறுதானத் தாலே பொருளெலாஞ் செலவு சேர. (ஊ)

ஆயினு மிவர் தங்கீர்த்தி ஹரியடியாகள் கேட்டு
மேயினராக மற்றோர்க் குதவுற வெறுக்கையில்லா
தேயினை வுறலாயிலலை யென்பதற் கிசைகிலாராய்
மீயுயர் பொருள் களிட்டு வேண்டினர் திருடவேடம். (உ)

கொண்டனர் மார்க்கஞ் சொல்வோர் கொடு வருபொருள் களெல்லாம்
மண்டினர் பயமுறுத்திக் கவர்ந்தனர் உரு சாதுக்கட்
கண்டுறு திருத்தி செய்வ நாயின ரானபோதும்
விண்டடியார்கள் யான் செய்வதில் விருப்புறுத லொன்றே. (ஊ)

எனக்குறுபயன் மற்றீவ தெவர் பொருளோவவர்க்கே
துனத்தருந்தரும மென்று துணிந்தபி மான மின்றி
வணத்துழாய் மார்பன்றொண்டர்க் குதவினர் மருவு னாளோர்
தினத்திவண் வருஞ்சாதுக் கட்கிவ தொன்றிலதைத் தேர்ந்து. (ஃ)

அம்பு வில்லங்கை கொண்டோராரணியத்திற் சென்று
பம்பியிங்கெவர் நேர்வாரோ வெனவழி பார்த்திருக்க
கம்பு மவ்வழியில் யாரு நடப்பதில்லாமை கண்டு
வெம்புவர் பசியாவின்னு வீட்டின் மேவுதஞ் சாதுக்கள்.

(௩)

என்செய்து மெனத்துன்பத்தின் மூழ்கினிரூப்பத் தேர்ந்து
மின்செய் பொன் மார்பனங்கோர் தனவணி கண்வேடத்தை
மன் செய்து மீனவியோடு வஸ்திரபூட்டணஞ் சிறக்க
நன்செய் பண்டியின் மீதேறி நடத்தியவ்வழி வந்தானால்

(௪)

வருவதை நோக்கி நின்ற மாலரி பானருள்ளம்
பெருகின ரின்பம் வில்லிற் பிறங்கனலம்பைப் பூட்டி
அருகடைந்தவரை நோக்கி துங்களாபரண மெல்லாம்
தருகிறன்றேற் கொல்வேன் யானெனவுருத்த தட்டச்சார்ந்தோன்.

(௫)

சீனபாவத்தைக் கொண்டெங்களைக் கொல்லேற் சினமூங் கொள்ளேல்
யானென தில்லான் பூனோடி யாவையுந் தருகின்றேனென்
நூனமில்லணி களெல்லா முதலின நவை யெல்லாங்கொண்
டானைதமமனைக்கு வந்து சாதுக்களருந்தச் செய்தார்.

(௬)

இங்கரிதன்றை நோக்கி யிணையிடைந்தாசன் மெத்த
வங்கன யோக்யானம்மை யெருவா செய்துடைமை யெல்லாம்
அங்கை கொண்டற நிர்வாண மாசகினன் போனானென்று
செங்கமலத்தான் சொல்ல மூரீதான் சிரித்துச் சொன்னான்.

(௭)

அவன மக்கியுற்றலான வுதவி ரய யறிகிலாமல்
கவன மற்றின்ன சொன்னாய் சுழலுதல் சரியன்றென்னப்
புவனரகஷிகிய தேது புதன் மெய்ப்பூமி கேள்வன்
இவன மக்காவி தந்தவுதவி யெண்ணலை நீ யென்றான்.

(௮)

நம்பையர் நினைக்கலானா நாடி நாலிடைந்து மற்றொர்
தம்பொருள் பறித்து நம்பேர் சாற்றுவோர்க் குதவி செய்தான்
எனபதைபுந் நீயெண்ணு யென்னவு முறாக்கக் கேட்டு
அம்புயத் தமருந் தேவியவன் கருத்தறிவோ மென்றான்.

(௯)

இருவருஞ் சாது வேவுமிணங்குறக் கொண்டு தாசர்
மருவகம் வந்து சீதாராம வென்றுணைக்க மற்றோர்
உருகினா காதிற்கேட்டங் கோடிவந்துற வணங்கித்
திருமீனைக் கழைத்துச் சென்றாசனத் தந்தங் கிருக்கச் செய்தார்.

(௧௦)

சோடசவுப சாரஞ் செய்திரு வர்க்குஞ் சுவைச் சோறிட்டுத்
தோடவிழ் நறும் பூவோடு சுந்தத்தாம் பூலந்தந்து
நீடவர்தமமை யேத்தி நீர்வரத்தவ மென் செய்தேன்
பீடமர் துமக்குயேண்டும் பொருளெது பேசுகென்றார்.

(௧௧)

நானொரு வணிகனிந்த நங்கையோடங் கோர் காட்டில்
போனவப் பொழுதோர் சோரனெம்முடைப் பொருள்க ளெல்லாம்
தான பகரித்துக் கொண்டானது தன்னால் வருத்தஞ் சார்வுற்
முனதிகுவேடம் வந்தோ துமமிடை யென்றானான்.

(௧௨)

பத்தருங் களது சொத்தைப் பறித்தவ நெங்குற்றாலும்
சித்தமாய்க் கொணர்வ நென்ன ஸ்ரீ தரன மனையோ டெற்ற
வர்த்தக வடிவங்காட்ட மற்றவர் நோக்கி யினனோ
சொத்த பகரித் தோன்யானே யெனமனத துணுக்கங் கொண்டாரா. (109)

நாணுநீஇ யனுதவித்து வைகுண்ட நாதனேயிந
நீணிலம் பாதந்தோய நின்றன நென்று தோநது
காணுதற் கரிய கோலங்கண்டனெ நென்று கண்ணிற
பாணிமிக் கொழுகநின்று பரிநதனா பகர லாநா. (110)

தேவர்தந் தேவனை தீனபந்தோ செக்கணனா
ஆவயினு மதுசொத்தைய பகரித்தவன யானே யால
மேவருஞ் சாமிததுரோகி யாயினே நென மெலிநதொ
நீவினை பொறுததி யென்று திருவடி வணங்கி நன்னா (111)

நல்ல வர்தமைப் பூசிகக நனிநயந்துனது புசதி
அல்லது நலதென நெண்ணுதது திருடற காய் நறுச
சொல்லது பிசகெனரோகிச சுரநதரு நெருமப நோகி
வல்லதன் சகுண ரூப மற்றவாகாண நலகி (112)

தழுவியின்றாதி சோரந்தனைச செயே லுனது பக ல
வழுவறு சித்தியெட்டெம் வைகுறு மவறறைக கொனநி
குழுவு சாதுக்கள் பூசைகுறைவறவியற்றுசென்று
பழுதிலா னுதைத்துப்போனா நவருமபபணி யினின்று. (113)

ஹரீபாளநாசர் திருவடி களேசரணம்

ஆகச்சரிதரம சுக-கரு செயயுற டு டெளசுரு

முற்றிற்று

ஐம்புதாசர்சரித்திரம்.

என்றுஞ் சீதான்றன்னைத்தியா னித்து
துன்று சாதுக்கடம் மிடைத தோமிலா
நன்றி சாலன்பு நண்ணினர் ஐம்புவென்
டுன்று நாம முடைக்குடி யானவர். (க)

உழுது நற்பயி றோம்பிப் பசித்து னோர்
பழுதுறா துணவிட்டுப் பவனத்துட்
குழவினோ ரொடு கூடியுண் டிற்றனா
வழுவினா சுவர்வை குறுநாளிலே. (உ)

ஒருகினத் திரவுற்றவர் தாமுமுழம்
எருதி ரண்டையுங் கொண்டன றோகினார்
சருவுசோரரத் தன்மை தெரிந்தனன்
கருணை சேர்கமலந் நண்ணெ னென்பவே. (ங)

தன்னிடத்தன்பு சார்வுறு ஐம்புதான்
இன்ன ஸுற்றயர் வானெரு தின்றியே
என்னவுனனி யெருகிரண்டு செய்து
துன்று மத்தொழு வத்திடைத் துற்றனன். (ச)

விழந்தபின் னெருதைக் கொடு மேவின்
படிந்த கொல்லை யுழுதுறப் பத்தர் பால்
அடைந்து சண்டன ரந்த வெருதினே
மிடைந்த விங்கெவ்விதத்தி லென்றெண்ணியே. (ஐ)

அல்லிற் கொண்டவம் மாடுகளுள்ளவோ
இலலிற் கண்ணிலையோ வென வேகினார்
புல்லக் கண்டனர் போதவியந்தனா
மல்லற் சோரர் மறுகினந் தன்னிலும். (ஈ)

கங்குல் சென்றந்தக் காளைகடம்மையும்
தங்குல் கொண்டு தம்மில்விடைச் சார்ந்தனர்
செங்கண் மால்பினுஞ் சேரச் செய்தான் விடை
அங்குச் சம்பு கொண்டன் றென வேகினார். (எ)

பூட்டி யங் குழப்போந்தனர் கண்டனர்
ஒட்டு சோரர் மிகவியந் துற்றனர்
நாட்டு மிவ்வதை நாள்பலவுஞ் செய்தும்
மீட்டுஞ் சம்புவின் மேவவிடை கண்டார். (அ)

இந்தச் சம்பு வென்போரரி தாசொன்
றந்தச் சோரர றிந்தவர் தம்வயின்
முந்திக் கண்டுமை மோசஞ் செய்தே மிக
மைந்துற்றும் விடைகொண்டென வாழ்த்தினார். (ஐ)

திருடிச்சென்ற வெஞ்செய்கை பொறுத்துதும்
அருளுக் கேற்றபடி யெமை யாக்குமின்
தெரு ளுற்றீனொன்ச் சேவடி தாழ்ந்தனர்
மருளுற்ற ரவர்கொன் மனங் கொண்டனா.

(10)

மனதில்யான் கொண்டமாகென் வேறெனத்
தினமுமைய முராவகை செய்தீன
நினைவருங் கருணநிதியே யென
அனகமால நினைத்தழு தேங்கினார்.

(11)

என்பொருட்டின வாறு நடத்திறத்
தன்பு றுத்தின னிற்கெனச் சொல்லியே
அன்பரிப் படியேததவீணந் தனன்
முன்பு பின்பு நடுவின் முதலவனே.

(12)

ஜம்புகண்டரி தானைப் பணிந்திட
நம்பு மாற பயந்தந்து நணணிஞான
பின்பு சோரற்கருள் செய்து பேதுரு
தின் பின்மால்பெயரேத்தி யிருந்தனா

(13)

ஜம்புதாசர் திருவாடி களே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௮௨-கருசெய்யுள் சதுரளருவா

முற்றிற்று.

தஞ்சாவூர் சரித்திரம்.

தாழ்ந்த தனிற்ற ன்சாட டெனும்பெய

ராசும யான வரவாசுது மெயவய

சொல்லு நிகழவுறு போதிவற்றனா

சீரரி பதகாள் மனைககட் சேரவே

(சு)

மற்றவா தஞ்சரண வணங்கி மாலரி

நற்றனித தாசாக னு னஞ்செயது சீ

உற்றசாளக கிராமத்துக குள்ளனபு

பெற்றனா பூசிக்கப பெரிது கண்டனா.

(சு)

கண்டவரடி பணிந்தியானுங் கண்ணனறன்

சென்னென்ப பூசிக்கவருள சுரந்து நீ

வினாரு வாயதை உருளுமின நெனது

கண்டல்லலாசரி தாசுன்னினிஞா

(சு)

பருவியனே சிறுவயதுள ளானெனா

கருநிற மானதோர் கல் ததகனா

தருதுவ மதைததனா சாட்டுவபுடன

இருகரங்குனினு மேற்றி சிது பூசிப்பான

(சு)

தின பூமாடு கடமை மேயக்கச செலுறும்

வனமதிலொரு புறமவைத்து நாணஞ் செய

தினிய நனமலா பறிதெய்கியாச சித்துப

புனிதராயத தாமுணுங் கட்டுபடோனகம

(சு)

சருணையங் கண்ணனே கனிலொடுண்கென்ப

பெருமனப்பொடு நிவேகிக்கப பேரருட்

டிருமகனாய்கன சிறுவானபினு

குருகினன் நின்னதொறு மகிழ்வினுண்டனன்.

(சு)

சிறுவருந் தினந்தினஞ் சேட முண்டனா

மறுவற வளநதனா வாழ்வின வைகினா

பெறுவய லிடைவிதை பெயயவோதினம

குறுகுறு போதரி தாசா கூடினா.

(சு)

அரிதனக் கன்பாநீரா தலாலனம்

பெரியவா தமக்கெலாம் பெரி தனித்துவீர

விரிபசி யெமக்குநீர் தீர்த்தலவேண்டுமென

றுரிமையி னுரைத்தன ருவரை நோக்கியே.

(சு)

மாலடி யாருரை மைநதா கேட்டுநம்

பாலவிதை யனறிவே நிலை பாபபுறில

சாலபினாக்கிவ் விதை தனனிற்போனகம

ஏலவகைசெய்து மெனறுள்ளத் தெண்ணினா.

(சு)

வருமரிதாசனா யழைத்து வம்மெனக்
கருதியபடி யகங்கலந்து போனகம்
பெருகுமச் சமைத்தனர் பேணியிட்டனர்
தருமுண வுண்டனர் பசிதணிந்தனர்.

(௨)

நீரோமதுறு பசிகீக்கி னீரதாற்
சேரரி நும்வயிற் சேர்ந்திருக்கென
நேர்மகிழ்கொடு மிகவாழ்த்தி நீங்கினா
பேரரி தாசர்கள் பெயர்ந்த பின்போர்.

(௨௪)

இல்லற மினிதுற நடத்தியல்ல வோ
சொல்லரி தாம் பரமார்த்தந் துய்ப்பதின்
நல்லவருள விதையனைத்து நலகினா
எல்லையிற் பயிர்செய்வதெவனென்றேகினா.

(௨௨)

யாவரு மிவ்வகையியம்பக் கேட்டவா
தாவர நிலத்திடு வதிலுஞ்சங்கம
ராவயினிடலழகியது மற்றதில்
மேவரிதாசரில் விடுத்த னன்றென.

(௨௩)

ஹரிதிரு நாமங்க ளைறந்து முன்புதாம்
புரிதரு பூசையும் புரிவ தாயினர்
தெரிதிரு மாலவர் செறுவில் வித்துகள்
சொரிதரல் செய்தவை துலங்கச் செய்தனன்.

(௨௪)

ஏகினயாவரு மிவர்வயற்கணே
தேசுறு முனைமிகச் செழித்தல் கண்டனர்
கூசினர் வாய்மிக வியப்புக் கொண்டனா
பேசிலீதரி யருளென்று பேணிஞர்.

(௨௫)

மாலருளாற் பயிர்வளர்ந்து கோதுமை
மேல்விளை வுற்றதைக் கண்டு மெய்யவென்
னலிது செய்வதிங் கேற்று மோவெனச்
சால்பெருந் தோத்திரஞ் சாற்றிப் போற்றினா.

(௨௬)

முன்விளை வதின்மிக விளைந்து முற்றிய
அன்னவை தமைக்கொணர்ந் தரிதன் றுசருக்
கின்னமு தட்டுண விரும்பி யிட்டனர்
பன்னக சயனைப் பரவி வாழ்ந்தனர்.

(௨௭)

தஞ்சாடர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூக-க்குச்செய்யுள் சூகூளா எடு.

சுகாநந்தர் சரித்திரம்

ஹரிதன்மங்க ளனுதினஞ் சொல்பவராகிப்
பெரியமா ஸடியார்களை யன்புடன் பேணித்
கரியமால்பிர சாதமீவாறொளிற் கைக்கொண்
டுரியதுள்ளுக்கீ தென்றினிது வந்தனருண்பார்.

(க)

சுரசுரீ யெனுமீனவி யோடுறு சுகாநந்தர்
பரம்பாவன ராய்வருவார்பதி விரதா
சிரமணித்தம தன்பருந் கேய்வன செய்து
விரவுசாதுசூ ஜனனையும் பூசிப்பார் விரும்பி.

(உ)

இன்னதன்மய ராயிருவருமன மிசைந்து
துன்னுநாட்சுகா நந்தனாச்சோதிக்க வேண்டி
மன்னுதூர்ச்சனர் சிலரிடட் கிவவர்க்கம் வாங்கி
நன்னர் மால்பிர சாதமீ துண்கென நல்க

(ஈ)

உகந்து கொண்டினி துண்டனர் சுகாநந்த ருண்ண
இகழ்ந்து நீர்கடை யியல்வதை யுண்டிர்வே தியரோ
தருந்தசெய்திலீ றொனநதைத் தனர்பிராய்ச் சித்தம்
வகைந்து செய்கிலி றோற்குலக் கேடினி வாய்க்கும்.

(ச)

என்றுரைப்பவர் தம்முனோர் நாழிகை யிகக்க
மென்றுதின்றவெல் லாம்பழம் படியுறு மேவத்
துன்றுவாயினின் றெடுத்தளித் தனர்சுகா நந்தர்
அன்றதைக் கண்டதூர்ச் சனர்பயந்துள மயர்ந்தார்

(ரு)

வியந்துமற்றவர் தாளிடைப் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்து
நயந்துமக்கலர் மேன்மங்கை நாயகன் கருணை
இயைந்திருக்கின்ற தியாஞ்செய்த பிழைபொறுத் தருள்க
உயர்ந்துளீரொனத் துதிபல வுரைத்தனர் போனார்.

(சு)

சிலதினங் கழிந்தபின் பொருதினஞ்சுகா நந்தர்
உலவும் யாத்திரை செல்வதற்குன்னினர் மனைவி
திலகவாண்முக நோக்கிநீ நம்மனை செறியும்
நலவருக்கும்க் காணமுஞ் சுத்தியாய் நாளும்

(௭)

பூசை செய்தவர் சேவைகொள் கெனநனி புகன்று
மாசில் யாத்திரை சென்றனர் சாதுபோல் வடிவத்
தேசிலான் வரக்கண்டனர் சுரசுரீயென்போர்
நேசமிக் குறப்பூசிக்கக் கண்டின நெகிழ்ந்து.

(அ)

நினது ரூப சுந்தரத்திடை மூழ்கின னீயென்
மனதுகந்திடப் போகதானங்கொடு மாதே
எனலுங்கற்புடை யார்மனத் திரங்குத லின்றி
அனகபோபுசித் தருள்க போகதா னம்பின்பாக.

(ஈ)

உம்மதெண்ணமென் றறுசுவைப்போனக முடனே
செம்முவேடதா ரிக்குட வுண்டனன் சிறக்க
நம்மதெண்ணமுற் றிற்றெனக் காமத்தை நயந்தான்
அம்மனைக்கனே யிருந்தனன் பொழுத்தமிக்க. (5)

யாமமொன்றுசென் றபின்பந்த விணயில் கற்புடையார்
தாமமர்ந்துறு பள்ளியிற் சயனநன் கமைத்துள்
ளேமணந்தவ மடியிணைக் கமலங்க னெண்ணிக்
காமம் விஞ்சின கசடனுள் வரவழைத்தனோ. (6)

வேடதாரி யுட்சென்றனன் மாதவமின்றார்
ஆடல் வெம்புலி யாகத்தன் கண்களுக்கமைய
நீடலர்ந்ததி பத்தொளி யிற்கண்டு நில்லா
தோடவெம்பய முடையனும் வெளிப்புறத்துற்றான். (7)

பொன்னி னூரமென் றெடுத்தது புயங்சமாகியதும
நன்னர் நல்லமு தாயது நஞ்சதாகியதும்
என்ன நெஞ்சற வெண்ணின னடுக்கமுற் றிருந்தான்
பன்னு பள்ளியி னின்றூரு முழக்கொடு பார்க்க. (8)

அஞ்சினுவெளிப் புறத்திலே நின்றகொண்டன்னே
விஞ்ச நிற்கப் ராதியாகிய வென்றன் மிகைதான்
எஞ்சறப் பொறுத்தருள்க வென்றெதிர் நின்றவணங்கித்
துஞ்சினன்மிகு தூரத்தே வந்தொரு குழல். (9)

மறுதினத் தருணேதயத் தெழுந்தந்தமாதர்
குறுகிவாயிலிற் சாணச்சைக்கொண்டனர் தெளிக்க
உறுவதாயின போதுகண்டனன் வெளியுற்றேன
நறுமலர்ப்பதம் வணங்கினன் றுதித்தன னயந்தான். (10)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப் பிரார்த்தித் தனன்பெரிதும்
குழைவுறக்கண்டு கொமளக் கோம்ப மன்னாரும்
தழைவுறச் சமாதானமாய் நன்றென்று சாற்றத்
தொழுது மற்றவன் காமமாகிய வெலாந்தொலத்தான். (11)

ஊழியஞ் செய்தங்குற்றனன்றிங்குண் கொழிய
ஆழிமாலன்ப ராகிய சுகானந்தரடைந்தார்
கேழிலாதவர் தமைக்கண்டு வேடமேற்கினர்ந்தோன
வாழியென்றடி பணிந்தன னிகழ்ந்தன வகுத்தான். (12)

நன்றெனச் சுகாந்தருமபய நல்கினராய்த்
துன்ற வன்றனக்கின்னருள் சுரந்து நாடோறும்
மன்றலந்துழாயவனடி வழுத்தினர் வாழ்ந்தார்
ஒன்றி மற்றவனும் மரிதாசன யுற்றான். (13)

சுகாந்தர் திருவடிகளேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சுசக்கு செய்யுள் சதுளாகிய

மாதவதாசர்சரித்திரம்.

வேதசாஸ்திர நிபுணர் மிகுவிரக்தர் பிரபஞ்ச விவகாரத்தில்
காசலிலாதிஸ் வாழ்க்கை தளிலிருந்து பல்காலங்கழிந்த பின்பு
மாதர் மீனவியர் பரமபதஞ் சென்றாரன்றே மாதவரென்பேரார்
நோதகுசம் சாரபந்த மற்றனெனச் சமாதான நுனித்துக்கொண்டு. (க)

மனையிலுள தனதான்ய பாத்திர வஸ்த்திர முதலாம் வகைகளெல்லாம்
யனநெய்தொடு மறையோர்க்குந் தத்தஞ்செய்து பாசிகள் கழிந்து
தின்னெரில் ஐகநாச யாத்கிரை சென்றார் சென்று சமுத்திரத்தில்
நனர் நானஞ்செய்து ஐகநாதன் சன்னிதி சென்று நமஸ்கரித்து. (உ)

சகுண ரூபங்கண் டேவாநி தேவாவை குண்ட நாதா
மிகுபந்த மறுபட்டவெனக்குச் சுன்னபுத்ரர் மனையிமித்ரர்
வெகுதனைத் தாய்தந்தை குருகெய்வ நீயெயல்லால் வேறொன்றில்லை
சுதுவாய்மை யாருவென்று சாதனமு நிற்பஜனை தானவேறில்லை. (ங)

என்றறியின் பாதாப விதங்களைச் சிரத்திலேந்திவேண்டி
நின்றபொழு தாச்சகன் கூண்டென் சுவாமியை நலிவு நேர்கின்றாயீ
ஒன்றுமிலாக் கையொழிந்து விழுந்து விழுந்தே கும்பிகிருயுன்னி
நன்றுபுறஞ் செலகென்று தள்ளிவிட்டான் மாதவரு நளிகலங்கி. (ச)

தனியிடஞ் சென்றங் கிருந்துசாமியுன்றன் சகுணரூ பத்தைக்காண
நனிவிரும்பு கின்றேனீ வந்தருள்வா யெனமூன்று நாளிருந்தார்
புனலு முனப நிலலாம லரிதியானஞ்செய்த வசந்தாம்பூண்டு
மனவுருக்கு மணிகாந்தற் கருள்பிறந்து தேவிதனை மகிழ்ந்து நோக்கி. (ரு)

இன்றுநீ சகுணரூ பங்கொண்டு மாதவதா சன்முன்னேகி
நன்றுபோனக மிக்க வெனவுடனே லோகமாதா நன்றென்று
துன்றுசுவை யோதனமோர பொற்கலத்தினிறைத்தங் குத்துன்னி முன்னே
நின்று தியானித்திருக்குந் தாசர் தமை யெழுப்பியுன்க நீ யென்றோத. (சு)

துயிலுணர்ந்து ஐகன்மாதா வடிவமு கெல்லாங்கண்டு துணுக்கென்றஞ்சி
மயிலினையதாயே நீயார் சொல்லு கெனவுருக்கு மணித்தரையை
செயிறற நீயாரைத்தியானிக்கி ன்றா யோவந்தச் செல்வன் மார்பில்
உயிரிணையாயமரு முருக்கு மணியானுன்க்கிங்குணவு நல்க. (ஈ)

பரம புருஷன்ந்தான் விடை யெனக்குன்றைக்குஞ் சிப்பகலிலீவான்
வரமருளுஞ் சகுண ரூபத்தை நீவிரைவிலுண்டு மகிழ்கியென்று
திரமொகிரை செயத்தாசர் தேவியடிகளில் வணங்கி யுண்டல் செய்தார்
கரமொடு கால்சுத்தி செய்யப் புனலுந்தந்தாள் கருணைக்கடலே யன்னாள். (அ)

பொலன்றட்டத்துடன் மணிகள் பொதிந்த வகப்பையும்ங்கே புகக்கிடத்தி
நலந்திகழ் கோயிற் சென்றாள் மாதவரங்கவற்றை நளி சுற்றஞ் செய்தத்
தலந்தனிலே வைத்துக்கொண்டெங்கினார் பின் பருணோதய காலத்தில்
வலந்தரு கோயிற் சுதவைத்திறந்துள்ளாரதி செய்வோர் வந்து நோக்க. (ஐ)

கனகத் தட்டினைக்காணார் களவாயிற்றென்று நனி கலங்கித்தேட
மனம் வைத்தாராய் வெளியில் வரும்போது மாதவர் தம்மாடுகண்டு
சினமுற்றிங்கிவனாறு நாளாகக் கொக்கைப் போற்றி யானங்காட்டி
அனகச்சொத்தினைத் திருடினானென்று பிணித்தனர்போயறத்குன் வைத்தார்.

அன்றிரவிற்கு நாதனர்ச்சகர் தங்கன விடைவந்தத்தத்தாசன்
நன்றெனக்குப் பிரியமுள்ளோன் மூன்று நாளுபவாச நண்ணலானான்
சென்றுருக்குமணி தன்னைப்போன கந்தத்தருங்க வெனச் செப்பினேன் யான்
மன்றன் மலரவளங்கே மறந்திட்டாளவனை யென்னீர் வருத்து கின்றீர். (யக)

வீடுகவெனச்சொலி மறைந்தானர்ச்சகர் கண்விழித்தெழுந்து வீணையன்றோ
கடுமை செய்தோம் பத்தரை யென்றனுதபித்து மாதவரைக் கட்டவிழ்த்து
நெடுநயர் செய்தடி வணங்கியறி யாமற் செய்தபிழை நீர் பொறுக்கென்
றடுசுவைச் சோறிட்டவன் பாற்கொடு வந்தாலிங்கனாள் செய்யச்செய்தார்கள்.

பின்பு கண்ணன் பிரசாதமுந் தந்தாரன்று முதற்பேணி யன்பற்
கின்பு செய்து பிரசாத மீந்து வந்தார் மாதவதா சென்போரவ்கே
மன்பிரசாதத்தையுண்டு வாழ்ந்திருந்தாரிப்படிக்கு வரும்போதோர் நான்
அன்பொடி ர வினிவிறையை யர்ச்சித்துக் கற்பகிரகத்தைப் பூட்டி. (யக)

தங்கண் மனையடைந்தனர்ச்சகர் வெளியிற்றங்கிய மாதவதா சென்போரா
செங்கனெடு மாறியானத் துடனே தூங்குதல் செய்திருக்கும போது
அங்க நடுங்குமக் குளிருண்டாயதனைத் தெரிந்த வமலன்றன்மேல்
பொங்கு நெடும்போர்வைதனைக்கொடு வந்து தாசருக்குப் போர்க்கிப்போனான்.

அருளேதயத்திடை வந்தர்ச்சகர் பொற்கதவு திறந்தங்கு நோக்கக்
கருணாகிதியின் போர்வை காணராயதி சயித்துக் கலங்கித் தூங்கும்
தெருண் ஞான மாதவர் பாலோடி வந்து போர்த்திருக்கத் தெரிந்திவர்க்கு
மருணீவு கண்ணபிரான் முழுதன்பு கொண்டுற்ற நெனவவனங்கி. (யரு)

துதிசெய்தா ரவ்வுரிலரசனிலர் பெருமை தனைச்சொல்லக் கேட்டான்
அதிநேயங் கொண்டுவர் பாலடைந்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரமுஞ் செய்ய
மதிஞான மாதவர் கண்புவ்வளவு நமக்கேதுக்கென மறுத்தப
பதி நீங்கிவடமதுரா நகரடைந்து கண்ணபிரான் பதிக்குட்சென்று. (யக)

கர்ப்ப கிரகத்திடைப் போய்ப்பிரானடி சேவித்து நிற்கக் கண்டங்குற்றொர்
சர்ப்ப சயனத்தனரு குறத்தகுமோ வென்று வெளிதள்ளி விட்டார்
பிற்பணிய வந்த தொண்டரங்கு நின்றும் வேறொரு பாற்பெயர்ந் திருந்து
பொற்படியுந் திருமார் பன்றனை யுள்ளங் கொண்டு புகழ்புகழும் போது. (யஎ)

கனவான நெனுமொருவ னிவர்கண்ணன் றுசொனக் கருதியுண்பொ
ஜனசாமக் கிரியை யெல்லாங் கொடுவந்தட்டுண்க வெனச் சாற்றத் தாசர்
அனயாவும் பாக்குசெய் தடலரியைத் தியானிக்க வப்போதே மால
வனமாலை கிரீட குண்டலங்கள் சங்கு சக்கரங்கள் வயங்க வந்தான். (யஅ)

பீதாம் பரந்துலங்க வெதிரினின்றோன் றனைநோக்கிப் பெயரா வன்பர்
பாதா ரவிந்தத்திற் பணிதலுந் தாசனா யெடுத்துப் பரிந்தனைத்து
நீதானென் பிரான சினேகித னுன்னைத் தள்ளிவிட்டார் நீதிதேரார்
மேதாவி யானவுன்னைத் தேடிவந்தே நென்று விழிகளி னீர்விட்டான். (யக)

தாசர்தாமும் கண்கணீர் பெருகவழுது சாப்பிடுக வென்று
போசனமிட் டிருவரு முண்டானபின்பு கால்கைசுத்தி பொருந்தச் செய்து
வாசவனத் திருமார்பன் கோயில்வந்தபின் பங்குவைக ரோறும்
நேசமுடன் பூசிப்போர் நிவேதனம் கொண்டெதிர் சாரநிமலன் கண்டு. (உ௦)

இப்போதுதான் யான் மாதவதாசருட னுண்டிங் கெய்தினே னீர்
கைப்பாகஞ் செய்துதரும் போனகம் வேண்டாம் பசியகட்டிலில்லை
மெய் ப்பாண வெனதுமாதவ தாசர்தமை வெளியில்வெருட்டி விட்டீர்
அப்போதேயவர் கோபம் கொண்டய லோரிடந் தனிலே யமர்ந் திருந்தார். (1)

ஆதலா லவனாச் சமாதானஞ் செய்தழைத்து வந்தாற்றான் யான்
ஐதனமுண் பேனன்றே லுண்ணே நென்ற சரீரியா யுனாக்கப்
போதவியந்திந் திகைத்துந் தெளிந்து மாதவதாசர் புறம்போய்க் கண்டு
மேதகவாய்ச் சமாதானஞ் செய்தழைத்துவந் தனரர்ச் சகர்விரும்பி (உ௨)

வந்தமாதவ தாசர் வடமதுரா புரிதனிலே நான்கு மாதம்
லிந்தைய ரிபஜனைசெய்து விடைபெற்றுக்கோ குலபிர்ந்தா வனத்தின்
முந்தியரு ணைசனைச் சேவித்துப்பின் ஜகநாத முடுகிச் சென்று
கந்தமலிதள வோனைக்கண்டு சேவித்திருந்தார் கழிந்த சின்னாள். (உ௩)

அதிசார நோய் கூடவதனாலே மிகவ சக்தராய் நடக்கக்
கதுவாமல் மெள்ள மெள்ள நடந்துபோய்க் கடலின துகலையைச் சார்ந்தார்
மெதுவாக வடிக்கடி போய்ச் சவுச்சியஞ் செய்யக் கூடா மெலிவு கண்டு
மதுவா ருந்துழாய் நெடுமால் சகுண ரூபங்கொண்டு வந்துமாதோ. (உ௪)

கலசத்தி னீர்முகந்து கொண்டவந்து கொடுக்கிற துங்கலை துவைத்தல்
குலரவைத்துக் கொடுக்கிறதும் பின்னும் வேண்டிய பணிகளுந் திறல்செய்தும்
நலமுறுத் தறினக்கண் டீழியஞ் செய்ய நண்ணினையே நாதா நீதான்
அலமுறுத்திந் நோய்தீர்க்க வல்லையல்லையோ வென்னவமலன் கூறும். (உ௫)

உடலிற்கு பிராரப்த முள்ளதெதோ வதைத் துய்த்தே யொழிக்க வேண்டும்
சூடலுற்ற விந்தநோய் தனைத்தீர்க்க வெனக்கியாதோர் குறையுமில்லை
தொடலுற்றநோய்துய்த்துத்தொலைக்காமல்யான்றொலைத்தாற்றொடரும்ஜன்மம்
படலுற்ற நோய்ச் சேஷந்துய்ப் பதனுக் கினிநான்கு பகல்கழிந்தால் (உ௬)

விட்டேகும் வெய்யவினையா ரோக்கியம் பிறக்கு மென விளம்ப
முட்டாத நெடுநேயர் நன்றென்று நாணன்கு முடிந்த பின்பு
கூட்டாதா ரோக்கியம் பெற்றுச் சிலநான் கழிந்த பின்பு தர்க்கந் தேர்ந்தோன்
மட்டாருந்துழாய் முடியோற் கன்புறு மாதவதாசர்வயின் வந்தானால் (உ௭)

வந்துகண்டு நீரோமா வேதாந்திதும் முடனே வாது செய்யப்
புந்தி கொண்டு வந்தேன் யானென்று சொல்ல நன்றென்று புகன்று தாசர்
இந்தவமயங் கொல்லைக்கேகி நான்வருகின்றே னிருமென்றோதி
உந்து திணாக்கடற் கருகே சென்றுவந்தோன்றனை யுன்னியுணர்வ தானார் (உ௮)

வாதஞ் செய்போதவனுக் கவமான நேரிட்டால் வருவ தென்னே
மாதங் கந்தனைக் காத்தவை குந்தா விதனையெந்த வகையிற் றீர்ப்பாய்
நீதங் கொண்டென வேண்டியிருக்கும் போதினை யில்லா நிமலன் நேர்ந்து
போதங் கொண்டியர் தாசர் வடிவங்கொண்டு தர்க்க வேதியன்பாற்போந்தான்

அவனெடு வாகித்து வென்று மறைந்தான் பின்ரு சரவண ணுகக்கண்டு
தவபண்டிதன் வணங்கித் தலமெல்லாம் ஐயித்துவந்தேன் றர்க்கத் தாலே
இவனென்று நீவிரொரு வார்த்தையா லெனவென்றீ னென்று கூறப்
புவனங்களுண்டவன் செய்புதுமையிது வென்றவற்குப் புகன்றார் தாசர். (௧௦)

பண்டிதனுந் திரிகரண சுத்திகொண் டானாய்த் தாசர் பதம் வணங்கி
அண்டு மெனக் கணுக்கிரகஞ் செய்தருள வேண்டு மெனவன் பினைத்த
வண்டுள வோனடித் தாசரருள் செய்தார் பக்தி மார்க்கத்தை வாய்ப்பக்
கொண்டவனு முத்தரிக் கவிவரு மரிபஜனை செய்து கூ டிவாழந்தார். (௧௧)

மாதவதாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம்சுரு-க்குச்செய்யுள்சங்க அளவெச

முற்றிற்று

ஹரிவியாசர் சரித்திரம்.

புரிபனே புகழ்பொருந் தவடமாம தூதாவாழ
கரியன முந்துகருணை கரணை நெஞ்சுகவர் வோர்
தெரியுநன்மறை துணிசுபொருள் சிந்தை திகழ்வோர்
ஹரிவியாசர் தெருளன பிளர்சிற்றந்த வறவோர்.

(க)

சகலவர்களை யுந்தமன ஸீவனெனவே
முகமனன்குடையா முசுனிணர் சிறக்க வொருகாற
றகவினீடு ஜகநாத மதுசார வுடனே
இசைலாததம சீடருடனே குமளவில்.

(உ)

புனிதமான வொரு பூம்பொழிலை நோக்கியவிடத்
தினிதிறங்கினர்க னெய்தன தெர்காளி பகிதான்
தனியொர் சூத்திர னடைநசொர் தகரைப் பலிசெய்தான்
மனியதாளி வயினன்னது தெரிந்து மகியோர்.

(ங)

ஸீவவெங்கொலை திருந்து மிவனெய்து தறகா
ஒவல் செய்கென வெழுத்துதம சீடருடனே
ஆவயின் சமயல் செய்வது மொழிந்தகல்வரு
மேவலாயினர் மிகுந்ததுயர் கொண்டன மரோ.

(ச)

இனையதே சமியல்கின்ற னுணர்நீமை யியல்வோர்
அனையசோலையி லிருந்தது மரும்பவமெனு
நினையினோர் பசிரிமம் புறநடந்த கல்வறப
புனைவுசேர் குமரிகண்டயர்வு கொண்டு புகல்வாள்.

(இ)

எனைநி கர்த்தபல சக்திகளமே வல்புரியப்
புனையும்ச்சத னடிக்கினிய புண்ணியர்பசித்
நினையலுற்றி வணகன்று நெடிதே கறகவோ
அனையரப் படியுற்றிப் பெருமையெற் கமையுமோ.

(ஈ)

அன்றிபும் பெரிது சாருமப சாரமெனவே
சென்றமற்றவர் முனின்றபல செஞ்சொல் பயிலா
நின்றதாளினை வணங்கியரிநேய நிறைவீர்
ஒன்றுகேண் மெனநி றுத்தின னுணர்த்தினளரோ.

(எ)

நீயிரென் வயினடைந்து பரிசீட நெறிமேற்
பேரயிலென்னது தெய்வத் தருகிபோ மதனிலென்
கோயிலமேவி யழுதுண்டு குளிக்கொண்டடை மெனத்
தியின்மேய கொடியிற்று வளர்செய்துணா செய

(அ)

தாசர்நீகொலை விரும்பு தறவிர்ந்து றுதியேல்
நேசமோடடை வஸீயுறுகி சொல்லுதி யெனக்
கூசமின்றி யுயிர் வெங்கொலை கொளே னிதுதிடம்
வாசமேவ வினிவாரு மெனவந் தணரோ.

(ஐ)

வந்து சோலை புனிதம்பெற வகுத்தடை வுடன்
முந்துறுஞ் சமயல்செய்து முறையிற் பசிதெற
அந்தவீரி யனகர்க்கரசன் மாடி ரவி லேய்
தந்துறுங் கனவி லேயது தனைத்தெரிவுற.

(௨)

ஓதியிந் நகருளா ரொணையுனிக் கொலைசெயா
நீதிசெய்கியினி நீயிது செயாதமை வுறில்
காதியுன்னை யெனின் மேவுகணனுக் கிறை செய்வேன
திதிலிந் நகருளா ரொடென வோதல் செயவே.

(௩)

அவனுணர்ந்து துயில்மந்திரி வரக்கடி தழைத்
திவணடைந்த கனவைப் பயமுடன் றனியிசைத்
தெவனுமின்று முதல்வெங்கொலை செயாதியல் கெனக்
கவன மாயதனை யாருமறியக் கழறினான்.

(௪)

காளிகோயி லிடைமேவு மரிதாசர் கழலின
மீளியா நவரசெய்தி வினாவிற பணிவுற
ஆளீனென்னை யணுகச் செய்துபதேச மருள்கிந்
நாளி நென்ன வவர் ஜீவவதை நாடுற லென.

(௫)

செப்பிமால் பஜனை செய்யவுபதேச மருள
ஒப்பி யன்னவர் தனூர் புகவழைத் துடனடைந்
தப்பதிக் கணறுதிங் களளவு மவருறத்
தப்பில் பூசனை புரிந்து தழைவித் தன்னரோ.

(௬)

அந்தமா நகருளா ரொவருமால் பஜனையில்
முந்திவாழ்வுற முயன்றொரு மடம்புனைதல் செய்
தெந்த யோகியரு மெய்துமவகை செய்தவ ணுறத்
தந்த சீடர் சிலர்தங்கும் வகையுஞ் செய்தனரோ.

(௭)

ஆனபின்பு ஜகநாத மடைவேயடை வறீஇ
ஞானநாயகனை நன்குதரி சித்தடி தொழாத்
தினபாவமொடு நின்று துதிசெய் பொழுதிலச
சான கிரமண னன்புட நெய்தித் தழுவினான்.

(௮)

அபயநல்கி மறைவா கவரிதாச ரரிதன்
உபய பாதமிக வுன்னினர் வணங்கி யுடனே
இபமு நெய்து மவனெய்தும் வடமா மதுரைபோய
நிபமி லானடி நினைத்தினி துறைந்தன ரரோ.

(௯)

ஹரிவியாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம ஈக-க்குச்செய்யுள் சக்ஷ அரக.

திரிபுரதாசர் சரித்திரம்.

வேறு.

மதுரா நகரசாணவன் மகிமநகிரி யாகிப்
பொதுநீவுகல புரிவார திரிபுரகாச கொணுமபோ
அது நீடினா நல்கேசிக ரருளினது பெறவே
முதுஞான மிகுந்தார துறவது சோமுயனசூ. (க)

௨ ளவாகி கணகாளிய முதலயாவைபு மூரார
கொணையே கொளவீடல செயதனா குறைபா நிறையொடு சீர
வனையா நெறிபுகு பித்தினி யுடனே வாமதுவார
துளவார வனமதில வசனா துயரநீர் வுறலாரா (உ)

அநகே ளளவுறு கண்ணைய யானக முடனகண்
டிககே பறுவது நனறென வெண்ணங் கொடவனறன
பொங்கேழ புகழ்புவா படைபுகு கினறன நுறரா
சங்கேய காமனையா முடேநககுறறனா தாசா (ங)

கண்ணற கொருகை வகு வகருகதேயநக தெனககென
னெண்ணப்படி டெடலவேண்டின னெனச செப்பின மோநாள்
நணனற கருநல மிகடுயா ஞானசகிரு வனனா
அண்ணற நணவனா நோககின ரன்போ டுவையறைவார (ச)

நம்பாலொரு பொருந்நம் மிலநா ணந்நமே தேனும்
அன்பா லயலா ரீவகிலடு வெம்பசி காவேம
கொம்பா நடுமலா மாமகள் கொழுநற்கெது குறைவு
வனபா கலையொடு பூடண வகைபற பலவுளவால் (ஞ)

நீனே வணுகதுக் கலைகருமா நினைவுறறுச
சோவாங்கி தென்னக துணைவியை நோககினா சொலவார
நோவாயொரு மினனே மிவனீ சொலவது மெய்தான
சோவான தென்னுள்ளத ததுதெரியே னதுசெயவேன. (க)

எனவே தமகில வகுதுறுமசிக கூட்டின யெடுத்த
மனநெட மொடெயகிக கடைமருங் கினவிலை செயதங்
கனகால வரும் டொட்டென ணவைக்கொடு கொண்டா
உனல கிட கல்கொண்டிடனே கோயிலை யுறரா (ஈ)

எநகல் சமலத்தார சருநையுற கிளறதன் மேல
ஐந்தக ஸ்ரீதனை யாசசகரோ போராத தெனதுள்ளக
துந்தக கலையை நீக்குகி னொனவோதின் ருவனகை
அந்தககலைநீன நலகிட வவவாச சகனனறவான. (அ)

சாமிக்குடன மேற்போத்திடத தகவிலல தனைக்கொண
டேமிக கவனமேற போரத்தென வீரதாயிலையோ நாண
டேமிககுறு துளவோறகிது சிறப்பனறெனச செப்ப
டேமிககிறை வயினெனகுறை மிகழத்தித்தனி நீரோ (ஊ)

ஒப்புக் கொளும் வகைசொல்லுதி னொன நன்கினி தோதித்
தப்புற் நிலர் போனாது சண்ணைச்சொ ளீழ்த்திச்
செப்புற்ற தொர் பாயற்குணை செய்குதும் - ஸ்சு தான்
கைப்புற்றவ னுடனேகுளிர் கண்ணற்குடல் கலந்த

(1)

நிற்கும் வகை கூடாது நடுக்கந்தா நினரோ
ஒற்கந்தர லேசோமிக வொளிகண்ணனுக் கெண்ண
மற்கொண்டு கலையிற்பல வகைகொண்டுடல் போர்த்ததா
பொற்கண்டன துடனின்றில துறவுங்குளிர் பொங்க

(1 க)

திச்சட்டியும் வைத்தாரத னுலங்குளிர் கீரா
தாய்ச்சிட்டர் பிரானுக்குறு வதையர்ச்சக ரன்பால்
வாய்ச்சிட்டவர் முதலோரது கண்டார்மன மனுங்
வய்ச்சிட்டித னுக்கென்செய்து மென்றேருலை கின்றா

(1 உ)

அடியார்தரு கலைமேற்றியி லன்னுன்கணவினிலே
நெடியோனுட னேசென்றென தடி யானருந் கலை
மடியா துறு குளிர்கீரவெ னுடல் போர்த்தென வகுக்க
துடியா வவனெழுந்தேயய லுறுவோர்க்கு சொன்னா

(1 ஈ)

எல்லாரு முணர்ந்தக்கலை யிறைநாசனுடன்மேல
உல்லாசம தாகபடினை வுறலங்குளிர் தீர்ந்து
மல்லானாவெல் கண்ணன்முனை வகையாயுறநின்றான்
நல்லார்பல ருங்கண்டனர் வியந்தார் நனிமாதோ

(1 ஈ)

கலைநல்கிய வடியார்கனமே நன்றென மகிழா
உலைவில்லவர்பாற் சென்றவருபயக்க ழல்பணிந்து
நிலையுள்ளவர் சமக்கூசெய லெல்லாநனி நிகழ்த்தத்
தொலைவில்ல வடியாரது தெரிந்தே துதிசெய்து.

(1 ஈ)

கோயிற்குள ணைந்தே யெதிர்குளிர் மாமலர் கொணகன்
தாயிற்பரிவது செய்ததுதனை யெண்ணினர் கணனீர்
பாயப்பெரி தின்பங்கொடு பணிந்தார் பரந்தாமா
நேயத்திரு மகனாக வென்றே துதிநிரப்ப.

(1 ஈ)

தெருள்சேர் வுறுசுருணப் படிவச்சேவை செய்திடவே
அருளாழிய நெதிர்வந் தபயந் தந்தினி சுகன்றான்
மருள் போயினராகித் திரிபுரதாசா மகிழ்ந்து
சுருளார் முடியறு மாதவன் பெயர் சொல்லினர் வாழந்தார்.

(1 ஈ)

திரிபுரதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுளக்கு செய்யுள் சங்கராரு - ௨௫.

லாடுபாவாசரித்திரம்

தொலைவிலாவளஞ் செறிந்துள தாயெ ழோடிப் பூர்
இலகுமின்றவா விரத்தர் தம்பையிரி நெவ்வுயிரும்
குலவ வெண்ணு மின்றவா ரிபுயிற் குறையா
துலவுமன் பினர் லாடுபாவா வெறுமுறையோர். (க)

தீர்த்தயாத்திரை செய்பதற் றுந் தனித்தோந்து
மார்ந்தத் துள்ளமா லாலயங்களைத் தண்டு மிழ்ந்தும்
கார்த்திருங் கடல்வண் ணன்முடியலாச் சணகம்
சீர்த்தி லாசனா லுறொழந் தேயந்தைச் சோந்தார். (உ)

உயிர்எனக் கன்புசெய்கல ராயந் ளுரார்
செயிர் தருஞ் சத்தினன் குணமுந்மது செறியப்
பயிலும் பூசையார் புருடனாயும் பல்வருமாயும்
இயவி ஞானந் பூசைத் த நரபலி யின்பி. (ங)

தேடுபின்றவர் லாடுபாவா வாழ்நெரிந்து
நீநகல வரும்பற்றினர் தொண்ட பாய்நிமலி
கூடுகோயின் பூண்டிறு பினர்ஜயவரன் கொள்ள
மாடு நின்ற மற்கொருவன் வாணமுயி தன் படைக்க. (ச)

மூவர் பற்றுற நின்றவர் முருந்தினை முள்ளி
யாவு மாடிய சண்ணன் றொண்டி நன்றணி
வீவிலாவகை செய்யினு நன்றெனவேண்டி
மேவி நின்றனர் தடத்துடனிற் பின்றவேலை. (ஊ)

தோரரு பியாயெ சத்திகோயிலி னின்றும்
நேரதாயெ காசுநர் நாள் ' நேர்ந்து
சாரவாரு யிருண்டுடன் சாந்தமாய்ச் சார்ந்த
தீரராயெ லாடுபாவாச் சரண் சேர்ந்து. (சு)

வணங்கி மா லடி யவொழுகுமக் கொணர்வந்த
அணங்க தாம பராசுந்சப பொறுத்தருந் சென்னை
இணங்கு மாசொலி யும்து வேண்டி ய நியம்பு கென்று
குணங்கனா லுயர்ந்தி றொனவேண்டினன் கூற. (ஏ)

தாசா சேட்டி நீயிதுவொ ராபலி தன்னு
டாசதா முயி 'வரைத் திசைந்நிருந் தீரையேசய
மாசு தீர்த்துறல் வேண்டி மந்திரினைமு முனது
தேசவாசிகள் கொலை யித்தி ருங்கவுஞ் செய்து. (அ)

ஹரிதன் றாசரா யினிப்பஜனங்கள் செய்தமையப்
புரிதிவேறு டேண்டி யதிலையெனந் மெனப் புகன்றார்
தெரிவதாகிய சத்திநன்றவ்வடைசெய்வேன்
பரிவினீ ரிவணிநு மெனப்பகர்ந்தனன்பின்பு. (ஈ)

அந்தலு ரரசன் கனாவின் லெதிரந்தரச
முந்துன் னூருளோர் யாவரு மிற்றைநான் முதலா
நந்துஜீவனா நலிவது தவிர்ந்தினி நான்வாழ்
மந்திரந் தனில்வந் துறைபவ ரடிவனங்கி. (10)

அன்பராகுத லன்றியு மெனக் கெனயாரும்
முன்புசெய்கிற வுயிர்வதை முறைமையுந் தவிர்ந்து
துன்புறாவகை செய்துமற்றின் நகுழாயேல்
நின்புரத்தனை காசஞ் செய்வே நென்று நிமலி. (10க)

மறையவேந்தல் கண்விழித் தந்தலுருளே வாழ்வோர்
முறையினிற் கொலைபுரிவது தவிரநதுசாமுண்டி
உறையுங் கோயிலி லுற்றவர் தமைச்சரணுறமா
பறையறைந் திடச்செய் தடைந்தான் சத்திபாழி. (10உ)

வந்துகாதகர் மாண்டுறல் கண்டதிகயி டுதுள்
நொந்துறப பயங்கொண்டு மிக்கன்பொடுநுவன்றான்
நந்துகால மெல்லா மநியாயமாய் நலிந்தோம்
முந்துஜீவனா யெனவனுத பிததனன்முன்னி (10ஈ)

அடியர் தஞ்சர ணடைந் தருளடைந்தன னப்பால்
முடிவிலா நகராடொலம் வந்தடி முயங்கி
நெடிது பெற்றன ரருளெந்தவயிரி லுநேயம்
படியலா யரிபஜனைகள் பரவினா பயின்றா (10ஐ)

அன்புமிக் கெகாதசி விரதமும் புரிந்த மந்தார்
பின்பு லாடுபாவா வெனும் பெயரினா பெருமான்
றன்பதங்களை வழத்தின ரொளிரபரந்தாமா
நின்பெரும் புகழினுஞ் சொலவெனைநியமித்தாய் (10ஊ)

இனியெனக்கு நின்சகுண ரூபந்தனையிலங்க
நனி தெரிந்திட வேண்டுகென் றுள்ளினர் நயக்கப்
பனிமலர்த்திரு நாயக நெதிரந்த பயந்தந்
தினிதி நேகினன் பின்படி யாரவணிகந்து (10ஈ)

உலகிலே யுளதீர்த்தங்கள் யாவையு முற்றுக்
குலவி யாடியங் கங்குள மால்பெருங் கோயில்
பலவுங் கண்டன ராகித் தம்பதி யிடைவந்து
சலச லோசனன் பெயர்சொல்லி வாழ்ந்தனர் தழைத்தார் (10எ)

லாடுபாவா திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் கூஅக்கு செய்யுள் சதுஅாவெரு

திரிலோசன தாசர்சரித்திரம்.

சாது சஜ்ஜனர் தஞ்சேவை தவிர்கில ரரிதியானர்
மேதகக் குடும்பத் துற்றும் விரக்தி மிக்கவர் தட்டாநொன்
நேதிரி லோசனப் பேரிசைந்தவர் பணிகள் செய்யும்
பீதம் வெள்ளியிலே தேனும் பெட்டபுரா தமைந்து வாழ்வார். (க)

அவரின்னபடி யராக விருக்கு மூர்க்கரசன் வீட்டில்
நவமண முற்றதாக நரபதி யிவனாக் கூவித்
தவறிலே யென்று சொல்லத்தக்க நீமணிசு யிற்றி
உவமையில் ஜேகிநொன்னு மொன்று செய்து தவல் வேண்டும். (உ)

என்று பன்மணியு மிக்கவேமமு மீந்துமுந்நான்
ஒன்று முன்றருக வென்ன வுத்தமர் கொண்டு வீட்டிற்
சென்று சேமித்துப் பின்பு வெளிவரத்திரண்டு சேர்ந்தார்
மன்ற லந்துள வோனன்பர் வரக்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்து. (ஈ)

தாழ்ந்து தம்மனைக் குணமேவத் தந்தினி திருக்கச் செய்து
முத்தபுரா யுபசாரங்கள் சோடசத்துட னல்லுண்டி.
வீழ்ந்துணச் செய்திரண்டு நான்வரை வீட்டிருந்து
வாழ்ந்தனர் செல்லத்தாசர் மறந்தனர் பணியியற்றல். (ச)

தினமொரு மூன்றதாகச் சேவகர் தம்மாற்கூவி
வினவினன் வேந்தன்ராசர் மிகுபய முடையராகிக்
கனகநல் லணியை நாளைக் காலையிற் றருவெனென்றார்
இனநிலை தவிரிற்றண்ட மியற்றுவ னென்றுசொன்னான். (ரு)

சொற்படி தருவேனென்று சொல்லினர் மனைக்குவந்து
பொற்பணி யியற்றநான்கு தினம்வரை பொருந்துமேமற்
றெற்பணி யரசற்கெவ்வா நீவது நாளைக்கின்றேல்
வற்புறு தண்டஞ்செய்வான் மன்னவ னெனமயங்கி. (சு)

இல்லிடை யிருத்தலாகா தென்றெணிக் கொண்டோர் காட்டில்
புல்லின றொருபுறத்திற் போந்திருந் தலர்மேன்மங்கை
வல்லவன் றனைத்தியானித் துறவுருக் குமணிமார்பன்
நல்ல தன்ராசர் வார்த்தை நவையுரா தியற்றல் வேண்டி. (ஏ)

தாசர்தம் வடிவுகொண்டு தக்கவர் மனைக்குண் மேவி
ஆசையு மணியுங்கொண்டங் கமைத்தன னணியப்போதில்
காசுறு பணிகொண்டெய்தக் காவலன் கடுகிக் கூவ
ாசனப் பணிகொண்டெய்தி யெதிர் சலாஞ்செய்து நின்றான். (அ)

பணிதரக் கொண்டு பார்த்துப் பார்த்திபன் மகிழ்ந்து நன்றிவ்
வணியென வெருமானித்தா னனவறு பொருள்கள் கொண்டு
மணிநிறமாயன் மீண்டு மனைக்கண் வந்தடியர்க் கேற்ற
தணிவில் கற்பினர் தங்கை யிற்றந்தனைப் பொருள்க ளெல்லாம். (ஐ)

இன்று நீசெய்ய வேண்டுஞ்சாது சஜ்ஜனருட் கேற்க
நன்று போஜன மென்றேறாத நன்றென வவருஞ் செய்ய
அன்று சாதுக்கள் சேர்ந்தார் நேர்மற்ற வருங்கெல்லாம்
ஒன்றுறப் பாதபூசையு ஞற்றியோதனமு மிட்டான்.

(10)

திருத்தி யாயவர்க ளெல்லாஞ் சென்ற பின்னாறு முண்டு
பொருத்த முன்றாண தன்னிற் போனகம் பொதிந்து கொண்டு
கருத்திலே தண்ணக்கொண்டு காட்டுறவோர் சம்பக்கல்
அருத்தி கூர்வேறோர் தாசவடிவுடனணுகினு னால்.

(11)

கண்டவர் தம்மையிந்தத் தாட்டுனே வழியெங்கேயான்
மண்டுறற் கென்னம் கேட்ட மாதவ ரிவர் மாலன்பு
கொண்டே தாச னொன்று குறித்தடி வணங்கிப் போற்றி
தொண்டர் நீராறு தாங்குத் தூரமேன் வந்தி னொன்றா.

(12)

இவ்வனந் தனையடுத்த வெழினகருறு தட்டாளைச்
செய்வன பணிகள் செய்யத் தோந்தவருள் போலிலலை
கைவினைவல்லோ யென்றுகாவலன் புகழ்ந்து கூறி
நைவறு பொருள்க ளீந்தான னியவையெனாண்டு போந்து.

(13)

கம்மியன் மனைக்குட் சாதுசஜ்ஜனர் கணக்கி லோனா
செம்முறக் கூவியின்பைத் திருச்சுவை யமுது சந்தான
அம்மனை தனிலுண்போரில் யானுமுண்டகடு சால
விம்மினன் மயக்கந் தன்னால் விட்டன நெறியை யின்னும்.

(14)

ஒருதரத் துணம் வேண்டி யுதவுறப் கொண்டு போந்தேன்
மருவிய நீயுஞ்சார் வருந்தின பசியினென்ற
கருதநின் முகஞ் சொல்கின்ற சாதலிற் றனிந்திதுண்டு
பருவர லொழிச வென்றான் முசரும் பரிந்துண்பாராய்.

(15)

வியந்தி யானிங்கே போதவேறென்பெர் கொண்டு செய்தார்
நயந்தியா னொன்றையுற்று நல்லமு துண்ட பின்பு
பயந்தப வுரைத்தோர் தம்மைப பதி அனிதழைத்து வத்தங்
சுயர்ந்த திண்ணையிலிருத்தி யுட்புக்குத் துணைவியாரா

(16)

பார்த்தின்று நிகழ்ந்த தென்னைப்பகர்தியென் றினிது கேட்கச்
சீர்த்தகற் புடைய ரானதேவியார் பதியை நோக்கி
நேர்த்துமக் கென்னைச் சித்தப் பிரமையோ நிருபற்கோதும்
வார்த்தை தப்பாமல் ஜேகேர் செய்து நீர்வழங்க லாலே.

(17)

மகிழ்ந்தர சுதவலான மாதைகொண்டிருப் போந்து
முருந்தன தடியாலொல்லா மொய்ப்பவுற் சவஞ்செய்துண்டு
கிகழ்ந் திரிசு முதுகொஞ்சந் தானியிற் பொதிந்து கொள்
நிகழ்ந்ததை மறந்தீர் போலுநர் வினவுதனை மென்றார்.

(18)

மறைந்துறை கானிலென்பால் வந்தொரு திருமாலன்பர்
அறைந்துள படியே யாயிற்றென வதிகயித்தன் னொரப்
புறந்தனில் வந்து நோக்கிக் கண்டிலர் புத்தி செய்யச்
சிறந்தவை குண்டவாசி செய்ததிதிற மென்றோர்ந்தார்.

(19)

கண்களீர் பெருகிராதன் கம்மியனாகி யெற்காய்
மண்கொளும் வேந்தற் கேற்கும் வகைசெய்ய லாயிற்றே யென்
றென்கொடிவ் வபராதத்திற் கென்செய்து மெனக் கலங்கித்
தின்கொள் பாரளந் தான்றன்னைச் சிறப்பத் தோத்திரங்கள் செய்தார். (உடு)

செய்வ நாயகன் வந்தன்னார்க்கருள் செய்து தீர்த பின்னர்
அவ்வகை யறிந்தோ றொல்லாமடியரைப் புகழ்ந்தார் நாதன்
செய்வகைப் படியே தாசர் செய்தனர் வருடந் தோறும்
மெய்வகை யுற்சுவத்தை விரும்பினர் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். (உசு)

திரிலோசனதாசர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சுரு-க்கு செய்யுள் ௪₁₂-211கூடு

முற்றிற்று.

சஜ்ஜனகசாருகர் சரித்திரம்.

இல்வாழ்க்கை தனிவிருந்து மிகுநதவயிராக்கிய ராயித யத்துள்ளே
செல்வாய்த்த திருமேனி ஹரிதியானத்தை யனுதினமுங் கொண்டு
கொல்வாய்த்த சாருகரிற் பிறந்துமது செய்யா தகுணத்த னென்னும்
சொல்வாய்த்த சஜ்ஜனர் தஞ்சய ஜாதியாரில் விலைத்தூவு வாங்கி (க)

விற்பனை செய்ததில் வருமுதியங்கொண்டு குடும்பநடை விளங்கப் பேணும்
பொற்பினராய்ப் பொய்யிலராய் ஹரிதாசர் தமைக்காணிற் புகழ்ந்து போற்றி
அற்பொடு தம்மாலியன்ற வளவு முபகரிப்பவ ராயமருஞ் சீலர்
கற்பினரு மவர்மனத்துக் கிசைந்தவரா யொழுக நலங்கலந்து வாழ்நான். (உ)

தசைநிறுக்கும் கல்லாகக் கோபாலனாகிய சாளக்கிராமம்
நசையுறக் கொண்டிருப்பொரு தினத்தந்தவழிச் செலுநான் மறையோனாடி
இசைபெருக்குங் கோபால னென்றறிந்து சஜ்ஜனர் பாலெதிர்த்து நோக்கி
வசைதவிர்க்கும் வேதியர் பூசிப்பதை நீ பூசித்தல் வழக்கன்றாகும். (சு)

அன்றியுமத் தகையுளதை யுணிறை கல்லாக்கி யதையமைத்தல் கூடா
தின்றெனது வயினளித்தி யெனக் கேட்கவே றென்று மியம்பா தீந்தார்
நன்றுகொடு போயந்த நான்மறை யோன்றனதில்லினனி நல்லோர்கள்
துன்றும் வகை செய்து கண்ணற் கபிஷேகஞ்செய் துபரி சுத்தமாக்கி. (சு)

முகமறொரு பதினறு நன்கியற்றிப் பூசித்து முருத்தற் கேற்பத்
தகவுறமா றி வேதனமுஞ் சமைத்துத் தாபனஞ் செய்து தக்கோ றொல்லாம்
துகரவ முதளித்து மகிழ்ந்தரி திருநாமம் பலவு துவன் றின்றுற்றான்
பகலொழிய விரவிலவன் கணவில் வந்து பரந்தா மன்பகர்வ தானுன், (டு)

சாருகனாகிய சஜ்ஜனன் வீட்டிற் சுகமாகத் தனிவாழ்ந்தேனை
 ஒருணர்வு மில்லாமலேன் கொண்டுவந்தாய் நீயுனது வீட்டில்
 நேருற வோர்கனமு மெனக்குள மில்லையினி யென்னை நீயே கொண்டு [ரூன்
 சேருறு சஜ்ஜன னிடத்திற் சேர்க்கா யேற்குலத்தொடுவீனைச் சிதைப்பேனென்
 என்னலும் வேதியன் விழித்து மிருபயங்கொண்டுக்கண்ணன் தன்னை யீந்தோர்
 அன்ன கண்ண னகன்றது தொட்டன கபானமுமின்றிய ரூர்மிக் காகிச்
 சொன்ன சானக் கிராமத் தீர்த்தந்தாய்க் காமற்றுப்பப் தெங்ஙன்
 இன்னயினி யெனவருந்தி யிருப்பவர் பால்வை கறையிலெழுந்து பார்ப்பான்.

கனவி லுறாத்தருள் கண்ணன்றினைக் கொண்டுவந்து கண்டிகங்குலான
 தனது கனவினை யுறாத்து நானுறாகிய பிமானந்தனைக் கொண்டும்மை
 மனம் வருந்தப் புகன்று கொண்டவ பாரதம் பொறுத்தருள்க மதியின் மிக்கி
 உனலரிய வுமைப்பத் தசிரோ மணியென் றுணர்ந்தன னென்று வந்து கூறி ( )

நீர்தா மேயிந்தக் கண்ணனை நானுஞ் சுகமாக நிறுவிப்புகை
 சீர்மேவப் புரிதிரொத் தந்து சென்றான் சஜ்ஜனருஞ் செங்கை யேற்றுக்
 கூர்காதலுறப் பூசித்துத் தீர்த்த முன்னுக்குக் கொண்டு பின்பு
 நேர்காதற் கற்புடை யாருடனுண்டு மகிழ்ந்திருந்தார் நெடுநாட் செல்ல. (க)

ஐகநாதன் தனைக்காணச் செல்வோர்களுடன் கூடித் தாமுஞ் செல்ல
 மிகலான வாதரங் கொண்டார் தமதுகண்ணினையும் விரும்பிக் கொண்டு
 புகலாறார் வழிதோறும் பூசித்துப் பிச்சையுண்டு போயோ ரூரிற்
 தகவாகப் பிச்சைகொள்ளச் சார்ந்தன மங்கோர் வியபிசாமாது. (ங)

இவர்தமைக் கண்டதிக காமாதுரையா யுபசார மினிதியுறநி
 அவனா யழைத்துக் கொடுபோய்ச் சமையற் சாமக்கிரியை யனைத்துந் தந்து
 தவரும் விரும்புறு நல்லீரட்டுண்டின்றுந் திருத்தி னொனத்தான் வேண்ட
 உவரவடன் மனையிலட்டுண் டினிதிர்வி னிற்றுயி லவவுந் தங்குற்றார். (கஉ)

நள்ளிரவி லெழுந்துவந்து சஜ்ஜனரை யெழுப்பிவரு நானின்மும்மை
 உள்ளமுறவப் புறப்புணர வேண்டினே னெனவனை யானுநாக்க நல்லோர்
 கொள்ளுமகிழ் நனைவிட்டுப் பரபுருஷன் தனைக்கூடல் கூடாதி யார்க்கும்
 பிள்ளை மைதீர்த்துன் புருஷனைங்குற்றான வறபுணர மப்பெயர்கி யென்றார். (கஉ)

புருஷனுறுதலி னென்னை வெறுத்தனர்மற் றிவரென்று புருஷன் றாங்கும்
 அருகினில் வந்தவன்நிலையை யரிந்துகொண்டு சஜ்ஜனாபா லணுக்கிடாட்டி
 மருவு புருஷன்போலு னினியேனு நீர்புணர வருதிரென்ன
 வெருவிலன் பேயெயென்று மனத்துணுக் கென்றுடன்ப டார்வெறுத்து நீத்தார்.

உமைப்புணர வேண்டியென் றன்புருஷனைக் கொன்றுற்றேனுக் குடன்படிகோல்
 துமைத்தடியும் வகைசெய்வேணிப்போதே காண்மினென்று துவன்றானாகி [கூவ
 இமைப்பின் முன்னம்புறம் போந்தென் புருஷனைக் கொன்றானெருவ னென்று
 அமைப்பருமக் குரல்கேட்டுப் புறத்துள்ளோரனை வருமங்கணுகிப் பார்த்தார். ( )

வந்தவரெல்லார் தமையுநோக்கியொரு திருடனின்மென் மனைக்குள்வந்தான்
 மூந்துதுவாதச நாமமிட்டு நல்லசாது வெனமுனத் தக்கானாய்
 இந்தவிரவினி லெனது புருஷனைக் கொண்டெனைக் கூடவிசை விக்கின்றான்
 கொந்துபயந் தலறினேனினிக் கொள்ளை கொள்வனெ னறுவன்றான்மன்னே. ( )

துவல்வது கேட்டவரெல்லா மவரைவிரைவி னின்மனைக் குணுழைந்து பற்றித்
தவலருமவ்வு ரரசன்தனிற் கொண்டு போய்நிகழ்ந்ததைச் சொன்னார்கள்
பவமிலரசன் சஜ்ஜனரைப்பார்த்து நிகழ்ந்தவுண்மை பகர்கவென்னப்
புனமனந் தவனடியார் போந்ததுவு நிகழ்ந்தனவும் புகன்றுநின்றார். (௨௬)

கொலையெய்யா ரிவரென்று குறித்துமரசன் கொய்த தலையைக்கண்டு
தலையெய்யா னிவனென்று சாற்றினதி லனுமானஞ் சார்வதாதல்
நிலைமெய்யேயென னீயேமற் நிவன்கைகளை யறுத்தியென நிகழ்த்திப்
புலையெய்யே புதல்வான் கைதனிற் கொலையாளிந்து கைகள் போக்கிவிட்டான்
கரங்கெனியவாகிய சஜ்ஜனரமிகவுந்து யருமுந்து தம்மைக் கண்டோர்
இரங்கிலர் மற்றிவன் சாதுவெடங் கொண்டே திருடற் கெய்தினுனென்
றுரங்குலைய விகழ்வது கேளாராகி யாத்திரை செல்வோருட்குடி.
நிரந்தரமும் ஐகநாச னினைவுகொண் டவ்வுரருகு நெடிது சேர்ந்தார். (௨௭)

வேறு

யாத்திரைக் காரோட டினைத்திறங்கினை
தந்தச்சொலவர் ஐகநாதன் தோர்ந்தனை
எத்து மர்ச்சகர் கனவெதிந் திவ்வர்ப் புறம்
யாழ்த்து சஜ்ஜன டெனையணங்க வந்தனர். (௨௮)

அவரை நீர்வினாந்தெதிர் துணிதொன் பல்லக்கில்
நவமுற வேற்றினன் சுழைத்துநண்ணுமின்
இவனெனவாற் சகர்விழித் தெழுந்துடன்
சுவையிந்தியானத்தைக் கொண்டு சார்ந்தனர். (௨௯)

புறநக ரிறங்கினை புனிதசீல ரிற்
நிறமிசு சஜ்ஜனர் யாவர் தேர்கிலேம்
அறவினை யீரோன வவனாக் காட்டலும்
மறவினை யிலர் வயின்வந்து சொல்லுவார். (௩௦)

எமைமயரு ணைதனுர் துணியிராதலால்
உமையிதி லெற்றியங் குயங்கவென்றான்
சமைவருந் தவத்தினீர் சார்கவென்றனும்
அமைவதுகேட்ட டிசயித்தி யாவரும. (௩௧)

கொலையெய்துகை குறைபட்ட கொதினென்
விலையறு பல்லக் கின்மீது வந்துற
நிலையெறு நெயியோன ருணிரம்பினன்
மலையிது வெனத்தமில் வசனித் துற்றனர். (௩௨)

சிலரிவர் மனநிலை தெரிந்தனரோலிரை
மலர் மகனையகன் வருத்தவாற் சகர்
குலவுபல்லக் கினைக்கொண்டு வந்தனர்
இலகுற விதுதெரியாம லென்னையே. (௩௩)

ஐகபதியடி யறிற்றவறு சொல்வதிங்
கிகழ்வதின் மிகுபல மெய்து மென்றனர்
தகவுறு மர்ச்சகர் சஜ்ஜனர்க்கு முன்
முகம றெடிவிவார் கென மொழிந்தனர். (௩௪)

கீனவினர் யானொரு மிகையுங் செய்திலென்
எனகை கடுணிகருற வேனியற்றினான்
கணமுகிலனை யவனென்று கண்களிற்
புனல்வரடி நெஞ்சிடைப் பொருமி விம்மியே

(௨ ௭)

தினதயாளன் நாதபந்து சோ
வானதன்னடியர்க்கு வங்கவாபத்தில்
நானெனக் காப்பவனென நவிறுவாரா
ஞானநல்ல வரது நவையுண்டாயிற்றே.

(௨ ௮)

பதிதபாவன நெனும விருது பற்றினான்
எதுசெய வெனப்பல பிதற்ற வெம்பிரான்
முதுதைய யுடனவர் கணமுன் முந்தினான்
கதைசிலை சங்குசக்கரங் கட்டத் தொடே

(௨ ௯)

நான்கு தோளிலங்குற நளிரா கிரீடமும்
தோன்று குண்டலமும் பொன்னுடையும பைத்துடையு
தேன்றுளி மாலையுந் திகழக் காண்டலும்
சான்றவரி நுகையுந் குறைதவிநதவே.

(௩ ௦)

மணிக்கரம் வளாதலு மகிழந்து சஜ்ஜனா
அணித்துழாய் மாபின னடியில் வீழ்த்தனா
துணைக்கரத்தவா தமைத் தொட்டெடுத்தது மா
பிணைத்தன னருடகடலான நாதனே.

(௩ ௧)

நன்கருள் செய்யு மஐகநாதன் தன்னையேன
புன்கண் யாவருக்கும் யான்புரிசிலாதுற
என்கரத் துணிக்கு மாவியற்று வித்தனை
நின்கருணை நலநிகழத்தற பாலகே

(௩ ௨)

வேறு

என்னக்கேட்ட வெழிற் சகநாதன்
முன்னர்க் காலமுது மறை வேதியன்
துன்னக்கங்கை துனைநது கரையிடை
மன்னக்கொண்டனை யென்னை மனத்தரே.

(௩ ௩)

அந்தவேளையி லங்கொர் கசாருகன்
நந்துவெங்கொலை செய்து நலிவுறப்
பந்தனஞ்செய் பசுவறுத்துக் கொடு
வந்ததாகமற் றன்னது நாடினே

(௩ ௪)

கிட்டவந்துனைக கேட்டன னோபசுக்
கட்டவிழ்த்துறக் கண்டனை யோமென
கிட்டை கொண்டு நெடுங்கை குவித்தநீ
சுட்டினாய் கையின் வாயிற் சொல்லாமலே

(௩ ௫)

காட்டுகைவழி சென்றக்க சாருகன்
மாட்டைப்பற்றினன் கொண்டுவதை செய்தான்
வீட்டுமப்பசு மேவினதோர் பெண்ணாய்
காட்டு சாருகனாக னாயினான்.

(௩ ௬)

திருவரும் புணரில்லுழைச் சென்றனை
மருவ நின்னை மகிழ்ந்து மகிழ்நனை
வெருவுருடலை கொய்தனன் வேண்டுற
தொருவு நின்கையுங் கொய்வது ஞற்றினான்.

(கௌ)

முன்பவத்தி லெனையுள முன்னியே
அன்புசெய் பொழுதந்தக்க சாருகன்
நின்புறத்துறக் கண்டனை நீயதால்
வன்புறுத்துக சாருகனாய் வந்தாய்.

(கௌ)

காட்டுகைகுறை பட்டனை காசிதே
வேட்டென் பாலன்பு மிக்கதளவிலை
எட்டு நின்றவத்தெய்தினெனான் முன்யான்
வாட்ட நங்குகி யென்று மறைந்தனன்.

(கௌ)

அன்னகாலே யிலங்குறுவோ ரெலாம்
மன்னுதாசர் கரங்கள் வளர்ந்தகிங்
கென்னையென்னை யெனவியப் பெய்தினார்
பொன்னினாதன் செயலென்ப் போற்றினார்.

(கௌ)

வாடனீங்கி மனமகிழ் சஜ்ஜனர்
அடினார் கடலாடியம் மானறனை
நாடினார் கண்டி நான்கு திங்கள்வரை
கூடினாரங்கு மால்பெயர் கூறியே.

(சுஉ)

பின்பு சன்பதி யெய்திப்பிரான்வயின்
அன்பு மிக்கனராதி ஹரிபெயர்
துன்பறத்தினந்தோறுந் தொழுது சொற்
நின்புறப் பெருவாழ்வுற்றிருந்தனர்.

(சுக)

சஜ்ஜனகசாருகர் திருவாடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எடுக்கு செய்யுள் சதுக்காகுடள

முற்றிற்று

சுருதிபக்தல்லாமிர்தம்

அங்கதபூபதி சரித்திரம்.

இன்றயி ராயசிங் கங்கத பூபதி யென்போர்
முறை சகோதரர் பின்னவர் முயங்கு பத்தினியார்
தறை யளந்தவற் கர்ச்சனை செய்து சஜ்ஜனர்கள்
குறைவில் சேவையும் ஹரி திருநாமமுங் குறிப்போர்.

(ச)

ஆகியச் சுதனடி யவரொருவர் பாலருள்கொண்
டுகமிக்கவராயின ரொருகினத்தவ்வா
வாகதாய்த் தனக்கரு ளியதேசிகா வாய்ப்பப
பாகுசேர் மொழியாம ு தறிந்து பண்பாக

(உ)

அவர் தமக்கு நன்குபசரித்திட வகத்தெண்ணி
இவர் முயற்சி செய்வதைப் பதியறிந்திக லெய்தித்
துவரிதழ்க் குலமகளிர்க்குத் தொழுகரு தெய்வம
எவரிசைத்தனர் புருடனை யன்றி வேறென்று.

(ஈ)

உளவென்றெறி யெனக்கென வருத்தன னுனாக்சத்
தளவமென்ன கையதற் கெதிர் சாற்றுகு தன்னம்
அனகமுண்டிடா தமர்ந்தனர் மூன்று நாளாக்ச
துளவமால் மறுதினத்திர வினிலவா துணவன்

(ஊ)

ஆனவங்கத பூபதி கனவிடை யருள்சேர்
ஞானநல் வடிவுட னெதிர் நின்றன யைந்து
தானவச் சுதன்றினை யன்பு கொண்டடி தாழந்தான்
ஏனமானவ னங்கத பூபதிக்கிசைப்பான்

(ஐ)

நீயுன் தேவியை நீவணங்கு றத்தகு தெய்வம்
ஆயதே ததைக் காட்டு கென்றனை யதனாலே
மேயினேன் கண்டு கொள்ளென விளம்பினன் மறைந்தான்
காயுமன்னவன் பயந்துட னெழுந்து கண்விழித்து.

(க)

மனைவி பக்கல் வந்துனது பத்திக்கு மான் மகிழ்ந்தென்
றினையறிந்து கொள்ளென்று தன்வடிவு காட்டினனுன்
னினவறிந்திடா துனை மிகமுனிந்தன னீதான்
இனைவதின்றியே பொதுத்தருள் கெனவினி திசைத்தான்.

(கி)

அன்னகற் பினர்க்கினி துபதேசித்த வாசான்
தன்னகத் துறத்தா னழைத்தினிதுப தேசம்
மன்னலாயினன் றுணர் தம்பதிகளாய் வணங்கிப
பன்னிரண்டு னன்குப சாரமும் பண்ணி

(கி)

பூசித்தாரது முதலிருவரும் பணிபுரிந்து
நேசித்தார் விண்டு நேயமுஞ் சாதுசேவையுந்தாம்
வாசித்தார் தொடை ராயசிங் கென்பவன் மால்சீர்
ஆசித்தார் தருதம்பியைப் பணகவர் மேலாக

(கி)

சிலதளங்களைச் சேர்த்துட னனுப்பினன் சென்று
வலதந்தெவ் வினை வென்றாண் கொண்டவண் வயங்கு
பல தனங்களு மணிகளும் வைணவர் பற்ற
நலதரத்துட னல்கினன வையறு குணத்தான்

(௮)

விஞ்சுறும் பொருளைத் தையுந் தம்பதிமேவச்
செஞ்செவே செலவுத்தன னதின்மிகு தேசு
மஞ்சுடிய வயிர் மொன்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து
சஞ்சமாம் ஜகநாதனுக் கர்ப்பணஞ் சமைக்க

(௮)

வேண்டுமென் றுகைக்க கொண்டு தன்னரண்மனைமேவி
ஆண்டிருந்திட வங்கத பூபதியுடனே
என்டினோர் தமையன் புரஞ்சென் றிஃகிசைத்தார்
மாண்டகாதல றாயது வாங்கி வம்மென்று

(௮)

சிலளையேவின னங்குச் சென்ற வரதுசெப்ப
மலரினுந் தியான்றனக் கென்று வைத்தனன் வழங்கேன்
நலமு லாவிய வயிரத்தை யென்றன னவில
நிலமெலா முடையவன் வினவிச்சின நிமிர்ந்தான்,

(௮)

தனது தங்கையைந் டயிர்த வங்கதன்தன்போ
சனமுடன் விடங் கலந்திட்டுக் கொல்கெனச் சாற்ற
அனமடந்தை யின்னோன் சொன்னபடிக் கொல்லேனாயில்
எனை யடர்ந்திடுவா னெனவஞ்சின னேகி.

(௮)

தமையனல் கியவிடத்தை யங்கதனுண் போசனத்தில்
அமைவு செய்திட வாய்போதச் சதன்றன்னைச்
சமையவுள்ளத்திற் கொண்டன னந்தவோதனத்தை
இமையவர்க்கெல்லா மீசனாக் கர்ப்பண மென்று.

(௮)

உண்ணலுற்ற போதவன் கருத்துணை வாணுன்னி
அண்ணலாம் ஜகநாதன தங்கைமே லாகி
நண்ணலான சோறிது நஞ்சுக் கந்தது மிசைய
எண்ண லென்றனன் கேட்டந்தவங்கத னிசைப்பான்.

(௮)

அச்சதன் றனக் கர்ப்பணமாகிய வன்னம்
நச்சியுண்டிடாதினே னெனநனி நயந்துண்டான்
மெய்ச்சி யுண்டபின் மனைவி பான்மேவினன் வினைந்த
இச்செயற்கைகள் யாவையுந் தெரிவுற வியம்பி

(௮)

இனியிங் கெய்துறத் தக்கதன் றெழில் ஜகநாதம்
துனிமுகுந்தனைச் சேவித்துத் துன்னுவோ மென்று
முனிவுகொண்ட தன்றமையன் முந்துத லறியாமல்
நனி விராந்தனன் மனையோடு செலச் சகநாதம்.

(௮)

இவையெல்லாந் தெரிந்தன னந்தராய சிங்கென்போன்
நவையிலாத தன்மந்திரி தன்முக நாடிக்
ருவைகொன் சேனையோடேகிந் யங்கதன் கொடுசெல்
அவை யிரந்தனைப் பறித்துவா வென்றனுப்பினனே.

(௮)

அந்த மந்திரி தன்னுடைச் சேனையை யணிந்து
வந்தனன் வினாந்தங் கதபூபதி வழிக்கொண
மெந்து தெண்டினா யொருநதிக் கணாமருங் குற்றான் .
முந்தினன் மெட்டாந்தெதி ருறவனைத்தனன்முடுகி. (உ௩)

அங்க தன்மெரிந்தான் வயிரம் பறித்தகல்
இங்குவந்தனன் சேனையோ டமைசச னென்றெண்ணிப்
பொங்கு சோதிக்கொள் வயிரத்தைப் பொருந்தினோ காணத்
தன்கை தோன்றுறக் காட்டி மற்றிது ஜகநாதன. (உ௪)

தனக்குறன் இனிதர்ப்பண மென்றன் பிறசாற்றி
மனக்குவந் தெறிந்தானந்த யாற்றின் மனகிரியும
இனக்கொடுந் திறற் சேனையைச் சிந்து விலி நகரிக
கனத்தமா மணிதனைத் துருவுற்றனன் கவர. (உ௫)

தேடுவோ தமைநோக்கி நீராற்றிடைத் தேடி
வாடுகின்ற திற்பயனிலை ஜகபதி மாரபிற்
கூடிநின்ற தென்வார்த்தை யிலையநீர் கொண்டால்
நாடி யென்னுடன் வருகிகாட்டுவ னென நவினமுன. (உ௬)

நன்று காண்டு மென்றமைச சனாதியா நனிவினாந்து
துன்றுமங்க தனுடன் வழிமுன்று நாடொலையுததுச
சென்று சோசசக நா தன்வாழ கோயிலிற் சோநது
நின்று கண்டனா மாயவன பதக்கதி னிலவல. (உ௭)

ஆற்றிலே யெறித்தது ஜகநாதன மாபணுகித்
தோற்றுக்கின்ற தெவ்விதத் திதுபுகிக்குந தொலலீ
சாற்றுமின்னென மந்திரி வினவலுஞ் சான்றோ
நேற்று முன்னிரண்டாந் தினமிந்தமா நிமலன (உ௮)

கனவி லெம்வயின் வந்து நன்பக லிலங்கத ளும
அனகவன் பினெனக் கொருவயிர முய்த்தன னீர்
எனதுமார் பிடைத்தி கழ்வுறச்செய்மி னென்றிசைத்தான்
வினவியா மெழுத்துட னிங்குமேவி நோக்குறலும. (உ௯)

சன்னிதானத்தி லிவ்வயிரந் திகழ்தரக்கண்
மென்னியிப்ப தக்கத துறப்பதித் திங்க னெனிராவோன்
பொன்னின் மார்புறச் சார்த்தின முடனெனப் புகன்றா
அன்னதாற்றிடை யங்கத னெறித்ததே யென்று. (௨௦)

அமைச்சனாதியோர் தெளிந்திங் கிதற்புத மென்று
தமைச்செலச் சொன்னராய சிங்கென்பவன் றனக்குச்
சமைத்த செய்கைகள் யாவையுஞ் சடுதியி் லெழுதி
இமைப்பின் முன்கடிதே கெனத்துதன் கையிந்தார். (௨௧)

துதனோடினன் வினாந்து சென்றது தரத்தோன்றல
நீதமாயதைப் படித்ததி சயிததுடனேமி
நாதன் பொன்னடிக் கன்பசெ யெம்பியை நாடா
நோதல் செய்தன னெனவுள நடுங்கின னுடங்கி. (௨௨)

இனியை யாயினே நீ ஜகதீசனுக் கென்று
நனிதெரிந்திலேன் செய்துள நவையெலாம் பொறுத்துப்
புனிதனாகிய நினைக்கண்டி. யானலம் பொருந்தத்
தனிநிலாம் ஜகநாதன தானே சார்கென்று..

(௩௦)

எழுதியங் கதபூபதிக் கீகரீ யென்று
வழுவி றூதன்கை யீந்தனன் வாங்கினன் வந்து
தொழுது நல்கலும் வாங்கினன் மற்றதிறொரு குத்த
பழுவில் செய்கை யெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்தனன் பரிந்தான்.

(௩௧)

உலகநாத னென்றமையனுக் குறநல்லபுத்தி
இலக நல்கின னெனமிக வுவந்தன னிணையில்
சலசலோசனன் றுள்பணிந்தன்புடன் றுதிகள்
பலநவின்றன் ன் விடைபெற்றுத் தன்பதி படர்ந்தான்

(௩௨)

வந்ததம்பியை மகிழ்மிகத் தழுவினன் மன்னன்
அந்தநான் முதலரி பஜனையின் மிகவன்பாம்
சிற்தைகொண்டனன் றம்பியு மெனுடன் சேர்ந்து
விந்தைமேவுற மனைவியாரொடு விழைந்திருந்தான்.

(௩௩)

அங்கதபூபதி திருவாடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எக க்கு செய்யுள் சதுக்கா எடு

முற்றிற்று.

சுருதிபாயிசரித்திரம்

சுருதிபாயிசரித்திரம்

மாதவ சிங்கென் கோன்மனை குணவதி பாயிக்
காதர முளமக்க எரிநுவர் களுள ரானார்
தாதிகள் பலரானார் தமிழினி தொருநாதி
போதுகள் பலவெல்லாம் புவிபதி திருநாமம்.

(௩)

மெள்ள நவின்றன் வாய்மினு மினுவென் கிற்பான்
துள்ளுறு மிதழானைத் தொகுண வதிகண்டுள்
விள்ளிதழ் பலகாலு மிகவசை கிறதென்னே
உள்ளது புகல்கென்னவவளி னிதுரை செய்வான்.

(௪)

இக்கரு மசரீர மினிதினி யீடேறத்
தக்கநலரி நாமந்தனை யினிதுரை செய்வேன்
மிக்கந லெழின்மானே யெனவின வியமின்றார்
அக்கட வுளினும மருளுட னடைவாக.

(௫)

கானினி துணர்கிற்க நவிலுதி யுபதேசம்
தானென் நனிவேண்டத் தாதியும முதன்ன
மானென் விழியார் தமன நிலைநனி கண்டு
தேனெனு மொழியானாத் தீம்புன லினீலாட்டி. -

(ச)

நியதியொ நெவைத்து நீனிற் முறுகண்ணன்
நயமலி யுருவொன்றை நல்கினனது தன்னை
மயவிலன் பூசிக்கும் வகையு மிவகை யென்றே
அயர்வறு திருநாம மதனை யுமருள் செய்தாள்.

(இ)

அருளிய படியந்தக் குணவதி ஹரிநாமம்
மருளற வெதுபோதும் வாய்வழுவுத லின்றித்
தெருளுட னினிதோகிச் செய்யும்வகை பூசித்துப்
பொருளுண ரரிதாசர் பூசையு மியல்கின்றார்.

(ஈ)

கண்ணன தொளிப்பாத கமல நலிதயத்தில்
நண்ணுறும் வகைசெய்து நாடொறு நலம் விஞ்சி
எண்ணினர் பொழிகண்ணீரின் முழுகின ராகி
மண்ணுறுவிவ காரமறவி யொடுநு நாளில்.

(உ)

மனைவியர் செயலெல்லா மன்னவ னறிவாராய
இனையவ ளிடையே தோவெறி யணுகிய தெனறு
வினைதெரி பவராலே விடும்வகை பரிகாரம்
தனைநனி புரிவித்துந் தணிகில தெனவெண்ணி.

(அ)

குணவதினை நோக்கிக் குவலய விவகாரம்
புணர்கிலை வெறிகொண்டாற் போலெனை புரிகின்றாய்
உணர்வுற வுரையென்ன வுடாபதினை நோக்கி
இணர்விரி துளவோரு மிறைபரமான் மாவை.

(க)

எப்பொழுதுந் தியானித் திடுதலி னவனென்னைக்
கைப்படவசி வுற்றுங்கண் ணெதிருறு கில்லான
அப்படி யவனின்னு மணிகில னதனாலே
இப்படி யறுகின்றே னென்றழுதனர் சொன்னா.

(ஐ)

அவ்வகை சொல்ல கேட்டவரசனு மிருகோபம்
வவ்வின் னெளர்பல்வின் வகைநெறு நெறுவென்னக்
கவ்வி நயன மெல்லாங் கனலுக நனிநோக்கச்
செவ்விய செயலாருஞ் செறிபய மிகலாகி.

(ஐக)

பதிமுக நோக்காத படிவிழிகளை மூட
எதிருன லுறுகண்ண னெய்தினன் மணிபொன் சோ
மதுவிரி வனமலை மார்பொடு படையைந்தும்
கதிர்மூடி யொளியீசக் காதணி நனியின்ன.

(ஐஉ)

பொன்னுடையொடு கோலம் பொலிவுறு முருவத்தை
நன்னு தலவர்கண்டு நமவென வடிமீது
துன்னுற வருள்வாரி துவளிடை தலைமீது
மனவறு கரம்வைத்து மனமயர் வுறன் மின்னே.

(ஐக)

நானு பொழுதெங்க னணுகுவ தினலில்லை
மானுறழ் வழியாயுன் வசமுறை குவென்று
தானுடன் மறைவுற்றான் தையலர் மகிழ் வுற்றுக்
கோனுடை முகநோக்கிக் கூசலொதிர் நின்றார்.

(108)

மாலெதிருறலான வகைதெரியா மன்னன்
நாலெனு மிடையாரா நோக்கு யிவகையே நீ
எலுறின் மிகுதண்ட மியல்வகை புரிவே நென்
றோலுறு குரல்காட்டி யுரைசெய்து புறமேகி.

(109)

இன்னவன் யாரோவோர் யதிமொழிவழி நின்றான்
அன்னதினிவன்யாரு மணுகுற லாகாமே
மன்னுதிரினி யென்று வாயிலினுறு வோரிற்
பன்னின னுடனே தன்பரி ஜனொடு கூடி.

(110)

மகரிரு வருமுந்த மந்திரிதனை நோக்கி
இகலுறு புலிவேட்டைக் கேருவெ னிருவென்று
திகழ்வொடு வனமுடு சென்றன னிவனுற்ற
ஜகபதி பணிகொண்ட சத்ருண வதிபாயி.

(111)

கண்ணனை மறவாது கருதின ரடியார்கள்
நண்ணுற வெதிர்கூவி நன்குற நனிபுசித்
துண்ணுறல் புரிவித் தங்குறுவது மிகலாநூர்
மண்ணுல கதையார் வேண்மந்திரி யவைகண்டான்.

(112)

பதிதன துறாவிஞ் சிப்பன்னியர் செயலாமோ
மதியின தலதென்று மன்னவ னுணர் கிற்கக்
கதுமெனவரை வுற்றுக் கானக முறவுய்த்தான்
அதுதெரி வுறலாகி யரசுள நனிசீறி.

(113)

காதகொரு நால்வர் கடிது நன்கனோகி
மாதவடனை யின்னே வதைசெய்யி னென வுய்த்தான்
போதரு மவருள்ளே புக்கனர் கொலை செய்ய
நாதனை யுளம்வைத்தோர் பூசையினனு குற்றார்.

(114)

அவ்விய லறிகண்ண னடுபுலி வடிவாகிச்
செவ்வி யினியல் பூசைத் திருவுரு வினினின்றும்
வெவ்வியல் கொடுதோன்ற மிளர்குண வதிகண்டே
நூவ்வியல் கொடுநீயின் றெய்திய தெனை யென்றார்.

(115)

எதிர்மொழி தரவீன்றி யெய்திய கொலையாளர்
முதிர்கொலை யுறநாறி முந்தினனி மிடத்தில்
அதிர் குரலது கேளாவனு கினரய லுள்ளோர்
கதிர்செறிவானோடு காதகர் படல் கண்டார்.

(116)

புலியக நிமிர்கின்ற பொருகுரல தினஞ்சி
மெலிவின றொலிகொண்டு விழுமுத லுறுபோது
கலிகடலன மேனிக் கண்ணனதியல் பூசை
பொலிவுற முடிவித்துப் போந்தனர் புறமன்றார்.

(117)

ஹரிதன தடியானா யன்பொடு பூசித்தற்
சூரியன் கொடுவந்தோருவர் கொலையுறல் கண்டு
கரிய நன்முகில் போல்வாய் காதகா படுதற்கோ
வரிடுசுழி புலியானு யெனமன மறுகுற்றார் (உச)

சாது நலோடொடு சார்ந்தவ றொல்லோரும்
காதுற வந்தோனாக் கடுகியொர் புலிவந்து
தீதுற வதைசெய்த செயலதி சயமென்று
மாணுறு மணிமார பனருளிய வகையென்றா. (உரு)

ருணவதி பெருகன் பைக்கோதிலா கொண்டாட
அணவிய ஹரிதாசர்க் கமகிழ்வொடு பேணி
முணமலி வனமார்பன் மன்னுற வறலானா
உணர்வுறவிலை யாவுமுட நெழுதின னுய்த்தான. (உரு)

மந்திரி வலாவற்ற வகையர சறிவுற்றுப
புந்தியின னியச்சம் பொதுவுற மதிமிககாள்
நைந்திடும் வகைசெய்தேன நென நலிவுற்றுச்
செந்திரு வனையாடான் செய்வன செய்கென்ற (உ௭)

வேறு

தமைப்பெருங்குணக் கணவிககேற்பவை
தமைக்கொணர்ந்துதந் துதவிசசார்கென
இமைப்பின் முன்கடி தேகுதுதா பால்
அமைச்சன்றேர் வகைவரைந்தனுப்பினான். (உ௮)

பின்பு குழுவரும் பிழைப்பில் சேனையும்
தன்புறந் தொகுந்தனையருந் தொடாந
தின்பு சேர்வுறவெய்து மார்க்கத்தின்
முன்பொராறு நீர் முடுகக்கணடனன். (உ௯)

ஒடஞ்சேர்வகை யுளுற்றி மற்றதன்
ஊடமர்ந்து தானுறவு மோடந்தான்
நீடமா நதி நடுவினின் சுழற்
பாடலைந்து பம்பர நிகர்த்தரோ. (௩௦)

முழுது மாசுழல் முடுகு காலையில்
குழுவியாவருங்கோனு மஞ்சினார்
வழுவினாது போய்க்கரை மருங்குறக்
கெழுவுதந் திரங்கிடைப புராமலே. (௩௧)

முனகடுங்குறுங் கால மன்னவன்
றனது பத்தினி தன்னை யுன்னினான்
உனலு நீர்ச்சுழலுற்ற வோடம்வார்
புனவினினு நீன்கரைக் கட்போந்ததே. (௩௨)

அரசனானந்த மடைந்தெல்லோருடன்
விரசினுரைண் மனைக்கண் மேவினான்
உணரசெய் புத்திரரோடு தேவியைக்
கூணரசெயற் கருங்குளிப்பிற் கண்டனன். (௩௩)

அன்புடன்றழீஇ யரிவை நீமுகுந்
தன்பெருங் கயிங்கரிய மேதழீஇ
இன்பு கூ ரு நின்னியற்கைதோந் திலென்
துன்பு செய்வதே துணிந்து சூழ்ந்துளேன்.

(கச)

உனது சீர்மை தானுரைக்கற் பாலதோ
ரினது நாமமே நிகழ்த்தி நீணதிப்
புனலின் மூழ்குமேற் கரைக்கட் போந்தனேம்
இனமு நின்னில் வேண்டு வகியாதென்றான்.

(கரு)

என்று பத்தினியாரை யேத்தினான்
அன்று தொட்டின யாருடன் குலாய்த்
துன்றுஞ்சிமூர் தொழும்பு செய்யக்கோ
ன்று மால்பெயர் நலின்று வாழ்ந்தனன்.

(கசு)

குணவதிபாயிதிருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எஉ க்கு செய்யுள் நுதன.

முற்றிற்று.

~~~~~

குபராபாயி சரித்திரம்.

சரவாகனன் பொருவி லரசாயவன்றனைவை தவிராதுணர்ந்துறுதியாய்
வருகாரியம் புகலவலர் பால்வருந்தினைய குபராவெனும் பெயரினார்
திரமார் சூழ்ந்தை யெனும்வயதாதியன் பிடுநெடு திருமால் பதந்தொழுதலோ
டுருகாதரம் பெருகி ஹரிநாமமின்புதரவுரை வாயுடன் குலவுவார். (க)

அனையாரிளம்பரு வமதிலே மணஞ்செய்துற வமைவாகி யெளவனமுமா
யினபோதுணர்ந்து மணமகன் வீடு துன்றியவரிவர் போதுறும் படியென
மனைமே வலுந்துணையில் குபராவறிந்து மிகமனநோவொடுங் கருதுவார்
எனமேவுறுந்தமர்கள் கொடுபோயின் விஷயானுபவமே யிசைத்துறமரோ. (உ)

சந்தான மதலைடைந்தான் மயற்கொண்டு சலியாததுயர் மேவுறும்
நைந்தார் பவஞ்சேரு நந்தாத ஹரிபத்தி நணுகாதவைக கூடுறும்
சிந்தாகுலஞ் சாலவருமாதலாலென்னை செயலென்று பலவாறென
நொந்தாரிருந்தன்று நொராவெழுந்தாரு நோக்காது புறமேவினார். (ஈ)

தனியாய் முகுந்தனையு ளிடையே நினைந்துருக நவிராது நகர் வாயிலு
டினிதாக வருபோது கடிவான தெகிர் மூடியுற நோக்கியினை வாகியே
பனிமேவு துளவோனை நனிநாடி நினை போதுபவநாசனது போதிலே
நனியேழை வடிவாகி நனிமூடினதையோவி நலியாது செலுமா செய்தான். (ஐ)

அப்போது குபரா நலானந்தமாகி வெளி யாகித்த மேலிருந்த
ஒப்போதரும் பணிகள் யாவற்கழற்றி மடி யுட்கொண்டு துளவார்வனத்
திற்போகிய முனைக்கணிகைவான சிரகாட்ட தென்கின்ற துறைவாய்ப்படிந்
தெய்ப்பே துமிலரான சாதுக்களுக்குத்த மெழிலான கலனிந்தரோ. (ஐ)

கோயிற்றுகளே வந்து கோபாலனைக்கண்டு குவிக்கின்றகை யோடு நின்
 ஞாயிற்றைய மெவுதேவாதி தேவா நினடைதீன பந்தாயவா
 நீயிற்றை நான்மே வெணைச்சன்ம பந்தத்தினீக்கிப் புரந்தாள்செஞ்ஞ
 வாயிற்றுகன்றே நல்வகை மேவு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தாரரோ (சு)

யின்பங்கொ புறமேவி ஹரியே நீ யென்சார்பு பெரிதான தையையெபுரிந்
 துன்பைம்பொனுருவங் கொடென கண்களாளுக்க வுற்றெனறன மயநீர்த
 நன்பங்கு மிகமுத்தினந் தங்கிஞா மாதவனறனறியானத்திலே [தியென
 இன்பந்தருவ கண்ணனவரன பினிலைகண்டெகிரந்தனனா தலைமீதிலே (எ)

ஹைவைத்து மிங்னே நிகவலற்கவினி நீடு கவினராதை குண்டத்தடைந்
 துய்வைக்கொடுறை கென்னவழி தாழ்ந்துகுபராவுடன் சென்றுரைநகின்பமாய
 னைவைத் தவிர்ந்தார நவநீத முண்கள வறனாறு மினிதுண்டுறத்
 துய்வைக் கொணாரநீய வுண்டாரிருந்தா துலங்கத் தருந்தநதையா [அ]

மனைமேவுறக் கண்டிலா மறறியங்கிப் பின் வழிதேடி யெங்குருத்திரந்
 தினைவாகிராத வெழிறகுண்ட மெய்திகழ்ணிறகண்டு மகளைப்பொனே
 அனையாதியனை வோரையும் விட்டு நீயிங்குண்டைத் தருகேனகாரணம்
 உனை மாமணஞ்செய்த கொழுந்தகெவன சொல்லுதுமெனப் பினுங்கூறுவா.

ருதுவான பின் பிங்ஙனுறலாகுமோ வெட்கமுறலாகுமே நங்குலம்
 கதுவாத் செயல் செய்தி டென்னும் பிதாவின முகங்கண்டு குபராவறு
 பதுவான வயதுற்று மரிநாம முனாசெய்து பவநாச மாககாதினும்
 சதுறோது மிலதான மனைவாழவு தனிலே சழக்குற்றிருக்கின நீனோ (ஊ)

மனைவாழ்வு கொடிதென்று கோபால நாமங்குள வாயா துலவவுற்றியான
 இனைவேது மிலதாகி யிசசெனம் மீடேற விவனெயதி யுறவேனையும்
 புனைபாச பந்தத்தி லுறவே யழைக்கின்ற புனாதானுமக்கு முறையன
 நெனையோவி யினியேனு மரிநாம மினிதோதி யீடேறு கெனாரரோ (ஐச)

மகன்வாய்மை முழுதும் பிதாவாகி யவாகேட்டு மகிழுவாகி மகளாதிரு
 முகமான மலாகண்டென னையே யெலாநன்று முகிதாரு வளாகானிலே
 புகலாகி யுறைகின்ற விதுசால வினிதன்று புரமேவி நமதிலலிலே
 ஜகநாத னதுநாம மினிதோதி யுனமேவு தகவாக வுறைந்தெனா (ஐஉ)

பலவாறு புகலபோது திருமாலு னதுதநதை பகாவாய்மைதனை யேவினும்
 இலமேவி யெனதாய திருநாம நனியோதி யிருநாறு முனையோவுறேன
 செலமேவு கெனும்வேலை குபராவும் வருதநதை செறிவாக வுடனேகியே
 நலமான வுயாபூசை யகமான தமைவாக நலிவின்றி யதிலவைக்கவே. (ஐங)

வேறு

கண்ணனை நிறுவிநாளுங் கருதுசோட சோபசாரம்
 நண்ணுநக் கரணமூன்று நனிசுத்தி யாய்ப்பூசுதித்து
 விண்ணிரு ளிரவினும் விமலகோத தனங்கள்செய்து
 தண்ணளி மிருசா துக்கன் பூசையுஞ் செய்து சாரந்தா. (ஐச)

தந்தைசொற் படியே யிலலந் தனிலிருந் தரிதன் கோதத்
 னந்தனைப் பகர்ந்துமேவ நாட்டுளோ யாருந்தோநது
 லுந்துகேட் டவசராகி மகிழுகின்றா றென்னும் வார்த்தைத்
 அந்தலு ரரசன்கேட்டுப் புரோகிதா வரவழைத்தான். (ஐரு)

உமதுகு மாரி மால்பே ரோதலிற் பிரியை யாதி
அமைவரு பிரமானந்த மாய்ப்புகல் கின்றதாக
விமலர்க ஞ்ஞாப்பக் கேட்டு விரும்பினே ன்னுமோர்நாள்
தமதக மேவியின்ப துகருவே நென்றுவேண்டி.

(௨௬)

ஒருதினத் திரவின்மேவி யுவமையில் சூபராபோற்ற
மருவலங் காரத்தோடு வளர்திரு மின்முன்னாகக்
கருதுறு தாளம்வீணை மிருதங்க முழங்கக் காலில்
பரிபுரந் தரித்துநின்று பாடலோ டாடல்செய்து

(௨௭)

பெருகவா னந்தக்கண்ணீர் பெயர்வில்லா துக்களெல்லாம்
உருகினர் வினவிச்சார்ந்தங் குற்றதும் பிறவுங்கண்டு
திருவன சூபராபாயி செவ்வியும் வயதுந் தேர்ந்து
பொறுவரு முகவிலாசப் பொற்பினி லீடுபட்டான்.

(௨௮)

காமமிக் கவனாய் மோகங் கலந்துமெய் மறந்தானாகி
நாமகீர்த் தனங்கள்செய்யு நல்லவை தனிலிருக்க
ஆமள வற்றதான வாறுகண் டக்கலாக்கண்
கோமளக் சூபரா வந்தக் கோலத்தோ டிருந்துகொண்டு

(௨௯)

இக்கலா யிருக்குந்தன்னை யிகழந்துகூஉய்ப் பாவிரீயென்
பக்கலிவ் வாறுநீந்திப் படர்கெனப் பகர்வதாக
அக்கணங் கனவுகண்டு துணுக்கெனவெருவியாங்குத்
தக்கதிவ் கனவென் னென்று தன்னுளே யாலோசித்தான்.

(௩௦)

நதிபவக் கடலேயாக நாட்டுமக் கரையின் மேவி
வதிதரு சூபராபாயி மன்னுமிக் கரையதான
கொதிநர கத்திலவீழ்ந்து குறைவுறு மெனக்குறித்துப்
பொதிபவக் கடலேநீந்திப் போதுக விராவிலென்று.

(௩௧)

அழைத்ததாய் நிச்சயிக்கு மளவின்மெஞ் ஞானந் தோன்றிக்
குழைத்தனா தாபங்கூர்ந்து பயபக்தி யுடனே கொண்டு
சுழைத்தசீர்க் சூபராபாயி தாளினை வணங்கி தும்பால்
பிழைத்தது பொறுக்கவென்று பேசினன் றுகித்து நின்று

(௩௨)

இனிதுநீ ருபதே சஞ்செய் தென்னையீ டேற்றுகென்ன
வனிதையா ருபதேசிக்க மனமகிழ்ந் தினிது பெற்று
நனியுயர் கோயில்சார்ந்து நாடொறு நளின நாபன்
புனிதநா மங்களேத்திப் பொருவினமா லன்புறானன்.

(௩௩)

சூபராபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எவருக்குக் செய்யுள் ஓதுஉமக.

கிரிதரலால் சரித்திரம்

வரமிடுத்த பிருந்தை வனத்திலே
பரமபக்த சிரோமணி பன்னரும
கிரமுறுத்து மெஞ்ஞான முஞ்சீலமும்
விரவு முத்தமர் விண்டு வக்கன்போ.

(க)

சால்பொருங்குறும் பூததயாவினர்
மால்பெறுஞ் சிந்தை மன்னுங் கிரிதர
லால்எனும் பெயர் நண்ணினர் சாதுக்கள்
பால்விரும்பு பசாரப் பரிவினர்.

(உ)

காலினூ புரங்கத் தக்கடல் வளர்
மாலினூடல் வருத்துச் சங்கீதத்தி
னூலினீளன் பமைந்தரி கீர்த்தனம்
கோலினானும் வருதலைக் கொண்டொர் நூள்.

(ஈ)

கண்ணன் கோயில் கலந்துறு காலையங்
கெண்ணன் சாதுக்களீறில் கடனூர்
நண்ணுஞ் சேரமை ராசக்கி ரீடைநன்
கண்ணுங் கீர்த்தனஞ் செய்க வென்றாமோ.

(ஊ)

கேட்டவாய்மை கிரிதரலா லென்போர்.
நீட்டு சந்நிதி முன்னெழுந்து நின்று
நாட்டுராசக் கிரிடைக்கு நல்லுடை
வீட்டி லுள்ளது வேண்டு மிப்போதென

(஋)

சென்று கொண்டு திரிது மென்றாலிவன்
நன்றுசாலுஞ் செனாழிகை யென்செயல்
என்று கண்ணனை வேண்டி யெதிரூற
ஒன்று பொன்னுடை வாளின்று குந்தவே.

(௧)

எழுந்து நின்றிவ னோத்து மிடத்தின் முன்
விழுந்து வேண்டிய பொன்னுடை மேவிய
செழுந்தன் சாதுஜனங்க ளெல்லாருங் கண்
டழுந்துமன் பினரன் பைவியந்தனர்.

(௨)

கேழ்விளங்குடை கண்டு கிரிதர
லால்விரும் பியங்கைக்கொடு நன்குதம்
மேல்விளக்கத் தரித்து விளம்பினார்
மால்வியந்துறக் கீர்த்தன மாண்பெலாம்

(௩)

யாருங்கேட்டின்ப வாரியமுந்தினர்
சேருமற்றோர் தினத்துத் துவாதசம்
அருங்கரமத் தரித்தோர் பைராகியவ்
வூரின் சார்பிருந் துற்றதைக் கண்டனர்.

(௪)

சாதுபூசை தவிர்கில ராதலர்
லோதுமற்ற தனுக்குப சாரமப்
போதுசெய்தடி பூசித்துப் பாதரீர்
கோதுறாது குடித்துக் குளிரந்தனர்.

(௨)

கண்ட வேதியர் யாருங் கணன்றனர்
விண்ட வெம்பிணம் பட்ட வெள்ளத்தினை
ந ண்டதான் மறை போதத் தக்காயிலை
கொண்ட ஜாதி யொழுக்கங் குலைந்தனை.

(௨௩)

என்றுகீழ்மையியம்பக் கிரிதரர்
நன்றுபூமி நலம்பெற நல்லவர்
ஒன்றினூறிற் பும்பிறப் பும்மிலர்
பொன்றி னூறொன் நிகழ்தல் புலமையோ.

(௨௪)

நீயிர் நிந்தித்த னீங்குக வென்றனர்
ஆய்வந்தணா ஞானம றைதலை
ஏயநம்பல நிங்கிறந தோன்றனை
மாய்வு நீக்குறில் யாநம்பு வுமென்று.

(௨௫)

செத்ததைப்பிழைக் கச்செய்வ தில்லையேல
ஒச்சுலாகிக் கிழிவுசெய் வேமென் ,
மெய்த்தஞானம் விளங்குகி ரிதரா
பொய்த்த மூடர்க்குப் புத்தியுண் டாகென்று.

(௨௬)

தனிவிளங்குசித் தத்தொடு கண்ணனை
இனிதிரந்து நினைக்கவி றந்தவன்
நனிவிளங்கின னல்லுயிர் கொண்டென்
முனிவிகந்த கிரிதரர் முன்னரோ.

(௨௭)

கண்டுபோற்றிக் கண்ணன்றிரு நாமமூட்
கொண்டு போயினன் றன்பதி கூடினோர்
மண்டிநன்கு வியந்து மகித்தனர்
அண்டதாசனா யன்பொ டிறைஞ்சினார்.

(௨௮)

போற்றினோதும் பெருமையைப் பூமியில்
சாற்றஞானந் தழைந்தவர் தாமிலை
ஆற்றல்சால வமைந்தவர் நீரொனத்
தேற்றினோதம் பதியிடைச் சென்றனர்.

(௨௯)

கிரிதரலால் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எச-க்குச்செய்யுள் ஐதசுமக.

முற்றிற்று

பலகீபுகார் சரித்திரம்

பலகீபுகா றொனுமவிந்த வரசன் பாரிற்
பதினெட்டு லக்ஷநினை குதியாயுள்ளோன்
அலொழிச்சே மரம்பைதனை யனையமின்ற
ராயிரத்தொ டறுதுறு முடையாலீதி
விலகுதலில் லாதுசெங்கோல செலுத்தித் தாளுள்
மேதினியி லோருயிர்க்கு மெலிவுநேரா
திலகுபல வுயிரிடத்துந் தையமிக் குள்ளா
னேனுமட வார்மோகத் திறங்கி நங்கான்.

(ச)

இன்னபடி வருமரச நெருநாளிற்ற
னெட்டுமந் திரிகளும் வரவழைத் தியானுரன்
நன்னலச்சத் கதியடைசற் ருபாயமேது
நவில்கவென மந்திரிக ளுலோசித்து
மன்னுதனிக் காசிகநர் வளர்கபீரர்
மாணடிசேர்ந தானல்ல கதிசேர் வாகும்
என்னவொரு மொழியாய்ச்சொல் வியுங்கபீர
ரிணியில்பெரு மையுங்கடற வேந்தல்கேட்டு

(உ)

மனமகிழ்ந்தோர் நாள்காசி நகரத்தன்னில்
வந்துகபீர் தாசர்வளர் மனைக்குள்ளேகி
வனமணிந்தோ னடியரைச்சாஷ்ட டாங்கமாக
வணங்கியென்னைச் சன்மசா பல்யனாக்கித்
கனமிருந்தகதி சேரச்செய்யவேண்டுந்
கண்ணனடியவரே நீ ரென்னவேண்ட
அனகரத்தவரசனுக் கிராம நாம
மந்திரத்தையடைவாக வுபதேசித்து

(ஈ)

அதையனுஷ்டிக்கும் வகையுஞ் சொல்லி வேந்தற்
கடைபுடனே விடைகொடுக்கவவன் வணங்கிச்
சினதவறு தன்பதிக்கு வந்தவ்விதமேயாகச்
செய்யாளுய்ச் சிலநான் சென்ற பினங்கோர் நான்
ததைமலமாற் சயன மவற்கலங்கரித்த
தாசிகட்டிலின் படிமேற்றங்கலாகிப்
புணதமலர் மெல்லினை மீது தலையைச் சாய்த்துப்
புந்நிமறந்தினிது துயில்புரிவதானுள்.

(ஊ)

பின்பாயுள் படுக்கைக்கு வந்து தாசி

பேசாமற்றுங்குவதைக் கண்டு கோபம்
வன்புறக்கொண்டவளைச்சேவகராணுரு
மத்திலைக துண்டிப்பளவு மாறிமாறித்
துன்புறச் சாடிக்குருதி பொருத்தாசி
துவக்கெல்லாஞ் சிவந்து மவடியராளாகி
இன்புறவே நகைத்தனள் மற்றதனை நோக்கி
யிறைவனகி சயித்தென்னே நகைத்தாயென்ன.

(௫)

நினது மலரணை யருகிற்றிலை சாய்த்தேது

நினைவின்றித் தூங்கினதற்கிந்தத்தணடம்
எனதுடலுக் குறுமாணன் மஞ்சத்தின்மே
லீனிது துயிலுனதுடலுக்கே தாமோவென்
றனதியிலை நினைத்து நகைத்தேன் யானென்ன
வொன்றுக்கு மஞ்சாமலுரைபாடிக் கேட்டு
மனது துலுக்கென்றாசன்றனக்கு ஞானம்
வாய்ந்துடனே மிக்கசம்பாதிச்செல்லாம் விட்டான்.

(௬)

சனியாகி நகைரவிட்டுச் செல்லும்போது

தனைத்தொடர்ந்து வந்தவர் கடம்மை நோக்கி
இனியாவைபுந் துறந்து போந்தே நொன்னை
யெய்தன்மின் போமினென வியம்பி வேந்தன்
நனிசான்ற சத்குரு நன்குபதேசித்த
ராமநாமந்தன்னை நாவிற்கொண்டு
கனிவாக ராமனடிக்கமல நெஞ்சிற்
கலந்துறப் பற்றிக் கொண்டோர் காடுசேர்த்தார்.

(௭)

அங்கொரு பாற்பலக் புகாஅன்று நாமத்

சுவர்நான்கு நான் காறுமமர்ந் திருக்கச்
சங்கொடு சக்கரங்கொண்டதிருமாலன்றார்
சுவனான வைராகந் தம்மைத் தேர்ந்து
பொங்கொடுற மகிழ்வுகொண்டு சகுணரூபம்
பொலிவாக வெவ்வேறானறிய பயந்தந்து
சங்கொருவர் முன்மறைந்தான் பின்பு நேருஞ்
சாதுக்கடம் மொடவர் சார்ந்து கூடி.

(௮)

பசிதாகங்களைப் போறுத்துத்திரு மாணமம்

பற்பலவுங் குணனுபவ முங்கேட் டிற்றார்
நிசிடோறும் பின்பங்கோர பகீர் வாழ்கின்ற
நிலைகண்டு சார்ந்தனரப் பகோதானுள்ளம்
கசிவாகி நெடுநாளாய்த் திருமால்பாதங்
கருதிய தானு தனிரண்டப் பங்கோ
வசிமேவு மிடத்தருளப் பெற்றுண்டங்கே
வாழ்கின்றேன் மற்றவர்தம் வரவு கண்டான்.

(௯)

நிலைநோக்கி யெத்தனை நாளாய் விராக

நேர்ந்தீர் நீர்சொல்லுகென நிமலர் சொன்னார்

அலைமேற்கண்டு யில்வோனை நம்பிப்போந்த

தஷ்டதின மாயிற்றென் றறையக் கேட்டு

நிலை யென்றி வுனையகஞ் சேர்த்தோ மாறா

னமதிரண்டப் பங்களிலே நல்க வேண்டும்

இலைபோ வென்றெற்படிச் சொல்வ தென வெண்ணி

யெய்துநீ தூதனப ிகோ யாதல்,

(௮)

இங்கி ருக்க வொண்ணாது புறம்போ கென்ன

விறைவர் நன்றென் றினிது புறம் போங்கிருந்தார்

சங்கிருக்குந் தடக்கையா னெட்டு நாளாய்த்

தவஞானம் பூண்டு பசிதாக நீத்துக்

கொங்கிருக்கு மலர்த்தாரா னெனை விடாமற்

குறித்துக் கொண்டிருக்கின்ற னென்று மார்பில்

நன்கிருக்கு மலராளை நோக்கி நீ போய்

நல்லமுதிட்டுறு கென்ன நவிலக் கேட்டு.

(9)

நவமணிப் பொற்கலத்த முதுகொண்டு சென்று

நாடுறு பலக் புகாரா நோக்கி நங்கை

துவரிதழ்ச் செங்கனி வாயாலிந் ச வ ர் னந்

துய்த்திடு கெனரோத வவர் துலங்க நோக்கிப்

பவமகற்று ஜகமாதா வென்று தோந்து

பாதாம் புயம்பணிந்து பல்காற போற்றி

அவணளித்த வழுதுண்டு பிசிதீர்வாக

வப்பகீ ரதுகண்டு மனம்பொறாறாய்.

(10)

எட்டுநாட் பகீருக்கின் னமுது தந்தா

னிணையின் மணிப் பொற்கலத்தி லென்னே யானே

மட்டி னாட்டவஞ் செய்தேன் பெறவிரண்டு

மாவடையுங் கீராயுந் தந்தமைவ தானான்

வட்டநே மிக்கரத்தோன் றனக்கிவ்வாறு

வஞ்சனை செய்வது தகவோ வழங்கிவ் வப்பம்

தொட்டு நானுண்ணே னென்றுறுகண் கொண்டு

துயிலுற்ற னாயிடைச்சு தரிசனத்தோன்.

(11)

கனவிலொரு பகீராகி யெதிகோ ரின்று

காட்டியந்தப பலக் புகார்தனிலை யின்னேன்

றனது சம்பத் தெல்லா நீத்தென் பாலன்பு

தங்கிரிட் காமியனாகித் தியானித் துற்றான்

மனனாக நீகருதி யெனைப் பறித்து

வருகின்ற யதனாலே யவரவர்க்கு

நனரடையத் தக்கது செய்கின்றே னென்மே

னனிவெறுப் பேன்கொள் கின்றயென மறைந்தான்.

(12)

உடனே பகோழுந்து வியந்து போந்தங்
 குறுபலக் புகாரடி யிலுவந்து தாழ்ந்து
 மடனே வீப்பல படியாய்ப் புகழ்ந்தான் கண்ட
 மற்றவரவ்வயி னீங்கிச் செல்லும் போதோர்
 சடமேவு நகனாக் கண்டதனுட் புக்குச்
 சார்ந்தவொரு மடத்தனே சம்பகர்கள்
 இடமேவக் கண்டவரோ டுருக்கச் செல்ல
 விருந்தபகீ றொல்லோரு மிவனாக் கண்டார்.

(௨௫)

சணமவன் பகீர்நிலேக்கு மேவுவானேற்
 கையிலுறு ஐயமாலே முதல சின்னம்
 கொண்டில னாதலி னமது மடத்துண் மேவக்
 கூடாதென்றே தடுக்கக் குறுகாராகி
 அண்டி யொரு பாலிருக்க றெனின் வாரி
 யுபயிர் களுக்கெல்லார் தலைவனாகி
 மண்டி யந்த மடத்துக்குட் டனியறே
 உந்து பகர்களை தோக்கி வழுத்த லானான்.

(௨௬)

பலக் புகார்தனைப்போன் முக்கரணசுதி
 பண்ணி நல்வை ராக்கிய சிலம்படிந்து
 நிலவு நிட்டை ஓடகாருணி மூள்ள
 நினைமலா மூவுலகத்து மி ல யா
 குலவு பகீர்க்குள்ள ஐயமாலே யாதி
 சுடி யுள வுள்ளதகிற குறி நி லெ னறு
 விலகின் னவவாரததைத்தேப பகீ க ளெல்லாம்
 வினவியுதி சயித்துடனே வெளியி ல வந்து.

(௨௭)

பாரத்தவனா யொன்றான கடவுளேயிப்
 படி வங்கொணமிற்ற தெனா பக்திமேயிச்
 சாதத் மடத்தழைத்து வந்து முகமனெல்லாஞ்
 செய்துபல படிபுகழ்ந்தார் சிறப்புஞ் செய்தார்
 சேர்த்த வன்று முதற்பலக் புகார்தாம் வேண்டி
 நின்னக்கும்போதெல்லாம் பொன்னிமலை கேள்வன்
 கூர்த்த நண்பனைப்போல வந்துகூடிக்
 குறித்தமனே ரதங்களுெல்லாம் கொடுக்க வாழ்ந்தார்.

(௨௮)

பலக்புகார் நிருவடிகளை சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எறு க்கு செய்யுள் ௧௫௬௪

சேக்பரீத் தாசர் சரித்திரம்.

கொண்களின் மடந்தை பெற்ற குழவிக்குச் சேக்பரீதேன்
றெண்கொள நாமமிட்டு வளர்த்தன ளெழிற்குமார
வண்கிளர் பருவம் வாய்ப்ப வளர்ந்தவரொரு நாட்டாயைக்
கண்கொள நோக்கி யன்னே கடவுண்மெய் வழுவந்தன்னை.

(க)

யான்றரி சிக்கும் வண்ணங்காட்டுக வெனலு மன்னை
ஈன்றதன் புதல்வன் றன்னை நோக்கி னளியம்புகின் றுள்
தேன்றரு துளவமாலேச் செகபதியாஞ் சீமாவை
ஊன்றரு விழியாற்காண்டற் கொணனுமோ வெளிகிலு ன்னி.

(உ)

தேவர்கடேவனுன திருமகனு தன்றன்னை
மேவர்க்காண வெண்ணிவினை தரு காமமா தி
மாவயிரிகளைப் போக்கி வனத்தருந்தவஞ் செய்துற்றம்
துவயிராகங் கொண்டு சுரந்தொறும் போய்த்திரிந்தும்.

(ங)

யோகங்கள் புரிந்து மாண்மவிசாரணை தனை யுகித்தும்
மோகங்கொள்வாழ்வு மூணுமுனிவுற்றத் திரிந்தும் பததோ
டேகங்கொடி தியேயாதி விரதங்களி யற்றியுஞ்சோ
யாகங்கள் பலவுஞ்செய்து மெண்ணறு தருமஞ்செய்தும்.

(ச)

தன்னுயிர்போல வெல்லாவயிரையுந்தனி நேசித்துப்
பன்னரு நெடியமாவைப் பறுத்துக் கீர்த்தனங்கள் செய்தும்
உன்னு முக்கரண சுத்தியொடு குருசேவை செய்தும
இன்னமும் பலமார்க்கத்தாலீசனைக் காணலுற்றார்.

(ரு)

இவ்வகை களிலுனக்கே தேற்றதோ வதனைப்பற்றிச்
செய்வகை செய்தி யேலத்திருமகள் கேள்வன் றன்னை
மெய்வகை காண்டி யென்றான் வினவிய சேக்பரீதங்
குய்வகை விராகங்கொண்டேண்டுறந்து காட்டுறுவதாகி.

(சு)

ஈசனைக் காண்பேனீயோ ரடைசுட்டெற் கீதியென்ன
நேசநே ரன்னையன்ன நீக்குறு முனக்கேனப்பம்
பேசெனச் சேக்பரீது பிறழ்வுறு மெனது சித்தை
மாசறு மளவும் வேண்டுமோரடை யென வகுத்தார்.

(எ)

நன்றெனத் தாயுநல்க நனிபன்பு கொண்டு வாங்கித்
துன்று வஸ்திரத்திற் சேரச்சுருட்டினர் வயிற்றிற் சார்ந்து
நின்றுறப் பிணித்துக்கொண்டு நீங்கினர் பெருங் கானத்தில்
சென்றொரு மலையிலேறி யிருந்தனர் தியானஞ் செய்தார்.

(அ)

என்று தானுன் காண்பேனோ வீசனை யெனவிருக்கத்
துன்றுறு பசிரெரிட்ட போதடைதனைத் தொடாமல்
நன்றிய விரகஷத்துள்ள தழகளைப் பறித்துண்டுற்றார்
நன்றிபடியிருக்க நணுகின னங்கோர் செட்டி.

(க)

சருக்கரைப் பொதிகள் குண்டை தமிழுற வேற்றிக் கொண்டவ்
விருக்கநேர் பழுவத்துடு மேவினன் வருதல் கண்டு
திருக்கறு சேக்பரீ திங்கிவை யென்னை செப்பு தென்ன
நெருக்கி வந்திவை மண்ணென்று நிகழ்த்த வப்படியோ வென்றார்

(௨)

ஏனனங் கூறியந்த வெருதுகடு ரந்து சென்று
மாளிகை வயினிறக்கி மற்றையப் பொதிக னெல்லாம்
தாளற வலிழ்த்து நோக்கச் சருக்கரை யெல்லா மண்ணின்
தூளதா யிருக்கக்கண்டு துணுக்கென மனம் வெருண்டி.

(௨௧)

துலுக்கப்ப கீருக்கங்கே சொன்னது மெய்யே யாகப்
பலித்தது பரிகாசத் தான்முடிந்தது பழுதே யாக
வலித்த நம்முதலுக் கென்று வருந்தின னாலோசித்துக்
கலக்குறு மனத்தான் முன்போற்பொதிகளைக் காளைகண் மேல்.

(௨௨)

ஏற்றினன் மீண்டுமந்தப் பகீருறையிடத்தின் மேவ
நோற்றிருந் தவரீ தென்னை நுவல்கெனக் கண்டு கேட்கச்
சாற்றின னிவைக னெல்லாந் சருக்கரை யென்று செட்டி.
தேற்றியப் படியா வென்றார் சேக்பரீ தெனும் பகீரோ.

(௨௩)

உடனந்தச் செட்டிமற்றைப் பொதிகளை யுடைத்து நோக்கத்
கிடனுறு பொதிகனெல்லாந் செறிந்த சர்க்கரையே யாகப்
படர கந்தனில் வியப்புப் பரவுற வொரு பொற்றட்டின்
இடனிறைவாகவே சர்க்கரை தனையேந்திச் சென்று.

(௨௪)

மற்றவர் பதம் வணங்கி மடன்றெரியா மற்றொன்ன
குற்றநீர் பொறுக்க வென்று கொண்டச் சர்க்கரையை வைக்க
நற்றவரிவ னீகின்ற நற்சுவை தன்னைக் கிட்டிப்
பற்றறு மனமயங்கப் பணித்தியோ பரனே யென்று.

(௨௫)

ஆவ்வ யினைதவிட்டோடி யகன்றனர் பின்பு செட்டி
செவ்வயி னூர்போய்ச் சேர்ந்தான் சேக்பரீ தென்போர் முன்போல்
வெவ்வயினி ருந்தாராண்டு பனிரண்டு மேவுங் காறும்
துவ்வயினி யிலதாக விருந்துந் தோன்றிலனாற் கண்ணன்.

(௨௬)

நாதனைக் காணுராகி மீண்டுதந் நகரமேவி
ஒதிய தாயைக்கண்டு வணங்கின ருளது கூற
மாதவ ளிவ்வாறன்றோ மரத்திலை யுருவிற் றென்று
கோதறுந் சடையை யீர்த்துக் குலுக்கினன் குமார் தம்மை.

(௨௭)

நர்த்தனன் குலுக்க மற்றைச் சடைத்தலை யீனைந்து வாழத்
தீர்த்தரு மன்னே சாலச்சிரம் வருந்துகிற தென்னச்
சீர்த்த வுச்சடையை யீர்த்தாற்சிரம்வருந்துகிற தென்றாய்
நர்த்த வவ்விலை மரத்துக் கில்லையோ வருத்த மென்றான்.

(௨௮)

நரறு பருவந் தீர்த்து மிறைவனைக் காண்கிலாத
காரண மிதுவே யென்னக் கருத்துற்றுச் சேக்பரீது
நேரரை தனிலைசெத்து நிறுவிய வடையவிழ்த்துச்
சீரனை கையிலீந்து வணங்கினர் திரும்பிச் சென்றார்.

(௨௯)

மரத்திலை யுருவித் தின்னும் வகைவிட்டவ் குதிரந்து சிந்தும
சுரத்திலைச் சருகுதின்று சார்ந்து மீசனைக்காணுராய்த்
திரத்தின் மிக்குள விராகஞ் செறிந்தொரு மரத்தின் கொம்பில்
உரத்தின் மிக்குள்ளதான கொடிகளை யுலவித் தேடி.

(உ௦)

காலினிற் பிணித்து மாட்டிக் கவிழ்த்தனர் தலையைக்கீழே
நாலுற விடுத்து நீண்டநான் பல போக்க வற்றித்
தூலமெய்துங்கக்கண்டு தொடர்ந்தன பறவை யெல்லாம்
மேலுறக் கொத்திக்கொத்தி விழிகளைக் கொத்த நேர.

(உ௧)

பன்னக சயனன்றனைப் பார்க்கலாங் கண்களோலி
என்னக முழுதுங்கொத்தி மிசைந்து தும்பசி தீர்க்கென்ன
அன்ன வெம்பறவைக் கெல்லா மறைந்தன ரறையும் போதும்
துன்னரும் பறவையெல்லாஞ் சூழ்ந்து கொத்தின நோக்கத்தை.

(உ௨)

ஆயிடைச் சேக்பரீ தென்பாரருளாழி யானே
மீயுயராணை காத்த விமலனை நின்னைக் காணற்
கேயின விழிகளும் போயினவெனி லொரு காண்பேன்
நாயினுந் தையையின் மிக்க தண்ணளிநீயா யேயென்றா.

(உ௩)

என்னலுங்கமலை சேளவ னெழிற்றிரு மருட மோர்
மின்னவிர் குண்டலங்கள் விளங்க வைம்படையு மின்னத்
துன்னருந் தோள்கணுந் குந்துலங்கப் பொன்னுடையுந் தோன்ற
நன்னருந் துளவமாலே நலந்தர வந்துதோன்றி.

(உ௪)

தனது செங்கைகளான் மற்றவர் கழற்றனை யவிழ்த்துப்
புனிதர் தஞ்சரீர மெல்லாம் பொருந்துறத் தடவல் செய்ய
அனகர் திவ்விய சரீர மாயினனா யன்பாத
வனசமாமலர் வணங்க மாலினி துணைத்துக்கொண்டான்.

(உ௫)

எனைத் தரிசிக்கு மாறிங் கிருபத்து நாலாண்டிங்ஙன்
வணத்தருந் துன்பமெல்லாம் வாய்த்தனை யினியுன்னார் போய்
நினைத்தேனைப் புகழ்ந்து கொண்டு நெடிகினி திருத்தி யென்று
தனத்த மற்றவர் சிரத்திற் சார்த்தினன் றரசர்வாழ்த்த.

(உ௬)

மறைந்தனன் சேக்பரீது மாலருள் வடிவங் கண்ட
திறந்தம துள்ளஞ்சேர்த்திச் சென்றனர் தமதூரிற் போய்ச்
சிறத்த தன்றாயைக் கண்டு சேவித்துன்ன ருளாற் கொண்டல்
நிறந்திகழ் வோனைக்கண்டே னீங்கினேன்றுயர மென்றார்.

(உ௭)

தாயுந்நென்று சாலமகிழ்ந்தனன் சேக்பரீதங்
கேயுமந்நாடொ டங்கியிறைவனை யினிதினைத்தி
வாயுந்ந்மனமு மொக்க வருத்தினர் கீர்த்தனங்கள்
ஆயுநல்லறிவி லோரு ம்நி ருராயமையச் செய்தார்.

(உ௮)

சேக்பரீதுதிருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எக க்கு செய்யுள் ஐங்கூட.

சக்குபாயி சரித்திரம்.

36

கண்ணவுந்தியினையிற் கரவீர மென்பதாய நகரத்தினிலேயோர்
அண்ணல் வேதியனிருந்தனன வனுக்கன்பு சால்மனை வியுமமகனும்பால்
நண்ண வெவ்வளவு மீவதிரக்க நன்குதிநவை நாடகிலாரோ
பெண்ணணங்கை மகனுக்கிணை வித்தார் பேசுசக்குவெனு நாமமுனாரை. (க)

மாமிமாண வரைக்கடி வாராய்வைது நாடொறும் வருத்தி மனைக்கண்
பாமமும் பகலுமிடை விடலின்றியே வலிற்கடினவேலை செயசசெய்
நாமுனாவும் வயினுக்குதவாமலழிவு சாலபழி களத்தினையுஞ்சொற்
நேமுறும்படி யியற்றினராக விவரெதிராந்துரை செயாமலிருந்தே. (உ)

அயலுனோர் கறிவுறுத்தலிலாமலனுதினம் பணிய மைத்தது செய்து
யலுறாது சுகதுக்கமனத்து வைத்திடாது கமைதையொடடக்கம்
இயைவதாகவிடை விடுதலிலாமலென்றும் விட்டலனை யெண்ணியுளத்திற்
பெயா விலாதுகொடு வைகுறயாரும் பெரிதறிநதிகழ்வு கண்டு பிணங்கி. (ங)

திடீயாவன ஷனைதது மொழிந்தார் நெகிழ்வில் மாமியொடு மாமனுவப்ப
ரதுமொர்கிலரிருநதனர் முன்போ லினனலேமிக வியுற்றினராகத்
நாதுலாவமலா கமமுமையோதிச் சககுபாயியுவர் தம்மனகிற்றும்
பாதுதிவினை முனம்புரி வுற்றத்துதனக்கி லிலடைந்தினலுற்றேன். (ச)

இவ்விதத்ததுயரெய்த கிலாதே லில்லின்வாழ்வு மிகவின்பதாகி
வ்வியொதத விழியான்ருமாயி நாதனேயுனை நயக்கிலனென்றோ
வ்விதத்ததுயருமபட வைத்தா யென்று விட்டலனை யேத்தினராகச்
சவ்வியுற்ற விவாபுரையல் வீட்டான் சேர்ந்து கண்டினிது செப்புவதானான். ()

இங்கு மாமிமனையிற் பல நாளாகிய முன்னினமனை யெய்தகிலாது
வங்குகின்றனை யுனக்கனை தந்தை தாமிருக்கவிலையோ வுமதுரே
தங்குரைத்தி ரெனவின்புசெய் பண்டரிப் புரம்மிரகுமாயி விடோபாப்
பாங்கு மூரொடனை தந்தை யெனச்சொற் புகறலாகிவிழைவின்றி யிருந்தார்.

பண்டரிக்கு வருவோரலை பொங்கிப் பம்புகண்ணநதி யின்கரை வந்து
பண்டியுற்றனரிறங்கி யிருக்கும் வாய்விடாவிட யலார்மனையாளோ
பண்டசக்குவு மடைந்தனர் நீர் முகக்கமற்றவரை நோக்கலு மன்றார்
பண்டு சர்க்கரைய முதுகனி தேன்பால் கண்ணலொத்த ஹரிசீர்த்தனைபாட. (ஐ)

வினலியன் பினுருகித்தனி நின்று மேவுமேகின் மனையாடனை நோக்கி
பிணையர் தம்பினுடனெய்துபு பண்டரிக் கண்மேவுரகுமாயி விடோபா
பிணவிரும் புகழறாழ்வலென்று நவிறல் செய்துனமனை நண்ணுதியென்றனை
பிணவரும் பயிலிடந்தனை மேவியன் பினிற்றொழுதுவின் பிபாடமர்ந்தார்.

அயல்மனைக் கணுறு வாள்வரிற்சென்றங் கயர்ந்தவையனைத்து மொழிந்தாள்
பயன்விழைந்து தனியாகியசக்குபாயிதன் கணவன் வினவியுடன்று
கயநிரம்பி யுயராற்றினை வந்து கண்டு மென்மயிர் கரங்கொடிமூத்து
நயமிலன் கடிதடித்துடன் மேவநங்கையாரொடு தமிழ்மடைந்தான். (க)

தந்தையொடு தெரித்திட வன்னார் தாக்கிவது நெடிதாகிய தம்பத்
தெந்தவன் கயிறுமெய்தவி சித்தாரேது-மிட்டிலருணத்தின நங்கை
பந்த முற்றினிதி னுற்சவமெல்லாம் பார்த்திடற்கிசை விலாமையினந்தோ
நொந்துளத்தயர் தனீதெரியாயோ துவலுமென்றனை யளித்தருள் செய்வாய்(ங)

என்றுவேண்டுதலை விட்டல னோர்ந்தங் கினைதல்கண்டு ரகுமாயி நியென்னுள்
இன்றுகன்றத லெனக்கர வீரமென்னு மூரிலெனையே நினைவுற்றுத்
துன்றுகின்றவனை யவள்கணவன்றன் சூழ்ந்துகட்டின னடிததனை னங்கே
சென்றுமிட்டு வரவேண்டு மெனச்சொற் செப்பிவந் தனனிரா நடுவிற்புன்(ஊ)

சக்குபாயி யெனவே வடிவாகித் தங்குமுன்ன நுறலுமமவர்கண்டு
நிற்குநீயெவள் சொலென்று வினா நில்லன்யா னெடிய பண்டரிசெல்வேன்
மிக்கவன்புள நினைக்கொடு போகவேண்டி யிவ்வயி னடைந்தன னென்றான
தக்க நீயெனையுடன் கொடுசென்றற் சார்ந்துடன் கடின தண்டனை செய்வார்.

ஆதலாலு னுடனெங்ஙன நோவேன் யானெனப பிணிய விழ்த்த வரைபபோல
நீதமாக வவணிற் பிணையுற்று நின்று நீ செலுதி பண்டரி யென்றான்
போதல் செய்பவ ரொடென்பது கொண்டுபோனபின்பு பதினைந்து தினத்தும்
சாதலாம் வகை யிலாது தடிந்தார் சருவுநீரொடு தராம லிணைக்க. (உ)

மாமிமாமனை செய்வது கண்டு வந்து மற்றவன் மனா னினைந்து
தோமிலாத விவனைக்கடி வற்றாற்றுன்பு கொண்டிவ் ளிறந்திடுவாளே
ஆமினா லிகராயொருமனை வியாயி லெங்ஙனாறு மெனன விரங்கி
நாமிவாறு செயனன்றல தென்றுநன்கு கட்டுகள் விழ்த்து விடுததான். (ஊ)

விட்டு நீயிவர்கள் செய்தல பொறுத்து வினாவினீர் முழுதி யுண்டி சமைக்க
அட்டில் போதுகென முகமனியம்ப வன்ன தாகென வமைத்தினி திட்டான்
இட்டமாய வரருந்தின பின்னரிலலின் வேலைகனெலா முடிவெய்தக்
கிட்டராவ வனையுட் கொடுசென்று கிளரணைக்கண டிவருட விசைத்தான்.(ஊ)

அருகுறும் பொழுதுமன் மதபாண மகத்தினிற் பதியமையன் மிகுத்துப்
புருடருன விவனவனை யினைக்கும் போதுவிட்ட லனுமவனை யினைத்துத்
தருதலான சகமவன் மனைவி யிலுந்தாழ விலாதுதவி விடியுமுனேகிப
பெருகுருணை நதிமூழ்கி மனைக்குப பெறுவதான புனல்கொண்டுடன் வந்து. (ஊ)

சமையல் செய்யும்வகை தாழ்வதிலாமற்றந்து மூவருமிசைந்திட நல்கி
அமைவதானபரி சாரகமெல்லா மடைவுடன் புரிதல்செய்தி வணிற்
கூமைதனா யகனுடற்கண்வீளங்க லுற்றுலாவிரகு சந்திர பாகைக்
கனைய மூழ்கிவிட்டலன் றிருநாமங் கனிவுடன் பகர்தல்செய்து கொடேகி(ஊ)

கோயில்சென்றவன் விளங்குவிடோபாக்கோலம்யாவும்விழுகுளர்வுநோக்கித்
காயிலன்... விட்டலன் மேவுஞ் சந்நிதித் தெனில் வந்துவணங்கிப்
பெருகுருணை குதிருமேனியைநன்குபுல் லிநின்று வளர்ச்சேவடி பற்றி
வணங்குக மூகுந்தவழாத வள்ளல்பச்சை முகில்வண்ண விடோபா, (ஊ)

என்றுதோத்திர மிசைத்து வலஞ்செய் தின்புமிக்கு வெளிவந்து கருடனார்
நின்றநேரிலரு கமபம்வணங்கி நெடியகீர்த்தனை மனைத்தும் வினாவி
அன்றிராவிலொரு பாற்றயில்செய்வ தாஃபின்புமறுநாணகர் சூழ்ந்து
நன்றெலாவிப வமுழுவது நோக்கி நாதன்முன்பு நனைவந்து வணங்கி. (10க)

உருவருபருண விபவமவற்றுள்ளமுந்து மவராகி விடோபா
மருவு முன்றிருவடிக்கணினங்க வைத்தியென்னை யெனவேத்தினராகிப்
பெருகுமன்பு செயவாவி விடோபாப் பெய்கழற்கணுற வீழ்ந்தது தேகம்
அருகிருந்தகிவனத்துறு பனவனதனை நோக்கியினை யாரினொன்று. (10உ)

தேர்தலாய்த் தெரியுமறையவர் சில்லோர் சேரவே கொடு சுவத்தை யெடுத்து
நீர்சலாவி வருசந்நிரபாகை நெடிய கூலமிசையுள்ள மயானத்
தாரதலாக மிளிரங்கி கொளுத்தியான பின்பினை வரும்புனை மூழ்கிச்
சார்வதாயமனை சார்ந்தனரானதகுதி தேர்ந்து ரகுமாயி யுளந்தே. (10க)

சக்குபாயி வருமளவு மெனாதன்றானவட்கு நிகராய் வொர்பெண்ணு
கிக்குநிமினி யெனத்தனியாகக் கிளரகத்திலுறிலென் செய்வதென்று
தொக்கு தாசனனில் வெந்த விடத்திற்றுனை யென்பு முழுதுங்கருணைக்கண்
மிக்குமேவவ வடெனக்குதல செய்ய விரைவினிற் பழையவுரு வொடெழுந்தார்.

இந்த வுற்சவ முடிந்த பிளியுனிட நடத்தி யென நோக்கி யிசைத்தான்
அந்தநன்மொழி யுணர்ந்திவான் பிண்டியில் வீழ்ந்து திருநாண் முடிவாக
முந்துமேவுகர வீரபுரத்தின் முன்னுறும் பொழுதுவிட்டல னோக்கு
வந்தனன்குட மெடுத்திவர் தமமில்வருதல கண்டெனமகிழ் வுறவங்கே. (10க)

விட்ட லன்றிரு விழாமுழுதுஞ் சேவித்திரா வெனவினாவலு மன்றார்
முட்டிலன்பு கொலிவீழ்நது வணங்கி முளரியொத்த திருவடிகள் பிடித்துக்
கிட்டி நின்றெனையே யுணதருளார் கேடி லுற்சவ மெலாந்தரி சித்தேன்
மட்டி லுன்ற னுபகார மதற்கு மாறுசெய்வதெது வென்று வழுத்தி. (10ச)

இவ்விதத்தில் வருடந்தொறு மிந்தயாத்தினாக் குதவி செய்கெனவேண்ட
அவ்விதத் தருளுவே நெனவை யனவர் கையிற் குடமளித்து மறைந்தான்
நவ்வியொத்த விழியார் புனல்கொண்டு நன்மனைக் கணுறலாகி யிருக்கச்
செய்யி பெற்ற கிவனத்துறு பனவன் சோடொள் சக்குமனை வந்து புருந்தான். (1)

வந்து கண்டிவ ளிறந்தவளன் றோவாய்ந் ததிங்கு மிகவற்புதமாமென்
றந்தமாமெனாடு மாமிசைய யுங்கண்டைய பண்டரி நகாக்கிவன் வந்து
முந்தவிட்டலனை யன்பொடு கண்டு முடிவிலேய வணிந்து விழுந்தான்
நுந்த நன்மருகி யென்று தெரிந்து நொந்து கொண்டு தகனஞ்செய்துவிட்டேன்.

பின்பு நீவிரியத் தெரிவிக்கப் பேணிவந்த பொழுதிவ்விடை. கண்டேன்
துன்பிலீரிதென வகிசய மென்று சோர்வு மேவியவணின்றன னன்னார்
முன்பு நின்ற மருமகடனை நோக்கி முனிவின் வன்க யிறுகொண்டு பிணித்து
வன்பிறங்கு தறியிடை யிடுவித்தேம் வாய்ந்தபண்டரி நீயெங்க னடைந்தாய்.

சொல்லுசொல் லெனலுமாமியைநோக்கித்துணியைப்பிணிவுசெய்துளவன்றே
அல்லிலொல்லெனவவிழ்த்தெனைவிட்டாளாதரத்தொடெனயொத்தவொருத்தி
செல்லு மல்லல் செறிபண்டரி நீபோய்த்திரு முமவ்வளவு முன்னிலிருப்பேன்
வல்லு புல்லு கெனநானவனை கிவந்த வீன்றவன் குடத்துடன் மேவி. (10அ)

கண்ணமாநதி யகன்கரை யென்னைக்கண்டு சேம மதளாவின ளென்னைத்
தண்ணறும் புனன் முகந்து கொடேகத்தன் குடத்தையுத விகச ன மறைந்தாள்
நண்ணலும் புனன்முகந்துகொடிங்கே நானடைந்தன னெனப்பரிவுறறுத
திண்ணமிங்கிவட னன்பையுவநது தெரிவையாகி விட்டலன் பிணியுற்றான். ()

ஈதுமுன் நெரிகிலாம விநுளையின்னல் செய்தனமை யோவெனவேங்கி
தாதுலாவு குழன்மருகியி லன்புதந்து பின்புவருடந்தொறுமந்தத
திதில்பண்டரி யிலாடியுடன் கார்த்திகையுமேவியவ னால்வருமனின்
ஒதுவிட்டலனை நன்குபணிந்தே யுட்களிப்பி னடியாரொனலாநா. (௩௮)

சக்குபாயி திருவடிகளே சரணம்

ஆகச் சரித்திரம் எசுக்குச்செய்யுள் நூலாஉஉஉ.

முற்றிற்று

குபாகும்பார் சரித்திரம்.

மார்வாட தேசத்திற் சிதடமெனு மூரிலென்றும் ஒழங்கும்வாய்மை
சார்வாக ஸ்ஷமைசாந்தி தயைவிராகம் பொருந்திச் சலிப்பிலாது
நேர்வான ஹரிபஜனை நடத்திவரு குபாகும்ப ரானநேயர்
சோர்வேது மிலாதபுரி யெனுமனைவி யொடுவாழ்வு துலங்குநாளில் (க)

தினந்தின மொவ்வொரு பாண்டஞ்செய்து செய்தையாறு தினஞ்செல்வதாக
வீனந்தனர் முப்பது பாண்டஞ் சூனியிட்டு விற்றவற்றால் வைணவர்க்கு
மனந்தளரா தளித்துத்தாமும் புசித்துச்சுக துச்சுமனத் தெண்ணூராய்
அனந்தசய னனைத்தியாளித்து வருவோர்தம்மை யவ்வூர்வேந்தன். (உ)

வரியிவர்க்கு மீனாந்து பாண்டமுத வுறச்செய்தான் மதிமுற்றாகத்
தருமவற்றைச் சூழையினின்றும் பிரித்துத் தந்தனாதனைவிடோபாத்
தெரிவுகொடு மற்றியர்தஞ் செலவிற்குப் போதாமை தேர்ந்தீனாந்து
புரிவுசெய்து சூழையிடைப் புழுத்துவித்தான் பாண்டமவை போல்வதாக. (ங)

நிவரஞ்ந தனைப்பிரித் தெண்ணும்போது முப்பதுமங் கிருந்ததாக
நவபாண் டங்களைக்கண் டற்புதமாகியிது நளினைநா யகன்செய்
சுவனமென் றறிந்தெனக்காகக் கண்ணன்றான் துன்பம்பட லாயிற்றென்
றெவமாய்க் கண்ணீர் பெருகவிருந்தனரல் விட்டலனை யெண்ணிமாதோ. (ஐ)

அக்காலே தனில்விடோபாச் சாதுஜன ரிருதூரானகல்ல
தக்காரோ டெய்தினன் றானுங் கலந்திவ்வுந் தனிலே தருந்தகீதா
இக்காலந் தனிவுழிப்பார் யாருளான் றேவினவ வீழமிககோர்
தொக்காராய்ச் சிறிதுமிரங் குதலின்றிக் குபாகும்பா ரிடைச்செல்கென்றார். (ஐ)

கூடவந்தோ ரொடுவிடோபா குபாகும்பா ரில்வாயிற் சென்று
நீடங்நறுத்தாரா மெனக்கூவ யுள்ளிருந்தோர் மெடிதுகேட்டம்
மாடுவந்து மிசுக்களித்து மற்றவாக்கெல்லாம்வணங்கி வம்மின்வம்மின்
பீடமைநத நீவிர்வாயான் செய்ததவமே தென்றிறைஞ்சிப் பேசி (அ)

தேவரீ மடியேனாற் செயுத்தக்க ஓழியத்தைச் செப்புமென்னை
ஆவலோ முனாசெய்ய வடைந்தசா துக்களவர் தம்மைநோக்கி
மெய்மெங்கன் பசிதிர்க்க வேண்டிமெனக் குபாகும்பார் விரும்பினற்றென்
றேமெயிவந் தித்தனைபே ருக்குமுண வியற்றுதற்கெவ் வாறென்றெண்ணி. (எ)

ஒருவணி கணித்திற் சென்றென் மனையிற் சாதுக்களுற் றிருந்தார்
அருமை பெறுமவா களுக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியை யானத்து நல்கில்
தருவனதன் கிரயமெனலும் வணிகனீ றோடே தவவலனோ
சுருதிய நீந்தாலாகும் பொருளுக் காக்கிண றென்று கல்லல் வேண்டும். (அ)

செய்வ னென்றோர் திடஞ்செப்பிற்ற ருவனென வவர்தாமுந் திடமே செய்ய
மெய்வணிகன் வேண்டிவ வெலாங்கொடுக்கக் கொண்டுபோய்விருந்தோர்க்கீயக்
கைவசங்கொண்டவர் களவர்தமை நோக்கி துமக்கு மிகுஷகத்துண்டாகி
மைவணன்சேவையுங்விடைக்குமெனவாழ்த்திவைணவரும்வழிக்தொண்டாரால்

மறுதினந் தாமுந்துணையியும் பாராமண்வெட்டி கூடை கொண்டு
செறிவணி கனிடஞ் சென்றங்கவன் செப்பும் வயிற்கிணறு செயத் தொடங்கி
உறுமண்ணெல்லாந் தோண்டி வெளிப்படுத்த மணலொடு நீருற்றுந் தோன்றப்
பெறுபோது குடவறை யாயடியற்றுப் பாரிடிந்து பெயர்ந்து வீழ். (௮)

உள்ளமுந்தி யிவரிருக்கக் களாவெளியிலுறு மனைவியோ லமிட்டுப்
பொள்ளென மிக்கலறும் போதெல்லோரு மங்குவந்து புகுந்து கேணிப்
பள்ள முழுதூந் தூர்ந்து கிடப்பது கண்டறப் பதறிக் கிணற்றுட் பட்ட
தள்ளில் குபாகும்பாரா யெடுக்க வரிதா மென்று தளர்ந் தினைந்து. (௮௧)

அவர்தம் விதியிப்படியா யமைந்த தென்று மனைவிதனை யன்பி னோக்கிக்
கவலைபடே லென்றுணாத்து மனைபுகுதப் போக்கிய பின்கலந்து ளோரில்
புவனமளந் தோன்றசூர்க் கிப்படியும் வரலாமோ பொருந்தா தென்பார்
நவபாண்டம் புரிவோன்றான் கிணறுவெட்டற் குறலாமோ நவில்மி னென்பார்.

யானோனுஞ் செய்கருமமனு பவிக்கவேண்டு மென்பா ரவறிந் சில்லோர்
தூராத கடறுர்த்தோ னடியாருக்கு பகாரஞ் சூழ்ந்து ளோர்க்குப்
பேராத விக்கதிதான் வரலாமோ வெனப்பெரிது பேசுகிறபார்
தீராததுயர் வரினுங் காத்தாள வல்லனன்றோ திருமா லென்பார். (௮௨)

இன்னபடி பலரும் பேசிக்கொண்டு தத்தமக்கா மிருக்கை சென்றார்
பின்னொரு வருடஞ் செல்லத் தூர்ந்த கிணற்றுமழிப பெயர்வார் வந்து
முன்ன ரிறங்கினர் சமைத்துண்டனாகி யிராமுந்த முகிரா லிலத்துட்
டுன்னுமிரு தங்கந் தாளம் வீணைதொனிக்க வரிசீர்த்தனங்கள். (௮௩)

வினவிக் கொண்டிரா முழுதும் வழிச்செல் வோரதி சயித்து மெய்ம் மறந்து
பனிதனக்குப் பகைவ னுதயஞ் செய்ய வெல்லோர்க்கு நடந்தபண்பை
இனிதுணாக்க வினவியவ றெல்லோரும் வந்துணர்ந் தேத்தலுக்குக் கூற
அனகவரசனும் வந்துவினவி மிகவதி சயித்தானந்த மேவி. (௮௪)

தொனி கிளரு மவ்விடத்தைத் தோண்டி கெனவே வலராற்றோண்டி நோக்க
நனிமிளிருஞ் சங்கு சக்கரஞ் சாங்க நாந்த கந்திண கதை நனகாகத்
துனிவளருந் தோணுஞ்ஞ் சோதிமகுடத்தொட குண்டலகே யூரம்
பனிமலரும் பரிபுர பாதந்துலங்கப் பலபல வாபாணம் பொற்ப. (௮௫)

திருமுகந் தோற்றத துலங்கு விட்டல மூர்த்திக் கெகிதோ நிகழ்ந்து நின்று
பொருவறு சீர்த்தனம் பாடு கின்றகுபா கும்பாணப் பொருந்தநோக்கி
வெருவறு நீள்குழியினின்று மூர்த்தியையுந் தாசனாயுமெலெடுத்துப்
பெருகுறு மன்போடிறைஞ்சியிவர் மனிதரல்லொனப் பெரிதுவாழ்த்தி (௮௬)

அங்கொரு சீர்மடமொன்று புரிவித்து விட்டலனை யவனறுத்திப்
பொங்கு முபசாரமெல்லாம் புரிந்துபல வாத்தியமும் பொலிந்தியம்பத்
தங்கு குபாகும்பாருக்காசனெடவ்வூராருந்தாசாகி
எங்கும் விளங்குமக் களாயினிதி மடத்துக் கேற்பதூயிசை வித்தாரால் (௮௭)

வயிணவர்க்கு மதிதிகட்கும் போஜனமிட்டுப் பகவில் வளர்புராணம்
பயிலுந் செய்திராத்திரியிலரி சீர்த்தனம்பாடும் பண்புண்டாக்கி
எயிலுயர் சீர்பண்டரி யூர்க்காடிக் கார்த்திகை யேகாதசி தோறெய்கி
மயிலெருத்தை நிகர்மேனிமா யோனைத்தரி சிப்பார் வருடந்தோறும் (௮௮)

குபா கும்பார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எஞ்சுக் செய்யுள் றுநூசடிக

முற்றிற்று.

கமலாகரர் சரித்திரம்

தமர்நீடிய பண்டரிமேவிய தக்கோர்
கமலாகரர் தம்மனை கற்பினின்மிக்க
தொமிலார் சுமதிக்கொரு ஞனுபிறந்தே
அமைவார்பது மாகரரை வயதாவார் (க)

அரிதாசரில மிக்குளவன் பினராகி
வருதாயொடு தந்தையுமாதவனும்
பெரிதேயுரை செய்பவரிவ் விருப்பரில்
திரிபேது மிலார் கமலாகரர் செவ்வே (உ)

தினமுந்துயி லோவியபின்ன திசென்று
புனவின்முழுதிச் செயலாவ புரிந்து
மனைதுன்னிய வுர்வயின் மேவிய திந்த
நினைவின்படி பிசைசெயெடுத்து நிரம்ப (ங)

தம்வீடுபுகுந்து சமைத்தவைதம்மைப்
பெம்மானடி யார்மிசையும் படிபெய்து
விம்மாதரவார் மனைசேயொடு மேவி
கைம்மானிடர் தீர்த்தருள் கண்ணனை யெண்ணி. (ச)

தாமும்மினி துண் டறுவாரொரு நாடந்
தோமில்சுதனோடு பலிக்கொரு சூழந்
போமவ்வளவில் லரிதீர்த்தனை பொம்மச்
சேமஞ்செயுமவ் வொலி கேட்டது தேடி. (ரு)

வேறு

நிவர்த்தியு ஞானதேவு நீடுசோபான தேவும்
பவத்தகல்ஞான முக்தாபாயிய நாமதேவும்
துவத்தில் கோராரும் பாரும்குழ்ச்சி சேர்சாங்கதேவுந்
தவத்துயர் கபீரராகி சாதுக்க ளாருங்கூடி. (சு)

திருமகள் காந்தனமஞ் செப்பியோர் பாங்கர்மேவ
வருகம லாகரர்தா மகனோடு மவணடைந்து
பெருகுமா னந்தங்கொண்டு பேசுமச் சமுகமுன்னர்
அருகுறவீழ்ந்து தண்டனிட்ட னரன்புகூர. (ஏ)

துதித்தவர் தம்மைநோக்கித் துழாயணி மார்பனும்
மதித்துரை யடிக்கேனான் முன்மருவிய பிறவி தோறும்
விதித்த புண்ணியங்க ளெல்லாம் வினைந்தன துமமனோரால்
சதுர்த்தரே நானிவ்வுரிந் சாலவுந் தினனாகி. (அ)

மனைதோறும் பிச்சை யேற்றுவரும் பொழுதினிது நீவிர்
நனைமலர்த் துளவோ னுமநவில்வது வினவிவந்தேன்
இனைவது தவிர நீவிர் யாவரு மெனதில் வந்தித்
தனையனோ டெனையும் பாரிதனை யுமீடேற்று மென்றார். (ஈ)

அவ்வனா புரைத்தோர் தம்மை யனைவரு நோக்கியைய
செவ்விது துமது சாதுத்திற மிகவெளியர் நாயாம்
அவ்விய மவித்தனாய ராயினும் பலரும் வீட்டுக்
கெவ்வியல் பாகநேர்வேமயாது நீர்செய்வ தெல்லாம்.

(௨)

உமது பசாரத்தாலிற் குற்றயாந்திருத் தியானேனும்
எமையழைத்துப் போயாங்கே யினைவுறல் வேண்டா மென்ன
அமைவு ளீனொனக்குத் தந்தையானவன் பாண்டிரங்கன்
கமைர குமாயி யன்னையாயுறக் கலக்க முண்டோ.

(௩)

ஒருகுறை வேனுமில்லை யுற்றநீரும் மில்லாக
வருதல் செய்தியான் செய்யுசை மகிழ்ந்து கொண்டருளல் வேண்டும்
திருமகள் கணவனன் பீனொனத் தொழுகிறு மாலன்பு
பெருகிய விவொல்லோரும் பெயர்த்ததுவே றுறாத்திலா ராய்.

(௪)

சுமதி நாயகனோ தும்மில் சோர்வுறு தடைதிரியாங்கள்
தமதகம் புனலிற்றேய்ந்து சார்து மென்றுரைக்கக் கேட்டோர்
அமரு மில்லடைந்து தேவியார் தமைநோக்கி மின்னே
நமதகந் திருமாலன்பர் நண்ணுவரின்றைக் கன்னா.

(௫)

அருந்தநல் லமுதுசெய்தற் கமைகெனச் சுமதிகேட்டுத்
திருந்தநன்றென்று கூறச் செவ்வியோர்க் கூவச்சென்றார்
பொருந்தயல் வீட்டில்வேண்டும் பொருளொலங் கடன்கொண் டெய்தி
விருந்தினர்க் கடிசில் செய்துவேணடு பாயசஞ் செய்போதில்.

(௬)

இந்தனம் போதாதாகி வேறொரு துணையுமின்றி
நந்தினையழைத்து ஈபோய் நம்புழைக் கடையில் வைகும்
முந்தெரு முட்டைதம்மிற் சிலமுகந் தீணதிகெய்ன்ன
வந்தனன்கு வையைக்கண்டு மற்றதற்சில கொள்போது.

(௭)

அதிலொரு கடுவாய் நாகமடர்ந் தெழுந் தந்தச் சேயை
முதிர் சினத்தோடு கவ்வமுந் துறவலறக் கேட்டுக்
கதுமெனச் சுமதிவந்து காண்முனை தன்னை நோக்கி
எதுநிமித்தத் தாலிங்கே யலறினை யெனவினாவ.

(௮)

அம்மனே யிந்தத் தியவர வெனைக் கவ்விற் நென்று
கொம்மெனக் கூறவன்னை கொடியவல் லரவை நோக்கிக்
கம்முறு பயங்கொண்டேங்கிக் கலங்கி மெய்மறந்து பின்னும்
தம்மக வதனைநோக்கத் தளாமிசைக் கிடந்த தன்றே.

(௯)

ஈதென்ன விபரீதம் மென்றினைந் திடர்க்கடவி லாழ்ந்து
மாதவர் மதிகலங்கி மறுகினர் மனந்தெளிந்திப்
போது நாஞ்சுதனை நோக்கிப் புலம்புறின் மனைக்கண் மேவுஞ்
சாதுசற்சனர் களுண்ணை தகல்வரோ யெனச் சலித்து.

(௧௦)

உரக முன்றீண்ட மாய்ந்த வுலோகி தன்றன்னைப் பெற்ற
வரமதி தயன்றன் பாவைமனத்துயர்க் கதிகமேனும்
தரமிரு சாதுபுசை தவிர்தல் கூடாத தென்று
திரிபிகச் சேயைத்துக்கிச் செறிவனைத் தோண்மேற் சார்த்தி.

(௧௧)

கொடுவந்து மனையிற் றொட்டின்மிசைக் குழந்தையைக் கிடத்தி
வடுவறத்து நீராடிவந்து பாயசஞ் செய்தாகக்
கெடுவதில் சுமதிகேள்வர்கிளந்த சாதுக் கடம்மைச்
சுமதியி லழைத்து மேவிச் சரண்களை விளக்கித் தாழ்ந்தார். (௨௨)

சுமதியும்வந்து தாழ்ந்து சுதன்றுயர் மறந்து தும்பால்
எமதிடர் கழிந்து நல்வாழ் வெய்தின மென்ன வேத்தி
அமர்தர வாசனந்தந்த மர்ந்தபி னடைகளிட்டு
விமல நற்கறிகள் வைத்து வெள்ளிய மூரல்பெய்து. (௨௩)

பருப்பிடை நறுநெய்ப்பெய்து பரம சாதுக்களே நீர்
விருப்புட னமுது செய்மினென்று வேண்டிதலு நாமர்
பொருப்பது குடையாக் கொண்டபுனிதனைத் தியானஞ் செய்ய
கருப்புலில் லோனைபபெற்ற கண்ணனுட் டோன்றா னாக. (௨௪)

உத்தமோ தோவிவ்வு னுளதொரு தடையென் றோர்ந்து
மெய்த்தவச் சுமதிகோனை விருப்புட னோக்கி யுங்கள்
தத்துவப் புதல்வாற் றன்னித் தருமின் யாங்கூட வைத்துச்
சுத்த நல்ல முதுண்டற் கென்றுரைத் திடச் சுமதிகேட்டு. (௨௫)

வேறு.

இப்பொழுதுள தோதிலெவர் கருமிசை யாருண்
ஒப்புற வுரைசெய்வே மென்றுள மதிவன்னி
செப்பின் ரருமை தேவரை முகநோக்கி
துய்ப்புறலது செய்து தொட்டிலின் மிசை தூங்கல். (௨௬)

உற்றன னெனயாங்களும் புதல் வனையன்றிப்
பற்றில முணவாதல் பள்ளியிலுறு சேயை
உற்றுற வெழுவிததிங் குய்க்குதி னொனலோடும்
சற்றவண் மொழியொன்றுஞ் சாற்றிலராய் நின்றே (௨௭)

விட்டலனடி யுன்னிவினைவது வினைகிற்க
மட்டறுதவர் முன்னே யென்றன தொருமைந்தன்
கிட்டிலனிது போது கிளர்துயில் மிகலாலே
இட்டநலுண வுணமினென்பது தெரிநாமர். (௨௮)

வீணையொ டெழுதந்து விட்டலனடி யுன்னிக்
காணுறவரு கென்றுகையினி லுறுதாளம்
பேணிநருற வோதிப் பேசினர் திருநாமம்
தூணிடைவரு வோய்கீ தோற்றில யெனிலுண்ணோம். (௨௯)

என்றிவ ரினிதோத வெதிரரு ளொடுதோன்றி
நின்றிரு கையாலந் நிமலரை நெடுமார்பந்
துன்றுற லதுசெய்து துளவணி நெடுமார்பன்
நன்றுன துளமென்னை நவிலுதி யெனநாமர். (௩௦)

சுமதித றொருமைந்தன் றாங்குதலையோவி
எமதுடன் மிசைகிற்க வினிதரு ளுதியென்று
கமலநன்மலர் போலுங் கழல்பணி வுறுபோதில்
அமலனதருளா லங்கயர் வுறுமொரு பாலன். (௩௧)

சுரு

தெளிவுறல் கொடுதாயைச் சீக்கிர முணநன்னீர்
அளியென வுரைசெய்யவக் குரலினை கேட்டுக்
களிமகிழ் வொடுசென்று காண்முனை யினத்தாக்கிக்
குளிர்வுறமுக முத்தங்கொடுகிற நனிசேர்த்தி.

(௩௦)

தழுவின ரரிதாசர் சந்நிதி கொடுவந்து
வழுவறு மொருநாமர் மலரடி மிசைவீழ்த்திக்
தொழுதவரடிபற்றித் துணைவிழி வருநீரால்
கழுவியெழுமழை மேவிக்காத்தருள் புரிந்தோ

(௩௧)

உம்மது பெருமைக் கோரொப்பிலை யெனவோத
அம்மனை யுறுதாசரனை வருநீர்நீற
இம்மகனுக் கென்னையெய்திய தெனவன்னார்
தம்முன நுறலான தன்மையை யுரைசெய்தார்

(௩௨)

அற்புதமிது வென்னாஹரியடி யவொல்லாஞ்
சிற்பரன ருணம தேவர்தமுக நோக்கி
மற்பொருதிரு மார்பனே யொருவடிவாகி
பொற்புறலான நென்றவர் நனிபுகழ் வற்றார்

(௩௩)

புகழ்வொடு மகிழ்வுற்றப புதல்வனெடவ லொல்லாம்
மிசுசுவை யழுதுண்டார் வெள்ளிலை பாகோடு
தருநறு மலர்சாநது தரவடை வொடுபெற்று
மகனெடு தாய்தந்தை வாழ்வுறு மொழிதந்தார்

(௩௪)

மூவரும் வருநாமர் மொழியுப தேசம்பெற்
நேவருமகிழ் கொள்ளவில்லறம் வழுவாமல்
ஆவயினரி நாமமனுதின நனியோதி
மேவுற வவொல்லாம் விடைகொடு புகலானார்

(௩௫)

கமலாகரர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் எஅக்கு யெய்யுள் னூதூஎடுசு

முற்றிற்று

துக்காராம் சுவாமிகள் சரித்திரம்.

தேகுவென்னுந் திருப்புரி யிற்குடி.
ஆகுலோர்நன்ம ராடரி லானமெய்
வாகுசேரநற் செய்கைகள் வாய்த்தவர்
போருசாதுக்கள் சேவை புரிபவா

(க)

இடைவிடாதிவ வும்பக லுந்திரு
வுடையமார்ப னுளத்துற வெண்ணுறு
நடையர்பேர்விசு வம்பரர் நாடொறும்
மிடைசுடர்ப்படும் வேலைவந் தெய்தவே.

(உ)

தாளம்வீணைமத் தாளமுங் கொண்டரி
ஆளமுசுறு மன்ப ரனேகர்முன்
நீளநீளரி கீர்த்தி நிகழ்த்தொரு
நாளீணந்தின நன்மகற் கொதுவாள்.

(ஈ)

ஈண்டுநங்குலத் தெய்திய முன்னவா
பாண்டுரங்கன் பழம்பதி செல்லுவார்
ஆண்டுதோறு மவ்வாறுநீ செல்வதை
வேண்டுகென்ன விரும்பி யெழுந்தனர்.

(ஐ)

தாய்பதங்க டொழுது தனித்தரி
மேயபண்டரி யாத்தினா மேவுறத்
தூயதான பஜனை சொலிக்கொடங்
காயவன்பினர் சும்மொ டடைத்தனர்.

(ஐ)

துண்டாமாதி தோயாம டிடி துடன்
புண்டலீகனாக் கண்டடி பூசிதலுப்
பண்டரிப்பிர தகஷணம் பண்ணிநீள்
வீனுகோயி லிடைவந்து மேயினா.

(ஈ)

வினைதமைந்தனை யஞ்சனை மீளியை
நனர்வணங்கியங் குள்ளந லோர்சொலும்
புனிதகீர்த்தனங் கேட்டுத்தம் புந்தியில்
இனிதினனந்த மெய்தியுள் ளெய்தினார்.

(எ)

இன்பவாரியை யெண்ணு ன்ணர்ந்தமெய்
அன்பர்ஜீவ வழுதை விமலனை
முன்புகண்டு முதிர்பர மானந்தம்
மன்பெருங்கடன் மூத்தி வணங்கினர்.

(அ)

எண்ணிரண்டுப சாரமியல்வறப்
பண்ணியாலிங்க னஞ்செய்து பற்பல
வண்ணமாக வழுத்தி வணங்கினர்
நண்ணினுரைந்து நாள் வரை நன்கோ.

(ஊ)

நாமகீர்த்தனங் கேட்டங்கு நண்ணினோர்
காமன்றூதை கழல்கள் வணங்கினர்
பூமகட்கொழு நன்விடை பெற்றுப்போய்
தாமகத்துறு தாயை வணங்கினார்.

(10)

பண்டரிப்பெரும் பான்மை யெலாஞ்சொலிக்
கண்டமூர்த்தி கழற்கு னெனநூளும்
மண்டுகின்றசெய் போதினி வாய்ப்பதென்
றண்டுகண்கணீர் வாரநின் ரூரோ.

(11)

தாயுந்தன்மகன் றங்குலத் தோர்செய்கை
மேயினுனென வேண்டி மகிழ்ந்தனள்
ஆயபின்பொர் தினம்விசுவம்பரர்
போயினார்முன்பு போற்பண்ட ரீபுரம்

(12)

சென்றுசந்திர பாகையின் தீர்த்தத்தில்
நன்றுமூழ்கி நலங்கிள ரத்தனி
நின்றுவிட்டல மூர்த்தியை நேமமாய்
ஒன்றச்சேவித்தொ ரங்கு துதித்தனர்.

(13)

தசமியோர்பொழு தாயுறச் சாப்பிட்டங்
கிசையெகாதசியில்லுண வின்றியே
நிசியொர்நான்கு நிரம்பிய ஜாமமுங்
கசியுமன்பிற்கண் ணன்புகழ் கேட்டனர்.

(14)

சேர்துவாதசிப் பாரணை செய்தங்கு
சார்தலாயினர் முத்தினந் தாழ்த்துபயின்
கார்நிறந்திகழ் கண்ணனடியிணை
ஆர்வமோடுகண் டன்பின் வணங்கினார்.

(15)

விடைபெறும்பொழு தில்விழி நீருகக்
கடையனேனுனைக் காண்பதெந்நானென
அடையுநீர்வில கற்கரு மீனென
நடைகலங்கின னென்று நவின்றனர்.

(16)

என்றபோ தெதிரிற் பிரசன்னமாய்க்
குன்றமேந்திய கோவலன் டோன்றிமுன்
நன்றுநின்னன்பு நன்றென மெச்சிநான்
ஒன்றுவேனெங்கு மாதவி னோசக்கேள்

(17)

நீயுன்னுரிருந் தென்னிநி னைப்பினும்
ஏய்வனின்வயி னன்பிக வேனெனச்
சாய்வினன்பர் சகுண வடிவையான்
நேயமோடென்றுங் காண நினைக்கின்றேன்.

(18)

அன்றிவேறென்று மாதரிக் கின்றிலேன்
என்றுமற்றிதற் கென்செய்வென் யானென
நின்றகண்ணன்புன் மூர னிலவுற
ஒன்றமார்பி லீணத்தவ ருச்சிமேல்.

(19)

சனதுசெங்கம லக்கரஞ் சார்த்தித்தன்
புனிதநாமஞ் செவியிற் புகன்றனன்
இனிது நீ யெங்கிருந் தென்னை யெண்ணினும்
நினது கண்ணெதிர் நோர்வெனஞ் சேலென.

(௨௦)

ஊர்க்குப் போக விடைகொடுத் துய்த்தனன்
பேர்க் கொணவன்பு கொண்டு பெயர்ந்தவர்
பெர்க்குந் கார்த்திகை கொட்டெட்டித் திங்களும்
பார்க்க வந்தார் பண்டரி மாயனை.

(௨௧)

கெட்டி ரண் டென்றிய ம்பு மெகாதரி
லட்டி லாரா பண்டரி புரமேவி லார்
முட்டி லெனப்பது திங்களின் முந்திய
அட்டமித்தியில் விசுவம்பரர்.

(௨௨)

நிரவினே துயிலங் கனவெய்தினன்
அரவினாம யருளிய பச்சைமால்
உரவினீ யெட்டித் திங்களென்னார் வந்து
பரவி யென்னைக் கடனுற்ப பண்ணினாய்.

(௨௩)

அதலானியமரு முன்னார் வயிற்
போசலாயின னென்று புதன்றொரு
ருசுரீள் பொ நிற்புன்னிய மாந்துறந்
காதல் கூரணபர் கணவிழித் தாரலோ.

(௨௪)

விழித்தல் ஐரில்லிளங்கும் வயினவா
செழிப்புறத் தெரியச் சொல்லிச் சென்று நாம்
பழுத்தமாம் பொழில்வையும் பரமனை
வழுத்திவ் ஐரில்வரச்செய்து மென்னவே.

(௨௫)

சொல்லியாரொடுந் ரூபபைம்பும் பொழில்
புல்லி நாடினர் கண்ட லர் பூவுறை
வல்லநாதனை வாய்ந்தவ ிரப்பொடி.
மெல்லி சும்பத்துளவம் விரை விசவே.

(௨௬)

தெரிந்து சென்றங்கு நோக்கத் திருத்துழாய்
விரிந்தவாசப பொடியொடு மேவுறப்
பரிந்து கண்டுகூர்ப பழுதின்றெனப்
புரிந்தெல்லோரும் வியந்தனர் போற்றினார்.

(௨௭)

ஆயு.பொதறைவார் விசுவம்பரர்
மாயன்ற னனை யிம்மண்ண கழஞ்சாயினும்
ஏபக்கரணுது மென்னு மளவிலா
காயமற்றி வரண்பைக் கருகியே.

(௨௮)

வேறு.

விசுவம்பரனோ தனிவிட்டலனும்
கசிவன்பது கண்டி வண வந்தது மெய்
நிசியொன்று நிறத்தனி மாளேனீர்
அசியின்றி யகழ்ந்து கொளத்தருமால்.

(௨௯)

இனிதும் வழிதன்னிடை யெய்துவனோர்
புனிதன்கிழ வவணவர் பூடணன்மே
தீனியங்கவ னிற்பெரு கித்திகழும்
நனிநன் கரிபத்தியென நவில.

(௩௦)

வினவுற்றவர் யாரும் வியந்துகரம்
புனைவுற்றனர் கொட்டினர் பூமகன்கோன்
அனகத்திரு நாமமறிந்த வயிற்
முனலுற்றனர் கைகொடு தோண்டினோ.

(௩௧)

தோண்டத் துளவும் பொடியுந் துனலாய்
நீண்டத்தலை நேரிலு ருக்குமணி
வேண்டத்தகுனோன வளோடு விராட்க்
காண்டற் கினிதாயுறல் கண்டனோ.

(௩௨)

கண்டார் ஐயஐயவென நன்குகளி
கொண்டார் விசுவம்பரர் கொண்டனர்கை
வண்டார் துளவோனை மனாட்டியுடன்
கண்டார் வழுடன் கொடமா நகர்வாய்.

(௩௩)

சிந்தாமணி போற்றிசிக்க வெலாம்
தந்தார்தர வேரு தண்ணெனு நீர்
இந்தாயணி யெனனு நதிக்களாயில்
வந்தாவ யின்மன்ன நிநீஇ யினரே.

(௩௪)

வேதோத்தமர் தம்மின் விதிப்படியே
மாநூத்தமி யோடமர் மாதவினச்
சேதோத்தம மஞ்சன நீர்சிரமீ
தேதோத்திரமோ டினிதாட்டினோ.

(௩௫)

எல்லாவணி யுந்திகழ் வித்தெழில் சேர்
நல்லாடையு நன்கொளிரப் புனைவித்
துல்லாச மிணங்குப சாரமெலாம்
வல்லார் சொலும வண்ண மியற்றினரே.

(௩௬)

ஒருநாளிரவிற் பெரிதும் பர்தொழும்
திருநாயகன் முன்பெதிர் நின்று திகழ்ந்
தருணயக வந்தணர் நாயகசோ
கருநாயிறுபோலொளிர் கண்ணவென

(௩௭)

துதிசெய்து துரும்பளவும் பொருவா
மதியில்லெளியேன் முனம் வந்தனை நின்
பொதியின்னருள்யான் புகழ்தற்கெளிதோ
விதியின்றிறமென்று வியந்தனரே.

(௩௮)

அவசங்கொடு நிற்கவருட் சூரியார்
கவுசம்பொரு கண்ணன் மகிழ்ந்துமுகம்
நவசந்திரனென்ன விளங்குமணித்
திவசந்தனில் வேண்வெ செப்புகென.

(௩௯)

நாதாவுனதன் பிடை நானழுவா

மேதாவியெனும் படிவேண்டுவெனென்

சாதாரணமாய் வருசந்ததியும்

ஆதாரநினைம்புய மெல்லடியே.

(சும)

பற்றிச் செலுமன்புபழுத்திளகப்

பெற்றுப் பெருகும் படிபே ரருள்செய்

கெற்றைக் குமென முனியம் பினர்மால்

நற்றப்படியே வரநல் கினனே.

(சுக)

அருள்கொண் டவரை யணியிவ் விடைநீ

இருள்விண் டிடவென்று மிருக் கவெனத்

தெருள்கொண் டபணிக் தனர்சென் றனரில்

மருள்விண் டிறநான் சிலமாய்ந் தனவே.

(சுஉ)

வேறு

ஆயநா ளளவில் வைகுண் டத்தினின் றணிவிமானந்

தாயது கொண்டவிண்ணு தூதர்க ளெதிரிற் றேன்றி

நாயகனன்பின்மிகீர் நன்னுகும்வைகுண்டமென்ன

ஏயது கேட்டவன்பர் பண்டரிக் கிறையையோக்கி.

(சுங)

எனக்கிரு குழவி யோடில் லவளுமுண் டிவர்கண் மேனின்

மனக்கனி விருத்தல்வேண்டும் வைகுண்ட நான்செல்கின்றேன்

புனத்துழாய் முகிலேயென்று போற்றின றோறிப்போரூர்

கனக்களே பரத்தைவிட்டிக் கடன்முறை கழித்தபின்பு.

(சுச)

ஹரியென்று முகுந்தனென்று மமைசிறு ரோடுபண்பு

தெரியமா பாயியென்னுந் தேவியார் கிருமானமம்

பெரிதினி தியம்பல்செய்து குடும்பமும் பேணியெங்கும்

விரிபிரா ணிகளிலொத்த விருப்பின ராகிவாழ்நான்.

(சுரு)

அன்னவ ரன்புக்காக வாண்டருள் பாண்டு ரங்கன்

றன்னருள் பெருகிச்சார்ந்து கனவினுந் தமக்குவேண்ட

லென்னது புகலுகென்ன வெம்பிரா னேழையேனுன்

பொன்னடி யன்றி வேண்டேன் பிறிதெனப் பூமிகேள்வன்.

(சுகு)

மகிழ்ந்தவர் தமைத்தழீஇப் போய்மறைந்த பின்கனவுதேர்ந்து

மிசுந்தவா னந்தங்கொண்டு மேவரி பஜனைசெய்து

திகழ்ந்தன ரிருக்கத்தந்த சேய்களா லோசித்துத்தாய்

அகந்தனி லடைந்துதாயே யகத்துள் துமக்கிருக்க.

(சுக)

நாங்கள்சென் றரசன்றன்னை நயந்துசே வகங்கள்செய்ய

ஒங்கிய விச்சைகொண்டோ முதவுக விடையென்றோகிப்

பூங்குழல் வணங்கவன்னை பொருந்திலர் பற்பலாறு

தீங்கறத் தடுத்தாங்கேளாத் திறத்தினுத் தரவுசெய்தார்.

(சுகி)

இருவருஞ் சென்றுவேந்த னிடத்தனி கங்கட்கேற்ற

பொருநராய்ப் பொலிவு பெற்றுப் போதுக தாயையென்றார்

அருளினே பாண்டிரங்கன் றினையெவ்வா நகல்வதென்று

கருகினர் கண்ணீர் மல்கக்கண்ணன் றன்கோயின்மேவி

(சுக)

பணிந்தனர் பற்பலாறு புகழ்த்துபாண் ரோங்கா நினைத்
தணந்து செல்வகை யாயிற் றென்றனை யராலினி யான்போதல்
அணிந்தடி பணிவதென்றோ வருளுக விடையென்றேத்தித்
துணிந்துள மருகிமாணாக் கூய்க்கொடு சுதர்பாற்சென்றார். (௩௦)

சென்றுளந் தனைவிடோபாச் சேவடி சேர்த்திருக்கப்
பொன்றினசில நான்பின் போர்தின மவர்கன விற்போந்து
மன்றலந் துளவமானீர் மகர்வயினன்பு கூர்ந்தங்
கென்றனைப் பிரிந்தீரன்றோ யானுங் கடேகுவுக்கு. (௩௧)

வந்ததுங்களுக் காயன்றோ வா தலானீரு மக்கள்
பந்தம் விட்டிப் போதே யென்பால் வருகென்று போளுன்
சந்த தமற்றதிலாததையலா ரெழுந்திருந்து
நந்தரை யழைத்துந் தந்தை நயந்தவா நளினை நாதன். (௩௨)

நம்மதூர் நணுகிநாளு நங்குலந்தனை யீடேற்றிச்
செம்மை செய்வதற்கமைந்தானின் றென்றன் கனலிற்சேர்ந்து
பொம்மல்சேர் தேகுக்கென்னைப் போதுக வென்று போளுன்
அம்மழை வண்ணன்றன் பாலடைவது வேண்டுமென்றார். (௩௩)

என்றலுஞ் சிரித்து மைந்தர்கனவு மெய்யாமோ வென்று
துன்றலைத் தடுத்து நான்கு தினந்தொலைவான பின்பு
நின்றதந்தாயை நோக்கி நேற்றளவினும் விடோபா
ஒன்றுமக்கென்னை சொன்னானென விகழ்ந்துற நகைத்தார். (௩௪)

நகைத்தவர் தம்மை நோக்கி நாதன் சொன்னதற்கு நீவிர்
மிகைத்திக ழுன்மினென்று வெறுத்தெமொபாயி சொல்லப்
பகைத்தவர் கேளாராகப் பாண்டிரங்கனுக்குக் கோபம்
தகைப்பரிதாகி வந்து சார்ந்தனன்றாய் கறாவில். (௩௫)

என்னிடம் வரவுமக்கியானிசைத்து நம்மகர் பால்வாஞ்சை
துன்னிட வராதிருந்தீரல்ல வோதுஞ்சுதர்க்கு
மன்னிடு மரண நாணையிரண்டு ஜாமத் திலென்னப்
பன்னிடல் கேட்டுச்சாலப் பதறின ரழுதுசொல்வார். (௩௬)

ஐயனே யெனதுமக்க ளவிந்திடி லெனக்கியாவர்
செய்கடன் செய்வாரென்ன ஸ்ரீதரன் யானேசெய்வேன்
மொய்கட னுமக்கென்றோதி மறையுமு நெழுந்துமுந்தித்
தையலார் மகரைநோக்கி யான்முனஞ் சொலத்தடுத்தீர். (௩௭)

ஆதலாற்பாண்டிரங்க நகைத்திடைக் கோபங்கொண்டு
போதலா யின்றிரண்டு ஜாமத்திற் புரள்வீரென்று
நோதலாம் வகையிராவிற் கனவிடை துவன்றானென்னச்
சாதலா கின்றமைந்தர் தாய்க்கு மூப்பானதாலே. (௩௮)

பித்தமிக் காகிவாய்க்கு வந்தது பிதற்றுகின்ற
தித்தகையென்று தாயைநோக்கின ரின்று நாங்கள்
செத்தவிவது மெய்யே துஞ்செங்கை யாலிடுக சோறென்
றத்தகை யவருணைக்க வழுதுதாயன்ன மிட்டார். (௩௯)

வெள்ளடை துவர்க்கா யீயும்வேளை யிலரச நேவப
பொள்ளெனத் தூதர்வந்து பொருந்தலர் பொருவில் சேனை
வெள்ளம் வந்தமர் நேரிட்ட வாதலானீர் வினாந்து
தள்ளருஞ் சமர்க்குச் செல்லச் சாற்றின நரசனென்றான். (௬௦)

என்றவர் சொல்லக்கேட்ட விவரிருவருஞ் சமர்க்கு
நன்றெனச் செலவமைந்து நால்வகைச் சேனையோடும்
சென்றவறு போர்செய்து சிதைந்தடி பட்டு வீழ்த்தார்
அன்றனை சொற்கேளா மலமலனை யிகழ்ந்த தாலே. (௬௧)

இறத்தல் வந்துற்றதென்ன வெண்ணின ரிபங்காத் தோனே
நிறத்தயா நிதியே யிப்போதெம்மை நீகாத்தல் செய்கென்
றுறத்த பித்திரங்கி வேண்டவுட நெதிர்தோன்றிக் கொண்டல்
நிறத்தினன் றழுவிச் சென்மினி ளொளிவிசும்பென் றுய்த்தான். (௬௨)

அம்மகரிறந்த செட்கிய மாபாயி முதலோர் கேட்டு
விம்மலுற்றழிச்சத் துன்பவேலையின் முருந்த நென்னும்
செம்மறன் மனைவியாற்றான் சஹ கமனஞ் செய்தான்மா
லும்மவ ளுக்குங் காட்சியுத விவைகுண்டத் துய்த்தான். (௬௩)

ஹரியென்போன் மனைவி கர்ப்பமாயிருந்தன ளன்னாளைத்
தெரியமாபாயி தேவுக்கழைத்தனர் கொண்டு சென்று
சுரிமுகச் சங்கீமங்ங் கோயிலுட் சென்று தோன்றும்
கரிய மாறன்னை நோக்கிக் காற்றாணை யிறுகப்பற்றி. (௬௪)

குடும்ப நாசஞ் செய்கின்ற குடிலனை கொஞ்சமேனும்
தொடும் பரிவின்றி நியென் சுதர்பட வினைவித்தாயே
இடம்பை திருனக்குத் தாசொன்பவர் குலத்தையெல்லாம்
கெடும்பரி சியறமுகின்ற கேசவா யானென்செய்கேன். (௬௫)

மூப்புறு பருவத்தென்னை யாரினி முயன்று நின்று
காப்பவ னென்று துன்பக் கடலிடை யாழ்ந்தில் வந்து
தாய்ப்பவனத்திற் சேரமருகியை விடுத்துத் தாழ்ந்தா
டும்பப்பவன்றனை நெஞ்சில் விடுகில ராயிருந்தார். (௬௬)

அன்னைவர் துயலா நோக்கியருணிறை பாண்டிரங்கன்
தன்னது சகுணரூபத்தனைக் கொடுமுன்பு சார்த்தேன்
இன்னவி லமுந்துகின்றி னொந்தெந்தக் காலத்தேது
துன்னுமோவது வேதுன்னுந் துயருறிற் பயனென் றுன்னும். (௬௭)

இப்பொழுதுமக்குப் பின்னையுடனெது வேண்டினாலும்
சொற்படி தருவேன் வேண்டல்சொல்லு கென்றுணாப்பக் கேட்டோர்
ஒப்பறு முன்னையன்றி வேறென்று முகவேன் யானென்
றப்பொழு துணைத்த மாற்றமயர்ப் புற்றாயானீ யென்றார். (௬௮)

என்னுமற்றவரை நோக்கி யினியுமக்கியான் சேய்த்தோன்றல்
பொன்னுமக்குதவி செய்யும் புதல்வன்றன் மனைவியாகத்
துன்னுதும் பணியிலேதுஞ் சோர்வுறு தியல்வோமென்றான்
மின்னுமிழ் மணியும் பொன்னும் விளங்கெழில் மார்பினானே. (௬௯)

வினவெமாபாயி நன்றென் நிறைஞ்சிடவி மலன்றூனத்
தினமுதலவர் தம்பேரனாகியே சேவை செய்தான
வனமலர் திருவுமன்றார் மருகியாய்ப் பணிசெய்துற்றான்
அனகன் மற்றவனோடோர் பாத்திரத்துண்டு வருவதானான். (எடு)

சிலதினங் கழிந்தபின்பு செப்பெமா பாயிக்காயுள்
விலகுறு காலமாக விமலன்றன குறங்கிற் சார்த்தி
இலகுறு மாவிதன்னை வைகுண்டத் தேறச்செய்து
பலவகைக்கருமம் யாவும் பண்ணியுத் தரித்தான் மாதோ. (எசு)

மருகியார் மாமியாரா போமவகை தெரிந்தங்கு வந்து
பெருகியது யமததாழ்த்து பிள்ளையுந் தானுமாக
உருகியென் மாமியாருக் குரிமைசெய்து தவகிலலேன
அருகிலேனத்தோ வென்ன வழதன ளயாந்தான் மன்னோ. (எஉ)

அயர்வது தெரிந்து சுற்றததாலொ ரீயுந் சேபம்
இயலுடனிருந்துதானே கருமஞ் செய்தீ னொன்றோ த
பெயரரி மனைவிகேட்டு வியந்தனள் பிள்ளையான
நயமிசு விடோபா தேர்ந்தாளுரணன் செய்கை யென்றோ (எங்)

தேர்ந்தவன் கோயில் சென்று தீர்த்தனை நோக்கி நின்னைச்
சார்ந்துறச் செய்கிலா தென்றந்தையர் சமைக் கொன்றோயே
நேர்ந்துள பிரகலாதனங்சத நென நிகழ்த்தப்
போந்தவர்ந்ததை மாராப பொன்றிடச் செய்தாய் போலும். (எசு)

தருமமோ நீசெய்கின் ககவுகளாத லாலுன்
அருகிலு மருவல்கூடா அதனததனகையா யுத்தால்
செருகித் தம்மார் பைப்போழ்ந்து கீர்த்தரு முயலககண்டு
மருவலர் துளவோ னோடி வந்தவன் கையைப்பற்றி. (எடு)

கொண்டு வீனயென் மேனீகோபங் கொண்டாவி நீக்க
மண்டு கின்ற யென்றோ தித் தழுவித் கண்ணீனா மாற்றி
அண்டுவதண்டும் போக்கலரி தெனப்புகன்று தேற்ற
விண்டவனாகிக் கோபம்விமலனைப பணிந்து நோக்கி. (எசு)

நாதின் செய்கை தோநயமிலேன் செய்த திமைக்
கோதறப் பொறுத்தாள் கென்றுபோற்றலுங் கொண்டல் வண்ணன்
மேதரு கருணை கூர்ந்து நவவித பக்தி மேவ
ஒதலு முபதேசம் பெற்றுற்றனன் ருயுந்தானும். (எஎ)

பாண்டரங்களைப் பூசித்துப் படர்தருங் காலத்தன்னார்
கீண்டினன் பதாழி யென்றோர் புத்திர னிவனும் பக்தி
நீண்டும் பூசித்துற்றா னிமலனை யிவனுக்கோர்சேய்
காண்டருங்கான் ஹயாசங் கரனெனத் தோன்றினானே. (எஅ)

தோன்றினன்றானு மவ்வாருகவே சுருதிநாதற்
கேன்றன னடிமையாகிப் பூசித்தா னிவனுமோர் சேய்
ஈன்றனன் போனோபா வென்பவ னெழிற் பாண்டரங்கன்
ஈன்றபூசனை செய்துற்றா னுண்டிருபத்து நான்கும் (எக)

தன்னுயிர்போற்ற யாவிற் றரணியி னுயிர்க ளெல்லாம்
மன்னுற் ச் சாதுபுசை மலிதரப புரிந்து மெய்யன்
என்னுமதிழுக்காதே சாத்துவிகளும் வருநாளோர் நான்
துன்னுருத்திரன்மால் வேதாத் துயிலிடைக் கனவிற்றோன்றி.

(அற)

உணக்கெதிலிச்சை யென்ன வுரைத்தலு மெதிர் வணங்கி
எனக்கு நன்மைந்தன் வேண்டுமெனச் சம்புதந்தே நென்றான்
கனக்கரு நிறத்தோனொ றுநங் காசினிதனை யீடேற்றும்
மனக்கனி வாளைத்தந்தே நென்மலரயனுந் தந்தான்.

(அச)

துயிலுணர் தருகிறாங்குந் துணைகன காயியான
மயிலினை யெழுபபிநாதன் வகுத்ததைச் சொலிமகிழ்ந்து
செயிற் வாழுநான்கள் சிலசென்றபின்புதேவி
வயிலிடைச் சிவனவரத்தாற் சாம்பழி யென்போன்வந்தான்

(அஉ)

பச்சைமால் போனோபாவுக்கருளிய படியேநல்க
இசைசைகொண் டடியோடி மிருந்துழி யாவன்பாரிற்
கொச்சைசீரந் தறிவுமேவக் கொளுதகிநல் லொழுக்கத்தாக்கும்
விச்சைதோந்தவ னெனநெண்ணி நாமதேவரை விளித்து.

(அங)

நீயுலகக்கிண்முன்னே நிமல னையப் பிறந்தபோதங்
கேயுமென னாரினாறு கொடியென் றியல்லிரந்தம்
வாயுமா செய்யெனென்று வகுத்தனை விரதமற்ற
தாயுறி லஞ்சுகோடி னையம்பதிகோ ரிலக்க விலினை

(அச)

அல்லவோ சரியதாக வமைக்குவஞ் சீவகோடி
நல்லொழுக் கத்துமேவ நடத்தவும் போனோபாவுக்
கொல்லியின் மக ஹ்யமேவு கெனவுரைத் தருள நாமர்
சொல்லிய படியேசெய்யே நென்னவ ர் தொழுதுபோந்தார்.

(அரு)

மனைகன காயிடென்பாள வயினுற்றுப் பிறக்கத்தோன்றும்
தனையரைப் பாணுரங்கன சன்னிதிகொண்டென்று
வினைதெறு திருட்டிகச்சீழ் விழுத்திததா யோடுதந்தை
புனைமலாத் துனி சேவா ஹண்ணப போற்றினா வணங்கிநிற்க.

(அசு)

அடிய ருக் கிரங்குசண்ண னருளுருக்குமணிதன்னை
நெடி துற நோக்கியிந்தச் சிறுவனை நி னது கையாற்
மெத்தெனசெய் தெடுத்தி பெற்ற தோகைகை யீதியென்ன
படிவியை யில்லாள்சொன்ன வகைத்தந்தா சீர்வதித்தான்.

(அஎ)

மற்றவர் கொண்டு நாதன் மலரடி வணங்கிச்சென்று
குற்றமி ரெட்டிவிட்டுப் பெயர்வகை குறிக்குங்காலே
பொற்றனிப் பாவைபோநது புகழ்த்துகா ராமனென்று
நற்றூற நாமமிட்டுச் சடங்கொ ரடத்திச் சென்றான்.

(அஐ)

பின்னருஞ் சிலநாட்சென்ற பின்கன காயிவேதா
முன்னருள் மரத்தாற் பெற்றுந் மூதுணா கான்ஹயாவை
நன்னர் மூவனாயும் பெற்றோர் நாடொறுநனிகளர்த்து
மன்னரி டுருளால் வாழ்வின் மகிழ்ந்தனர் பஜனைசெய்து

(அக)

மகர்வளர்ந்தனர் குமாரவயதுற விவாகஞ்செய்து
சுகமுறுநாளிற் றந்தைதனக் ககிழம்புத் தோன்றத்
தகவுற மூத்தபிள்ளை தன்னைக் கூய்க்குடிப்ப வாழ்க்கை
நிகழ்வுற நடத்துகென்ன நேர்ந்திலன் வணங்கிச் சொல்வான் (௬௮)

ஐயனேயுலக வாழ்க்கை தன்னிலாதர மில்லேன்யான்
செய்யமா ஞாலத்துள்ள தீர்த்தயாத்தினை செய்யற்கே
மையலுற்றேனானு நின்னுணாவழுவிச் செல்லேன்
மெய்யரு னெதுவோவென்று விளம்பத்தா னையும்வினாவி (௬௯)

சிவனருள் வரத்திற்குே ன்றந் திறத்தினத தெய்வீதித்
கிவனாரி யவனானை நென்றெணித் துகாராமனாக்கூய்
அவர்வயி னொப்புவிக்க வவருநன் றென்றுதாங்கும்
உவகைகொண் டெற்றாரகி வரவவ ருரிமைக்கந்நான் (௭௦)

காசரோ கம்பிடி த்துக் கவலுறக் கண்டதந்தை
நேசமோ டாலோசித்து நிகழ்பு னாவிரிவிருக்கும்
மாகிலப பாறுயின்ற ஜ்ஜாயியை மணத்தல் செய்யத்
சேகறு துகாரா மென்போர சேர்ந்துவாழந் திருக்கு நாளில் (௭௧)

வேறு.

அன்னையும் பிதாவும் பந்துவுங்களிகக வகத்திலயா தொருநாள் பரிவரி
மன்னுமில் வாழ்க்கை நடத்தியுநாளு மாலரி பஜ்ஜையை விடாமல்
முன்னினர் புரிவாராய் வருங்காலந் தந்தையு முருந்தன துல்கம்
துன்னின ராகத் துயருழந் திருந்தார் தொலைந்தன சிவபகபெல்லா (௭௨)

சாம்பஜி மனைவிதானும் யின்னடைந்தா டளாந்ததற்கு தாசனந்தநாசி
மேம்படும் லுரிநா மங்களைபுடிச்சுந்து வேணமுனர் தீர்த்தயாத திளாகுது
போம்படி முயன்று முத்திவாய்க்கின்ற புரங்களை மொடுபனரி யாண்டன
ரேட்டபுறஜோதி விங்கமும் புஷ்கராதி தீர்த்தங்களுமுற்றும். (௭௩)

காமமாதிகளைக் கடந்தொருகாட்டிற் கலந்துசா துக்களைக்கண்டி
நேசமாய்வரலா லான்மவிசார நிலைதெரிந் துணாவுற்றுநிற்க
வாமமாமனையில் வாழ்துகாராமர் மாதவா பண்டரிநாதா
சேமமாய்த் தாய்தந்தைய ருறுமளவுஞ் சிந்திப்பதொன்றுமின் றிருந் தேன். (௭௪)

மற்றவரிட்டி வைத்துளபொருளுஞ் செலவினின் மாணடமந் ரிணியான
உற்றுளகுடம்ப ரக்ஷகமெவ்வா றுளுற்றுவே நெவ்வித முயற்ச
பற்றினுமன்னம் வஸ்திரஞ்செவ்வே பவித்திட லரிதெனந் பரிசுஷ
சொற்றனர்துணித்தோ ராவணம்வைத்தந் கதிலுநட்டம் வரத்தொகாலத்து (௭௫)

கண்ணினைநினைத்துக் கடன்கொடுபொதி யேற்றுறதொழில்புரிது மற்றதிலு ம
நண்ணுற நட்டமெவற்றிலு மபலியா நல்குரவுற்றுநாறணனை
எண்ணியான் செய்வதே தெனத்துக்கித்திருந் துழிகடன் கொடுத்தவர்தாம்
அண்ணினர் தடுத்தங்கிருக்க யாதொன்று மாற்றிலராய்த் துயரடைந்தார். (௭௬)

மித்திரரிருங்கி் கடனெலாம்வகித்து வேண்டிய முதற்பொருள் கொடுத்தப
பத்தியின்மிருந்து ஸ்ரீதரனாமம் பகலுமல்லுஞ் சொல்பயின்றார்
வத்திரமன்னன் கிடைத்தவரில்லை யாதலான் மற்றதை விடுகி
அத்திமுன்வந்தா நெனத்துதிப்பாயே லனாரிடை மிகவுந் றுழிவாய். (௭௭)

என்றுப்பலவாய் வாணிபஞ்செய்தற் கேற்றபுத்திகள் சொலியேகத்
துன்றுமனைவிதன் பதிதனக்குத் துளபமால் பத்திமிக்காகி
துன்றிய தின்னலதை விடுகென்னவெவ்வளவு லாக்கினுங்கேட்ப
தின்றிதற் கென்செய்கே நென்னிந்தித்திருந்தனடி. னந்தொறுமிருக்க (௩௩)

எவதொ சொல்லும் ஹரிதியானத்தை யிடைவிடா ராயிருந் துழிமற்
றவர்மனை யிருந்த பொதியெரு தொருநான்கவற்றின் மூன்றுராகத்தாவிதக்கத்
தவர்துகா ராமர் பொதியெரு தொன்றாற்றும் வியாபாரஞ் செய்துதுநான்
பவர்வியாபாரர் தம்முடன் சேர்ந்து படர்ந்தன ரொருகினம்படர. (௩௪)

கூட்டுநர் வணிகர் முள்வினாந்தேகக் குறுகினர் தனியராய்க் காட்டி
துடைடை போதிலொரு விடைமுதுகி லுறுபொதி நழுவிக்கீழ்வீழ்க்
காட்டிற் பொழுது போயிரு கலகை கழிந்துபெய் மழையிருகலக்க
வாடலாயினரப பொதியினததூக்கி மாட்டிலேற்றத் துணையின்றி. (௩௫)

ஒருவருடப்ப தில்லைவெம் புலியோ நுதுட்ட மிருகங்கண் முழக்கம்
வெருவல் செய்கின்ற தென்செய்துங் குடும்பமேவியன்றோ துயர்மேவிற்
றருவெவர்பார் சொல்லுவகிதை யென்னவொருந்நுப் பாண்டு ரங்காநீ
கருகியிவ்வீன காத்தல்செய் தருளக் கட்டுனக்கென்று கண்கலுழந்தார். (௩௬)

காட்டினிற் றனியாய்க் கலுழ்வது தெரிந்து கண்ணனோர் பதிகளாய்க் கலந்து
ரிமரு ளிடைநீ யானொன்கேட்க யான்செட்டி நெடுவழி செல்வேன்
மாட்டின் லீகிருந்த பொதுவிழுந்ததுகீழ் மற்றிதை யெடுத்தும்சேற்ற
வேட்டிவ வணிருந்தேன்றுணையிலே னிந்தவேளைநீ வந்தனையென்றார் (௩௭)

என்னும் போதியைத்தூக்கி மாட்டேற்றி யிருட்டி லீவழிதெரியாமல்
துன்னலை யென்பின்வாவென வழைத்துக் கொண்டிந்திரா யணித்தூநீர்
நன்னதிமருங்கு நண்ணினனது தான்பெருகுறக் கண்டுநாடினர்முன்
மன்னு சக்கரத்தை விடுத்தீர் முழந்தாளளவுறப் புரிந்துமற்றதனமேல் (௩௮)

வருகென வழைத்துக் கொண்டுநீதாடு மனைபுகச் செய்தனன் மறைந்தான்
மருவிவர் சிலநாட்சென்றபின் மூன்று மாடுசேகரித்து றேன்மினகாய்
சருபொதி யேற்றிக்கொடு கண்டேசஞ் சார்ந்துவா ணிபஞ்செயச் சென்று
கருதவண் கடைவைத்தன ரவுருள்ளோர் கண்டொருமணங் கெவளவெனாசு)

பாண்டெங்கன்போர் பழித்தவன் வாடி விற் படிந்தவசத்துளோர் பார்த்து
வேண்டி நகொண்டி விலைதருகென்ன விலைத்து வேண்டி நகொண்டார்
எனடியிலர் மற்றவர் நினைவில்லா திருத்தலால் விலைதரா தேயும்
நீண்டகையளவும் வாரினர் சென்றார் ங்கழுவோர் துட்டன்வந் துறமுன். (௩௯)

எனதகந்தனக்கு நனிமினகாய வேண்டியதொரு பொதிதருகென்று [தி
வினவுமுன்கொம்போபொது யெனக்கொண்டுவிரைந்துசெல்வோன்றனை நோக
அனமினகாயைக்கொண்டுகொள் கோணியென்வயிற்கொணர்ந்து நல்கென்றார்
பினரிவண் வருபோதீவன் வேறில்லை பெய்கலமென்றுடன் பெயர்ந்தான். (௪௦)

இப்படியினகா யாவையுஞ் செவ்வாயினபின் பங்கொன்று மின்றெனப்போய்
அப்பிடை முழுகிப்பூசெய்த யினியருந்திப் பின்னரி தியானத்தில்
ஒப்புட னிருக்க முப்பொதி முழுது மூருளோர் கொண்டன ரிவன்போய்
எப்படிக்கீவான் முதற்பொருளுண்ப தெவ்வித மெனக்கண்ணெண்ணி (௪௧)

மானிடவேடங்கொண்ட லூவந்து வாங்கினா வயிறசென்று விலை
ஏனினந்தாரா திருக்கினதீர் வினாவின்சென வவொலா நீயார
தானினமினாய்க் காரனே வெனலுந்தகுதுகாராம செட்டி கடைடாள
யானிவைகொண்ட துவயிறிறண்டற கெய்தினெ னென்றன நெமமாந ()

தூக்கியு மதிததுங் கொடுத்தனனே நீ சொல்கெனத் தூக்கியே தரலால
ஆக்கியதிற்பேரது துகாராமென்னலு மவனறுக்கியே யளித்த
வாக்கினப புகலகவென்னலுந் தூக்கி வழங்கியவகை வழாதுரைசக
நோக்கினா சரியென்று விலையாருந்தநனா நுவலொரு கொண்டோன ()

பாலடைந்துள்ள பணந்தரு கென்னவவன யனுமான பற்றருநீனை
ஏலின் பற்றருநேனெனப் பணந்தந்தாலன்றி யெகிலென போன்ற
சாலவு முனிவாரெனத் தடுத்திருக்கச் சண்டிடாத தருகிலென்னென்ற
மலவனறனை விலைதராயாகின மாயவனினனச கெனவலி (ராயு)

அவனிதேனா வந்தடுத்தகென்றுனது பொதியைக்கொண்டகல்கெனவ மமான
புவனியிறசாககைக்கொண்டிபின்றிருப்பல பொருந்து செனவவன பொருந்த
எவன நீ பணங்கொளவாயினககக கெமபிரானக கொருதா மபை
கவாதல செய்க்கத்தததததிடைப பூட்டிக் சகிடைசருக்கிடககனன ()

அவ்வயினலம் பலயாவருந் தெரிந்தங்கித்தளாயப் பணந்தராயாகில
இவ்வயினிறப் பானிவனிதாலெயது மிருமபி யென்று கொண்டு
கவ்வயினுரப் பிப்பணந்தருவித்துக் கழுதகிச் சருக்கைய நெகிழ்த்தார
செவ்வயி னெண்ணிப்பணங்கொடுத்துகாராமசெட்டி பற்றசென்றனநிருமால

அவருறு பொழுதவையி விசாரிப்புககாரையப் பொருளெனாமனிசக
இவரு நீ பணந்தந்தாய்சே கெனரு ந்ததருளனவா டாரும்
துவருறும்பொருள கொண்டகனவிலை கராமனுக்காவது முறை லெவென்று
தவரு துமபொருளைத்தருகெனச் சுந்தார கொட்டிசெனென்ற மாலசுற்ற ()

ஒப்பினா கொண்டோ பணத்தைமற்றவன எகபுகவி கொலங்கிலாவெனரு
தப்பிலென செனனோ செம்பது நிறைவுதரசுடைய வந்துடா கொடுக்க
மெய்ப்புறு துகாராமலிலென கொண்ட மேயி ருன்னமிச மகிழ்ந்தித்
துப்பிடுஞ் சோறுண்டேகு நீ வென்னததுளவ மாட்டபபகற் கிசைத்தான ()

சதாசிவன் போதகி கியாயவரு சாரத்தென கிவவளவன்னம்
உதாரி நீதருகவெனலு மவலிருநுன முது ருடனா துகாராம
அதான பினை செனருநிருவருந் செல்லவந்தபுரி சிலாவது
நிதான மிலலாதோ பொதி மினகாயை நீ பொருதுடன பாலீத்து. (ராயு)

பின்னுனகாளாம விடோஜி யெனடீனைபெ றுவிலை வாங்கி வாவென்று
துன்னு விதித்தாய் துடனீ யாதாறெருடாந் என கழுதகின்ற சுருக்கிட்
டென்னதாவியை நீப்பேன்றார யென்னிலென தூவிக் பொழுதுயாவக
மன்னியே தடுத்தப பணந்தருவிக்க வாயத்ததுன்னென வகுத்தார (ராயு)

அந்த லூரா சொல்வதும் பணமெல்லா மணமிபதும் முளத்தாய்க்கிவ
கிந்தமா செய்கை யியன்றதும் விடோபா வெழில் வினயாட்டெனக் தெரிந்து
நந்தலில் கண்ணென பொருட்டிவருண்டத நேரிட்டதே யென்று
கொந்தனா புகழந்தாரது தெரிந்தாரு நுவறுகராமதை துதித்தார. (ராயு)

புங்கு நின்றவர் சம்மூர் புகவெண்ணியதர் வருபோதொரு மோசத்
 சீங்கு செய்வஞ்சன் பித்தனைக் காப்பிற் செம்பொன் மேற்பூசியே திகழ்வித்
 தோங்கியது காராஞ்செட்டிபாற் காட்டியுனக்கிது தருகின்றேன் விலைக்கு
 வாங்குகிபாநீ யென்னலும் பார்த்து மற்றிதற் குறுவிலை யில்லை. (௩௨௨)

என்னிடத் தென்ன வுன்னிடத் துளதை யீதிமேற்றக் கதையுன்பால்
 மன்னியான் வாங்கிக்கொள்ளுவே நென்னமற்றிதற் கொப்பின ருள்ள [ர்
 பொன்னினைமுழுதுவ்கொடுத்தக்காப்பைக்கொண்டுதம்மில்லிடைப் புகுந்தா
 துன்னிய கடன்றந்த வன்றனைக் கதனைக்காட்டிநீ தொருவிலை செய்து. (௩௨௩)

கடன்பொருள் கொண்டு மிகுந்ததை யெனக்குத் தருகெனக்கை தரக்கண்டு
 திடந்தெரிவாழையச் சிரித்து மற்றெவர்க்குந் தெரிவுறச் செயவவர் துணைவி
 உடன்று தன்றலைமே லெற்றினளாகி யுன்னைப்பண்டரி புரத்துள்ளோன்
 மடன்பெறச் செய்தானன்றி மற்றில்லை மற்றவன் றன்னை நேசித்து. (௩௨௪)

திரிகிலா யென்றேன் கேட்கிலை யிந்தச்செயல் வரச்செய்தனை யிதனில்
 மரிவது நன்றிங் கிருந்தென்னை பயனா மடிந்தது குடும்ப மென்செய்வேன்
 தெரிகிலை சிறிது மென்றாப் புதலுஞ் செறிகடன் காரனுஞ் சென்றான்
 எரிசினச்சி ஜாயிகுடும்பர கடினைக்காயெய்தின னொருவணி கன்பால் (௩௨௫)

வாக்குநாணயமாய்ச் சிலபொருடருக வெறனன் மற்றவ னிவளுக்
 காக்கமுள்ளோர்கள் சகோதர றென்னவறிந் துனக்கெவளவு வேண்டும்
 நோக்கி நீசொல்க வென்றன னிரண்டுநூறு பொன்றரு கெனக் கொண்டு.
 சீக்கிரத்திலின் மேவிநாயகனை நோக்கினன் செப்புகின்றாளால். (௩௨௬)

நீயினியேனு மோசம்போகாமனிலைத் துவாணிபஞ் செய்தி யென்று
 மேயின பொருளைத் தந்தன றுப்புவிற் பவ்ரொடு விராய்த் துகாராம்
 எயினபொதியிற் பிடித்தெரு தேற்றியெய்தினர் பாலே காட்டெனு மூர்
 போயினர் விற்றப் பணத்துக்கு வெல்லங்கொண்டு விற்றுப்பொருளெல்லாம். ()

கொண்டனர்திரும் பிவணிகளோ டெய்தக்குறுகினன் வழியிலோர் குடும்பி
 மண்பு சங்கிலியின் மரத்திழை கலப்பைமாட்டிய கழுத்துடை யவனாய்
 அண்டிய வணிகர் முன்னெதிர்ந் தியாரோரந்தனை னரசினைக்கி லாமல்
 யிண்டெனாரிர்க்க வேண்டினன் வந்தே நென்றனவணிகர்களவெறுத்தார்.

வெறுத்தபின்று காராம்பாலடைந்தையவேண்டுபொன்னிரண்டுநூற்றைம்பான்
 மறுத்திலை தரிலென் குடும்பமும் வாழுமாட்டிந்தத் தண்டமுந்தீரும்
 பொறுத்தருள் செய்க வென்றிரந்தனைப் போதவர்க்கருள் மிகப்பொங்கித்
 தெறுத்த தண்டந்தீர்வகை யிருநூற்றைம்பது பொனுந் தந்தனர் செவ்வே. ()

கண்டசெட்டிகளெல்லா மிவர்தம்மைக் கடுத்தின்னபடி செயத்தகுமோ
 கொண்டவுன்மனைவிக்கென்சொல்வையென்றுகூறினர்பிரிந்து முன்சென்றார்
 மண்டிவனொடு சேரத்தகா தென்று மற்றிவர ரசிறை செலுத்தித்
 கண்டமுந் தீர்தியென்றவன் குடும்பந் தாமுணச் செலவுக்குந் தந்தார். (௩௨௭)

அம்மறையோன் கொண்டடை வொடுதுய்த்தங் கருடுகா ராமனானோக்கி
 உம்மை நேரான ஹரிதனைக் கன்பருலகத்தி லில்லை யாதலினும்
 தம்மையெஞ்ஞான்றும் ஜகபதிகாக்கத் தருவனென்றாசி சாற்றினவ்
 வெம்மை தீர்ப்பதற் சென்பொரு ளுதவியதே யென்றுள மகிழ்ந்தனர் விரும்பி. ()

இல்லிடை மனைவிக்கென் சொல்வதென் றங்கெண்ணினரிருத்தலும் விடோபா
நல்லிய லன்பன் முதலையுங்கிடைத்த லாபத்தையுஞ் செலவழித்தான்
புல்லியவணிகர் போய்மனைவிக்குப் புகவின் மற்றவன் வெறுத்திவனை
அல்லல்செய் கிற்பாளே யெனத்துகாரா மாகிமுன் சென்றனம்மா. (௩௩௮)

சென்றுமுன்கடன்றந் தவனிடை வட்டிசேர்த் திருநூறு பொன்செலுத்தித்
துன்பொன் னைந்து ஜீஜாயிபாற் றருகவெனத் தரவவன் சொலுநீயே
நன்றுபோய்த்தருக வென்றன னதற்கு நான்வெகு நாட்சென்று வந்தேன்
என்றுகோபிப்பா ளாதலா னீயே யீதியென்றீந்து போயினனே. (௩௩௯)

அவ்வணிகன் கொண்டவரிலாள் பாற்சென்றைந்து பொன்னுந்தத்தங்களைத்தும்
செவ்வயி னுளாத்தா னவளவொங்கே செப்புக வெனவெங்கே யேனும்
சிவ்விய ஹரிநாமஞ் சொலித்திரிவான் சினந்திடே லென்றவன் சென்றான்
ஒவ்விய மறுநாள்வீடு வந்துற்று ருசவரி பஜனைசெய் துற்று. (௩௪௦)

உற்றபோ துடன்வந் துற்றனர் வணிகரோகினர் ஜீஜாயிபாலனைத்தும்
மற்றவன் கேட்டுவியந்து பொன்செலுத்தின வன்றிருமாலெனமதித்துப்
பெற்றதன் கணவனொடு பிணங்காமலிருந்தனனாள் சிலபெயரச்
செற்றதவ்வூரிற் பஞ்சமிக்கதனாற்றீனியில்லா தெருகிறந்த. (௩௪௧)

அன்னவஸ்திர நேராதஞரிடை யேயழுந்தியுங் கடன்கிடையாதும்
துன்னுவெம்பசித் குக்கோகளட்டுத் துய்த்தும் வெம்பசி தொலையாமல்
இன்னலின் மூத்தமனை விநோயாலு மிறந்தனன் யாவருமெய்தி
மன்னியது காராமென்பவர் தம்மைநோக்கினர் சிற்சிலவகுப்பார். (௩௪௨)

தாங்கரு மின்னலரி பஜனத்தாற் சாருமென் றுரைத்தனமதனை
நீங்கலைவிடா யேற்றுன் பமேன்மேலு நேரிடுமினி யெனுநீக்கில்
ஒங்கியசுகத்திலுறுதி யென்றுரைத்தா ரோது பாண்டிரங்களைப் பஜியார்
திங்கிலரோசா கார்க்களோ நீவீர்செப்புதல் செவ்விகன் றென்றார். (௩௪௩)

கண்ணனாமங்கள் கனிந்தனர் புகன்றுகாலம் போக்குற்றனர் சிலநர்
நண்ணியின்பு மூத்தகுமார னுமஞ்சந்தோபா வென்பானும்
விண்ணுலகடைந் தானவ னிடத்தன்பு மிக்கனராதலான் மிகவும்
எண்ணருந் துன்பத் தழுந்தினர் கொடிதேயிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையென்று.

இவ்விருந்தி யாரீடேறினர் சீச்சி யிதைவிட்டுத் தொலைப்பதே யினிதென்
றதில்வெறுப்புள ராயெனக்கொரு பதின்மூன்றாண்டு நேர்காலத் திற்பாரம்
பொதிதலாய்ப்பதினேழாண்டிற்றுய்தந்தைபொன்றினர் பதினெட்டிற்றமைய
முகிர்வெறுப் புற்றுவனத்திடைச் சென்றார்முந் திருபுல்தெனு மாண்டில். [ன்

மனைவியுஞ் சேயுமிறந்த னரின்னமனை யறஞ்செய்வதால் வருதல்
இனைவதேயன்றி வேறிலையினியா னெப்பொழுதினுந் திருமகள் கோன
நினைவிலே காலங்கழித்திடல் வேண்டு மென்றெணி நெடியபோ பறாதென்
றனைவரும் புகலும் வளாமிசை யேறியமர்ந்தனர் விழிகண் மூடினராய். (௩௪௪)

வேறு.

ஸ்ரீதரசஞ் சுவியுனைத் தியானித் தெவ்வாறு
சேவித்தல லழுத்தலெத்திறத்தி லெதிர் நோக்கல்
மாதவனே யெனப்பணித்துச் சலமுணலுந் தவிர்ந்து
வதிந்தேழுநாள் வளாயும் வளாயிடத்தே யிருக்கும்
போதமல னரவாகித் துக்காராமர்ச் சூழ்ந்து
பொதி கொரங்கொடு சீறிப்பொருந்தி யதுதெரிந்தும்
தீதறு கண்டிற் வாமற்சிறிது மச்சமின்றித்
திருமா னுமங்கனையே செப்பின ராயிருக்க.

(௮௩௬)

அசரீரி பூமகன்கோ னரவாகி யுன்பா
லடைந்தன னென் றதுகேட்டுத் துக்காராமரரியே
ரிசமாகி லரவுருவை விடுத்துப் பாண்டரங்க
ரிமலவடி வாய்வந்தா னேசமுற்றுப் பார்ப்பேன்
இசைவாயென் றரிநாமங் கனையோதியிருக்க
விவரது நிச்சயபாவந்தனைத் தோந்து கண்ணன
நகைமேவீப் பெர்ன்னுடையு மைம்படையும் விளங்க
நான்கு புயங்களு முடிய நன்கொளிர் குண்டலமும்.

(௮௪௦)

பொலியவெதிர் தோன்றியென்னைக் காணவுள்ளத்தன்பு
பொருந்துதுகா ராமா காணென் றினிதுபுகல
மலியவொளிர் பரஞ்சோதி மயமாகிநின்ற
வடிவுகண்டானந்த மிகப்புளக முடல்பொங்கத்
துலியவடி விடையொன்றி யிருந்தனரிங் கங்கே
துணைவனெனுங் காண்ஹயா தமையனாக்காணுமல்
மெலியவுட லிவர்மனையை யொழிந்தனராய் வெளியே
மேவிய நாளாதி ஜலபாணமு மில்லாமல்.

(௮௪௧)

ராமவியோ கத்தாலே பரதாழ்வான்வருந்தி
நாடிவந்தாற் போனகரு நாடுநெடுங்காடும்
ஆமயலெல்லாந்தேடி யம்மலைமேலேறி
யணைபோதங் கமலனையுந் தமையனாயு நோக்கி
ஏமமிக மெய்மறந்தோர் முயற்சியுமில்லாம
லெழிலரியைக் காணும்வகை யெனக்கியன்றதென்று
தோமறுகண்ணீர்பெருகிச் சாஷ்டாங்கமாகத்
தொழுதனரப் போதுடனே சுதரிசனக் கையன்.

(௮௪௨)

தழுவியெடுத்துத்துகா ராமரைத் தன்மருங்கிற்
றங்கவைத்துக் கொண்டினிக் கென்வேண்டுமென்ன
வழுவினன்ன தனைமறவாக் குழவியென நின்னை
மறவாமல் யானிருக்கும் வகையருளு கென்றார்
நழுவவிடா துங்களுக்கா யிவ்வகை யாம்வடிவு
நான்கொள்வே னின்விழைவு நல்கினன் மற்றினிநீர்
பழுதறுதும் மூர்புகுந்து பணித்திருமி னும்மைப்
பகுத்திதோ னெனலுமிடைப் பக்கலி னின்றிறங்கி.

(௮௪௩)

எட்டுறும்பும்படியக் கீழிற் பணிந்தார்தம்பி
 யெனுங்கான்றை யாவும்பிறஞ் சப்பரமன் மறைந்தான்
 மட்டறும்புப் பொருப்பினிடைப் பரமனின்றபாத
 மலர்ச்சவ டின்னமு மிருக்கின்றன பின்புதுகாராம்
 கிட்டிடுதம் மிளவலொடு மூர்புகுந்தங்கருகே
 கிளருமிந்திராயணி தீரத்திருந்தார் பொழுது
 பட்டிரவு விடிந்தபின்பு நீராடி நியமப
 படியுமுடித் தெட்டாநான் பாரணையுஞ்செய்தார்.

(௮௪௪)

அமலனருள் பெருகவருந் துகாராமசாமி
 யதிகநனி விரக்தராய்க் கான்றையாவான்
 விமலவிள வலீலநோக்கி நமதுதந்தைக்குதவ
 வேண்டுகடன் சீட்டையெல்லாம் வினாந்துகொண்டமேவக்
 கமலமுக மலர்ந்தருளிச் செய்தவை வந்த பின்பு
 கடன் வாங்கினோ களிந்தக் காலத்தெத்திறத்தோ
 தமலமறத்தருவாரோ தருகிலரோ நீவிர்
 தகநிர்ப்பந்தஞ் செய்து தரக்கேட்பீரதனால்.

(௮௪௫)

வரவேண்டும் பொருட்கான சீட்டெல்லாமிந்த
 மாநதியில் விடுப்பது நன்றென்னலுங் கான்றையா
 உரவோர்நீர் விரக்தரா யினியானோ குடும்பத்
 துள்ளவ நெவ்வாறு பிழைத்துய்யும் வகையென்னத்
 திரமாகவ வாவறுத்த துகாராமசாமி
 சிறிதுன்னி யவற்றையிரு பங்காகச்செய்து
 தரலான வொருபங்கைத் தம்பி கையிற்றந்து
 தமதுபங்கை யாற்றிலிட்டுத் தம்பிக்கீதறைவார்.

(௮௪௬)

ஒருவரையும் வருத்தாமற் பொழுதுபோக் குறுகென்
 றுணாத்துமனைக் கேடும்வகை யுணாத்தருளிப் பின்பு
 திருவுறையு மணிமார்பன் கோயிலுக் குட்சென்று
 சேவித்தா ராண்டுகொண்ட பாண்டரங்கன்றனைத்
 தருவுறையுங் கானிடைச்சென் றுணவு பெற்றதுண்டு
 தம்மூர்க்கு மூன்றுகோசளவுறு பாண்டார
 அருவரை மீதேறி ஹரிநா மங்கள் புகன்றே
 யனுதினமும் விட்டலனை யகத்தமைததுக் கொண்டு.

(௮௪௭)

அங்குறைந்தோர் சார்பொழு தத்தமித்தபின்பு
 ரணுகியிராமுழுது மருளமலனொளிர் வடிவம்
 பொங்குளத்தும் புறத்தும் விளங்குறக்கண்டும்புகழ்கன்
 புகன்றுதுயில் கிறகின்றிப் பொழுதளவு நடித்துக்
 கங்குல்கழிகாலை யிந்திராயணிக்கு வந்து
 கலந்தாடிப்பூசை செய்து கான்வரை மீதேறித்
 தங்குமொரு புறத்திருந்து மால்பணை சாற்ற
 ஹரிநாதிப்படி நாளுஞ்சரித்து வருமோர் நான்

(௮௪௮)

தினமுழுமுழு நதியினீராடிப் பூசை

செய்து கரைதணிவிருந்து விட்டல னுமத்தை
அனவரதம்புகல்வது போற்புஜித்திருக்கச் சமீபத்
தாயவொரு சோளக்கொல்லைக்காரன் பயிரிட்
டினையதற்குக் கதிர்தோன்றும் பருவமணித் தாயிற்
றென்றதற்குக்காவல் வைக்கவேண்டு மென்றங்கெண்ணி
மன்னமுறுந் துகாராமசாமி வயின்வந்து
வானாகாலம் போக்கேல் வருகவென் பாலென்றான்.

(௩௪௧)

என்றெனது கொல்லையிற் புன்விலங்கு களைக்காப்பா
பேலுனக்கு முடிவிலரை மணங்கனிப்பெ னென்ன
நன்றெனச் சொன்னார் யாவோது செயச் சொல்லு
நன்றென்னுந் துகாராம சாமிகளை யழைத்துச்
சென்றெனக் காய்ச்செய்த பரணிகிலேறி யிருந்து
செய்தபயிர்கண்டு முதலா மளவுங் காத்துத்
துன்றெனச் சொல்லிப்போ னென்று காராமசாமி
சொன்னபடி சோளக்கொல்லையிற் காக்கத் துணிந்தார்.

(௩௪௨)

பரணிருந்து விட்டல னுமங்களைல்லாம் புகழ்ந்து
புஜித்திருக்கும்போதுவந்து பசுஷிகள் பாற்சோளம்
முரணிலது தின்பகினைக் கண்டி துகாராமர்
முருந்த நெங்குறிநைந் திருக்கின்புனை துறவிவற்றை
இரண முறக்கடிவோ மேற்பாவ மெனக்கடியா
திருந்துகின்று வயிறுவினை பசுஷிகளை நோக்கித்
திரன்மிசு புள்ளினமே நீருதகமினிப் பருகச்
சென்மினென்பார் தினந்தோறுந் திருமலைப் பதிப்பார்

(௩௪௩)

மனையிலுறுஞ்சி ஐயிகனவரைக்காண துநைந்து
மகளைப் பார்த்தெனக்கேர மிக்கதுபசி நானன்னம்
அனைய வருக்கிடாம லுண்ணே நவரைப்போய்த் தேடி
யழைத்து வருகெனக் காசிபாயி யெனுமூத்த
தனைய பலவயின் றோறுந்தேடிப் போய்த்து காராஞ்
சாமியிருந்துழி கண்டி தந்தாய் சாப்பிடற்கு
நிலைவிலை யோவருக வெனக்கொல்லை தனைக்காக்க
நியமித்த முதலாளி யஸ்தமிக்குங் காரும்.

(௩௪௪)

கொல்லைனை விடாதிருக்க வென்றன நெவ்வாறு
கூடும் வரவுதனைக்குப் போய்ச்சொல்லென்று சொன்னார்
வல்லமைனக் கணுகித்தன்றாய்க் குத்தன்றதை
வகுத்ததுரை செய்யவவள் மண்ண ருண்ண வன்னம்
ஒல்லையி லுய்த்தவ ருண்டபின் பறிந்து கொடுதா
னுண்டன எவ்வாறு தினந்தோறு மிரவாகக்
குல்லையணி பாண்டரங்கன்றனைச் சேவித்தேகிக்
குறித்த பரணிநுப்பாரோர் மாதவனாயாக.

(௩௪௫)

சாவல்வைத்தோன் கொல்லை விளைந்து காணவந்து
கண்டனன் பார்த்தன வெல்லாம் வெறுங்கதிராயிருக்க
ஒவறு கோபங்கொண்டு காப்போனா நோக்க
வுவர்விடல னுமம் வாயுபாபப வுறுபரணமேல்
மேவலைக் கண்டியா னுன்னே விசுவசித்துக் காகக
வேண்டினதற்குக் கொல்லைவிளைவு கொள்ளை யிட்டித்
தாவறு மென்குடி முழுகச் செய்தனையே யென்று
தவவைது மங்கவரைத் தானிழுத்துச் சென்றான்.

(௩௫௪)

அந்தவூர்த்தலைவனிடத் துய்த்துமுன்னே நிறுத்தி
யவன்காண வயிற்றிலெற்றிக் கொண்டெனது சொன்னான்
முந்தநின்ற துகாராமர் தமைநோக்கித் தலைவன்
முயன்றது நீயெனனை யெனமுழுமுதல்வனடியார்
இந்தமுதலாளி யென்னைப் பரணின் மீதேறி
யெய்து பகழிகளைக் காக்கவிசைத்தன னவ்வாறே
வந்தபகழிகளைக் காத்துவைகினேன் போகா
வகைபோக்கினே நென்றால் வருத்ததண்டம் பெறுவேன்.

(௩௫௫)

புள்ளினந்தம் வயிறுநிறையப பொசித்ததன்றிப்
புகன்றபடி சூறைசெய்து போயின தொன்றில்லை
களளமில் மெய்யிதெனக் கேட்டன ரொல்லோருங்
கலகலென நகைத்தன டத்தலை வனதுகண்டங்
குள்ளவர் முன்பயிரிட் டோன்றனை நோக்கியுண்மை
யுரைத்தியுனக் கானகொல்லை யெவ்வளவு விளையும்
கொள்ளவென மணங்கது நார்பது விளையுமிதற்குக்
சூறையா தென்றான் பயிர்செய்குடியா னேன்றானே.

(௩௫௬)

பறவைகளுண்ணக் கொடுத்தபடி யானீதானே
பழுதுசெய்தாயுழுது பயிரிட்டவன் சொற்படியே
பெறவளித்தல் செயவேண்டு மெனத்தலைவ னூரப்பிப
பேசியளிப்பதற் குனக்குப் பெரிது பொருளில்லை
உறவதற் காதர வெழுதிக்கொடுக்க வெனத்துகாரா
முடனெழுதிக்கொடுத்தனர் பின்புறுதி செய்த தலைவன்
அறவ ழிந்த கொல்லைதனை நாம்போய்பார்ப்போமென்
றங்குள்ளோரொடு கூடியடைந்த தலைப்பார்த்தான்.

(௩௫௭)

பார்க்கவரு முன்கொல்லை யளவில் விளைவாகப்
பாண்டிரங்க னியற்றின னப்படி விளைவுபார்த்துச்
சீர்க்க வியந்தனர் கொல்லைக்காரனுங் கண்டெனக்குச்
சேரவிவை செயிலெழுதுஞ் சீட்டை யளித்திடிலேன்
நோக்கவெனத்தலை வனிந்தத் துகாரா மன்றிருமா
னினைவுளதுதலி னிவற்கு நெடுமால் செய்யருளால்
தீர்க்கவிளைவாய துனக்குளது கொள்கவென்று
செறிந்து விளைந்ததை யறுத்துச் சேர்க்கவுரைசெய்தான்.

(௩௫௮)

மலிந்துகுவைசெய்தது முந்துற்று நாற்பாணு
மணங்களவு கண்டு கொல்லைக்காரனுக்கு நாற்பான்
பொலிந்த வளவுள கொடுத்துக் கடன்சீட்டைக் கிழித்துப்
பொருந்து துகாராம் சாமிமுக நோக்கிக் காவல்
நலிந்துசெய்தபடியாலே மனமிரங்கி நாத
னன்றளித்த தென்றுமிருந்தன வெல்லா நல்கப்
பலிந்தவிந்தச் சோளத்தி லொன்றேனு மானைப்
படாதிருக்க வினைந்ததிந்தப்படி யெல்லாங் கொண்டால்.

(நாருக)

எவ்விதத்துன்பத்துக் காளாக வியற்றுறுமோ
வென்றனக்கு வேண்டா மென்றனர் தலைவன் கேட்டுச்
செவ்வீதென மகதாஜி பண்டிதர் தம்மகத்திற்
சேர்த்து வைத்தான் மிருந்துள சோளங்களெல்லாங் செவ்வே
அவ்விதங் கண்டானந்தங்கொண்டு துகாராம்
ரரிபஜனை செய்து கொண்டு வருநாளிலொரு நாள்
திவ்விய விடோபாவின் கோயில் பழுதாகித்
திகழ்வது கண்டது திருத்தச்சிந்தை கொண்டுமுயன்று.

(நாகு)

மண்குழைத்துக் கோயிலின் மேற்றட வியுடன் மிகவும்
வருந்துதலைத் தெரிந்து விடோபாவுக்கவ் வருத்தம்
எண்குழைக்க மகதாஜி கனவிற்போயினியுன்
னிடத்திருக்குந் தானியமெல்லா மெனது கோயிற்
கண்டுழைத்த வயினெல்லாங் செவ்வை செய்கவென்னக்
கண்விழித்தவ்வுரார் கக்கனவதனைச்சொல்லி
விண்குழைத்த சங்கொலியான் கோயிலுக்கெல்லோரு
மேவிவந்து துகாராமர்வேலை செய்யக்கண்டார்.

(நாகு)

கனவு நிகழ்ந்ததற்கிது வேகண் கூடென்றறிந்து
கற்சாந்து முதலவெல்லாங்கொண்டு பழுதகற்ற
முனர் நடுவாய் வைத்துள தானியங்களெல்லாங் செலவாய்
முற்றின பின்புனித நலமுடிப்பதில்லாதிருக்க
அனகதுகாராம் சாமி வருந்துதலைத் தெரிந்தா
னகளங்கன் மகதாஜி கனவிடைப்போய் முன்னர்ப்
புனமுடையோன் காத்ததனுக்கரை மணங்குச்சோளம்
புகன்றபடிதராது கொண்டு போயினன் மற்றவன்பால்.

(நாகு)

அரைமணங்குங் கொண்டென் கோயிற் புனிதமாக
வமைக்கவெனவது தெரிந்தங்கனைவருக்கும் புகன்று
வரையளவு தரவாங்கி பூரிவூனோர்க்கெல்லாம்
வரிவைத்துப் பொருடி ரட்டி மாதவன் கோயிலுக்குப்
புரைதவிர்த்துப் புனித நலம்பொருந்துறவே செய்யப்
பொருவிறுகா ராம்சாமி யளவிவின்பம் பொருந்தி
நிரைமுன மேய்த்தவன் கோயிற் சபாமண்டபத்தி
னின்றரி கீர்த்தனம்பாடி நிகழ் நடனமாடி.

(நாகு)

காமதேவோடு ஞானதேவாதி நல்லோர்

நவீனறசாயித்தியம் ராமாயணம் பாரதமென்

ஞாமதாகிய முத்திக்கடைவான கிரந்த

மனைத்துஞ் சேகரித்துக் கொண்டந்தப் பாண்டார

வாமவரை தனிலேறி யிருந்துகொண்டு நாளு

மனைஞ்செய் துவந்தனர் மற்றவர் மனைவி தினந்தோ

றேமவரைக்கணுகி ரொட்டிசுரைக்குடுவை நீர்தந்

தினிதருத்திப் பின்பகத்துக்கெய்தி யுண்பதியல்போ.

(நாகச)

வேறு

ஆயவர் வருந்தி முன் விசுவம்பரர் கடவுளாகத்

தேய்வறு குலத்தை நாசஞ்செய் கருங்குறளன்றனை

ஏய்வுற விவ்வுர் வைத்தாரி வனிலென் கணவருக்கு

மாய்வறு பித்தங்கொண்டு மயங்குதலாகி நாளும்.

(நாகு)

இடைவிடாத வன்றன்மை மிசைத்தனர் திரிதலாலென்

னுடைமை கண்முழுதுந் தோற்றேனுணவு மிலலாமனூனும்

நடையுறு மக்கடாமு நலிவுறும்படி நன்றாக

அடையுமென் குடும்பமெல்லா மயர்வுறலாயிற்றந்தோ

(நாகு)

இப்படிக்கியற்றி நின்ற விவனையுந்தெய்வ மென்றியாம்

எப்படிக்கருது கின்ற திரிக்கணனூனும் பாபபாகா

தொப்பறப் பகலெல்லாங்காடுடிலந்திடை யிரவில்

மைப்படிக்க கியல்வோன் கோயில்வந்து வைகறையாமட்டும்.

(நாகு)

கூத்தியல் கின்ற கொண்கர் குலம்வந்து புசிப்பதின்

ஏத்தினர் வரையிலேறி யிருத்தலாற்றினந் தோறேக

வாய்த்தது கால்கனெந்து வருந்தினேனி நியெய்வாறு

மாத்திரள் வரையிலேற மாட்டுவேனென வருந்தி.

(நாகு)

அப்பமு நீருங்கொண்டங்கணு குழிவெயிலில் வாடி

வெப்ப முற்றடிக்கெடுத்து விரைவுறச் செல்லும்போதோர்

சர்ப்பவள்ளையிறு போலத்தைக்கவோர் கூர்முட்காலில்

வைப்பதில் வருந்தி வீழ்க்குடுவை நீர் கவிழந்து வாராந்.

(நாகு)

மயங்கி மெய்மறந்து சுற்றுகேரம் வாய்ந்ததன் பின்றேறி

உயங்கி காலே நோக்கவுகிற நீர் பெருகலாகத்

தியங்கியம் முன்னை யீர்க்கச்செறிந்து வாராடையாலூர்

தயங்கிய கரியகுள்ளன் னமரத்த தென்றுளத்திலோர்ந்து.

(நாகு)

முன்பந்தக் கரியகுள்ளன்றனக்கியான் முடித்த தென்றோ

வன்பு கொண்டுவ்வாறெல்லாம் வகுக்கின்றனெனக்கென் செய்கென்

என்பனவுரைத்துச் சாலவினை வழியிரங்கிக்கண்ணன்

தன்படிவத் தோடங்குச் சார்ந்ததன் சாரக்கண்மி.

(நாகு)

இவனிக்கேன் வருகின்றான் மற்றிவன்முக நோக்கலாகா

தவனியிலென்று வாராவத்திசை முகந்திரும்ப

நவனிதக்கன் வனந்தத்திசை முனு நண்ணக்கண்டு

புவுனியில் வேரோர் திக்கை நோக்கவு மங்கும் போந்தான்.

(நாகு)

எங்கும் வந்துறுகின்றனென்றினை விழியிருக்கூட
அங்குளந்தனிலுந் தோன்ற வறிந்து நான் வேண்டேனாகப்
பொங்குறு வயிரங்கொண்டு போந்தென்னை வருத்துகின்றான்
கங்குலினிறத்தானென்று கருதி நிதிக்கலாக.

(௩௩௩)

அம்மனென்று கூயங்கருகில் வந்தருளின்வன்னல்
செம்மலிவ்வனவில் கோபஞ்செய்வதெனென் மேலென்று
விம்மவட்கினிமை கூறி வெறுத்திடேலென்றுட்காந்து
கம்மலரன்ன வன்னுள் காலத்தன்றுடை மீதேற்றி.

(௩௩௪)

அணுவன வேனுந்தன்ப மின்றியம்முள்ளை வாங்கி
நணுகருட் கண்ணோக்க நங்கைதன்றுன்ப நீங்கி
எணுநுறை பவனை நன்ற யெதிருந நோக்கி நினை
துணுகறி வகத்துக்கொண்ட நோன்பினென் கணவரின்னும்.

(௩௩௫)

உண்டியில்லாமலுற்ற ருங்கியான் செல்கின்றேனென்
நெண்டி ருமாலுக் கோதியே கப்பினெம்பிரானும்
அண்டனன் செல்ல வோங்கலமர் துகாராமசாயி
கண்டிருவரையு நீருங்கனலுஞ் சேர்ந்துதல் போலும்

(௩௩௬)

நண்ணருமமுது நஞ்சு நணுகி நண்ணுவதுபோலும்
கண்ணனும் ஜிஜாயிகானுங் கலந்துறுகின்ற தென்றங்
கெண்ணதி சயித்திருக்க விருவரு மருகுசார
வண்ண நன்முகிலின் பாதம் வணங்கினர் நிற்கவள்ளல்.

(௩௩௭)

தழுவினன் மகிழ்ந்து பேசத்தகு துகாராமசாயி
வழுவலின் மனையை நோக்கி மருவுவிட்டலனுக் கன்னம்
பழுதறப் படைத்தி யென்னப் பரிந்தப்பொன்றை யெங்ஙன்
குழுவிருவருக்கு முண்ணக் கொடுப்ப தென்றிலச்சை கொண்டு.

(௩௩௮)

கணவருண் கின்றதினமண் கலக்கவிக்கரிய குள்ளன்
அணவினன் வயிறுசால நிரம்பினாகை வந்தோ
இனார்விரி துளவினுனுக் கென்பசி யொருவோனும்
உணவயிற்றுக்குப் போதாதோர்ப்ப மெனவுள் ளெண்ணி.

(௩௩௯)

அச்சுதன் முன்னர்வைக்கவ மலனுண்டவன் கலத்தில்
மெய்ச்சு நல்லன்னவர்க் கமிக நிறைத்தாடைமூடி
வைச்சனன் துகாராம் சாயிவாய்ந்துண்ச்சி ஜாயியென்பான்
இச்சையிற் கலத்தினுடையே தெனத்திறந்து பார்த்தான்.

(௩௪௦)

பலவகைச் சுவைசெயன்னம் பாத்திரத்திருத்தல் கண்டென்
குலதெய்வங் கொழுநற்காக வமைத்த தென்னுளத்திற்கொண்டு
நலதிழை கண்டேராவோ பவானியோ நன்மைசெய்ய
வலபயிரவனோ விந்தவகை செய்த தெனவணங்க.

(௩௪௧)

நீவணங்குகின்ற தெய்வமேதது நாளை நின்முன்
ஆவன கலத்திலாக வமைத்தன நென்ன வையன்
மேவல் செய்யாளா யன்னமேவிரு வருக்கு நல்க
ஓவறவுண்டார் நன்னீ ருணச்சுத்தமு னுற்றவேட்டார்.

(௩௪௨)

மலையினீ றொங்குமில்லாவதை தெரிந்து துவும் வள்ளல்
உலைவி னீயிங் கேகையாற் றேண்டி னீருறு மென்றான்
அலைவி லாதையன் காட்டுமவ்விடத் தகழ்ந்தான் கையால்
தொலைவி னீருறக்கண்டு வியந்தன டோகைபோல்வான். (ராஅ௩)

வெறுங் கலத்தன்ன மேவப்புரிந்த வனிவனே மெய்யாம்
உறுங்கருங் குறனன் மாயமந்திரமு ஞற்றவல்லன்
பெறுங் கணவனாயும் பிச்சேற்றி னன்றன் கைவசமும் பெய்தான்
இறுங் கவனவையுங் கொண்டா னென்னிவன் செய்கை யென்று. (ராஅ௪)

சுரந்தரீர் கொடுவந்துண்ணக் கால்கைகள்சுத்தி செய்யத்
தரந்தர நல்கிப்பின்பு தானுநல்லன்ன முண்டான்
நிரந்தரத் தனைப்பறிக்கு நிமலரை நோக்கி நீண்டு
பரந்த வெற்புறிற் சிஜாயி படர்மிகும் வந்துமீள். (ராஅ௫)

இன்று தொட்டினி யிவ்வெற் பிலிருந்திடே லெனமால் சொல்லத்
துன்றுபொற்பதம் வணங்குந் துகாராமர் தமைத்தழிஇ மால்
சென்றுது கோயில்சேர்ந்தான் சிஜாயி யோடினிது தம்மூர்
ஒன்றுறலாகி மால்பே ரொழிகில ருளைத்திருந்தார். (ராஅ௬)

வேறு.

சாதுக்கள் சேவைசெய்து சகலதீர்த்தங்களுஞ் சாதுக்கள் பாதப்
போதுற்ற தீர்த்தமெனப் புனைந்தாடிச் சாதுக்கள் புகழ்தலாகி
மீதுற்ற தீர்த்தனங்கள் கேட்கவருவோ ரங்குலவி செருப்பை
மூதுற்றோர் போம்போது முன்னெடுத்து வைத்தடியின் முடிவணங்கி. (ராஅ௭)

உத்தம மிக்குறு குணங்களுடையராய்த்தயை சாந்தியுளத்தின் மேவும்
வித்தகராய் வருநாளி லொருநாள் வாழ்மனையின் வெளித்திண்ணை மேவி
நத்தமருஞ் செங்கரத்தா னுமநவின்றிருக் கமனை நண்ணும்பாரி
சுத்தமுறத்துகி லுரிந்தோர் சுவரில் வைத்து நீராடத் துகாராம் சாமி. (ராஅ௮)

பக்கவிலோ றோழைப்பார்ப் பனிவந்தெற் குடுத்தவொரு படாமு மின்றி
மிக்கது யருறுகின்றேன் மானங் காப்பாற்ற மடிவேண்டுந் தந்தாற்
றக்க பலனுமக் குண்டு தருகென் னச்சுவரில் வைத்ததானை தன்னைக்
கைக்கவர்தி யென்றவட்குக் கண்காட்டப் பார்ப்பனியுங் கைக்கொண்டாளாய்.

உம்புண்ணியத்தினுக் கோரள வில்லையருக்குமணிவர னுமக்கு
நம்புந் தண்ணளி புரிவானனி யென்னக் கூவாமனங் காய்போதி
வெம்புந் துன்பற வென்று குறிப்பித்து வினாந்தேக விடுத்து வேணி
பம்புந் தண்புனலாடிக் கரையிலிருந்தரி நாமம் பஜித்திருந்தார். (ராஅ௯)

ஈங்கவர் தமனைவி யுடனீராடி யுடுத்த மடியிடத்தைப் பார்க்க
ஆங்கவணிலலா ததுகண்டறத் திகைத்தென் கருமத்தை யார்க்குச் சொல்வேன்
தாங்கவறு மோராடை தனையு மெவரோ கொண்டா சார்த்தார் வீட்டின்
பாங்கர் பணிபுரியும்பு பாயியுஞ் சாணங்கொண்டு படர்வான் போனான் (ராஅ௧௦)

பெரியமகனான மகாதேவன் பின்னவனான விடோபாவோடு
தெரியாததீரோடச் சென்றான் காசிபாயி பகீரதி கங்காமு
வரியுது கின்றனர் வாசற்புறத்திருக்க வெவர்கொண்டு மறைந்தாரோ வென்
றியிதுன்பத் துடனினாச்சலிடம் போதிற்றது லாவயல் வீடுள்ளான். (ராஅ௧௧)

அவ்விரைச்சல் கேட்டுச் சிஜாய்கேட்கும் படியந்தணி யொருத்தி
செவ்விதற்றா னுடுத்திட வஸ்திரமில்லை யென்றுரைக்கச் செவியிற்கேட்டேன்
எவ்விதமாய்ப் போயிற்றோ வென்றான் மற்றதுகேட்டுச் சிஜாயிபித்து
வவ்வியவென் னாயகரே யார்க்கேனுங் கொடுத்திருப்பார் மற்றிலென்று. (ராகக)

வருந்துறு போதிடைச் சம்பந்தி கடங்கண்மனை நடக்கு மணத்தைச் சொல்லப்
பொருந்தினர் ஐஜாயி ஐஜாயி யெனக் கூய்க்கொண்டு புருந்தன ரவ்வார்த்தை
திருந்துறக் கேட்டுத் தனது மானரக்ஷணைக் காக்கச்சிந்தை செய்தான்
அருந்துயருஞ் சினமுமிருததுத் தத்தளிக்க வருக்குமணி யாய்ந்து. (ராகச)

தனக்குரிய தானபழந் தானைதனை யெடுத்த வடன்றலை மேலிட்டான்
மணத்தாராகொன் ஐஜாயிகண்டு வியந்திதுதா மானிடர் வஸ்திர மன்றத்தக்
கணத்தகரு நிறக்குறும்பன் செய்கையென்று நிச்சயித்துக் காத்தான்மானம்
இனத்தவர்மு னென்று மகிழ்ந்தந் வஸ்திரத்தை யுடுத்திடையிற் புகளாள்ராகு

அந்தவஸ்திரத்தி னொளி வீடெல்லாங் காந்திசெய வடைந்தோர்கண்டு
முத்தவியந்தனர் மணத்தை மொழிந்து போயினர்பின்பு துகாராம்சாமி
நந்தமனைக் கேகிண்மிகக் கோப்பிப்பான் ஐஜாயியென நண்ணுறாமல்
கந்தமலர்க் கான்புருத்தார் கண்ணனடி கருகியிராக் கழிகைநான்கும். (ராகச)

சென்றபின்பு கோயில்வந்து விடோபாவைச் சேலித்துச் செங்கைகூப்பி
நின்றுவென் கற்கைக் கொண்டோள மெனமானம் நிகழ்த்தலாறார்
ஒன்றுமவர் குரற்கேட்டு மகள்கயிலப்பங் கீரையுதவி யுய்த்தான்
அன்றவர் துய்த்தரிநாமம் பழம்படியே பழித்தருந்தா மானபோது. (ராகச)

துயின் மேவக்கணக் சக்கிக்கொடு பாடப்பின்னு மிக்ககூக்கமேவப்
பயிலிதென்ன சங்கடமென் றுன்னினர்தங் குடியிதனிற் பாசமவீக்கி
வெயின்மணித்தூண்மிசைப் பிணித்து விடிவளவுந் தூங்காமல் விமலநாமம்
சுயிலுதலோ நான்கிரவிற் துயில்சோம்பு கூடாமற்குறைத்து நாளும். (ராகச)

யாத்தினாசெல் வோருக்குக் கால்பிடிப்பாரரிநாம மியம்புவோர்க்கு
வேர்த்திடிற்றை விசிறிகொண்டு வீசுவரங் கவாசொல்லும் வேலைசெய்வார்
சீர்த்தவெயிற் காலத்தில் வழிநடப்போர்க்குத் தாகந்தீர்ப்பாரந்த
ஊர்த்திறத்தி லெவதோது சொல்லினுமப்படி மகிழவுளுற்று கிற்பார் (ராகச)

இன்னபடி வருநாளி லொருகிழவேதியன் மடியுன்றிக் கொண்டோர்நான்
மன்னுசிரமத்துடனே வீதிவழிவரக்கண்டு மனம்பொறாய்த்
துன்னுமவனிடைச் சென்று தூயவரே நீர்நடக்கத் துயர் கூர்கின்றீர்
என்னதொரு முதுகிலேறிக் கொள்ளுநீர் மேவுமிடங் கொண்டுய்ப்பேன். (உா)

என்றலுமல் வேதியனான் விளக்கு நெய்வாங்கப் போகின்றே நென்றோத
நன்றுமதிற் கேடுமெனப் பணத்தையும் பாத்திரத்தினையு நலக்க் கொண்டு
துன்றுகடைக்கு வந்ததனைக் கொண்டு மறையோன் வீடுதுன்னித் தந்தார்
சென்றசிலநாட்டுப்பினக் கிழவேதிய னுரார் தெரியச்சொல்வான். (உாக)

எட்டுநாளைக்கு வருநான்வாங்கும் விளக்கு நெய்யிந்தத் துகாராம்
கிட்டிவாங்கித் தந்தநெய் பலநாட்காய் திதுகிளர்வியப்பு
மட்டிலென வததெரிவான் மற்றொருவனும் மவரால் வாங்கித் தேர்ந்து
முட்டில் வியப்பினனாக யாரும்வரால் வாங்கமுயல் வதாகி (உாக)

பாத்திரமும் பணமுந்தந்தனராகத் துகாராமர் பரிவிற்கொண்டு
போய்த்தருக வெனவணிகன் முன்பரப்பிப்பாத்திரத்தைப் பொருளுநக்சு
சீர்த்தவணிகன் நெரிந்தெப்பாத்திரத்தி லெவ்வளவு செறிப்பதென்னைத்
தீர்த்தரந்தவகைதெரியாதுனக்குத்தோற்றின்படி யேசெறித்தியெனாரர். (உாங்)

வணிகனைகைத்தவர் கொடுத்தபொருளுக்குத் தக்கபடி வழுவுறாமல்
அணியின் வைத்தபாத்திரங்க ளினைத்தினு நெய்சோற்றினவாறாகப் பெய்தான்
மணிரிறத்தான் ருசாரந்தப்பாத்திரங் கடமிலுள நெய்வழிவுறாமல்
திணிசுருக்கிட்டொருகோலிற்செறித்துத்தோளிடைத்தாங்கிச்செல்லலானார். ()

அவரவர் தாந்தரு பொருளுக்கமைவாக வவர்பாத்திரத்தி நெய்தான்
சவர்கில னென்றவ ரவரு மொப்பும் வகை கலனுநெய் கண்ணன் செய்தான்
இவரு மவரிடைச் செல்ல வவரவருந் தங்கலந் தேர்ந்தினிது கொண்டார்
உவர் பரமன் கோயிலுக்கு வந்தரி நாமம் புன்றற் குறைவதானார். (உாரு)

இத்திரத்தாரா னெல்லாந் தன்பதி பாற்றினந் தினமுழியந் கொள்கின்ற
அத்திரம் ஐஜாயிதெரிந்தென்பயித்தியகாரபதி யானேவேலை
ரித்தலுந் கொள்கின்றதன்றியோ ரொருத்தின் சமைதாங்க நிரப்புகின்றார்
தத்தமக்கேற்றபடி யெனவினாந்து வைதறினக் கேட்டுத்தையலார்கன். (உாசு)

உனதுபதியாரிடத்து முழியஞ்செய்வதற் கொப்புமுதலென்றோ
மனதொரு மித்தவரி டத்தாழியந் கொள்ளின்றாரதற்கு வையலாமோ
எனலுமதினைக் கேட்டுச் சிஜாயிரீர் சொல்லுவது மியல்பேயென்று
தனதுமனம் பொறுத்திருந்தான் பின்பொருநாட்ஐஜாயி துகாராமசாமி. (உாஎ)

முகநோக்கி யுமதுபிதாத் தனத்தின்று புண்யதிதி முடிப்பதற்குத்
தகவான தொன்றுமில்லை யென் செய்வதென் றுரைக்குமது தன்னைக் கேட்டு
மிகயான் போய் வனத்தடகு பறித்து வந்து தருகின்றேன் வேகவைத்துத்
தொகலான பிதுர்க்களுக்குத் திருத்திசெய்கென்றரிநாமத்துதித்துச்செனாரர். ()

அவ்வயினோர் கொல்லைதனிற் பயிரிட்டு வினைந்த கோதுமை யறுத்துச்
செவ்வை செய்வோன் துகாராமர் வரச்கண்டு நீயுங்கொய்சேர்ந்தெனோது
ஒவ்வினராய்க் கூலியாளுடன் சேர்ந்துவிட் டலையுளங் கொண்டுற்ற
கெளவை மறந்தறுத்துக் கொண்டிருக்க வவர்தங்கணவி காணுளாங். (உாகு)

சேறிவைது கொண்டிருக்கப் பாண்டுரங்கன் துகாராம ராகிச்சென்று
மாறிறிதிக் கானவெல்லா மூட்டைசெய்து தலைமீது வைத்துக்கொண்டு
தேறும்வகை மனைபுகுந்து ஐஜாயிடைத் தந்துநீ சீக்கிரத்திற்
சோறுகறி சமைத்தியெனச் சொல்லியுடன் டடைநோக்கித் துன்னினானால். ()

தருமூட்டை தனையவிழ்த்து நோக்கவதில் வேண்டுவன சமைதல்கண்டு
கருதுனத்திற் களிதூங்க நானஞ்செய் துடனடற்குக் கடுகலானான்
மருவுகடைக்குப்போனோன் பாத்திரமும் வஸ்திரமும் வகைந்துகொண்டு
தெருவுதொறுஞ் சென்றுறவோர்க் கின்றுதிவிருகவெனச் செப்பக்கேட்டோர்.

யாவருமங் கதிரியித்துத் துகாராம னின்றதுதான கக்குடம்பம்
மேவலுற லாயினானெனக் களித்தாராய் மேவ வினாந்துவந்தோர்க்
காவலுட னுபசரித்தாசனங்கொடுத்துப் பூசுத்தங் கமரச்செய்து
தாழ்வு புரோகிதரும் வரவிருத்திப் பவித்திரமுந் தரித்துக்கொண்டு. (உகஉ)

வேதவிதி வழுவாமற் நிதிமுடித்தா யினபின்பு மெவமுற்றோர்க்
காதரவோ டிலையிலறு சுவையன்னம் படைத்துச் சம்பற்பதீர்த்தம்
மேதகவிட் டெல்லோருந் திருத்தியுடன் சாப்பிடமோ விரும்பிச்செய்து
பாதமத்தஞ் சுத்திசெய்யப் பாணிதந்தா யினபின்பு பதியிருத்தி. (௨௧௬)

சந்தனம் புஷ்பந் தாம்பூலந்தந்தான் ஜிஜாயிமுகந் தன்னேநோக்கி [டான்
வந்தவர் - னினிக் குடும்பச்சுமையுன்கென் மெவையுமுன்றன் மணுளன்கொண்
முந்தவொ ருந் தாகேட்டுச் சிஜாயியுந்தன் மனத்துவகை முதிர்வதாகி
இந்தவனை மயிண்டையிலையெனக் கென்றுசொல்ல வெழிலிவண்ணன் (௨௧௭)

மற்றுமாந் யாசகர்க்குச் சோறிட்டுச் சமையல்செய்ய வாங்கிவந்த
பற்றுமாந் யாசகரெல்லாஞ் சுத்திசெய்தங் டவரவர்பாற் படுத்திவந்து
துற்றவன் போனகமென்று சொன்னபடியேசேர்த்துத் தோன்றானுஞன்
நற்றுது கோதுமையறுத்தோர்க்குக் கூலிநா லரிசை நல்சப்பெற்றார். (௨௧௮)

பெற்றதுட னுடம்பெல்லாந் தூளிமொய்க்க மனைக்குவந்து பெறுகென்றீந்து
மற்றிதுகொண் டறுப்திர்ச்சுத் திருத்திசெய்கென் நிலாட்கு வகுக்கக்கேட்டு
முற்றினிருந் தாதை திதியிங் றிருந்தன்னமு மிட்டிர் முந்தினோர்க்குச்
சொற்றவிது பயித்தியமோ தூளிமெய்க்கச் சமைசுமந்தீர் சொல்லுமென்றான்.

வினவுதுகா ராம்சாமி தினைத்துவிழி நீர்பெருக விட்டலாநீர்
அனகபத்த பாலனை ருணநிதேந் வந்தென் னகத்துண்மேவி
எனதுபிதாத் திதிமுடித் தீடேற்றிட யான்செய்த தவமேதோவென்று
மனதினகி யுடனிருந்திங் குண்ணாமற் போனதற்கு வருந்தலாநீர். (௨௧௯)

நீவந்தென்னுட னுண்டாலன்றி யுண்ணெனென் றிருக்கரிமலன் றேர்ந்து
மேவுந்தன்னுருந் கொண்டு கிரிடகுண்டலங் டருடன் விளங்கக்கண்டு
கோவிந்தா வெனவணங்கிச் சுவாமியுந்தந் நடுவிருக்கச் சிஜாயிகூடத்
தேவுந்தம்முட னுண்ணவுண்டு மகிழ்கொண்டு மனந்திருத்தி யானார். (௨௨௦)

திருந்துதன் தடியவரைத்தழுவி விடோபாத்தனது கோயில்சேர்த்தான்
பொருந்து துகாராம் சாமிஹரி நாமமிடைவிடார் புகல்வாராகி
இருந்துவரு நாளொருநா ளிரவில் விடோபா உவரமு நெதிர்த்துநோக்கி
அருந்துதிசெய் நாமதேவாய் நமுன்னவ தரித்தவக் காலத்தில். (௨௨௧)

சதகோடி கிரத்தஞ் செய்கிறே நென்றென் மேலீ நிச்சயித்துச் செய்போ
துசலியாய் விரைந்தெழுத வொருவருமின்றென்று நான்வரைந் தேனன்றோ
அதனிலஞ்சு கோடியே யைம்பத்தோ ரிலக்கமுள குறையதாக
இதமுடனே யின்றுதொட்டுக் கவிசெய்கென் நருளாநென் றிறைஞ்சிநிற்க.)

கருணையார் கலிகடாஷித் தாலிங்கனஞ் செய்து கரக்கச்சால
அருள்பெறுதுகா ராமசாமி வேதவியாசரந் நாட்சொன்ன
பெருமைபெறு பாகவதத்திற் றசமஸ் கந்தத்திற் பிண்ணைகேள்வன்
மருவியபா லக்ரீடை களைப்பிரா கிருதத்தில் வளைவதாக. (௨௨௨)

கவிக்ளசெய்து மிடைவிடாதரி நாமம்புகன்று மரிதினங் கலந்தால்
சலியசுடர் மறைந்தவுடன் ஜாம நான்கிலு மரிதீர்த்தனங்கஞ்செய்தும்
புவியிலவர் புகழ்விளங்கச் சிஞ்சுவடி மம்பாஜி பாவா வென்போன்
குவிவறுசீர் தேகுவுக்குக் கோசாயிப் பிராமணனுய்க் குறுகியாங்கே. (௨௨௩)

மடங்கட்டித் தனது குடும்பத்தொடு மாணக்கொடு மன்னுகின்றேன்
திடம்பெற்ற துகாராமர் புகழ்க்குமனம் பொருதவனாய்ச் சிறியின்றேன்
இடம்பெற்ற நாமபார்க்கப் பாடங்கள் படித்தவன் குத்திரானேஜாதிக்
குடம்பட்டி வேதியரு மேவல்செய்தா சிருதர்களா யுழல்கின்றார்கள். (உஉ௬)

மறையவனாய் மகிமைபெற்ற வெண்ணையொரு வருந்திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை
இறையவனாய்மெய்ச்சுமிதற்கிவன்பாற்பெருமையென்னவிவையோர்கார்
குறைவுபெற வவமதித்து நம்புகழை மிகுகிசெய்து கொள்ளவேண்டும்
தறையிலெனத் துகாராம சாமிகீர்த்தனநாளுஞ் சாற்றுஞ் சார்பில். (உஉ௭)

தினமும்வந் ஁ன்னவரை யவமானஞ்செய்யச் சமயந் தேர்வோ றோர்நான்
அனகவாரி தினத்திரவி லரிபஜனை செய்துறு சாதுக்களோடு
கனகவிமா னத்தைவலம் வரும்போது முட்களவர் காலிற்றைக்க
மனதொரு மித்தூன்றி வைத்தான் துகாராமசாமி யந்தமார்க்கமேவி. (உஉ௮)

வரும்போது பதத்திலொரு முட்டைக்க வந்தமுன்னை வாங்கிவிசி
ஒருங்காக வினிவருஞ்சா துக்களடி முட்டைக்கு மென்ன வுன்னிப்
பொருங்குடர்மு னினத்துமங்குச் சோகித்தொன் றில்லாமற் போக்கக்கண்டு
மருங்கோர்சா ரிருந்தவிகன் மம்பாஜி முனிந்தொருமுட்ட டடியைவாங்கி. (உஉ௯)

வந்தோடி யடிக்கவந்தத்தடி முறியமற்று மொருதடிகைவாங்கி
நொந்தாக மெலியவடித்தானதுவு முறியமற்று நோக்கி நேர்ந்த
கொந்தார்முட்டடி முழுதுங்கொண்டடி த்துக்கைசலித்து மடம்போய்ச்சேர்ந்தா
நந்தாத வன்பரடிக் கயராதுந் தைத்தமுட்டு நலிவுறாதும். (உஉ௯)

அடித்தவனை முனியாதுஞ் சற்றேனுந் துயராதும் ஹரிதன்னமம்
படித்துவலம் வந்துவிட்டலனைக்கண்டு தொழுதவனைப் பார்த்தியாவும்
நொடித்தெனையே னிவ்விதஞ்செய் தனையென்று மூன்றபங்க துவலத் தீர்த்தன்
வடித்தகண்ணீ ரினனா னிதுதெரிந்து ஜிஜாயியங்கு வந்துகண்டு (உஉ௮)

அன்பருடம் பினிற்றைத்த முன்னெல்லா நோவாம லாய்ந்துவாங்கி
முன்புதெரிந் தோளோடு நிற்கவிடோ பாவருட்கண் முழ்கலாலே
வன்புபத்தி ரவந்தீர்த்து துகாராம சாமிமன மகிழ்ந்துநின்று
பின்பரிசீர்த் தனஞ்செய்யப் பாகவத லல்லோரும் பெரிதுகூடி. (உஉ௯)

நிறைவுறலுந் துகாராம சாமியந்த மம்பாஜி நேரா தோர்ந்து
முறையி னின்றேன் மம்பாஜி வரவில்லை யழைமினென முதுவோர்க்கோத
அறையமுன றொருவன்போய்க் கண்டுடம்பு சுகமிலையென் றதனைக்கேட்டுப்
பொறை மனத்தன்பருக் கோதவுடனவன் வாழ்மடம்போந்து புருந்துகண்டு. ()

அடித்தகர நொந்தனவோ வதனாலே யுடம்பெல்லா மயர்வாயிற்றே
முடித்தவதத் தினர்க்கென்று முன்னியவ னடிபணிந்து முகத்தைநோக்கிப்
பிடிப்பெ னாளுநீர வென்றங்கவ னுடம்பெல்லாம் பிடித்துப் பெரியோளோர்
துடிப்பிலிராய்க் கோயிலுக்கு வருகென்று துகாராம சாமிசொன்னார். (உ௩௧)

அடியேன்மே லிவ்வளவு கோபங்கொள்வது தகவோ வடைகவென்றும்
நெடிதான சிரமமுறவபராதியாக யானேர்த்தேனென்றும்
கொடிதேது மிலதாகக் கூறுவன மம்பாஜி கேட்டுக்குன்றி
ஒடிவாகா நாணுடனே வருககீர்த் தனைக்கென்றங் கவரோடுற்றான். (உ௩௨)

வந்தபின்பு துகாராமசாமி சொல்லுங்கீர்த்தனத்தில் வருவுண்டாவ
தெந்தவிடத்தென்று கெட்டவெண்ணத்தோடங் கிருந்தா னிணையிலன்பர்
தந்தகைத் தாளம்வீண மிருதங்க மினிதொலிக்கச் சாதுவானோர்
முந்தவைக்கட் பரவசராய்ப் பாடிக்கொண் டிருந்தனரன்முடிவுகாண். (௨௩௩)

மனையில்வந்து ஜிஜாயி துயிலுறு போதிவிரண்டுகள்வர் வந்து முன்னே
அனையவப்பா ஜிஞானவேஜி ஜாயிக்கு வாங்கியன்பி ளளித்தகாரான்
றனையவிழ்த்துக் கொடுமேற்கு முகமனா நாழிகைவழிதாஞ் சாரக்கண்ணன்
நினைவுபர வசமாகித் துகாராமர் கீர்த்தனங்க ணிகழ்த்துகின்றார். (௨௩௪)

இங்கில்லிற் றாங்குகின்ற ளிவன்றேவி நாஞ் சம்மா விருந்தோமாகில்
கங்குல்கழிந்தாற் றுகாராமனை வீணைவருத்திக் கடிவாளென்று
மங்குலிடைத் சண்டொருகைக் கொண்டவர்போ மார்க்கத்திற்கோரரூபம்.
பொங்குற நேர்ந்தடிக்க வருவான் போலாகக் கண்டு போகும் கள்வர். (௨௩௫)

அஞ்சிவழி யிடையேதோ பூதம் வருகிறது நம்மையடிக்கவோவென்
றெஞ்சிலந்த வழிவிலகிக் குறுக்கிலொரு வழிநோக்கி யேகவங்கும்
விஞ்சிவரக் கண்டுபிசு பயங்கொண்டெவ் வழிமேவு வேமென்றெண்ணி
நெஞ்சி லெண்டிக் கையுநோக்க வங்கங்கு முன்பெனவே நேர்ந்துநிற்க. (௨௩௬)

பூதமோவிது பிரமரக்ஷசோபசா சோநேர் புகுவதென்று
நோதலா யுயிர்வாங்க வருகிறதென்றவ ருளத்தினோக்கியிதிக்
கேதுபாயஞ்செய்து மெனையிந்தத் துகாராம னரிதன்னமம்
ஒதுவா னாதவின் மற்றவன் மாட்டை நாங்கொள லாலுளம் பொறானும். (௨௩௭)

விட்டலனோர் பூதத்தை விடுத்தனனீ துண்மையென்று மிகவுமஞ்சிக்
கட்டவிழ்த்துக் கொடுவந்த மாட்டையங்கே யுய்க்கோமேற்கவரு மாலி
துட்டநெடுங் கூளியென வதுதொடர மீண்டுசென்று மனையிற்றுன்னிக்
கொட்டமிட்டுப் புறம்போந்து தம்மூர் நோக்கிப் போகக் குறுகும்போது. (௨௩௮)

முன்பெனவே வழியிலெதிர் நின்றடிக்க வரக்கண்டு முகந்திரும்பித்
துன்புடனீ தெங்குறிலும் விடாது நம்மைத் தொடர்வதுக்கென்செய்துமென்று
அன்புடன்கோ யிலினின்று விடிவளவுங் கேட்பவர்க ளுனைவோருக்கும்
என்பருகப் பாடுமவ ரிடத்துணாத்தா லன்றியிது விடாதென்றெண்ணி. (௨௩௯)

கோயிலுக்குள் வந்து துகாராமரடியினை பணிந்து குறுகினின்று
வாயிலுக்காதையரேயாஞ் சோரர்து மதுதிரும்பினக்குளினு
போலினைத்த கட்டவிழ்த்துக்கொடுசென்றோமெருமைதனைப்போமார்க்கத்தில்
தியனுக்கு நிகர் பங்கிப்பெரும்பூத மொன்றெதிர்த்து செங்கைத் தண்டால். (௨௪௦)

எற்றவந்ததது கண்டெத்திசையுறினும் விடாதடிக்க வெய்தலாலே
பற்றலுற்ற வெருமைதனைக்கொடு போந்தும்மனையில் விட்டுப்பரிந்து மீண்டு
சுற்றலுற்ற பூதமடியா தென்றெம்மூர் புகுதத்துன்னும் போதும்
கற்றவரே விடாதடிக்க வருகின்றததனாலும் கண்வந்தோதில். (௨௪௧)

பூதமெதிர்த்தாது செய்வீரென்றடைந்தோ மெனச்சோரர் புகன்றுவேண்ட
மாதவருஞ் சபையிலுள்ள மற்றவரு மாச்சரிய மனத்துட் கொண்டார்
மேதகுஞ் சீர்த்து காராமர் விழிமூடி விட்டலனைத் தியானஞ்செய்யப்
போதலுறாத வனிருக்கச் சோரர் சொல்லு வதுமெயென்று புந்திகொண்டு ()

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்

பாண்டிரங்காவாபததைப் பற்றறச்செய்தின பந்தா பதமநாபா
எண்டு நின்றெம்பஜனைதனை வினவாமலெங்க டன்றாயினங்காலத்தில்
வேண்டு பசுபாலனத்தை விரும்பியின்னம் பாலிக்க மேவுற்றாயோ
துண்டு பரித்தேரிரவி வருபோதா கியுமார்த்தி கொளத்தோன்றாயோ. (உசக)

என்று நனிவேண்டு பொழுதெதிரந்தனன் கைத்தடியொடு பாண்டிரங்கரூபம்
நன்று விளங்குறக்கண்டு துகாராமர் சோரர்தமை நயந்து நோக்கி
இன்றமக்க வெருமை வேண்டுறிலினி நீ கொண்டு செல்லு மிடலின்றென்றார்
அன்று நின்ற சோரரெமக்காவி தந்ததே போதுமென வகன்றார். (உசச)

சோரர் வந்து சொல்லியதுந்தடியொடு பாண்டிரங்கன்றோன்றியது மன்பர்
சாரநின்ற சோரருக்குச் சாற்றியது மவர்போன சமைவுந்தேர்ந்தங்
காரவொன்றி னோரெல்லா மசியத்தாஹாடார மாயானந்தம்
நேரநன்று துகாராமசாமிபு 7-ன் கொண்டாடி நெரிழ்ந்தார நெஞ்சம். (உசரு)

இன்னவை யெல்லாங்கண்டமம் பாழிதுணுட்டென்ன வியந்து வெங்கி
நன்னரிந்தத் துகாராமசாமி மிருமகிமை கொண்ட நலத்தாலன்றோ
பன்னகந்தாவும் புலியில் 4-ன் சோகதிடெல்லாம் படைத்தாரென்ன
உன்னலுறுவானாகிச் செருடழிநதானுலகநதோற் கார்த்தி செய்தார். (உசசு)

வேறு

புலரி கண்டபின் பண்பரித் திராயணி போந்து
அலரின் மூழ்கியாராசனை நாசனுப்காற்றி
நலரி கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர் நண்ணச்
சிலரி ராநிகழ் செய்கையைச் சிஜாயிக்குத் தெரித்தார். (உசஎ)

இன்றிராநிகழ் செய்கையிப்படி யகோவென்றோ
நன்றுநன்றென வினவுமுன் வியந்தநத நங்கை
நின்றமாடு முன்பிணிப் பின்றி நிற்பதுங் கண்டு
தன்றுண்ப்பதி தன்னிடத்தன்பு மிக்கனளாய் (உசஅ)

அடகுமப்பமும் பாலொரு வள்ளத்து மமைத்துத்
திடமனத்து நல்லன்பரில லம்புகத் தேடிப
படரவந்தவர் தமையுபசரித்து முன்பரப்பி
உடன்வினாந்துணு மென்றனன்பருளுன்னி (உசக)

என்றுமில் லுபசாரமின்றே தெனவியந்து
நின்றபாரியை நோக்கினர் ந்திரிகரணம்
ஒன்றவுண்மகிழ்வொடு தினமொரு வள்ளத்திற்பால்
நன்றளித்தி யேல்விட்டலன் றனக்கு நல்குவன (உரும)

என்னுமுன்றொரு செம்பினிற் பானிறைத்தீந்தான்
அன்னதைக்கொடு போய்விட்டலன் றினையருத்திப்
பின்னொய்தியுண் டிருந்தனர் நாடொறும்பேணிப்
பொன்னினாயகன் பருகப்பாலளித்துப் பின்புசிப்பார். (உருக)

இப்படிச்சிலநான் கழிவெய்திடச் சிஜாயி
கைப்புளத்துற மனைக்குப்பாறயிரின்றிக் கையிலோர்
செப்புறச் செறிபால்கொடு தினந்தொறுஞ் சென்று
மைப்படிக்கரு நிறத்தினற் களிப்பதுவழக்கோ. (உருஉ)

என்ன வெண்ணின டந்தை பின்றினந் தொறுமெய்தும்
கன்னியானபா ரேதி தன்னைநீ கண்ணன்
நன்னர் நல்கியபால் குடிப்பது மெய்யோ நவிறி
என்னலு மகள் குடித்திறை யெந்தைக்கு மீவான்.

(௨௩௩)

கண்ணனா டொரு மென்றனது தெரிகருத்தால்
நண்ணி நான்றருவேனென நாதற்கு நவின்னு
தண்ணுரு வொரு செம்பு பாறுககிட்டுச்சார
எண்ணினுளத் தெங்கணு நிறைந்துள விறைவன்.

(௨௩௪)

நமமிடத் திறையேனு மன்பி லளிவணலகும்
வெம்மை மிக்குள பாலையும் பருகுதல் விதியோ
செம்மை யன்றென மறுக்கிற் றன்பகி தடுசகினந்து
பொய்மை சொல்லிடுச் செய்வெறுதகின் லுறப புரிவான்.

(௨௩௫)

யாதுசெய்வ தென்று றுமளவெய்தினள் ஐஜாயி
வேதுகொண்டுறு பாலையக் கண்ணன் வாய்வெதும்பும்
கோதுதேர் கிலளாய்த் குடிபயித்தனன் ருடித்துத்
தாதுசோதுள வோனிதழ் டொப்புளத் தயங்கி.

(௨௩௬)

அனல்பொழுந் தலையசைத்த விந்ணைமு மனுங்கித்
தனிலொதுவருச சாரத்தது கோணலோர சாபு
வாரிண பால ருடிசாது ணைந் தல ராய் வயங்கும்
இனது கின்னுயிரும முளதேயென வியந்தாள்.

(௨௩௭)

பாண்மிகங்கன்றன்மு கன்றனைப பாந்தனைநிதழில்
நண்டு கொப்புளங் கண்டிதுவும் மதிசயமென
ரூண்டு நின்று போந்தனைன் மனைந் னபா தமமசுநில்
வேனடி விட்டலன வர்மனதெய்தினன் விரைந்து

(௨௩௮)

நீயின்றுன் மனையாள் தொடுபால்வா ரே ந்சாய்
காயும் பாலொடு வந்தேனைக்குடி ப பிதகிள் கதி
வாயுங்கொப்புள மாயினது ளியன் மறந்து
நேயமென்னிடை வைத்தனையாதலானையான்.

(௨௩௯)

மயக்கினேனென நாடொறு மென்னிடை வயிர்த்து
நயக்கிலாப் பனையாயென வைவது நாளும்
துயக்கினீ தெரிந்திருந்து மற்றவள் வரதசோடுத்துக்
கயக்கினுயென வன்பா சிந்தனை மிகுதுங்கி.

(௨௪௦)

பன்னிதன் முகநோக்கி நீ வெம்மை சாலபாலோ
பொன்னினுதனுக் காற்றுரூதளித்தவன புழுங்க
இன்னல் செய்தனையோ வெனச்சிஜாயி நீ ரென்றும்
மன்னு கோயிலிற் கீர்த்தனைஞ் செய்துறும் வருப்பில்.

(௨௪௧)

பன்னிரண்டி யோசனையனற் பரப்பினை விருந்தை
என்னு மவ்வனத்துடைன நென்றனிரவனுக்
கின்னபால் வெம்மை யேற்கிலதாய்க் கொப்புளியையில்
முன்னரோதியவது பொய்யே யாமென மொழிந்தாள்.

(௨௪௨)

அது பொயென்பதற்கின்று நீர் சென்றறி கென்றான்
முதுமெயன் பரங்கதற் கொன்று மொழிந்திலர் முடுகி
மதுவுலாந்துழாய் மார்பினன் சோயிலுண் மன்னி
விதுவைவென் முகத்திதழ் வெதும்புறு கொப்புள் கண்டார். (உசு௩)

சாலவுந்துயர் கொண்டனர் விழிகணிர் ததும்ப
ஞாலமுண்டவ நினக்கிது நண்ணிற்றோ வென்று
ஒலமுற்றழு திரங்கினர் பற்பலாறுணந்திங்
கேலமற்றிதற்கென் செய்கேனென்றனர் புலம்ப. (உசு௪)

ஆயபோதி தழாகிய கொப்புளமாறி
ஏயகண்டங் கோணிய தின்றுஞ் செவ்வையாகாமல்
மேயதாயது கண்டன் பருள மகிழ்மேவிப்
போயினார் தமதில்லிடைப் பல்வகை போற்றி (உசு௫)

ஹரிதன்னாமே யனுதினம் பஜிப்பவராகிப்
புரியு நாளொரு நாளிடைச் சாங்கனே புறவம்
மருவினாவண் மசகங்கண் மொய்ப்பதின் வருந்திப்
பரிவிலாரிவையுணப் பயனாயதே படிவம் (உசு௬)

பிறவுயிர்க்குண வாவதிற்பயன் பிறிதில்லை
அறவு நன்றிது வென்று கொண்டாடினாவற்றைத்
தெறல்செயாதினல் சேர்கிலராகித் தஞ்சிந்தை
பறவை வாகனன் பால்வைத்துப் பஜித்தன ரிருந்தார். (உசு௭)

அதுதெரிந்தன னல்வழிச் செல்பவனாகி
மதுவுலாந்துள வத்தொடை மார்பினன் வந்து
சதுவியீந்துறு தோகையைக் கைக்கொடு கலக்கும்
கொதுகெலாஞ்செல நிசிமுற்று மோட்டிக் கொணடிருந்தான். (உசு௮)

விடிந்தபின் பன்பர் தேருவை மேவினர் விரிநீர்
படிந்துபூசனை யாற்றினர்ப் பஜித்தனர் பகல்போய்
மூடிந்தபின்றிருக் கோயிலின் முருந்தனை முன்னி
வடிந்துகண்புனல் வார்தர வணங்கினர் வாழ்த்தி. (உசு௯)

அன்றிராவெலாங் கீர்த்தனஞ் செய்து நாலாகத்
துன்றுசாமத்தின் மங்களாரதி செய்து துதித்தார்
நன்றிருக்கமா தேவன் முன்னவன் விடோபாபின்
என்றமக்களில் மூத்தவன் கல்லடைப் பெய்தி. (உ௯௦)

வருந்தல்கண்டதற் காவளியாகிய மாதா
திருந்தவேண்டுப சாங்கியோ டெளடதஞ்சேர
அருந்தல்செய்வித் துந்திர்கில தாய்ப்பிணியாகப்
பொருந்த நோக்கவுஞ் சகிக்கில ளாய்மிகப் புலம்பி. (உ௯௧)

அன்னமெவ் வளவுஞ்செ லாதிம் மகனயர்தல்
உன்னுகின்றில றொன்பதி மதிமயக் குற்றார்
எண்ணசெய்குவே நெனவயன் மனையவ ளிடத்திற்
சொன்ன போதவன் வந்துபார்த் துன்னது துணைவர். (உ௯௨)

என்றுவிட்டலன் பஜனைசெய்வதி லியன்றூரோ
அன்றுதொட்டெக் கெய்தின வின்னலோ டனைத்தும்
நின்றுநீதுய ருறிலென்னை பயனென நிகழ்த்தத்
துன்றுமாவளி யாகிய ஜிஜாயியுஞ் சோர்வாய்.

(௨௭௩)

கடுஞ்சினத்தொடு நெறுநெறு வெனப்பல்லைக் கடித்து
வடிஞ்சகள்ளுண்டு வெறுகொண்ட மர்க்கட மதைத்தேன்
சுடுஞ்சினத்தொடு கொட்டிய தெனவயற் றேறகை
நெடுஞ்சொற் கேட்டிடனி மிர்த்தனன் கொடுஞ் சொற்கணி ரம்ப.

(௨௭௪)

எனதுநாதனைத் தன்வசப்படுத்தி னனிதன்றிக்
கனநிரம்புமென் குடும்பமுங் கலங்குறக் கண்டான்
மனதில் வஞ்சகம்போற் கருநிறக்குள்ள வடிவன்
எனவிசுழ்த்தனன் பலபடி வைதனளிருக்க.

(௨௭௫)

நீநிறங்கிலதாய் வயிறுப்புத னிரம்பிச்
சோர்வுகொள் சாங்காலொடு நினைவுமுட் சுருங்கிக்
தேர்வுமு நிலைமகற் குறவத் திலைதெரிந்து
சார்வதாகிய கோபமுட் துன்பமுட் தாங்காள்.

(௨௭௬)

மகன் பிழைப்பதில் மடிவதே நிச்சய மெனத்தன்
முக்கக் கடுத்தனன் பின்னைய யீர்த்தவன் முன்போய்
அகத்துவாக்குற வெறுவெனன் றகிர்த்தன ளாகி
சகம் பழிப்புற மகற்கொடு கோயின்முன் சார்ந்தான்.

(௨௭௭)

படைவனே யெனத்தனை யெண்ணித்தன் முனேபடர்வாள்
வகைதெரித்தரி நோக்கினன் மலர்மகள் வதனம்
மிகையி னெய்தியென் மேற்கொணர் மகன்றனை வீசி
அகைவு செய்துயிர் கொல்வனேற் பழியெவர்க்காகும்.

(௨௭௮)

சொல்லென் செய்வதிவ் வேளையென் றேறுது சுதுன்
வல்லவன்முத நோக்கி யெங்குணு நிறைவடிவோய்
அல்லலேனுனக் ககிலமு மமைத்தளித் தழிப்பாய்
புல்லிலுன்னருள் விழுமகற் குயின்பொருட் தாதோ.

(௨௭௯)

கங்குல் போக்குறக் கனலி யெண்ணுவ தெனக்கருதி
இங்கு நீயெனைக் கேட்ப தென்னெனு மளவெய்திப்
பொங்கு கோபத்தின் மிக்கவச் சிஜாயிமுன் போந்து
மங்குல் வண்ணன்மேன் மகனைவீ சற்கணமி வந்தாள்.

(௨௮௦)

மீதுவீசுநே னில்லென வோருரை விளம்ப
மோதுவான்வரு வாள்வினா யம்மொழி முன்னிப்
போதுதிக்கையுஞ் சுற்றையு நோக்கினன் பகல்வ
தேது கல்லலியாருள ரிங்கென வெணுங்கால்.

(௨௮௧)

உலக சுத்தரி யுன்மகன் றனக்கனுகூலம்
நிலவலாயது நீகொண்டு செல்கென நிகழ்த்தக்
குலவுமைந்தனை நோக்கின னேயெலாங் குறையாய்
இலகிமிக்கது பசியென மகன்சொல வினிதாய்.

(௨௮௨)

கல்லும் பேசின பின்னாயும்பேசின கண்டேன்
எல்லங் கங்குலு மிங்குறு மிவனுக்குப் பழிதான்
புல்லுமென்றுநான் வீசமுனையிர்ந்தது புரந்தான்
செல்லுஞ் செல்லுமென் மகிழ்நனா மயக்கற்குத் தினமும். (உஉக)

இவனுக்கின்னது செய்கிலனே விவனிரங்கான்
அவனிக்கண்ணிவன் மாயை வல்லானென வரைந்து
கவனித்துத் தனதரும்பெறற் புதல்வற்றைக் கொண்டு
பவனத்தெய்தி யூட்டினனாண் விற்பொடு பரிந்து. (உஉச)

இன்னதோர்ந்தன ரன்பர் பாண்டு ரங்கனுக் கென்னே
துன்னுறச்சிரமம் புரிந்தனனெனச் சூழ்ந்து
பன்னருந்திருக் கோயிற்குப் பகல்செல்ப் படர்ந்து
நன்னர்நின்றுள பாண்டுரங்கன பதநாடி. (உஉடு)

சேவைசெய்தனர் கீர்த்தனம் பாடினர் செறிய
ஆவயிற்புகு மொருவர்கங் காஜிமவாளர்
தேவையன் பரொவ்வளவு சாயித்தியஞ் செயினும்
யாவையுந் தெரிந்தெழுது வோருடனிகை யிசைப்போர். (உஅசு)

சாங்கணம்மெனு மூரில்வாழொரு வர்சந்தாஜி
ஒங்கும் வாணிகர் வேதியரான மற்றுவளோ
டாங்கு வந்துமெய் யன்பரிற் கலந்து பாடுமவர்
நீங்குரூர்நின மிருவரு மன்புள நிரம்ப. (உஅ௭)

பொன் பிறங்கிய மார்பினன் புகழ்துகா ராமர்
பின்பு நின்றிரு வருந்தொடர் கூட்டிசை பேச
அன்பு பின்றள யாவரும் வந்துகேட் டகத்துள்
இன்பு முந்துறச் சந்ததம் பரவச மெய்த. (உஅ௮)

நாமகீர்த்தனங் தேட்டலி னாதனு மகிழ்ந்து
சாமநான்கினு மானா யன்பரைத் தழுவப்
போம தாயிருள் புனீர்காந் போகிலா ரதிகெய்
தேமகிழ்ந்தனர் யாவாநு தம்மிலே கினரால். (உஅ௯)

வேறு.

பின்புருக்குமணியை நோக்கிப் பின்னதன்
அன்பென னன்பனுக் கருளல் வேண்டுமால்
இன்புப தேசமென் றியம்பக் கேட்டவப்
பொன்பதிமொழிக்கெதிர் புரிந்து கூறுவான். (உ௬௦)

ஆதியில் வீடண னனும நென்பவர்
சோதி நின்னித வுபதேசத் தாய்மையால்
மேகினி யழியினும் விளிவுறாநிலை
மீதியல் கின்றனர் மெய்ம்மை மேவியே. (உ௬௧)

அப்படிக்குத் துகா ராமனாகுவான்
ஒப்புறு நின்னருட் குரியனாயினால்
செப்ப மொடினிதுப் தேசஞ்செய்கென
மைப்படி நிறத்திரு மூலு நன்றெனா. (உ௬௨)

மாக சுத்த தசமி வியாழ வாரத்தில்
ஆக நித்தினா செயுமன்பர் சொப்பனத்
தேகனத்தினா பரப்பிந்நி ராயணி
வேகநற் நீர்த்தததில் விரும்பி யாழியே.

(உக௭)

'மட்டலர் தண்டுழாய் மாலையைக்கொடு
விட்டலர்க் கணிசெய மேவு போதினோர்
முட்டறு மறையவ னாகிமுன்வந்தான்
கட்டறு மன்பரங் கவினைக் கண்டனர்.

(உக௮)

பரவச ராயனம் பழுத்தவன்பினால்
கரதலத்தொடை யவண்கழுத்தி விட்டனர்
சிரனில னுறப்படிஇச் சேவித்தேத்தினர்
வரமறை யவனுள மிகமகிழ்ந்தோர்.

(உக௯)

அன்பர் தஞ்சிரத் திடையங்கை வைத்துநன்
கின்புறச்செவியிற் றன்னொ மமெட்டூற
வனபுறவித வுபதேச மேல்வரு
துன்பற வருபினான் பின்னுஞ் சொல்கின்றான்.

(உக௯)

இந்தமந்திரந்தினை யிந்நிலத்திலுஞ்
சிந்தனைக்குகத்தவர் தமக்குச் செவ்விதிற்
றந்தருள் குருபரம்பனா தவாமலே
வந்தினை தரச்செய்தி யெனலு மற்றவா.

(உக௯)

நல்லதேசிக மறையவனை நாடியென்
இல்லமேவிபப வித்திரஞ் செய்தியான்றர
வல்லதைச் சமைத்துண்டு மகிழ்கவென்றனர்
சொல்லவவ்வேதியனின்னிறுன்னுவேன்.

(உக௯)

எனக்குணவிற்குக் காற்சேர் நெய்யீதியோ
மனக்கு வப்புறவென மகிழ்ந்து நன்றென்று
கனக்கரு நிறத்தனைக்கடி தழைத்தனர்
மனைக்கு வந்தில்லவன்வதன நோக்கியே.

(உக௯)

நமதின் மேவினர் மறைநாதர் மற்றவர்
அமுதுணற் காவனவளித்துச் சேரொர்கால்
நிமிர்தர நெய்யுநீ நேர்தியென்றனர்
கமையறு சினமிகே இக்கணவி கூறுவாள்.

(ஈா)

இம்மறை வேதிய நெங்குத் தோன்றினன்
மெய்ம்மையா யிவனுக்கு வேண்டு நெய்யொடு
செம்மையா யுணவிற்குத் தக்க சேகரித்
தின்மையால் வருந்தும் யானெங்ஙனீ குவேன்

(ஈாக)

பித்தனைப்பாத்திரவகையும் பேர்ந்தன
ஒத்தனவிறுநானுதவற் கோடுகள்
மொய்த்தன வன்றிவேறில்லை முந்துவார்
எத்தனை பேர்க்குண வீவதென் செய்கேன்.

(ஈாஉ)

மக்களும் யானுமே வயின்வளர்ப்பது
மிக்க தூர்லபமதாய் விளைந்திருக்கவென்
பக்கல்வந் திப்படிப் பலிக்கு நேர்வது
தக்கதோவென மனஞ்சலித் தரப்பினான்.

(௯௩௩)

உரப்பது கேட்டவ னுற்றவெதியன்
இரப்பது கிடைப்ப தின்றென்ன வேகினான்
வரப்பது தவத்துகா ராமர் மந்திரம்
தரப்பெறு நினைவுடன் ருமவிழித்தனர்.

(௯௩௪)

உத்தம குருவெதி ருற்றென் ஜன்மவா
பத்தறக் கடத்தின ரவர்பதத்தினுக்
குத்தக வினவுநெய் யுதவப் பெற்றிலேன்
இத்தனையோவென தன்பென் றெண்ணினார்.

(௯௩௫)

கேசவசைதன்யனைக் கிளத்தினார்
மாசறு தன்பெய ரும்வகுத்தெனக்
காசறு மிதவுப தேசமுந் தந்தார்
ஏசற வெனக்கவி மூன்றியம்பினார்.

(௯௩௬)

உயர்வற வுயர்ந்தவா னந்தமுற்றரி
பெயர்பல வோதினர் பின்புதமவயின்
அயர்வறு மன்புகொண்டடைகின்றார்க்கு
மயர்வற வம்மறை வருத்து வந்தனர்.

(௯௩௭)

இன்னமு மம்மறை யவரிடத்திலே
நன்னயத் தொடுபெற நாடுவோர்களுக்
கன்னவர் தம்முருக் கொண்டடைந்துளம்
மன்னுறு கனவிடை வழங்கி வாய்ந்துளார்.

(௯௩௮)

வேறு.

பின்புதம்மனை யாள்களுவிலு நன்மைபேசலில் பெற்றியாள்
என்பதாலிவ னைத்துறந்திடி. விற்பமெய்துவ மில்லையேல்
பொன்புமானடி யார்திறத்தப ராதமாதல் பொருந்துமென்
றன்ப ரவ்வயி னின்றூரீங்கியோ ரரணியத்துற லாயினார்.

(௯௩௯)

பகலெலாம்ஹரி பஜனைசெய்தன ராகியேபகல் பட்டபின்
நிகரிலானுறை கோயிலெய்தியொர் யாமநான்கு நிரம்பவே
தகவதாகிய கீர்த்தனைஞ்செய்து தபனை டெயத்திலே
சுகமுலாநதி வந்துதோய்ந்துறு சோலையெய்துவர் நாடொறும்.

(௯௪௦)

யாவராயிலு முணவளித்திடி. லதனிலேயிறை யயில்வதாய்
மேவலாயினர் மதியரண்டு மனைக்கண்மேவுத வின்றியே
நோவலானஜி ஐயாயிங்கய லாளொருத்தியை நோக்கியென்
பாவமோபதி பித்துறீஇப் பதியெய்தியும் முறைபதிபுகார்.

(௯௪௧)

திங்களான திரண்டுசென்றுமென் வதன நோக்கிலர் திருமியும்
எங்களின்மையை யிறையுமெண்ணில் றோனுமெம்மொடு முன்புபோல்
தங்கலாவது மில்லையிந் ணெனத்தயங்கினன் சாற்றினான்
அங்குளோர்தின மித்திராயணி யனுகிளைபுன லுக்கோர்.

(௯௪௨)

நீருண் மூழ்கினார் நின்றதன்பதி தன்னைநோக்கின னீவியொன்
சாருமாத மிரண்டதாகியும் வந்துசார்கிவிர் சார்மனை
நேரும் யானுமென் மக்களும்பசி நிமிரதும்வயி னிறைவதோ
வாரும் யாஞ்செலும் வகைதனைச்சொலு மென்றனார்மடி பற்றினான். (ககக)

பற்றிவன்பரு மக்குறுந்துணை பாண்டொங்க னுடன்பொனும்
பெற்றதந்தையொ டன்னையென்று பிறங்குபத்தி பெருக்கினால்
உற்றநங்கட மக்குநேர்குறை யொன்றுமின்றென வோகினார்
மற்றநங்கையு நன்றுநீர்மனை வாருமென்ன வழைத்தனர். (நகசு)

யானுரைத்த பம.க்கு ரீயியை வாவென்னென்றொரு சூளுறிற்
சூனு னகதியை வாகவெய்துவனென்ன மற்றவன் சாற்றினான்
கோனுளப்படி மனைவரக்கொடு போயினுளவர் கொண்டலை
மானுமெய்த்திரு மாறனமம் வழத்தியுற்றனர் மாறிலார். (நகரு)

முன்னிலார் துளவப்பொழிற் கணிஞ்ஞது கங்குன் மொழிந்திடு
கின்ருமாதவனும்மேவிய சீர்த்தனம் வினவற்கவண்
துன்றனேகையாய், ரிஜாயி கடுத்து மற்றிவர் தொடர்வதென்
என்றன்மாமனை பெயன் றுகிறமுண்பர் கண்முதமே சொல்வார். (நக்க)

தமிழகமும் வினாவென் வயிண்டையு மற்றிவராலுனக்
சூரியவொன்பொருள் சூறைவதென்ன வருதுவதேநல மெனவுறும்
பெரிதூதினை மனையின்வேலை விடுத்துவந்தின பேசினும்
அரிவைநிற் , , , துபுள்ளென வவளடங்கிய மைந்தனர் (நகல்)

இன்னதாகவி னங்கொருத்தரு மேகவஞ்சியிருந்தனர்
மன்னுகின்ற ஐஜாயி யாலதறிந்தவன் பர்தமனைவியை
முன்னியென்னரு கெய்தியானினி மொழியுமாலரி ழீர்த்தனம்
தன்னிலுன்மன மொன்றிலீவின வென்றுனாத்தனர் டையறான். (ககஅ)

இவருரைப்படி வினவூர்தியில் யான்முனேதிய வாசகம்
தவறுமென்றரு கெய்தமற்றவ டனிமைகண்டுற தையலே
எவமதேதரு மிவ்வுடற்றிரமில்லை யாதலினுளெலாம்
அவமதாக்கூரமுள்ளதனைத்திலும் விழைவற்றநீ. (கக்க)

மக்களுக்கும் தென்னுளத்தின் மதித்திடாமல் லிணத்துமால் பக்கவாவ தென்துணிந்தொரு பாரணருங்களை யேபிதாத் தக்கதாய்குரு தெய்வமென்று சலிப்பின்முக்கரணந்தளும் ஒக்கநிற் கவவன்சரண்டனை யொழியுறதுள் முன்னியே. (௩௨௦)

வரிலி + த்திலுணக்குறும் புகழ்மறு பிறப்பும் வராதாமாம்
பெரியமெய்ப்பத மெய்துமாதலி னினியுணவுடை பேணியிங்
கிரிவலக்கணு நேலெகாதசி யின்றநாளைது வாட்சிப்
பரிதிபற்றுற லிந்திராயணி படிதலாய் மனைபற்றியே. (௩௨௧)

உள்ள சொத்துகளையாவும் மாஸ்டியார் பெறும்படியுதவினம்
வள்ளல் விட்டலனைக்கருத்தின் மகித்திருத்தி வலிந்தெனத்
தெள்ளு மிப்பொருள் பத்தொடொன்று செய்யுளிற் றெரியச்செய்தார்
எள்ளில் பூண்போத மென்றசனுக்கு நாமமியைந்ததே. (௩௨)

அதைவினாவினாவரும் விரைவாய் விரக்தியடைந்துடன்
சினதலிலாமதி நலமுறும்படி செய்வதாம் தனைச்சிவாய்
இதையமேவவரைத்து மாறனை யேத்தியாரதி செய்தனர்
உதையமாகு முனைத்தவினாயினருக்கு ஞானமுலாயதே.

(௩௨௩)

இறைவிரக்தி பிறந்து வைகறை யிந்திராயணியாடிமம்
மறைகளைத் தெரிவோரை மாமனை வரவழைத்துள பொருளெலாம்
நிறைவுளத்தொ டளித்துவிட்டொரு நெகிழ் பொளற்கலை நீர்படிந்
துறையு ஞற்றபி னிடையுடுத்திட வுனிகெயிற்க ணுலர்த்தினான்.

(௩௨௪)

அன்னவேலையி லமுதுதித்தவ னொருபுலச்சி யுருக்கொடங்
கின்னநீருமெ யன்பர்ப்பக்க லெதிர்தொர் வஸ்திர மீதிகோல்
நன்னராகிய புண்ணியம்பெரி தெய்து நுமவயி னல்கெனச்
சொன்னபோதி லெழுந்துபோயுலர் துகில்கொ டந்தனர் சொல்லுவார்.

(௩௨௫)

நானளித்தன னென்றுநீபிறர் தெரியுமாறு நவின்றிடேல்
மீனெனத்தரு விழியினாய்விரா வாகியேகென விட்டனா
பானணித்துள மக்கள்கண்டு மம்மனைக்கது பகரலும்
கோணுரைத்த தயர்ந்துமாயை குலாவுகோப மிகுந்துளான்.

(௩௨௬)

எனது வல்லவ னொன்றின்மேவ வழுதுவந்தவ ரிஞ்சல நப்
பனல்வினாவியோர் கரியனாகிய பாவிபாத நினைக்குமுன்
மனதின்மாளிகை யுளதெலாந்துடை பட்டதாயத மாலடி
உனலின் மேவுறு மிடியெலாமென ஐருரைத்துள துண்மையே.

(௩௨௭)

என்னிடத்துள தாயதென்றொரு பெரியகல்லை யெடுத்துநான்
முன்னுகலை முறிப்பென்னுடன் முனிவுகொண்டதின் மோதவே
உன்னி யெய்தினன் கோயிலுக்குமு னுறலும்விட்டல னுடலெலாம்
துன்னக்குட னருகுறுந்துனை விக்குநேரிது சொல்லுவான்.

(௩௨௮)

என்செய்வேனாவன் கல்லெடுத்தென திருபத்திலு மிடுவதற்
கஞ்சுறுதிவ ணெய்துகின்றன ளறிதியென்னலு மலருளான்
வெஞ்சினங்கொடு மோதவஞ்சிலன் மேவுகின்றதை நோக்கிநீ
நஞ்சின் வெஞ்சின முடனெனாதனை நலிகுவான்வர லேதென.

(௩௨௯)

வினவிவந்த ஜிஜாயிராத்திரி மேவுமென்பதி விரகுடன்
சொனதினாவிறை யுன்னினேனவிவ னடியைவைகறை துன்னுமுன்
எனதிலுள்ளவெ லாமழிந்ததொர் மாறுமென்கலை யும்மிலா
தினால் வினைத்த னுதினமெண்ணுறில் யாவைமேவகி லாதவே.

(௩௩௦)

ஆதலாலிவ னடிகளைச்சிதை வாக்கவெய்தின னென்னலும்
போதுலாலிய மங்கைகன்கு பொருந்துன் வாழ்வை நினைத்துநீ
நோதன்மேவலை யென்றுபைம்பொன் விராகனுறொடு கச்சுநன்
மேதருங்கலை யுங்கைதந் தனன்மேவு மின்பொடு கொண்டனன்.

(௩௩௧)

தந்தமென்கலை தனையுடுத்தினன் சாமிகோயிலே விட்டுடன்
முந்தினுள்வெளி வந்தபோது நலன்பர் கண்டெதிர் முழுவல்செய்
திந்தமென்கலை யேதுகையினில் யாதுசொல்லென வினவினார்
வந்தவாறு வினம்பிகையது மின்னதென்றும் வகுத்தனன்.

(௩௩௨)

நன்றுமற்றது தருகெனச்சில நல்கினான் மறையோர்தமக்
கன்றளித்தன ரனபர்மிக்கதை யவரளித்தது கொண்டகம்
துன்றியுற் றனளன்பர் பின்பு புனுவெனப்புகல் சம்மையிற்
சென்றொர்செட்டி யகத்திருந்தரி கோத்தனம்பல செப்பினார்.

(௩௩௩)

ஆகியங்குறு கின்றசெய்கை யறிந்துணர்ந்து சிவாஜிவி
வேகிமன்னவ னன்பபோதுறு விமலகீர்த்தனம் வினவமா
மோகியாகலினந்த நாடுறுவோர் மிலேச்சாதன் முனைவரென்
றுகியாவரு மாறிவந்தனனுற் ற செட்டி மனைககணே.

(௩௩௪)

அங்கு மால்கதை செய்திருந்த மெயன்பர் சேவடியைப்பணிந்
தெங்கு மில்லதோர் புதுமையின் நெகி றொய்தினெனென விற்புரப்
பொங்கு சோதி விராவுதட்டு நிரம்பவே பொலன் மோஹராத்
தங்குமுன புறவைத்து மிக்கதோர் தோத்திரம் பல சாற்றினான்.

(௩௩௫)

அன்னவொண் பொருள் கண்டு வேண்டலரா யெனக்கலர் தாமரைப்
பொன் மணுளனை யன்றி வேறொரு பொருளிலும் விழை வுற்றிலேன்
நின்னதாதர மேயுதார நிரம்பு கோததியை நீளயான்
முன்னோவின வுற்றுளே னதுமுன் பறித்தன னின்றென.

(௩௩௬)

இந்த வொண் பொருண் மீதிலேயிறையேனு மிச்சை யெனக்கிலை
தந்த நீயெனை நன்குமாமகிழ்கரவு ஞ்றுறுதி யேற்றுழாய்ச்
சத்தமலை கழுத்தணிந்தொரு சாமிவிட்டலனாமவாய்
முந்தலாக வெகாததிததிதி விரதமுற்றுதல் முன்னியே.

(௩௩௭)

வழுவற்செய்து பாண்டுரங்கொன் மாலடிக்கடியானெனத்
தழுவுபோப்பெறு கின்றதேமகிழ் தருவதெற்கென நரபதி
பழுதினம்மற் வருளவிரக்கி தெரிநதான்கு பதங்களிற்
றொழுதொபக்க லமாந்துகீர்த்தனம் வினவினானு டன்றுவான்.

(௩௩௮)

அச்சிவாஜி யிருக்க மற்றவனுக்கு வெம்பகை யானமி
லெச்சராஜன மைத்தகாவல ராலறிந்தன னிசியிலே
மெச்சிரண்டு சகத்திரத்தொகை வீரராணப டானிமார்
அச்சவத் தருவிய வெவாளுட னனுகிரீப்பியு மினென.

(௩௩௯)

ஏவினான்விரை விற்கினந் தவரெய்தினு ரிவணன்பர்தாம்
ஏவிலாதரி கீர்த்தனம் புகலுற் ற வோர்மனையைச் சுலாய்
மேவியுள்ளி விருந்து கீர்த்தனம் வினவுவோரையும் வெளிவிடார்
நீவிரமேவு சிவாஜியின்னவ னென்று காட்டுகிர நின்றென.

(௩௪௦)

நலிவுசெய்தனரு ருமமாரிய நரபதிக்கரு கெய்தினேர்
வலியவீரா சொலவதை வகுத்தனா வரைவில கீர்த்தனம் வினவுவோர்
மெலிவகாயின னைச்சிவாஜி வெளிக்க ணெப்படி மேவலென்
றொலிமிகாதனை வருநடுக்குட னொருவருக்கொரு வர்கள்சொல்வார்.

(௩௪௧)

அஞ்சுகின்ற தனைச்செரிந் க னரன்பர்மேவிய வரசனுக்
கெஞ்சுறாவை சாப்பெச்சியு யென்றுகீர்த்தனம் வினவுமோர்
கெஞ்சினேறெ கின்றவற்கு நிரம்பு துன்பமு நேருமோ
மஞ்சுநேர்நிற விட்டலாவென மனம்வருந்தி வழுத்துவார்.

(௩௪௨)

$(T_n \in T_m)$

(५६६)

(附⑤)

(1000000)

(கூசு எ)

(ச ச அ)

(॥ ॐ ॥)

 $(\mathbb{R}_n \oplus \mathbb{R}_n)$

(15 16 17)

(15.15.2)

அரசநின்ற யடர்க்கவந்த படாணிகட்கு மிண்கவமேல்
வீரசியெகினை நிறொடர்ந்தவ வீரர்போய செவ்விதமிவண்
பரசகீர்த்தனம் வினவவந்த செவ்வித மெமக்கது பகடொன்ப
புரசையானை னுணுரைப்பது புதுமையென்றி செயலென (௩௩௩)

ஒதிமாலடி யுட்கொளன் பரையுறவியந்து புகழ்ந்துகொண்
டாதிமாயுமுரைப் பதற்கரிதா மெனப்பெரு கன்புடன்
நீதிசேர்சன தூர்புகுந்து நிலத்திருந்தன மெனடியகான்
பாதிராவிடை பின்றொடர்ந்த படாணிவீரர்கள் பதறினார். (௩௩௪)

பலருமெத்தினமும் படாதனபட்டுமன்று பயத்துடன்
செலவனுப்பின் கோனிடத்துள செப்பினார் பங் சென்றளார்
அலகிலன்பி ரிடத்தடைந்தது மங்குநேரதி சயமுநன்
கிலகவுள்விடை யெண்ணி யெண்ணியெழிற் சிவாஜியுமிதுசெய்வான். (௩௩௫)

வேறு

பிரிவிலன்பர்தம தருமைகண்டு பொருள் பெரிதுகொண்டு தரில் வைபெரார்
திரிவிலுண்பொருள் கடரிலிசைந்து கொள்வர் தெரிவமென்று பொதிசெறியநெ
பெரியகுண்டை முதுகுநறிநெற் துருவுபிறிது கொண்டவர் பிறங்குமார் [ல்
உரியநன்பவன மணுகிநெற் பொதியையு வணவியுத்திய வரருகுதி. (௩௩௬)

அடிவணங்கிது மதமுதினுக்கிது வமைக்கவென்று மிகுமன்புடன்
நெடிதிரந்து சொலிய கலவன் பரர செனவழிந்திதை நெகிழ்ப்புறில்
ஒடிவிலன்பி னுளநெடிதனுங்கு மெனவொன்று மோதுகிலராகியே
கழுதுதந்துணைவி வரவழைத்தவன் கருத்தினங்குவகை கழறுவார். (௩௩௭)

நின்றாரீ திகொள் சிவாஜியா மரசனுய்த்த செந்நெலிதி னீரினக்
கினறுவேண்டிவன் கொண்டுமிக்கதை யிப்பவர்க்குதவி நானையென்
றென்றும்வேண்ட கிலையாயிருத்தி யெனவோத மற்றவ னுரப்பியே
கன்றுகின்ற சின்மோடு கைதலைபுடைத்து வெம்பியிது கழறுவார். (௩௩௮)

இன்றயாசித மதாகிவந்ததனை யானென்மக்களுட னுண்பதற்
கொன்ற நீரிசைகிலீர் பிராமணர்க ளுண்ண நல்குகென வோதின்
நன்றதேது மதுபுந்தி யென்றவை யனைத்து நன்மனை புகப்பெய்தான்
அன்றும்ற்றொரு தினத்திலன்பரரி கீர்த்தனஞ்செய் துறுமமைதியில். (௩௩௯)

தாளம் வீண மிருதங்க மின்னிசை தரப்புகன்றுறு தறனிலவர்
நீளநாளும் வருவனையல் விற்பவனினைந்து மேவுறுமந் நேரினில்
லாளவன்றனை விலக்கினோயின் மகனரிது தப்பலுயிராதலிந்
நாளவன்செலலை யொழிகவென்னவ வணவிலலைச்சிறிதும் வினவுறான். (௩௪௦)

மேவியன்பர்புரி காதையிற்சுக மிருந்து கேட்டுறும் வேளையில்
ஆவிபோயினது குழவியில்லினை யலறியோவென வரற்றியங்
கோவிறுன்பமொடு செத்த பிள்ளையை புரத்தின் மீதுற வெடுத்தினைத்
தேவியன்கதை செயுஞ்சவைக்கண்டு வெய்திமண்ணுற விழுத்தியே. (௩௪௧)

அன்பர்தம்வதன நோக்கி தும்மிலெனருங் குழந்தையிற் லாயதெம்
முன்புளோரி லொரு வரும்வினாவுகிலர் மொழியு மிக்கதையை முறைதப
இன்புபோலெனது பதிமயங்குற வியற்றியிக்கதை வினாவிட
வன்புசெய்தகினி நந்ததென்குழவி யென்றுவன்பழி சுமத்தினான். (௩௪௨)

அன்னவாறவ ஞ்ரைத்தபோதி லரிகதை தடைப்படு தலாயதங்
குன்னலாய்வினவு வோரெலாமுள முயங்கினாறுச வைத்ததாம்
அன்னமுண் பொழுதில் மண் விழுந்ததென வவ்வினோக்கி யரிகதைசெய்து
மன்னலானவிடை நீ பிணங்கொடுவரத்தகாதென வழத்துவார் (௩௬௩)

இங்குநீ யிதனை யிட்டதாற் பயனெனாகுமிக் கதையியற்றுவோர்
மங்கலான வயிர் வரவியற்றுமொர் மருந்துவைத் துறுகிஞார்கொலோ
தங்குகிற் கிலைபொபோ பயித்தியமுயங்கு தையலென வன்பாகன
டங்குரைந்தவொலார் முகங்களையுநோக்கி யொன்றுசொல்ல யினார். (௩௬௪)

ஹரிதனமவமுதிற்ரு மற்றையமு தானதெச்சிலென லாகுமால்
தெரிசிலாறமு துணிந்திராதி பல தேவர் நாமவ முதின்கிரப
புரியநீரது தெரிந்து தேற லுறிலோது மின்விடல நாமமிங்
கிரியல் போனவயிர் வருமெனச் சொல்லுநாமம் யாவருமியம்ப னார். (௩௬௫)

ஆயநாமவொலியான் மிதங்க முதலறிவிலா வெவையுமவ்வைகத்
தேயவாய்விடல நாமமோத வெதுயாவும் விட்டலன துருவமாய்
மேயபோதிலுயிர் பெற்றெழுந்தது மடிந்தபிள்ளையம் விட்டலன்
துயநாம மொழியத் தெரிந்தெவரு மதிசயித்து மகிழ்துன்னினார். (௩௬௬)

வாமநன் பெயரையோதி யங்கமரும் வனையில் விற்பவளுமகனெழிது
நாமமோது தலுணர்ந்து மிக்கமகிழ் நணுகியன்பாடி நண்ணினன்
னேமமோடுடன் வணங்கியன்பொடெதிர் நின்று நல்லறிவிலேன் செய்யும்
தோமதைதக்கமை செய்தருளுகென்று மகனைச்சுமந்து மனைதுன்னினான். (௩௬௭)

ஈதுகண்டவரெலாம் வியந்தரி தனமமே யமுதின மிக்கதென்
றோதுகின்றவர்களாகி நாமவலியுணருமன்பார வணங்கினார்
ஏதமக்கரிய தென்று தோத்திரமியம்ப லன்பர் திருமாலடி ப
போது போற்றுத லொடாரசிச்செயல் புரிந்திருந்தனர் பொருந்தவே. (௩௬௮)

இன்னதன்மை யவரினையில் பத்தியினதுண்மை கண்டு தினமெழியியை
அன்னவண்ணனவர் தம்மொடன்றுமுதல முதலசெய்து வரலாயினான்
நன்னரின்னவன நாரணன் விரவி நன்கயின்று வரனாடெலாம்
பன்னலான பிரசித்தராகிமிகு புகழ்படைத்தனர் பராவவே. (௩௬௯)

எஞ்சில் சிஞ்சுவடி யென்னு மூரிடையிருந்த வேதியரெலார்களும்
விஞ்சுமன்பர் புகழ்வின வியாமொருவி நாயகன்றனது பாசனை
அஞ்சு நேமமுடனனுசரித்து வரலாயினோ மதில்வி நாயகன்
நெஞ்சிரங்கி வெளியாகவில்லையொளி நிறநிரம்புருவ நின்மலன். (௩௭௦)

சீலமேது மிலையான சாதவரு சிறியனோடு முணல் செய்வனோ
ஞாலமானதுரை செய்யினு நாமதனை நம்பியுண்மை யெனலாவதோ
ஏல நாமவனை வரவழைத்தறிது மென்ற வேதியர் கடலைவனும்
கோலமே வியவனங்கொராளொடு குறித்து மேவுறவுணர்த்துவான். (௩௭௧)

யாமெலோருதுமை நோக்குறக் கருதினே மெனக்கழறியேதுகா
ராமனைக்கடிது கூவிமேவென நவின்றனுப்பினனயந்துசிந்
தாமணிப்பன வனுய்த்தவாள் வருமுனே தெரிந்தனர் சழக்கிலா
நேமநீ ஐயமெயன்பர் சிஞ்சுவடியூர் குறித்து நெறிமேவினார். (௩௭௨)

விரைவின் மேவுறுமவான் வழிக்கணெதிர் மேவு மன்பரை வியந்துகண்
 னொசெய்தானறியவுற்ற செய்கைதனை யன்பர் நன்றென வுரைத்துடன்
 வரைவிவார் வயினடைந் தழைத்துளவ மறையவன் பதிபுள் வந்தனர்
 புரையில் மற்றை யவனின் மூழ்கியிடல் பூசை செய்புரை பொருந்தியேநளக

மாணசத்தினியல் பூசைசெய் பொழுது மருவுறுந் தனது நத்தனம்
 தானசுத்த முறலால் சுத்தமில்லதாக நீ னனிசமைத்திலாய்
 ஏனெனப் பணியி யற்றுவோன வயினொறுபபவேகின மனந்தனைக்
 கூடலற்றற நிநீஇவி நாயகனதுரிய பூசைசுறைவற முடிஇ. (௬௭௬)

வெளியில் வந்தவுட னன்பா கண்டனிகின் மேவு மருசலி வினெத்தலும்
 தெளியவொன்றினவ வவனாயெப்பொழுது சேர்த்திங் கெனவினவினான்
 களிகொளன் பரக வயினிருந்து கணபதிடைமுன்னலுறு காலேநீர்
 சுளிவெனென மலிடவி செனற்பொழுதி கண்டைந்தனெனசொசொனார். ()

வினவுமே றிடன் விடந்து மற்றவரை விபிலை மெச்சவது மெய்யென
 வனநிரம்ம மணிமாபன் மற்றிலரோடினிதருந்துவது மாத்திரம்
 ஈனாநிதது கௌலவேணடி மென்றுமறை நவிலு நாவரது பந்தியின்
 முனரருகொரு கட்டிடலு மன்பா முரஹரிய மென்னுடன்முயங்கியே. (௬௭௭)

உண்ணவெய்து உருத்தமோரிலை பரப்பியின் னெனவுரைத்தனர்
 அண்ணலுக்கு மறையோக னோரிலை பரப்பியன்னவரை நோக்கிநீ
 நண்ணு ஜாதி யுமிழித்த தொள்ளி திலேசிலமுந் தவறுநாடிவான்
 உண்ணடைந் தரியெவா றருந்துவ னெனக் கடிந்தி வுரை கழறினார். (௬௭௮)

சிலமுந்தவறில் ஜாகியுங் கொடு சிறந்து ஸ்ரீதானைநம்வசத்
 தேலவெண்ணுத லொணுது நாடொறு மியன்ற சித்தமிரு சுத்தியின்
 பாலகாந் தவொழிதலின்றிவரு பத்தியிற் புருவன் விட்டலன்
 தூலநிந்தவாகளையெனசொல்லுறுவல்வதோர்துமெனநொடிமுனே (௬௭௯)

இலபரப்பி யறுசுவையி னுண்டியிட வடிவு காணும் வகையின்றியே
 நிலைகுறைத்தலுறு பேரனகத்தை யவா நெடிது கண்டு நிஜமெனவுணர்ந்
 துலோபாழுக்கமுள ஜாகியினன் வயினுலக முண்டவரி யுண்பனெல்
 தலைபட பெற்றற்குல சீலாராமது சார்பு சாாகிலனேவைங்கரன். (௬௮௦)

என்று தவ ஸுனிலேய் செருக்கு மிக்வெய்துமெளவிய மொடைங்கரன்
 துன்றுதம் மொண வெண்ணி யவ்வயினடைந்து தோத்திர மிகச்சொலி
 ஒன்றுகின்றிலது கண்டு நாணி ஹரியன்பர் மேவும் வயினுற்றுநீ
 நன்றுமாலென வனழத்தி யைங்கரனையுண்ண வென்றுடனவின்றனர். (௬௮௧)

அன்பரன்னது வினாவி நன்றென வமைந்து சற்றினி திருந்தனர்
 முனபு துன்றுமறை யோரெனீவா வழைத்திலாயெனலு முடிதத்
 தின்பினேறு மவன் விக்ரகத்திலிலை யிந்தவேளை கடலெய்தினான்
 துன்பமெவொரு வனெய்துறுந்துயர் தொலைக்க நீர் பொறுமினென்று பின். ()

வந்து விக்ரகமேவி நின்றவொர் மருப்பினிலை தெரிந்தவற்
 குந்து தோத்திரமியம்ப விட்டவிலையுற்று மற்றைய முதுண்டனன்
 தந்தி மாவதனனன்றருந்துவது தனையறிந்து கொண்மினென்றனர்
 முந்து மெய்யடி யரிலையிலோதன முறக்குறைந்துறுதன் முன்னினார். (௬௮௨)

முன்னியைங்கர ஹுறைந்தகையிலிடை முந்திவஸ்திர நனைந்துறத்
துன்னல்கண்டிதென மாயமென்றதிச யித்துமுற்றுநனை தூசினீர்
தன்னையங்கைகொ டிறப்பிழிந்திது சமுத்திரத்தினது ஜலமென
மன்னும் வாயிலதை யூற்றியோர்ந்துவெளிவந்துரைத்தவரைநோக்கியே. (௬௮௬)

இன்னதெய்வரக சியமுனக்குவெளி யாயதெவ்வித மெனவினா
அன்னவேதியரை நோக்கியனபொனை யாண்டபாண்டிரங்க னருளி ஓல்
நன்ன றோர்ந்தன னெனப்பிராமணர்க ணன்றுநன்றுதகா ராமந்
சொன்ன சோகிபிர மாந் கட்டுமுறி வரிதுநிற்கெளிது துன்னலே. (௬௮௭)

ஆதலாலுனது பத்தியைத்தெரியி லனவிலுன்பெருமை கட்டுநேர்
ஓதலாவதினி யொன்றுமின்றெம தொழுக்கமும் குலமுமுன்னியும்
மேதகுங்கருவ முற்றுநன்பய னடைந்திலோமென விளம்பினார்
நோதலேதுமில் ரானவன்பரரி கதையநாளவனு வன்றுபின (௬௮௮)

காலையேக விடைகேட்க வின்னமொருகா லீவணபுருதல் கருதுகென்
ரோலையேயு மறைபொ ருணாக்க நலதென்ன வுத்தம ருணாத்துயிர்
வேலையேவுபதி யருகிலோர்கழை விளைத்து வற்பவன் விரும்பினர்
மாலையேநினையு மன்புகொண்டு வருவாரை நோக்கினன் வணங்கினான். (௬௮௯)

சாமியென்குடிசை மேவியன்னது தனைப்பவித்திர மியற்றினீர்
போமினென்றுமிக வேண்டவன்பர்நல தென்றவன குடிசை புக்கபோ
தேமிருங்களி கொடங்கொ ராசனம் விரித்திருத்தியெளி யேனிடைத்
தோமினீர்புகுத வெத்தவரு் செய்துளெனென்று மிக்கதுதி சொல்லினான். ()

பரமவின்பரச மனுகினம் பருகுபண் பருக்குவினை கன்னவின்
இரதமும்பருக வன்பினீயவவ ரிச்சைமற்றதி விலாயினும்
தரநயந்தவவ னன்புகண்டது தனைக்குடித்து மகிழ்தாக்கினார்
விரவுமன்பின னொர்கட்டு வேழமனை மேவுமக்கள்பெற நல்கெனா. (௬௮௯)

வேண்டிநல்கின னதைத்தடாது புயமேற்கொடீர் புருதமேவுபோ
தாண்டுகண்டுவினை யாடுபாலரனை வோருமீகென வுத்தெடுத்
தீண்டுகின்றவர் களுக்கெலாமில யெனாமலீந்து வரமிக்கதோர்
நீண்டகன்னல்கொடு மேவினார்பதியி னிகழ்வெலா முணர் ஜிஜாயிதான். ()

ஒருசுமைக்கழையி லொன்றுதானேமிக லுற்றதென்று நனிசிறியே
தருகரும்பவர் கரத்தினின்று மெதிர்தன் கரங்கொடு பறித்தனார்
வெருவுறம்படி யதைக்கொடோங்கி வெரிநீர் தடித்தனன் விழுந்தகீழ்
இருகுறுந்துணி யிருந்ததோர் துணிகை யிறுவதாகிமனை யெய்தினோர். (௬௯௦)

கண்டுகோபமில் ராகியேமனை விகடுமை கொண்டமுக நோக்கிநீ
கொண்டுநின் துணியொன்றுணக் கவனிகுறுகி ரண்டுதுணி தம்மிலொன்
றண்டுமெற்கொர்துணி மக்களுக்கென வமைத்தல் செய்தன னம்விட்டலன்
உண்டுண்மேவு மகிழென் றுரைத்தன ருரைத்ததுட்கொடு ஜிஜாயியே. (௬௯௧)

உலகின்மேவும் விவகாரம் யாவையு மொழித்து வெட்கமு மொழித்தினைத்
திலகுசார்தமுட னெய்தலற் புதமெனத் தெளிந்தின குணத்தொடேய்
வலவர்தம்மைய நியாயமாடி முதுகின்மோகினை னிகிலென்வரு மோவென்
றலமருந்துயர் கொடன் பரைப்பிழை பொறுக்கவென்றடி வணங்கினான்.

வேறு

நேசமிக நாயகர்க்கு நெடிதுதினந் தோறுமிகு
பூசனைசெய் துறுநாளிற் புட்பவதி யாயினாகள்
காசிபாக்ரதிகங் காவென்னு மூவர்களும்
மாசின்மணக் குரிடவராய் வளாதலகண்டு மாதாவும்.

(௩௬௩)

மனம்வருந்தி நாயகரை நோக்கிவ து வைக்கிசைந்த
கனம்பொருந்து புசல்விகட்குக் கலியாணம புரிந்தருள
நிலைந்திலாவா ளாவிருத்த வீத்யோ நிரபபுமெனப
புனஞ்செறிபைந் துளவனடி டோற்று மன்பர் புந்திகொண்டு.

(௩௬௪)

புறம்போந்து தமது ஈஜாதியிற் பிறந்த புத்திரரிற்
சிறந்தோங்கு மணம்புரியத் சுருத்தவர் மூவரைத்தேடி
அறஞ்சோந்த தமதுமனைக் கழைத்துவந்தந் குறவிருத்தி
நிறந்தேங்கு மறையவரு முறமணசுதை நிரபபினராய்.

(௩௬௫)

பாலொடன்னந் தம்பதிக் ளுருந்துமவகை யப்பகலில்
எல்லிடில் வைத்திருந்தா ரிளைசெய்கை மணமகரை
மேலளித்த தாய்தந்தை மாரற்றிது நமைவிட வா
சாலமண : புரிந்ததென்ன தகவென்று மறுந் எத்தில்.

(௩௬௬)

வரிசையுடன் மனைக்குவாந்து மணம்புரியும் வகையிலொன்றும்
துரிசதிலா பெருநாளை நாட்சடங்குந் தொகவியற்றி
கரிசு ந்தசம பனுகளைத்தம மனைக்கொழுதுந் கொடுகலந்தார்
ஹரிசௌந் கருநாம மறைந்துகொட ன்பருமிருந்தார்.

(௩௬௭)

வேறு.

பீடபர கணமென்னு ஞ்ரிஷுறு மொருவேதியன்பிறழ்வில் பண்டரியிலே
நீடவளா தேவகிதன மாமதலை கோயலடை நேயமுடனேமேவிந்
ஜடரவிலேநடன மாடமலையேயிகப ரசக்கமெனக் கருளுகென்
நீடமரட்சத்தினு லேநந்ருபகற்பொழுது ண்ணிலதிருந்தனனோ.

(௩௬௮)

ஜந்திருபகற்பொழு தகன்றிடவிடே டபா வவன்கனவில் வந்தரிதின
ளிந்தியென முந்துபதி யேகியாமா ஞாநபதி யின்கணில வன்புறுதியேல்
முந்துமவா தந்திர முரைப்பொன டோகிடலு முன்னின னளிந்தியெனுமார்
வந்துறு சமாதிமு னிருந்தன னிராறுதின மடையிலது திடமுடனோ.

(௩௬௯)

அன்னவன வாழறுதி யாயுணவிலாமலமர் கின்றதை யறிந்தனருசாய்
இன்னவ னினைத்தபம யெய்தலரிதாடும்விதி யில்லையெனவே யிணையிலாப்
பின்னமறு ஞானபதி யன்னவனுடைக்கன வெதிர்ந்தனர் பிராமணனேந்
நன்னர்மிகு தேகுவெனுமூரில்வளர ன்பரிடை நண்ணிநினைவைச்சொலுதியேல்.

வேறு.

அத்துகா ராமருன் னகத்துளுன்னைச்
சித்தமாய் முடிபபந்நீ சேறியென்றனர்
வித்தகம் வேணடிய வேதியன்விழித்
துத்தன துள்ளத்தி லுரைத்த தோர்ந்தனன்.

(௪௦௧)

சூத்திரன் நன்வயிற் றுன்னிற்றோமற
வாய்த்திக பரச்சகம் வழங்க வல்லனே
ஏத்துஞா னேசரிங் கியம்பிற் றென்னென
மாத்தளர் வொடுவந்தான் மன்னுதேகுவே..

(௪௦௨)

வந்துமெய்யன்பனாக் கண்டுமாறிலார்
முந்துமுன் னடந்தவை மொழியக்கேட்டவர்
ஷ்மந்துறு பகடுமா மறைசொல் வித்துமேல்
நந்துறு சுவடுதிர் நடக்கச்செய்தவர்.

(சா.ந)

செயற்கருங் காரிய மென்னிற் சேர்வதோ
நயத்தரு மிதுவென வியப்பு நண்ணியே
மயற்கரை கடந்தவ ரனுப்பவந்தவற்
கியற்றுவ தென்னிலேதது செய்வேனென.

(சா.உ)

பதினொர பங்கங்கள் பாடிமற்றதற்
கெதிரறு முத்தமஞான மென்றுபேர்
விதிமுறை வைத்ததனோடு மேவுறக்
கதிதரு முப்புடைக் கனியுர்ந்தனார்.

(சா.ந)

இக்கனிதனை யுடைத்தினிது தின்றீ
மிக்கதாம் பதினொர பங்கமும் விடை
தொக்கமெயன் புடனுணர் கியேனுறத்
தக்கநின்னினை வெலாந்தழைக்கு மென்றனர்.

(சா.ந)

என்றவார்த்தை யேற்றவ் வேதியன்
துன்றருமிக பரசுகத்தை வேண்டியான்
நன்றிவண டைதரநவில் பிராகிர்தத்
தொன்றியகவி தரினுதவு மோவென.

(சா.எ)

ஆயிடையே விழுவெறிந் தனுப்பிய
மாயிருஞான தேவிடத்து வந்தனன்
மேயின்பழம் படிவிரும்பி யுற்றான்
போயினன் விதிதனைப் புலத்தி லுன்னினார்.

(சா.அ)

இங்குற நடந்ததை யேழொ டாறெனப்
பொங்குறு கவிகளிற் பொருத்தி ஞானதேத்
தங்குறு சமாதியிற் சாற்றவுய்த்தனா
எங்குநீடுறு ஜகதீச னன்போ.

(சா.க)

அன்னதை யவரிடத் தறியச்சாற்றினா
மன்னபங்கங்களை வாங்கிப்போனவர்
உன்னவங் கொருவனா வேசனாயுற்ற
இன்னவ னிழுக்கின னெனவெருட்டியே.

(சா.ல)

அங்குநின்ற கல்வகை யகற்றப் போயினான்
தங்குறாதத் வேதியன்பின் செளரியைப்
பொங்குறப் புகழுமெ யன்பர்தம்புடை
இங்குவந் தனுகின்ன புகிகனென்னவே.

(சகக)

வேறு.

சிவாஜியெனும் வேந்தனிடைப் புராணம்வாசித்திறவற் கேவல்செய்வோன்
ஒவாதநெடு மூர்க்கன்பேரோ கோடோபா முரட்டுழிவின் ஞானம்
தவாத்துகா ராமாக்கண் டடிவணங்க வவன்வணங்குந் தகவுநோக்கி
அவாவறுவோ ரவனிடைப்பேரளிகூர்ந் துதாமெழுது தமஞானத்தை. (சகஉ)

சென்பழினை மந்தார்மற் றவனவற்றைப் பழுவில்லாச் சிரத்தையோங்கும்
அன்பொடு கொண்டப்பழத்தைதயுடைத்தருந்திப்பதினொருபாட்டையும்வாசித்து
மன்பெறப் பாடம்பண்ண மறவிலா ஞானபத்தியுடனேவாய்ந்தான்
இன்பமிக முன்னும்தா பாத்திலு றும் வணிகனியன் ஞானேசர்க்கு. (சகக)

தனதுநீனை வறமுடிந்தா லிலக்கம்பொன் றறவதற்குச் சமைந்திருக்க
அனகாரு ளானினைவ முற்றுசலாய் ஞானேச ரகத்திற்சென்று
சனகமனைத் துங்குவிக்க வொருவனவேசிதனாய் கனகமெல்லாம்
மனநலத் துகாராம ரிடைச்செலுத்ததுகென வருளின்வழங்கக்கேட்டு. (சகச)

அவ்வனிகன் துகாராமரருருவந்து ிகழ்ந்த செயலனைத்துங்கூறி
எவ்வறப் பொருளினதது மீர்சுவர்த மடிவணங்கி யேத்திப்போனான்
செய்வனந்தப் பொருளனைததுங் கோடோபா தமையடைந்தசெவ்வீநோக்கி
வவ்வுகென வவற்களித்தா மற்றவன் வேதியன்வேண்டல் வாய்ப்பதானான்.

கோடோபா யானடைந்த காத்திப் பொருள்வந்து கூடிற்றென்று
நீடாசாசுதொகுதன பதிபோய்ச்சோந் தனனிந்தகிழ்வனைத்தும்
பீடாரு சிவாஜியெனுந் வேந்தனுணர் தறிவில்லாப் பேதைக்கிங்ஙன்
வாடாத நலமளித்த துகாராமர் தமையின்னும் வணங்கவோர்கால். (சகசு)

வேண்டியிருந்தனனாக லோகமெனு மூருறை வேதியர்களைல்லாம்
நீண்டியல் வாமனனன்பா தமையழைத்துக்கொடு போந்து நிமலோத்தற்
நீண்டிய கீர்த்தனமெல்லாங் கேட்டகவொரு திங்களளவிருத்திக் கொண்டு
நீண்டிய வன்புடனிருக்கத் துகாராமர் கீர்த்தனங்கொதித் தங்குற்றார். (சக

அப்பதியிலெளிமை கைம்மை முதுமையுறு மொருபிராமணியங்கோர் நாட்
செப்பமிரு துகாராமர் தமைநோக்கி நான் வேண்டுந்நினத்திலென்னில்
ஒப்புவந்து வந்துபோன கமருந்திக்கீர்த்தனங்களுரைத்தல் வேண்டும்
உபபறு சீர்ப்பாண்டுரங்கன் றனசுடியரே யெனமற்றவர் நன்றென்றார். (சக

எளிமைசனினே ிருட னார்ப்பினி பின் பீரைந்து பேர்க்குத்
தளிகையிற் போனச மமைக்கச்சுத வைக்குத்தகப்பணிகடாஞ் செய்தீட்டி
அளியின் மிக்க துகாராமர் தமையழைக்க நாணோக்கு மளவில்வானம்
துளிசெறியப்பெய்து குடியிருக்கு மனைச்சுவர் சாய்வு தோன்றிற்றாக. (சகக)

கண்டு கிழப்பார்ப்பனி தான்துகாராமசாமியுயிற் கடுகிவந்து
மண்டுவிழி நீர்பெருக வருதுகொண்டு பாண்டுரங்கமாலுக்கன்பிற்
றொண்டு செய்யு முங்களுக்காராதனஞ் செய்வதற்காகத் தொழும்புசெய்து
கொண்டு வைத்தகலப்பை யெல்லாமழிவுற வென்மனைச்சுவருங்குலைந்துசாய்

மழைபெய்து பழுதுவந்து வாய்த்ததென் செய்வேனென்று மாழ்கிச்சொல்லிக்
குழைவெய்துவதைக் கண்டு துகாராமரழே லெனக்கை யமைத்துக்கூறித்
தழைவெய்த நின்னகச்சி லினிதுவந்து நீயிடும் போனகஞ் சாப்பிட்டு
விழைவெய்தப் பாண்டுரங்கன் கீர்த்தனஞ்செய்வோம்வெளியின்மேவுங்காறும்

பித்திவிழாதருள் செய்வான் பாண்டுரங்க னென்னவவள் பெரிது நம்பித்
தத்தினியின்றென்று மனமகிழ்வொடு தன்னகஞ் சார்தானாக லூரார்
இத்திரமாய்ச் சாய்ந்த சுவரொப்படி வீழாகிருக்கு மிதுவிழாதேல்
சித்திரமேயவர் வந்து போமளவுமெனத் தம்மிற் செப்பிப்போனார். (சஉஉ

நிரண்டு தினங்கழிந்த பின்பந்தப் பார்ப்பனி தன்னில்லத் தட்டுச்
சாரமறை யோருடனே துகாராமர் தமையழைத்துச் சென்றாமம்
ஆரநெடுங்கீர்த்தனஞ் செய்தானபின் புவந்தவர்களுனவருக்கும்
நேரவுபசரித்துப்போனாக மருத்தித்தானு முண்டு நிரம்பலாக. (சஉ௯)

அமைவு செய்த துகாராமர் பார்ப்பனியை நோக்கியினி தம்மேயுன்னிற் [ங்
சமைவுசெய்தபொருள்களெல்லாங்கொண்டு வெளிவருகவெனச்சாற்றக்கேட்ட
கிமையளவி லவன்கொண்டு வெளியில் வரச்சாய்ந்தசுவரிடிந்து வீழ்ந்த
துமையறு சேரன்பரவ்வூர திகாரிக்குல்லமைத்தன்று தவச்சொன்னார். (சஉ௯)

அன்பர் சொன்னபடி யவ்வூரதிகாரி வீடுடனே யமையச்செய்து
தன்பமறப் பார்ப்பனிக்குத் தந்தவலிவினிது பரிசுத்தமாக
இன்பமிரு துகாராமராலரி கீர்த்தனமொரு நாளியம்பச் செய்தான்
பின்பவ்வூர் வாழ்வோராலன்பர் விடைகொண்டு தம்முற்ப்பேணி வந்தார். ()

வேறு

வந்துநாம கீர்த்தனஞ் செய்தாருறலும் வாக்கோளி
முந்திவாழ் பவனாறுசாஸ்திரங்களில் முத்தியுடைய
மைந்துசேர மசன்றன்சன் மானமும் வாய்த்துநான்
பந்திமேவிய நாமம் ராமேச்சுர பட்டன். (சஉ௯)

சாதுவார் துகாராமெனு மன்பர் சத்திரத்தி
ஒதுவோர்சொலப் பலபடி கேட்டுத் தன்னுளத்தில்
மாதுவேஷ முண்டா யவர்கமை யவமானத்
திதுசெய்வதற் கெண்ணின மரசன பாற்சென்று. (சஉ௯)

குத்திரன்று காராமென்போன் நேருவிற்றோன்றி
மாத்திரம்பெறும் வேதசாங்களை வாயால்
தாத்திரிக்கணை யாவர்க்கும் வெளிபெறச் சாற்றிச்
சீர்த்திசேரரி கீர்த்தன நாடொறுஞ் செப்பி. (சஉ௯)

வேதவேதியர் தமையுமோகிப் பித்து விராய்த்தன்
பாதமன்பொடு வணங்குறப் பண்ணிப்பற் பலவாய்ச்
சாதமேவிய தருமங்கள் யாவையுந் தவிர்த்துச்
ஸ்ரீ தரன்றிருநாமமே பெரிதெனச்செப்பி. (சஉ௯)

யாரு நாமகீர்த்தனஞ்சொல வியற்றினதனால்
சாரு நால்வருணத்தருந்தந்த மக்கியல்வாய்
நேரு நல்லறம்யாவையு நீத்தனர் நிருபா
ஒரு நீயென வுரைத்தனரைசுடன்படவே. (சஉ௯)

வேந்தன் கேட்டுடனப் படியோவென வெகுண்டு
சார்ந்தவூரகல் வுறத்துகாராமனைத் தவிர்த்தி
நேர்ந்து நீ யென்றவ்வூரதிகாரிக்கு நிருபம்
ஒர்ந்து செய்வகை யுய்த்தனனவனைத யுணர்ந்து. (சஉ௯)

வெருவின்பர் பால்வந்ததைக் காட்டலு மெய்யன்
பொருவிலாதவர் விட்டலனுறைதருங் கோயில்
மருவியோர பங்கஞ்சொல்லி வாழ்த்திவா கோளி
துருவியேகினர் பட்டனைக் காணவுட் சூழ்ந்து. (சஉ௯)

பூக்கமேவியப்பட்ட னுனஞ்செய்தபூசை
நோக்கமாபுறங் காலவ னில்லிடை துழைந்துள்
ஊக்கமோடுநின் றவனெதிர் கீர்த்தன முணைத்தார்
மாக்கடுஞ்சினங் கொண்டன்பர் வதனத்தை நோக்கி.

(சநக)

நாலதாம்வரு ணத்தின னீழறி நாமம்
ஏலவேயுணாக் கின்றனை யிதின்மறைப் பொருள்கள்
சாலவுள்ளன சமைத்துநீ சொல்வது தருமோ
ஞாலமீதிலுன் சவிவின வுவருக்குநரகம்.

(சநச)

ஆனதாலினிக் கவிசொலே விதற்குமு னமைத்த
து னமாமந்தக் -வியெலா மொருமைசேர்த் தார்த்துச்
சானவிக்குநே திராயணி தனில்விடுதி
போந விநகிடே லென்றந்தப் பட்டினம் புகன்றான்.

(சநரு)

கேட்டுமெய்யன்பர் தம்ம னார் மீண்டனர் கிட்டி
நாட்டு விட்டலன் றனைக்கண்டு நயனநீர் பெருகத்
தாட்டுணைக்கண் விழந்தெழுந்து நின்றொளிர் பரந்தாமா
பாட்டு நின்ன தேவவிற்பல பகர்ந்தனன்றோ.

(சநசு)

அவையெலாந்தகா வாயினபட்டன் சொல்வதினால்
இவையெலாமுற வேனியற்றினை விளையாட்டோ
நவையெலாமிலே யாகியவுனக்கியானவின்
குவையெலாம்புன விடைவிடக்குறு கியதென்னு.

(சநஎ)

மீண்டு தங்கவிப் புத்தகம்யாவையும் வீக்கித்
தாண்டு நீரலைப புனலிடைக்கொடு வந்து தாழ்த்தி
ஆண்டு நின்றவந் தனிமணிப்பொற் சினகரத்திற்
பாண்டு ரங்கனைக் கண்டுசேவித்தடி பணிந்தார்.

(சநஅ)

இதனைக்கண்டநல் லோலொலாம் யாருமீடேற
உதவித் தந்தமெய்க் கவியெலாம் புனலிடை யுய்க்க
மதமிக் குள்ளவப் பட்டனால் வந்ததேயென்னு
விதனத் துற்றன னென்செய்வார் விம்முதலுற்றார்.

(சநக)

துட்டரானவர் சூத்திரன் சுருதியுட் பொருளை
மட்டி லாதபல் கவிகளில் வழுத்தியாவனாயும்
இட்டமாக்கித்தன் மகிமையைப் பெருக்குத வியல்போ
முட்டி லாததை மறையவர் கேட்பது முறையோ.

(சசஉ)

இனைய தோர்ந்திரா மேச்சர பட்டரிவ்வாறு
புனைவுசெய்வது தக்கதன் றென்றுபோக் கடித்தார்
நினைவிலேதருக்கியதுகா ராமனா னிகழும்
வினையும்போயின வவனது மேன்மையும் வீந்த.

(சசக)

என்றுபற்பல விதங்களா யியம்பின ரிகழ்ந்தார்
அன்றுகோயிலிற் பணிந்தவ ரச்சுதன் றன்றனை
நன்றுநோக்கி நின்னருளி னாலையன் றோநாயேன்
துன்றுறக்கவி சொன்னதென் சூழ்ச்சியோ சொல்லாய்.

(சசஉ)

பலரும் பட்டனு மெனைநனி யிகழ்தரற் பாற்றே
அலரும் பூமக ணையகனையென வழுது
புலருநெஞ்சொடு போற்றினர் கோயிலின் புறத்தார்
மலருநந்தன வனம்வந்தோர் பாறையில் வதிந்தார்.

(சச௭)

ஊனுறக்கம்விட் டரிதிருநாமங்களோதிக்
கோணுளத்தொடு கிடந்தனர் சாதுக்கள் குறித்து
மாணுறத்தரு மன்பர்பால் வந்துப சரித்தங்
கேணுறத்திருத்தியு மனமிசைகில ரிருந்தார்.

(சச௭)

பரிவு செய்துவா கோளிவாழ்வுறு கின்றபட்டன்
ஔரிதன்னன்பருக் கிவ்வகை யரந்தைகுழந் ததனல்
இரிதலாயின வவன்செய் நற்செய்கைக னெல்லாம்
பிரித லோர்கிலன் பெயர்ந்தனை புனாச்சிவ பெருமான்.

(சச௭)

தனைவணங்குறப பரிசன முடன்வரச் சாரந்தான்
அனைய நற்றினந் துவாதசி யாதலி னாங்கே
வினையிலாவன கடசித்தர் மேவுபூந் தோட்டம்
இனையதென்றுணராதி லுறைதடத்தெய்தி.

(சச௭)

நீரிலாடல்செய் போதந்த நின்மலசித்தர்
யாரிவன்றடத் தெய்தியேதோசொலித் தினம்யான்
கோரியேநிமா சுச்செயுங்குளத் தினைக்கெடுத்தான்
நேரிலென்றுறச் சிறியோர்சா பத்தைநிகழ்த்த.

(சச௭)

அனையசாபத்தி லெய்திய தழற்றறு தாபம்
இனையனாகத்தி லெய்தலு மதுபொரு ளினின்று
தனையினங்கினர் சளாயுறுவோர்சமை நோக்கி
எனையழற்றுவதென்னிது தெரிகிலே நென்ன.

(சச௭)

இந்த மாத்தட மிப்பகீர்நிமா சினிதியற்றச்
சொந்தமாதலி னீர்வந்து துளைதலைப்பொருமல்
எந்தமாச்செவி கேட்குறச் சாபமிட்டானீர்
வந்தமாபகீர் தனைவணங் குறிலது மாயும்.

(சச௭)

எனலும் பட்டன்யா னுத்தமவேதிய னிவனை
மனமிணங்குற வணங்கிடேனென் றந்தவாவிப்
புனலி னீங்கியே புறம்வந்து நனைதுகில் போர்த்தும்
அனலனுங்குரு தழற்றறுப் பரிசனர் யாரும்.

(ச௭௭)

நீர்முகந்துமேன் மேலவன்றலை மிசைநிரம்பச்
சார்வுசெய்துமத் தழறணியாதுடற் றழற்றத்
தீர்வுவேண்டினன் றிகைத்தனை றன்னிற்சேர்ந் தோனாப்
பார்வை செய்கியான் பிழைப்பிங் கரிதெனப் பரிந்து.

(ச௭௭)

பிறந்த நாண்முதல் யான்செய்த தவமும் பேரழமும்
வறந்தவாயிந்தத் துயர்வந்து வாய்த்துத்துன் மரணம்
சிறந்த தாயதென் செய்வதென் னூர்செலத் திரும்பி
மறிந்து மெய்மிக வருங்கினன் புலம்பினன் வந்தான்.

(ச௭௭)

வருதல் கண்டவர் யாவரும் தித்தொரு துலுக்கன்
தருதலாகிய சாபத்தைச் சாகியிற் சிறந்தோன்
கருதலானதன் நவத்திறற் கடிதர மாட்டான்
பொருதலாயின நவனுட னென்றனர் புகல்வார்.

(சுருக)

போதுமிங்கிவ னிப்பெருந்துயர் புருதற்குச்
சாதுசஜ்ஜனரார் துகாராமரைச் சலிக்கக்
கோதுகிறி மற்றவர் கவியாவையுங் குலைத்த
தேது வென்னவு மெண்ணினர் பற்பல வியம்ப.

(சுருச)

பட்டனெண்ணிரா னேசர்தம்பால் வந்துபணிந்து
தொட்ட தன்னுடற் ருபத்தைப் போக்குமா துதித்தங்
கிட்டமாம்படி யிருந்தன னொருபுறத் திருக்க
விட்டலன் நனதமயர்தஞ் செய்கையை விளைப்பாம்.

(சுருரு)

உணலர் நித்தினா யுணைன்பொரு பதின்மூன்று
தினமும் ஸீதர னுமஞ் செப்புத றெவிட்டலராய்
மனமொருங்கின ரிருந்துழி மாலருள் வடி வாய்
அனகாமுன்வந்து மற்றவர் தெளிவுறவதைவான்.

(சுருசு)

நீமற்றென்னுடைக் குணங்களை யனுதின நெடிதாய்த்
நாமனத்தொடு பாடினை யநிலொரு தோடும்
சாமுரைப்பகிலாற் றிடையிட்ட புத்தகங்கள்
ஆமனைத்தையும் யான்செடாநடைத் திருக்கின்றேன்.

(சுருரு)

அதனை யெண்ணியோர் கவலை மடைந்திடே லென்ற
நுதமறைந்தனன் றமுவினன் மறைந்தனனேகி
மதனசுந்தர வடிவொடவ்பூரில் வாழ்சாது
முதல்வர் தமையினெய்தினன் கனவிடை மொழிவான்.

(சுருஅ)

நாளுமென்னடி யெ டயந்து துகாராமன்
நீளுமாற் றிடையிட்ட புத்தகமெலா நிரம்ப
மூளு நீரிடை மிட்டுந்து முதயத்தின் முந்திக்
கோளு மென்றுவற் புறுத்தினன் போயினன் கோயில்.

(சுருக)

கனவுகண்டவர் யாவரும் விழித்தனர் காலைப்
புனனிரம்புநீ ளாற்றிடை வந்துபுத் தகத்தின்
இனமிதந்துறக் கண்டனர் புக்து யெடுத்தெல்லாம்
அனகன்செய்கை யின்னதுகொலோ வெனவதிகயித்து.

(சுருஉ)

கைகள் கொட்டினர் நாமகோஷஞ் செய்துகளித்து
வைகறைப் பொழுதே திருமால் வளர்கோயில்
பைகலக்குநர் தனத்துறு பாதை மேற்படுத்து
வைகலுற்றமெய் யன்பர்பால் வந்தனர் கண்டார்.

(சுருக)

அடிகளும்முடை யன்பினுக் கெளியவனான
படியளந்துகொண் டவனெனப்பன் முறைபழிச்சி
ஒடிவிலன்புகொண் டொத்ததும் புத்தகமொருங்கும்
வடிவிலாற்றிடை மிதந்தன வரக்கொண்டு வந்தோம்.

(சுருஉ)

காணுந்நொனலுந் துகாராமர் கண்விழித்து
மாணும்புத்தகம் யாவையு நோக்கினர் வருந்திக்
கோணும் வேதியன் சொன்னதுட் கொண்டுபுத் தகங்கள்
ஏனும்புன லிட்டனன் காத்தனை யிதுவோ.

(சகசு)

ஏழுமாறு மாகிய தினமளவு மூணின்றிச்
சூழுகித்தினாயுந் தவிர்ந்தேனை யுந்தொக்கில்
வாழுமாவயிர் காத்தனை யிங்ஙனீ வருத்தம்
தாழுமாசெய்த வென்பிழை பொறுத்தி தண்ணளியால்.

(சகசு)

என்றொரோழ பங்கங்களிற் றேர்த்திர மியம்பி
மன்றலந்துள வணியும் வைகுந்த மாதவவென்
றொன்று நேயமிக் குறைந்தனை ரிருக்க ஞானேசர்
துன்றுகின்ற பொற்கோயிலின் புறத்தொருகூழல்.

(சகசு)

தங்குகின்றரா மேச்சுர பட்டனேய் தாங்கான்
பொங்குமிக்கலி யுகந்தனிற் புவியையுத் தரிக்ச
இங்குநின்றெழுந் தருளுஞானேச வென்றேதத
அங்குமற்றவன் கனவில்வந் தருளுட னைறவார.

(சகசு)

நீதருக்கினை யாய்நெடு மாலடி நேயர்க்
கேதமுற்றப ராதநீயியற்றினை யிதனால்
காதல்செய்த துன்னுடலினக் கடுங்கனல் கதுவி
ஆதலிற்றுகா ராமனாயினிச் சரணடைதி.

(சகசு)

அடைதியேலுன தங்கமெல்லாங் கொளுத்தனல் போய்
இடைதலேயன்றிப் பவக்கடல் கடத்தலு மெய்தும்
மிடைதுழாயவ னன்பரின்மிகை மிகச்செய்வோர
குடையுந் தீர்த்ததத்தும்பணிதெய்வத் துங்குற்றங் குலையார்.

(சகசு)

பிறையியற்றிடப் பட்டவப்பெருந் தகையோரோ
குழைவுறுந்துயர் கண்டருள் கூர்ந்தந்தக் குற்றம
ஒழிவுறச்செய்வ தன்றிமற்றொருவர்க்கு மொண்ண
தெழுமகற்றவ ரிடத்தென்றா ரினிதுஞானேசா.

(சகசு)

துயிலொழிந்துஞா னேசர்சொற்படி யுடன்கூழ
இயலு நெஞ்சின னாகியுமன்பர்மு நெதிரப்
பயமுளங்கொடங் சவர்புகழ் பற்பல படியாய்
மயலகன்றெழுதி னன்னதனதஞர் முற்றுமாற்ற.

(சகசு)

எழுதியொற்றன்னா லீந்தனன் செலவிடத் திட்டான்
பழுதிலார்வயிற் கொடுத்தனன் கொண்டனன் படர்ந்தோன்
முழுதுநோக்கின ரங்கதை முற்றுணர் பட்டந்
கழியி நோய்வர லாகுமோ வெனத்தனர் வடைந்தார்.

(சகசு)

பகைநட் பாம்புலி சர்ப்பமெல் லாந்துயர்பண்ண
அகைவுசெய் நஞ்சுமமுதமாந் துன்புமின்பாகும்
புகையு மக்கினி ஓதனாமனம் புனித
வகைய தாமெனில் ஸூதரன் கருணையும் வாய்க்கும்.

(சகசு)

எனவபங்க மொன்றெழுதினர் பட்டனுக்கீய
மனமொருங்கின ருய்த்தனர் வரக்கண்டு பட்டன்
அனவபங்கத்தை நோக்கலும் பகீரறை சாபம்
தனதுடம்பை விட்டகன்ற தாரோக்கியஞ் சார்ந்தான்.

(சஎ௭)

களிதுளங்கினனாய்த் துகாராமாக்காண்பான்
எளிதினெய்தினன் வருவதை யினிதறிந் தன்பர்
ஒளிநிரம்பு வேதியரை முன்காண்ப துத்தமமென்
றளிவிளங்கிய மனத்தினரா யெதிரடைந்தார்.

(சஎ௮)

அடைந்தவன்பரைக் கண்டடிபணிந்தான் பட்டன்
மிடைந்தவன்பினீர் புவியையுத்தரிக்க மேவினீர்நீர்
உடைந்த புத்தியி னேனுமை மதிக்கிலே னுயர்ந்து
குடைந்து வெப்புறப் பட்டுஇ னென்கொடுமையுட் கொண்டேன்.

(சஎ௯)

யான்செய் வெம்பிழை யாவையும் பொறுத்தருள் கிற்பீர்
தேன்செயுந்துள வோன்றிருவடிக் கன்புசிறந்தீர்
மாள்செய் கணணினர் மயலுறும் வாழ்வினில் வல்லீர்
ஊன்செயும்பொறை வெறுத்துவி் றொனத்துதி யுடைத்தான்.

(சஎ௧௦)

என்றுரைத்திடக் கேட்டமெய் யன்பரந்தோயான்
குன்றுறத தகுங் குலத்தினே னடிமிசைக் குனிதல்
நன்றுமக்கிதோ வெனப்பபட்ட னையதன னல்லீர்
இன்றெனக்கெழுதி யகவிடோக்கு முன்னேயான்.

(சஎ௧௧)

புனிதனாயினே னும்மடி த் தாசனம்ப போந்தேன்
இனிதினும்மடி வணங்குறத் தக்கதே யெனக்குக்
கனிவினும்மடி பிரிகிலே னெனவடி கலந்தான்
தனியடைந்தவன் றன்னொடு தம்பதி சார்ந்தார்.

(சஎ௧௨)

இன்னவன்பர்முன் சொன்ன வபங்கனெல்லாம்
மன்னுதன்புன லிடைந்னயாததும் வருந்தச்
சொன்ன பட்டனுக் கெய்துசா பந்தொலைத் ததுவும்
உன்னியாவரு மபைபாப் புகழ்தனை ருற்றார்.

(சஎ௧௩)

வேறு.

அனகடசித்தர் தாமுமிச்செய்கை யறிந்தியா னிட்டசாபம் போக்
கிணமஹாபுருடா தாமுமுர்போ யினிதுநாங் காண்டு மென்றெண்ணி
வனமிகுபுனைவ விட்டுடன்மேவு மார்க்கத்தி லுறுஞ்சிஞ்ச வடிபூர்
தனதிடைமேவி யந்தவூர் த்தலைவ னானசிந்தாமணி தன்னில்.

(சஅ௧௪)

முன்றிவி னின்றதுதங்கையின் மடக்குமுழுதுறப் பிச்சைபெய்கென்ன
ஒன்றியசிரந்தா மணிமறையோன்பா லுற்றகா ரியஞ்செய்வோனுடனே
துன்றியம் மடக்கிற் போனகக் கலப்பை சொரிதர வதுநிறைவுறுதல்
இன்றிமற் றின்னு மிடுவனவெல்லா மேற்றுமற்றது நிரம்பிலதாய்.

(சஅ௧௫)

உற்றதுகண்டு மிகவியந்தனவில் பொருளுடைத் தலைவன்மா டுற்று
மற்றதை மொழிய வருமுகிதிகட்கு வாட்டமே வாவகை யனையார்
நற்றிய பொருள்க ளெனைத்துள வனைத்து நல்குதி யெனவவ னயந்திற்
பெற்றதானியங்க ளனைத்துமற் றதனிற் பெய்தனன் கொடுவந்து பெய்தும். ()

மடக்கது நிரம்பா வகைதெரிந்தகத்துண் மறையவன் பால்வந்து வழுத்தச்
சடக்கென மறையோன் கணபதியுபாசனைத் ததுநிரம் புறச்சமைத்தான்
இடக்கொடுப்பின்பவ் வனகடசித்த ரொய்தினர் தேருவென் றியலூர்
அடக்கரும் பொறிக ளடக்குமெயன்ப ரகத்துமுன் றிலின்வந்து நின்று (சஅ௩)

எனதுகை மடக்கிற் பிச்சைபெய்கென்ன வேற்றலுஞ் சிஜாயிகேட் டின்றென்
றனதகத்தேது மில்லையா யிருக்குஞ் சமயத்தெச சமுக்களுே சார்ந்தான்
இனவிரப்பவனுக் கென்செய்வேனென்ன வேற்றவற்குப்பிச்சை யிடாமல்
சினவனன் றன்றென் றெண்ணியங்கிருந்த சிறுவிகங் காவகஞ்சேர்ந்து. (சஅ௪)

பாணியிலிருந்த மாலிலோர்பிடி கை பற்றினன் வெளிவரும்போது
மாணியே யுங்கட் ஜிஜாயிகண்டவனை மறித்துக்கை திருகினன் வாங்கப்
போனவைபோகக் கையிலொட்டியமாவைப் பச்சிசடி னெயிற் புகுத்தச்
தானது நிரம்ப வனகடசித்தர் தாங்கண்டு மிகயியப்பெய்த். (சஅ௫)

பிச்சைகொண்டிடு கங்காமுக நோக்கிப் பெயர் துகாராமரோ நீர்தாம்
நிச்சயம் சொல்லுகென்றனர் கங்காந் பித்துகொண்டவன் றினப்போல்
இச்சொல்சொல்லுகின்றயெனைப்பெண்ணென் றறியாயென்பிதாவேதுசாராம்
நிச்சலுமுதயத்தாடு நீராடி நெடியமால் கோயில்போய் நேர்ந்து (சஅ௬)

ஹரிதிரு நாமஞ்சொல்லி யங்கிருக் கின்றொனவனகடசித்த
தெரிவைசொற் படியே சினகரத் தெய்திச் சோதுகா மாமரைநோக்கப்
பெரியசிற்சொருபு வெளிவடிவாகப் பிறங்குறக் கண்டடிபணிந்தார்
துரிசின்மெய்யன்ப ரவர்க்குப சரித்துத்தோ மறயிருந் கெனச்சொன்னார். (சஅ௭)

சொன்னவர் தம்பா லிவண்டுநாள் வளையுந் தோமிலாக் கீர்த்தனங்கேட்டு
நன்னரானந்த பரவசராகி நயந்தவர் பால்விடைபெற்றுப்
பின்னா ரடைந்தா ரனகடதாசர் பின்னுகா மாமர்தாம் பேசும்
இன்னிசை நாம கீர்த்தனநாளு மினிதுகேட் டின்பிடை மூழகி. (சஅ௮)
வேறு.

காமமேவிக் களித்தகத் திற்றுக்கா
ராமசாமியை நன்குபுணர்ந்தினி
தேமமெய்துற வெண்ணின ளாலகிற்
றுமமேய்குழ ளாளொரு சுந்தரி. (சஅ௯)

அமைய நோக்கின ளாய்வரு நாளிலக்
கமையுளத்துகா ராமொர் காலத்தில்
தமைய விட்டலன் றாளிடைச் சேர்த்திவன்
சுமை துறந்திருந் தாரொரு சூழலில். (சஅ௧௦)

ஏகமாயவ ரொய்திய தோர்ந்துமுன்
மோகமேவிய மொய்குழல் சுந்தரி
யாகமேய மெய் யன்பபாக் கண்டுதும்
போகமேவப் புருந்தன்ன யானென்றான். (சஅ௧௧)

பின்னும் பேசுகின்றான் பெரியீருமை
மன்னுங்காதலினன் பலவைகினைன்
துன்னுகாலந்தொடர் கிலதின்றியான்
உன்னுஞ் செவ்விவந் துற்றதென் றாளோ. (சஅ௧௨)

அடுத்துநாரி யறைந்ததுகேட்டுடல்
நடுக்கலாகிமெய்து ஞானநல்லோரொனை
பெய்ததாயென மேனணுகின்றேனுன்னை
விடுத்தி நின்னனை வென்றுவிளம்பினார்.

(சுக௭)

அத்தவார்த்தையனைவள் கேட்டுநீர்
இத்தமாற்றமி யம்பிவெறுப்பினோல்
முத்தவென்னை முயங்க வலித்தொன்
றுத்தமேற்பழி யுய்த்தினா வேனென்றான்.

(சுக௮)

என்றபோதினாயே லென்னிடையுறு
கின்றமூவிரு வையியுங் கேசவற்
றுன்ற நீத்துத் துறந்துறு வேனைநீ
ஒன்றவோதிவைக் கோல்கொண் டுறுகென்றார்.

(சுக௫)

சொன்ன தோர்குவ நென்றச் சுடர்த்தொடி
அன்னவை யினைநாமக் கொண்டன்பர்முன்
துன்னத் தம்முடன் மீதிடச்சொல்லினார்
பன்னுமாறிடப் பற்றியெயிர்த்தே.

(சுக௬)

கண்டுகாரிகை யஞ்சித் தலங்கினை
விண்டுங்கி வெளிப்புறம் போயினான்
பண்டுபோலரி நாமம் பகர்வது
கொண்டு நாளுங் குறைவின்றிருந்தனர்.

(சுக௭)

ஆகவிப்படி யன்பர் செய்யுங்கதை
லாகமென்னுமவ் ழுரிலுள்ளோர்வினைய்
எகவெம்முழை யென்றவா வேண்டலிற்
போகவெண்ணிப் புறப்பட லாயினார்

(சுக௮)

வேறு.

கனிவுற்றுட னிசைபாடுறு கங்கா ஜிமவாளும்
தனிமுற்றுறு கவிதேறு சந்தாழி வணிகரும்
இனிதத்துட னுறுபட்டரு மியல்மிக்கபி னவரும்
துனிமொய்ப்புற நனிமொய்த்தவர் சொல்லுமாரு குற்றார்-

(சுக௯)

அருகெய்திய தறிந்தாரிலு ளவர்பாவரு மெதிர்கொண்
டுருகன்பொடு பணிவுற்றுட னூர்க்குட்கொடு சென்று
வருமொவ்வொரு மனைதன்னிலும் வழுவாதுறு மறையோர்
மருவுஞ்சுவையுறு போனகமகிழ்த் துண்டிற வகுத்து.

(௫௦௮)

ஹரிதன்கதை யகந்தோறுநன் காகச் செயவமைத்துப்
பெரிதன்பொடு வருநான்வனை பெய்தற் கமைவாகப்
புரிகின்ற சிவாஜிப் பெயர்புனை வோன்கதை புரிவோர்
தெரியின்சவை தெரியாமனரித் தித்துத்தனி திரிவான்.

(௫௦௯)

எளியோனெனி லுந்துட்டனெனுஞ் செய்கையி லியல்வோன்
கனிமூழ்குறு கதைசெய்துறு கடைகண்டருள் காணன்
விளிவோடுறு மவினச்சவை மேவாவகை யென்னென்
றளிநீடுறு முறவோர்தின மாராய்த்தனர் கேட்பார்.

(௫௧௦)

வினவுற்றவ ருணரக்கதை வினவற் கழைத்தாலும்
மனமொத்திலன் வருகின்றில னென்றாவண் வாய்ப்போர்
இனரிப்படி யுறுநாளிடை யொருவேதிய னென்போன்
கனமிக்குறு கடனாளுநம் வருந்தித்தனி கணாவான்.

(இராக)

ஞானதிபர் தாமேவுழி நனுகித்துதி நவின்று
தானுமதிந் காலமதாகக் கடைசார்ந்து
மேனாளுறு கடன்றீர்வகை வேண்டுற்ற வன்கனவில்
ஆனாதநலஞ்செய்ப வரனுகித்தனி யறைவாரா.

(நாச)

நீசென்றுது காராமரினினை வைபபுக லுதியேல்
ஆசின்றவர் கடன்றீர்வகை யருள்வாரொன வவனும்
நேசங்கொடு லோகப்பதிநிகழ் வேர்வயின் வந்தான்
மாசொன்றிலர் தெரிந்தப்பதி யதிகாரியை வாய்த்து.

(நாடு)

இவ்வேதியர் கடன்மிக்க வரிவர்க்கும் பதியோர்க்குத்
தவ்வாவரி வைத்துச் சரிதரு வோனையுந்தவிரா
தெவ்வாறெனினுஞ் செம்பொரு ளீட்டிக்கடன் நீர்த்துச்
செவ்வேபுரி கென்றாவண் நீர்த்தற்குடன் பட்டான்.

(நாசு)

ஊர்முற்றிலும் வரிவைத்தவ ருதவும்பொருள் கொண்டு
நேர்கைச்சரி புரிவோன் வயினோர்ந்தம் பொருள்வினைவச்
சோர்வுற்றிருகாசங் கவனுதவக் கொடுசொன்னார்
சார்புய்த்தன னவைகண்டெதிர் சரிவிற்ப வன்காசை.

(நாள்)

கையிற்கொடொர் சிறுகற்கொடு கீறிக்கனக மெனச்
செய்துற் றவனுக்குக் கடன்றீரும் பொருள்சேர்த்துப்
பொய்யற்ற வருதவக்கொடு போனான்மறைபுகல்வோன்
உய்யச்சவை யுள்ளோரனை வருநோக்கினர்வியந்தார்.

(நாஅ)

இத்தன்மை யுணர்ந்தான் வளைவிற்குந்தொழி லினன்வந்
தத்தன்மை புரிந்தோர் வயினமரும் பரிசுக்கல்
எத்தன்மை புரிந்தேனும் தேற்றெனென வெண்ணிப்
பொய்த்தன்மை யிலன்பர்க்கனு தினமும் பணிபுரிந்தான்.

(நாக)

ஆண்டோரளவுங் கீர்த்தன மறையுந் தொறுங்கேட்டற்
கீண்டாதரத்தொடு மேவிய வவன் வாங்குறவீயம்
துண்டேறு களேற்றிக்கொடு சுமந்தெய் தினவிறக்கிப்
பூண்டார் பொதிய விழ்த்துள்ளுறு பொருண் முற்றவுநோக்க.

(நாஹ)

எல்லாமிரசிதமாக விருக்கத்தெரிந்தான் யான்
சொல்லாவிரசித முய்த்தனனென்னே யெனத்துணுக்குற்
றெல்லாவிலையுய்த்தோன் வயினுய்த்துப்புகல் சீருள்
வல்லேகொடு வருகென்றுறு பொதிகார ரில்வகுத்தான்.

(நுகக)

பொதிகாரர் களவற்றைக்கொடு போய்த்தந்தவனிடையின்
டதினும் வகையறையும் பொழுதவன் யானளித்தது தான்
விதிசீருளை யன்றிப்புகல் வெள்ளிக்குவை யன்றென்
றெதிசீராகினன் மீண்டேகுற விடுத்தான் பொதியெல்லாம்.

(நுகஉ)

மீட்டுங்கொடுவனை விற்பவன் பாலெய்தினர் வினம்பக்
கேட்டங்கவன் வியப்பெய்தினனாகிக் கிளரன்பர்
மாட்டி.ன்னனவறிவித்திடமண் ணுண்டருண்மாறான்
கூட்டுஞ்செயலிதுதின் விதிகொள்கென்று குறிப்பார்.

(நுகந)

எய்தும் பொருள்யாவுஞ் சுகீசன் நனதடியார்
கைத்தவர் வேண்டும் பலகருமங்களு மியலச்
செய்துன்புரைநீர் நல்வழிசேரப் புரிசுவையேல்
நொய்தினிக் பரமேய்சுக துனக்காமெனச் சொன்னார்.

(நுகச)

அருளம்படி கேட்டன் நவனரிதன் மையார்பால்
மருவும பணிபுரிவோமெனில் வாடாதனவாய்க்கும்
பொருளின் னிசைபுரிந் துற்றது புன்மைச் செயலென்றத்
தெருள்கொண்டு விராகத்தொடி செறியும்பொருள் யாவும்.

(நுகரு)

நலமேவிய வழியே செலநல்கிப்பலநாளும்
புலமேவிய வன்பர்க்குறு பணிசெய்துடன் பொருந்த
இலமேவிய மனையான் பதிதனை யெல்லிய லரிதன்
வலமேவிய கதை கேட்கவும் பகலிற்றனி மாயோன்

(நுகசு)

பெயர் சொல்லவு மிவ்வாறு நுபித்தேற்றினன் நன்பால்
முயலவாயுறு பணிசெய்துறு முடித்தா னிவனென்னு
மயே. ஸ்ரீ மி. ஸ்வன் பரைமதியான் முதிர்கோபச்
செயலேகொடு கொலை செய்வது சிந்தித்தொருதினதில்

(நுகஎ)

ஒருகொப்பரை நிறையப்புனல் வெப்பம்பெற வுளுற்றி
மருவப்பர ணேற்றித்திரு மாலன் பரில்வந்து
பெருகத்துதி செய்தில் வரப்பேசிக் கொடுவந்து
தருகொப்பரை யுறுசார்புற வைத்துத் தவிசிடையே.

(நுகஅ)

வெப்பப்புனன் முழுதும்மவர் மேல்வீழ்வுறப் பெய்தான்
செப்பப்புனல் விழலும்மவர் தேகம்மிக வெந்து
கொப்புட்பெற லாகத்திருமகள் கொண்டனைக் குறித்தோர்
மெய்ப்பற்றுறு கவிசொல்லினர் விமலற்கினி தன்பர்.

(நுகக)

உடனேயுட லுறுபுண்முழு தாறிச்சுக முறத்
திடமேவின டொழுந்தந்தவிடந் தீர்ந்தவண் முற்றம்
படர்நீளவரைப் பந்தரிற் களமேவியபடலைத்
தொடர் மேவுற வீசித்த மதிடமேவினர் சூழார்.

(நுகஉ)

அன்னன் செயலது கண்டெனரி சேறுதலாகி
மின்னாவருக்குச் சுரநோய் மேவுற வமைக்கத்
துன்னயது தன்னுன்மிகு துன்புற்றுயிர் சோர்வாய்
என்னாரும் விடா நோவுடனிருந்தான் பெரிதினைந்தான்.

(நுகக)

அப்போது சிவாஜிப்பெய ரான்வந்தவ னைக்கண்
டிப்போகிவருக்கித்துய டொவ்வாறனுகிற்பென்
றொப்பாதயலெங்கும்பர வுறனோக்குறு போது
தப்பாதவரைப் பந்தரிற்றூழ் தொங்கலைக் கண்டான்.

(நுகஉ)

இம்மாலை யிராவிற்கதை யியற்றுந் துகாராமர்
தம்மார் பிடைத்துயல் வுற்றது தானென்றதை யோர்ந்து
நம்மாரியர் தமையில்லுழை நணுகக்கொடு போந்திங்
கெம்மாசுசெய் தாளோவிதற் கென்செய்வதென் றினைய.

(ருஉ௬)

கூட்புஞரா மேசுரபட்டப்பெயர் கொண்டோர்
நீடப்படு சேராகிய நிலமென்னென நினைத்தால்
நாடத்தகு நந்தேசிகர் நண்ணுற்றிவண்ணினர்
ஆடப்படலாற்சேறுள தாயிற்றெனல் போலும்.

(ருஉ௭)

அதனாலிவ ளுழன்மேனியி லளறப்புறின் வெம்மைக்
கிதனாமெனவுடனேயவ னச்சேற்றினை யெடுத்துக்
கதனார்கொடி யாண்மேனியிற் கதுவும்படி செய்தான்
உதனாலவ னூடல்வெப்பமொ ழிந்தான்சுக முற்றின.

(ருஉ௮)

சுகமேவிவி யந்தேஹரி தொண்டர்க்குறுதுயரம்
மிகவேபுரிந் தேனையென விதனத்தொய் நாளும்
தகவேதுகா ராமர்செயுஞ் சரிதத்திடை யன்பு
தொகவேவின விப்பல் பணிதொடர்ந்தே செயலானான்.

(ருஉ௯)

வேறு

இப்படிக்கிவரிங் கெய்த விதுதெரிசிவாஜிராஜன்
தப்பறு லோகமென்னும்பதி வந்து சார்ந்தவ்வுரில்
ஒப்பிலன்புடையராயெல் லாரும்வாழ்வுறுதல் கண்டு
செப்பருமின்ப மேவித்திகழ் துகாராமர் தம்பால்.

(ருஉ௭)

மேவி மந்திரிகளோடு விளங்கவர் பதத்தட்டாங்கம்
ஆவியல் புறப்பணிந்தங் கவர்கனத் தலங்கல் சார்த்தித்
தாவின் மெய்த்துதிகள் சாற்றத் தங்குகென் றுபசாரத்தோ
டேவின பழகேட் டங்கே யினிதிருந்தின்பு கூர்ந்து.

(ருஉ௮)

அன்பர் செய்தெய்வத்தன்மையான கீர்த்தனங்கள் கேட்டங்
கின்புடனிருக்கும் போதி லெழிற்றுதுகாராமசாமி
பொன்பதி தன்னை நோக்கிப் புகழடியேற்கு நீயே
மன்பெருந்தந்தையத்தே சிகன்சினே கிதனல்வாழ்வு.

(ருஉ௯)

ஜீவரக்ஷக மெல்லா நீ யாதலால் வேரோற்றெய்வ
பாவனை யுளத்திற் பண்ணெனெனப்பலதுதி பகர்ந்து
மாவவையிருந்து கேட்போர் வதனங்கனோக்கி நீவிர்
தாவமர் குடும்பந்தன்னைச் சற்றேனு நம்பல் செய்யீர்.

(ரு௩௦)

விட்டலன்றன்னை நாளும்விரும்பியே பஜிப்போயில்
மட்டறுபவ முந்நீனாக்கடந்து வாழ்வுறுவீரென்று
கிட்டருவிரக்கி மார்க்கங் கினத்தினர் கதைசெய்கிற்க
இட்டமாய் வினவிவேந்தனெய் தினன் மிகுவிர்க்கி.

(ரு௩௧)

மங்களாரதி செய்காறு மருவின னிருந்து பின்புத்
துங்கராமன்பர்க்கன்பு தொடர்ந்துற வணங்கிக்கொண்டு
பொங்குவா வரசினீத்துப் போந்தொரு வனத்துண்மேவிச்
செங்கண் மானுமாவந் சிறந்திடப் பஜித்திருந்து.

(ரு௩௨)

கங்குலாமள விலன்பர்கதை செயுமிடத்தின் மேவிப்
பொங்கு மாணந்தங்கொண்டு புகலுங்கீர்த்தணங்கள் கேட்டுத்
தங்குதலாகி மந்திரிகடமை நோக்கிச் சாரீர்
இங்கு நீ ஓன்பாலென் னாவிகழ்ந்தனையிலு நாளில்.

(௫௭௭௧)

மந்திரிமார்களுன்னி மருவு சங்கதிகளெல்லாம்
சித்தில தெழுதியன்பா தேவிபாற் சிவிகையோடு
முத்திட வுய்த்தார்தேவி முழுதுணர்ந்தின்காறும்
தந்திரமாக வொவ்வோரோ ரும கெடச் சமைத்து வந்தார்.

(௫௭௭௨)

இனியர சியல்களெல்லா மீறுறக்கெடுக்க வேண்டித்
துனியரு சிவாஜியென்னுந் தோன்றலக் கெடுத்தாரீதால்
நனியரும் பழியென்றெய்துஞ் சிவிகைமேலேறி நண்ணிப்
புனிதராம் பதியைக்கண்டு போற்றினன் வணங்கி நின்று.

(௫௭௭௩)

மலர் வீழிகளினீர் மார்பில் வார்ந்துகக் கையின் முன்றானை
அலர்வுற வேந்திச்சீர் சாலன்போ யொருதாய்க்கோர் சேய்
நிலமுழுதான் சிவாஜிராஜனை நிலை குலைத்தீர்
உலகினையாளப் பிள்ளையொன்றுமின் றவனுக்காதல்.

(௫௭௭௪)

ஆரசினைத் துறவாதாள் வருள்செய்தங் கவற்குப்பிள்ளை
விரசவு மருள்செய்கென்று வேண்டினன் புலம்பிநிற்கப்
பரசுதல் கேட்டுமெய்யன் பர்க்கரு டோன்றிறன்று
புரசைமால் யானேவேந்தன் போதுவ னின்றிராவும்.

(௫௭௭௫)

வந்தபோ தித்ததைச்சொல்லி வாழ்விப்ப னவனையுன்றன்
சிந்தனைப் படியேயென்று செப்பின ரிருக்கக் கங்குல்
முந்தலும் வேந்தனன்பர் மொழிகதை கேட்கவந்தான்
நத்தலிலன்பொன்று நவில்கதை நடத்தலானார்.

(௫௭௭௬)

பவக்கடல் கடப்பாதற்குப் பழிப்பினல் வினையேமூலம்
துவக்குதல் வினையாதென்னிற் றொடர்குல நிலைகளுள்ள
எவாககுமுன் விடுத்ததாக வியல்கரு மங்களேயாம்
அவற்றினை யொழித்துவேறென் றழிவினை றடைவா ரானால்.

(௫௭௭௭)

உலகைக் கடலைநீந்த வொருவற்குங் கூடாதென்று
கலையெலா முனாக்குமெவ்வா நெளிற்புனல் கலந்தமச்சு
நிலைசுவை யுள்ளதென்று நெய்யில்வீழ்ந் துலைதல்போல
அலைவரோ மன்றியின்ப மடைவுரு ரகிலநாதன்.

(௫௭௭௮)

உலகையுண் டாக்கிச்சேடனு லகினைத்தாங்கச் செய்தும்
சுலவுறுகடல்பேராமற் சூழ்வுறச் செய்தும்பானு
அலகுறு தாபத்தோடங் கவிர்வுறச் செய்துந்நிங்கள்
நிலவுகிதளத்தினோடு நிவந்தவிண் விளங்கச் செய்தும்.

(௫௭௭௯)

மனிதரிற் சாதிகாங்கு வகுத்துறு மறையோர் தம்மில்
இனிதுறு பிரமசாரி யியல்குரு வினுக்கொப்பாக
நனிபணி விடைகள்செய்து நான்மறை பயின்றுநாளும்
கனிவுறு நிலைக்குத்தக்க கருமங்க வியற்றிக்கண்ணன்.

(௫௭௮௦)

தனக்கர்ப்ப ணஞ்செய்தாங்குச் சார்தரல் வேண்டும்பின்பு
மனைக்கண்வாழ் வுறுபோதாறு வகைக்கருமங்கள்செய்து
கனக்கரு நிறத்தோர்க் கர்ப்பணஞ்செய வேண்டும்பின்னர்
நினைக்கும்வா னப்பிரத்த னாகுநிற் காமநீத்து

(௫௪௭)

திருநெடு மாலைநாளுந் தியானஞ்செய் துறுதல்வேண்டும்
கருதுசன் யாசியான காலத்திற் சங்கற்பத்தை
ஒருவிநாரணன் றன்னும மொழிவுறா தோதல்வேண்டும்
மருவுறும் பரமஹம்சம் வாய்ந்தபின் கருமஞ்சாதி.

(௫௪௮)

தவிர்ந்துநா ரணன்றன்னும மனுஜினஞ் சாற்றல்வேண்டும்
நிவந்தகத் திரியனா னேர்ந்தசத்துருவை வென்றங்
குவந்துயி ரெல்லாந்தன்ன துறுப்பெனப் புரத்தல்வேண்டும்
குவிந்தமுக் கரணசுத்தி கொண்டறஞ் செய்தல்வேண்டும்.

(௫௪௯)

நீதியில் வழுவுறாமல் விட்டலன் றீனநினைத்துத்
திதிலாப் பஜனைநாளுஞ் செய்துறல் வேண்டும்ற்றைக்
கோதில்வைசியனே யானாற் றுரோகமில் கொள்கைசேர
ஊதியமதிகம்வேண்டா வாணிப முஞற்றிநாளும்.

(௫௫௦)

ஸ்ரீதர னாமமோதித் திகழ்ந்துறல் வேண்டு நான்காம்
சாகியா னானமுன்னே சாற்றுமுக் குலத்துளார்க்கும்
திதுதீராவல்செய்து முழுதொழின் முதலசெய்தும்
மாதவன் நிருநாமங்கள் வாழ்த்திக்கொண் டுறுதல்வேண்டும்.

(௫௫௧)

இப்படிக்கீ ரிரண்டு வருணத்தி னொருந்தங்கட்
கொப்புறு குலத்திற்கேற்ற வொழுக்கத்தி னிழக்கவின்றித்
தப்பற ஹரிதன்னுமஞ் சாற்றினர் வருவராயின்
மெய்ப்பொரு ளானசெந்தா மமாமலர் விலோசனத்தான்.

(௫௫௨)

அவரவ ரிருப்பிடத்தே தரிசன மளித்துநாளும்
அவரவர் விரும்புகின்ற வவையெலா நிரம்பச்செய்வான்
அவரவர் தெரிந்துகொண்மி னென்றாரணேக்தமாக
அவரவர்க் கியலும்வண்ண மறைந்தனர் கீர்த்தனங்கள்.

(௫௫௩)

யாவருங் கேட்டானந்த மடைந்தன ரரசனுங்கேட்
டோவறக்கண்க ளின்னீ ரொழுகுற வவசனாகி
மேவரும் பரமானந்த மேவினன் மெய்சாலன்பர்
தேவதே வனுக்குமங்க ளாரதி சிறப்பச்செய்து.

(௫௫௪)

உற்றவ லெல்லோருக்கு முறுபிர சாதமீயப்
பெற்றன ருகந்துசென்றார் பிறகுசீ வாஜிராஜன்
கற்றமெய் யன்பர்வார்த்தை கடைப்பிடித் துலகையாண்டு
பற்றற ஹரிதன்னுமம் பகர்வதே பணியென் றோர்ந்தான்.

(௫௫௫)

அவன்கருத் தறிந்தன்னுன் னன்னிமெய் யன்பர்பாதம்
உவந்தனன் வணங்கிநீர்செ யுதவிக்கு முதலியுண்டோ
பவந்தெறு பரமற்கன்பீ ரொனமக னொடுபடர்ந்தான்
தவந்தளிற் சிறந்தோர்காணை சாற்றுழி விரும்பிக்கேட்டு.

(௫௫௬)

நாவழி டெனும்பேர்கொண்ட வொருகுடி யானநல்லோன்
ஒவ்வின் புடையனுகி யுறுதுகா ராமசாமி
மாவ்யல வதனனோக்கி யடிகளீர் வருந்தா வண்ணம்
மேவிநன் னடனஞ்செய்கின் றேனது வினைக்குங்காறும்.

(௫௫௩)

பொறுத்தினைப் பாறுமென்று புனிதநன் னடனஞ்செய்து
மறுத்திரு மார்பஹம் வழுத்தின னினைத்த பின்பு
நிறுத்தின னிருக்கபின்பு நிமலமெய் யன்பர் முன்போல்
வெறுபபறுங் கீர்த்தனைகள் விளம்பினர் வியபபயாரும்.

(௫௫௪)

அதுமுசனடனஞ் செய்கோனங் கடைபவருக்கெல்லாம்
மதுவீரி மலரின் மால்வகுத்தனை சார்த்திவந்தான்
முதுமறைதெரியு மன்பாவன் முகங்காணுத்தோறும்
நதுசிர மபரிகாரி நண்ணினனெனச் சொல்கிற்பார்.

(௫௫௫)

வேறு

நான்மாத மளவமல்லர் நண்ணி யிந் தேருவெனு நகர்க்குவந்து
மாமார்பன் சீர்த்தனைங்கள் வழங்குமரு வினாதுகா ராமசாமி
பீமாசங்கரதல யாதலிளாபொய்பு னைவுறு பேரறிஞரோடு
தேமாறிற் சிஞ்சுபுட யாமுஞ்சிந் தாமணிவெதியன் பெயர்ந்து.

(௫௫௬)

வழியிலுறு தேருவுக்கு வந்தனைகத்தகா ராமசாமி
மொழியுமவினைக் காண வருமளவில் வினைத்தெரிப்போய் முந்தூன்மார்பன்
தழுவி என்மற் றிருவருஞ்சர் தோ டுதகார்பி ன்பு துகாராமசாமி
வழுவின்குமக தோ தோடுக யொருமறைபோன்றனக்குணவுவழங்குகென்றான்

நன்றொமெய் யன்பாமனை தனிற்சென்றங் கொருவருக்கு நல்கத்தக்க
தொன்றுறக்கண்டதையெடுத்துக்கொண்டவரயாத்தினாக்குற்றோடொல்லோரும்
இன்றெமக்குத் தருகுவெனத் துகாராம சாமியில்லை யென்னமாட்டா
சன்றுமனம் வருந்தித்தே வாதிதேவாமலர்மே லமலைக்கன்பா.

(௫௫௭)

இவ் துறையாத்தினாக்கார லொல்லோர்க்குந் திருத்திசெய்தற்கென்செய்கேன்யா
பொங்குநினை சருள்புரிய வேண்டமென நினைப்பளவிய் புலனினாதன்
தங்குந்ரு வருளாலே பொருவருக்குத் தகவது தானெல்லோர்க்கும்
பங்குயிரிந் துதவும்வகை பெருகுதல்கண டெல்லோர்க்கும் பகுத்தளித்தார். ()

அளித்ததுகண டுறுசிந்தா மணிமறையோன் முதலானோ ரதிசயித்துக்
கனிப்புறுசின் னையினோடு துகாராமர் தமைப்புகழ்ந்து கனிவினுண்டு
தெளித்தவாசொல் கதைபிரவிற்கேட்டிமகிழ் சிறந்தவராய்ச்செய்யவெய்யோன்
வெளிப்பின்போ தன்பரிடை விடைபெற்றி யாத்தினாக்கு மேவினோ. (௫௫௮)

அக்காலத் தொருமறையோன் ஞானதே வமர்சமாகிக் கணன்மித்
தக்கோடோ யெனக்கேம நல்குகெனப் பணிந்துதுதி சாற்றிமேவ
முக்காலத் தெரிஞான பதிமறையோன் கணவினாடை முந்திநீபோய்
மிக்காரின் மிக்கதுகா ராமரிடை நின்கருத்தை விளம்புகென்றார்.

(௫௫௯)

துயிலுணர்ந்தவ் வாறுதுகா ராமரிடைத் துன்னியுற்ற கணவைச் சொன்னான்
பயின்மறையோ னதைக்கேட்டு மெய்யன்பர் மனம்வருந்திப் பாண்டரங்கா
மயில் வடிவா நாளுதுர்ப் பலதின னடிக்கடியில் வகையாந்துன்பம்
செயிலெனக்கென்செய்வதெனத்தொழுதேத்தி மறையோர்க்குச்செப்புகின்றார்

செவாஜியெனும்வணியல்விற்போனிடைச்சென்றுநின்கருத்தைச்செப்பியன்னான்
எவாறுதவுகின்றனனோ வதைப்பெறுக நீயென்ன வெய்தும்பார்ப்பான்
அவாறுலோ கப்பதிக்கண் மேவிவளை விற்பவன்பா லடைவைச்சொல்ல
தவாதவனு நான்கிரும்புப் பாளத்தைத் தந்துசென்று சாற்றுகென்றான். (௫௬௩)

அப்பனவ நவற்றைத்தன் சிரமேற்கொண் டெனதுமிடி யகலவேண்டிச்
செப்பறுஞானேசரிடைச் செப்பினதற் கிவ்வாறு சேர்ந்ததேயென்
றொப்பில்விதி யெனத்துன்புற் றுறுபோதிற் சுமைதாங்கா துயர்கோணேறர
வெற்பிடை முப்பாளத்தைக் கிடத்தியொன்றைக் கொடுத்தேகு மேவினானாய். ()

மெய்யன்பர்தமைக் கண்டுநிற்கவவர் கிடைத்ததென்னை விளம்புகென்ன
ஐயவிதேகிடைத்த தெனக்காட்டலு மெய்யன்பரதை யருளினோக்கச்
செய்ய செழும்பொன்னாகக் கொடுவந்தோன் வியப்பெய்தித் துன்பந் தீர்ந்தான்
துய்யரவன்றனை நோக்கிஞானதே வருளுனக்குச் காந்ததென்று. (௫௬௪)

உன்குடும்பந்தனைக் காக்கவிளிப்போதி யென்றாத்தா ருடனேபார்ப்பான்
நன்கதனைக்கொண்டு சென்றுகோண் ஹேரவெற்பினிடை நண்ணிப் பார்க்க
முன்பிடுமுப் பாளமுங்காணாகு நமக்குவிதி முடிவீதென்று
தன்பதிபோய்ச் சேர்ந்துமிடி தீர்ந்து நாடோறு மகிழ்தழைப் பதானான்

முளாவொடு பீவராவென்று நதிகளுறுஞ் சங்கமத்தின் மூழ்குங்காலம்
வளாவுதலாற்றேரு வென்னு மூரிலுள்ள சிலர்மூழ்க மருவும போதில்
அளாவியன்பருஞ் சென்றார் மார்க்கத்திலோர் பெரியவரணியத்தின்
உளாகியதாட்டிக் கிடைமற்றி லுலவுங்கொடிய செய்கையுடையவோர்நாய். ()

அவ்வழிச் செல்வோர் மிடற்றைக் கடித்திரத்த பாணஞ் செய்வது வாயார்க்கும்
செவ்வனடங்காதது மாகியதன்பர் செல்வுழிக்கண் டறச்சினந்து
கவ்வமிடற் றினைநேரோ வரக்கண்டு துகாராமர் கலங்குறாமல
இவ்வகிலத் துறுஜீவ ரிடத்துவெறுப் பில்லேன்மேல் வெறுபபே நென்றார். ()

என்னுமன வேசாந்த மெய்தியதந் நாய்பின்ன ரவணிகந்து
துன்னுநதிச் சங்கமத்தி னிடைமூழ்கிப் பாண்டுரங்க னைத்துதித்து
மன்னினர்பின் பிடையரந்த நாய்குளையா தொருவனாயும் வாய்க் கொள்ளாமல்
முன்னுறு சாந்தங்கண்டு கிடைக்குத வாதாயிற்றே யெனமொழிந்தார். (௫௬௬)

ஆனந்தத் தொபெறுத்துக் கொண்டிருந்த துகாராமர் மத்தியானம்
தான்வந்த போதுடனே ராஞ்சணவூர் தனிலொருவே தியனிற் சார்ந்தார
பானந்த பாணியடி யாொன்றப் பனவனறிந் துடன்பாங்காக
ஞானந்த னுலுயர்ந்த மெய்யன்ப ருணச்சோறு நல்கிப்போற்றி. (௫௬௭)

எட்டுவருந்ஞ்சென்று மிக்குழந்தை பேசாம லூழையாகித்
தட்டுதலா யினன்வேதந் தானோது வுபநயனந் தானெவ்வாறு
கிட்டுவதென்று துயரைக்கிளத்தலுந் துகாராமர் பேசுகில்லா
முட்டுறும்சுதனைத் தம்மருகழைத்து விட்டலன்பேர் மொழிகவென்றார். (௫௬௮)

சொன்னவுடன் விட்டல விட்டலவென் றச்சதன்சொல்லச் சூழ்ந்துநின்ற
அன்னையொடு தந்தை வ்யந்தானந்தங் கொண்டரிதனைப் பராலே
மன்னிய நம்மகன் பேசலாயிற்றேயென வவவாவாழ்த்திநன்கு
துன்னுநத் தம்மணியில் வைத்துக்கொண்டு சுதற்குப் வீதமணஞ்சூழ்ந்தாரோ. ()

அங்குநின்று மீண்டுவரும் போதிலென்பர் தமைநோக்கி யாட்டுக்காரன்
எங்கள் கிடைக்குதவாதாயிற் றிந்தநாய்நீர் கொண்டேருமென் னத்
துங்கமிரு துகாராம்ர் நாயைவாவென்று பின்னே தொடரக்கொண்டு
தங்குதம்மூர்வர வேகாதசியன்றுணைதரி பேர்தனைக் கேட்டநாய். (௩௭௭)

இருக்கவொரு நாளிலெலவடவூர்மால் ஜியங்கே யெய்தியன்பர்
திருக்கமலமுக நோக்கி யானித்த நியமஞ் செய்யும்படிக்குப்
பெருக்கவருள் செய்கென்னத் துகாராம் ரவனிலைமை பெரிதுதேர்ந்து
சுருக்கில் பகவத் தீதைதினமும் பாராயணஞ் செய்கென்று சொன்னார். (௩௭௮)

அப்படியேயவனார் போய்ச் சினமும் பாராயணஞ் செய்த மருநாளில்
ஒப்பறு சீர்ப்பாண்டிரங்கனாகத் திருத்தானதற்கொரு நாள் கேடமென்று
செப்புறு மூர்ச்சோசிய னப் கெய்திமாஸ்தி செய்யுஞ்செய்கை நோக்கித்
தப்புற நீ படிப்பதாயினத்கு நரங்ஙிடைக்கு மென்று சாற்ற. (௩௭௯)

அவன் சொல்லுவதை நம்பித்தினமும பாராயணஞ் செய்வதனை விட்டான்
இவன்கேடமெனுமூர் வந்திருக்கப் பாண்டிரங்கனவன் கனவிலெய்தி
உவன் பாராயணஞ்செய்யுமதின மகிழ்ந்து நானிருக்கவு வனைச்செய்யா
தெவன்விரோதஞ் செய்தாய் பழயபடியவன் வாசிக்கச் செய்யாயேல். (௩௮௦)

உனக்காபத்துக் களினியுறவரு மென்றுணாக்க வவனுதயத்தேகி
மனக்கானபடி முன்போல் வாசியெனமாலஜியான் வருவினேதேன்
எனக்காயம்பூ நிறத்தோன் சம்மதமாயெனக்கு நியமித்தானென்னத்
தனக்கானபடி முன்போல் வாசித்துத் தினந்தோறுஞ் சார்வதானான். (௩௮௧)

மெய்யன்பரான துகாராம்ர் கண்ணன் பாலலிலைகளை வேண்டிச்
செய்யபங்கங்களை யிராமேச்சுரபட்டன் பார்த்துத்திருத்தல் செய்து
மையன்றாய் வேறுவகை வாசிக்கலாயினன் மற்றதனை நோக்கித்
துய்யன் சீர்ப்பாண்டிரங்கன் பட்டன்முன்னே கனவில்வந்துசொல்லுகின்றான்.

பட்டாநீதுகாராமன் சரியாய்ச் சொன்னதைப் பழுதென்றதத்திருத்தி
இட்டாய் மற்றல்தெனக்குச் சம்மதமன் நெனலுமவன் மிகவியந்து
நெட்டார்வங் கொடுதுகாராம் ரிடைத்தெரிவித்து நிகழ்ந்தவன்று
தொட்டாங் கண்ணவர் சொல்லும்படி யெழுதிவாசித்துத் தொடர்ந்திருந்தான். (௩௮௨)

இப்படியாய்ச் சில தினங்கள் கழிந்த பின்பு கங்காஜிமவாளே யென்னும்
சொற்பெறு வேதியரோடு சந்தாஜிவாணி பருந்தொடரக்கூவி
ஒப்பறு மாதிர்த்த யாத்திரை போகக் கொண்டன் பருறு மார்க்கத்தில்
தப்பறு கோதனைச்சுரமாலையோடு சிங்கணப்பூருஞ் சார்ந்தவூரில். (௩௮௩)

சரோவரமென்றுறு தடங்கண்டதின் மூழ்கிக் கூடவந்தோர் தம்மை நோக்கி
ஒரோ நால்வர்க்கோதன மிங்குறல் வேண்டு மென்னவவருடனே செய்ய
ஹரோபவனென்றம் மலையிலுறுஞ் சம்பு நக்கனையடைந்துலோக
வரோதயர் பாற்சடா மகுடத்தொடு பூதியுடம் பெல்லாம் வயங்கக்கையில். ()

பலிவாங்கு பாத்திரங்கொண்டெதிர் நின்றிற்கும்மை நெடும்பகலாயக்காண
மலிவோங்கு காதலுட னுபவாசங் கொண்டிருந்தேன் வந்திரின்றென்
நலிநீங்கப் போஜனந்தந்திடல் வேண்டுமெனலு மன்பர் நயந்திருக்கப்
பொலிவோங் குமாசனந்தந் திருத்தியுபசார மிகப்புரிந்துபோற்றி (௩௮௪)

சுமையல் செய்தபின்பு கங்காநி மவாணை நோக்கி யங்கியாந் தங்குகின்ற
அமையல் வந்தவதிகக்குப்போனகந் தந்தானபின்ன ரமுதுசெய்வோம்
கமைவினென்னக் கங்காநி யப்படியே போனகமோர் கலத்தமைக்க
உமைகொழுந னால்வருக்குமுன்ன போனகமெல்லா முண்டுதீர்த்து. (௩௮௬)

கரசுத்திசெய்து கொண்டு தாம்பூலமும் பெற்றுக் கண்ணனன்பர்
வரசுத்த முகநோக்கி யாசினொல்லித் தானுறைபு மலேபோய்ச்சார்ந்தான்
பரசுற்றுக் கங்காநியன்போ நீர் சொன்னபடியே நன்று
விரசுற்றுநாமுஞ் சாப்பிடிலெய்து மதிதி பசிலீயாதென்று. (௩௮௭)

பாத்திரங்களிடையீ மொய்யாதபடி மூடிவைத்துப் பகரூர்சார்ந்து
சீர்த்திரச் சாமக்கிரிகை சேகரித்துக்கொடு வந்துசுமையல்செய்யப்
போர்த்திருந்த பாத்திரத்தைத் திறக்கவவுற்றிற்கறி போனகம்பொருந்த
நேத்திரத்திற் கண்டு வியப்பெய்திய ரனதிகியாய் நேரந்தானென்று. (௩௮௮)

தெரிந்தன்பர் சேவைதன்னுற் சிவனுருவங் கண்காணச்சேர்ந்ததென்று
விரிந்தமகிழ் கொண்டந்தப் போனகத்தை மூவருந்தாம் விரும்பியுண்டு
திரிந்துபல தீர்த்தமுஞ் சென்றாடியங்குச் சிறந்தசினகரத்துஞ்சேவை
புரிந்துபின்பு தேருவனு மூர்க்குவந் தச்சுதனும் புகழ்ந்கிருந்தார். (௩௮௯)

வேறு.

ஒருதினங்கதையு னுற்றுபோதினு வணகேதன மூமகதவம்
பெருகவோதுவதினும் நடந்தும் பேசிலொவ்வாடி பேர்ப்பதனுக்கோர்
அருமகப்பல னடைந்நிடுமென்ற ரன்னவாறெவரு மறைவுறலுந்
கருதுமோர்திரு நனமுமுடைத்து க்கைக்கயிற்றின் முடிக்கடிநடப்பார் (௪௮௭)

இன்னவாறு பளிர்வண்டு மதிக்காறியலுந்நாளிலொருவன் றினையானும்
துன்னுறும் பிரமரக்ஷசதானே தொலையுமாறரி ஹோசவரமுற்று
மன்னுசேவை செய்துவந்தனனோர் நாளமருவு மப்பிரமரக்ஷசவரு
முன்னொய்தி யொருயக்க பலத்தைமுந்தனைக் குதவினுன்னை விடுத்தே. (௪௮௮)

முத்தியெய்துவனெனச் சொல்வந்த மொழிவினாவி மறையோனதுசரிந்தை
மெத்தவுங் குலையலாயினியக்கு வினைமுடிக்கும் வலியின்றென வேபின்
எத்தினைக் கணுமலைந்த விடங்கெய்துறும் ஐனனானோக்கி யெனக்கோர்
சுத்தயக்குபலனீகிதானமுன் சொல்லியும் மொருவருந்தரலின்றி. (௪௮௯)

லோகமென்பதி யடைந்த விடத்திலுந் துளோனாயும் வினாவொருத்தன்
யாகநன்பல னளிப்ப னெனாமானுமோதி முடியிட்டதி லொன்றை
வேகமா யுட னறுத்ததினோர் விட்டுவந்தமறை வேதியனுச்சி
ஆகவப்புன றெளித்தலுமேவியமர்தரும் பிரமரக்ஷசமுத்தி. (௪௯௦)

எய்தலுற்றதது வெய்தியபார்ப்பா னிருகிலத்தில் விழலாகி யெழுந்தியான்
உய்த லுற்றனனெனக் களிகூர்ந்தா னுற்றவர் செயலறிந்தவர் யாரும்
செய்தவப்பெருமையான் மிகுமன்பர் செப்புநாமவலி யிப்பொழுதிங்கு
மெய்தழைக்க விழிகண்டனமென்று மெத்தவுங் களிவிளங்கினர் மாதோ. (௪௯௧)

நண்டுதென் மதியினன் னரிநாளினண்ணு பண்டரிநனது மெயன்பர்க்
கண்டுறுங்குளிர் சுரத்துட லெய்ததாக யாத்தினா தவிர்க்கு மிதற்கென்
கொண்டிந்துமெனவே யருளுள்ளங் கூடவாமதிமுதிற் புனல்காணு
தென்னுளங்கலுறு கன்றுசகோரமேர் கொள்சாதகம் வகுலியெனவன்பர் (௪௯௨)

பாண்டிரங்கனம் கண்டிலராகிப் பரிசுத் துறுதலாய் நரந்நான்
நாடும்பொழுது சதக்கருடன்மீ தெழுதுங் கொடியினோர் கிரனெய்திற்
முணர்வாழ்வுறு மெயன்பராய்க்க உயணிகொள் பண்டரியடைந்திடுதற்கு
நீண்டுகூறுமரி நாமம்வளுள்ளே நிறைவுறத் தெரிதலாகி மெயன்பர். (ருகக)

உருமவர்க்கு மரியாதைகள் செய்ய மனைவி நித்துவெளிவந்தெதிர்கொண்டி
பெருமம் வவர்தமக் குறலான பெருமைசெய்து துதிபேசினராகி
மருவுகண் காரிடை நீர்பெருகச் சீமனனு பண்டரி நன்மால் நினைந்து
கருணம்ன்பின லோருமெதிர்ந்துன் கமலபாத மலர்கண்டுகயரிக்க. (ருகச)

யாருருத்தனு மெதிர்ந்தடி சாளுதிங் கிருக்கவினை யென்செய் துளேன்முன்
புனிருது துவசத்தனை யின்றவிட்டலாயடி யென்மேன்முனிவேவீ
தானருட் கணமலர்கொண்டெனே கோக்கிற்சாரூமிங்குவரொடெய்தியுனைக்கண்
டானமெய்ப் பரவசத்துடனின்மி னுடலபாடல் புரிசிற்விலையேயோ. (ருகரு)

என்றுபற்பல விதத்தினை வாங்கியுப தோடினை யிரட்டியபங்கம்
நன்றுதிட்டிய வணன்னுறு வோர்பானல் கிவிட்டலனிடத்திதுதந்து
துன்றமென்குறை யுநங்கவ னெண்ணச் சொல்லுகென்று விழிநீர் சொரித்தது
நினைமற்றவா தமக்குப் சாரயே முந்தழுவுவஞ்செய்துகின்றார். (ருகரு)

நிற்கயாதகிறா செல்லோரியா கோரா நிலைதாக்குளம் வருத்தினராகிச்
சொற்கைவீனை மினிந்தாநா டிருதகூத் தொனிமுழங்குறநிராமமொழிந்து
எற்கையி ன்குலவு பண்டரியெய் சி யெங்கும்வெணவொடின்புபொருத்தி
ஒற்கமின்றுபணி வுற்றுவி லையொருருக்கொருவர்தழுவிநீராடி. (ருகரு)

புண்டலிகரடி நண்ணியணங்கிப் போற்றியோங்குறு புரத்தைவலஞ்செய்
தலாடமேவ சிமிர்க்கபடு கம்பத்தரு கலைந்துபண்புற்றநிராமம்
கொண்டபாடல்பல கூறினாமேயிக் கோயிலிற் குலவுவிட்ட லனைக்கண்
கண்டகவ களிதுளும்ப வணங்கிக் கவினுடற்றமுயியன்புகனிந்து. (ருகரு)

குளிர்சுரத்தோடுறு மன்பர்கொடுத்த குறைவில் பாடலடிமுன்னுறவைத்துத்
தெளிவி லின்னெதிரடைத்து வணங்கித் திறமிலாமலுனதன் பரிபுத்தித்
துவிரை டீரோடுறுசெய்ககரினக்கேதோன்றுநாங்கனெதிர்சொல்பதுமுண்டோ
அரிபிரம்பு கருஹிதியே பென்றனைவருந்துதி புரிந்தனராக (ருகரு)

விட்டலன் சொல்ல விறவுமுனுள்ளம்யிதிர்விதிர்ந்தலரின் மின்னினை நோக்கி
மட்டிலென்னது மெயன்பனடந்து வருவதற்கு வலியின்றி வரைந்து
கிட்டவென்கண் வரவிட்ட வபங்கம் கெழுமல் கண்டெனுள மினைகிறதாதல்
பெட்டவன்பினை நாமடைவுற்றுப் பெரிதனுனிலை யுசாவதல் வேண்டும்.(சா)

என்றனன்வின வியொண்கமலப் பெண்ணினை விலாயுனை வணங்கவனேகர்
துன்றுகின்ற தினமின்ற வணெய்திற்று களினின் சகுணவடிவு துலங்க
நன்றுசேவைசெய நாடினர்காணார் நலிவுமேவுவ னொன்சொல நாதன்
பொன்றதும் புறையொன்று விகங்கபூபதிக்கண் விழிபோக்கியுரைப்பான். ()

நாதுகண்டவுட னென்வயின் வல்லேயெய்து நீகருடனேறியெனாவங்
கோதுறுங்கழித் மொன்றெழுதித்தந்து வணவேகி நகருற்றது காராம்
சாதுதன்வயி னளித்திது தன்னைத்தக்க நின்றபிடரி லேறுறவேற்றிப்
போதுகொண்டவனை யென்னலு மந்தப்புக்கு நாயகனுடன் கொடுபோனான்

ஒருகணத்தி லுயர் தேருநகர்க்கு னூற்றொர் பண்டரியுறுந்திசைநோக்கிக்
கருதிவிட்டலையே பரவசமாய்க் கண்களீருக விருந்ததுகாராம்
அருகுவந்தவர் தமக்கு நினைப்புண்டாகவே யினிதியுற்றிய நந்தன்
திருமுகந் தனைவழங்கி மெயன்பீர்தேக நன்கிலது தோந்துமையின்றே. (கா. ௧)

[க்கக்]
முதுகிலேற்றி வருகென்றெனைவிட்டான்மொய்துழாய்முகில்வினாந்துமைநோ
கதுமெனப் பிடறிலேறுக வென்னக் கருடனேதுத நெரிந்து துகாராம்
எதுகுலன்றிரு முகத்தைவிழிக் கண்ணினிசீணைததையவிழ்த்துடனோக்க
முதுவைகுந்த முறுமளவும் விலங்காமுந்துமாயுள்பெறுகிறக துகாராம் (கா. ௨)

இன்னுமென்னிரு விபூதிகளுக்கு மிறைவனாகவினி நீயெனிடத்தின்
மன்னினோக் கவலியின்றி யிருக்கும் வகையறிந்துன் வாயின்வந் துனைநோக்க
உன்னிலீண்டுமகிழும் சவகாலமுற்றதா லவனமுற்ற கொழிவில்லை
பன்னுமெற் கதுதனாலி விகங்கபதியை யுத்ததன்னவன பிடாமேன். (கா. ௩)

ஏறியிங்கு வினாவிற் புகுகென்ன வெழுதும் வாசகமனைசதமுணர்ந்து
பாறுதம்பதியை நோக்கினளாய பரமனேறு திருவாகனமான
மாறினின் முதுகில்யானினிதேற வாய்க்குமோவிது தகாதினியுய்த்த
நாறுபைந்துளவனின் முதுகேறி நண்ணல வேண்டு மிவனான் மகிழ்வெய்த. ()

என்றடிக்கடி பணிந்தன ரிவ்வாறியலுகின்ற செயல் யாவமுணர்ந்து
துன்றுபுட் பதிவினாந்தனர் மீண்டுளவளினுனடி யடைந்துவணங்கி
நன்று சென்றது நடந்ததுமெல்லா நலிலலந் திருவினாயகனுள்ளம்
கன்றிமென்மலரினங்கையைநோக்கிகுகியாமபுரிவதே தினியென்றான் (கா. ௪)

என்னலங் கமலமங்கைமனோளா வினியெனே புரிவதவ் வயின்யாமே
நன்னருந் சவமுடிந்த பினைகிநன்கு கண்டுவருவோ மெனநாகன்
அன்னவாபுரிது மென்றமர்வாக வடைவினன்கு துனமானபின்
துன்னுமவைவனவர்கள் பண்டரியென்னுந் தூயநீர்தொழுதுபின்புதொடாந்தார்

பழுதில்வெண்ணெய் விளையாடல் செயக்கோபால மாபுமடைந்து பயின்று
முழுதமின்பினிடை மூழ்கினராகி முற்றுமாலரிதனும் மொழிந்து
வழுவில்விட்டல னினில்விடைகொண்டு வந்தவாழ்புகவழிக் கொடுபோலு
அழிவிலின்புபெறுகின்ற துகாராம் வரினேவுமவரவர் வயினூற்றார். (கா. ௫)

உற்றபோதிலவர் பண்டரி நோக்கியுன்னி நின்றபடியே யசைவின்றி
நிற்றல்கண்டனர் வியந்திவர்கீர நீணிலததிலெவருக் குறுமென்று
மற்றையன்பொ மகிழ்ந்துவணங்க வந்தவாக்குமரியாதையொடன்பர்
முற்றுமன்பொடு தழீஇனனோத்த முந்தினோர்கள் பிரசாதமளித்தார். (கா. ௬)

தந்தசாமி பிரசாதமருந்திச் சாமிபொன்னினுடனே சுகமேயோ
இந்தவுந்சவமு நன்குவிளங்கிற்றே கொலோவினிது கண்டுறுள்விர்
முந்துதாத்தினான வுந்சவ நன்றேமுடி விலாமுதல் வனுஞ்சுக மென்று
சிந்தையிர்களிதனும்ப விசைத்துச்சென்று கூடினாச்செலுந்தமதூர்க்கே. (கா. ௭)

பண்டரிக்கு னுறைபங்கயமென்கட் பரமனென்முடியின் மீதுகிரீடம்
குண்டலஞ்செவிகளிற் கவின்மேவக்கொண்டு கைகளில் விளங்குறுசங்கம்
மண்டமுற்றி கிரிதண்டொடு வல்வில் வலியகட்ட மிலகப்பொளிநுடை
தண்டபுழைத்துளவொடொண்மணிமாற்பிற்றழைவறபபலகல்கடயங்க (கா. ௮)

பெண்களுக்கழகு தந்துவிளங்கிப் பெருகுதல் திருவுடன் கருடன்மேல் கண்களிப்பவிவர் கின்றன என்கிற் கருதுசேசுநகர்வந்து துகாராம் என்களிக்கமுன் றொய்திமெயன்பார்கின் புறத்தழுவவெய்தவசம் போய் விண்களிக்க வமுதந்தரு மொண்ணீ வியமன் வந்தனனென்ககண்விழித்தார். ()

கண் டிபொன்னடி வுணங்க ளும ஸ்ரீநித்த வித்ரு முழந்தையி யெடுத்தினை தாய்போல்
கொண் டிமார்புற வுணை த்தனை யைன் குளிரிவுகொண்டு மகிழ்ந்து துகாராம்
சண்டனிந்து பபிறமமக டேவசசொளி செங்கைமலாபற்றினனோகி
விண டிபொன்னெ டு வராக விரததுவிக்கச்சீர்பல விழைந்து துதித்தார். (சுகசு)

துதியிருந்தி ல் துகண்ணன் முனி ிற தொண்டணாபபரிவுகொண்டேனாக்கி
மதியி லேயப் பசிரிதரசு செமக்கு ந ளுன் டியெனமற்றதுகேட்டுள்
பு தசுருத் துணைவ தனமுக்கேதாகது யஸ ியாகவுணவென நவகுத்தார்
பதிபுறந்தமக ளபபமனைத்துப் பறநிலைகறி கடைத்து படைத்தார். (சுகந்)

[illegible]

১৯৭৫

வெருமனையோன் அவிழ் - சிந்திப்போற்றுப் பரத்தக்கீழ்ப்பாராயணஞ்செய் தோர்ந்து
செருளுறுவான் றுகர மா பெருந்நி - தனிச்சீனையவருந் செய்பக்கேட்டுக்
கருதுனதில்லை னைத்துத்தவாசன் வாசநக லமாய்க் கலந்தபோது
வெருவறுவான் தாநிமாதிகளெல்லா மூலவானேன் கிணையென்று. (சுகன)

அன்னையுரை மகிழ்நாடி வினேயகதித்துதனைக் கேட்கிலமையு மெய்ம்மை
என்னவுண்ணிச்சேயு நகர்வக்கித்தி மாயணிதீரதகிருந்து
பொன்னமா மாபாபர் நிரு தாமபுந்நந்ந வைகுமப்தம்பாற்போந்து
நன்னரளாய்த்து தராமர் தமமேகை வினேயமொடு சுவிலுதின்முர். (சுகஅ)

மதுரையில் நடைபெற்று வரும் கருத்துக்கணிப்பாய்வுக்கான தகவல்கள் கீழ்க்கண்டவாறு.

உலகிலுள்ள சராசரம்! சடமைநோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு விலகாமல் வெவ்வேறு மாதங்களில் போர்த்துக்கேயும் மேலும் மேலும் சொல்லுவதில் சொல்லுமென்ற மனதையுடன் மெய்தானென்று சொல்லத்தொடங்கி அலகிப்பொருளொருபடி வரையுங் தான்படித்துச் சொன்னுணங்கம்மா (அஉஉ)

சொலுமனவுந் துக் காாமனோ தொன்றும் பேசாமற் றடிப்புறமல்
உலையின்றி யுறலகான்ற மறையவன் கம்பாத்தை வில் குறுத்துண்ணோக்க
நலவன்பரிரு செவிபுமிருவிரல் கொண்டிடுப்பதைத்து நாமமோதிச்
சலசவிலோசன னடி யைத்தியாவித்துக் கொண்டிருந்தார்) தவறுறாமல். (சு.உக

அன்ன வகைதனைக் கண்டு மறையவன் சிந்தாகுல ஸூயஸ்வியூரம்
தன்னிலிருந் திங்குவந்தோர் ஜாமமனவும் படித்துத்தளர்தேன் வீணே
என்ன வருந்துறுபோகித் துகாராமாவன் முகத்தையேறநோக்கி
மன்னு கருமுகி னிறத்தோன் சகுணவடிவிலை மனத்தை வைத்தேனாதல்.

வேறையொன் றிலுமுருசி தோன்றவில்லை யெனக்கருக மிருவருத்தப்
பேராகாதும் தூர்ச்சுத் தயவுசெய்து செல்லுமெனப் பேசக்கேட்டுக்
கூறாதொன்றும் பின்பு துகாராமா தனைநோக்கிக் குருசுவாமி
மாறேது மிலாதவரி மலரடி யை யான்காண வுதகக வென்று. (௩௦௩)

அடியின்மிசை நெடி துவீழ்ந் தழுதித் தவிவேககிந்தை யநேக நாளாய்ப்
படியின்மிசை யான்படி த்துப் பயனென்றங் காணாது பலர்பாற் சென்ற
கொடியனியான் கூறியா ணவழி நித் திரிந்தம்பாற் குறுசியிந்நான்
கடியமனத் துடன்பரிட்னை செயவந்த பிழைபொறுதலும் காத்தல்வேண்டி. (௩௦௪)

அருளுடையீர் பாண்டெங்கற் கன்புடையீர் அடியங்களுங் சனுக்கிர கித் து
பொருளுடையீர் மருளுடைய புலையர்சுமை யீடேற் றும் பொருவிலாத
தெருளுடையீர் சீவகாருணியமுடையென்று சொல்லி யுள்ளத்
திருளுடைய விதோபதே சன் செய்த வெனவேண்ட விரங்கி யன்பர். (௩௦௫)

அன்னவனை யருகழைத்துப் பெரிது காசமல மறைசதி லங்கும்
பொன்னவனை யுரத்துவைத்தோன் றிருநாம மங்குரத்தைப் போதஞ்செய்து
நின்னதூர் தனக்கேகிப் பற்றிப்பிரிந் திருக்கியெனப் பிராக்கி நேய
மன்னுதுகா ராமாதம தில்கூந்து திருமால் வழுத்தி லுழந்தாரா. (௩௦௬)

சேறு

மற்றொரு தினத்தயலி லோசமென வரவா
உற்றவர்கள் கீர்த்தன முளுற்றவதுதேசக்
நற்றினர் மெயன்பரை யழைத்து நாளாணனித்
துற்றவினிதாகிய சுவைப்பத மமைத்தாரா. (௩௦௭)

யாருமினிதாயுண வயின்ற பரிபிராஸித்
சீரினிகீர்த்தன மியம்புதல் செய்விர்த்தி
சாருமுதயத்திலியலாராதி சமைத்து
நேரின் மகிழ்வுற்ற பிளிரம்பிய மெயன்பர். (௩௦௮)

ஒருவருமுழுமனு வருற்றவொரு வாவிய
பொருபுனலிலாடியரி பூசனை புரிந்தார்
வருமளவிலாடு புனல்வாவி யுவாமாநிப
பருக நலவிற்புனல் பரந்துளதெநாளும். (௩௦௯)

பின்பொரு தினத்திரவு தன்னிலரிபேரே
மன்பொருவில் கீர்த்தன மகிழ்ந்தனருரைக்க
அன்பினளவில்லவரடைந்தனர் வினாவி
இன்பின் மிகுபோதிருவ ரொய்தினர் துறந்தோர். (௩௧௦)

அத்தவவினோரிரு வருந்தனி மெயன்பர்
ஒத்துரை செயங்கதையிலோது திருநாம
பத்தியை நிழீ இப்பழகு சாதனைகளிற் சீர்
உத்தம நன்மால் பெயருரைப்பதெனவோதி. (௩௧௧)

எக்கருமமுஞ் செயவியன்றதுவுமாகி
மூக்கியமதாகு நமுருந்தனதுநாமம்
தக்கதொரு நான்கு வருணத்தினர் தமக்கும்
மிக்கபல நீந்த வெளிதாகவும் விளங்கும். (௩௧௨)

என நெய் ரொதுவகினை மீசுகிலை யென்று
கெண்டரை செய்கின்றது குறித்தது துறந்தோர
மனங்கொ மயவனென்று வெரியில வந்து
தனத்தெவ் வாக கையாடல் வளிற் போய

(சுருக)

நீடுகமயாமென்று சீட்டிசாறு
ரொடு ரென்று மனசு க கந்திதலானென
மாங்குரு மம வினாசகநு சோமால்
பி னா செய்கசகநு சிதாவி பிறப்பாள்

(சுருக)

ச ச ரா கியி சாத நமமேசெய
ரெட்டி ம ம யி விளமமயகைசெட்டி
செய்யுட சரி சாரிய மன தும
கென ரெட்டி வறக செயதனை மய கி

(சுருக)

சருவி னா முயக்க செயது
மறு மறவி னா வனசகநி யி
சுவி னா ட சிபா மொளகிச ன
ருவபி ச ச கதுக யே

(சுருக)

ருமாறில ரொட் வச செ னு
சுருபுனா னா கைகெட்டி
சருபுன வி யு நி தலம
சுருபுன சருபுன வினா பேட

(சுருக)

சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம

(சுருக)

சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம

(சுருக)

சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம
சுருபுன ம ம ம ம ம ம ம ம ம ம

(சுருக)

அனனவாருநது க லித்தனாதுகாராம
எனனவாரிந்து க டையிடறநிட விடோடா
நனனருநகிற பொழுதே னலிவதானீ
இன்னலலிகெனற பயமீதகன பொழுந்தா

(சுருக)

காளமுடன வீணமிருகங்க மொலிதங்க
ஆளரித னைமயரா ததைதலகொண்டு
நீளவருவோரொடுநிறை ததுறுபுனவின
காளமுகினமேவு பொழி லெதினா கலந்தா.

(சுருக)

ஊரருகிலுற்ற பொழிலுற்றபுனன் மூழ்கித்
திரமதிருந்துபுரி பூசைசெய்த பின்பு
நாரணனனும் நவில்கீர்த்தன நயந்தங்
கார்வமொடு செய்துற வறிந்தன ரவூரார்.

(௩௪௩)

கீர்த்தனம் வினாவமகிழ்கின்ற நினைவோடு
சீர்த்திரம தாயபொருள் செங்கைகொடுநெறு
தீர்த்தனடியா நெகிர் சிறப்பு மிகவைத்து
கூர்த்ததிறலன் பரமுகம்பிடுதல்செய்தாரா

(௩௪௪)

நாடுறு மெயன்பருற நண்ணியதுதாது
கோடுவெனு மன் னுணர்தலாகி யெதிரொள்ளான
பிறுசுமங்கல மொடெய்த விகல்பெற்ற
நீடுதுறவோ ரிருவரும் வழியினோந்தாரா.

(௩௪௫)

குத்திர குலத்துறுதலாகிய துகாராம
பேர்த்திய னடக்கைகள் பெருந்தகை துமக்கு
வார்த்தை பலவாக முன் வகுத்ததை மறந்து
சீர்த்திரமதாக வெதிரசெல்வதெனை யென

(௩௪௬)

என்றவர்கொலும் பொழுதிலேந்த ஹலகியாரும்
சென்றெதிர் கொளும்பரிசி யாறுமெதிர் சென்றத
கொன்றுவன் விவாதமதி லோராமதிலாமல்
நன்றுநடுவே புரிவனென் றெதிரநலினருள்

(௩௪௭)

அன்பரிடை யெய்தியெகிர் பூசையையமத்து
முன்புறவணங்கி மொழிகீர்த்தன முயன்றன்
இன்புறப லோரொடு மிசைந்தினிது கேட்ட
மன்புள கரும்பிய வசத்தொடு வகிந்தான்.

(௩௪௮)

அந்தவமையத்தொரு லுடாமுனியன்கி
சுந்தரகி கம்பரன் விபூதிமெய்துலங்க
வந்துதிகழன்பரை வணங்கி யுமைநோக்க
முந்துநெடு நாணனி முயன்றுகொ டிருநதேன்.

(௩௪௯)

இன்றுநிறை வேறின மனேரதமெனக்கென்
றன்றவரை நன்குதழு விக்ககன மணமித
துன்றின னிருந்தவெவ ருங்களி துளங்கி
நன்றிவ ணடைந்தவிவ னாரிபதிதாரே.

(௩௫௦)

மூர்த்தியெனு மூவருரு வாகிமுயலுந்தத
தாத்தியை ரோவென வியந்தனர் தழைக்கக்
கீர்த்தன முடிந்தவுட னாரதிகிளர்த்திச்
சீர்த்தபிர சாதமெவ ருக்குமருள் செய்தார்.

(௩௫௧)

அன்னபொழு தங்குமறை யோர்கிலகன
மன்னனொடு மாலடி யர்தங்கழல்வணங்கி
எண்ணுபதிக்கினிதி யெய்தியெமை நீவிர்
நன்னர்புரி கிற்கென நயந்தினி துணாத்தான்.

(௩௫௨)

நன்றென நகர்க்குளுட னண்ணினவொடு
சென்றன ரிருக்கவர சீந்தவுழை சேர்ந்தங்
கொன்றினொ லாருமினி துண்டபினர் மாலே
துன்றுமளவிற்புறவி னேரிருவர் துன்ன.

(சுருங்)

வைத்தரச னீரிருவ ரும்பொரு துகாராம்
மெய்த்தகதை செய்யுமள வாகியவிய்வேனே
ஒத்தன விவாதம் துளுறறமி னுளுற்றில்
எய்த்தவரை யொத்தபடி யிப்பொழு தொறுப்பேன்.

(சுருசு)

தப்பலிடு கின்றில னெனக்கடிது சாற்ற
ஒபயிரு வோருமு னுடற்றிவனை வெலந்வாம்
இப்பொழுதுபாருமென வெய்கினர் துகாராம்
அப்பொழுது சீர்த்தனையி லன்பினுரை செய்வார்.

(சுருரு)

வேறு

வான்மீகி யஜாமேளன் பிரகலாதன் டுணிகைவன் கஜேந்திரன்
ஊன்மேயுத தவனைதுரு வன்றிளை படிமுதலோ ருண்மையாக
மான்மேவுந் திருநாமம் வழத்தியந்த மகிமையாலன் றேரவானம்
தான்மேவி ன்றரிதனில யேறிலலை சாதனங்க டாமுண்டென்று.

(சுருசு)

சொல்பவனின் மூடனில்லை யெனநாம சித்தாந்தத் துணிவுகூறி
எல்லவரும் விட்டலன்ற னாமேபஜியங்க ளென்றுசொல்ல
நல்லவரை தனிலிருந்தோர் யாவரும் விட்டலனும் நவின்னுதத்தம்
வல்லவுடன் மறந்துவிடோபா மயமா யசைவற்று வகிதலாஹர்.

(சுருஎ)

எதிரிருந்த துறவினர் தாமிருவருந் துகாராம் சாமிபாதம்
முதிருமன்பு கொணடெழுந்த சால்டாங்கத்தொடு வணங்கிமுகுந்தனும்
துதிபிரந்தா ரதுகண்டி தாதுகோடெனு மன்னன்றுற வோரோநீர்
மதிமிகுந்த துகாராமை வெல்லவந்திங்ஙனம் வணங்கல் வழியன்றாதல்.

(சுருஅ)

உமைவேட தாரிகளென்றுன்னு கின்றேனி னித்தண்ட முமக்கு ஞற்றச்
சமைவுறுகின்றே னெனலுஞ் சன்னியாசி களரசே துகாராம்சாமி
இமையவருங் காண்பரு நாராயணனாய்ச் சங்குசக்கரங்கை யேந்தி
அமைவருந்தோணுன்கொடுதோன்று தலாலேவணங்கினம்யாமெனவறைந்தார்.

அறைவதுகேட்டரசனி வாரிபஹைக் காகாதாராத லாலே
சிறையிடைவைத் தொறுப்பெனச் சீறுதலுந் துகாராம் சாமிதேர்த்து
முறைபுரிவோ யிவரையினி முனியேலென்றமைவு செய்துமுகுந்தந் காங்கே
நிறைவுறமங் ளாரதிசெய் தெல்லோர்க்கும் பிரசாத நிரப்பல் செய்தார். ()

ஆனபின்புமுன் பிவர்தமருள் பெறுகேடோபா வென்பான் பிராடா
தானெனு மூர்போய்ச் சேர்ந்தான் புராணம் வாசித்தங்குச் சார்தலாக
ஞானமகாபண்டிதர் சூழ்ந்தொரு சுலோகத்துக்கு நன்கருத்தம்
ஊனமுறவுணப்பது கேட்டுப் பிசகென்றுள்ள பொருளதற் குணத்தான். ()

வேறு

வினவியாரும் வியந்தின்ன மூடனுக்
கினநன்றான மியைந்த செவ்வாறென
மனதிலெண்ணிப் பொருள் சொல்லும்வல்லமை
எனவிதத்துனக் கெய்திய தென்றனர்.

(சுசஉ)

என்னலுந் துகாராம ரினிதருள்
மன்னிவாய்த்துள நென்றனம்மற்றவர்
பொன்னின்மார்பனைப் போற்றுகின்றோருள்
துன்னில்யாவந் துலங்குமென்றாரோ.

(௬௬௬)

அன்பர்தம்மரு ளாலிவனெய்திய
இன்பஞானத்தி னைச்சிஞ் சுவடிவாழ்
மன்புவிச்சுரர் கேட்டுமகிழ்ந்தவர்
நன்புரத்துற நாடியொருவனை.

(௬௬௭)

போயழைத்து வருகெனப்போக்கினார்
ஆயவன்றுகா ராமரணுகிடம்
மேயநாளவர் சொல்லும்வியன்கதை
தூயசிற்தையிற் கேட்டுடன் துன்னிநான்.

(௬௬௮)

விழித்தகண்கள் விழித்தபடிக்குறச்
செழித்த வன்பின வசஞ் சிறந்தவண்
பழுத்த வின்னிசை பாடுகின் றோரோடும்
தழைத்தெல் லோரொடுந் தானுமயங்கினான்.

(௬௬௯)

யாரு மெய்ம்மறந் தெய்துமப் போதவண்
சாருநாதன் நலத்தில் விளக்கிடை
நேருந்தீச்சுடர் நேர்ந்து விதானத்திற்
சேரும் யாவஞ் சிதைத்திட லாயதே.

(௬௭௦)

அன்னகாலத் தணிமிரு கோந்தியா
வென்னுமூரிடை யொய்துந் துலுக்கரில்
மன்னுசக்கிலிச் சேக்கு மஹம்மது
முன்னுஞான முகிர்ந்து விளங்குவோர்.

(௬௭௧)

அனைவரும் வந்துகேட் டங்கிருக்கமா
மனைமுனிந்தவன் மாக்கதை செய்துகொண்
டினைவதின்றி யிருந்தவர் தாமெழீஇப்
புனைவிதானத்தைப் போக்கித் துடைத்தனர்.

(௬௭௨)

துடைத்து முன்பிடந் துன்னுதல் கண்டவர்
அடைத்த வையபுலத் தீரில் வமையத்திற்
கிடைத்துச் செய்ததெ னென்று கிளத்தலும்
படைத்தசெய்கை பகருகின் றாரோ.

(௬௭௩)

ஒங்குதேகு வெனப்புக லூரிடைத்
திங்குதீரரி சேவடி வாழ்த்துவோர்
ஆங்கு மால்புகழ் செப்புமப் போதரி
பாங்கு மேற்கட்டி தீப்பற்றிற் றாயதே.

(௬௭௪)

அந்தத்தியை யவித்துத் துடைத்திவண்
வந்துற்றேனென மற்றதுகேட்டவர்
முந்துற்றார்தெரிந் தாற்றில ரோமுகிர்
உந்தத் தீயினை யென்ன வுசாவினார்.

(௬௭௫)

சில மேய்கதை செப்கின் றேருடன்
மாலினும் மகத்துவங் கேட்டவன்
சால யாவருந் தம்மெய் மறந்தனர்
எலும் வெந்தழ் லெய்தலறிங்கிலா.

(சுஎக)

எனலு மங்குறை யீசனே யாயிலும்
அனலவிதருள் செய்கில ரோவென
வினவி ரைவ் விமலன் மெய்யன்பா தம்
மன நிலாவி மயங்கின நென்றனா.

(சுஎச)

வினவி றேரந்த மெய்யு றி வேமென
அனைய தேருக்கோ ரானையனுப்பினா
துனையுடன் சென்று சொதித்து வந்தவன்
இனையாதேற விமரபின்ன மெய்யெனா.

(சுஎடு)

சேறி யாவருஞ் சேக்கு மஹம்மது
வீறு ஞானம் வியந்து கொண டாடியே
மாறின மறவா தாள்சன் வணங்கியங்
சேறிவின்பத் தழுங்கின ஞாபயே.

(சுஎசு)

முன்பு சிஞ்சவடி நின்றமு க்கினேன
அன்பின் மூழ்கி யவசத்த னாயன்பா
இன்புட வியற்றுங் கதைவி றைய்த
துன்பி லாதவண் கின்னின ஞாநமே.

(சுஎஎ)

அவனை யேவு மவரவன் மீள்கிலா.
செவ னெனும் றெருவனை யேவினார்
அவனு முன்புவந் தோனென லாகமற்
றெவனெனா வுய்த்த யாவரு மெண்ணினா.

(சுஎஅ)

எண்ணினார் குலவேற் றத்தை விட்டுநாம்
அண்ணி யன்பனாக் காண னன்றமென
உண்ணினேந் தங்கொரு விபெயல்லோர்களும்
நண்ணுந் துகாராம் றறிந்தனா.

(சுஎங்)

தாமெதிரந்து தரிசிக்க வேண்டுமென்
றேமனங்கொ டெதிரவரக் கண்டனா
நாம் நான்மறை வல்லவர் நண்ணினோர்
நேமமாக வணங்கினர் நின்றனர்.

(சுஅஊ)

உம்மைக்காண வந்தோமெளி தாகவே
தும்மை யிவ்வழி நோக்கின மென்றவர்
தம்மை நன்கு தழுவி மகிழ்ந்தனர்
செம்மை யன்பனா நோக்கினர் செப்புவார்.

(சுஅ)

கலிவழங்குறு காலத்திலே தும்மால்
பொலிவதான புதுமை கண்மிக்கன
நலிவதின் றி நடத்துநீவியார்
வலியிலேமுன்வழங்குகவென்றனர்.

(சுஅஉ)

என்னவன்ப ரிவர்க்கொரு சோதனை
முன்னர்க்காட்ட முயன்றன ராகியே
நன்னொரு வைக்கீறினர் நாடுக
மன்னுநான்மறைவல்லவரோயென்றார்.

(க அக)

கீறுமவ்வுழி நோக்கக்கிளர்ந்தன
வீறுபஞ்சு நிறம்புறமேதகு
பேறுசாலும்பிரமகுலத்தினர்
நறுகாணரு மீசனீவொரு

(க அச)

உன்னியீச னுலகருருவென
மன்னினு நெனமற்றவர் சேவடி
துன்னியாருந் தொழுதனர் தோத்திரம்
பன்னினு ரவர்க்கன்பர் பகருவார்.

(க அரு)

பிருகுவென்னும் பிராமணன் காலுதை
மருவு ஸ்ரீ வச்சலாஞ் சனமற்றிதென்
றருள்கிறந் தெனதையன் வகித்தனன்
தெருள்கிறந்தனார் செய்யத்தருவதோ.

(க அசு)

இழிகுலத்திலுற்றேனை வணங்குதல்
புழி துமக்கெனப் பார்த்திலிரோபுவி
தொழுகுலத்தினி றொன்றுதுதித்தனர்
வழுவிலன்பர்க்கு மற்றவர் கூறுவார்.

(க அஏ)

ஜாகியீன சண்டாளரோ யாயினும்
ஆதிநாம மனாகுவ ராயிலிம்
மேதினிக்ருண்மிகச் சிறந்தோர்க்குறு
தீதிலாக்குலத்தோ றெனத்தேர்ந்தனம்.

(க அஅ)

சாமநாம மியம்பியன்றோ வனத்
தாமதோர் புற்றமர்ந்தவ னாகியோர்
சேமமெய்திச் சிறந்தனர் ஸ்ரீஹரி
நாமகீர்த்தனத்தா லுயர் நன்மையீர்.

(க அஇ)

உம்மையாங்க ளுகந்து தொழுதுயர்
செம்மை பெற்றன மென்றுறச் செப்பினீர்
எம்மையும்மடி யாரொன வெண்ணுமென்
றம்மைதி ரன்பபாத்த தழுவிக்கொண்டார்.

(க அஊ)

எங்களுருக்கெழுத வெனக்கொடு
தங்களு ரிடைச்சார்ந்து தினந்தொறும்
செந்தண்மால்புகழ் செப்பவினவினார்
திங்களென்று செலச்சேவை செய்தரோ.

(க அகூ)

அன்ன காலத்திலோர் குடியானவன்
மன்னவ்வு ரிடைவாசி யென்றேறிமீத்
துன்னுறக்கத்தொடு செலத்தோமிலார்
பன்னுபண்டரி நின்றொரு பத்தர்தாம்.

(க அகஉ)

மேவுபோதவனைக் கண்ணீவீரீ
தாவு வாசியிற் றூங்கினை சாகின்றாய்
யாவதுன் செயலென்ன வினவினா
வாவ்வாசியில் வந்தவன் சொல்கின்றான்.

(சுககக)

வளமிருந் துயர்தேகி நகரில்வாழ்
அளவிலன்பரரி கதைகேட்டனன்
உளநிரம்ப பொருமதி காறும்யான்
கிளிரா முழுதுந் துயில்கெட்டன்.

(சுககச)

அதனினித்தினா பெண்ணையமிழ்த்திய
திதனில்வேறிலை பென்று விளம்பினான்
மதனைத் தருமாஸியார் வினாய்
எதனிலெய்துவதிங்கென வெண்ணுவார்.

(சுககடு)

நீரியற்கை நிரம்புறு தேகிவாழ்
சீரியற்கு முனெப்பொருள் செப்பியிவ்
வூரினிற் பெறலோங்குசன் மானம்யான்
சூரியற்கு முன்மின் மினிதுன்னுமோ.

(சுககசு)

ஆதலா விவ்வகனகர் துன்னுத
லோதகாதெனவூர்ப் புறத்தேகினா
ஈதுதேர்ந்து மெயன்பொழுந்தவர்
போதுநீ னெறிபோக வினாந்தனர்.

(சுககஎ)

சென்றுகண்டவரைத் தழுவிச்செவே
நின்றபோதவர் நேசமுடன்மழிஇ
ஒன்றலாகி மெயன்பொருளிரமுகம்
நன்றுகோக்கி நவிலுகின்றாரோ.

(சுககஅ)

இடபமா மதியில் லென்மகனுக்குக்
கடிமணஞ் செயக்காதலித்தேனது
முடியநீரருள் முற்றுகென் றோதலும்
திடமெய்யன்பர் நன்றென்றவர் சேரவே.

(சுககக)

அழைத்துக்கொண்டு வந்தங்கவர் சேர்ந்துநத்
தழைத்தவோரகந் தந்து தினந்தொறும்
செழித்த கீர்த்தனஞ் செய்துறச்செய்தனர்
இழைத்த மற்றவரோர் மதியெய்தவே.

(எள)

பண்டரிப்பரமன் பதம்பற்றிய
தொண்டோ யினியென்பதி துன்னுற
மண்டுநல் விடையீகென மாறிலா
ஒன்றபோதன ருரினர்க்கோதுவார்.

(எளக)

இந்த நல்லவர்க்கியாவருந் சேர்ந்தொரு
வந்த மாய்வரி வைத்து மணப்பொருள்
தந்து செல்ல விடைதருவீனொன
அந்த வூரினரவ்வகை செய்தனர்.

(எளஉ)

தந்த வொண் பொருடானமை யாதென
வந்த தாசர் மனங்கிருந்தாதைதச
சிந்தை கொண்டு மெயன்பர் திருந்தவூர்
அந்தணுளை நோக்கியிறைநருவார்.

(௭௩௩)

உம்மில் யாவர்வரி வைத்துதுவூரா
தம்மை யோதுகவென்னலுஞ் சாற்றினா
செம்மை தீரொரு வன்பட்டு நூல் செய்வோன்
எம்மொடொத்தினி தீகிலனென்னவே.

(௭௩௪)

ஈகலான்வயி னேகிமற்றி யான்சொன்ன
தாகவேண்டு திரின்னு மம்பொன்னென
வேகமோடவர் சென்றுற லேண்டினா
போகநீர்பொரு ளின்றெனப் பொருடொன்.

(௭௩௫)

காமம்பேரறக் கட்டவன் போற்றுகா
மாமரீகுமென நனிமாவெலாம்
தாமரற்று கின்றானது தன்னினர்
ஆமறப்பய நென்றடைந தென்றுமே.

(௭௩௬)

செய்யுஞ் செய்கைவிடுத தறத்தேம்பினி
எய்தினீரெனையுங் கொடுததற்கென
வையக்கேட்டவன்றன மனையாள்வந்து
வெய்யதன்கன வற்குவிளம்புவான.

(௭௩௭)

பெருமையிற் சிறந்தோ சொலபபேணியுன்
அருகிலெய்திய வந்தணரைக்கடிந்
தொருவுகின்றனை யொள்ளிய தன்றிதால
வருநமக்கினி மாற்றநுந் துன்பங்கள்.

(௭௩௮)

ஆதலானுக் காமள வீகெனக்
காதலாள் சொல்லுங் கடுகிக்கனன்
ரோதுமாதர வொண்பொருளேதுள
பேதையே யெனலும் மந்தப்பெண்கொடி.

(௭௩௯)

தாகச்செம்பு தனைக்கொடு தந்தவர்
போகச்செய்தனன் போற்றினன் பொள்ளென
ஆகக்கொண்டவ மன்பர்முன் வைத்தனர்
காருத்தற் கன்பர்கண்டு கைக்கொண்டனா.

(௭௪௦)

பட்டுநூலிழை பண்புடை யோனியவன்
மட்டிலீகையன் மானைச்செம் பீந்தனன்
முட்டிலென்ன முன்னான் மறையோரிது
கிட்டுபித்தனை யென்று வெத்தினார்.

(௭௪௧)

நன்றுசோதித்து மென்றெழு நாக்கொணர்
கென்றுமூட்டி யதிலிட்டிக் காய்ச்சினர்
கன்றுகீற்றங் கடிந்த மெய்யன்பினர்
அன்றுயித்தனை யம்பொலனாயதே.

(௭௪௨)

கண்டியாரும் வியந்தனர் கைதொழு
தெண்டிசா முகந்தன் னிலுமிங்கிவர்
கொண்டசீர்க்கு நிகொவர் கூறியில்
அண்டமீது மின்ருமெனப் போற்றினார்.

(எக௩)

பொன்னஞ் செம்பினைப் போற்றிதாசர்கை
மன்னநல்கியும் மாநகராருமக்
கென்ன நல்கினு மேற்றமெனக்கொடு
துன்னுகென்று சொன்னாருகாராமனோ.

(எக௪)

வந்தனஞ் செய்து தந்ததை மற்றவர்
சிந்தையிற் களிகொண்டென் சென்றனர்
முந்துபண்டரி பின்பம் முதுநகர்
அந்தணாளி லன்பாவீடைபெற்றார்.

(எக௫)

சென்று லோகமெனும் பதிசேர்ந்தவண்
நன்று நீர்த்தனஞ் செய்து நாளிலே
ஒன்றநல்லரு ஞற்றவரோடு பின்
நின்றுபாடி நெறியுறு கின்றவர்.

(எக௬)

வேறு.

ஆதிய கோ டோ பாவென் பவர் துகாராம் தம்மை
வாகுற நோக்கித் தீர்த்த வகைபல வாடுதற்குப்
போகுதறனிலே யாசை பொங்கின தெனக்குநேனோ
ஏகுறு வழிக்கு வேண்டுஞ் செல்வுக்கின்றென் செய்கிற்பேன்.

(எக௭)

எனமிக வேண்டுகின்றோர்க் கிரங்கித் தாமிருக்கும் பீடத்
தினது கீழொரு விராகனிருந்ததை யெடுத்து நல்க
அனகரை நோக்கிப் பூமியதினுள்ள தீர்த்தமெல்லாம்
இனிதுகொண்டெவ் வாருடலியற்றுவே னெனவினுவ.

எக௮

அதற்கு மெய்யன்பர் சொல்வா ரளித்தவிவ் விராகன்றனை
இதழ்த்துடன் மாற்றி நல்லோர்க் கீந்துனி துண்டு நீயும்
மிதத்தொரு காசுமுன் ருனையின்மிக முடிந்துசெல்லும்
பதத்திடை வேண்டுங்கான் மற்றதுனை யவிழ்த்துப் பார்த்தால்.

(எக௯)

யானுதவின விராகனாகவே யிருக்கு நாளும்
நீனமில்லாது வேண்டுஞ் செல்வு செய்துகொண்டு சென்று
நீநினை தீர்த்தமெல்லா நெடிதினி தாடிமீண்டு
நானருள் விராகன் தன்னை நல்குநி யென்கணென்றார்.

(எ௨௦)

அவர் நலதென்றுள்ளே மிக்காச்சரியங் கொண்டெண்டே
இவர் சொனதறிதல் வேண்டுமென்று தன்மனையிற்சென்று
கவர் விராகனை மாற்றுந்ரோர் காசினை முடிந்துகொண்டு
தவர்தமக்கீந்து தாமுஞ் சட்கவையொடு சாப்பிட்டி.

(எ௨௧)

மறுதின் முடிந்தகாசை யவிழ்த்தனர் நோக்கமாயம்
தெறு துகாராம் தந்ததேசிக விராகனாக
உறுவதுகண்டு மிக்க வுலப்புடனன்பர் பால்வந்
கிறுதியி லன்போ நீரிசைத்தது பழுதின்றென்றார்.

(எ௨௨)

ஒருவருந் தெரியாவண்ண மொளித்திமற் றிதனையென்று
கருதுறும் பங்கமூன்று பாடிக்கை தந்துகாசி
மருவிசுவேசற் கொன்றும்வரு கங்காதேவிக்கொன்றும்
திருமகட் கினியமார்பன் சேவடிச் சொன்றமாக. (௭௨௩)

நிவேதித்து வருதியென்ன நிமலரை வணங்கித்தீர்த்தம்
தவாதுற்று நாணஞ்செய்யச் சார்ந்தனர் முன்னேகாசி
அவாவுற்றுச் சென்றுகங்கை யாடிமற் றதனைநோக்கி
ஒவாவுன நதிகளெல்லா முனக்கெனப் பெருகுகிற்போய். (௭௨௪)

பண்டரிப் பரமனன்பர் பத்திர முனக்குத் தந்தார்
கண்டுகொள் ளெனலுங் கங்கை கங்கனைக் கரத்தை நீட்ட
மண்டவி ளொளிக்கை கண்டு மயங்கினர் நிற்கவாங்க
அண்டின யாருங்கண்டாச் சரியங்கொண டந்தக்கையில். (௭௨௫)

பொன்னொளிர் தாவிசச்ச புடைவையே யாதியான
நன்னர்செய் பொருள்களெல்லா நல்கினர் பூசித்தேத்த
முன்னுறு கோடோபாவு முதுமொழிக் கவிஞர் நாவார்
பன்னுறு கவியை நல்கப் பற்றுமை பயத்தாழ்ந் தன்றே. (௭௨௬)

கண்டவர் துகாராம்சாமி கவிக்கிர்தச் கங்கையன்பு
கொண்டுகொண்டாளே யென்றுவியந்து கொண்டாலுற்றார்
அண்டுகோடோபா காசியமர் விசுவேசன் பார்சென்
றெண்டுகனன்புசால விறைஞ்சினர் வருத்திச்சொல்வார். (௭௨௭)

எனதுதேசிகருனக் கோரின் கவித்தந்தார் கேளென்
றனகவொண் கவியைப்பாடவ லருகத்தலை யசைத்தான்
மனநெகிழ்ந்து விசுவேசன் மற்றது தெரிந்தியாரும்
கனகவிபாடி னோனாக் கணக்கறப் புசித்தலாறார். (௭௨௮)

பின்புகோடோபா நான்குதிங்களங் கிருந்துபே
மன்புகழ் கயைக்குவந்து மாலடி வணங்கிப் பாதத்
தின்புடன் கவியைவைத்தங் கெழீற் றுகாராமர்த்தத்
பொன்பெறத் தக்கோர்க்கீந்து பிதுர்க்கடன் பொலியச் செய்தார். (௭௨௯)

காசொன்று முடிந்துகொண்டங் கவனொரீ இக்கருதுந் தீர்த்தம்
மாசொன்று மின்றியாடி மகிழ்ந்தனர் மீளும்போது
தேசொன்று மன்பர்த்தத் சொம்பொளும் விராகன்றன்னே
ஆசொன்று மிலர்பானல் காதகத்து வைத்திட நினைத்து. (௭௩௦)

மனைவந்து புருந்துபின்புமாண்டுகா ராமர்பாதம்
தனைவந்து வணங்கிநிற்கத் தருந்துகா ராமசாமி
இனைவந்த வுனக்குமுன்னே யானல்கப் படுவிராகன்
முனைவந்து கொடாததென்னோ மொழிகென முறுவல் பூத்தார். (௭௩௧)

கைதப்பிப் போயிற்றந்தக் கனகநல் விராகனென்று
மெய்தப்பி யுரைத்தார்கோ டோபாவது விமலர்கேட்டங்
கைததப் படியோவென் னாவறைவதொன் றிலராயுற்றார்
நொய்தப்பி டுறுசொற்கோ டோபாமனைதுழையமீண்டார். (௭௩௨)

வந்தகத்திருந்துமுன் முன்றானையில் முடிந்துவைத்தி
ருந்தபொற் காசதன்னை நோக்கலும் வெறுமையாய்
மைந்ததைத் தெரிந்துசால மயங்கின ராகியந்தோ
இந்தவென் விதிக்கென் செய்கேனென மனம்வருத்தி நைந்து. (எ௭௩)

யான்சொல்பொ யெனக்குத்தானே பவித்தது மெய்யாயிற்றால்
வான்செறி குருத்துரோகம் வந்ததுமன்றி நானும்
ஊன்செறி யுடம்புபோற்றுங் குடும்பர ஸ்ஷணையுமாய்ந்த
தேன்செம்பொ னுசையாலன் றேவென வேங்கியுற்றார். (எ௭௪)

அப்பதிதனிற் றுகாரா மரிகதை நடத்து மோர்நான்
ஒப்பறு பாண்டுரங்க னுருவத்தின் மனம்பதிந்து
தப்பறுமவ சத்தோடச் சநார்த்தனன் கதைசெய்துற்றார்
மெய்ப்படி கேட்டுற்றேரு மெய்ம்மறத் தோவம் போன்றார். (எ௭௫)

அவ்வமயத்திற்றீப மனைத்திற்கு நெய்வாக் குற்றுச்
செவ்வைசெய் வோருந்தேக மறந்தன ரிருக்கத்தீபம்
கவ்வழலவிந்ததாகக் காரிருள் பரவாதன்பர்
மெய்வழங் கொளிவிளக்கிப் பசுலென விளங்கிற்றம்மா. (எ௭௬)

ஜாமமூன் றளவுமன்பர் தாழ்வுரைப் பாண்டுரங்கன்
நாமன்குரைத்துச் சாமநான்கிலா ரதிகெய்தேத்தித்
தாமவணி ருந்தபோது சரீரத்திற் காந்தியோய்வ
தாமள வாகித்தேகத் தடங்கின தியாருங்கண்டார். (எ௭௭)

இருளுற லாகயாண்டு மெரிவிளக் கனைத்துந் தீர்த்து
தருநெயுந் திரியுந்தேய்வு தானின்றிப்பாத்திரத்தும்
திருவிளக்கிடத்து முற்றதிறந் தெரிந்ததி சயித்துப்
பொருவருஞ் சோதியன்பர் புரமென மகிழ்வுபூத்தார். (எ௭௮)

வேறு

இவ்வாறு லோகமெனு மாப்பதி யெய்தியுற்றுத்
தவ்வாத கீர்த்தித் துகாராமொன் சாமியீண்டு
மெய்வாழ்வு சேருந் தமதுர்வயின் மேவியாண்டுச்
செவ்வாய் முருந்தன் றிருக்கோயிலிற் சென்றுநின்று. (எ௭௯)

தொழுதார்வமோடு படிவீழ்ந்தெழீ இத்தோன்ற நோக்கிப்
பழுதேது மில்லாப் பரந்தாம வெம்பாண்டு ரங்கா
முழுதாகெனக் குமகிமைத்தனை மேவமூட்டி
வழுவாதெவர்க் கும்பிரியந் தரவாய்ப் பதாக்கி. (எ௮௦)

சுவையாறுபெய் சோறுதுய்த்துச் சுகந்துன்னலாகி
நவைமேவிய சோம்பொடு நித்திரா நன்குமேவி
இவைமேவலாறு னெழிஞம சங்கீர்த்தனஞ் செய்
பவையோவலாகு மெனநான்பயம் பற்றிநின்றே. (எ௮௧)

இனைவாகி நிற்குமெளி யேனிலை தன்னையேதும்
நினையா திருக்கை நினக்குத்தகு நீதியாமோ
முனைவாவெவர்க்கு மினியேனு மென்மேன் முயன்று
வினைவேறுத் துன்பதமேவுற வேண்டுகென்றார். (எ௮௨)

அக்காலையில் விட்டல மூர்த்தி நன்காய் நகைத்துத்
தக்காயுனிட்டந் தருவேன்வினாந் தின்னரூங்கேல்
இக்காலையென்று தழுவப்பணின் தேத்தி யன்பர்
புக்கார்மெய்ஞ்ஞான பதிமேவு பொற்கோயிலம்மா.

(எசக)

வேறு

கோயிலிற் சபாமண்டபத் திடைநின்று குறித்துத்
தாயிலன்புடை ஞானதேவரைத் தனிதாழ்ந்து
வாயிலின்புறப் பலவகைத் தோத்திரம்வகுத்து
மேயினு ரொருபாலுற மீளுறுபோது.

(எசச)

வழியிலே யினாயெடுத்துறு பகஷியின் வகைகள்
பழியிலன்பரைக் கண்டன பறந்தன பார்த்து
முழுவதும் பிராணிக ளிடத்தபேத முன்னது
தழுவியானுறப் பேத மிப்பகஷிக டமக்கேன்.

(எசரு)

என்னை நோக்கிமற் றிவைகளோடுவதை யெண்ணியக்கால்
நன்னராகில தெனதுள மென்பதை நயிலும்
இன்ன வென்னுளம் பரிசுத்த மெய்தள வீங்கே
துன்னலே நல னென்னப்பாண் டெங்குனைத் தொழுது.

(எசசு)

மனனஞ்செய் துசைவற்றுச் சித்திரமெனவாய்ந்து
கனலொர் நான்கு நின்றலும் விடோபா மனங்கனித்து
தனதுமெய் யன்பரிடத்திலெவ் வுயிர்களுஞ் சாந்து
பிணமுழுதுற வருளின னவ்வயிற் பேதம்.

(எசஎ)

இன்றி நிர்ப்பயத் தெய்திய பகஷிகளெவையும்
துன்றியன்பர் தந்தோளினுந் தலையினுந் துன்னி
'நின்றிருத்தலுஞ் சரித்தலு மரமென பிரம்பி
நன்றியன்றன தெரிந்தசை வுற்றனர் நண்ண.

(எசஅ)

பயந்துறந்தன பகஷிகள் சரித்தன பார்த்து
நயந்திப் போதுதான் சமபுத்தி யெனக்குநல்கினன்கீர்
வயந்தனைத் தருமாலென மனமிக மகிழ்ந்து
பெயர்ந்து ஞானதே முன்னின்று கீர்த்தனம்பேசி.

(எசக)

நண்ணினுரிவர் பின்புறத் துறுறுநா டோறும்
பண்ணினுர்கவி பாடவுந் தாளமும் யாழும்
மண்ணினுர்மிரு தங்கமும் வாசிக்க வுந்தாம்
திண்ணினுர்பதி நான்குபே ரன்பரைத் தேடி.

(எருடு)

வந்து கண்டனர் நிர்ப்பயத் தொடுபகஷி வகைகள்
முந்துகின்றன வியந்தியம் வாசித்து மொழிந்தார்
பிந்துநின்றன்ப டொடுபல கீர்த்தனம் பின்பு
தந்துமங்களா ரதியறி வீசரைத் தாழ்ந்து.

(எருக)

விடைகொண் டண்டினர் தேடுவென் றுரைபதிமேவ
நடைதொடர்ந்த சங்ககிபலருஞ் சொலநாடி
மிடைவுறும் புள்ளின்மெய் யுடையன்பரை வியந்தங்
கடைய வேண்டினர் சிஞ்சுவடியிலுள வறவோர்.

(எருஉ)

ஓருவன் தன்னையே வினாவ னேமவர் துணைப்பான்
பெருகுமன்பா ாச்சனம்பல பேசிக்கொண்டிருந்தார்.
மருவுங் கச்சனங் கேட்டிமற் றவொடு மயங்கித்
தருநன னுமமே செவிமடுத்திருந்தான் சேர.

(எருக)

சூரல்வந்ததை மறந்திராப்பக லங்குத்துன்ன
கலவந்தனா முன்றுதான்வரை வானுடி
புலையே துடி ம னறுதாமேவர வெண்ணி
புலையொன்றி ா மெய்யன்பரறிந் தனரிதனை.

(எருச)

கிந்தநாட் தரிசித்திடல் வேண்டுமென்றெண்ணி
புகிர்ந்தா ா மருறியோர் வருவழி யிடைமுத்தப்
மொதிநுட்டி ா னப்பாப பொருந்தறநோக்கி
கொந்துவைத் தனரநிசயமிது வெனவருகே-

(எருரு)

மேவி மெய்யன்பவர் தமை வணங்கலும் விரும்பித்
தாவிலந்தனரன்புர வணங்கினர் தழுவித்
புவி மேவிநா தம்மதூர குறைவற முந்நாள்
புவில் காதத எங்கேட்டி பசரித்தனருறைய.

(எருசு)

வேறு

அத்தனாள் தமதுது நல்விடை
கந்ததாக மெய்யன்பா தம்மதூர
முந்தலாயுச ன்றமபி கோயின் முன்
கந்தமால் டசுத வணங்கிப போற்றினா.

(எருஎ)

சானமேக போகரிய தினத
யான கோருநாக் கெளிய விட்டல
நீள நின்மல நிசியிறும்மலா
சானமேவு சீதரதயாபர.

(எருஅ)

பாண்டிரர் ம செம்பது மலோசன
புண்ணுதோ வலசு முகசந்தர
பாண்டு வெவலயினி துலாவமால்
பூண்பாவமும பொய்யும் பொங்கின.

(எருக)

ஆதலாலெனை யெதனுக்காகவோ
பூதலந் தனிற்பொருந்த வித்தனை
ந்தமாயது நிரம்பிற் றென்னையுன்
பாததாமரையடையப் பண்ணுவாய்.

(எரும)

இனிவினாந் தெனுவேத்தி வேண்டிடக்
புனிவுகொண்டன் கமலலோசனன்
துனிவினந்திடேற் சோமவாரநேர்
பனிதெறுங் கதிர்பரவு காலேயே.

(எருக)

நீநினைத்த வாரிரம்ப முற்றுவேன்
நானெனச்சொல நளினநங்கைதன்
கோன்முகத்தினை நோக்கிக் கோவலா
யானிழைப்ப தொன்றினிது கேட்டியால்.

(எருஉ)

எரு

பத்தர்தஞ்சிகா மணிக்குப்பாலையே
ஒத்தவிந்திராயணி யதோரத்தில்
மெய்த்தநின் பதம்போலும் வீடமைத்
தத்தலத்தி லுன்னடியர் யானாயும்.

(எசுந)

ஈட்டியன்ன றோடிவற்கின் போனகம்
ஊட்டியின் பதத்துய்த்தல் செய்யவென்
மாட்டியன்றதோர் காதல்வாமனா
வேட்டியென்ன மாதவனுமவேண்டினான்.

(எசுச)

விசுவகருமனை மேவக்கூவிரீ
கசியுமின்னதிக்களையிலே திகழ்ந்
தொசிவறும் பரமபதமொத்ததாய்
வசிவுறும்புதுமனை யொன்றாக்கென்றான்.

(எசுரு)

அத்தினத்தன தாகவட்டமா
சித்தியாவையுந் தந்துசேர்வுற
முத்திமேவுநன் முதல்வர் முததாமர்
வித்தியாதரர் வீணைநாரதர்.

(எசுசு)

சனகராதியோர் சுகர்செழுந்தவா
அனகருத்தவரம்ப ரீடர்மா
கனகனற்சுதர் கருதுமக்குரர்
இனகணக்கிலோடுவரு மெய்தினான்.

(எசுஎ)

விட்டலன்றுகாராமர் மேவினோர்
கட்டடங் கவுங்கலந்து வைகுற
மட்டலர்ந்த பூமங்கை செங்கையால்
இட்டமாய்ப் பரிமாறற் கெய்தினான்.

(எசுஅ)

ஈதுநோக்கி யிந்திரனை யாதியோர்
சாதுவாந் துகாராமர் தந்தவம்
ஏதுநேர் கணக்கில்லை யென்றுவான்
மீதுநின்று பூமழை விழச்செய்தார்.

(எசுஊ)

பொற்கலத்துறப் போனகம் புசித்
தெற்கலந்த வெல்லோரு மின்புறீஇ
நற்கரங்களாய்ச்சுகந்தநன்மலர்
ஒற்கமெல்லிலையு தவப்பெற்றனர்.

(எசுஉ)

தாசராந் துகாராம சாமியை
நேசநாமகீர்த்தன நிரம்புறப்
பேசவேசெய்துபெருகுமின்பநீர்
மூசமூழ்கினார்முழுதம்யாவரும்.

(எசுக)

பாற்குணப்பரிசுத்தம்பற்றியே
நோற்கும்பன்னொன்றாய்தவலுறுந்திதி
ஏற்கப்பூரணெய்யுந்காறுமம்
மாற்கத்தெய்தினார்மகிழ்நிரம்பவே

(எசுஉ)

ஐந்துநாள்வனாயாக யாவரும்
முந்துமுற்சுவமுடிவதானபின்
வந்துகூட்டுமுற்றிதி கொண் மாலையில்
நந்துமேவுசெங்கை யனல்குவான்.

(எஎ௬)

நன்றுநீதுக்காராமநாமனே
இன்றிராவருயாமநான்கிலும்
ஒன்றுகீர்த்தனமுனாத்தக்காலையில்
துன்புவருந்தந்தொக்கினோடெனா.

(எஎ௭)

தழுவினான்றுகாராமசாமியும்
வழுவினமாலடிவணங்கியின்பமா
நழுவில்வாரியுண்முகநண்ணிரா
முழுதும்பாடினா முருந்தன்கீர்த்தனம்.

(எஎ௮)

யாருமோவியத் தெய்தக்காலையில்
நேருமங்கனா தகிரம்பினா
ஊரும்பண்டியை யுதைத்தவுத்தமன்
சேருமன்பனா நோக்கிச் செப்புவான்.

(எஎ௯)

உலகத்தெய்திநீ யுத்தரித்தனை
பலகற்றென்புகழ் பாடிவாழ்ந்தனை
நிலவுற்றெய்திவி மாணநின்றது
குலவுற்றெய்துகென் நினிதுகூறினான்.

(எஎ௧௦)

வேறு

உடன்விட்டலன் நனிநுதான் வணங்கியுறு மன்பர்தம்மின் மருவும்
மடமிக்க வட்குயமு வாவைகுண்டமரு வற்கியானிவமயம்
திடமுற்று மேவுகிற தாலுனக்கு முனநன்கு செபபு திறநீ
விடகிற்கி லாதெனுடன் மேவுகென்று வினாவற்றொராளை விடலும்.

(எஎ௧௧)

அவ்வான் வினாந்து மனைமேவியன் பரனாவாசகங்க ளறைய
ஒவ்வாமலேந்து மதிமேவுகாப்ப முளனானிதன்றி மனையில்
தவ்வாகநந்து வருமேதியோடு தகவானபள்ளை கனையும்
எவ்வாறிகந்து வருவேனாவேலை ய்சையாதெனப் புகலவே.

(எஎ௧௨)

அச்செயகை யன்பருள நன்குதேறவான் வந்துகூறவினவித்
தற்செய்கைமாறு கிலளின்னமீது தவிராட னுதுவிதியை
எச்செய்கைகொண்டு தெறுவிப்பதில்லை யெதனாலு மென்றுதமது
முற்செய்கையெனனை யெனமேவுசீடர் முதலோனா நோக்கிமொழிவார். ()

இப்போதியான் வைகுந்தத்தை மேவுகிறதாலொருங் குமினினர்
ஒப்பார்குடும்ப முடனோவிலாம லுளநிச்சலங் கொடுறவே
எப்போதும் விட்டலனையே பழிப்பதியல் வாயினிக்கலியுக
வெப்போவி நல்ல விபவத்தின் மேவியீளாத வீடுபெறுவார்.

(எஎ௧௩)

என்றங்கணுள்ள பெரியோரொவர்க்கு மினிதானவந்தனமுடன்
துன்றுஞ்சனங்க ளனைவர்க்கு மங்களமு நன்குசெய்து சொல்லி
நன்றின்பமாக வெல்லோருநல்கு விடைபெற்று நண்ணிவெளியே
ஒன்றன்புகூர ஹரிநாமமோதி யுறுபோதுகண்ட வெவரும்.

(எஎ௧௪)

அவர்சொன்ன வாய்மை தனைநன்குசாவி யவரைப்பிரிந் துறுதலில்
எவருங்கலங்கி யிருகண்கணீர் களிழியத்துயர்ந்து சலியா
இவர்தம்மை யோவியினி யாமிருப்பதிலை யென்காணமியலும்
தவர்தம்மிலாக நினைவார்சிலோர் கடமதூரை யோவநினைவார்.

(௭௩௬)

சில்லோரிறந்து விடனன்ற தென்பர் சிலொன்று கேட்ப தினியிந்
நல்லோர்விளம்பு கதையென்றுரைத்து நலிவின்கண் வீழ்வர் சிலரால்
எல்லோருமின்பு பெறவென்று காண்பதிவர் தம்மையென்பர் சிலராய்ப்
பல்லோருமின்ன படியேபுலம்பு படுகாற்சி ஜாயிபதிதான்.

(௭௩௭)

இந்தாயணிக்கணினி தெய்திநின் றெரிருபத் தொடேமுகவிகன்
முந்தாதரத்தி னெடுகூறுபோது முதுவானிருந்து முழுதும்
நந்தாவொளிக்கொ டொருமானமங்கு நணுகிற்று நித்தருடனோ
வந்தார்நிறைந்து பிரமாதிதேவர் மலர்மாரிபெய்து மகிழவாய்.

(௭௩௮)

ஐயவென்றுரைத்து வருவோர்விமான நிரைசங்க மங்குறெரியா
இயலொன்றமேவி யொளிர்சோதி மானமெதிர் கண்டிராமர் அரிதாய்
முயலுஞ்சுகாப்த மூவைந்துதுறு முட்பானிரட்டி பன்னெருண்
றுயருமவிரோதி வருடங்கடைக் கணுறுமாத பருளதுதிகை.

(௭௩௯)

மதிவாரநேரு முதயத்தி ஞன்கு கடி கைக்கணேறி யுழியே
எகிர்வார்நெருங்க வினிகெய்தினார் மெய்யெழில் சோவைகுந்த நிதேயாய்
முதிர்காதல்கொண்டு கண்டோர்களுகு முனராயர் பாலு பரிசாய்
துதிமேவுகண்ணன் வருபோதிவிறை துயர்போல்வ சானுயர்.

(௭௪௦)

வேறு

இதுதெரிந்து ஜிஜாயி யென்பாள்வயிற்
றகிரமோதி யலறித்தன் மக்களோ
டெதிருமிந்தா யணிக்கரை யெய்தினான்
பதியைவண்ணிடைப் பார்த்துபுலம்பினான்.

(௭௪௧)

கணவரோவெறி கொண்டவர் கட்டுரை
புணர்வதின்னது மெய்யெனப் போற்றிலேன்
உணர்வி லார்குழ றுற்றனொன்றுற்றேன்
அணவினார்விண் மெய்யாயென்ற ரற்றினான்.

(௭௪௨)

ஈதுமெய்யெனத் தேர்வுறு வேனெனில்
சாதுவான பதியொடு சார்குவேன்
கோது கூர்மதியாற் குழுகெட்டெனென்
ஏதுசெய்வனினி யென்றிவங்கினான்.

(௭௪௩)

இந்தவாறத்த மெய்துறுங் காறுமுள்
நொந்து தன்மனை நோக்கினள் போயுற்றான்
வந்தயாரு மவ்வாறு மனைபுக்கார்
முந்ததம்பிகான் ஹையா முதலினோர்.

(௭௪௪)

கூடப்பாடிக் குலாவுபன் னான்குபேர்
வாடப்பெற்றுடன் மண்ணு மெய்யன்பரை
நாடத்தக்கது நன்றெருகாலென
நீடக்கிட்டினரவ்வுழி நேர்ந்தோ.

(௭௪௫)

ஒருசரம் மெனினுங் காண்கிலாமெனில்
பிரிதுவோ முயிொன்று பிதற்றினர்
மருவினார் முத்தினமங்கு வைகுநாள்
சருவுதம்பிதமை யராயெண்ணியே.

(எக௯)

ஒவியென்னுங் கவிகொண்டிறத்துதி
தாவி லாதங்குச் சாற்றுறு போதுவான்
மேவுமன்பர் தமெய்க்கஞ் சுகத்தையும்
வீயிருளத்தை யுந்தரை வீழ்த்துஞர்.

(எக௯)

வீழ்த்தகண்டு வியந்தனர் யாவரும்
தாழ்ந்துவேண்டிய நங்கட்குத்,
வாழ்த்தவன்பர் வரவித்தாரொருச்
சூழ்த்து பட்டரஹுமி துன்னமவ.

(எக௯)

பஞ்சமித்தி பற்றிப் பல்லாண்மலும்
செஞ்செயே செய்புஞ்செய்கையெலாஞ்செய்து
விஞ்சமுற்சவமாநி வினங்குஞர்
எஞ்சுருத்தியாயியங் கெனப்பே.

(எக௯)

ஐந்துமாத மகலக் கிளையி யார்
தந்து நன்மகனைத் தருகாமந்தான்
முந்துநாரண னென்னமொழிந்தனன்
வந்தபுத்தியன் மாமதியாயிடுன்.

(எக௯)

தந்தைபோலி நீர்த்தனஞ்சாற்றுவான்
முந்திநாளுமுயல்வுழித் காண்னையா
உந்துறுங்கனவில் லுபதேசந்தரி
வந்தியம்பிவை குந்தத்தின் மன்னினார்.

(எக௯)

இதற்குமுன்பு செந்தார் வாம யென்னுமார்
அதற்குள்ளே விங்கதாரி யென்றுகிய
கிதைப்பி லாக்கவர் சேட்டென நாமத்தான்
பதைப்பி லுஞ்சையும் பாசமு நீத்துவொன்.

(எக௯)

செல்லுப்த் துகாராமரைச் சேவிகரும்
காலந்தண்ணிலார் நாட்கண்ணென்பரை
ஏலநொக்கி யெனத்தக்காலத்தில்
சாலதும் ஸமத்தரிக்க வேண்டினேன்.

(அா)

இந்தநல்லவர மெற்கரு னென்றவன்
முந்தவேண்டு முறைதெரிந் தன்பரும்
தந்திருந்தன ரவ்வரந் தான்பெற்ற
அந்தமானவற் கந்தம் வந்தண்மிற்றே.

(அாக)

அந்தகாலம் வந்தண்மலு மற்றவன்
புன்குகர்துகா ராமர் பொருந்துற
உந்தினொரு வன்றினைத் தேருவார்
வந்துதம்பியைக் கண்டுவருகென்றான்.

(அாஉ)

தம்பியும் பட்டருந் துகாராமர்தம்
அன்புசேர்சிறு மைந்தனு மாதியோர்
நம்புறுங்கவர் சேடுறு நன்மனைக்
கின்புகூர்ந்துற வெய்தின ரன்பரும்.

(அராக)

கண்டுபூசித்துக் காடுழைக் கண்ணன்மெய்த்
தொண்டர்மற்றவற் கின்னரு னேசரந்
தண்டுபட்டரு மன்புடைத் தம்பிக்கும்
விண்டுநாமம் விளம்புதம் மைந்தற்கும்.

(அராக)

ஆசிகூறியகன்றபின் மூவரும்
தேசுகூர்நிறுத்தேகுவைச் சேர்ந்தனர்
மாசிலாதரி கீர்த்தனம் வாழ்த்தினன்
னேசராகி நெடிநிறுந் தாரரோ.

(அராக)

வேறு

பின்பகிணு கங்காதரர்க்கு ந்ளோபாகோ சாமிக்கும்பேர்
அன்பொனுந் துகாராமசாமி கருவின்கணவந் தருள்செய் துற்றார்
மன்புவியி லின்னமுந்தம் மைத்துதிப்போர்க் கருள்செய்து வருகின்றார்
உன்பமுறப் பல்லாண்டு பல்லாண்டென்றடியொல்லா மினிதுவாழ்த்த (அராக)

துகாராம் சுவாமி திருவடி-களே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் அடி-க்கு செய்யுள் நூல்களாகியன.

முதலிற்று.

பெத்ததாசர்சரித்திரம் கட்கா அஷ்டகம்.

மினார் மணியரி—துனா சனன்மனா
 நுனாய் கனரசான்—தெனார் தஞ்சையறை
 வினார் ஷாசல—நொனா செட்டிமனை
 யினார் பகிரதி—மினார் பெறுகிறார்
 மனா ரமைச்சரா—யினார் பகட்டம்
 லுனா ஸ்ரீ ஹரி—தனமா நவில்வோ
 ரினா டூகமிசை—பொனா வணவழி
 யினால் பெயர்வுழி—முனா விடைமகா
 ரினா கெழல்செ—லனா ணுகவடி
 யினா விடமுற—துனான் மேய்ப்பவர்
 பினா லோடிவன்—தினா மொழிசெல்ல
 வினா வினருறக்—கொனார் துவாதசம் மதுகண்டா
 இவர் பெத்த தாச கொனாவ மீண்டா

2

அதாய்ந் திவர்களா—லெதா சனெனலா
 யதா விதசரீ—ரிதா நெனவுணர்ந்
 துதா சனமடைந்—துதா வயம்விடுத்
 துதா ரணியிழிந்—துதா நமஹரி
 முதா லயத்தினிந்—சதா ஸ்ரீ ஹரி
 பதாம் புயநினைந்—ததா யுறவிலோர்
 புதா டலறிச—முதா யரேடிவந்
 தெதா விவிதந்—ரிதா நமதினா
 நதா கெனெனவோர்—விதாய முஞ்சொலா
 துதா னுறவெலோர்—விதா விதமுரைத்
 தெதா லுமிசையா—ததாய்ந் துநாமம்
 விதான குர்ணம்—இதா வணம்வைகி—மாறுமென வந்தார்
 தாசர்விலை கொளாதனைவர்க்கு மீந்தார்.

தமா சனமதை—யுமா தரவினோர்
 புமான் விரகினோ—னமா பெறுகெனச்
 சுமா வுதவியே—சமா நமதிலா
 பெமா னுறைவிடத்—துமா மகிழ்வின்வந்
 தமா நரிதனா—மமா சறவியம்
 பிமா தவருற—இமா நெறிதெரிந்
 தமா மனையுளார்—விமா வலிகைசா
 ருமா ணிதுவெனா—அமா ககல்வுறத்
 தமா வியல்வெலாம்—நமா வெனமுயன்
 றுமா றுதலிலை—எமாண் வினைகளும்
 பொமா நதுசெயும்—கமார் சேதுந
 லமா முழுகநீர்—வமாசுகுமென—ஓகியவர் நின்றார்
 அதுகேட்ட தாசரீ துநவில் கின்றார்.

எலா தீர்த்தமுஞ்—செலா தரங்கம்வ
 நலா னுமமே—சொலா நிற்பதே
 உலா சமெய்ப்பல—மலால் வேறிலே
 பொலா மக்களே—நிலா தலைதலா
 விலாம் பயனெனச்—சுலாவி நிறைவா
 குலாவு பித்தமே—நிலாவி மிக்க தென
 றுலாவு சேதுபு—னலாட நீர்வர
 விலாயி நேதெனுந்—தலாய திகென
 நலார் நகைசெய்தே—ஒலா தலோநிலை
 புலா கவேதர—வலார்கள் கொண்டு பேரய்ப
 பலான தீர்த்தமு—மெலான சேதுவுங்
 கலாய் நனைத்துவந்—தலார நிறத்தினுண்—நமநவில்கின்
 கையிலேதந் திடலு நோக்கினா பகனரா.

தரா ததுகொடு—விரா வினிரிது
 புரா தனமெனத்—தரா தநநதி
 உராயினதென—அரா வமளியான்
 பெரா யினசொலு—வரா யெணிலிது
 பரா வுறுபொனம்—நிராய் குதிபொடை
 பிரா னுடையபெ—யரா லய கொன
 முரா ரிதனடி—யரா னவரெணிப
 பரா முனெபொன—கரா மெனநீன
 வரா கியதிச—யராயினர்பினே
 நரா திபனரி—உரா கியபதம்
 அராய் வுறிலள—விரா ததுகொலோ
 பரா யணருளீர்—விராய் மொழிகென-யாரு மதுசெல்லார்
 உறைபோ தவணுற்ற மதிவல்லார்.

மனா ஹரிபெயர்—தனல் மகிழ்பவர்
 சொனால லதுவே—றுனார் மொழிவனோ
 எனா முனமனன்—அனா ரெனதவை
 யினா குகவெனப்—பொனாக வோடதை
 முனாள்புரி நனா—மனாதர முடன்
 அநாளரசன் முன்—வினாவிட விட
 மினாருவரி—தனதுயர் பதம்
 எனாமனவெனக்—கொனார் கஜபதி
 பனாமுனம் வரும்—எனாதனதிடம்
 சொனாலழையள—வினாவுறலென
 மனாரு நாயகன்—நனாவலரோ நீர்
 எனாது பெயரால்—இனாகியகவி-சொல்கவென வண்டார்
 ஹரிபக்தரான வருடனே விண்டார்.

பொயா நரஹரி—மெயான வழிய
 னாயானினிதுரை—செயாமகிழுவேன்
 ஓயாரமிகுமுன்—னைடானுரை செயேன்
 அயாவென மனன்—வெயாகியகழு
 தையா—திருமனே—நியாவிடவிவா
 கையாற்பணிதல தண—எடயா திருமணின்
 றியாதுவாஸசெய்—கையா விருறத்
 தியானெனு மான—எயாதென்கொல்ப
 ணியாயெனாம—றியாயுனெயபு
 னாயாமிதிபு—ஓயாநன்னிகா
 கையாதிவவன—கையாருகிரபு
 லியானெயடையாற்—செயாதன செய்துந-தாசர் மெலிவாகார
 நலிவுற்றுசெவியிதேகார.

எடாரதுளவி னுன்—நடாவிபுகழ
 விடாவடியரை—இடாகியகழுப்
 படாதெரிவுற—அடாதன செய்த
 முடாவெனமனற்—றடாமனையினா
 கடாமவசராயத—தொடாநவிவுறக
 கொடாகியபடங—கொடாநரசனெந்
 திடாதடியரை—பிடாரிகளேந்
 திடாகனரினா—நெடாதாமிநன
 பொடாநாவறவிபுக—கடாயியல செய
 மடாகருபொளி—நடா கியஹரி
 வடாமவரடி—படார நினைவது
 கடாவறவம்—எடா மிசைவுறந-தாசர கடாரந்தார
 அதுகண்டுளோரகள மிகுவன்பு கடாநதார.

சுருசுருசுருசுரு
 ச முறறிற்று.
 சுருசுருசுருசுரு

